UNIV. OF
TORONTO
LIBRARY

T532Po

THUCYDIDIS
DE BELLO PELOPONNESIACO
LIBRI OCTO.

DE ARTE HUIUS SCRIPTORIS HISTORICA EXPOSUIT; EIUS
VITAS A VETERIBUS GRAMMATICIS CONSCRIPTAS ADDIDIT;
CODICUM RATIONEM ATQUE AUCTORITATEM EXAMINAVIT;
GRAECA EX IIS EMENDAVIT; SCRIPTURAE DIVERSITATES
OMNES, COMMENTARIOS RERUM GEOGRAPHICARUM, SCHOLIA
GRAECA ET NOTAS TUM DUKERI OMNES ATQUE ALIORUM
SELECTAS TUM SUAS; DENIQUE INDICES RERUM
ET VERBORUM LOCUPLETISSIMOS

SUBIECIT

ERNESTUS FRIDERICUS POPPO

GUBENENSIS.

PARS II.
CONTEXTUS VERBORUM CUM SCHOLIIS ET SCRIPTURAE DISCREPANTIIS.

VOLUMEN I.
THUCYDIDIS LIBER I. CUM DISPUTATIONE:
DE ARTIS CRITICAE APUD THUCYDIDEM EXERCENDAE RATIONE ET SUBSIDIIS.

LIPSIAE, APUD GERHARDUM FLEISCHERUM.

MDCCCXXV.

Thucydidem — velim legat studiosa iuventus assidue. Credite mihi, adolescentes φιλομαθεῖς, *sive eloquentiam quaeritis, sive scientiam civilem, sive historiae cognitionem, non potestis in alio auctore operam melius collocare.*

CASAUBONUS.

23215
1/6/92

VIRO ILLUSTRI

GODOFREDO HERMANNO

DE

ANTIQUITATIS STUDIIS

EGREGIE MERITO

QUEM

SIBI PRAECEPTOREM FUISSE
AMANTISSIMUM

UT MAXIMOPERE LAETATUR

ITA GRATISSIMO ANIMO PROFITETUR

HUNC LIBRUM

D. D. D.

AUCTOR.

Critica nostra in Thucydidem studia quemadmodum abhinc annos decem a TE, HERMANNE, profecta sunt, nunc confecto cursu ad eundem TE redeunt. TU enim sicut tunc et gravissimus et benignissimus illorum moderator fueras, ita etiam postea nos non solum e libris, quos in lucem emisisti, ad linguam Graecam penitius cognoscendam et scriptores recte tractandos plurimum didicimus, sed per literas quoque sententias et consilia TUA aliquoties sciscitati sumus. Cuinam igitur studia nostra magis probari velimus, quam TIBI, quem criticorum huius aevi principem omnes, quos invidia verum fateri non prohibet, verecunde salutant, nos praeceptorem carissimum pie colimus. Neque vero diffidimus TE in via, quam in Thucydidis manu indaganda ingressi sumus, discipulum TUUM agniturum esse. Nam quanquam ea plurimum differt a ratione, qua TU tragicos recensuisti, haec diversitas iam ex ipsa scriptorum conditione necessario prodire videtur. Tragicorum enim fabulae in libris manu scriptis passim adeo corruptae ad nos pervenerunt, ut maxima sagacitate et ingenii acumine solum nec sine aliqua audacia pristinae formae restitui possint. Secus apud Thucydidem res se habet, ubi tanta est praestantissimorum librorum copia, ut TU ipse maximam in coniectando cautionem semper mihi commendaveris, et vel singulas literas invitis omnibus codicibus mutare religio sit. Quocirca etiamsi illa perspicacitate, quam in TE adeo admiror, ita praeditus essem, ut nunc ea careo, tamen timidior quam audacior videri mallem, nec putarem TE id improbaturum esse. Quod si vel ita hoc in genere aliquid desideres, tamen diligentia omnem levitatem aspernans me TUAE disciplinae severitate haud alienum, spero, demonstrabit.

Ipsam autem rationem, quam in verbis emendandis secuti sumus, in disputatione praemissa explicatam vides. In qua ad ea praecipue velim attendas, deque iis quid sentias aut publice aut privatim mecum communices, quae de libri Vaticani et Parisini H. auctoritate contra Bekkerum p. 39. ss. 132. ss. disserui. Ex illis enim scriptura postremorum librorum maxime pendet, qui quum nondum typis exprimantur, prout TU illa aut laudaveris aut reieceris, Graeca constituentur. Ubi nec legibus in illa disputatione expositis nec allatis locis primae huius libri editi partis scriptura satis stabilita videatur, earum rerum in commentario rationem reddemus. Qui idem, quae ad scriptorem intelligendum necessaria sunt, continebit; cui intellectui nunc eo saltem consulere studuimus, quod non tantum Scholia Graeca interdum aucta adiecimus, verum etiam argumenti tam universi descriptionem quam singulorum capitum indicem Graecum exhibuimus, et tempora rerum gestarum ac nonnunquam alios huius historiae locos res narratas illustrantes ad marginem notavimus, sicut etiam titulis paginarum et capitibus in minores sectiones divisis, in quibus a Gailio, qui saepe imperite id fecerat, frequentissime recedendum erat, lectorum commoditati prospeximus. In posteris voluminibus etiam Dukeri exemplorum paginas, quae saepe in libris philologicis citantur, hoc in volumine forte praetermissas, sed alio loco supplendas, statim in margine adnotandas curabimus.

Haec habui, quae de hoc libro ad TE, HERMANNE, praefarer. Quem TU ut benevole accipias, et mihi eam, qua semper amplexus es, amicitiam exoptatissimam serves, vehementer oro. Vale.

Scrib. Francofurti ad Viadr. mense Aprili.
a. MDCCCXXV.

DE
ARTIS CRITICAE
IN
THUCYDIDE
EXERCENDAE
RATIONE ET SUBSIDIIS.

Ὦ φίλος, εἰ σοφὸς εἶ, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δὲ πέφυκας
Νῆϊς Μουσάων, ῥῖψον ἃ μὴ νοέεις.
Εἰμὶ γὰρ οὐ πάντεσσι βατός, παῦροι δ' ἀγάσαντο
Θουκυδίδην Ὀλόρου, Κεκροπίδην τὸ γένος.

Anthol.

INDEX CAPITUM HUIUS DISPUTATIONIS.

Cap. I. Secundum eam partem artis criticae, quae maiores librorum partes examinat, num liber octavus Thucydidis germanus sit, quaeritur; simul vero ne aliam quidem maiorem particulam in dubium vocari posse breviter declaratur.

Cap. II. Dum de arte critica inferiore disputatur, antiqua monumenta, quae fontes scripturae sunt, spectantur, et primum quidem codices collati recensentur.

Cap. III. De primo codicum genere, Casselanum, Augustanum, Clarendonianum, Venetum, Parisinos A. C. F. complectente, et in tres familias (a) Cass. Aug. b) Cl. Ven. c) A. C. F.) describendo.

Cap. IV. De secundo codicum genere, ex Palatino, Italo, Vaticano, H., Regio (G.) et Marciano constante eiusque tribus familiis (a) Pal. It. b) Vat. H. c) Reg. (G.) Marc.), quarum secunda maximas dubitationes excitat.

Cap. V. De tertio codicum genere, ad quod Bas. Gr. D. I. Laur. E. Vind. pertinent, ex quibus Gr. D. I. unam, Laur. E. Vind. alteram familiam constituunt, quibus praestat Bas. simul de libris, qui in certam classem redigi nequeunt, Lugd. B. s. marg. Steph. Tus. aliisque marginibus.

Cap. VI. De quarto codicum genere, cui Mosqu. Ar. Chr. Dan. V. m. b. adnumerantur, nec multum differt. Bar. Ex his Ar. Chr. Dan. unam familiam efficientes, ob errores, quos effecerunt, maxime memorabiles.

Cap. VII. Summa praecedentium repetitur. Regulae generales de usu codicum manu scriptorum inde prodeuntes proponuntur. De vetustis exemplaribus editis, Scholiis et Vallae interpretatione disseritur.

Cap. VIII. De aliorum scriptorum, qui Thucydidis verba quaedam aut afferunt aut imitantur, in re critica usu. Procopius imitatoribus Thucydidis additur. Quam suspecta in plerisque horum scriptorum fides sit, quum orationem Thucydidis immutare nihil dubitent, et nonnunquam adeo perperam ad eum provocent, docetur.

Cap. IX. De Thucydidis scripturae restituendae subsidiis, exemplaribus editis, interpretationibus, atque libellis ad illum vel emendandum vel explicandum pertinentibus, quorum omnium index exhibetur.

Cap. X. Quid in libris praecedente capite memoratis ad Thucydidem emendandum praestitum sit.

Cap. XI. Communes regulae criticae ad Thucydidem translatae, quarum ea, quae longiori breviorem scripturam praeferendam esse tradit, maximum hic momentum habere plurimis interpretamentis, quae in Graeca se intruserunt, ostenditur.

Cap. XII. De crisi coniecturali. Esse apud Thucydidem vitia codicibus nostris antiquiora. Facillimam rationem perturbato verborum sensui succurrendi inesse in interpunctione rectius constituenda. Atque sic etiam in accentibus et aliis nonnullis rebus orthographicis editoribus plus licentiae concedendum, in dubiis tamen semper ad librorum auctoritatem redeundum esse.

Cap. XIII. De coniecturis. Thucydidem ab Reiskio, Benedicto, Lindavio aliisque multis coniecturis temere esse vexatum. Nonnunquam etiam suspiciones in verborum seriem male receptas esse. Lenes tamen coniecturas in unius duarumve literarum mutatione positas non esse fugiendas.

Thucydidis libri, si fides est narratiunculis quibusdam, bis non procul abfuerunt ab interitu. Nam primum post mortem auctoris dicuntur latuisse, donec a Xenophonte in lucem editi essent; deinde vero una cum bibliotheca quadam Athenis combusti esse, atque a Demosthene ex memoria restituti. Sed neutra narratio locuplete teste nititur, illa Diogene Laertio (II, 57. cf. Weisk. Xenoph. I. p. XXXII. et qui e Diogenis verbis miras et in Xenophontem iniuriosas fabulas deducit, Gail. Philolog. a. 1818. p. 300. sqq.), haec Arsenio Monembasiae episcopo (apud Fabricium Bibl. Gr. t. II. p. 826. Harl.), qui eas non certo affirmant, sed veterem famam esse scribunt. Accedit quod nulla inter Thucydidem et Xenophontem coniunctio demonstrari potest, et quo tempore ille in Thracia (aut, si mavis, Athenis) occubuit atque postea, hic ex Asia redux in Peloponneso versatus esse videtur. Quod autem de Demosthene traditur, plane ridiculum est et tantum excogitatum ad praedicandam magnam Thucydidis sermonis notitiam, quam ille assidua lectione sibi comparaverat. Sed quanquam ab iis, qui eiusmodi narratiunculis fidem habebant, facile dubitari poterat germana Thucydidis scripta superesse, id tamen non factum, sed septem priores libri belli Peloponnesiaci ab omnibus tam antiquioribus quam recentioribus semper Thucydidi sunt attributi. Si quae igitur propositae sunt dubitationes, eae aut ad librum octavum, quem nonnulli ei abiudicaverunt, aut ad vocabula nonnulla temporis iniuria depravata pertinent. Ab illa quaestione fiat initium.

Cap. I. Secundum eam partem artis criticae, quae maiores librorum partes examinat, num liber octavus Thucydidis germanus sit, quaeritur; simul vero ne aliam quidem maiorem particulam in dubium vocari posse breviter declaratur.

Mota quaestio de libri VIII. auctore apud Marcellinum c. 43., qui eum a nonnullis filiae Thucydidis, ab aliis Xenophonti, ab aliis Theopompo adscribi memorat. Recentiores omnes (e quibus sufficiet nominasse Benedictum p. 215 sq.) tantum obiter ea de re dixerunt, si excipimus Gailium, qui pluribus argumentis Thucydidi hunc librum vindicavit, (Mémoire sur cette double question: le huitième livre de la guerre du Peloponnèse appartient-il à Thucydide? est-il digne de cet écrivain? Philolog. a. 1818. p. 201—36.) et Krügerum, qui nuper idem fecit (Commentatt. de Thucyd. hist. parte postrema c. I. post Dion. Historiogrr. p. 251 sqq.). Potest autem res partim ita demonstrari, ut a tribus illis a Marcellino memoratis librum conscribi non potuisse, partim ita, ut Thucydidis eum vere esse declaremus. Et illud quidem non valde difficile est comprobatu. Etenim filiam Thucydidis iam Marcellinus reiicit, dicens non esse muliebris naturae tantam virtutem atque artem imitari, et si illa tanta fuisset, eam non in hoc uno opere acquieturam fuisse. Quod quanquam non satis subtiliter scriptum est, tamen negari non potest prorsus abhorrere a natura feminae componere historiam atrocissimi belli civilis, in eaque non lugere, sed intrepidi militis et prudentissimi ducis instar pugnas et proelia narrare, et non aliter atque virum rerum publicarum peritissimum de clandestinis artibus optimatium disserere. Xenophonti autem non magis tribuet hunc librum qui modo aliquot paginas utriusque scriptoris legerit; tantum alter discrepat ab altero. De Theopompo iudicium minus proclive, quoniam huius scripta cum Thucydide ipsi comparare non amplius possumus. Sed exstant tamen de iis haud spernenda veterum testimonia, et Dionysius Halicarnassensis multus est in iis describendis T. VI. p. 782 — 87. Secundum hunc Theopompi scripta excellebant varietate (τῷ πολυμόρφῳ) narrationis, quum populorum origines, urbium exstructiones, regum vitas, morum proprietates, ubi occasio ferret, persequeretur. Idem orationes amabat in iisque philosophari solebat de iustitia et pietate et aliis virtutibus. Dictio autem eius erat perspicua et in multis similis Isocrati, quanquam paulo vehementior et comparationibus interdum ineptis abundans. Haec igitur (quae facile augeri possent ex aliis scriptoribus in Fabric. Bibl. Gr. t. II. p. 803 sq. laudatis) ostendunt Theopompum a scriptore libri octavi belli Peloponnesiaci, in quo nullae degressiones, nullae orationes et philosophicae disputationes, nihil ex omnibus antea recensitis Theopompi propriis virtutibus aut vitiis invenitur, longe diversum esse. Quum igitur horum scriptorum liber ille esse nequeat, videamus, num Thucydidis sit iudicandus. Id vero et externis et internis argumentis confirmari potest. Illa sunt, quod et in omnibus Thucydidis codicibus (praeter eos, qui, ut H. et Vind., iam prius desinunt) legitur, et a multis veteribus scriptoribus (Plutarchum de Garrul. p. 513. et Stephanum in *Βολισσός* et *Δρυμοῦσσα* memorat Fabricius; adde Diod. XIII, 42. Phot. in *πασσυδί*, Harpocration. in *Δελφίνιον*, Gregor. Cor. p. 28., Thom. M. in φυγή et alibi, atque alios multos) sub nomine Thucydidis sine ulla dubitationis nota quum universe tum ob verba quaedam singula laudatur. Hoc tamen parum firmum argumentum. Nam cuius libri auctor ignorabatur, si prisca consuetudo alius clarissimi scriptoris exemplaribus adiunxerat, etiam sub huius nomine divulgabatur; ut nos quoque de Homeri hymnis adhuc loquimur, quamvis eos non esse Homeri persuasissimum habeamus. Et quum codicis Reg., et quodammodo etiam Pal. àtque It., natura l. VIII. aliquantum immutetur, ab eo saltem codice, unde ille descriptus est, hunc librum aliquando defuisse suspiceris. Quae quum ita sint, interna argumenta, quae e similitudine rerum expositionis et descriptionis atque dicendi generis repetuntur, multo graviora sunt habenda. Atque ea ipsa dubitationum ansam dedisse videntur. Desiderabant enim in hoc libro imprimis orationes omnibus praecedentibus libris insertas, pro quibus hic tantum summa capita dictorum oratione obliqua proposita videmus (maxime cap. 45. et 46. atque 76., brevius etiam cap. 27., 48. et alibi). Responderi potest iam praecedente libro numerum et ambitum orationum valde exiguum, et aliquas earum habendarum occasiones (ut cap. 21.) praetermissas esse; ex quo apparere Thucydidem de postremis annis nihil nisi commentarios reliquisse, quos exornare morte praeventus sit. (t. I. vol. I. p. 30.) Oratio obliqua autem in nonnullis locis libri VIII. aptissima (ut cap. 76., ubi de turbulenta militum concione agitur, in qua quum non unus, sed multi verba faciant, iusta oratione uti non licebat, et pariter cap. 93.), atque etiam in superioribus libris nonnunquam satis ampla (ut II, 13.)

Quod si cui vel ita dubitatio remaneat, cum reliqua huius libri conformatio convincet. Nam primum eadem in eo ars historica cernitur. Idem ubique veritatis amor et sensus a partium studio remotissimus, eadem accuratio in factis comprobandis (unde etiam foederum formulae adduntur, ut l. V), eadem mythorum et inutilium degressionum evitatio. Eadem etiam ars in causis rerum indagandis et ingenio et moribus celeberrimorum virorum depingendis (e quibus maxime eminet Alcibiades, de quo vid. Gail. l. l. p. 219. sqq.); eadem diligentia in commemoratione locorum ubi pugnatur (ut cap. 24. 35. 101 sqq.). Item eadem series narrationis, eadem simplex descriptio secundum aestates et hiemes cum solenni formula *καὶ τὸ ϑέρος ἐτελεύτα*, et *καὶ ὁ χειμὼν ἐτελεύτα καὶ — ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα τῷδε ὃν Θουκυδίδης ξυνέγραψε.* Sed deinde etiam idem scriptoris sensus elucet et eadem, quae in antecedentibus libris, de iisdem rebus feruntur iudicia. Ita quae de Lacedaemoniorum ingenio leguntur VIII, 96., plane conveniunt cum iis, quae de eodem I, 70. exposita videmus; et de Syracusanis quod praedicatur VIII, 96., eodem modo iam dictum VII, 55. (Alia nonnulla vide apud Krüger. l. l. p. 254.) Etiam in rebus ipsis aliquoties ad ea, quae in prioribus libris explicata sunt, aperte respicitur: ut VIII, 15., ubi mille illa talenta in memoriam nobis revocantur, quae ab Atheniensibus recondita audivimus II, 24. Tum vero etiam sermo Thucydidi consentaneus, sive formam eius omnino, sive singula verba verborumque consociationes spectamus. Illa enim eandem puritatem et diligentiam in observandis Atticae dialecti proprietatibus, idem studium varietatis, concinnitatis, brevitatis, sublimitatis (cf. I. p. 284. 288. 292. al.), repraesentat. E vocabulis autem ipsis contemplanda ea, quae quum a Thucydide usurpata sint, reliquis antiquioribus prosae orationis scriptoribus minus probantur. Nam nihil demonstrare qualia Krüger. p. 266. sqq. protulit, *δοκεῖν εἶναι*, *οὐ μέντοι — γε*, *εἴ τε*, et similia, quae, etiamsi non eadem apud omnes constantia, apud alios multos scriptores reperias, facile apparet. Sed illius generis sunt ἀδυνασία VIII, 8. cf. ad VII, 8. et vol. I. p. 243. ἀνακωχή VIII, 87. cf. vol. I. p. 239 sq. δικαίωσις, cf. ad VIII, 66. καταβοή VIII, 85. cf. ad I, 73. et vol. I. p. 253. κατατραυματίζειν (ναῦς) VIII, 10. cf. ad VII, 41. Quibus adde insolentiores verborum structuras, quae etiam alibi Thucydidi placuerunt. Ex hoc genere sunt διασκοπεῖν τινός VIII, 4. cf. ad I, 52. μηνυτὴν γίγνεσθαί τινος VIII, 50. 86. vid. Duk. ad III, 23. ἔκπληξις μεγίστη δὴ τῶν πρίν VIII, 96. cf. vol. I. p. 172. αἴτιον δ' ἐγένετο οἱ μὲν πολλοὶ — οὐκ εἰδότες VIII, 9. not. participium pro infinit. vol. I. p. 150. transitus a participio in verbum finitum VIII, 45. vol. I. p. 273., ab infinitivo in indicativum VIII, 76. vol. I. p. 272., a coniunctivo in optativum VIII, 87. vol. I. ibid. cf. etiam p. 148. et p. 307. In quibus locis Thucydidis calamum nullus paulo attentior eius lector ignorabit. Sed etiam verborum consociationes alioquin non insolitae eo, quod iam eodem aut simili modo adfuerunt, Thucydidis manum produnt. ὀλίγον ἐπράσσετο οὐδέν VIII, 15. et ὀλίγον ἐπενόουν οὐδέν VII, 59. not. πρὶν ἔκπυστος γενέσθαι VIII, 42. et πρὶν ἐκπύστους γενέσθαι III, 30. νομίζοντες ῥᾳδίως ἂν σφίσι καὶ τὰ ἄλλα (nonnulli codd. τἄλλα) προσχωρήσειν VIII, 25. νομίζοντες ῥᾳδίως ἂν σφίσι τἄλλα προσχωρήσειν II, 80. Tales enim repetitiones et verborum (cf. vol. I. p. 267.) et rerum (vid. I, 100. et IV, 102. deinde II, 27. et IV, 56.) amat Thucydidis simplicitas.

Ita vero octavum librum belli Peloponnesiaci a Thucydide conscriptum esse satis nobis videmur demonstrasse. Praeter hunc autem quum nullus alius neque ulla ullius maior pars in dubitationem vocata sit, hic subsistit primum critici officium. Ibidem vero statim monemus, ne caput quidem aut periodum aut integram enunciationem ullam in Thucydidis libris pro supposito haberi posse praeter ultima totius operis verba: *ὅταν ὁ μετὰ τοῦτο τὸ θέρος χειμὼν τελευτήσῃ, ἓν καὶ εἰκοστὸν ἔτος πληροῦται.* „Quae cum antecedentibus non apte cohaerere non facile quisquam infitiabitur. Quare statui debet vel a librario haec verba esse adsuta, sicut Dodwellus in suis Annalibus Thucydideis censuit (et cum eo Bredow. p. 284.), vel ex Thucydidis aduotationibus haec esse adiecta“ (*Benedict.*), quum libro immoreretur, ut certe aliquod indicium suppeditaret, ubi narrationem abrupisset. Praeterea vero Bekkerus quidem nuper capiti 84. l. III. uncos addidit, hoc, ut videtur, Scholio, quod unde protulerit ignoramus, ad suspicionem adductus: *Τὰ ὠβελισμένα οὐδενὶ τῶν ἐξηγητῶν ἔδοξε Θουκυδίδου εἶναι· ἀσαφῆ γὰρ καὶ τῷ τύπῳ τῆς ἑρμηνείας καὶ τοῖς διανοήμασι πολὺν ἐμφαίνοντα τὸν νεωτερισμόν.* Ex his vero illum interpretem atque eos, ad quos provocat, hunc locum vere in libris, qui nunc quoque omnes eum tuentur, legisse, et tantum, quod obscurior esset et insolentiorem orationem contineret, damnasse apparet. Has autem non idoneas rationes esse, ob quas haec verba Thucydidi abiudicentur, tota indoles eius elocutionis docet, sicut facile etiam singula vocabula et vocabulorum coniunctiones plane Thucydideae ex illo capite memorari possunt, e. c. *ἐν ᾧ μή* pro *εἰ μή* (vid. Heilm. in Interpr. et in Opuscc. t. II. p. 171 sq.), *ἀπαλλαξείω* (cf. I, 95.), *τὸ πλέον* pro *μᾶλλον* etc. Ut autem nulla integra enunciatio a male sedulis manibus addita est, (quanquam aliquam dubitationem movit II, 51. *καὶ ἄλλο — ἐτελεύτα* et I, 39. fin.,) ita vicissim lacunae quoque paulo maiores atque ex totis enunciatis constantes desunt. Nam unus tantum locus est, ubi aliquot verba excidisse suspiceris, VIII, 22. fin., quum cap. 23. Mytilene ab Atheniensibus capta dicatur, antequam ab iis descivisse narrata sit; sed hanc lacunam sarciunt Vat. et Valla. Vid. ibi adnot.

Omnis igitur ars critica, quae inferior vulgo vocatur, apud Thucydidem cernitur in vocabulis corruptis sanandis, interpretamentis unius aut paucorum vocabulorum tollendis, defectibus exiguis plerumque singulorum vocabulorum supplendis, quorum tertium in primis iisque integrioribus libris rarissime, in septimo et octavo aliquoties opus est.

Cap. II. Dum de arte critica inferiore disputatur, antiqua monumenta, quae fontes scripturae sunt, spectantur, et primum quidem codices collati recensentur.

Quum autem in vitiis, quae in vulgata veterum scriptorum exemplaria irrepserint, emendandis vel antiquis monumentis nitamur, vel, ubi in his non videatur acquiesci posse, ad ingenium aut nostrum aut aliorum confugiamus, omnis illa crisis inferior in duas partes dividi potest, quarum alteram diplomaticam, alteram coniecturalem voces. Ab illa igitur fiat initium.

Atqui antiqua monumenta, quibus tanquam fontibus scripturae utimur, partim sunt codices manu scripti eius, quem tractamus, scriptoris, partim principes libri editi ex illis ducti, porro veteres interpretationes et commentarii, denique alii scriptores, qui quosdam illius locos laudant. Subsidia autem usum illorum monumentorum declarantia atque expeditiorem reddentia sunt libri critici recentiorum de illis et scriptura inde emendanda disputantes. Quatenus vero editio critica ex illis monumentis pendet, triplex editori impositum est officium. Primum enim monumenta ipsa diligenter conquirenda, et scripturae diversitas ex iis enotanda est. Deinde videndum, unde ea originem ducant, quinam eorum inter se sit nexus, quaenam singulorum auctoritas. Denique requiritur legitimus eorum usus.

Ac primo quidem, quod posuimus, editoris officio, ut antiqua monumenta, quae pro fontibus scripturae habenda sunt, diligenter inspiciantur, satis bene plures deinceps functi sunt, qui Thucydidem typis exscribendum curarunt, et haud exiguus librorum mss. maxime numerus paulatim collatus est.

Nam ut nunc omittamus eos, e quibus prima exemplaria edita originem ducunt, primum *Hervagius* in usum Joach. Camerarii editionem Basileensem parantis comparavit, verum parum diligenter, codicem *Basiliensem*, qui Constantinopoli ab Eugenio quodam, qui Graecorum *παπάς* fuit, saec. XV. ineunte Ioanni Aretino donatus Basileam pervenerat. Eum postea denuo collatum esse audiemus. Deinde *Henr. Stephanus* etsi omnino in conquirenda more suo veterum codicum scriptura se curam et diligentiam, quantam potuisset, maximam adhibuisse testatur, tamen praeter exempla Aldina et Vallae interpretationem unum praecipue librum memorat, quem *codicem suum veterem* appellat, licet eum alios quoque nonnullos inspexisse quae in margine adnotavit probabile reddant. (Adde infra sub notitia cod. *Augustani* et cap. V.) Novos deinde codices consuluit *Ioa. Hudsonus*, qui „codicem unum," ait, qui *Arundelianus* vocatur, „mihi, quum primam operi manum admoverem, suppeditabat bibliotheca Norfolciana, alium bibliotheca *Collegii Corporis Christi Oxon.*, qui Claymondi primi praesidis, viri suo aevo celeberrimi, olim fuerat; tertium, qui conciones tantum complectitur, bibliotheca nostra *Barocciana*, Bodleianae pars non ignobilis. Postquam autem editio haec nostra paene ad umbilicum perducta esset, duos porro melioris notae codices ope virorum amicissimorum obtinebam: unum ex instructissima bibliotheca illustrissimi ac eruditione non minus quam natalium splendore longe nobilissimi Henrici comitis *Clarendoniae*“ [qui codex nunc Cantabrigiensis no. 3. 18. est teste Dobraeo ad Aristoph. Plut. 145.]; „alterum pro singulari sua humanitate conatusque literarios promovendi studio mittendum curavit vir omni laude maior *Ioa. Georg. Graevius.*“ De forma et aetate horum librorum Hudsonus nihil addidit, sicut etiam in iis comparandis ab incuriae crimine non potest liberari, et Clarendonii potissimum scripturam (nam Graevianum Dukerus accuratius examinavit,) saepius non indicatam esse dolemus.

Longe maior, imo egregia fuit *Dukeri* eorumque, qui hunc adiuverant, diligentia. Quae ad quos codices spectaverit, rursus ipsius Dukeri verbis declarabimus. „Habebant Wetstenii et Smithus“ librarii, qui illum ad Thucydidem edendum incitaverant, „descriptas e duobus mss. varias lectiones, altero bibliothecae regiae Parisiensis, quem ob hanc causam *Regium* vocavi, cum quo editio Oxoniensis comparata erat, altero Havniensi, cui *Danico* nomen feci, e quo vir clariss. *Ioa. Grammius* linguae Graecae in Academia Havniensi professor discrepantem ab eadem editione scripturam miserat. De Regio non aliam notitiam accepimus quam esse codicem bibliothecae regiae n. 3044. In eo aoristos infinitivorum in *υναι* esse properispomenos, ut *παροξῦναι*; *ὅτι* semper separari a superlativis sequentibus, et scribi *ὅτι τάχιστα*, *ὅτι μάλιστα*; *ἐντάχει* et *ἐσταμάλιστα* unum vocabulum compositum videri; ubique scribi *ἄλλό τι*; *ὅπως* semper futuro indicativi iungi; ac denique scribam monuisse, observanda esse nonnulla, ut *ᾔκαζον*, *ὠφελία*, et alia quaedam. De *Danico* haec scripserat Grammius: eum videri habere aetatem trecentorum annorum, sed in medio libro V. esse scripturam manus paulo recentioris usque ad finem. Emptum esse Venetiis a. MDCXCIX. a viro illustri Frederico Rostgaerdo, ex insulis Sicilia et Melite reduce, nunc autem esse illustrissimi Comitis Christiani Daneschiold domini Samsoae etc. Ilis accessit codex ms. e bibliotheca serenissimi principis Landgravii *Hasso-Casselani*, cuius mihi quondam iudicium fecerat v. cl. Ioa. Herm. Schmincke a bibliotheca principis et historiarum in Academia Marburgensi professor." (Cf. Schmincke Beſchreibung der Hauptſtadt Caſſel p. 206. sqq.) Huius usum, agente illo ipso indice, iis, qui in literis aliquid conantur, ad omnia officia paratissimo, non difficulter a serenissimo principe, quae erat illius clementia et incredibile ac singulare omne genus artes ac scientias incrementis augendi studium, impetraverunt bibliopolae. Est hic liber forma maxima, sed quadrata magis quam oblonga, eleganti manu in charta, bombycina puto, scriptus, adeo densa, ut uno alterove loco adversae paginae versus aliquot scalpello exscissi sint, illaesis omnibus in aversa literis. In fine manu vetusta et minio hae literae scriptae sunt:

Ψέολωωχ Να̃εσ̃ Ψ ΒωΗʒΗολχαλχΠχτʒτλχ.

Id est, secundum cryptographiam librariorum Graecorum, quod e cel. Montefalconii Palaeographia Graeca p. 288. didici, *τέλος σὺν θεῷ τῆς βίβλου Θουκυδίδου.* Inde

Ετζ ϛ̃ Ψ̃ ξ̂ Π̃ Ε̃ Ν̂ Δ̂.

Quarum illae indicant librum scriptum esse a. m. 6760. sive Christi 1252. ad quam fere aetatem illum referendum esse etiam antequam eas consideraveram ex ipsa forma et ductibus literarum cum speciminibus scripturae Graecae saeculi XII. et XIII. in eadem Palaeographia comparatarum conieceram; hae quo modo explicari debeant, nec clar. Hemsterhusius, quem de ea re consulueram, nec ego adhuc investigare potuimus. Erat qui suspicaretur illis denotari Indictionem, de quo videbunt qui multos manu exaratos codices Graecos inspexerunt. Inter cryptographiam et notam anni atramento scriptum est itidem manu vetusta epigramma in Thucydidem, Ὦ φίλος, cum nonnulla varietate scripturae [secundum quam in hac editione exaratum.] Eadem omnia deinde ibidem atramento et longe recentiore manu eiusdem, ut videtur, qui multa Scholia scripsit, repetuntur additis his: *ἠρξάμην σὺν ϑεῷ Θουκυδίδην τὸν Ὀλόρου, τὸν γένος Κεκροπίδην, μηνὶ Ἰουλλ. γ΄. τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἰακίνθου Ν. Ι' Ἔτους ϛ΄* sequentibus tribus aliis literis, quae, absterso manu vel cubito scribentis adhuc madente atramento, legi non poterant. Usus sum praeterea codice ms. chartaceo e bibliotheca huius urbis, formae mediae e chartis quadruplicatis, recentissimo quidem illo et fortassis vix trecentorum annorum, sed tamen e non malae notae libro descripto et multis locis ad genuinam scripturam firmandam utili. Eum Hudsonus sibi a cel. Graevio missum *Graevianum* vocaverat, quam notam illius retinui, etsi is tum non Graevii, sed viri consultiss. Guilielmi van Cleef causarum in foro Traiectino patroni non incelebris erat, qui eum Graevio utendum dederat, ac deinde in bibliothecam publicam intulit. In hoc conferendo Hudsonum, vel eos, quibus ille hoc negotii dederat, parum diligenter versatos fuisse, nec multo minus quam dimidiam partem variantis scripturae praeteriisse, ex his, quae ex illo in variis lectionibus descripsi, apertum est. Accessit denique his omnibus editionis Basileensis Hervagii cum chartaceo formae maximae bibliothecae publicae Basileensis collatio, a viro rev. ac doctiss. Io. Iacobo Wetstenio apud Basileenses v. d. m., qui eum saeculi XIII. vel XIV. esse putabat, mecum communicata. — Ex hoc codice Hervagius nonnullas varietates scripturae excerptas ad Camerarium miserat, quae in editione Hervagiana ante librum primum leguntur. — Sed Hervagium quaedam non recte vidisse et non uno loco aliam, atque in ms. est, scripturam dedisse, deprehendit idem Wetstenius.“

Post Dukeri editionem memoranda Lipsiensis *Gottleberi*, qui „praeclarissimam operam praestitisse censendus est copia data variae lectionis duorum codicum, alterius *Augustani*, [qui nunc Monachii s. n. 430. servatur,] de quo exponit cel. Martens ill. Gymnas. August. rector dignissimus in „„Diatribe 2. de Augustanae biblioth. cimeliis““ p. VIII. n. 3. his verbis: „„Magnae venustatis codex membranaceus, quo totus Thucydides comprehenditur. Est ille pulcherrima librarii manu scriptus, paucis tantum foliis exceptis, quae recentiorem produnt manum, quum a vetustate, tum ab elegantia, quibus ille Demosthenem““ („nempe codicem Demosthenis prius ibi memoratum“) „„superat, multum commendandus. Atque miror, cur praeter Hoeschelium, qui quasdam lectionis varietates olim excerptas Stephano dedit, nemo in hunc codicem, quo elegantiorem non habemus, studiose inquisiverit eumque tractaverit curiosius. In Reuseri Catalogo p. 69. n. 40. recensetur in hunc modum: Thucydidis historiarum libri octo cum Scholiis ad marginem, (minutis, sed nitidis sane literis). Habet ille codex, uti Demosthenis, iota, quod posteriori tempore subscribere coeptum fuit, ad latus adiectum, v. c. ἐκείνηι τῆι ἡμέραι, literas Demosthenicis supra memoratis et elegantiores et maiores, eundem atramenti colorem sed formam, quam dicimus, maximam et nobiliorem membranam. A tineis et musculis sartus et integer est servatus et purus; scriptura calligraphi rationem docet, exceptis octo foliis, quae tachygraphi modum prae se ferunt. In priori pagina pinguiori et posteriori manu adiecta haec verba leguntur: αὕτη ἡ βίβλος ἐστὶ τοῦ μητροπολίτου τῶν Ἀθηνῶν Ἰσιδώρου, ἣν ἐκ τῆς πόλεως αἰχμαλοτισθεῖσαν (ita Mertens, non ω, dubium a manu scriptoris an perperam typis expressum,) ἐξηγώρακεν (ita rursus, non ο,) ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ. Hic in marg. diatribes Gottlebero transmissae adscripserat vir ampliss. qui codicem contulisset: Hic desunt sequentia, καὶ πρὸς ὃν ἂν τύχοιεν περιπεσεῖν, εὐχέσθω τῇ ψυχῇ τούτων κεκτημένων τοῦ λυτρωθῆναι τῆς αἰωνίου κολάσεως καὶ τῆς Ἰησοῦ Χριστοῦ βασιλείας τυχεῖν. Et postica paginae parte: ἐκοιμήθη ἡ ἁγία κυρία μου ἡ μοναχὴ κυρία Θεόδωρα ῥαουλαῖνα καντακουζηνὴ, κομνηΝΗ Ἡ Παλαιολογὴ, ἡ ἐξαδέΛΦη τοῦ εὐσεβεστάτου βαΣΙΛέως κυρίου Ἀνδρονίκου, ἐν ἔτει ςωθ! ἰνδικτίωνος ιδ κατὰ τὴν ς δεκεμβρίου μηνός. ὥρα ς τῆς αὐτῆς νυκτός. Cuius modo historiolas vel ad calcem vel ad frontem libri adiicere moris fuit librariis, quippe quos vel annum, vel mensem, vel diem, vel horam, qua absolutus fuit liber, aliquoties adscripsisse animadvertes. Fuit Graecorum ratiocinandi modus ille, qui ab orbe condito usque ad natum Christum numerat annos 5508, quos si demas, annum Christi [1301.] reperies. — Notationi Mertensianae adscripsit in exemplo diatribes a b. Gottlebero transmisso vir cl., a quo collatum cod. accepisset, Germanice quidem, sed a me hic Latine reddita: Codex 269. foliis (scidis) exaratus. Scholiorum literae in quibusdam paginis sane evanuerunt. Duae paginae, alia alio loco desideratae, a manu alia redditae, obiter intuenti videantur orientalibus literis scriptae; reliqua quidem venuste et distincte exarata. Nuspiam est litera maior initialis, neque nominibus propriis hominum aut locorum, neque initio sententiae." "Scholia addita habet in margine pleraque, inter versus quaedam. Hunc ergo codicem diligenter collatum a clar. v. accepit opt. Schwickertus, et per duos libros priores lectionis varietatem Dukerianae edit: addidit b. Gottleberus, ego reliquis.“

„Quod idem pari modo factum est in altero codice, quem Mosquae collatum, dum ibi agebat, b. editori tradidit cel. et excell. Matthaei mox successor ipsius b. Gottleberi, nunc professor Vitebergensis: cuius codicis descriptionem addimus et ipsam verbis doctiss. Matthaei ad me humaniter perscriptam. „„Servatur nunc in bibliotheca sanctissimae synodi *Mosquensis*, estque eorum, qui sunt in forma maiori, CCXVII. Fuit quondam in bibliotheca Maximi Margunii *ἐπισκόπου Κυθήρων*, ut ipse sua manu notavit. Eo mortuo cum aliis illius libris translatus est in monasterium montis Athus Iberorum, ac denique regnante Petri M. patre Mosquam. Complectitur folia CCLI. estque chartaceus. Scriptus videtur in Italia ineunte saeculo XV. continet historiam Thucydidis cum Scholiis, eiusdem vitam, quae in edit. Duk. legitur p. 10 — 12., epigrammata, quae ibidem leguntur p. 12. et 17., nec non Dionysii Halicarnassensis (in cod. *Ἁλικαρνασέως*.) libellum *περὶ τῶν Θουκυδίδου ἰδιωμάτων*. Hic libellus tamen fine caret; desinit enim in vocabulis *παρομοίων καὶ παρισώσεων* p. 136. vers. 5. edit. Sylburg. In principio et in fine historiae Thucydidis adscripta sunt nonnulla Scholia in marginibus a manu recentiori. Ab eadem manu post finem historiae in proxime sequenti folio haec nota reperitur: *Ἀντώνιος μεδιολανεὺς κρὴς τὸ γένος τὰ ἐνόντα ταύτῃ τῇ βίβλῳ σχόλια ἐνέθηκε.*““ Et huius ergo codicis lect. var. reliquis sex libris adscripsi. Omnino tamen monuerim encliticarum in illo cod. negligi grammaticam rationem, accentum reiicientium in vocabulum prius; imo retinere accentum, nec prius voc. mutare in gravem: velut pro *αὐτόν τε* scribitur *αὐτὸν τέ*, et sic perpetuo; quod semel notatum in singulis notari non attineat.“ (Bauer.)

Sed iam antequam Lipsiensis editio, quae insuper correctiones nonnullas margini Hor. Vin. appictas vulgavit, prodiisset, *Alterus* Vindobonae Thucydidis libros Graece, sicut a Dukero editi erant, repetens, scripturam discrepantem e codice *Vindobonensi*, qui est inter codices historicos Graecos bibliothecae Caesareae XXXIII., collegit, atque etiam emendationes a *Iac. Tusano*, academiae Parisiensis philologo, Budaei discipulo (†. 1547.), exemplari suo editionis Aldinae, quod nunc in bibliotheca Vindobonensi est, adscriptas in lucem protulit.

Longe plures codices tractavit *Gailius*, qui in bibliotheca *Parisiensi* invenit tredecim, quorum in quatuor prioribus libris octo, in quatuor posterioribus novem contulit. A, qui iam l. I. c. 40. finitur, significat codicem signatum 1868, B. 1791—1792, C. 1636, D. 1637, E. 1733, F. (in vol. octon.) 1735, G. (octon.) 1736, H. qui VII, 49. desinit, (octon.) 1734, I. (in fol.) 1638, K. 317. Ac postremi quidem, ex bibliotheca Coisliniana [1]) in regiam illati, comparationem quatuor priorum librorum se suppleturum simul vero tres codices 963, 1737, 2010., tantum conciones aliquot continentes et literis L. M. N. notandos, perscrutaturum esse pollicitus est (t. IX. p. 83.), sed neutro eum promisso hucusque stetisse videmus, verum (t. X. p. 303.) ad Additamentorum volumen nondum editum nos remisit. De

---

1) Bibl. Coisl. p. 430. „Codex CCCXVII., XIV. saeculi. Thucydidis historiarum libri octo, quorum primus avulsis foliis initio mutilus est, incipitque ab his verbis: *Ἐπείθοντο. οἱ μὲν Κερκυραῖοι, ἔστι δὲ ἰσθμὸς τὸ χωρίον, ἐπολιόρκουν τὴν πόλιν.* (c. 27.) In fine abscisso folio pauca ex octavo libro desunt, desinitque postremum folium 239. in haec verba: *Ὄντων δὲ τῶν Πελοποννησίων ἐν τῷ Ἑλληςπόντῳ ἀν* — variarum lectionum specimina ex hoc codice non proferimus, quia longe praestantiores Thucyd. codices in bibliothecis nostris habentur.“

aetate et indole horum librorum nihil adiecit, eo plura autem de labore, quem in iis conferendis pertulerit, et de adiutoribus, quibus usus sit, loquitur, quae narrare nihil iuvat. Hoc vero sciendum est, eum suspicari codicem 1736, quem G. nominavit, non differre a Regio Dukeri, quanquam hic numero 3044. signatus esse perhibetur. Qua diligentia autem Gailius codices examinaverit, iam ex his eius verbis colligi poterit, quae ex Gallico sermone Latine convertimus: „Rarissime mentionem feci accentuum, qui in codicibus inveniuntur. Etsi enim non ignoro utilitatem huius laboris, quum longe magis necessarium sit vocabula quam accentus atque adeo signa critica nonnullis vocabulis addita exhibere; quum haec accentuum atque signorum examinatio temporis magnam iacturam effecisset; quum pro collatione integra 13 codicum unum modo codicem offerre ideoque multas pretiosissimas scripturae diversitates omittere coactus essem; quum praeterea in hoc negotio a duobos amicis, qui hanc diligentiam Iudaicam, quam nonnulli viri docti postulant, contemnerent, adiuvarer; quum denique hi amici non sine terrore iacturam temporis, quam signorum et accentuum exploratio procrearet, praeviderent: accentibus atque signis criticis indicandis mihi absistendum esse credidi.“ At utinam hoc solum eius levitatis documentum esset! verum etiam alias memorabiles res praetermisit. Quod sicut ex iis, quae infra de Regio disputata sunt, apparebit, ita nunc saltem monemus I., 29. utrum *Πελλίχου* an *Πελλίϰου*, 17. *βιάζωνται* an *βιάζονται*, 73. *στερισϰώμεϑα* an *στερισϰόμεϑα* scribatur, non adnotatum esse, I, 30. vocabula diversa ex A proferri etc. Quocirca non inutile opus fecisset *Bekkerus*, si, facultate horum librorum hic illic rursus examinandorum, quam nactus erat, uti voluisset; sed quum valde recentes esse omnes videret, (quamvis id de Reg. H. et C. vix verum iudices,) inspexit, non pertractavit; quo factum est, ut in sexto tantum libro aliquoties a Gailio discesserit.

Idem vero *Bekkerus* Thucydidi egregiam operam navavit accurate comparatis quatuor codicibus *Italis* aut totis aut aliqua saltem ex parte. De quibus haec scribit. „Est A.“ (apud nos *Italus*) codex membr. f. max., qui quum ex Italia superiore Parisiensi bibliothecae illatus esset, a. 1815. Austriacis redditus ubi nunc lateat nescio. Eius folio ultimo inscriptum erat illud *Θουκυδίδης ἐλέλιξεν* (ita enim legebatur) *ἑὸν νόον — πολυθρέπτοιο τιθήνης*, additis pagina versa his: *ἐμετρήθησαν τὰ φύλλα τοῦ παρόντος βιβλίου παρ᾽ ἐμοῦ Θεοδώρου, καὶ εὑρέθησαν ὄντα διακόσια καὶ ἐνενήκοντα καὶ ἕν. εἰσὶ δὲ ἐξ αὐτῶν κεκομμένα ἐξ ἀκ, ... δέκα τρία. καὶ ἐγράφησαν παρ᾽ ἐμοῦ οἰκειοχείρως*. Scholia inedita ad medium fere librum ab antiqua manu scripta, deinde a recentiore. Hunc ego a. 1812. Bellovaci apud Seguerium meum excussi. B. *Vaticanus* 126. membr. f. folio paullo minore, fol. 188. versuum 30—32. qui singuli literas habent 60 — 70. scriptura compendiis referta neque absimili Coisliniano 345. Scholia ab eadem manu adscripta. In ultima pagina epigrammatis illis, *Θουκυδίδης ἐλέλιξεν*, et *Ὦ φίλος εἰ σοφὸς εἶ*, subiecti versus iambici quatuor literis grandioribus:

χαῖρε — φῶν χα — Θουκυδίδη
— γλῶτταν ἐστόμωσα τοῖς σοφοῖς λόγοις
Ἡρόδοτε πρ — δώρω —
— βραδεῖς γίνεσθε πρὸς παρουσίαν,

C *Laurentianus* [2]) plut. 96. cod. 2. membr. f. max. literis grandibus et rotundis, quae Platonicum *Δ* referant. Versus habet vicenos septenos, literarum 26—28. Folia sex ab initio recentia. Scholia et lemmata a recentiore manu satis multa, ab antiqua rara neque ante librum secundum. Subscriptionem mireris: DEO GRATIAS PETRUS SCRIPSIT. Huius ego librum II. et l. I. c. 15—146. VIII. 1—31. cum editis comparavi. D. *Marcianus* 367. Bessarioneus, bomb. f. max. fol. 61. versuum 60.—64. Praemissum folium recens vitam Thucydidis habet. Ego librum septimum comparavi." Praeter hos codices Italicos Bekkerus incepit etiam tractare *Palatinum* 252., nostro aevo feliciter Heidelbergam reportatum, f. max. fol. 326. versuum 32., manu, ut ait, Aristophanem Ravennatem et Photium Marcianum referente. Cuius quidem comparavit librum III. et VI. et primi capita ea, quae desunt Laurentiano.

---

[2]) „Florentiae in bibl. Laur. teste Bandinio vol. II. p. 622. in plut. 69. cod. 2. membr. saec. X. fol. min. (?) charactere paene quadrato scriptus, cum scholiis ab editis plurimum diversis et tam antiqua eiusdem scriptoris, quam recentiori manu exaratis.“ FABR. bibl. Gr. t. II. p. 729. Harl.

Jam vero codices a nobis primis adhibitos describamus necesse est. Quoniam igitur codicem Palatinum praestantissimis adnumerandum esse intellexeramus, precibus *Creuzeri*, viri doctrinae pariter atque humanitatis laudibus insignis, a *Guil. Frommelii* v. doct. liberalitate impetravimus, ut totum hunc codicem pro nobis diligentissime excuteret. De quo ille literis vernaculis haec ad nos scripsit: „Codex antiquus est et elegantissime scriptus. Veteres formae spirituum ⊣ et ⊢ paucis locis exceptis servatae, ut librum eo tempore, quo scriptura quadrata mutata est, exaratum esse suspiceris. Accedit, ut compendia vocabulorum *πϱάγματα, χϱήματα, σωτηϱία, ἄνϑϱωποι*, nisi ter quaterve, nusquam inveniantur. Porro *ι* ubique adscriptum, non subscriptum, et omnino literarum ductus magni sunt, maiores adeo quam in codicibus saec. XII., quotquot vidi, ut Casselano antiquior esse videatur, quocum saepe mire, etiam in rebus minutis, ut in *ν* ephelc. ante consonantes nonnunquam addito, consentit. In plurali nominum in εύς desinentium fere semper ῆς (nusquam ῆις, i. e. ῇς) suppeditat. In nominibus propriis librarius saepius errat, et maxime Iotacismo se decipi patitur, quod libro VIII. manifestissimum est, ubi etiam *ν* ephelc. ante vocales omittit, et alia peccat, ut omnino hic liber VIII. negligentius scriptus videatur quam caeteri. Codex praeter totam Thucydidis historiam etiam Marcellini libellum continet, sed cum hac inscriptione: *Μαρκελλίνου ἐκ τῶν εἰς Θουκυδίδην σχολίων περὶ τοῦ βίου τοῦ Θουκυδίδου καὶ τῆς τοῦ λόγου ἰδέας*. Adest etiam vita Thucydidis ab auctore ignoto consarcinata. Scholia, quae in margine leguntur, nec multa sunt neque admodum gravia.“ Tum Franc. *Goelleri* de Graecis literis iam pluribus nominibus bene meriti benignitate copia nobis facta est codices *Monacenses* usurpandi, quos vir ille doctissimus perscrutatus erat. Sunt tamen omnes recentiores. Eorum antiquissimus, in bibliotheca Monacensi n. 228. signatus, apud nos m., ex Chio insula originem ducit. Quem Thierschius ex catalogo bibliothecae scribit esse „bombycinum, forma media oblonga, superne ad quintam fere partem a muribus comesum, satis eleganter et accurate scriptum, Scholiis ad l. I. II. et partem l. III., parcius ad reliquos, et variis lectionibus in marg. instructum, saeculi XIII.“ Codex 126., apud nos b., illo recentior, et fortassis demum post inventam artem typographicam scriptus, ideoque tantum per dimidiam fere libri I. partem collatus. Cod. 185., apud nos s, ex variis historicis multa fragmenta continet, in quibus e Thucyd. l. I. c. 24—26. *ἰέναι κελεύοντες* et aliud fragmentum c. 27. Quo accedunt emendationes *Victorii exemplo Aldinae* adscriptae, quae perpaucae sunt.

Idem *Goellerus* etiam ex codicum mss. Graecc. catalogo Veneto a *Zanetto* Venet. 1740. edito specimina scripturae diversitatis cod. *Veneti* l. I. c. 1—39. init. complectentia collegerat, quae aliunde quoque accepimus. Neque negleximus quae ex codice *Lugdunensi*, qui prius Meybomii, deinde Burmanni secundi fuerat, et nunc in bibliotheca Academiae Lugduno-Batavae servatur, adnotavit *Wyttenbachius* in Selectis principum historicorum.

Ita hic oritur index codicum hucusque collatorum.

Codex vetus Stephani in hac edit.	*cod.* (*vet.*) *Steph.*
Basiliensis	*Bas.*
a quo nonnunquam differunt *Camerarii* excerpta	*Cam.*
Norfolcianus s. *Arundelianus*	*Ar.*
Collegii Corporis Christi	*Chr.*
Baroccianus	*Bar.*
Clarendonianus	*Cl.*
Graevianus	*Gr.*
Regius	*Reg.*
Casselanus	*Cass.*
Danicus	*Dan.*
Augustanus	*Aug.*
Mosquensis	*Mosq.*
Vindobonensis	*Vind.*
Parisinus A.	(*Par.*) *A.*
— — *B.*	*B.*
— — *C.*	*C.*
— — *D.*	*D.*
— — *E.*	*E.*
— — *F.*	*F.*
— — *G.*	*G.*

(qui a *Reg.* non differt, unde in Scholiis Graecis, in quibus Pariss. non collati, quoniam Bas. Basiliensem significat syllabae *Reg.* literam *Γ.* substituimus).

Parisinus H.	(*Par.*) *H.*
— — *I.*	*I.*
— — *K.*	*K.*
Italus	*It.*
Vaticanus	*Vat.*
Laurentianus	*Laur.*
Marcianus	*Marc.*
Palatinus	*Pal.*
Monacensis m. sive *Chius*	(*Mon.*) *m.*
— — *b.*	*b.*
— — *f. 5.*	*f. 5.*
Venetus	*Ven.*
Lugdunensis	*Lugd.*
Scripturam in *margine edit. Stephani* notatam designat	*marg. Steph.*
— — a *Tusano* adscriptam	*Tus.*
— — *Victorio*	*Vict.*

Sed hi codices etsi satis multi sunt, latent tamen complures alii non collati in bibliothecis Italiae maxime, unus alterve etiam in Anglia et in Hispania. Vid. Fabr. Bibl. Gr. vol. II. p. 729. sq. ed. Harl. Etiam Parisiis librum nondum collatum *exstare testatur* Gailius Philol. a 1818. no. 1. p. 140. [3]).

---

[3] Thierschius in literis ad nos datis memoravit aliquando codicem Monacensem chartaceum post inventam artem libros typis exscribendi forma maxima scriptum, quem a nostro b. non differre suspicaremur, nisi hic numero 126, ille numero 261. insignitus esse traderetur. Denique in cod. Palatino 129., ex variis scriptoribus collecto, Creuzerus etiam nonnulla Thucydidis fragmenta indagavit; sed hic liber vel Sylburgio iudice difficillimus est lectu.

Cap. III. De primo codicum genere, Casselanum, Augustanum, Clarendonianum, Venetum, Parisinos A. C. F. complectente et in tres familias (a) Cass. Aug. b) Cl. Ven. c) A. C. F.) describendo.

Postquam autem, qui codices collati sunt, intelleximus, quae eorum auctoritas sit, inquirendum est. Satis enim ab aliis iam est monitum, codices non solum numerandos, sed etiam ponderandos esse. Quocirca primum videndum est, num forte plures eorum ex uno fonte manaverint, ideoque genera quaedam veterum librorum constituantur, et quaenam horum sit ratio inter ipsa atque nexus. Deinde vero etiam genera ipsa in quas partes minores seu familias dividantur, et singulorum codicum quid proprium sit, examinandum est. Sed de his omnibus nullus unquam editorum Thucydidis et criticorum de eo disputantium (quorum utrorumque index infra cap. IX. legetur), ante nostras Observationes criticas serio cogitavit, quanquam viam monstrare poterant haec Dukeri Thucydidis editorum facile principis in Praefatione verba: „Hoc facile animadverti potest, duos (codices), quibus primum usus fuit Hudsonus, (Ar. et Chr.) plerumque inter se et cum Danico, Clarendonianum magis cum Regio et Casselano consentire, Basileensem autem et Graevianum medios quodammodo esse, et saepe eandem ac singularem scripturam habere.“

Primum igitur codicum genus complectitur Casselanum, Augustanum, Clarendonianum, Venetum, Parisinos A. C. F. Ad quos non raro quidem accedit etiam Basiliensis, et initio maxime nonnunquam etiam Vindobonensis, verum neutrum ad hoc genus referri posse infra patebit. Sed ut nexum eorum, quos diximus, codicum demonstremus, nonnullos locos statim ex primi libri initio petitos adscribere placet, in quibus ab aliis codicibus differunt.

I, 12. vulgo *ὡς ἐπιπολύ.* Cass. Aug. Cl. Ven. A. C. (Bas. Vind.) *ὡς ἐπὶ τὸ πολύ.*

— — vulgo *πρότερον ἐν τῇ γῇ ταύτῃ.* Cass. Aug. Cl. Ven. A. C. (Bas. Vind. ex parte E.) *ἐν τῇ γῇ ταύτῃ πρότερον.*

— — vulgo *τὸ πλεῖστον.* Iidem sex (cum Bas. et Vind.) *τὸ πλέον.*

I, 13. *Ἑλών.* Cass. Aug. Cl. Ven. (Bas.) *ἀνελών*, sed *ᾱν* in Cass. Cl. (Bas.) inductum, unde in aliis huius generis libris deest. Cf. III, 104.

— — *Ἐξῄεσαν.* Cass. Aug. Cl. Ven. A. *ἐξίασιν.*

— 16. vulgo *βασιλεία.* Cass. Aug. Cl. Ven. A. *ἐξουσία.*

— — vulgo *ἀπ' αὐτῶν οὐδέν.* Cass. Aug. A. C. (Bas. Vind. cum Laur. et E.) *οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν.*

— — *Φανερὸν μηδέν.* Cass. Aug. Cl. Ven. A. *φανερὸν οὐδέν.*

I, 21. *Μᾶλλον θαυμαζόντων.* Cass. Aug. Ven. A. *θαυμαζόντων μᾶλλον.*

Hucusque F. nondum comparuit, quem eiusdem quidem generis esse ex eius consensu cum A. et C. clare videbimus, sed etiam reliquos non aequare cognoscemus.

Praeter hos codices accenseas quidem fortassis huic generi etiam Palatinum, quem vel in levissimis rebus saepissime cum Casselano conspirare praecedente capite a Frommelio observatum legimus. Ac sane quidem nos ipsi diu in hac sententia fuimus. At si accuratius rem scrutamur, illum consensum, si librum VIII. excipimus, qui cur nullam hic vim habeat, ex proximo capite patebit, fere semper in iis tantum locis invenimus in quibus etiam Regius et reliqui codices secundi generis cum prima classe conveniunt. Ubi quum dubium sit, utri generi Palatinus sit adnumerandus, ea solum exempla recte afferri posse intelligitur, in quibus codices illorum duorum generum inter se pugnant. At vero in his Palatinum longe saepius cum libris secundi quam primi ordinis consentire cognosces. Dum enim in locis, quibus qui codices primae classis essent, modo demonstrare studuimus, sicut Regius ita Palatinus tacet, hic illic, ubi Regius cum iis, qui ab eius partibus stant, ab aliis omnibus recedit, eum sequitur. Sic ut in uno libro III. subsistamus, c. 23. cum Reg. Vat. It. *ὅσοι* pro *ὥς οἵ*, 27. cum G. Vat. It. *φίλον* pro *ψιλόν*, 28. cum Reg. (B ?) H. Vat. It. *κινδυνεύοντες* pro *κινδυνεύσοντες*, 34. cum Reg. (G.) Vat. It. (F.) *δ᾽ ἐξῆλθε* pro *μὲν ἐξῆλθε*, 62. cum H. Vat. It. *εἰπόντων* pro *ἐπιόντων* habet, 67. cum iisdem tribus *ὧν* omittit. Cf. c. 82. bis. et ex aliis libris exempla si desideres, I, 13. 14. 45. 56. II, 17. 42. al. Quin etiam in orthographicis Palatinus eandem saepe normam quam Regius, Vaticanus et Italus sequitur, *πλόϊμος* I, 7. 50. al. cum Vaticano et Italo, *Χερσονήσου* pro *Χεῤῥοννήσου* et *Χεροννήσου* I, 11. al., saepius *ὠφελία* et *ἄλλό τι* exarans. Quibus opponas quidem exempla scripturae illorum codicum a Pal. praetermissae, ut quum I, 16. G. H. Vat. It. *κωλύματα τοῦ* (pro *μή*) *αὐξηθῆναι* et I, 26. *τάφους δέ* (pro *τάφους τε*) praebent I, 58. articulum *αἱ* ante *ἐπί* ignorant, et similia; sed in iis num Palatinus accurate examinatus sit, manet dubium. Quanquam hoc saltem negare non possumus, quod iam ex locis infra allatis, in quibus vel H. vel Vat. cum Reg. facit, sed Pal. et It. tacent, et l. VIII. natura perspicue apparet, ex secundae classis codicibus Palatinum et Italum proxime ad primam accedere.

Haec autem prima est non solum ordine, sed etiam auctoritate, quum unicuique Thucydidis historia versanti in quavis fere pagina praestantia eius se probet, quanquam simul secunda non multo deterior esse cognoscitur. Constat autem prima classis rursus ex tribus partibus minoribus sive tribus familiis. Quarum prima Casselanum et Augustanum complectitur, summis laudibus extollendos et omnium omnino optimos, si quidem ut Casselanus Augustanum paullulum superet, et in duobus postremis libris et parte sexti eorum auctoritas aliquantulum decrescat, nonnullorum aliorum secundi maxime generis augeatur. Sed ne praestantiam eorum temere praedicasse videamur, quanquam ea ex totius huius operis lectione optime apparet, nonnulla saltem exempla proferamus, ubi aut soli aut cum uno alterove ulceribus scriptorem nostrum foedantibus medelam afferunt. Quod in adnotatis ad singula loca argumentis idoneis stabilituri nunc simpliciter affirmamus, quam eandem rationem, ne eadem bis exponerentur, in hac disputatione paene semper tenuimus. Itaque Cass. solus verum Πυράσιοι servavit II, 22. (cf. I. 2. p. 311.), ἀπωλλύμεθα III, 57. (vid. I, 1. p. 151.), περιστᾶσιν IV, 4. τὰ μὴ πρέποντα pro τὰ πρέποντα IV, 98., ἀσαφῶς pro σαφῶς, IV, 125. Cum uno Aug. IV, 78. suppeditat αὐτὸν ὑπήκοοι ὄντες omisso αὐτόν post κατέστησαν et alia aeque vera. Ambo cum Pal. ἐγκαταληφθέντες pro ἐγκαταλειφθ. IV, 8., cum It. οἰκήτορας pro οἰκήτορες IV, 49., cum It. et Vat. κινούμενα pro κινούμενοι IV, 76. exhibent et cum iisdem et uno duobusve aliis bis VIII, 13., semel VIII, 15., et ita non raro per omnes huius historiae libros germanam scripturam tuentur. Sic etiam Aug. solus praeter Mosq. IV, 76. νεωτερίζοιτο pro νεωτερίζοι habet.

Secunda primi codicum generis familia constat e Cl. et Ven. Hos enim admodum inter se consentire docent scripturae diversitates, quas soli praebent, ut

I, 21. *οἱ ποιηταί* pro *ὡς ποιηταί*, 23. *διστάξειν* pro *στασιάξειν*, 33. fin. omissum *αὐτοῖς*, 35. omissum (ut in Vind.) *καὶ ἐπιόντων*. (Add. I, 18.) Sed Veneti collatio quum iam c. 39. desinat, Clarendonianus non raro scripturam ab aliis omnibus libris differentem suppeditat, ut quum VIII, 55. post *εἰ μή* addit *τάχιστα*, 80. *παράπλῳ* pro simplici *πλῷ*, 87. *ἐδίδου* pro *παρεῖχεν* habet, 89. *εἴδει* post *τοιούτῳ* inserit, 102. *εὐθύς* omittit. (Cf. IV, 108. ubi *ποταμοῦ* post *Στρυμόνος* et IV, 125. ubi *λέξας* addit.) Atque haec quidem partim interpretibus partim negligentiae librarii imputanda sunt; alibi vero hic liber germanam scripturam servavit, ut quum VIII, 104. *νῆές ὀκτὼ καὶ ὀγδοήκοντα* pro *ὀκτὼ καὶ ἑξήκοντα* et VIII, 102. (cum Vat.) *ἐπὶ τῆς Ἴμβρου* pro *ἐπὶ τῆς ἠπείρου* legit. Sic etiam VIII, 23. in loco corrupto *καὶ ὁπλίσας — Μήθυμναν, ἐλπίζων* ad veram scripturam propius saltem accedit. Add. I, 10. (fin.) *μεγίστας οὖν*. IV, 13. *πεντήκοντα*.

Tertiam familiam ex A. C. F. componimus. Quorum primus iam l. I. c. 40. desinens minus in censum venit, praesertim quum etiam parvas lacunas (I, 13.), interpretationes (*αὐτίκα* pro *εὐθὺς* I, 1. *ἐπεί* pro *ἀφ' οὗ* 14. cf. 20. 29.) et alia vitia (I, 5. 13.) subinde habeat. Sed codicum C. et F. nexum ex his locis, in quibus soli scripturam quandam praebent, demonstramus. II, 13. soli *ὡς ἐπὶ πολύ* pro *ὡς ἐπὶ τὸ πολύ* et c. 7. cum marg. Steph. *ἐςβεβλήκοιεν* pro *ἐςβάλοιεν* dant, II, 24. vulgatum *φυλάξειν* in *διαφυλάξειν* mutant, ut I, 110. *ἐφθάρη* cum marg. Steph. in *διεφθάρη*, (sed vicissim III, 58. *διαφθεῖραι* in *φθεῖραι*), II, 40. *σαφέστατα* et II, 58. *εἰκότως* omittunt, et contra I, 76. post *τὸν ἥσσω* male intrudunt *ἀεί*. Add. I, 77. init. (ubi rursus marg. Steph. consentit,) III, 40. 56. al. Iam vero hos codices primae et secundae familiae postponendos esse inde facile intelligitur, quod et nonnunquam soli ad tertium et quartum genus deficiunt, (sicut C. maxime l. V. plurimis locis cum D. I. convenit, vid. 10. 35. 37. 42. 44. 46. 53. 58. 63. 65. 69. 73. 76. 79. 80,) et C. (qui caeterum modo, ut in *γνώμης καὶ ξυνέσεως* I, 75. *μεταστάσεις* II, 16. etc., cum Cl., modo, ut I, 18. in *ἧκεν* et *ἐςβάντες*, item omisso *δέ* post *ἔπειτα*, cum Cass. propius conspirat), scripturam difficiliorem in faciliorem mutat, ut *διαγνώμη* (cum F.) in *διάγνωσις* I, 87., et inepta interpretamenta addit, ut I, 144. post *ἀποπέμψωμεν* verba *ἃ δεῖ Λακεδαιμονίοις ἀποκρίνασθαι*, in quibus nonnunquam cum eo consentit F., sicut uterque I, 139. fin. (cum Gr.) post *καθελεῖν* inserit *τὸν πόλεμον*. F. autem omnino pessimus primi generis codex et interpretationibus refertus est. Etenim I, 2. pro *ἀναγκαίου τροφῆς* exhibet *ἀναγκαίας τροφῆς*, I, 37. post *ἀναγκαῖον* addit, *ὦ Ἀθηναῖοι*, sicut paulo post *μᾶλλον* ante *ἐπετήδευσαν* et *φανερῶς* ante *βιάζωνται*, et *λαμβάνουσι* praebet pro *δεχομένοις*. Tum I, 32. pro *ἐπιγράψασθαι αὐτὸς ἰδίᾳ τὸ ἐλεγεῖον* habet *ἐπιγράψαι αὐτ. ἰδ. τὸ ἐλ.*, I, 138. (quo in loco vulgatam interpretationem ineptam —, neque tamen, licet cum Cornelio Nepote etiam Pausanias faciat, quidquam mutandum esse adnotationes docebunt,) nominativo *οἱ προςήκοντες* substituit *ὑπὸ τῶν προςηκόντων*. Add. V, 31. Eundem etiam passim ab omnibus primi generis libris desciscere vel ea exempla, ex quibus supra, qui libri ad id pertinerent, ostendere studuimus, probarunt. Nonnunquam vero etiam cum Cass. et Aug. consentit, ubi plerique alii (etiam Cl. et C., nisi horum scripturam editores adnotare neglexerunt,) eos deserunt (vid. VIII, 53. 56. 57. 86. 87. 92.), et VI, 83. cum Bas. et Gr. veram scripturam *καλλιεπούμεθα* servavit. vid. ibi not. it. ad VIII, 48. *τῷ βασιλεῖ τε*.

Cap. IV. De secundo codicum genere, ex Palatino, Italo, Vaticano, II., Regio (G.) et Marciano constante eiusque tribus familiis, (a) Pal. It. b) Vat. II. c) Reg. (G.) Marc.), quarum secunda maximas dubitationes excitat.

Sequitur secundum codicum genus, ad quod Italus, Vaticanus, II., Regius (G.), Marcianus atque secundum ea, quae paulo ante disputata sunt, etiam Palatinus (fortassis etiam codex, quem Stephanus veterem suum appellat, sed rarius, quam ut satis de eo iudicari possit, nominatim affert,) referendi sunt. Palatinum nunc addimus in rebus orthographicis diligentissime scriptum esse. Sic I, 98. solus Σκῦρον suppeditavit pro Σκύρον (cf. I. 2. p. 272.), II, 8. κεκωλῦσθαι pro κεκωλύσθαι, sic σημῆναι (I, 72,) et similia sine ῑ exarat, παροξῦναι et alios eius generis infinitivos (sicut Reg.) circumflexo notat. Omnino enim in his praecepta veterum grammaticorum studiose sequitur, sive hanc laudem sive vitium putes. Quamobrem κῆρυξ II, 6. et alibi, ac saepe σῴζω et σῷος (cf. cap. XII.) suppeditat. Non mirum igitur quod genitivum Πλαταιέων semper contrahit in Πλαταιῶν (vid. quae contra I. 1. p. 222. in scriptura discrepante monita sunt ad II 2. et II, 6.), nominum in εύς nominativum pluralem ῆς sine ῑ subscr. constanter tuetur (cf. I. 1. p. 221.), et similem constantiam in τροπαῖον probat (cf. I, 1. p. 214.). Facilius mireris quod eidem semper αἰεί placuit, nisi eius quoque ratio ex iis, quae ex Marcellino I. 1. p. 211. allata sunt, pateret, ut sane, si in reliquis grammaticos audiendos putes, etiam hoc ab iisdem accipiendum iudices. Eo magis memorandum, ne hunc quidem codicem ἑτοῖμος, ὁμοῖος, ἐρῆμος, quae Bekkerus Thucydidi nuper restituit, plerumque exhibere (cf. I. 1. p. 213. sq.), nusquam autem *κἄν*, *κἄπειτα*, sine *ι* subscr., (de quibus cf. infra cap. XII.) ex eo enotatum esse. Quantopere vero huic librario res orthographicae curae fuerint, apparet etiam inde, quod passim versiculos, in quibus de ratione, qua vocabula quaedam scribenda sint, disputatur, adiecit. Vid. Schol. ad I, 63. (de *ἱππῆς* et *τροπαῖον*), ad I, 113. (de Chaeroneae et Coroneae nominibus), ad II, 102. (de Alcmaeonis nomine, et sic aliquoties de nominibus propriis, ut III, 3. 88. al.) Add. Schol. ad I, 123. et quae de Atticis formis leguntur in Schol. ad II, 53. 62. al. E quibus versiculis simul hunc librarium *Scyllum* vocatum (vid. Schol. ad I, 63. et 123.) et Tzetzae studiosum sectatorem atque cultorem fuisse (vid. ad I, 113. 127. III, 61. discimus.

A Pal. ut ad Reg. perveniamus, hunc atque Par. G. unum eundemque esse ut Gailius iam suspicatus est, ita nos examinatis quae ex utroque afferuntur, confirmatum vidimus. Concordant enim hi codices etiam in iis, quae in nullo alio libro conspiciuntur, ut statim I, 2. in *μετανάστης οὖσα* pro *μεταναστάσεις οὖσαι*, I, 10. in *τοὺς πρὸς κώπην* pro *τοὺς προςκώπους*, I, 42. *ταῦτα* pro *τάδε* et 43. *τούτους* pro *τούςδε*, II, 40. *ἡγούμεθα* pro *ἡγούμενοι*, II, 41. *τῆς τοιαύτης* pro solo *τοιαύτης*, VIII, 48. *διαστήσωσι* pro *στασιάσωσι* etc. Jam nonnulli quidem sunt loci, in quibus e G. laudantur quae e Reg. non adnotata sunt, et vicissim. Qualia quidem in G. habes I, 10. 114. 135. 136. 137. II, 39. al., in Reg. I, 42. 105. 140. 141. II, 4. 21. 25. 29. 34. 44. al. Sed hi loci neque ita multi, et sic comparati sunt, ut hunc codicem nonnunquam aut a Dukero aut a Gailio minus accurate collatum, aut etiam obscurioribus literis scriptum esse facile intelligas. Interdum etiam Gailii typothetae notas codicum confudisse accusentur, ut quum I, 87. quod e Reg. memoratur λελύσθαι δοκοῦσι in ed. Par. e codd. F. H. profertur, et I, 121. Reg. ἐξαρτυσώμεθα praebet, quod in ed. Par. libro C. tribuitur. Verum si non eiusmodi omissiones, sed repugnantias spectes, vix semel in singulis libris et semper sic, ut qui illos codices adierant culpam sustinere cognoscantur, eos sibi contradicere animadvertes. (Sic I, 91. Reg. Ἀκρώνιχος, G. Ἀκρώνικος suppeditare perhibetur. Cf. II, 44. v. 3.) Sed quanquam eos non distinguendos putamus, quo certius scriptura constet, et cuique suum iudicium maneat, noluimus cum Bekk. Regio praetermisso solum G. citare, sed quae a Dukero afferuntur, Reg., quae a Gailio, G. nota insignivimus, et ubi uterque editor consentit, Reg. literam G. parenthesis signis inclusam adiecimus. A quo more tantum in Scholiis nos quodammodo recessisse iam cap. II. adnotavimus.

Sequitur ut doceamus Marc. H. Vat. et It. cum Reg. adeo consentire, ut cum eo unam classem efficere existimandi sint. Ac Marcianus quidem tantum l. VII. inspectus Regio (G.) tam similis est, ut eum non tantum eiusdem generis, sed etiam eiusdem familiae esse iudices. Nam hi duo libri soli VII, 30. τὰ μὲν δή pro τὰ μέν, 34. (cum Mosqu.) ἑαλώκεσαν pro ἑάλωσαν scribunt, 42. (cum Cl.) εἶναι et (sine hoc) μέν in πρῶτον μὲν οὖν omittunt, 53. ἀπεκβοηθήσαντες pro ἐπεκβ. et (cum Mosqu.) ἀπεδίωξαν pro ἐπεδ. exhibent, 56. ἔτι ignorant, 63. ὡς pro ὥςτε, 64. ξύμπαντας pro ξύμπαντες, 67. αὐτοῖς κακῶν pro αὐτοῖς τῶν κακῶν, 70. (cum Mosqu.) τῶν Συρακ. σφίσι pro σφίσι τῶν Συρακ. exhibent et mox (sine Mosqu.) καί ante διέκπλους spernunt; quae exempla facillime augeas. Quocirca si alibi Cass. et Aug. ad Reg. accedunt (ut in εἶλον pro ἀνεῖλον et in omissis περὶ ἕρμα VII, 25., τῆς ἡμέρας ἕκαστος ἐλάμβανεν 27, ἐς πάντα — τοῖς 36. cf. 69.), etiam ibi Marcianus non tam illorum causa quam sua natura id facere videtur. Quanquam eum aliquanto magis quam Regium ad Cass. et Aug. inclinare facile concedi poterit. (Quare cum his VII, 17. verba *φυλακὴν — Ναυπάκτῳ*, et 43. *ὧν* negligit. cf. 47.) Sed ut etiam reliquorum librorum modo memoratorum nexum patefaciamus, H. ut Reg. I, 13. *τὴν πόλιν προσόδῳ* pro *προσόδῳ τὴν πόλιν*, 26. *ὡς δὲ Ἐπιδάμνιοι* suppresso deinde *ἀλλά* pro *οἱ δὲ Ἐπιδ.* scribit. Quod I, 95. in H. pro *Ἀθηναίους* legitur *ἄλλους*, id etiam in Reg. fuerat, in quo deletum est. Cf. I, 97. (*ξυνετίθεσαν.*) 140. (*καταστήσαιτε.*) Tum Vat. et It. cum Reg. et H. conspirant I, 16. in *κωλύματα τοῦ αὐξηθῆναι* pro *κωλ. μὴ αὐξ.* I, 58. in omisso *αἱ* ante *ἐπί*, et saepius, cum Reg. solo in *Ἀμπρακιακοῦ* pro *Ἀμπρακικοῦ·* cum H. solo in neglecto (quanquam alia manu suppleto) *ἐσμέν* I, 121., neglectis *οὔτε οἱ ἐχθροί* I, 132. ac *Φωκῆς* II, 9.; deinde in *ξυμμαχίας* pro *ξυντυχίας* V, 11., *εἶναι ἔτι* pro *ἔτι εἶναι* V, 13. Cf. V, 65. 67. 69. 71. et innumeris in locis. Saepius etiam unus tantum horum codicum cum Reg. et H. convenit, et frequentius quidem Vat., ut in *ξυμμαχία* pro *ξυντυχία* I, 33. *τήν τε Πελοπόνν.* pro *τὴν Πελοπόνν.* I, 73. *εἶναι δοκεῖ* pro *δοκεῖ εἶναι* I, 77. *μετὰ δὲ ταῦτα* pro *μετὰ ταῦτα δέ* I, 118. Cf. II, 27. 34. 41. III, 11. 39. 57. Frequenter vero etiam Reg. reliquos duos (Vat. et H.) deserit, qui iam soli concordantes singularem secundi generis partem efficiunt, donec, postquam H. VII, 49. desiit, Vat. saepe omni auxilio destituitur; quae quidem mox pluribus declarabuntur.

Etenim de auctoritate horum librorum si quaeritur, eam non levem esse iam inde liquet, quod a primo genere sexcentis in locis non differunt, cuius rei in quavis fere pagina perspicuae non est cur exempla afferamus. (Initio l. IV. Reg. solus cum C. F. saepe convenit, ut c. 12. bis 14. 15. 16. 18. ter.) Quin imo aliquis eos in primis libris non pro novo genere, sed pro primi quarta familia habendos arbitretur. Sed nobis quoniam et in hac parte historiarum Thucydidis saepius, quam codices eiusdem generis deceret, propriam viam sequi et l. VII. atque VIII. singuli naturam suam mutare vel aberrare videbantur, haec sententia non potuit probari. Etenim l. VIII. Regius, quem adhuc l. VII. una cum Marc. non raro a Cass. et Aug. partibus stare intelleximus, quibus etiam initio l. VIII. adhuc inter paucos favet (velut 1. in *στερούμενοι* pro *στερόμενοι*, 2. in omisso *λόγον* post *ὑπολείπειν* 4. in omisso *τά* ante *τῶν ξυμμ.*) mox aperte ad corruptissimos codices Ar. Chr. Dan. et horum sectatores deficit. Sic 25. in omissis verbis *Τισσαφέρνους — αὐτός*, 48. in addito *καί* ante *τῷ βασιλεῖ*, 50. in *ἀγγέλλει* pro *λέγει*, 53. in *πιστεύωμεν* pro *βουλεύωμεν* vel *βουλεύσωμεν*, 61. in *ἅμα ἕῳ ἕξ*, 89. in addito *ἐς ὑπερβολήν*, 90. in *προὐκαλοῦντο* pro *προὐϑυμοῦντο*. Add. VIII, 16. 18. 24. 39. 40. Non dubitamus igitur, quin veteri codici, ex quo maior pars Regii descripta est, hic VIII. liber defuerit, et aliunde sit suppletus. Pal. autem et It. quantopere hic Cass. et Aug. similes sint, doceant hi loci, in quibus ab aliis omnibus dissentiunt. VIII, 52. pro (*ἀνεκτὸν*) *εἶναι* Aug. Pal. It. *εἴη*, 53. in loco corrupto pro vulg. *καὶ μὴ — βουλεύωμεν* Cass. Aug. Pal. It. *καὶ μὴν — ἐβουλεύσαμεν* (*μήν* cum Vat., *ἐβουλεύσ.* cum F.) et mox *μεταπεριϑέσϑαι* pro *μεταϑέσϑαι*, 54. Aug. Pal. It. *μεταβαλεῖ τε* pro *μεταβαλεῖται*, 56. iidem cum Cass. (et maximam partem cum F. et Mosqu.) *ἔκ τε γῆς καὶ ϑαλάσσης οἱ Χῖοι ἔτι* pro *οἱ μὲν Χῖοι ἔκ τε γῆς καὶ ϑαλάσσης ἔτι*. Ex quibus et similibus locis simul manifestum est, quod praecedente capite innuimus, ipsi Cass. et Aug. hic non tantam fidem esse, quantam in superioribus libris. Nec desunt plane loci, in quibus Pal. solus veram scripturam servavit, quanquam hi pauci sunt. Pertinent huc omissum *εἰώϑασι* vel *εἰώϑε-*

σαν I, 134. ἐς τὸ (pro τὸν) κατὰ τὸ Ὀλυμπ. VI, 34. additum τε ad τῶν τριηράρχων VI, 31.

Verum H., quo usque pertinet, et Vat. l. VII. et VIII. saepissime ab omnibus reliquis libris insigni modo digrediuntur, et soli memorabiles scripturae diversitates suppeditant. De quibus quid statuendum sit, eo maior oritur quaestio, quod ex ea modus duos postremos libros emendandi et verborum seriem constituendi maximam partem pendet. Ac dubites quidem eo magis his ducibus confidere, quod, quae H. iam in praecedentibus libris (maxime inde ab initio l. VI.) non raro habet singularia ea paene semper non magni sunt facienda, quia explicationes atque interpretationes continent. Sic IV, 83 in vv. Οἱ δὲ καταφρονοῦντες κἂν προαισθέσθαι, καὶ ἔργῳ οὐδὲν σφᾶς δεῖν λαμβάνειν, ἃ γνώμῃ ἔξεστιν, ἄφρακτοι μᾶλλον διεφθείροντο (cf. l. 1. p. 293.) post ἔργῳ addit λογιζόμενοι ὡς. Sic εἶναι pro οὖσα suppeditat in διείργεται τὸ μὴ ἤπειρος οὖσα (cf. I. 1. p. 150 sq.) VI, 1., ἐψηφίσαντο πέμψαι pro ἐψηφίσ. πέμψαντες (cf. I. 1. p. 149.) VI, 6., δουλεύειν ἐβούλοντο pro δουλείαν ἐβούλοντο (ob sequentia verba καὶ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἐπενεγκεῖν, at vid. I. 1. p. 105.) VI, 82. Neque inde a fine l. VI., ubi haec H. et Vat. cum A. plerumque accuratissime conspirantis ab reliquis discrepantia magis magisque perspicitur, indolem horum duorum aliam fieri doceant primum complures loci, in quibus vel Bekkerus maximus eorum fautor, quam suppeditant scripturam ut aperte interpolatam repudiavit. VI, 99. Τὰ ἐπιτήδεια ἐπήγοντο. H. Vat. τὰ ἐπιτήδ. σιτία ἐπήγοντο. 100. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι αὐτοὺς οὐκ ἦλθον κωλύσοντες, φοβούμενοι μὴ σφίσι etc. H. Vat. post φοβούμ. repetunt οἱ Ἀθην. 101. Καὶ τούτους μὲν οἱ Συρακόσιοι εὐθὺς κατὰ τάχος φθάνουσιν ἁρπάσαντες πέραν τοῦ ποταμοῦ ἐς τὸ ἀσφαλές. H. ἀναρπάσαντες καὶ διαβιβάσαντες. 104. Πρεσβευσάμενος κατὰ τὴν τοῦ πατρός ποτε πολιτείαν.

H. Vat. *πρεσβ. καὶ τὴν τοῦ πατρὸς ἀνανεωσάμενος πολιτ.* ib. *Τὰς ναῦς, ὅσαι ἐπόνησαν.* H. Vat. *ὅσ. μάλιστα ἐπόν.* 105. *Τὰς σπονδὰς φανερώτατα πρὸς Λακεδαιμονίους αὐτοῖς ἔλυσαν.* H. Vat. *τὰς πρὸς τοὺς Λακεδ.* VII, 3. *τριήρης ἁλίσκεται) ὑπὸ τῶν Συρακοσίων ἐφορμοῦσα τῷ λιμένι.* H. Vat. *τῷ μεγάλῳ λιμένι.* 4. *Ὁρῶν τὰ ἐκ τῆς γῆς σφίσιν, ἐπειδὴ Γύλιππος ἧκεν, ἀνελπιστότερα ὄντα.* H. Vat. post *γῆς* inserunt *ἤδη.* Paulo post *καὶ τὰ πλοῖα ἤδη ἐκεῖ τὰ μεγάλα ὥρμει.* H. Vat. *ὡρμίζετο.* ib. *Ἐπὶ τῇ ἐν τῷ Ὀλυμπιείῳ πολίχνῃ ἐτετάχατο.* H. Vat. om. *τῇ ἐν.* 18. *Ναυσὶν ὁρμώμενοι Ἐπιδάνου* etc. H. Vat. ante *ὁρμώμ.* addunt *ἐξ Ἄργους.* 25, *Πρέσβεις ἄγουσα οἵτερ τὰ σφέτερα φράσωσι.* pro *οἵπερ* H. Vat. *ὅπως.* 28. *Ὑπὸ τοῦτον τὸν χρόνον.* H. Vat. *κατά.* 30. *Ὡς ἑώρων τὰ ἐν τῇ γῇ.* Vat. H. *ὡς ἑώρ. τὴν φυγήν.* 33. *Ἀκοντιστάς τε ξυμπέμπειν τριακοσίους καὶ τριήρεις δύο, καὶ ἀναλαβόντες ταῦτα, παρέπλευσαν.* pro *ταῦτα* H. Vat. *αὐτάς.* 44. *Οὐδὲ πυθέσθαι ῥᾴδιον ἦν οὐδ' ἀφ' ἑτέρων.* pro *οὐδ' ἀφ' ἑτέρων* H. *οὔτε ἀπὸ Ἀθηναίων οὔτε ἀπὸ Συρακουσίων καὶ τῶν ἑκατέροις ξυμμάχων.* (vid. Schol.) 49. *Ταῖς γοῦν ναυσὶν ᾗ πρότερον θαρσήσει κρατηθείς.* H. Vat. *ναυσὶν θαῤῥῶν ᾗ πρότεραν ἐθάρσησε.* (cf. ibi adnot.) At quid te, lector, diutius detinemus? iam enim quantopere hi libri ab interpretibus depravati sint, certissime tibi persuasum esse sentimus. Quod si non ita esset, alia aeque praeclara sapientiae librarii, qui Vat. scripsit, specimina ex l. VIII. in promptu haberemus, ut quod 24. post *εἶχον τείχη* inserit *ἀπῆραν*, 34. *ὥςπερ ἰδόντες* mutat in *ὡς εἶδον*, 39. ad (*ἀγγελίων ἔπεμπον*) *τοῦ ξυμπαρακομισθῆναι* addit *χάριν*, et 4. *στρατηγὸς ὢν* ad *Ἑρμοκράτης*, 92. *πλῆθος* scribit pro *στῖφος*, ne articulum nominibus propriis saepissime adiectum memoremus. Post quae exempla animo non fluctuabere, quid de aliquot aliis pronuntiationibus statuendum sit, in quibus Bekkerus horum codicum aut alterius eorum scripturam recipere non dubitavit. VI, 105. Μετά τε Ἀργείων καὶ Μαντινέων ἐπολέμουν. H. Vat. Bekk. ξυνεπολέμουν. (Πολεμεῖν μετά τινος eodem sensu Thucydides dixit I, 49. II, 15. al.) VII, 4. Ὥςτε καὶ τῶν πληρωμάτων οὐχ ἥκιστα τότε πρῶτον κάκωσις ἐγένετο· τῷ τε γὰρ ὕδατι σπανίῳ χρώμενοι καὶ οὐκ ἐγγύθεν, καὶ ἐπὶ φρυγανισμὸν ἅμα ὁπότε ἐξέλθοιεν οἱ ναῦται, ὑπὸ τῶν ἱππέων τῶν Συρακοσίων, κρατούντων τῆς γῆς, διεφθείροντο. H. Vat. Bekk. post γῆς inserunt οἱ πολλοί. At non omnes nautas periisse, sicut ne exierunt quidem omnes lignatum, etiamsi non claris verbis dicitur, ex natura rei facile intelligitur, ut tali additamento libenter careamus. 32. Ὁ Νικίας προπυθόμενος πέμπει ἐς τῶν Σικελῶν τοὺς τὴν δίοδον ἔχοντας καὶ ξυμμάχους. H. Vat. Bekk. καὶ σφίσι ξυμμ. VII, 70. Τὴν πολεμιωτάτην γῆν οἰκειοτέραν ἤδη τῆς οὐ δι' ὀλίγου κεκτημένης θαλάσσης ἡγούμενοι. Vat. Bekk. δι' ὀλίγου πόνου. At formulam δι' ὀλίγου modo loci (II. 89. III, 21. al.) modo, ut hic, temporis (II, 85. ἡ σφετέρα δι' ὀλίγου μελέτη. IV, 95, δι' ὀλίγου ἡ παραίνεσις γίγνεται. I, 77. πρὸς τὸν Μῆδον δι' ὀλίγου ἡγησάμενοι, *quum contra Medos per breve tempus duces fuissetis*) spatium designantem Thucydides amat, et quanquam Athenienses alibi se non sine labore et periculis imperium sibi peperisse dicunt, hic ubi oppositum ἤδη de tempore agi docet, melius id iam per satis longum tempus se tenere gloriabuntur. VIII, 48. Καὶ ἐκινήθη πρότερον ἐν τῷ στρατοπέδῳ τοῦτο, καὶ ἐς τὴν πόλιν ἐντεῦθεν ὕστερον. Vat. Bekk. post ὕστερον addunt ἦλθε. Cuius verbi notio in ipsa praepositione ἐς per praegnantem, qui vocatur, sensum inest. Vid. I. 1. p. 292. VIII, 50. Γίγνεται αὐτοῖς μηνυτὴς, προςέθηκέ τε, ὡς ἐλέγετο, ἐπὶ ἰδίοις κέρδεσιν Τισσαφέρνει ἑαυτὸν καὶ περὶ τούτων καὶ περὶ τῶν ἄλλων. Vat. Bekk. in fine addunt κοινοῦσθαι.

Sed quanquam ita diligenter cavendum erit, ne tam suspectos duces nimis magni faciamus iisque temere obtemperemus, non licet tamen semper iis obsequium denegare, imo non raro inviti obsequi, et viam, quam ob tot errores, in quos inducamur, reformidamus, inire cogimur. Soli enim veram scripturam servasse videntur VI, 95. ubi vulgo exaratur: *Καὶ δ' Θεσπιέων δῆμος ἐν τῷ αὐτῷ θέρει οὐ πολὺ ὕστερον ἐπιθέμενος τοῖς τὰς ἀρχὰς ἔχουσιν οὐ κατέσχεν, ἀλλὰ βοηθησάντων Ἀθηναίων οἱ μὲν ξυνελήφθησαν, οἱ δ' ἐξέπεσον Ἀθήναζε.* Ubi neque Heilmannum genitivos consequentiae per *quanquam* solventem neque Haackium causam, cur, quamvis optimates frustra aggressi, tamen non omnes occubuerint, sed nonnulli salvi Athenas pervenerint, exponi putantem laudamus, sed cum H. Vat. Bekk. *Θηβαίων* pro *Ἀθηναίων* reponendum videtur. 98. init. *Καὶ οὐ πολὺ ὕστερον αὐτοῖς ἦλθον ἔκ τε Ἐγέστης τριακόσιοι* etc. post *Ἐγέστης* cum H. Vat. Bekk. *ἱππῆς*, utcunque interpretamenti speciem prae se ferens, inserendum videtur; qui enim advenerunt, eos equites fuisse ex VI, 88., idque hic, ubi non militibus omnino, sed equitibus Athenienses indigebant (vid. VI, 71. 74. 88. 93. 94.), taceri non posse ex reliqua narrationis diligentia patet. 100. in vv. *Καὶ αὐτοῖς ξυνέπεσον οἱ διώκοντες καὶ ἐντὸς γενόμενοι βίᾳ ἐξεκρούσθησαν πάλιν* una cum Pal. pro *ξυνέπεσον* confirmant *ξυνεξέπεσον*, quod iam coniectura viri docti divinaverant. 101. *Αἱροῦσιν ἅμα ἕῳ τό τε σταύρωμα πλὴν ὀλίγου καὶ τὴν τάφρον· καὶ τὸ ὑπολειφθὲν εἷλον.* Ubi interpretes Latini in altero enunciato in interpretatione *mox* sive *paulo post* addunt, et *καὶ ὕστερον καί* legunt Vat. H. Bekk., de quo idem valet quod antea de *ἱππῆς*. Iidem libri VII, 8. pro *γνώμης* (*ἢ κατὰ τοῦ λέγειν ἀδυνασίαν ἢ καὶ γνώμης ἐλλιπεῖς γιγνόμενοι*) exhibent aptius *μνήμης*, et 17. *ἐν ὁλκάσιν παρεσκευάζοντο αὐτοί τε ἀποστελοῦντες ὁπλίτας ἐς τὴν Σικελίαν* etc. pro vulg. *ἐν τῇ Σικελίᾳ*. (cf. I. 1. p. 178.) H. solus praecedente capite inter *εἴκοσι* et τάλαντα recte addit καὶ ἑκατόν et 30. cum Gr. ἔξω τοξεύματος praebet pro ἔξω τοῦ ζεύγματος, ut ἅτε pro ὥστε 24 a Bekk. receptum, sed adhuc dubitationibus obnoxium (cf. Lob. ad Phryn. p. 427.) omittamus. Vat. solus VII, 34. οἱ δὲ Πελοποννήσιοι περὶ τὸν αὐτὸν χρόνον τοῦτον οἱ ἐν ταῖς πέντε καὶ εἴκοσι ναυσί dat, quum vulgo post Πελοποννήσιοι inepte addant καὶ οἱ. Idem 36. in vv. ἀντίπρωρα γὰρ ταῖς ἐμβολαῖς χρώμενοι ἀναῤῥήξειν τὰ πρώραθεν αὐτοῖς, στερίφοις καὶ παχέσι πρὸς κοῖλα καὶ ἀσθενῆ παρέχοντες τοῖς ἐμβόλοις omnem difficultatem tollit, pro παρέχοντες, quod tantam molestiam viris doctis creavit, παίοντες (quae scriptura etiam in H. adnotatur) praebens. Tum 53. solus cum Valla καὶ τὰς ναῦς τὰς μὲν πολλὰς διέσωσάν τε καὶ ξυνήγαγον ἐς τὸ στρατόπεδον, δυοῖν δὲ δεούσας εἴκοσιν οἱ Συρακόσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ἔλαβον αὐτῶν habet, uti vulgat. καὶ τὰς — στρατόπεδον δυοῖν δεούσας εἴκοσιν, ἅς οἱ Σ. — primus cum Bredovio emendavit Haack. 57. Τήϊοι recte in Τήνιοι mutat, quos ex Bredovii coniectura Haack. huc advocaverat, et in fine capitis cum Cl. Σικελῶν pro Σικελιωτῶν in. vv. βαρβάρων δὲ Ἐγεσταῖοι, οἵπερ ἐπηγάγοντο, καὶ Σικελῶν τὸ πλέον suppeditat, ut nonnulla minus certa in eodem capite (additum γάρ et ὠφελίας in Ἀργεῖοι μὲν γάρ et ἕκαστοι ἰδίας ὠφελίας) omittamus. Statim 58. sub. fin. in vv. καὶ πρὸς ἅπαντας αὖθις, ὡς εἰπεῖν, τοὺς ἄλλους Συρακουσίους αὐτοὶ πλείω ἐπορίσαντο rursus in uno Vat. nominativus Συρακούσιοι (Συρακόσιοι), quem sententia postulat, et qui iam ab Haack. repositus est, reperitur. In eodem soloecismus κινδύνων οὗτοι σπανιώτατοι, οἳ ἂν — ὠφελοῦσι VII, 68. tollitur scriptura ὠφελῶσι. VIII, 22. in fine verba ad sententiam necessaria atque etiam a Valla expressa καὶ αὖθις αἱ λοιπαὶ Μιτυλήνην ἀφιστᾶσιν a Vat. supplentur. Cf. not. Aeque memorabilis, quanquam non aeque dubitationibus vacuus est locus corruptus

VIII, 24. *ἀλλὰ τὴν Ἔρεσσον ἀποστήσας — παρέπλει ἐπὶ τὴν Ἄντισσαν καὶ Μήθυμναν*, ubi Vat. *παραπέμπει* post *πεζῇ* addit, et verba *ἐπὶ τὴν Ἄντ. καὶ Μήθυμναν*, ubi repetuntur, omittit. Porro VIII, 45. orationem hiulcam in verbis *οἳ δὲ τὰς ναῦς ἀπολιπόντες ἐς ὁμηρείαν τὸν προςοφειλόμενον μισθόν* per *οἳ δὲ τὰς ναῦς ἀπολείπωσιν οὐχ* (quae particula omittenda videtur) *ὑπολιπόντες ἐς ὁμηρ.* etc. explet. Ibidem *πρότερον ἢ ἀποστῆναι*, quod Duk. desiderabat, exhibet, quum vulgo *ἢ* desit. Cf. etiam 53. (*εἰ — ἔχει*) 56. (*ὥςτε τὸ τῶν Ἀθηναίων.*) Et vero in levioribus rebus hic liber praestantissimum se ostendit, aliquoties particula *τέ* sententiam onerante nos liberans (ut VII, 81. 86.), *Πελληνέων* pro *Πελληναίων* VIII, 106. exarans, et aliis parvis maculis scriptorem purgans. Quae omnia eum manum seduli correctoris, qui saepissime germanam scripturam tuitus sit, non raro vero etiam suas correctiones et explicationes intulerit, expertum esse probabile reddunt.

Cap. V. De tertio codicum genere, ad quod Bas. Gr. D. I. Laur. E. Vind. pertinent, ex quibus Gr. D. I. unam, Laur. E. et Vind. alteram familiam constituunt, quibus praestat Bas. Simul de libris, qui in certam classem redigi nequeunt, Lugd. B. S. marg. Steph. Vict. Tus. aliisque marginibus.

Haec habebamus, quae de secundo genere librorum manu scriptorum diceremus. Jam vero tertium spectandum, cui Gr. D. I. Laur. E. Vind. accensemus, quibus saepe etiam Bas., non tamen illis omnino aequalis, sed aliquanto melior, se adiungit. Nam primum Gr. saepe cum I. in scripturae generibus aliunde non enotatis consentit. Exempla sint omissum *τῶν Ἀθηναίων* I, 59., *ἑορτὴν ἢ ἄλλο τι* pro *ἑορτὴν ἄλλο τι* I, 70. fin., *ἔτυχον γάϱ* pro *ἔτ. δέ* I, 116. init., *ἐς τοὐναντίον καὶ αἰσχϱῶς* pro *ἐς τοὐν. αἰσχϱ.* I, 120., *οὔπω τῆςδε* pro *τῆςδε οὔπω* II, 11. etc. Deinde eundem Gr. et D. concordare apparet ex praetermisso *ἡμέϱα* I, 60., addito *αἰτία* post *τοῖς δ' Ἀθηναίοις* I, 66., ordine verborum *δοκοῖεν οἱ Ἀθηναῖοι ἀδικεῖν* pro *δοκοῖεν ἀδικεῖν οἱ Ἀθ.* I, 87. et aliis pluribus. (I, 108. II, 2. al.) Itaque et D. I. innumeris locis (e. c. III, 81. 84. 88. 91. 93. 94. 97. 101.) conspirant, et Gr. cum ambobus convenit I, 31. in *ἀλλήλων* pro *Ἑλλήνων*, I, 74. in *καὶ μὴ ἐτολμ.* pro *ἢ μὴ ἐτολμ.*, I, 141. et al. Laur. autem libro E. simillimus, id quod ex *ἐβούλετο* pro *ἐφαίνετο* I, 70. (et aliis levioribus rebus ibidem §. 2. et 3.), *τῶν Παυσανίου* pro *τῶν πεϱὶ Παυσανίαν* I, 135. (ubi ut in illo *ἐβούλετο*, marg. Steph. consentit), *ἐν τῇ* pro *ἐς τήν* I, 142., inserto *ὅμως* in *γὰϱ ἡμεῖς ἔχομεν* ibid. demonstramus, alia plura addituri, si necesse putaremus.

Maxima vero difficultas oritur in Vind., qui ad primum, an tertium, an quartum librorum genus referendus sit, initio plane haesitamus. Etenim primo generi eum nonnunquam favere ut iam huius disputationis cap. III. audivimus., ita etiam alibi animadvertimus. Ita I, 1. cum Cass. Aug. A. C. *πϱὸς ἑκατέϱους* omittit, et statim cum iisdem praeter A. *αὕτη δὴ μεγίστη* pro *αὕτη μεγίστη δή* ac I, 8. cum Cass. Cl. Ven. C. *καθαιϱουμένης* pro *καθαιϱομένης* habet, et ita aliquot eiusmodi locos facile invenias. Verum primum in plerisque horum exemplorum, ut I, 1. et in compluribus c. III. prolatis, E. vel Laur. comitem habet; deinde a primo genere eum mox adeo recedere videmus, ut paene eo perducamur, ut quarto accenseamus, cui plurimis locis opitulatur. Hi vero, ut paulo post perspiciemus, maximam partem tales sunt, in quibus etiam alii tertii generis libri quarto patrocinantur. Nam rarissime Vind. solus huic suffragium suum addit, id quod l. I. quinquies fere, I, 35. in *τὰς μισθοφορίας* pro *τοὺς μισθοφόρους*, 48. in *ἔσω* pro *ἕῳ*, 74. in *τριακοσίας* pro *τετρακοσίας*, 129. in *ἀντεπεγέγραπτο* pro *ἀντεγέγραπτο*, 135. in *αὐτοὺς* pro *τοῖς αὐτοῖς* factum cernimus. Quibus alios locos opponimus, ubi Vind. solos libros tertii ordinis socios habet: in *κατὰ τό* pro *καὶ τό* I, 48. E. et Gr., in *παρουσίᾳ* pro *περιουσίᾳ* II, 13. et *ξυνεστράτευε* pro *ξυνεστράτευσε* II, 29. Laur. et E., in *σποράδες* pro *σποράδην* II, 4. *ἐπολίτευον* pro *ἐπολιτεύοντο* II, 15. *ἐθέλομεν* pro *ἐθέλοιμεν* II, 39. et *τιμῇ* pro *τῇ μή* II, 43. Laur. solum, in omisso *πεδίον* II, 19. Gr. solum. Et his libris etiam ob reliquam naturam infra declarandam similior est quam quartae classi.

Ita igitur duae familiae tertii generis, quarum altera ex Gr. D. I., altera ex Laur. E. et Vind. constat, oriuntur. Eae vero rursus talibus exemplis, qualia neglectum *τήν* ante *ἡγεμονίαν* in Gr. D. I. Laur. E. I, 95., neglectum *ἐν τῇ* in vv. *περὶ τῶν ἐν τῇ ἀντιπέρας Θρᾴκῃ ἐμπορίων* in iisdem et Vind. I, 100. et *τε* post *τείχη* in Gr. D. Laur. E. 108. sunt, inter se copulantur.

Quod si quaeritur, qualis sit omnium horum librorum auctoritas, eam mediocrem atque hoc genus medium esse inter ea, quae hucusque descripta sunt, et quartum sive depravatum, facile inde apparet, quod nonnunquam quidem ab illorum, saepius vero ab huius partibus stat. Nam ut nunc Vind. taceamus, Gr. et I. meliores codices sequuntur in *ἐπετέλεσαν* pro *ἀπετέλ.* I, 108., in abiecto *ἔτι* ante *ἐπέμενον* I, 109. et abiecto *τέ* in *αὐτὰ ταῦτα* I, 133. al. idemque de Laur. valere docet *ὁρᾷ* pro *ἑώρα* I, 63., omissum (etiam in E.) *ἄρα* I, 68., *δέ* pro *μέν* I, 79. et plura. Nunquam, nisi fallimur, in quatuor prioribus libris, si duos dubios locos mox sub Vind. afferendos et leves mutationes I, 141. et I, 57. excipimus, bis terve in quinto et sexto, nec multo saepius in septimo et octavo hi codices vel soli vel cum paucis aliis veram scripturam conservarunt. Ita V, 35. Gr. D. *ἀναγϰάσουσι* (in vv. *λέγοντες ἀεὶ ὡς μετ' Ἀθηναίων τούτους — ἀναγϰάσουσι*) pro soloeco *ἀναγϰάσωσι* V, 80. Bas. Gr. *τὸ ἄλλο φϱουϱιϰόν* pro *φϱούϱιον*. VI, 6. Gr. et D. (teste Bekk.) *πέμψαντας* pro *πέμψαντες*. 10. Bas. Gr. D. cum F. *δέ* post *σφαλέντων*, quod vulgo male desideratur, addunt. VI, 83. Bas. et Gr. cum F. sincerum *οὐ ϰαλλιεπούμεθα* pro *οὐϰ ἄλλῳ ἑπόμεθα* suppeditant. VII, 37. Bas. et Gr. cum Vat. et B. *Ἀθηναῖοι* post *οἱ δέ*, quod Duk. perperam intrusum esse animadvertit, non agnoscunt. VIII, 8. in vv. *ὁ μὲν οὖν Καλλίγειτος ϰαὶ Τιμαγόϱας ὑπὲϱ τοῦ Φαϱναβάζου οὐϰ ἐϰοινωνοῦντο τὸν στόλον* Bas. Gr. et E. pro *ἐϰοινωνοῦντο* germanum *ἐϰοινοῦντο* habent. VIII, 86. Gr. cum Cam. vulgatum *πεμπτούς* tuetur. Sed hi loci (quibus, si placeat, addas VII, 42. et 63., ubi Bekk. saltem Vat. Bas. Gr. scripturam recepit), sane paucissimi sunt pro numero eorum, in quibus tertii et quarti generis libri testimonia sua consociant. Ita a Gr. D. Laur. E. cum depravatis societatem initam vides I, 29. (in *ϰαὶ ναῦς τε*) 43. (*αὐτὸν ϰολάζειν τινά* pro *αὐτόν τινα ϰολάζειν*) 48. (bis) 54. (in *τοιᾷδε ἑϰατ.*), a Gr. D. I. Laur. E. Vind. I, 69. 89. 101., D. F. Laur. I, 36. bis (semel cum E.), a Gr. Laur. E. I, 49., a Laur. E. et Vind. I, 110. 118. 130. 134. 143. II, 3. 5. 7. al., et a solo Laur. atque E. sexcenties. Vid. II, 2. 4. 12. 13. 36. 40. 43. al. item ab E. et Vind. I, 50. II, 1. 3. al. Quas omnes scripturae diversitates aeque reiiciendas esse apparebit.

Ut vero etiam de singulis disputemus, Gr. ideo reliquis huius generis, Bas. si excipimus, praeferendus est, quia non raro propriam viam ingreditur. Quod quemadmodum iam ex orthographia, et maxime ex hiatibus cognoscitur, quos saepissime ubi alii apostropho usurpato fugiunt, hic admittit, ubi alii admittunt, hic spernit (vid. Farr. discr. script. I. 1. p. 418. sqq.), ita alibi passim (ut in usu articuli, III, 97. *οἱ ξύμπαντες* pro solo *ξυμπ.*, 100 *οἱ Λαϰεδαιμόνιοι* pro solo *Λαϰεδαιμ.*, 104. *τοῦ Ἀπόλλωνος* pro solo *Ἀπόλλ.*, 108. *Δημοσϑένους* sine *τοῦ*, et in aliis rebus III, 89. 94. 95. 114.) cernitur. Quae vero solus habet, non magnopere aestimanda esse declarant interpretationes, quibus inquinatus est, e. c. *μᾶλλον* pro *τὸ πλεῖον* I, 9., *λέγεται αὐτόν* post *προϰαταφυγεῖν* insertum I, 134., *χάριν μνημονεύσαντα ἀποδοῦναι* pro *χάριν ἀπομνημονεύσεσϑαι* I, 137., *μεταστῆσαι τὴν πολιτείαν* pro *μεταστῆσαι τὸν ϰόσμον* IV, 76., *ἀφομοιούμενα* pro *ἀναϑρούμενα* IV, 87. *πείσαντες ἐν τῷ λόγῳ* pro *πεισ. ἐϰ τῶν λόγων* V, 61. (cf. not. Duk.), *τρόπῳ* ad *τῷ τοιούτῳ* appositum VIII, 89.; declarat etiam frequens eius consensus cum corruptis adeo in iis locis, ubi alii eiusdem generis codices tacent, ut I, 31. 49. 89. (bis) II, 3. al. Quae quum ita sint, Haackius (in Praefat. ad Thuc. p. XXIV.) hunc librum non debebat Casselano et Augustano non multo deteriorem vocare.

Sed magis etiam D. correctionibus abundare docent loci hi. III, 31. *δαπάνη γίγνηται.* D. *δαπάνην γίγνεσϑαι.* (vid. adnot.) 36. *ϰελεύοντες.* D. *ϰελεύονται.* 40. *ξύγγνωμον.* D. *συγγνωστόν.* (cf. Thom. M. p. 380.) 45. *τὸ δεινόν.* D. *τὸν ϰίνδυνον.* (cf. Ar. et Dan. III, 12.) 49. *δευτέρας.* D. *προτέρας.* (vid. adnot.) 63. *αἰσχρόν.* D. *οὐϰ αἰσχρόν.* (vid. adnot.) 65. *τὴν πόλιν.* D. *τὴν ὑμετέραν πόλιν.* I, 110. *Ἰνάρως δὲ ὁ Λιβύων βασιλεύς.* D. *Ἰνάρως δὲ ὁ Ψαμμητίχου, Λίβυς, βασιλεὺς Λιβύων.* (e cap. 104.) 120. *ἐν πόρῳ.* D. *ἐν πόντῳ.* IV, 131. *λόφου ϰαρτεροῦ.* D. *ὑψηλοῦ λόφου.* V, 9. *τοῦ ὑπαπιέναι πλέον ἢ τοῦ μένοντος — τὴν διάνοιαν ἔχουσι.* D. *τοῦ μένειν.* (cf. I, 1. p. 149.) Unde Gailium patet vehementer errasse, quum huius unius codicis (et Tusani) scripturam in verborum seriem intruderet I, 70., ubi quum vulgo legeretur, *Οἴονται γὰρ οἱ μὲν, τῇ ἀπουσίᾳ ἄν τι κτᾶσθαι, ὑμεῖς δὲ, τῷ ἐπελθεῖν καὶ τὰ ἕτοιμα ἂν βλάψαι*, ille pro *ἐπελθεῖν* e D. *ἀπελθεῖν* recepit, quae correctio est propter praecedens nomen *ἀπουσίας* facta, cui *ἀπελθεῖν* clarius opponeretur.

Huic libro non multum, sed aliquantulum tamen, praestat I., qui in illis correctionibus nunc cum D. prorsus consentit (ut III, 49. I, 110. 120. IV, 131. item in inepto additamento *ὥςπερ ὑμεῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι* IV, 126.), nunc ad eum propius certe accedit, nunc denique novos errores infert. Enimvero V, 115. cum solo II. veram scripturam *χρήσιμα* pro *χρήμασιν* servavit, et VIII, 93. in *ἐξεκλησίασεν* pro *ἐξεκκλησίασεν* unus integer videtur Bekkero et Buttmanno (Gr. max. I. p. 344.), quanquam Schneideri Lexicon Gr. vulgatam agnoscit et explicat. Sed haec talia sunt, in quibus codicum auctoritas non multum valet, et librarius, a quo I. exaratus est, casu verum dare potuit.

Laur. E. atque Vind. non tot, quot praecedentes libri, interpretamentis aliunde non notis repleti sunt, (quanquam Vind. I, 8. ante *θάπτουσι* inserit *Κᾶρες*, et I, 57. ad *Περδίκκας τε ὁ Ἀλεξάνδρου* et II, 9. longiores lacinias addit,) sed iidem ad quartum genus multo magis quam prior familia et adeo propensi sunt, ut per magnam historiae Thucydidis partem huic non minus recte quam tertio adnumerentur. Ad Graeca igitur emendanda fere nullius pretii sunt, et sine aliis Laur. et E. fortassis ne semel quidem germanam scripturam tuentur, nisi quod I, 62., ubi alii *πρὸ Ὀλύνθου*, alii *πρὸς Ὀλύνθῳ* legunt, Laur. utroque coniuncto recte *πρὸς Ὀλύνθου* exarare videtur. Idem cum Vind. II, 39. Bekkero bene *ἐθέλομεν* pro *ἐθέλοιμεν* praebere visus est, quod nondum omnes concedent (cf. I,

1. p. 143.) et II, 44. cum Vind. et depravatis haud dubie recte *ἀφαιρεθῇ* pro *ἀφαιρεθείη* legit. (Add. I, 90. *εἱστήκει*.) Vind. autem his insignior est, quia multo frequentius, maxime l. IV. et V., (nam VI, 14. iam desinit,) incognita suppeditat et ab aliis omnibus digreditur. Quod etsi plerumque infelicissimo successu tentat, ut nusquam in eo tute acquiescere possis, bis tamen in difficillimis locis eam viam monstrat, quam si inire audeas, omnes dubitationes evanescunt. Etenim II, 7. in verbis *καὶ Λακεδαιμονίοις μὲν πρὸς ταῖς αὐτοῦ ὑπαρχούσαις ἐξ Ἰταλίας καὶ Σικελίας τοῖς τἀκείνων ἑλομένοις ναῦς ἐπετάχθησαν ποιεῖσθαι*, quae criticos vehementer torsisse I. 1. p. 180. intelleximus, pro *ἐπετάχθησαν* legit *ἐπετάχθη*, quod, si non verum, saltem speciosum est; et V, 111. in enunciatione magis etiam vexata, *περὶ πατρίδος βουλεύεσθε, ἣν μιᾶς πέρι καὶ ἐς μίαν βουλὴν τυχοῦσάν τε καὶ μὴ κατορθώσασαν ἔσται* cum D. et Tus. *ἔσται* in *ἔστε* mutat. (cf. Goell. ad Dion. de comp. verb. p. 8.) De aliis minus memorabilibus eiusdem libri scripturae diversitatibus nunc tacemus. Hoc tantum addimus, ab eo et Ar. solis III, 33. recte *Πάτμον* pro *Λάτμον* exarari et III, 63. in *ὑπάρχον τε ὑμῖν* ab uno Vind., ut fieri debebat, *τέ* in *γέ* mutari.

Verum omnibus reliquis huius tertii generis libris praeferendus est Bas. Qui initio maxime tam saepe cum Cass. Aug. et horum sectatoribus conspirat, ut, utrum eum his an tertio generi adscribas, sane dubites. Quod ita esse iam exemplis cap. III. huius disputationis ex I, 12. 13. 16. ad ambitum primi generis demonstrandum laudatis intellectum est, quibus facile complura addi possunt ex I, 100. 106. 197. al. (Cum solo Pal. et Vall. veram scripturam *Λευκαδίας* tueri videtur III, 94.) Verum idem Bas. longe saepius, maxime in posteriore parte huius historiae, tertii ordinis libris se adiungit, ex quibus praecipue Gr. comitem habet, quocum eum VI, 10. 83. VII, 37. 42. (fortassis etiam 63.) et VIII, 8. sincerae scripturae assertorem esse ineunte hoc capite vidimus. Cum eodem solo saepius convenit, ut in *αὐτόν* pro *αὐτόθεν* V, 9., teste Camerario in memorabili scriptura *παραποταμίων* pro *βοταμίων* V, 53., in satis probabili omissione verbi *ἦλθεν* VII, 50. Cum his aliisque tertii generis libris deinde saepe etiam ad deteriores transit, I, 40. cum Gr. D. Laur. E. Vind. Mosq. Ar. Chr. Dan. m. b. *τὶς βούλεται τῶν ἀγράφων πόλεων* pro *τὶς τῶν ἀγρ. πόλ. βούλ.*, 64. cum Gr. I. E. Mosqu. Ar. Chr. Dan. m. b. *ἐς τὴν μάχην* pro *ἐς μάχην*, 80. fin. cum Gr. D. I. Laur. E. Mosqu. Ar. Chr. Dan. *πλέον ἔτι* pro *ἔτι πλέον*, 82. cum Gr. E. Vind. Mosqu. Ar. Chr. Dan. m. *ἐπακούωσι* pro *ἐξακούσωσι* scribens, 86. cum Gr. Laur. E. Vind. Mosqu. Ar. Chr. Dan. *πολλά* omittens, 91. cum Gr. Laur. Vind. Mosq. Ar. Chr. Dan. *σφῶν* in *αὐτῶν*, 95. cum Gr. E. Vind. Mosqu. Ar. Chr. Dan. *γενέσθαι* in *γίγνεσθαι* (D. I. *γίν.*) et mox *τὴν γνώμην* cum Gr. Laur. E. Vind. Ar. Chr. Dan. in *τῇ γνώμῃ*, 99. cum Gr. D. I. Ar. Chr. *ἔκδειαι* in *ἔνδειαι*, 114. *ἐπαγαγόμενοι* cum Gr. D. Laur. E. Vind. Mosqu. Ar. Chr. Dan. in *ἐπαγόμενοι*, 115. *κλέψαντες*, si Camerario fides est, cum Laur. Vind. Ar. Chr. Dan. in *ἐκκλέψαντες* mutans. Qualibus in locis qui non vim et rationes codicum expenderit, sed eos numerare satis habeat, in eundem, in quem Benedictus, errorem illapsus facile nonnunquam deteriorem scripturam probet.

Ita declarata tertiae librorum manu scriptorum classis natura, antequam ad quartam eamque pessimam progrediamur, de iis libris breviter exponamus, qui ad certam classem redigi nequeunt. Quo pertinent Lugd. B. s. et libri in marg. Steph. Vict. atque a Tusano memorati. Ex quibus Lugd. tam raro inspectus est, ut nihil aliud de eo affirmare possimus, quam non malum videri, quum in *ἀμφότερα* I, 13. et *πόλεων* I, 19. cum melioribus libris consentiat. Monacensis s. tam pauca fragmenta habet, ut in nullo numero sit; quod idem de marg. Vict. dicendum. In marg. Flor. Vin. II, 39. quidem probabilis scriptura appicta est, sed per se pariter nullius est auctoritatis. B. a Gailio tam negligenter comparatus est, ut l. V. sexaginta primis capitibus tantum undecies (2. 4. 9. 14. 16. 19. 26. 31. 36. 46. 58.) ob viles discrepantias citetur. Qua de causa etsi certi quidquam de eo pronunciare non audemus, hoc tamen neminem latere potest, neque in bonis eum esse, neque in pessimis. Insignis enim scripturae differentia, quam non aliunde cognitam habeamus, in eo non deprehenditur, neque usquam in eo solo vera scriptoris manus superest, bis terve tamen cum paucis aliis eius vindex est, imprimis VII, 37. in praetermisso *Ἀθηναῖοι* cum Vat. Bas. Gr., et V, 82. in *Διῆς* pro *Δικτιδιῆς* (cf. I. 2. p. 365.) cum aliquanto pluribus. (Cum libris secundi generis I, 16. *κωλύματα μὴ αὐξηθῆναι* in *κωλύματα τοῦ αὐξηθ.* depravat; cum tertio et quarto ordine in *προςφέροιντο* pro *προςφέρωνται* II, 3., *ὅσια* pro *ὁσίως* II, 5., addito *ἕν* ante *εἰ* in *τούτων δ' εἰ* I, 36. et alibi; cum solo tertio in *ἀμετόχως* pro *ἀμετόχους* I, 39.; cum corruptis in *τάλαντα* pro *τάλαντον* V, 31. consentit, et sic alibi quoque modo ad hoc, modo ad illud genus librorum inclinat.)

Quas scripturae diversitates Stephanus in margine exemplarium a se editorum adnotavit, satis variam habent originem. Nonnullae enim ex Camerarii excerptis e cod. Bas., quae exemplaribus Basileae typis expressis addita leguntur, ductae sunt, ut *ἀεὶ δὴ ἡ παρασκευή* pro *ἡ ἰδία παρασκ.*, I, 19. *ἐπ' αὐτοῖς* pro *ὑπ' αὐτοῖς* I, 32., *τοιαῦτα* pro *ταῦτα* I, 57. Alias ex codicibus quibusdam, quos se contulisse perhibet, repetiit, qui Parisini C. aut F. et E. atque unus corruptorum aut ipsi fuisse aut saltem prope ab iis abfuisse videntur. Etenim cum C. F. solis in *τοῖς δὲ ἄλλοθι* pro *τοῖς καὶ ἄλλοθι* I, 77., in *τάς τε τῶν πέλας διαναίας* pro *τάς τε διαναίας τῶν πέλας* I, 84. in *ἐςβεβλήκοιεν* pro *ἐςβάλοιεν* II, 13.; cum Laur. et E. solis in *ἐβούλετο* pro *ἐφαίνετο* I, 132. et *τῶν Παυσανίου* pro *τῶν περὶ Παυσανίαν* I, 135. (add. *παραβολήν* pro *διαβολήν* I, 131. *σποράδες* pro *σποράδην* II, 4.), cum Ar. Chr. Dan. in *ἐγχείρησιν* pro *ἐπιχείρησιν* I, 33. in *ἐκπέμπεται* pro *ἐκπέμπονται* I, 35. et saepe (cf. 81. 91. al.) convenit. Nonnunquam etiam scripturam codicis, quem veterem suum appellat, quemque ad secundum genus referendum videri diximus, in marginem coniecisse videtur. Sed ne coniecturas quidem suas eum ibi adscribere dubitasse certissimum est. Nam si I, 71. pro *καὶ τὴν Πελοπόννησον πειρᾶσθε μὴ ἐλάσσω ἐξηγεῖσθαι* in uno marg. Steph. *καὶ τῆς Πελοποννήσου πειρ. μὴ ἐλάσσονος ἐξηγ.*, et I, 97. pariter in hoc uno marg. *ἐλλιπές* pro *ἐκλιπές* cum hac adnotatione: „Scribendum potius *ἐλλιπές*, ut habes in marg., utitur autem hoc vocab. et alibi“ legis, dubiumne tibi erit, quin hae Stephani suspiciones sint? (Cf. II, 5. *δείσαντες περὶ τῶν ἔξω* pro *περὶ τοῖς ἔξω*.) Quocirca margo ille, quum fontes, ex quibus haurit, tam diversi sint, per se solus auctoritate caret.

Idem valet de Tusani adnotationibus, quae partim libris manuscriptis nituntur, nec raro cum D. conspirant, velut in *ἀπελθεῖν* pro *ἐπελθεῖν* I, 70., in omisso *οὐ* ante *τούτοις* 71. in *ἐν πόντῳ κατῳκισμένους* pro *ἐν πόρῳ κατῳκημένους* I, 120. in neglecto *οὐ* ante *διάλυσιν* I, 137. in *ἀρετὴν ζωή* II, 43. Alibi Tusanus aut ad caeteros huius familiae libros, Gr. et I., propius accedit (vid. I, 84. 101. 123. 128.), aut etiam aliarum familiarum codicem aliquem inspexit (sicut VII, 44. bis Vat. sequitur). Sed idem iis, quae e codd. profert, suas coniecturas immiscet, quod ex *τῶν προτέρων ἔργων* pro *τῶν πρότερον ἔργων* I, 23., *ὅπως* pro *ὅπη* I, 65., *ἐπὶ Σάμον* pro *ἐπὶ Σάμου* I, 116., *ἐπέταξαν* pro *ἐπετάχθησαν* in loco difficillimo II, 7., omisso *μετὰ τοῦ* in verbis pariter vexatis II, 43. cognoscimus.

Cap. VI. De quarto codicum genere, cui Mosqu. Ar. Chr. Dan. K. m. b. adnumerantur, nec multum differt Bar. Ex his Ar. Chr. Dan., unam familiam efficientes, ob errores, quos effecerunt, maxime memorabiles.

Superest ultimum idque depravatum librorum manu scriptorum genus, quod ex Mosquensi, Arundeliano, codice Collegii Corporis Christi, Parisino K. Monacensibus m. et b. et Barocciano componimus. Sed hoc genus rursus ex una familia et compluribus singulis codicibus constat. Ac familiam quidem illam Ar. Chr. Dan. efficiunt, quos ex uno libro descriptos certissime demonstrant plurima illa exempla, in quibus soli diversam scripturam exhibent. Qualia, si initium l. II. perscrutamur, haec sunt. II, 2. *αἱ τριακοντούτεις*. Ar. Chr. Dan. om. *αἱ*. ib. *Πλαταιῶν ἄνδρες*. Ar. Chr. Dan. om. *ἄνδρες*. 3. *ἀντὶ τείχους*. Ar. Chr. Dan. *ἀντὶ τοῦ τείχους*. 4. *τοῦ οἰκήματος εἶναι*. Ar. Chr. Dan. *εἶναι οἰκήματος*. mox *εἴτε*. Ar. Chr. Dan. *εἴτε καί*. 5. *ἐξεληλυθόσι*. Ar. Chr. Dan. *ἐπεληλ.* 7. *γεγενημένου*. Ar. Chr. Dan. *γενομένου*. ib. *παρεσκευάζοντο ὡς πολεμήσοντες*. Ar. Chr. Dan. om. 9. *οἱ πλείους*. Ar. Chr. Dan. *οἱ πλεῖστοι*. 11. *τὶς ἡγῆται*. Ar. Chr. Dan. *τὶς στρατηγὸς ἡγ.* 13. *τὰ ἄγη*. Ar. Chr. Dan. *τὸ ἄγος*. 15. *χώραν*. Ar. Chr. Dan. *πόλιν*. ib. *μᾶλ-*

λον Ar. Chr. Dan. om. ib. ὠνομασμένῃ. Ar. Chr. Dan. καλουμένῃ. 17. τὸν πόλεμον. Ar. Chr. Dan. τόν om.

Sed quid opus est pluribus, quum una quaeque paene pagina rei documento esse possit! Quamobrem potius reliquos, quos diximus, libros, quanquam illis non ita similes sunt, ut eidem familiae adscribantur, ad idem genus pertinere probemus. Mosqu. et b. igitur cum Ar. Chr. Dan. consentiunt in ἀτιμοτέρα pro ἀτολμοτέρα I, 17., in φθείρασα in locum praecedentis βλάψασα substituto I, 23., in omissis μετὰ τῶν βαρβάρων I, 24., b. solus in αὐτὴν ἀνεῖλε pro αὐτοῖς ἀνεῖλε I, 25., in omisso ὥςτε I, 28., in ἐπήνειον pro ἐπίνειον I, 30., rursus Mosqu. et b. in ἐκπέμπεται pro ἐκπέμπονται I, 34., b. solus in neglecto τέ post ἀπάτῃ ib. sub fin., in πολεμεῖται (una cum E.) pro πολεμοῦνται I, 36. et omnino toties, ut eum fortassis iure non solum eidem generi, sed etiam eidem familiae accenseas. Quod quidem clarius appareret, si maior eius pars comparata esset; nunc enim ne primus quidem liber totus pervestigatus est. Mosquensem iam loci modo allati ipsum quidem trium istorum similem esse, sed plus tamen, quam b., differre ostendunt; quod utrumque infra magis etiam manifestum fiet. Verum m. quoque eiusdem naturae esse facile lectori persuadebitur, qui I, 42. pro παρὰ πρεσβυτέρου αὐτὰ μαθὼν in m. b. Ar. Chr. Dan. αὐτὰ παρὰ πρεσβ. μαθ., I, 46. ἡ ἄκρα in iisdem solis et I, 49. τε post τοξότας in iisdem et Gr. praetermissum, vel, si l. II. initium spectamus, in m. Ar. Chr. Dan. 3. τέ post ἔνδον et 4. verba ἀπὸ τῶν οἰκιῶν neglecta, contra s. τέ post παραδοῦναι σφᾶς additum, s. αὐτούς ante βραδύτερον (pro quo tamen Ar. Chr. Dan. βραδυτέρους) collocatum viderit. Pergimus ad K., qui quum in prioribus quatuor libris non inspectus sit, evolvamus sextum, ubi cum Ar. Chr. Dan. 12. καὶ τοῖς σώμασι ignorat, 31. αὐτοὺς καὶ ἅμα, pro αὐτοὺς ἅμα, 32. ὅσα ἤδη ἔχοντες pro *ὅσα ἔχοντες*, 34. *τῇ ἀλκῇ τῶν ἔργων* pro *τῶν ἔργων τῇ ἀλκῇ* habet, et in ebdem cap. 34. bis cum uno duobusve horum librorum, bis cum his et paucis aliis consentit. Cf. VI, 38. 44. (init.) 46. 49. al. (etiam V, 22. 35. al.) Idem tamen aliquanto magis quam alii huius generis libri ad tertiam classem, imprimis ad D. et I., inclinat, quibuscum in *καταπολεμεῖσθαι* pro *καταπεπολεμῆσθαι* VI, 16. et alibi nonnunquam se consociat, qua de causa ibi maxime, ubi D. et I. ab Ar. Chr. Dan. non digrediuntur, ne K. quidem testimonium facile desiderabis. Vid. VI, 2. 3. 18. 20. 29. al. Bar. autem, qui orationes tantum, epistolas et quae cum his cohaerent (vid. I, 129.), habet, librorum quarti ordinis, ad quos interdum unus alterve tertii accedit, fautorem se ostendit I, 36. in *τούτων δ’ ἓν εἰ*, 39. in fin., 43. in *βουλεύσεσθε ἐν ὑμῖν αὐτοῖς*, 129. in *ἀντεπεγέγραπτο*, sed maxime tamen exemplaribus typis exscriptis obnoxius est tam in illis ipsis locis, quam II, 37. 41. 44. al., quo fit, ut ex his ductus videatur.

Iam vero si de his libris quid iudicandum sit quaerimus, eos corruptissimos esse nequaquam dubium esse potest. Hoc enim iam ex exemplis in principio huius capitis adscriptis certissime intelligitur, quorum nullum tale est, in quo Ar. Chr. Dan. scripturam probes, nonnulla, ut *οἱ πλεῖστοι* pro *οἱ πλείους* et *τὶς στρατηγὸς ἡγῆται* pro solo *τὶς ἡγῆται*, tam manifesto interpretationibus interpolata, ut id, antequam scriptorem evolvas, facile sentias. (Quale est etiam *ἀξιούτω τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμείβεσθαι* pro *ἀμύνεσθαι* I, 42. et alia plurima.) Vides igitur, quo iure Gottleberus hos libros ad II, 8. et 80. *bonos* nominaverit. Quorum adulterina et spurca natura etiam cum libris tertii generis communicatur, quum a nostris se inſici patiuntur. Unde II, 10. in *ξυγκαλέσας τοὺς στρατηγοὺς τῶν πόλεων πασῶν καὶ τοὺς μάλιστα ἐν τέλει καὶ ἀξιολογωτάτους παρεῖναι*, quum *ἀξιολογω-*

τάτους ob proximum infinitivum dubitationem pararet, Ar. Chr. Dan. non potuerunt abstinere, quin *ἀξιοτάτους*, et Laur. Vind. m., qui saltem rationem, qua comparativi flectendi sunt, non negligendam ducebant, *ἀξιωτάτους* scriberent. II, 12. in *ἀποπέμπουσιν οὖν αὐτὸν πρὶν ἀκοῦσαι, καὶ ἐκέλευον ἐκτὸς ὅρων εἶναι αὐθημερόν* Laur. E. Ar. Chr. Dan. non contenti eo *αὐτόν*, quod in priore membro adest, idem etiam in altero post *ἐκέλευον* inserendum esse putabant. II, 43. in *οὐκ ἐν ᾧ κεῖνται μᾶλλον, ἀλλ' ἐν ᾧ* et quae sequuntur, quum nescirent, quod iam diu apud Thucydidem discere potuerant, *ἀλλά* post comparativum cum negatione iunctum pro *ἤ* poni, hoc illi substituerunt. III, 4. ad *τῶν τε διαβαλλόντων* I. E. Ar. Chr. Dan., ne lector erret, addunt *σφᾶς*. III, 12. E. Vind. Ar. Dan. m. pro *δεινῶν* exhibent *κινδύνων*, quo vocabulo illud saepe explicari constat. III, 23. in *καὶ ἐτόξευόν τε καὶ ἐςηκόντιζον ἐς τὰ γυμνά* Vind. Ar. Chr. Dan. m. inculcant *ἐντεῦθεν*, quod e verbis *ἐντεῦθεν ἐτόξευόν τε καὶ ἠκόντιζον*, quae paulo ante leguntur, repetitum est. III, 58. in *θυσίας τὰς πατρίους τῶν εἱσαμένων* (ita Pal., vulgo *ἑσσαμένων*, C. *ἑσαμένων*, cf. Buttm. Gr. max. p. 545.) *καὶ κτισάντων ἀφαιρήσεσθε* Vind. Ar. Chr. Dan. rarissimo illi *εἱσαμένων* notissimum *ἱδρυσαμένων* substituunt.

Plura afferre in re perspicua supersedemus. Nam quum Ar. Chr. Dan. et reliquos libros, qui ab horum partibus stant, interpretamentorum, correctionum et cuiusvis generis vitiorum plenos et omnino corruptissimos esse ex hucusque dictis satis pateat, sequitur, sicubi scriptura in iis reperiatur per se quidem satis elegans, sed in nullo alio codice conspicua, eam sine haesitatione reiiciendam esse, quam diu vulgata ullo modo ferri possit. Quod valet ad iudicium de plurimis locis regendum, nec solum de iis, in quibus horum librorum scriptura aeque bona est atque altera, ut ἥκουσι pro πάρεισι I, 140. et, quae cap. praeced. sub Bas. memorata sunt τὶς βούλεται τῶν ἀγράφων πόλεων I, 40., πλέον ἔτι 82. al., sed etiam ubi elegantior, ut in ἐκκλέψαντες pro κλέψαντες I, 115., vel simplicior et planior, ut in ἐξειργάσατο pro ἐξειργάσαντο III, 51. (cf. I. 1. p. 96.) videtur. Praecipue vero in locis difficilioribus cavendum, ne horum librorum fallaciis nos decipi patiamur. Quod facile eveniat III, 44. in verbis, quae vulgo sic leguntur, Ἤν τε γὰρ ἀποφήνω πάνυ ἀδικοῦντας αὐτοὺς, οὐ διὰ τοῦτο καὶ ἀποκτεῖναι κελεύσω· ἤν τε καὶ ἔχοντές τι ξυγγνώμης εἶεν, εἰ τῇ πόλει μὴ ἀγαθὸν φαίνοιτο, ubi pro ἤν τε Mosqu. Ar. Chr. Dan. εἴτε habent. Deinde III, 49. in Καὶ τριήρη ἄλλην ἀπέστελλον κατὰ σπουδὴν, ὅπως μὴ, φθασάσης τῆς δευτέρας, εὕρωσι διεφθαρμένην τὴν πόλιν· προεῖχε δὲ ἡμέρᾳ καὶ νυκτὶ μάλιστα, ubi pro δευτέρας in Ar. Chr. Dan. ἑτέρας legitur. De quibus enunciatis in adnotationibus disseretur.

Quemadmodum vero hi loci ita comparati sunt, ut Ar. Chr. Dan. scriptura facile ab aliquo perperam Thucydidi obtrudi potuisset, ita alibi hic error ab editoribus vere est commissus. Sic I, 43. quum vulgo legatur Ἡμεῖς περιπεπτωκότες οἷς ἐν τῇ Λακεδαίμονι αὐτοὶ προείπομεν, τοὺς σφετέρους ξυμμάχους αὐτόν τινα κολάζειν, Gailius ex Gr. D. Laur. E. Mosqu. Ar. Chr. Dan. αὐτὸν κολάζειν τινά recepit. Sed vulgata, quam reliqui libri tuentur, c. 40. verbis φανερῶς ἀντείπομεν τοὺς προσήκοντας ξυμμάχους αὐτόν τινα κολάζειν, in quibus solus Bas. ordinem verborum mutat, confirmatur. De ἐκκλέψαντες, quod Gottleberus I, 115. in verborum continuationem intulit, modo dictum est. Talia porro sunt ἅπασα pro πᾶσα a Gottlebero I, 143. ex Ar. Chr. Dan. invectum, Λακεδαιμόνιοι II, 7. pro Λακεδαιμονίοις pessime editum, II, 9. ἐπῄει pro ἐποίει ex E. Mosqu. Ar. Chr. Dan. II, 37. ἥκειν pro οἰκεῖν ex Ar.

Chr. Dan. et aliis nonnullis, II, 65. *τῆς ἐς αὐτὸν ὀργῆς* pro *τῆς ἐπ᾽ αὐτὸν ὀργῆς* ex Ar. Chr. Dan. et fortassis uno alterove Par., II, 80. *προστατείᾳ* pro *προστασίᾳ* ex Laur. E. Ar. Chr. Dan. receptum. Aeque frustra Wassio auctore a Dukero et Gottlebero IV, 54. *μάχης γιγνομένης* pro *γενομένης* scriptum.

Eorundem codicum natura quum fugeret Benedictum, saepe in fraudem se deduci passus est, quippe qui sex vel septem depravatos libros sufficere putaret ad scripturam commendandam, quae nullo alio argumento confirmari potest. Etenim non solum probavit quod Gailius I, 43. edidit *αὐτὸν κολάζειν τινά*, sed etiam I, 59. *τὸ πρῶτον* restitui voluit pro *τὸ πρότερον*, et I, 64. *ὡς δὲ οὐδεὶς ἐπεξῄει ἐς τὴν μάχην* pro simplici *ἐς μάχην*, quod ipse in hoc dicendi genere II, 13. revocari iussit. Eiusdem generis est quod I, 86. *πολλά* deleri, cap. 95. *προςεῖχον τῇ γνώμῃ* pro *προςεῖχον τὴν γνώμην* et I, 135. *ἠξίουν αὐτοὺς κολάζεσθαι αὐτόν* legi voluit. Atque sic eundem alibi eodem modo errasse demonstres. Pariter etiam Beckius in „Specimine novae editionis Thucydidis“ bis saltem (in *ἐσκήνουν* pro *ἐσκήνησαν* I, 89. et *σφῶν* pro *αὐτῶν* I, 91.) his fraudulentis ducibus male morem gessit.

Sunt tamen loci, sed ii admodum pauci, in quibus corrector, qui antiquum codicem, unde Ar. Chr. Dan. et qui iis affines sunt derivantur, interpolavit, sinceram scriptoris manum in reliquis obliteratam, restituisse videatur. Nam quum dubitari non possit, quin in Thucydidis libros iam antiquitus vitia quaedam irrepserint, mirum esset, si e sexcentis illius mutationibus ne una quidem vera esset, aut non casu saltem librarii nonnunquam unam alteramve literam melius in his quam in aliis codicibus servassent. Sed simul apparet, quo modo hi loci comparati esse debeant, in quibus eiusmodi testibus fidem habeas. Nam praeterquam quod quae in reliquis libris scripta exstant, si horum testimonia posthabenda sint, sententiae ibi necessariae et usui loquendi plane repugnent necesse est, differentiae ipsae tantum in apicibus et singulis literis, quas etiam sine ullius libri auxilio corrigere audeas, inesse debent. Sic igitur (ut *ἀντισχοῦσαν* pro *ἀντισχοῦσαι* I, 7., in quo Pal. Vat. et fortassis etiam F. depravatis assentiuntur, praetermittamus,) I, 75. ex Mosqu. Ar. Chr. Dan. (quibus Valla et Schol. favent) *ἀϱχῆς γε* pro *ἀϱχῆς τε*, I, 141. ex m. Ar. Chr., quibus tamen Gr. se adiungit, *ἑαυτῶν* pro *ἑαυτόν*, et II, 44. rursus ex m. Ar. Chr., quos hic Laur. et Vind. adiuvant, *ἀφαιϱεϑῇ* pro *ἀφαιϱεϑείη* scripsimus, quod aeque recte sine his nos facturos fuisse existimamus. Deinde III, 33. cum Vind. et Ar. *Λάτμου τῆς νήσου* in *Πάτμου τῆς νήσου*, III, 63. cum Chr. *ὑπάγεσϑαι* in *ἐπάγεσϑαι*, III, 79. *πάλαι* cum Mosqu. Ar. Chr. Dan. consentiente Valla in *πάλιν*, IV, 118. *ἐξευϱήσωμεν* cum Ar. Chr., sed etiam It. et Vat., in *ἐξευϱήσομεν* mutavimus. Bekkerus etiam IV, 86. in *Οὔϰουν ἀξιῶ οὔτ᾽ αὐτὸς ὑποπτεύεσϑαι, πίστεις τε διδοὺς τὰς μεγίστας, οὔτε τιμωϱὸς ἀδύνατος νομισϑῆναι, τέ*, quod Ar. Chr. Dan. ignorant, uncis circumscripsit, sed nos *γέ* inde efficere maluimus. Arridet etiam *φίλιον* pro *φίλον* a Bekkero V, 41. ex Ar. Chr. Dan. in verborum seriem illatum. Denique VI, 50. *Ἀϑηναίους* pro *Ἀϑηναίων* ex Dan., 60. *οὐδείς* pro *οὐϑείς* ex Ar. et Chr. atque 66. ex Ar. Chr. Dan. (cf. I. 1. p. 208. et Lob. ad Phryn. p. 180.) atque VIII, 27. *Λέϱου*, cuius vestigium etiam in Vat. exstat, ex Mosqu. Ar. Dan. pro *Δέϱου* restituendum esse certissimum est.

Mosqu. autem, quem hic et III, 79. germanam scripturam tueri diximus, omnino prae reliquis huius generis libris, quorum plerumque sane simillimus est, nonnunquam eminet, quanquam cum iccirco Levesquius in praefatione Interpretationis Gallicae p. XXXIV. non debebat ut praecipuum laudare. Sed paulo meliorem reliquis eo se exhibet, quod solus tertiae et quartae librorum classis cum prima et secunda in omisso ἤδη II, 31., et una cum Gr. in ἀπροςδοκήτοις pro ἀπροςδοκήτους II, 33. consentit, καί in ἔνεστι δὲ καὶ τὰ ὀστᾶ II, 34. cum libris primi, secundi et tertii ordinis omittit, cum iisdemque ibidem ἀξιώσει pro ἀξιώματι praebet, omnino saepius quam reliqui quarti generis codices ad alia transit. Quid, quod huic uni vera scriptura debetur V, 18. in εἰ δέ τι ἀμνημονοῦσιν ὁποτεροιοῦν καὶ ὅτου πέρι pro καὶ εἴ του πέρι, et una cum D. V, 6, in ἄξοντα pro ἄξαντα. Elegans certe, quanquam non aeque firmum est πολέμων pro πολεμίων V, 102. a Bekkero editum. Cum Vat. germanum ἐπὶ τῆς Κερκύρας pro ἐκ τῆς Κερκ. agnoscit VII, 31. Denique VIII, 4. in διασκοποῦντες ὅπως μὴ σφῶν ἀποστήσωνται solus verum ἀποστήσονται servavit. Vid. quae contra I. 1. p. 136. sq. ad script. discrep. I, 57. disputavimus.

Cap. VII. Summa praecedentium repetitur. Regulae generales de usu codicum manu scriptorum inde prodeuntes proponuntur. De vetustis exemplaribus editis, Scholiis et Vallae interpretatione disseritur.

Ita igitur singulis Thucydidis libris manu scriptis examinatis et in classes descriptis summam praecedentis disputationis breviter repetamus. Intelleximus igitur, codices cap. II. enumeratos in quatuor genera rursus ex familiis quibusdam constantia dispesci posse, ad quae quintum adiicias, quod eos, quibus non certus locus assignari potest, complectatur; eorumque generum primum et secundum egregium, tertium mediocre, quartum depravatum, quintum ambiguae fidei esse. Unde hic codicum conspectus oritur.

Genus I. (praeclarum.)

Famil. A. (omnium optima.)	Famil. B. (bona.)	Famil. C. (aliquanto deterior.)
Cass. Aug.	Cl. Ven.	C. A. F. (postremus reliquis peior.)

Genus II. (et ipsum praestans.)

Famil. A. (bona, transitum a praeced. genere parans.)	Famil. B. (bona et magis propria indole utens sed correctorem experta.)	Famil. III. (satis bona praeter l. VIII.
Pal. It.	Vat. H.	Reg. (G.) Marc.

(Ad unam harum familiarum etiam cod. vet. Steph. referendus.)

Genus III. (mediocre.)

Transitum a praecedente parat Bas. (sequentibus melior.)

Famil. A. modo bona, modo corrupta.)	Famil. B. (longe saepius mendosa quam sincera.)
Gr. I. D. (postremus reliquis posthabendus.)	Laur. E. Vind.

Genus IV. (depravatum.)

K. (transitum parans a praeced. gen.)	Mosqu. (aliquantulo melior sequentibus.)
Famil. (maxime corrupta.)	m. (vilis pretii.)
Ar. Chr. Dan. b.	Bar. (nullius plane auctoritatis.)

Genus V. (libros varios incertae fidei complectens.)

Lugd. (satis bonus, ut videtur.)	B. (mediocris, ut videtur.)

Marg. Steph. Marg. Vict. Marg. Flor. Vin. Tus. (nullius plane auctoritatis.)

Ex hoc conspectu regulae nonnullae criticae oriuntur. Primum enim dubitari non potest, quin, ubicunque primi et secundi generis libri concordes sint, horum scriptura, si ob sententiam verborum et usum loquendi ullo modo fieri possit, restituatur, reliquorum damnetur. Sed ne opus quidem est cunctas primi et secundi ordinis familias inter se conspirare; nam modo plurimae ideoque quinque vel quatuor saltem id faciant, unius duarumve dissensum facile feres. Quanquam ibi simul spectandum, a quibusnam familiis discessio fiat. Etenim tertia quum in primo genere aliquanto deterior sit, in altero praeter l. VII. unum tantum codicem in medium proferat, qui male transcribi aut legi potuit et l. VIII. ad depravatum ordinem deficit, minus quam reliquae curanda erit, ita ut harum iam tres, dummodo optima primi generis (Cass. et Aug.) atque secundi ea quae plurima sibi propria habet (Vat. et H.) in iis sit, (igitur Cass. Aug. Cl. Ven. Vat. H., vel Cass. Aug. Pal. It. Vat. H.,) ad scripturam stabiliendam sufficiant. Quod si longius progrediaris, fortassis etiam Cass. Aug. Vat. et H. tanquam duces utriusque partis, vel Cass. Aug. Cl. Ven. tanquam optimos optimi generis omnibus praeferas, sed neque, quod Bekkerum toties fecisse audiemus, solos Vat. et H., neque etiam solos Cass. et Aug., ubi interna argumenta non accedant, reliquis omnibus praeferre licet. Facilius iam ad Cass. et Aug. partes amplectendas pronus sis, ubi unus vel duo alii meliores libri iisdem faveant; non quidem, quum hic unus A sit (ut I, 15. in *ξυνειστήκεσαν* pro *ξυνεστήκεσαν*, ib. *πάντες δέ* pro *πάντες γάρ*, et sic I, 40. bis); — nam hic iam nimis saepe vitiis contaminatus est; — nec quum C. (nisi aliud quodpiam argumentum, ut I, 48. in *ἧκε*, vel adeo alii mediae classis libri, ut I, 1. bis, si forte ibi, quod non improbabile videatur, *πρὸς ἑκατέρους* omittere et *αὗτη δή* scribere velis,) accedant; — sed ubi Cl., praesertim si, ut I, 69. in *ἡσυχάζετε μὲν γάρ* pro solo *ἡσυχάζετε γάρ* non appareat, quo modo haec scriptura, quum *δέ* non sequatur, sed tantum in sententia lateat, in hos libros irrepserit; nam ubi hoc patet, sicut quodammodo iam in *ὑπό* ante *τοῦ δήμου* VIII, 21. omisso, aut ambigas, aut, sicut in articulo I, 71. nomini *Ποτιδαιάταις* in his libris addito, obtemperare noles. Etenim in talibus multitudo testium praevalet, et omnino ubi praestantissimi libri primi et secundi generis aut tota haec genera inter se pugnant, utris reliquae classes, et maxime tertia, se adiungant, quaerendum erit, in quo, si recte singulorum pretium supra constituerimus, aliis regulis non opus erit.

Haec igitur de libris manu scriptis dicta sunto. Praeter eos vero principes libros editos inde ductos, Scholia et vetustas interpretationes fontes scripturae esse constat.

Librorum editorum (de quibus plura cap. IX. leguntur) primus prodiit cura Aldi Manutii a. 1502. Hunc proxime secutus est Bernardus Iunta Florentiae a. 1526. Deinde nonnullae Thucydidis particulae a Wechelio divulgatae sunt, conciones a. 1531, l. I. et II. a. 1535. Tota rursus eius historia Basiliae in officina Hervagiana studio Ioach. Camerarii typis exscripta est a 1540. Octo annis post (1548.) Vascosanus Parisiis tres primos libros edidit. Denique, ut nonnulla exemplarium genera, quae praecedentibus nituntur et pariter tantum nonnullas partes scriptoris nostri continent, hic omittamus, Henricus Stephanus bis totum Thucydidem emisit, semel a. 1564., tum a. 1588. Haec septem igitur vetustorum exemplarium editorum genera notis Ald. Flor. Wech. ed. Bas. Vasc. Steph. 1. et Steph. 2. et quinque priora quoniam plerumque consentiunt, maxime vero Ald. Flor. Bas. (nam Wech. et Vasc., in quibus particulae tantum scriptoris exstant, minus in censum veniunt, etiam breviter nota vett. edd. insignimus. Omnia vero in re critica admodum exiguam vel potius nullam utilitatem habent. Nam Aldina ex uno solum codice vetere, qui parum probus et tertii vel quarti generis fuit, excusa esse facile ex frequentissimo cum Ar. Chr. Dan. et alibi cum Gr. B. et similibus libris consensu cognoscuntur. Cum Aldinis Florentina in levissimis adeo rebus consentiunt, ut ex illis repetita esse intelligantur. Idem de Vascosanis valet, licet ea non ubique, quod Hudsonus dixerat, cum illis convenire Dukerus in praefatione recte monuerit; sed dissensus rarus et exiguus est. In Basiliensibus passim nonnulla ad codicem manu scriptum Bas. a Camerario inspectum mutata sunt; sed ea melius ex hoc ipso codice repetuntur, ex quo quanquam Camerarius nonnulla in his ipsis exemplaribus adnotavit, id tamen tam raro fecit, ut, nisi eundem Dukerus postea conferendum curasset, parum de eo sciremus. Aliquoties, quamvis rarissime, in illis Camerarii excerptis leguntur etiam quae in Dukeri collatione huius codicis desunt (e. c. I, 57. 89. 90. 115.); sed his fidem haberi haud temere posse non est cur doceamus. Caeterum Dukerus duo exemplaria editi libri Bas. eundem annum 1540. praeferentia aliquot locis discordare observavit, in eademque etiam haud exiguus numerus vitiorum typographicorum irrepsit. Quum autem hi omnes libri editi ad Thucydidis manum restituendam nihil, quod non aliunde melius constet, conferant, et ab Hudsono exemplaria Ald. Iunt. Vasc. Bas., a Dukero Vasc. et Bas. passim iterum comparata essent, quanquam ea neutiquam ubique et Wech. fortassis nusquam inspecta esse probe novimus, labore colligendi et denuo perlustrandi nos iure supersedere posse arbitrati sumus. Addimus igitur tantum, Stephanum, quum primum Thucydidem ederet, tantum raro ab exemplaribus, quae prius circumferebantur, recessisse, sed postea codicem veterem nactum, eius ope scripturam saepius emendasse, et auctorem eius verborum continuationis factum esse, quae deinde ab Hudsono, Wassio, Dukero et Gottlebero tantum rarissime leviter correcta ad nostra usque tempora intacta mansit.

Idem Stephanus etiam de Scholiis Graecis, quae Thucydidi addita leguntur, optime meruit, eaque primus a pluribus conscripta videri monuit. Quod ante omnia declarandum et de aetate, qua haec Scholia orta sunt, breviter agendum erit, antequam, quod momentum in re critica habeant, examinemus. Adscribamus igitur Dukeri verba in Praefat. „De auctore horum Scholiorum Fabricius [1]) non sine ratione assentitur Stephano“ [ante Proparasceuen ad lect. Schol. et init. adnot. ad Schol.] „putanti non unius alicuius, sed plurium grammaticorum, e quibus *Antyllus*, *Asclepius*“ [*Asclepiades*] „et *Phoebammon* in iis nominantur,“ [de Antyllo vid. III, 95. IV, 19. 28. de Asclepiade, qui male vulgo Asclepius vocatur, I, 56. de Phoebammone I, 53. sed praeter hos obiter neque sic ut ipsos Scholia in Thucydidem confecisse appareat memorantur etiam *Herodianus*, qui male vulgo *He-*

---

1) „Scholia in Thucydidem, quae in melioribus editionibus exstant, a quibusdam tribuuntur *Xenophonti* nescio cui, ab aliis *Marcello* cuipiam (an *Marcellino*?), ut ab H. Steph. in Animadvv. ad libellum de dialectis Graecis p. 27. ex cod. vet. [Gregorii] Corinthi [Corinthii] de dialectis. Bernhardus quidem de Montfaucon in diario Italico p. 356. inter mss. monasterii Florentiae refert codicem saec. X. scriptum historiae Thucydidis *cum commentariis Marcellini* in membrana. Alii denique non unius illa esse auctoris arbitrantur, sed, quod de plerisque Scholiis in alios scriptores Graecos iam multi observarunt, enarrationes variorum grammaticorum ex Didymo, Euagora, Asclepio [Asclepiade], aliisque, qui Thucydidem illustrarunt, excerptas, quae perverisimilis sententia est H. Stephani.“ FABRIC. Bibl. Gr. II. p. 727. ed. Harl.

rodes scribitur II, 19. VIII, 44. *Choeroboscus* pariter VIII, 44. *Orus* II, 19. V, 1. *Tzetzes* I, 113. 123. II, 102. III, 61.] „interpretationes, deinde a recentioribus quibusdam in unum corpus collectas, esse. In eadem sententia est Casaubonus, qui quum ad Diogenem Laertium III, 47. e Suida“ [„„„qui Heronem quoque, rhetorem Atheniensem, ait *ὑπόμνημα* in Thucydidem composuisse“““ FABR.] retulisset, *Sabinum* commentarium in Thucydidem edidisse, addit, se non dubitare, quin Scholia, quae hodie exstant, e Sabini, Antylli et Phoebammonis commentariis decerpta sint. Nec immerito his additur *Euagoras*, cuius librum *περὶ τῶν παρὰ Θουκυδίδῃ ζητουμένων κατὰ λέξιν* memorat Suidas.“ [„„„Idem Euagoras teste Suida scripsit de artificio Thucydidis oratorio: *Θουκυδίδου τέχνην ῥητορικὴν ἐν βιβλίοις ε′.* Et *Nunenius* rhetor temporibus Adriani clarus composuit *τῶν Θουκυδίδου καὶ Δημοσθένους χρειῶν συναγωγήν. Iulius* quoque *Vestinus* sophista, de quo Suidas in *'Ουηστῖνος,* scripserat *ἐκλογὴν ὀνομάτων ἐκ τῶν Θουκυδίδου, 'Ισαίου, 'Ισοκράτους καὶ Θρασυμάχου τοῦ ῥήτορος.* Fuerunt quoque Thucydidi nostro iam inde sui reprehensores; nam Suidas testatur *Claudium Didymum* scripsisse *περὶ τῶν ἡμαρτημένων παρὰ τὴν ἀναλογίαν Θουκυδίδῃ.*“““ FABRIC.] „Et e plurium interpretationibus consuta esse fidem facit liber Casselanus, in quo quum primum tantum pars eorum, quae in vulgatis leguntur, vetusta manu scripta fuisset, deinde alius longe recentior multa addiderat, haud dubie quod ea in aliis exemplaribus scripta invenerat.“ [Clarius idem ex Aug. perspicitur, qui admodum magnam vulgarium Scholiorum partem omittit, et pro iis interdum alia addit, sicut etiam in Reg. Bas. Pal. passim alia Scholia leguntur. Ac saepe uno in loco interpretationes a diversis hominibus propositas cernimus, quarum altera alteri repugnat et refellere nonnunquam conatur, dum alibi utraque consentit et bis idem dicitur, unde interdum ἄλλως interpositum videmus, alibi ad diversas explicationes secernendas a nobis nota † inserta est. Cf. I, 1. 4. 6. 10. 15. 17. 25. 29. 32. 42. al.] „De aetate autem veterum illorum interpretum nihil certi e Scholiis constitui potest. Sabinum, quem iis adnumerat Casaubonus, sub Hadriano floruisse dicit Suidas. Antylli et Asclepii meminit in vita Thucydidis Marcellinus,“ [s. 55. et s. 57. nostr. edit. ubi Ἀσκληπιάδης reponere debebamus,] „quem ad Valentiniani, Valentis et Gratiani tempora refert Vossius II. de Histor. Gr. 18. Phoebammonem rhetorem aequalem fuisse Synesio, id est, Arcadio imperante vixisse, V. Biblioth. Gr. 31, 16, 9. suspicatur Fabricius.“ [Herodianus haud dubie est notissimus Aelius Herodianus, qui sub Antonino Philosopho floruit. Choerobosci in Dionysii Thracis vel potius Dionysii magistri oecumenici grammaticam adnotationes nuper in Anecdd. Grr. t. II. divulgavit Bekk. De Oro Hemsterhusius in Dukeri praefatione aliquot paginis post haec adnotavit: „„„Quoniam in Etymologi mentionem incidi, alium eius locum, qui ad Thucydidem pertineat, indicare lubet p. 449. v. 50., quem librariorum errore turbatum in hunc ordinem redigo: Θειαζόντων, μαινομένων, ἢ θεολήπτων γινομένων· καὶ θειάσαντες· καὶ ἐπιθειάσας, τὸ ἐπιθαυμάσας· ὁ δὲ Μιλήσιος παρὰ τῷ συγγραφεῖ, θεοὺς ἐπικαλεσάμενος καὶ κατευξάμενος· ἔστι γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐπιθεάζειν. Θειάσας τὸ θ. εἰςδ. etc. Utrumque θειάσαντες et ἐπιθειάσας apud Thucydidem exstat, illud VIII, 1. hoc II, 75. quod posterius recte quidem animadvertit Sylburgius, sed idem valde aberrat, quum scribit: *verum non loquitur ibi Milesius, sed Archidamus.* Imo vero non Archidamus, nam is Etymologi Milesius est Orus Milesius, grammaticus non ignobilis, qui in Thucydidem, ut opinor, scripsit commentarios, a Scholiasta quoque nonnusquam laudatus. Ipse Etymologus p. 816. v. 39. *ἡ ὀρθογραφία Ὥρου τοῦ Μιλησίου* et pag. 815. v. 10. *Μιλήσιος ὁ Ὠρίων.* *Ὧρος* enim et *Ὠρίων* saepe commutantur: *Ὧρος ὁ Μενδήσιος* et *Ὠρίων*, utroque modo Galenus; et in historia ecclesiastica plures inter Aegyptios *Ὧροι*, qui iidem apud alios *Ὠρίωνες.*““ De Tzetzis nota omnia.] „Is, qui ad Thucyd. I, 132. scribit, regem Romanorum tripodem e praeda Persica Apollini Pythio a Pausania dedicatum Byzantii in circo posuisse, non ante Constantinum M. vivere potuit, ut constat ex iis, quae ad Callim. Hymn. in Del. p. 391. scribit ill. Spanhemius. Nec Iuliano antiquior fuit, qui ad III, 37. Gregorium Nazianzenum laudat, quod et Christianum fuisse indicio est, ut recte cl. Fabricius; quemadmodum et eum, qui auctor est Scholii ad III, 38., qui, quod ibi observavit cl. Wasse, ad verba Lucae Act. XVII, 21. respexit. In Scholiis cod. Bas. autem (ad IV, 83.) etiam Belisarius laudatur, quem Iustiniano imperante floruisse nemo ignorat.“ [Recentissima Scholia cod. Palat., maxime versiculi, ab ipso librario, qui hunc codicem transscripsit, ut videtur, confecti et Tzetzae mentionem iniicientes.]

„Ex his Scholiis multa *αὐτολεξεί* leguntur in Lexico Suidae“ [Phot. Phavor. al.] „quae Stephanus, Reinesius et docti vulgo Suidam inde descripsisse, ut alia ex Aristophanis, Sophoclis et aliorum Scholiis, existimant. Qui quaesiverunt, utrum Suidas sua ex interpretibus Aristophanis, an illi e Suida acceperint, idem de interpretibus Thucydidis possint quaerere. Suidam plurima e vetustis Scholiis Aristophanis in Lexicon suum contulisse bene ostendit in praefatione Suidae Kusterus, et vel unus locus in *μακκοᾷ* ab eo non animadversus extra controversiam ponit. In eo ita scriptum est: *Μακκοᾷ· ἀνοηταίνει, ἐνεόν ἐστιν. ἔφαμεν δὲ ὅτι*

Μακκὼ ἐνεὰ ἦν. Ἀριστοφάνης. Haec in Scholiaste Aristoph. ad Equit. v. 395. legi observarunt Portus et Kusterus. Sed neuter eorum vidit, verba illa, *ἔφαμεν δέ*, manifesto indicio esse, Suidam haec ex interprete Aristoph., non hunc e Suida descripsisse. Nam quod interpres recte dicit *ἔφαμεν δέ*, quia scilicet hoc ante ad v. 62. scripserat, id Suidas neque ex sua persona dicere, neque de eo, quod deinde ex eodem Scholiaste scripturus erat, *Μακκὼ ἐνεάν* fuisse, *ἔφαμεν* scribere recte potuit. In quo etiam animadvertendus est levis error Kusteri, qui quum ante *μακκοᾷ* non inveniret alium locum Suidae, ubi hoc dictum erat, neglecta interpretatione Porti *diximus enim* vertit *dicitur enim.* De Scholiis Thucydidis non habeo quidem tam certum argumentum, sed si quis consideret quae apud Suidam in *καταφρόνησιν* leguntur, haud difficulter sibi persuadebit, ea ex his Scholiis 1, 122. sumpta esse. Et omnino probabile est, Suidam, quod in Scholiis Aristoph., idem etiam in his factitasse, quum dubitari non possit, quin veteres illi interpretes Thucydidis illo antiquiores fuerint, quippe qui etiam e Marcellino, quem Antyllo et Asclepio“ [Asclepiade] „iuniorem fuisse constat, quaedam descripserit. Quanquam hoc quoque vero non dissimile est, quemadmodum Scholiis in Aristophanem, ita his quoque e Suida quaedam adsuta esse; cuius rei argumentum ex eo capi potest, quod in marg. cod. Gr., in quo paucissima sunt Scholia, locus Suidae in *κάχληκες* ad verbum descriptus est ad IV, 26.“

Hactenus Dukerus. Ita vero quum alia Scholia omnibus libris nostris multo antiquiora, alia satis recentia esse intellexerimus, eaque, nisi forte eo quod recentiora in Cass. alia manu scripta et ab Aug. omissa sint, (quod argumentum lubricum est, quia librarii alii in alia antiqua Scholia incidere poterant,) vel eo quod antiquiora plerumque breviora sint, saepissime non dignoscantur, sequitur, harum interpretationum testimonium per se neque contemnendum, neque nimis magni faciendum esse. Sed quoniam ipsa verba scriptoris plerumque tantum in capitibus horum Scholiorum multum mutatis et temere modo auctis modo detruncatis leguntur, in ipsis autem his explicationibus raro perspicue repetuntur, in iisdemque praecipue singula quaedam vocabula rarioris usus illustrantur, de locis difficilioribus autem saepe tacetur, utilitas earum in re critica maxima ex parte concidit. Itaque paucissimos tantum recordamur locos, in quibus Scholiasta scripturae aliunde non notae index fit, imprimis I, 28. fin., ubi verum ex eo erui potest, et III, 52., ubi quod ab eo lectum esse apparet *εἰρημένον γάρ* sine *ἦν*, speciosum saltem est, quod valet etiam de *ἑκατέρας*, quod II, 22. ab eo repertum esse suspiceris. Scripturam ab omnibus nostris libris diversam etiam I, 53. et II, 89. secutus esse videtur. Add. V, 83. 110. Quas alias praebet scripturae discrepantias, eas plerumque aut e codicibus manu scriptis aeque bene petas, e. c. I, 27. *Κορινθίοις* pro *Κορινθίας*, I, 39. omissum *τηρεῖν*, I, 54. *ἐξενεχθέντων* pro *ἐξενεχθέντα*, III, 37. omissum *οἵ* post *ἀρχομένους* et IV, 11. omissum *γάρ* post *τριηραρχῶν*, aut casu et errore ortas esse facile arguas, sicut *τέχνη* pro *τύχη* in capite Scholii ad I, 144. Add. I, 87. (ad *ἀπεχώρησαν*.) Auctoritatem depravatorum librorum per se infirmissimam Scholia aliquantum augent I, 75. Alibi vero Scholiasta scripturam a vulgata recedentem in libro suo invenisse etiam falso a viris doctis existimatus est. Ut I, 7. *Τῶν πόλεων ὅσαι νεώτατα ᾠκίσθησαν καὶ ἤδη πλωϊμωτέρων ὄντων*. Ubi quum interpres Graecus adscripserit *ἀδείας τυχοῦσαι τοῦ πλεῖν*, Stephanus eum *οὐσῶν* legisse suspicatus est. Sed urbem *πλώϊμον* dici non posse bene monuit Gottleberus, neque ullum huius scripturae in codicibus repertum est vestigium. Scholiasta igitur, quae Thucydides generatim dixerat, suo arbitratu ad urbes retulisse putandus est. Huc refer etiam III, 82. Ἐπέπεσε πολλὰ καὶ χαλεπὰ κατὰ στάσιν ταῖς πόλεσι, γιγνόμενα μὲν καὶ ἀεὶ ἐσόμενα, ἕως ἂν ἡ αὐτὴ φύσις ἀνθρώπων ᾖ, μᾶλλον δὲ καὶ ἡσυχαίτερα καὶ τοῖς εἴδεσι διηλλαγμένα, ὡς ἂν ἕκασται αἱ μεταβολαὶ τῶν ξυντυχιῶν ἐφιστῶνται. Ubi propter Schol. Μᾶλλον δέ· μᾶλλον δὲ καὶ ἧττον Abreschius Dilucc. Thucid. p. 359., cui Gailius t. IX. p. 172. assentitur, καὶ ἧττον ab interprete Graeco lectum esse opinatur. Quod eum tantum suppleri voluisse vel ex ratione, qua affertur, et ex forma ἧττον, quae non est Thucydidea, manifestum est.

Ab interprete Graeco transimus ad Latinum, Laur. Vallam, qui Thucydidis historiam a. 1452. ex libro manu scripto Latine convertit, quo fit, ut eius interpretatio ipsa codicis instar sit. Cuius quidem auctoritas non potest levis esse, quum praestantissimos libros, qui collati sunt, studiose sequatur, et vulgatam ubi primum atque secundum eorum genus spernit, pariter deserat. Quod praeter alios plurimos locos hi docent. I, 39. Valla non expressit τηρεῖν, 45. ἐς τῶν ἐκείνων τι χωρίων et 49. ξυνέπεσεν legit, 48. τέ ante Μυγδονίας non agnoscit, 65. ξυνεπολέμει et 84. παρασκευαζώμεθα convertit, 112. καὶ Κυπρίοις ignorat. Propiorem autem secundo quam primo generi eum esse declarat quod I, 33. ξυμμαχία pro ξυντυχία et I, 78. ὁποτέρων pro ὁποτέρως legit. Add. I, 10. s. 2. Raro duntaxat a sociis suis desciscit, nonnunquam haud dubie incuria, ut si I, 35. προλαβεῖν pro προςλαβεῖν interpretatur, fortassis etiam si I, 53. quod meliores libri suppeditant ἡμᾶς τούςδε λαβόντες πρῶτον *nos capite primos* vertit, perinde ac si vulgatorum exemplarium πρώτους reddere vellet. Sed alibi re vera alium librum inspexerit necesse est; quod si non esset, neque I, 39. in fine tueretur quae in optimis libris desunt, neque initio proximi capitis *eo, quo oportet, aequitatis gressu* dixisset. Quanquam si saepius plures codices comparasset, non tam absone nonnunquam locutus esset, ut VII, 5., ubi librum, quem in linguam Latinam transtulit, pessime depravatum fuisse patet. Quam defectionem ab optimis libris eo abunde compensat, quod aliquoties cum paucissimis germanam scripturam asserit. Sic I, 75. depravatorum, Mosqu. Ar. Chr. Dan., fidem magnopere auget, quum *τε*, quod pro *γε* post *ἀρχῆς* vulgo legitur, non exprimat. I, 100. pro *ξυμπάντων* melius *ξύμπαντες* in libro suo invenisse videtur. I, 101. pro corrupto *Αἰϑεεῖς* recte praebet *Aethaeenses*, *Αἰϑαιεῖς* (*Αἰϑαιῆς*), quod praeter eum solus Tus. adnotavit et Stephanus Byz. agnoscit. (cf. I. 2. p. 197.) III, 94. Ellomenum, quod praeter Pal. et Bas. omnes codices Arcadiae, ipse Leucadiae, ut nexus loci postulat (add. I. 2. p. 152.), iure attribuit. IV, 48. *ἀναδοῦντες*, quod omnes libros occupavit, in *ἀναλοῦντες* mutandum esse unus docuit. VI, 10. init. non tantum *δεῦρο* ante *ἐπαγαγέσϑαι*, quod fere omnes libri in *δεύτερον* mutant, retinet, sed mox etiam cum solis F. Bas. Gr. D. *δέ* post *σφαλέντων* agnoscit. Pariter VII, 53. cum uno Vat. *δέ* ad *δυοῖν δεούσας* addit, et deinde *ἅς* post *εἴκοσιν* negligit. Ac VIII, 22. verba *καὶ αὖϑις αἱ λοιπαὶ Μιτυλήνην ἀφιστᾶσιν*, quae rursus unus Vat. Graece servavit, Latine vertit. VI, 42. nullo alio libro adstipulante verum *ἅμα πλέοντες* pro *ἀναπλέοντες* et VI, 96. *ἑξακοσίους* pro *ἑπτακοσίους* interpretatur. Quae quum ita sint, hanc Vallae interpretationem accuratius quam ab antecessoribus nostris factum erat, conferendam duximus. Verum simul monendum est, ei, qui hoc interprete in re critica uti velit, magna opus esse cautione. Quamvis enim saepe quam proxime ad verba Thucydidis accedat, tamen saepe etiam libere interpretatur, et tantum sententiam, quae aut vere inest, aut inesse ipsi videbatur, expressit, et aliis in locis vel negligentia vel inscitia in errorem inductus est. Quod quum non animadvertissent viri docti, saepe Vallae auctoritatem pro scripturae diversitatibus laudarunt, quas ab eo non esse inventas nos certum esse arbitramur. Velut quod I, 105. in *ἀπούσης στρατιᾶς πολλῆς* postremum vocabulum, quod in omnibus libris exstat, omittit, socordiae eius tribuendum videtur. Consulto fortassis I, 83. init. *πολλοὺς μιᾷ πόλει* in *multas urbes adversus unam* mutavit. Neque cum Stephano III, 63. sub fin. *οὐκ αἰσχρὸν μᾶλλον* addita negatione pro *αἰσχρὸν μᾶλλον* ab eo lectum esse credimus. Multo minus III, 67. in vv. *ἢν οἱ ἡγεμόνες ὥςπερ νῦν ὑμεῖς κεφαλαιώσαντες πρὸς τοὺς ξύμπαντας διαγνώμας ποιήσησθε*, quia Valla „*si illi, penes quos arbitrium est, ut nunc penes vos, contractis in summam dubiis cunctos semel interrogarent*“ interpretatur, eum *ποιήσωνται*, cuius scripturae nullum usquam vestigium exstat, legisse viri docti colligere debebant. Eodem enim iure I, 82. in *Ἀνεπίφθονον, ὅσοι ὥςπερ καὶ ἡμεῖς ὑπ᾽ Ἀθηναίων ἐπιβουλευόμεθα, μὴ Ἕλληνας μόνον, ἀλλὰ καὶ βαρβάρους προςλαβόντας διασωθῆναι*, quae Valla pariter vertit: „*Quibuscunque tenduntur insidiae, quemadmodum nobis ab Atheniensibus*, etc.“, *ἐπιβουλεύονται* ab eo repertum esse suspicari poterant. At vid. I. 1. p. 160. sq. Tum III, 70. haud procul ab initio verba *ὀκτακοσίων ταλάντων τοῖς προξένοις διηγγυημένοι* Valla „*ab octoginta talenta, quae Corcyrensium hospites pro ipsis fidei iusserant* reddidit, quod effecit, ut *ὀγδοήκοντα* coniicerent. Sed hic non est nisi error Vallae, qua de re non dubitabit, qui neque ullum codicem huic scripturae suffragari, et, quod e Dukeri adnotatione intelligi potest, plures viros doctos eodem modo lapsos esse consideraverit. Sic etiam nonnunquam integras sententias vel incuria vel nescio qua de causa omittit. Cf. IV, 34. ubi εἶχόν τε οὐδὲν σφίσιν αὐτοῖς χρήσασθαι, IV, 67., ubi ἐκ πολλοῦ τεθεραπευκότες τὴν ἄνοιξιν τῶν πυλῶν et V, 47., ubi ἐξορκούντων δὲ οἱ ὀγδοήκοντα non expressit.

Neque vero negligendum est, ipsa Vallae interpretationis exemplaria non raro discrepare. Nam ne ea respiciamus, quae correcta esse constat, iam in antiquioribus tacite passim nonnulla mutata esse non possumus non existimare. Etenim ea translatio, quam Stephanus Graecis a se editis apposuit, quanquam ipsius Stephani emendationes in margine adscriptae sunt, ab exemplaribus, quae Barthol. Parthenii cura prodierunt, saepe dissentit. Sic I, 2. in ἄδηλον ὁπότε Parthenius *incertam quoties* habet, Steph. *quum incertum esset quando*; deinde Parthen. *idcirco*, Steph. *ideoque*; mox Parthen. *adeoque tellus quaeque*, Steph. *adeo quaque tellus*; tum Parthen. *pleraque Peloponnesus*, Steph. *Peloponnesi bona pars* (Πελοποννήσου τὰ πολλά), paulo post Parthen. omittit verba *per quas profligabantur* (ἐξ ὧν ἐφθείροντο); denique Parthen. *ex reliqua Graecia qui*, Steph. *qui ex reliqua Graecia*. Cap. 4. Parthen. *Graeciam Helladem* praebet, Steph. simpliciter *Helladem*; tum Parthen. omittit *ac* ante *ne ipsum quidem*; post Parthen. *in Phthiotia*, Steph. *in Phthiotide*; porro apud Parthen. deest *militabant* post *cum Achille*; praeterea Parthen. *praedicat* habet, Steph. *nominat*; denique Parthen. *qui igitur*, Steph. *hi igitur*. Quas diversitates etiam in scriptura Graecorum constituenda spectandas esse demonstrat iam *Phtiotia* et *Phthiodis*, quae modo adfuit, et in libris manuscriptis pariter utraque ratione exaratur. Deinde I, 113. verba καὶ ἀνδραποδίσαντες Benedictus a Valla omitti dicit, sed Stephani exemplaria Χαιρώνειαν ἑλόντες καὶ ἀνδραποδίσαντες per *captaque et direpta Chaeronea* exprimunt. I, 60. Benedictus ex Valla affert *septuagesimo die*, sed apud Stephanum, ut in Graecis, *quadragesimo* exstat. VII, 2. idem Benedictus *in ipso transitu Siculorum Gega et muro expugnato* a Valla versum esse tradit, sed Steph. *quum in ipso itinere Iegas Siculorum murum expugnasset* exhibet. Quae Stephanum complura non monito lectore mutasse probabile reddunt.

Cap. VIII. De aliorum scriptorum, qui Thucydidis verba quaedam aut afferunt aut imitantur, in re critica usu. Procopius imitatoribus Thucydidis additur. Quam suspecta in plerisque horum scriptorum fides sit, quum orationem Thucydidis immutare nihil dubitent, et nonnunquam adeo perperam ad eum provocent, docetur.

De duobus scripturae Thucydidis fontibus, libris tam manu scriptis quam primis editis atque interpretibus tam Graecis quam Latino, qui ex libro manu scripto translationem suam confecit, satis diximus. Superest, ut, quid alii veteres scriptores ad nostrum emendandum conferant, perpendamus. Quorum scriptorum duplex genus est, quum alii ipsa Thucydidis verba quacunque de causa citent, alii modo tecte ad ea respiciant et sermonem huius imitentur. Illorum primus est Dionysius Halicarnassensis, qui et in libris „de iis, quae Thucydidi propria sunt“ atque „de Thucydidis historia iudicium“ plurimos et longissimos, et in aliis quoque scriptis subinde breviores eius locos affert. (Cf. Reisk. et Krüg. Ind. nom. et rer.) Quod multo rarius faciunt alii oratores, historici, philosophi, aliquoties Plutarchus tam in scriptis moralibus quam in Themistocle, Pericle, Alcibiade, atque sic etiam Lucianus, rarius Demosthenes (adv. Neaer.), sophistae recentiores, (cf. I. 1. p. 371.) Polyaenus aliique; apud Latinos Cornelius Nepos (Them. et Paus.), Cicero, Quintilianus. Geographorum principes Strabo et Pausanias rarissime, Stephanus Byzantius saepius ad Thucydidem provocat. Ex scriptoribus de dialectis Gregorius Corinthius et Phrynichus parum frequenter, Moeris aliquanto saepius, Thomas Mag. plurimis in locis Thucydidis testimonio utitur. Ex Lexicographis Hesychius et Etymologicum Magnum rarissime, Harpocratio raro, Zonaras et Pollux paulo saepius, Suidas, Photius, Lexica Segueriana in Bekk. Anecdd. vol. I. (ibique maxime Antiatticista), Phavorinus saepissime Thucydide nituntur. Scholiasta Aristophanis aliquoties, nonnunquam etiam Scholiasta Platonis aliique ad Thucydidem respiciunt. (De omnibus his vid. Indd. illorum scriptorum et nostr. edit.) Ex reliquis grammaticis nunc Lecapenum, qui non pauca ex eo exscripsit, nominasse sufficiat. Imitatores Thucydidis p. I. vol. 1. p. 354. sqq. nominati sunt, eorumque praecipuos inter Graecos, quorum libri adhuc supersunt, Dionysium Halicarnassensem et Dionem Cassium, tum Arrianum atque Appianum esse cognovimus. Quibus nunc addere liceat Procopium, cuius inspiciendi prius nobis non facultas fuerat, et qui post Dionysium et Dionem primum locum tenet.

Consentit enim cum Thucydide primum in usu singulorum vocabulorum rariorum. Quo pertinent *ἀταλαίπωρος* Pers. p. 1. (ed. Hoeschel.) cf. ad Thuc. I, 20. *ὁμαιχμία* Pers. p. 40. cf. ad Thuc. I, 18. *ἀκραιφνής* Pers. p. 4. cf. ad Thuc. I. 1. p. 239. *ἀγχώμαλος* Pers. p. 30. cf. ad Thuc. VII, 71. *πολεμησείω* et similia desiderativa, vid. ad Thuc. I, 33. (cf. ad Moer. p. 14.) *ὁ παράλαγος*, vid. ad Thuc. I, 78. *νεοχμοῦν*, Vand.

p. 100. cf. ad Thuc. I. 1. p. 254. *ϰωλύμη* Vand. p. 104. cf. ad Thuc. I. 1. p. 253. *αὐτεϱέται* et *πεϱίνεως* vid. ad Thuc. I, 10. *μετάμελος* Vand. p. 148., cf. Thuc. VII, 55. *ἀπεϱίοπτος*, vid. Abresch. Dill. Thuc. ad I, 41. et de *ἐπηλύτης* id. ad I, 9. Deinde in rarioribus significationibus usitatorum vocabulorum, ut quum *λαμπϱῶς* (pro *φανεϱῶς*) *λύειν τὰς σπονδάς* dicit Pers. p. 52., cf. ad Thuc. II, 7. *ϑανάτου ἰδέαι* Vand. p. 100., cf. Thuc. III, 81. *ἀμφίβολον γίγνεσϑαι* (*undique iaculis peti*) Pers. p. 23., cf. ad Thuc. IV, 32. Tum in loquendi generibus, qualia sunt *ξυνηνέχϑη γενέσϑαι* Pers. p. 1., cf. Thuc. I, 18., *ὧν ἀκοῇ ἔσμεν* Pers. p. 1., cf. Thuc. I, 4. *δοϰοὶ ἐγϰάϱσιοι* Pers. p. 10., cf. Thuc. II, 76. *ἀλλήλων γεύεσϑαι* Pers. p. 14., cf. Thuc. II, 70. *χϱημάτων διαφανῶς ἀδωϱότατος* Pers. p. 15., cf. ad Thuc. II, 65. *φόϱου ὑποτελεῖς* Pers. p. 62., cf. ad Thuc. I, 19. *ϰαλύβαι πνιγηϱαί* Pers. p. 74,, cf. Thuc. II, 52. (quem locum Procop. etiam in aliis imitatus est.) *τὸ διαλλάσσον τῆς γνώμης* Vand. p. 145., cf. ad Thuc. I. 1. p. 100. *παϱὰ τοσοῦτον τοῦ ϰινδύνου ἦλϑον* Vand. p. 115., cf. Thuc. III, 49. *ϰατὰ δὴ τὸν παλαιὸν νόμον* Vand. p. 134., cf. Thuc. I, 24. (*τοῦ πολέμου*) *ὀξύτεϱον ἀντιλαμβάνεσϑαι* Vand. p. 147., cf. Thuc. II, 8. *εἴ τῳ ἱϰανὰ τεϰμηϱιῶσαι* Goth. p. 177., cf. Thuc. I, 9. *ἀϱετῆς τι μεταποιεῖσϑαι*, vid. ad Thuc. II, 51. *ἐγγώνιος τῇ ἐντομῇ* Goth. p. 188., unde vulgat. *ἐν τομῇ ἐγγώνιοι* Thuc. I, 93. corrigendum fuit. *χαλαϱαῖς ταῖς ἁλύσεσιν* Goth. p. 198., cf. Thuc. II, 76. *ξυναίϱεσϑαι ϰινδύνου* Goth. p. 241., cf. Thuc. IV, 10. *ἐν τοῖς δεινοῖς εὔελπις* Goth. p. 259. cf. Thuc. I, 70. *πϱοϑυμία ἀοϰνοτάτη* Goth. p. 362., cf. Thuc. I, 74. Add. etiam adnot. ad Thuc. I, 5. et 25. atque II, 62. et de *ἐϰ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον* Abresch. Dilucc. Thucc. p. 2. atque de *ἐς ἓν ὄνομα ἀποϰεϰϱίσϑαι* ibid. p. 7. et 25. Quae quidem loquendi genera Procopius nonnunquam etiam leviter immutat. Thuc. IV, 81. *δραστήριος ἐς τὰ πάντα*, Procop. Pers. p. 11. *δραστήριος ἐς τὰ μάλιστα.* Thuc. V, 4. *ἀντιστάντος αὐτῷ τοῦ πράγματος*, Procop. Pers. p. 18. *τοῦ πράγματος σφίσιν ἀντιστατοῦντος.* Thuc. I, 6. *τῇ διαίτῃ ἐς τὸ τρυφερώτερον μετέστησαν*, Procop. Pers. p. 24. *τὴν δίαιτον ἐπὶ τὸ ἡμερώτερον μεταβαλόντες.* Thuc. II, 84. *ἐς ἀλκὴν τρέπεσθαι* (cf. ad I. 1. p. 358. et p. 360.), Procop. Vand. p. 139. *ἐς ἀλκὴν βλέπειν.* Thuc. I, 78. *τὰ διάφορα δίκῃ λύεσθαι*, Procop. Goth. p. 306. *τὰ διάφορα δίκῃ διαλύειν.* Quin imo dimidios versus Procopius ex Thucydide sumpsit, ut *τῷ δὲ λόγῳ ἀπέδρασαν αὐτόν* Pers. p. 11., vid. Thuc. I, 128., *ἐν τῷ καθεστῶτι τρόπῳ βιοτεύειν* Pers. p. 17., vid. Thuc. I, 130. (quanquam ibi optimi libri *κατεστηκότι* suppeditarunt.) *καὶ πρῶτον ἔτος ἐτελεύτα τῷ πολέμῳ τῷδε, ὃν Προκόπιος ξυνεγράψατο* Vand. p. 176. ubi *ξυνέγραψε* legendum, ut alibi semper scribitur (vid. p. 215. 229. 244.) et Thucydides in hac formula habet. Praemittitur etiam apud Procop. *ὅ τε χειμὼν ἔληγε*, ut apud Thuc. *ὅ τε χειμὼν* (sive *καὶ ὁ χειμὼν*) *ἐτελεύτα.* Add. *φέροντος δέ τι καὶ δόξης μᾶλλον* et alia plura ex I, 5. apud Abresch. l. l. p. 8. et *ἥ ἐστιν ἐν δεξιᾷ ἐςπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον* ibid. p. 35. Tum etiam sententiae a Procopio ex Thucydide depromptae, e. c. Vand. p. 98. *ἡ τέως δοκοῦσα εὐβουλία ἐς ἄνοιαν αὐτῷ ἀπεκρούσθη* ex Thuc. I, 32. *ἡ δοκοῦσα ἡμῶν πρότερον σωφροσύνη — περιέστηκεν νῦν ἀβουλία φαινομένη.* Add. adnot. ad Thuc. I, 70. II, 62. III, 20. Denique etiam in longioribus locis Procopius Thucydidem imitatur, sicut in pestilentiae descriptione Pers. p. 78. 79. in oratione Gepidarum Goth. l. III. p. 306. sq. comparanda cum oratione Corcyraeorum Thuc. I, 32.

Ex his igitur scriptoribus, qui Thucydidis aut locos quosdam attulerunt, aut imitatores facti sunt, illos Wassius, vir insignis doctrinae, quatenus eius aevo noti erant, fere omnes perscrutatus erat, nonnullos etiam Dukerus iterum inspexit. Nos et eos, qui serius detecti sunt, Photium, Zonaram, Anecdota Bekkeri, excerpta ex Lecapeni grammatica in Matthaei Lectionibus Mosquensibus et si quae alia huius generis aliquid auxilii promittebant in huius editionis usum perlegimus, et Dionysium, Atticistas atque alios complures scriptores a Wassio adhibitos denuo pervestigavimus. Sic etiam imitatores praeter Dionysium, de quo Stephanus nonnulla egregie disputaverat (vid. I. 1. p. 356. sqq.), et Procopii aliquot locos ab Abreschio allatos paene toti adhuc neglecti studiose a nobis perlustrati sunt.

Neque inutile hoc studium ad Thucydidis verba aut restituenda aut tuenda fuit. Nam ut primum exempla nonnulla, ubi germanam scripturam in omnibus libris manu scriptis obliteratam alii scriptores retinuerunt, afferamus, *ἐντομῇ* I, 93. pro *ἐν τομῇ* ex Procopio, *Αἰθαιῆς* I, 101. pro *Αἰθεεῖς* e Stephano Byz. (quocum Valla consentit,) *Γραϊκήν* pro *Πειραϊκήν* II, 23. ex eodèm Stephano, *ὀλίγου* pro *ὀλίγῳ* IV, 124. ex Prisciano, *περιοργῆς*, quod Dukerus iam coniectura assecutus erat, pro *περὶ ὀργῆς* IV, 130. ex Photio duximus. Dionysius verba soloeca *οὔτε γὰρ ἐκεῖνο — οὔτε τόδε* I, 144. omisso *ἐν* emendare videtur. Add. III, 55. (*Ἐποίει* contra *ἐπῄει* II, 8. ex aliquot libris et Dione Cassio a Gottlebero receptum defendunt Arrianus et Appianus. Exiguam auctoritatem codicum E. Vind. m. Chr. Stephanus Byz. II, 30. auget Thucydidem *Σόλλιον*, non *Σόλιον* scripsisse testatus, atque una cum Diodoro *Γαληψός* IV, 107. pro *Γάψηλος* restituendum docet. Cf. praeter not. interea iam I. 2. p. 386.) Verumtamen in usu horum scriptorum maxima cautione versandum est propter insignem ut veterum in talibus quidem rebus omnium, ita maxime grammaticorum et lexicographorum levitatem. Qui enim quaecunque e Thucydide afferunt, eodem modo ab iis lecta esse arbitraretur, vehementer erraret. Nam modo participium mutant in verbum finitum, quemadmodum ex III, 85. pro *καὶ τὰ πλοῖα ἐμπρήσαντες, ὅπως ἀπόγνοια ᾖ* Zonaras Lexic. p. 242. laudat *ἐνέπρησαν δὲ τὰ πλοῖα οὕτως* (l. *ὅπως*) *ἀπόγνοια ᾖ* (cf. IV, 48., ubi aliud exemplum e Suida proferetur); temporibus aliis affinem significationem habentibus utuntur, sicut Bekk. Anecdd. p. 159. *ἀργυρολογήσωσι* dant pro *ἀργυρολογῶσι* II, 69. atque eadem p. 378. et Suidas (Libanio et Procopio non dissidentibus) *ἐγεύσαντο* pro *ἐγέγευντο* II, 70.; coniungendi particulas aut omittunt, aut alias iis substituunt, sicut Bekk. Anecdd. p. 125. *τὸ δὲ σῶμα* pro *καὶ τὸ σῶμα* II, 29. Modo sententias in brevius contrahunt, omissis iis, quae non faciunt ad rem, quam demonstrare volunt; ut quum auctor libelli de constructione verborum in Herm. libro de emend. rat. Gr. Gr. p. 366. e Thucydide laudat *φαμὲν γὰρ εἰςβάντες εἰς τὰς ναῦς πανδημεὶ ναυμαχῆσαι*, quae longe copiosiora invenies I, 73.; vel quum in libro de syntaxi p. 164. Anecdd. Bekk. affertur *οὐκ ἐπαύσαντο, πρὶν ἐζημίωσαν χρήμασι*, pro quibus apud Thucydidem II, 65. est *οὐ μέντοι πρότερόν γε οἱ ξύμπαντες ἐπαύσαντο ἐν ὀργῇ ἔχοντες αὐτὸν, πρὶν ἐζημ. χρήμ.*; vel quum a Thoma Mag. p. 80. omittitur *Ἀθηναῖοι ὄντες* II, 88. (Plura si desideres, cf. ad IV, 26. 42. V, 18.) Modo nonnulla addunt interpretationis causa, quale est *τὰ χωρία*, quod in Bekk. Anecdd. p. 159. post *ἀργυρολογ.* inseritur II, 69. Tum ordinem verborum frequenter mutant. Ita Gregor. Cor. p. 60. pro *ἀπανίστασαν τοὺς Ἀθηναίους* II, 70. exhibet *τοὺς Ἀθ. ἀπανίστασαν*. Plurimos locos quoniam memoriter citant, quum alia mutare non dubitant, (ut quando IV, 48. pro *σφᾶς αὐτοὺς διέφθειρον — καὶ ἐκ κλινῶν* *τινῶν, αἳ ἔτυχον αὐτοῖς ἐνοῦσαι, τοῖς σπάρτοις, καὶ ἐκ τῶν ἱματίων παραιρήματα ποιοῦντες, ἀπαγχόμενοι* Suidas III. p. 43. et qui eum sequuntur non verentur scribere *διέφθειρον σφᾶς αὐτοὺς, οἱ μὲν ἀπὸ κλινῶν σπάρτα, οἱ δ' ἐκ τῶν ἱματίων παραιρήματα ποιοῦντες ἀπήγχοντο,*) tum pro scriptoris verbis alia usurpant, quorum eadem vel similis est significatio; ut quum Thomas Mag. p. 658. *τηρήσαντες* habet pro *φυλάξαντες* in vv. *φυλάξαντες ἔτι νύκτα καὶ αὐτὸ τὸ περίορθρον,* et p. 291. *Οὐκ ἐν τῷ κόλπῳ ἑκὼν εἶναι τὴν ναυμαχίαν ποιήσομαι* pro *Τὸν δὲ ἀγῶνα οὐκ ἐν τῷ κόλπῳ ἑκὼν εἶναι ποιήσομαι* II, 89. Sed interdum memoria adeo eos fefellit, ut ad res grammaticas solas attenti sensum prorsus pervertant, quod accidit Thomae M. p. 164., ubi ex III, 70. citat *Κερκυραίοις Κόρινθον προςποιῆσαι* pro *Κορινθίοις Κέρκυραν προςποιῆσαι.* Alibi in vitiosos codices incidisse videntur, quo refero III, 59. *ὡς πρέπον ἡμῖν καὶ ὡς ἡ χρεία προάγει,* ubi Thomas M. p. 734. laudat *ὑμῶν,* atque genitivum ab eo repertum esse manifestum est ex iis, quae praecedunt, *Τὸ δὲ πρέπον οὐ δοτικῇ μόνον, ἀλλὰ καὶ γενικῇ* (cf. Matth. Gr. Gr. §. 386. 4. not.); sed in nostris codicibus huius scripturae non exstat vestigium. Aut quum grammaticus in Bekk. Anecdd. p. 346. *ἀδώρητος* dici iubet, hoc enim Euripidem et Thucydidem in *χρημάτων τε ἀφανῶς ἀδώρητος γενόμενος* uti, licet Plato *ἄδωρος* scripserit; at vero apud Thucydidem in vv. *χρημήτων τε διαφανῶς ἀδωρότατος γενόμενος* II, 65., ad quae aperte respicitur, in omnibus libris *ἄδωρος* invenitur, idque etiam a Dione Cassio, Procopio, Thoma Mag. confirmatur. Eiusdem generis est *ὠφελεῖν* cum dativo, quod rursus Thucydidis V, 23. auctoritate Thomas munire vult. Denique grammatici ipsi saepe corrupti sunt. Ita apud Phot. Lexic. p. 286. *εἰ δὲ ταῖς τὸ παραυτίκα μὴ ἐθέλοι ξυμμαχεῖν,* quae ad I, 27. spectant, pro *δὲ ταῖς* ex apogr. D. legendum *δέ τις*. Corrupta etiam sunt quae apud eundem Phot. p. 308. inveniuntur ex IV, 73. deprompta, *καὶ τοὺς Μεγαρέας περιοραμένους* (l. *περιορωμένους*), *πότερον* (l. *ποτέρων* vel *ὁποτέρων*) *ἔσται ἡ νίκη*. Atque in verbis Anecdd. Bekk. p. 346. paulo ante allatis quin *ἀφανῶς* pro *διαφανῶς* librariorum sit error, quum *α̅* et *δ̅ι̅α̅* per compendium scripta facile permutentur, nemo dubitabit. Quae omnia exempla abunde declarant, antequam a grammaticis aliam, quam quae in nostris libris est, scripturam repertam esse statuamus, singulorum locorum naturam prudenter et circumspecte esse considerandam. Nam ea solum cum probabilitate quadam huc trahi possunt, quae vel ad id, quod grammatici demonstrare student, necessario pertinent, (qualia *Αἰθαιῆς*, *ὀλίγου*, *περιοργής*, *Σόλλιον* erant, quae supra probavimus, quo referas etiam quod *πελιδνός* a Thucydide per *τ̅* scribi perhibent, de quo cf. ad II, 49.;) vel certe ita comparata sunt, ut, cur aut consulto aut fortuito ab iis mutata sint, causa probabilis non intelligatur (ut supra in *Γραϊκήν*, quapropter etiam II, 70. si quis ex Suid. et Bekk. Anecdd. p. 378. inserto *πού* rescribat *καί πού τινές καὶ ἀλλήλων ἐγέγευντο*, non multum refragemur). Quod si quem scriptorem aliam scripturam reperisse magna cum verisimilitudine statuere possimus, neque interna argumenta adsint, quae iudicium de alterutra eligenda certo regant, quaeritur porro, quis sit is, quo teste uti velimus, et qua aetate vixerit. Nam ut duo exempla contraria afferamus, Thomam Mag., qui compluribus nostris codicibus recentior est, quemque non optimo Thucydidis exemplari usum esse apparet, praestantissimis libris postponere nemo dubitabit; sed Stephanus Byz., scriptor longe antiquior, quique germanam scripturam aliquoties solus conservavit, permagna auctoritate gaudet.

Quae grammaticorum et lexicographorum, eadem quum aliorum scriptorum, qui verba quaedam Thucydidis memorant, tum Dionysii est ratio, cuius tanta est negligentia, ut eadem verba alibi aliter afferat. I, 23. Ἡλίου ἐκλείψεις, αἳ πυκνότεροι παρὰ τοῦ ἐκ τοῦ πρὶν χρόνου μνημονευόμενα ξυνέβησαν. Dion. p. 861. (ed. Reisk.) παρὰ τὰς — μνημονευομένας, e correctione, quum p. 1075. vulgatam agnoscat. Ibid. Παθήματα ξυνηνέχθη γενέσθαι. Dion. p. 1074. ξυνέβη, ex interpretatione, sed p. 860. ξυνηνέχθη. III, 82. Τὰ ἐφυστερίζοντά που πύστει τῶν προγενομένων πολὺ ἐπέφερε τὴν ὑπερβολὴν τοῦ καινοῦσθαι τὰς διανοίας, τῶν τ᾽ ἐπιχειρήσεων περιτεχνήσει, καὶ τῶν τιμωριῶν ἀτοπίᾳ. Dion. p. 886. ἐπὶ πύστει τῶν προγεγενημένων πολλὴν ἐπέφερε τὴν ὑπερβολὴν ἐς τὸ καινοῦσθαι τὰς διανοίας, quae correctionem sapiunt; nam paulo ante vulgatam agnoscit. Ita etiam p. 887. bis habet ἐπιτέχνησις, sed p. 886. περιτέχνησις. (Alios locos, in quibus, ut ter I, 1. et aliquoties I, 2. culpa librariis imputanda videtur, omittimus.) Haec vero si non est putidissima negligentia, nescimus quid ita vocandum sit. Sed Dionysius praeterquam quod in verbis afferendis sibi non constat, etiam in iis, quae semel memorat, interpretamenta addit, ut II, 71. in ὑμεῖς δὲ τἀναντία δρᾶτε post τἀναντία p. 902. inserit ἐκείνοις. Alibi verba aliter collocat, ut p. 836. τὸ χωρίον τοῦτο ἦν pro τοῦτο ἦν τὸ χωρίον I, 97., et p. 887. τὴν εἰωθυῖαν τῶν ὀνομάτων ἀξίωσιν, qui verborum ordo haud dubie exquisitior ei videbatur quam qui est apud Thucydidem III, 82. τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων· Multa etiam ex memoria laudat, vel ut praecedentia vocabula ad suum sensum mutat. Quo referendum p. 834. ἐψηφίσαντο οἱ Λακεδαιμόνιοι πολεμεῖν Ἀθηναίοις pro πολεμητέα εἶναι I, 88.; p. 901. ὅςτις ἂν μαλακίᾳ ἐλλείπῃ pro ὅςτις μαλ. ἐλλείπει II, 61.; et ibid. χρεὼν καὶ τὰς συμφορὰς ἐθέλειν ὑφίστασθαι pro ξυμφοραῖς ταῖς μεγίσταις, ubi accusativum praebent etiam dubiae fidei libri Gr. et F., sed dativum praeter reliquos codices confirmat auctor libri de syntaxi p. 178. Anecdd. Bekk. (Cf. adnot. et interea Matth. Gr. Gr. §. 393. fin.). Horum similia sunt ea, in quibus Dionysius II, 62. a librorum scriptura dissentit. Unde colligimus, ubicunque hic criticus in minutiis ad universam eius disputationem nihil conferentibus aliam, quam quae sit in optimis codicibus scripturam sequatur, eum, nisi ipse depravatus sit, aut memoria lapsum esse, aut consulto quaedam mutasse. Male igitur factum, quod III, 81. inde a Wassio e Dionysio p. 884. editum erat κατέγνωσαν ἁπάντων θάνατον pro eo, quod omnes codices exhibent, πάντων. In eodem capite pro παρέμεινεν, οἱ Κερκυραῖοι e plerisque libris legendum παρέμεινε, Κερκ., et sequenti capite πάντων δ' αὐτῶν αἴτιον ἀρχή omisso articulo, quamvis Dionysius p. 884. et 894. vulgarem scripturam tueatur. Atque huc pertinent fere omnia, quae ad dialectum Thucydidis, usum apostrophi, articuli, particularum et similia spectant. Est etiam ubi Dionysius aut in corruptos codices inciderit, aut Thucydidi, in quem eum iniustum esse alibi intelleximus, iniuriam fecerit. Etenim masculina, feminina atque neutra ab eo confundi demonstraturus, p. 799. affert haec verba, ὥστε εἰ μὴ δυναστείᾳ ἢ ἰσονομίᾳ ἐχρῶντο τῷ ἐπιχωρίῳ οἱ Θεσσαλοί, et addit scribendum fuisse τῇ ἐπιχωρίῳ. Ibi vero τῷ ἐπιχωρίῳ a Thucydide nec positum esse nec poni potuisse, verum omnes libros τὸ ἐπιχώριον exhibere iam I. 1. p. 100. docuimus. Quale est etiam quod p. 800. ex Thucydide VIII, 64. citat τῆς ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων ὑπούλου εὐνομίας οὐ προτιμήσαντες, et genitivum pro accusativo collocatum tradit, qui ad sententiam utique necessarius in omnibus Thucydidis libris, quorum plerique τὴν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὕπουλον αὐτονομίαν praebent, reperitur.

Neque ab imitatoribus nostri scriptoris maiorem diligentiam exspectabis, quos nec, antequam aliquam dictionem exararent, Thucydidis libros evolvisse, sed, prout eam memoria tenerent, literis consignasse par est, et a quibus formulas loquendi, quas inde duxerunt, nonnunquam leviter immutatas esse iam supra in Procopio atque I. 1. p. 362. et p. 364. in Dionysio et Dione Cassio cognovimus. Itaque non solum, ut paulo ante vidimus, si illi imitatores ad Thucydidis exemplum *ἀλλήλων γενέσθαι* de hominibus se inter se comedentibus usurpantes aoristum ponunt, a Thucydide II, 70. hoc potius tempus quam plusquamperfectum scriptum fuisse colligi nequit, quum tempora non ex aliorum imitatione, sed ex natura cuiusque loci pendeant, sed etiam si Dio XXXVIII, 44. dedit *ἐγὼ μὲν γὰρ καὶ τότε καὶ νῦν τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχω καὶ οὐ μεταβάλλομαι*, quae ex Thuc. II, 61. *καὶ ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός εἰμι καὶ οὐκ ἐξίσταμαι· ὑμεῖς δὲ μεταβάλλετε* efficta sunt, ab illo apud hunc *μεταβάλλεσθε* lectum esse iure coniicere non poteris, quum causa, ob quam, etiamsi activo Thucydides usus fuerit, Dio medium substituerit, statim pateat. Neque etiam quia Procopius *ἐν τοῖς δεινοῖς εὔελπις* dixit, ab eo necessario *ἐν*, non *ἐπί* Thuc. I, 70. inventum esse existimabis, quum aut de industria aut casu inter scribendum has praepositiones permutare posset; quanquam, quum *ἐν* etiam vulgata exemplaria et Dionysius teneant, hanc scripturam iam tum in eo Thucydidis libro, quo Procopius utebatur, exstitisse probabile fit. Sed ita sane adhuc relinquitur quaestio, utrum haec scriptura vera, an Procopius deteriorem librum possederit. Etenim etiam apud Dionem Cass. LXXIV, 9. quum legimus *ἧς ἐς ἀΐδιον μνήμη καταλείψεται*, ex Thuc. II, 64. *ἧς ἐς ἀΐδιον — μνήμη καταλελείψεται* expressum, quod in cod. Dan. pro *καταλελείψεται* exaratur *καταλείψεται*, non soli errori huius librarii deberi, sed etiam a Dione repertum esse quidem suspiceris; neque tamen propterea futurum tertium ibi aptissimum in futurum medii, quod in hoc verbo pro passivo a Thucydide eiusque aequalibus usurpatum esse non constat, mutandum censebis. Quale est etiam ὥρα θέρους, quod in II, 52. initii imitatione cum cod. Mosqu. bis praebet Procopius pro ὥρα ἔτους, neque tamen huic praepones.

Denique „hoc loco non praetereundum visum fuit, a veteribus quibusdam scriptoribus interdum sub nomine Thucydidis laudari, quae in eo frustra quaeras; de quo ne quis dubitet, nonnulla, quae mihi nunc in promptu sunt, huc conferam. Dionysius Halicarn. Epist. II. ad Ammaeum §. 3. inter γλωσσηματικά, quae vocat, Thucydidis numerat vocabulum περιλογισμός, vel, ut ibi in quibusdam mss. est, ἐπιλογισμός. In eadem epistola §. 5. scribit ἡ δὲ οὐκ ἀποτείχισις τοῦ Πλημμυρίου, ἣν ἐν τῇ ἑβδόμῳ βίβλῳ τέθεικεν ἐν δημηγορίᾳ: et ibidem §. 10. τὴν μὲν ταραχὴν τάραχον καλεῖ, τὸ θηλυκὸν ἐκφέρων ἀρσενικῶς. Horum nihil in Thucydide invenias, in quo semel iterumque ἀναλογισμός est, περιλογισμός vel ἐπιλογισμός nunquam; et III, 45. διὰ τῆς Λευκάδος τὴν οὐ περιτείχισιν, ad quem locum respicit Eustath. ad Homer. Il. α΄. p. 111.“ [L. VII. aliquoties ἡ τοῦ Πλημ. ἅλωσις atque λῆψις. Τάραχος, quo Dionysii levitas Thucydidem usum esse falso criminatur, habet Xenophon. Vid. Lex.] „Harpocration in ἀρχαίως haec habet: Θουκυδίδης δ᾽ ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν τρόπον τινὰ ἐξηγήσατο. φησὶ περὶ τῶν ἀρχαίων πραγμάτων τοὺς νεωτέρους διεξέρχεσθαι. „Περὶ μὲν γὰρ τῶν καθ᾽ ἡμᾶς γεγενημένων, φησὶ, τοὺς ἀκριβέστατα λέγοντας πιστοτάτους ἡγούμεθα, περὶ δὲ τῶν παλαιῶν τοὺς οὕτω διεξιόντας ἀπιθανωτάτους εἶναι νομίζομεν, ὑπολαμβάνοντες οὔτε τὰς πράξεις ἁπάσας, οὔτε τῶν λόγων τοὺς πλείστους εἰκὸς εἶναι μνημονεύεσθαι διὰ τοσούτων. Henr. Stephanus Diatribe VII. in Isocratem nihil aliud dicit, quam locum hunc Thucydidis emendatione opus habere. Maussacus, Valesius et Gronovius tacent. Et tamen certum est, haec neque in primo, neque in ullo alio libro legi; nam quae Thucydides I, 20. et seqq. de his, qui res vetustas memoriae prodiderunt, scribit, longe ab illis, quae ex eo affert Harpocration, diversa sunt.“ [At viri docti „„si attendissent ad alterum Harpocrationis locum v. *Καινῶς*, *Ἰσοκϱ. Πανεγ. οἷον ὡς τοῖς νεωτέϱοις ἁϱμόττειν πϱάγμασιν. Ἔφοϱος δὲ τϱόπον τινὰ ἐξηγήσατο αὐτὸ ἐν τῇ πϱώτῃ*, aut Suidam v. *ϰαινός*, coll. Photii Lex. p. 94., qui tamen ex Harpocrat. sunt corrigendi, *Ephorum* magistri verborum interpretem continuo agnovissent. Cuius permutationis exempla si desideres, adi Duk. l. l. et e multis, quae adiici possunt, Senecae Controv. XXIV., ubi Thucydidem pro Demosthene esse positum docte animadvertit N. Faber t. III. p. 299. Amst.““ MARX ad Ephor. p. 91.] „Pollux VI, 38. *Θουϰυδίδης δὲ ἔφη, εἰς ὀψώνιον ᾔτησε τϱιώβολον.* Haec videri possunt ad contentionem inter Tissaphernem et Peloponnesios de stipendio his promisso pertinere, de qua est in Thuc. VIII, 29. et seqq. sed nusquam in eo leguntur; non magis quam quae IX, 16. ex illo laudat idem Pollux, *ἐν πεϱιπολίοις τισὶ ἐλήφϑη.*“ [Hic Pollux verba VII, 48. *ἐν πεϱιπολίοις* et alia III, 99. *πεϱιπόλιον — αἱϱοῦσιν* in mente habere videtur, e quibus satis audacter exemplum conflavit. In priore loco pro *Θουϰυδίδης* cod. ms. praebet *Θουγενίδης*, pro quo comico a librariis saepius, e. c. apud Photium in *μὴ νόμισον*, Thucydidem nominatum esse, eique etiam hoc fragmentum adscribendum videri declaravit Piers. ad Moer. p. 334. Exstat vero tertius locus Pollucis huc pertinens, IX, 149. ubi, *τὸ ϰαϱποῦσϑαι ϰαὶ ϰαϱπίσασϑαι*, ait, *Θουϰυδίδης λέγει.* At „„illud bis minimum (II, 38. VII, 68.), hoc in Thucydideis non inveni.““ VALCK.

ad Eur. Hippol. p. 211.] „Stephanus de Urbib. *Θέα πόλις Λακωνικῆς· Φιλόχορος τρίτῳ. οἱ πολῖται Θεεῖς, ὡς Θουκυδίδης.* In Thucydide nusquam sunt hi *Θεεῖς*, nec interpretes Stephani quidquam nos de iis docent. Sed mihi suspicio est, hunc locum *ὑποβολιμαῖον* esse, et potius cuivis alii quam Stephano deberi. Indicium faciunt ea, quae idem in *Αἰθαία* scribit: *Αἰθαία, πόλις Λακωνικῆς, μία τῶν ἑκατόν. Φιλόχορος ἐν Ἀτθίδος τρίτῳ. τὸ ἐθνικὸν Αἰθαιεὺς, ὡς Θουκυδίδης πρώτῃ.* Ex eo, quod utrobique Philochorum in tertio, et Thucydidem testes citat, apertum est, utroque loco de eadem urbe et eodem nomine gentili agi. Quum autem in Thucydide I, 101. gentile sit *Ἀθεεῖς*" [vulgo *Αἰθεεῖς*, scrib. *Αἰθαιῆς*,] „non *Θεεῖς*, quos *περιοίκους* Spartanorum vocat, altera illa scriptura *Θέα* et *Θεεῖς* locum habere aut defendi e levi discrimine *τοῦ ε̄* et *ε̄ι* non potest. Nec credo Stephanum tam supinae negligentiae fuisse, ut haec ex iisdem Philochori et Thucydidis locis aliter atque aliter descripserit. Phrynichus in Eclogg. Dict. Att. p. 50. [p. 279. Lob.] dicit, se in nullo scriptore probato invenisse *κατ' ἐκεῖνο καιροῦ*, sed putare in Thucydidis libro VIII. legi [cum articulo] *κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ*. Itaque, si quis huius auctoritate fretus ita dicere velit, ei addendum esse articulum *τοῦ*. Hoc Thomas Mag. aliis de suo additis ita exornavit: *Κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ βέλτιον λέγειν, ἢ κατ' ἐκείνου* (lege *ἐκεῖνο*) *καιροῦ. ἀεὶ γὰρ μετὰ ἄρθρου Θουκυδίδης λέγει.* Sed non memini me vel l. VIII. vel usquam alibi in hoc scriptore legere *κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ·* semel tantum VII, 2. inveni *κατὰ τοῦτο καιροῦ.*" [Ubi Vat. et H., eximii libri, *κατὰ τοῦτο τοῦ καιροῦ*. Quod reponendum et Phrynicho in mente fuisse videtur. Sic rursus VII, 69. *ἐν τῷ τοιούτῳ τοῦ καιροῦ*. Recentiores tamen promiscue articulum et addidisse et omisisse docet Lob. l. l.] „Suidas quoque interdum testimoniis Thucydidis confirmat, quae nusquam in eo leguntur; cuius generis sunt sequentia. *Διαβούλομαι, ἀναπείσω· Θουκυδίδης.*“ [corrige hic et apud Zonar. *διαβουλεύομαι, ἀναπείθω·* nam verbo *διαβουλεύεσθαι*, quanquam paulo aliam vim habente, utitur Thuc. II, 5. VI, 34. VII, 50.] „*Διαλέγουσαν, διοικοδομοῦσαν. λέγειν γὰρ τὸ οἰκοδομεῖν. καὶ διαλέγου, διορύττου· Θουκυδίδης.* Idem in *λέγω. Διαλέγουσι, διορύττουσι· Θουκυδίδης.*“ [Consentiunt Zon. et Phav. Thucydides *διορύσσειν* dixit, non *διαλέγειν* II, 3.] „Et in *αὐτόθεν. Θουκυδίδης· χειμὼν ἦν, καὶ τοῖς Ἀθηναίοις τὸν πόλεμον αὐτόθεν ποιεῖσθαι οὕτως ἐδόκει*“ [Ubi verba VIII, 55. *καὶ τὸν πόλεμον ἐντεῦθεν μᾶλλον ἐκ τῆς Κῶ ἐποιοῦντο*, quae aliquot versibus ante *ἐν τῷ αὐτῷ χειμῶνι* praecedit, Suidae animo obversata esse credimus; nam *ἐκ τῆς Κῶ* facile in *οὕτω* depravari potuit.] „Rursus *Ἀνέσπακεν. Θουκυδίδης· ἀνεύρηκεν, εἴληφεν.*“ [Nomen Thucydidis hic interpolatum esse docent Bekk. Anecdd. p. 399., ubi tota haec glossa excepto Thucydidis nomine legitur.] „Et *Χέδροπες, ὄσπρια. καὶ ἑνικῶς χέδροψ, τὸ ὄσπριον. οὕτω Θουκυδίδης.* Quorum nihil, nisi admodum fallor, in Thucydide invenias.“ [Etiam *Ἀνδρακάς· κατ᾽ ἄνδρα, χωρίς. — τὸ ἶσον καὶ ἀντικείμενον καλεῖ Θουκυδίδης.* Ubi Kusterus: „„Haec (*τὸ ἴσον — Θουκ.*) obelo notanda esse existimo, quoniam non video, quomodo loco huic convenire possint.““ At habet etiam *συναγωγὴ λέξεων χρησίμων* in Bekk. Anecdd. p. 394. „„Sed casu quodam satis mirabili confusae sunt glossae diversissimae; nam voces *τὸ ἶσον καὶ ἀντικείμενον καλεῖ Θουκυδίδης* vix dubito quin ad interpretamentum *τοῦ ἀντίπαλον* pertineant, qua voce in isto sensu saepissime utitur Thucydides. Schol. ad I, 3. *Ἀντίπαλον· καὶ τὸ ἶσον καὶ τὸ πολέμιον.*“ BLOMF. Gloss. ad Aesch. Agam. v. 1585.] „Sed in his, quae in *ἐδῄουν* habet, Ἐδῄουν παρὰ Θουκυδίδῃ ἀντὶ τοῦ διέκοπτον, διέφθειρον. Ἅπασαν ἐδῄουν τὴν ἀνατολικὴν χώραν, illa ἅπασαν — χώραν non putem cum viris doctis ab eo laudari tanquam Thucydidea, sed ex alio anonymo descripta, et testimonium Thucydidis tantum ad ἐδῄουν, et fortassis ad id, quod II, 12. legitur, τὴν γῆν ἐδῄουν, referendum esse; quo modo in περίνεως quoque, quum testimonium Thucydidis advocasset, alium anonymi locum addit. Auctor Etymologi M. in δεκατευτήρια: Θουκυδίδης δὲ ἐπὶ τοῦ τελωνεῖν τὴν δεκάτην ἔθηκε καὶ τὸ δεκατεύειν. Et in ἐμποδών. Ἐμποδὼν Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ προχείρως. φησὶ γὰρ, τὰς ἐμποδὼν αἰτίας μόνον ἐπισκοπεῖν. Eadem habent Priscianus l. XVIII. p. 1180., Suidas in ἐμποδών et Apostolius VIII. Proverb. 20. [it. Zon. et Phav.], e. l. VIII. ut dicunt, et quidem auctiora his verbis, ποῤῥωτέρω δὲ μηδὲν ἐπορέγεσθαι ταῖς διανοίαις. Sed horum omnium nec vola nec vestigium est in Thucydide. Ulpianus in Demosth. Phil. IV. p. 79. Ἐχρήσατο οὖν Θουκυδιδείῳ λύσει, ᾗπερ ὁ Λέσβιος χρώμενος φαίνεται, ὅτι τῷ μὲν δοκεῖν ὑπὲρ ἄλλων, τῇ δὲ ἀληθείᾳ ὑπὲρ ἡμῶν τὰ γινόμενα. Respexit ad orationem Mitylenaeorum ad Peloponnesios III, 9., verum haec, quae ex illa describit, neque ibi, neque alibi, quod sciam, leguntur. Eustathius in Hom. Odyss. ψ′. p. 1946. scribit, Atticos primas personas singulares plusquamperfectorum in ειν per η̄ efferre, ut ᾔδη, ἐνενοήκη, ἐπεποιήκη, pro ᾔδειν, ἐνενοήκειν, ἐπεποιήκειν, et Attica hac consuetudine uti Thucydidem. Hoc mihi nusquam, quantum nunc meminisse possum, observatum est.“ [Cf. Buttm. Gr. max. §. 97. not. 14—16. et nos I. 1. p. 229.] „Moeris Atticista Πομπεῖα, Ἀττικῶς, τὰ θυμιατήρια καὶ τὰς χέρνιβας, ὡς Θουκυδίδης. Eadem habet Thomas Mag. in πομπή. Habuerunt, puto, ante oculos verba Thucydidis II, 13. ἱερὰ σκεύη περί τε τὰς πομπὰς καὶ τοὺς ἀγῶνας. Nec tamen Thucydides vel ibi vel alibi vocabulo *πομπεῖα* utitur, et Attice hac significatione *πομπεῖα* dici, non ex illo, sed e Demosthene apud Harpocrat. vel ex aliis scriptoribus Atticis ostendere debuerant. [„„Alia via instituit Valckenarius, qui inter familiares sermones mihi indicavit, pro *Θουκυδίδης* se reposuisse *Ἀνδοκίδης*. (Cf. Ruhnken. Hist. cr. or. Gr. p. 158.) Verum quum gravissimus scriptor iam olim frequentes passus sit interpolationes, malim hanc vocem in ipso Thucydide quaerere et indagare. Dukerus suspicatur grammaticos respicere ad II, 13. Sed vide an non rectius statuamus Moeridem ante oculos habuisse VI, 46. *ἐπέδειξαν τὰ ἀναθήματα, φιάλας τε, καὶ θυμιατήρια, καὶ ἄλλην κατασκευὴν οὐκ ὀλίγην.*““ PIERS. ad Moer. p. 333. Idem Moeris p. 20. *Ἀνακοινῶσαι, Ἀττικῶς. ὡς Θουκυδίδης. ἀνακοίνωσον τοῖς φίλοις.* Ubi Piersonus, „„Verbum *ἀνακοινῶσαι*““ inquit „„frustra in Thucydide quaesiveris,““ sed simplex *κοινῶσαι* apud eum reperiri recte tradit. Vid. Ind.] „Apostolius II. Proverb. 80. *Λειβηθρίων ἀνοητότερος. Θουκυδίδης ταύτῃ ἐχρήσατο.* Certissimum est eum falli, nec usquam hoc proverbium in Thucydide inveniri. In Thoma Mag. quoque non pauca huius generis deprehendi; veluti in *ἐπίτιμος· ἐπιτίμους τὰς οὐσίας ἐποίουν*, quod perperam e V, 43. descriptum suspicor; in *εὔγνωμον· ἄγνωμον ἀνθρώπιον*·“ [Phavor. *εὐγνῶμον δὲ ἀνθρώπινον*], „in *λαμυρία. λαμυρὰ πηγή*“ [quod pro *φανερά* nonnulli restituturi fuerunt II, 15. at vid. Lob. ad Phryn. p. 292.] „et alia alibi.“ [*Ἀκρατία* et *ἀνοητία* apud Thom. M. de quibus vid. I. 1. p. 243. *Παγχάλεπος* et *ἁμαρτάς* apud Marcell., de quibus vid. I. 1. p. 241. sicut de *καταβόησις*, quod Schol. memorat, ibid. p. 242. *Ἀνεχρήσαντο· διέφθειραν· οὕτω Θουκυδίδης.* Anecdd. Bekk. p. 399. *Θουκυδίδης δὲ ἀπεχρῶντο ἀντὶ τοῦ ἀνῄρουν* ib. p. 423. Utramque glossam habent etiam Suid. et Zon., priorem solam Poll. IX, 153. et Phavor. sed neutrum verbum apud Thuc. legitur, verum tantum *διαχρήσασθαι* I, 126. quapropter plerique grammaticos illa cum hoc confudisse, Hemsterhusius germanum *ἀνεχρήσαντο* I, 126, in notius *διεχρήσαντο* transiisse, nonnulli denique probabiliter III, 81. pro *ἀπεχώρησαν* alterutrum illorum reponendum esse censuerunt.] „Quorum quum pleraque a clar. Wasse, postquam prima aliquot folia Indicis acceperam, observata viderim, pluribus colligendis supersedeo. De his omnibus quid dicam, non habeo, nisi verosimile esse, alios ex his memoria confisos Thucydidem, quum scribebant, non inspexisse, eoque factum esse, ut vel alia, quam quae apud eum legebantur, scriberent, vel ei tribuerent, quae aliorum erant; alios exemplaribus ab iis, quae nunc habemus, discrepantibus usos esse; ac denique loca quaedam, in quibus testimonio Thucydidis utuntur, corrupta esse, ut utrumque locum Pollucis, in quo libri scripti variant, et quidem nomen Thucydidis non habent. Sed non satis mirari possum, quid in mentem venire potuerit Pantino, ut haec Graeca Apostolii III, 29. *τῆς Πυθίας ἡ γνώμη, ἣν εἴρηκε πρὸς Γλαῦκον τὸν Ἐπικύδου, Σπαρτιάτην*, verteret, *sententia est Pythiae, quam apud Thucydidem Glauco Spartiatae* dixit, et ex Epicydide Thucydidem nobis mira metamorphosi faceret. Habuit alibi mentem, quum haec scribebat, Pantinus. Quod Pythia Glauco dixit, *ἀνδρὸς δ’ εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων*, non in Thucydide est, sed in Herodoto VI, 86. et ex eo in Stobaeo Serm. XXVII., nec *Ἐπικύδης* est Thucydides. In Apostolio autem pro *τὸν Ἐπικυδίδην* scribendum est *τὸν Ἐπικυδίδου*, quod Herodotus et Stobaeus dicunt *τὸν Ἐπικυδείδεος*.“ DUK. in Praef.

Cap. IX. De Thucydidis scripturae restituendae subsidiis, exemplaribus editis, interpretationibus atque libellis ad illum vel emendandum vel explicandum pertinentibus, quorum omnium index proponitur.

Posteaquam qui fontes sint, ex quibus germana Thucydidis dictio cognoscatur, intelleximus, etiam de subsidiis, quibus hac in re utamur, exponendum erit. Cum vero omnis scriptorum emendatio iusta eorum explicatione nitatur, non solum eos libros, qui ad scripturam corrigendam aliquid conferunt, sed etiam qui sententiam illustrant vel aliquam quamcunque utilitatem ad scriptorem nostrum recte intelligendum atque iudicandum afferunt, statim hic commemorare placet. Qua de causa ante omnia indicem exemplarium editorum, interpretationum et libellorum ad Thucydidem spectantium, qui in Lipsiensium exemplarium praefatione LIV. et sqq. legitur, hic exhibemus, cui iudicia nostra in interpretationibus atque iis libris, qui ad rem criticam nihil prosunt, statim inseremus, de reliquis subiiciemus.

I. *Exemplaria edita.*

A. Graeca.

1) *Thucydides (Graece).* — *Venetiis in domo ALDI mense Majo MDII.* In fol. Vid. Renouard Annales de l' imprim. des Alde T. I. p. 50. s. Serie dell' Ediz. Aldine ed. 2. p. 16. Scholia Graeca anno post idem Aldus adiecta aliis operibus edidit: *Xenophontis omissa; quae et Graeca gesta appellantur! Georgii Gemisthi, qui et Pletho dicitur, ex Diodori et Plutarchi historiis de iis, quae post pugnam ad Mantineam gesta sunt; per capita tractatio. Herodiani a*

Marci principatu historiarum libri octo, quos Angelus Politianus elegantissime Latinos fecit. Enarratiunculae antiquae et perbreves in totum Thucydidem, sine quibus auctor intellectu est quam difficillimus. Graece Venet. in Aldi Neacademia mense Octobri MDIII. In fol. Cum Asulanus a. 1525. Xenophontem integrum ederet, recisa historia Graeca Xenoph. reliqua ex superiore edit. novo titulo et praefatiuncula praemissis vendidit: *Georgii Gemisthi, qui et Pletho dicitur, ex Diodori* etc. *enarratiunculae — in Thucydidem — quam difficillimus. Graece. Ven. — M. Oct. MDIII.* fol. Sed titulus novus est 1525. et tertium 1527. praefixus. V. Renouard p. 64. s. Serie p. 22.

2) *Thucydides Gr. cum Scholiis Graecis, Florentiae apud Bernhardum IUNTAM* 1506. *die secunda Novembris.* Vide Maittair. Ann. typogr. indic. voc. Thucyd. p. 289. et Panzer. Ann. typogr. VII. p. 10., qui tamen e catalogis Thott et Menken [T. I. p. 83.] tantum laudat; nam Bandinius eam ignorat, et mirum est eadem die absolutam dici, qua sequentem. Θουκυδίδης μετὰ σχολίων παλαιῶν καὶ πάνυ ὠφελίμων, χωρὶς ὧν οὐκ εὐξύνετος ὁ συγγραφεύς. *Thucydides cum commentariis antiquis et valde utilibus, sine quibus auctor intellectu est quam difficillimus.* Ad calcem: ἐν τῇ φλορεντίᾳ παρὰ Βερνάρδῳ τοῦ Ἰούντα ἔτει ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ γενέσεως χιλιοστῷ πεντακοσιοστῷ τε καὶ εἰκοστῷ ἕκτῳ Ἀνθεστηριῶνος δευτέρᾳ ἱσταμένου (1526. 2. Nov.) fol. cum epistola Graeca Antonii Francini ad Alexandrum Corsinium. V. Ang. Mar. Bandinius de Florentina Iuntarum typographia eiusque censoribus T. II. (sive Ann. Iuntarum typogr.) p. 208. sqq.

3) Θουκυδίδης μετὰ σχολίων παλαιῶν καὶ πάνυ ὠφελίμων, χωρὶς ὧν ὁ συγγραφεὺς πολὺ

ἀνευχερής ἐστι. Thucydides cum Scholiis et antiquis et utilibus, sine quibus auctor intellectu multum est difficilis. Accessit praeterea diligentia Ioachimi CAMERARII in castigando tum commentariis una cum textu tum annotationibus eius. Basileae ex officina Hervagiana anno MDXL. fol. Epistolam Camerarii ad Mauricium praesulem Eystatensem die III. Cal. Mart. scriptam excipiunt Aphthonii encomium Thuc., vita Thuc. Gr., Marcellini vita eiusdem, Dionysius περὶ τῶν ἰδιωμάτων Θουκ., vita Thuc. ex Suida; tum adnotata loca, quae aliter in aliis exemplis scripta et animadvertenda visa essent. Historiam Thuc. sequuntur Graeca Scholia.

4) *Thucydidis de bello Peloponnesiaco libri octo, Graece ad editionem Dukeri expressi. Viennae typis Io. Tho. Nob. de Trattnern.* 1785. II. voll. 8. Curavit editionem Franc. Car. *ALTERUS* Prof. Vindob., qui praeter varr. lectt. cod. Vindob. addidit Iacobi Tusani (Toussin) Parisini philologi correctiones margini ed. Ald. adscriptas et specimen Graecitatis Thucydideae.

5) *Thucydidis de bello Peloponnesiaco libri octo ad optimas editiones in usum scholarum diligenter expressi, Graece. Bremae P. I, II,* 1791—92. 8. Curavit Herm. *BREDENKAMP* Athenaei Brem. Subr. Cf. Allg. D. Bibl. CVIII. p. 285. Neue allg. D. Bibl. VI. p. 35.

[6) Apud Britannos Thucydides editus est *Edinburgi* 1804. VI. voll. 8. auctore, ut ferunt, *Petro Elmsleio.* Titulum accurate adnotare neglexim us, et ne interpretatio Latina quidem utrum omissa an addita fuerit nunc meminimus.]

7) *Θουκυδίδου τοῦ Ὀλόρου περὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου βιβλία ὀκτὼ μεταφρασθέντα, σχολιασθέντα τε καὶ ἐκδοθέντα*

τύποις παρὰ *ΝΕΟΦΥΤΟΥ ΔΟΥΚΑ.* — εἰς τόμους δέκα. Ἐν Βύθνῃ. 1805. 8. Praeter Graeca interpretationem Neophyti Ducae hodierna Graecorum lingua scriptam, adnotationes Graecas eiusdem sensum breviter illustrantes atque grammaticas, supplementum historiae Thucydidis ex Xenophontis historia Graeca, lexicon virorum memorabilium, lexicon geographicum, epistolas Themistoclis, Dukeri indicem verborum, atque sententias ex concionibus Thucydidis collectas continet. Βιέννη

8) *Thucydides — Graece. Edidit SEEBODE Lipsiae* 1815. (1814). Constat ex uno vol. (nam alterum, in quo adnotationes se exhibiturum auctor promiserat, non prodiit.) 8.

9) *Thucydides — Graece çura SCHAEFERI. Lipsiae* 1815. II voll. 12.

10) *Thucydidis de bello Peloponnesiaco libri octo. Ad optimorum codicum fidem adhibitis doctorum virorum observationibus recensuit, summariis et notis illustravit, indicesque rerum et verborum adiecit Christoph. Frid. Ferd. HAACKIUS Gymn. Stendal. Rect. Lipsiae* 1820. II voll. 8. Cf. Ephemer Hall. a. 1820. m. Oct. no. 259. 260. Ienn. a. 1820. Dec. no. 235. 236. Lipss. a. 1821. m. Iun. no. 142.

11) *Thucydidis de bello Peloponnesiaco libri octo ex recensione Immanuelis BEKKERI. Accedunt Scholia Graeca et Dukeri Wassiique annotationes. Berolini* 1821. III voll. 8. Continet praeter ea, quae titulus docet, Graecas vitas Thucydidis, scripturae discrepantis indicem ex edd. Gottl. Alt. Gail. collectum et codd. Itt. collatione auctum, ed. Duk. indicem rerum et verborum, sed hunc in brevius contractum.

12. *Θουκυδίδου συγγραφή. Thucydidis historia. Curavit Lud. DINDORFIUS. Lips.* 1824. 8. Praeter Graeca in sex ultimis paginis parvas aliquot adnotationes editoris habet].

B. *Exemplaria Graeco-Latina.*

1) *Θουκυδίδου — βιβλία ὀκτώ. Thucydidis Olori filii de bello Peloponn. libri octo. Iidem Latine ex interpretatione Laurentii Vallae ab Henr. Stephano recognita. Anno* 1564. *Excudebat Henr. STEPHANUS illustris viri Huldrichi Fuggeri typographus.* fol. — Margo textus interior habet varr. lectt. aliquot, exterior Scholia. Subiuncta est Latina versio, cuius margini nonnullae emendationes sunt adiectae.

2) *Thucydidis de bello Peloponn. libri octo. Iidem Latine ex interpretatione Laurentii Vallae ab Henr. Stephano recognita. Secunda editione quae amplius quam in prima praestita fuerint, extrema ad lectorem epistola docebit. Excudebat Henr. STEPHANUS.* 1588. fol. — Scilicet tum graeca oratio tum eius versio emendata est secundis curis, adiecitque Stephanus proparasceuen ad lectionem Scholiorum et adnotationes uberiores ad librum I. et maiorem partem l. II. et Thucyd. et Schol., absoluturus hunc laborem, nisi ex Gallia et Germania ei spes fuisset facta emendationum in Thucydidem et eius Scholia, quae tamen vana fuit. Praemisit vitam Marcellini cum Is. Casauboni versione et castigationibus, subiecit Jac. Veratii argumenta orationum et concionum Thucydidis, denique Chytraei chronologiam et argumenta librorum Thucydidis.

3) *Θουκυδίδου — βιβλία ὀκτώ. — Thucydidis Olori filii de bello Peloponn. libri octo. Iidem Latine ex interpretatione Laurentii Vallae ab Henr. Stephano nuper recognita, quam Aemil. PORTUS, Franc. Porti Cret. fil., paternos commentarios accurate sequutus, ab infinita gravissimorum errorum multitudine novissime repurgavit, magnaque diligentia passim expolitam innovavit. In hac postrema editione quid praeterea praestetur, sequens pag. do-*

cet. Francofurti apud heredes Andr. Wecheli, Claud. Marnium et Ioh. Aubrium. 1594. fol. Expressa est Stephani recensio, nisi quod plura irrepserunt vitia operarum culpa. Variae lectiones auctae sunt. Scholiis antiquis immixta recentia Aemilii Porti, subiuncti sunt Francisci Porti commentarii in Thucydidem cum appendice, in qua multa explicantur, quae in superioribus commentariis sunt omissa; tum Chytraei ante indicata opuscula, et indices, Latinus atque Graecus. Prodierant Francisci Porti adnotationes in Xenophontem et Thucydidem separatim 1586. 4. et 1594. fol. Genevae.

4) *Θουκυδίδου — βιβλία ὀκτώ. Thucydidis de bello Peloponn. libri octo. Quid in hac editione praestitum sit, praefatio ad lectorem indicabit. Oxoniae e theatro Sheldon. impensis T. Bennet ad insigne Lunae falcatae in Coemeterio D. Paulli. Anno dom.* 1696. fol. Iohannes HUDSONUS hanc editionem curavit et praefatus est. Textus e secunda Stephani recensione accurate redditus, sed in minores sectiones distinctus, additae sunt in margine temporum notationes ex Dodwelli Chronol. Subiecta est in quavis pag. Latina versio minusculis literis scripta; hanc excipiunt variae lectiones trium codd. et edd. vett., eas Scholia. Additae sunt duae tabulae geogr., una Graeciae, ad Thucydidis historiam adiuvante chartula Edmundi Halleii delineata, altera Siciliae ex Cluveri petita. In calce leguntur p. 530. Georgii Acacii epitome historiae Thucydidis, p. 532. Veratii argumenta concionum, p. 538. Stephani proparasceue et adnotat. in Thuc. atque Schol., p. 598. appendix varr. lectt. codd. Clarendon. et Graev., denique indices.

5) *Θουκυδίδου — βιβλία ὀκτώ. Thucydidis de bello Peloponn. libri octo, cum adnotationibus integris Henr. Stephani et Ioh. Hudsoni. Recensuit et*

notas suas addidit Ioseph. WASSE. Editionem curavit, suasque animadversiones adiecit Car. Andr. DUKERUS. Cum variis dissertationibus, manuscriptorum collationibus et indicibus novis locupletissimis. Amstelaedami apud R. et I. Westenios et Guil. Smith 1731. fol. [Continet praeter doctam praefationem Dukeri, cui Wassii nonnullae adnotationes insertae sunt, atque praecedentium editorum praefationes, Marcellini, Suidae et anonymi Graeci vitam Thucydidis, ellogia auctorum et iudicia de Thucydide, diversam scripturam ms. cod. Bas. et Scholia eiusdem, discrepantem scripturam praecedentium editt. collatione codd. Cass. Reg. et Dan. auctas, Scholia, interpretationem Porti, adnotationes tam praecedentium editorum quam Wassii et Dukeri, Stephani proparasceuen et adnotationes in Scholia Dukeri animadversionibus auctas, addenda et emendanda, indicem dictionum et locutionum memorabiliorum, indicem rerum, indicem dictionum et locutionum insigniorum, quae in Scholiis explicatae sunt, indicem auctorum, qui a Scholiaste citantur, indicem vocum et phrasium Graecarum de quibus in notis agitur, indicem Latinum rerum in notis tractatarum, indicem scriptorum veterum, qui in iis emendantur aut illustrantur, denique Dodwelli Annales Thucydideos atque duas tabulas geogrr. ante nominatas.] Cf. Acta Erudd. 1732. p. 1. s. Bibl. Raisonnée t. VII. p. I. p. 126. s.

6) Recusa est Dukeri editio *Glasguae* 1758. per Rob. et Andr. Foulis VIII voll. 8. tum Biponti cum hoc titulo:

7) *Thucydidis de bello Pelopon. libri octo Graece et Latine ad editionem Iosephi Wasse et Car. Andr. Dukeri accurate expressi, cum varietate lectionis et annotationibus. Studiis societatis Bipontinae. Biponti ex typ. soc.* 1788. 89. VI voll. 8. Non satis

commode illa editio est descripta. Separatim Graeca cum Latina versione exhibentur; sequuntur cuique volumini subiectae variae lectiones et adnotationes. Volumine quinto continentur etiam Scholia et sexto adnotationes in Scholia cum indicibus.

8) *Θουκυδίδου τοῦ Ὀλόρου — βιβλία ὀκτώ. Thucydidis Olori filii de bello Peloponn. libri octo. Ad editionem Car. Andr. Dukeri cum omnibus auctariis recusi. Accesserunt variae lectiones duorum codicum, animadversiones Ioh. Christoph. GOTTLEBERI, Rectoris quondam schol. Provinc. Misnicae. Coeptum opus perfecit, suas notas adiecit, indicem Dukeri et glossarium Gottleberi auxit Car. Lud. BAUERUS scholae ad Hirschbergam Rector. Lipsiae sumtibus* Schwickerti vol. I. 1790. vol. II. 1804. 4. Alterum volumen Bauero mortuo curavit Christian. Daniel *Bekkius*, prof. Lips. Haec duo volumina, quae sola prodierunt, continent omnia, quae in Dukeri exemplaribus inveniuntur, praeter tabulas geogr. atque indicem verborum. Addita sunt, quae in titulo nominata sunt, et addenda atque emendanda scripturae discrepantis cod. Vind. et Tus. atque adnotationibus Kistemakeri, Wyttenbachii, Levesquii aliorumque nonnullis aucta.

9) *Thucydidis historia, Graece et Latine. Viennae* 1805. X voll. Hic liber, quem nunquam vidimus, tantum ex Krebsii Notitia librorum philologicorum nobis innotuit.

10) *Histoire Grecque de Thucydide, accompagnée de la version Latine, de variantes des treize manuscrits de la bibliothèque impériale, d' observations historiques, littéraires et critiques, de specimen de ces manuscrits, de cartes géographiques et d' estampes, et dédieé à S. M. l'Empereur de toutes les Russies par I. B. GAIL, Prof. de littérature Grecque au*

Collège impérial de France etc. Paris, 1807, X voll. 8. Octo prima volumina Graeca cum interpretatione Latina Aemilii Porti tantum rarissime correcta atque diversa scriptura codd. Parisinn., sed omissa prius collatorum librorum scripturae discrepantia complectuntur. Nono volumini inest disputatio de Thucydide, quae inscribitur „Memoire sur Thucydide“ et quatuor partibus constat, quarum prima et secunda de Thucydide omnino disserit, tertia eum cum Xenophonte comparat, quarta partim de interpretatione Latina, et codd. breviter agit, partim orationem funebrem Periclis, locum Thucydidis de factionibus Graeciae atque de Plataearum obsidione Gallice interpretatur atque adnotationibus illustrat, quae etiam ad locum de pestilentia spectant. Denique decimum volumen Gailii adnotationes ad Thucydidem continet. Tabulae geogr. in titulo memoratae desunt, sed duae tabulae aeri incisae ad Plataearum obsidionem pertinentes additae inveniuntur.

11) *Thucydidis Historia, Gr. et Lat., cum Scholiis Graecis et virorum doctorum animadvv. ad edit. Gottleberi et Baueri. Acc. commentarius T. F. Benedicti et observatt. criticae E. F. Poppo. Lond.* 1819. IV Voll. 8. „Complura tamen desunt, quae Lips. ed. habet.“ KREBS Notit. librr. philoll. Nos ipsi hunc librum nunquam vidimus.

B. Libri singulas particulas Thucydidis continentes.

Libri I. conciones Gr. Paris. ap. Christ. *Wechel.* 1531. 4.

Liber I. et II. Gr. ap. *Wechel.* Paris. 1534. 4. [„Vid. Pinelli Catal. t. II. p. 50. atque Maittair. Ann. typ. t. II. p. 824. sq.“ HARL. in Bibl. Gr.]

Lib. I. Gr. 1548. II. et III. Paris. 1549. 4. ap. *Vascosanum.* Platonis, Thucydidis et Demosthenis funebres orationes. Graece. Venetiis apud *Aldi* filios. 1549. 8. (Serie dell' Ed. Ald. p. 159. Renouard Ann. t. I. p. 258.)

Libri IV. curante *Vito Winsemio*. Viteb. 1562. (s. 1561.) 4. Periclis funebris laudatio eorum, qui in bello occubuerunt, ex libro Thuc. secundo. Par. 1605. 4.

Libri III. Graece et Latine. Par. 1626. 12.

Orationes Thucydidis seorsim excusae, Gr. curante M. Andr. Corvino, in usum auditorum suorum. Lips. 1631. 8. Thucydidis, Platonis et Lysiae orationes funebres. Ox. 1753. 8. cum vers. Lat. et nott. Angll. (Edidit *Ed. Benham.*)

Thucydidis — funebres orationes, Gr. et Lat. Glasguae 1755. 12. (Etiam locus de peste adiectus est.)

Thucydidis orationes cum animadversionibus et indice Car. Lud. *Baueri*, Lips. A. M. Schol. Laub. Rect. Lips. 1759. 8. Thucydidis, Platonis, Lysiae et Xenophontis orationes funebres, cum notis Anglice scriptis. Oxon. 1768. 8.

Platonis Menexenus et Periclis Thucydidei oratio funebris, recensuit et animadversionibus illustravit Io. Chr. *Gottleber*. Lips. 1782. 8. m.

Harangue de Pericles ou oraison funèbre des Athéniens morts dans les combats, avec le texte Grec, la traduction et des notes critiques. Par *Gail*. Paris. 1803. (Cf. Neue Leipz. Litz. 1803. No. 79.)

Ἐκλογαὶ ἱστορικαί, Selecta principum historicorum, Herodoti, Thucydidis etc. — discip. instit. accommodavit Dan. *Wyttenbach*. Amst. 1794. 8. Ed. alt. Amst. 1808. (Continet I. 1—23. 89. 99. 128—38. II, 13—22. 47—54. 55—63. VI, 15. cum nonnullis egregiis adnotationibus.)

Historiae Graecae capita praecipua s. excerpta ex Herodot. Thucyd. Xenoph. Collegit Aug. *Matthiae*

Gymn. Alt. Dir. Altenb. 1804. (l. I. 1—30. 44—146. VII, 1—17. 21—29. 31—33. 35—87.)

[Thucydidis, Platonis et Lysiae orationes funebres, Aeschinis in Ctesiphontem et Demosthenis pro Corona orationes. Graece in usum scholarum. Hafn. 1809. 8. (Nobis nunquam in conspectum venit.)

Novae recensionis Thucydidis librorum specimen (continens I, 89—90.) in libello academio Lips. 1815. edito exhibuit Christian. Dan. *Beck*.

II. *Interpretationes.*

a) Latinae.

Prima est *Laur. Vallae* a. 1452. facta, atque primum saec. XV. s. l. et a. edita. [„Ad calcem legitur: „„Epistola Bartholomaei Parthenii Glr. Benacensis Francisco Throno, Ludovici filio, Veneti exercitus Provisori.““ Tum: „„Ex Marcellino Graeco Thucydidis Atheniensis vitas ipso Parthenio interprete, eidem Throno.““ In fol. charactere quadrato venusto. De hoc rarissimo opere vid. Bure Bibl. instruct. nr. MMMMDCCL. t. I. Histoire p. 495. et appendicem saec. XV. libr. p. 448. in Joa. Bened. Mittorelli biblioth. codd. mss. monasterii St. Michael. Venetiarum. Venet. 1779. fol. — Repet. Paris. ap. Ascensium 1513. fol.“ HARLES. Bibl. Gr. Haec interpretatio tametsi, ut supra (cap. VII.) vidimus, in re critica egregiam operam praestat, ad intelligendum Thucydidem minus utilis, imo gravissimis erroribus repleta et elegantia destituta est. „Ad Vallam quod attinet, vix satis mirari possum illius partim inscitiam, partim negligentiam. — Miror etiam, qui fieri potuerit, ut, qui de Latinae linguae elegantiis scripserit, tam ineleganti plerumque, ne quid gravius dicam, sermone usus sit, ac praesertim quomodo temporum usum tam puériliter multis in locis confuderit; adeo quidem ut vix adduci potuerim, ut hanc interpretationem ab eo post scriptas Latinae linguae elegantias editam fuisse crederem. Sed hac de re aliorum esto iudicium; eum certe malae in interpretando fidei aperte convincunt meae infinitis propemodum in locis emendationes margini appositae, ac potissimum in concionibus.“ HENR. STEPH. in Praefat.

„Hanc interpretationem maxima festinatione et exigua patientia scriptam esse singulis paginis apparet. Vallam omnino non certa ratione agere videmus. Etenim modo per maximas ambages loquitur, modo anxie Graecis adhaeret. Quum saepissime peccet, tamen non tam necessaria doctrina, quam attento eius usu caruisse videtur. Nonnunquam enim difficiles locos satis feliciter interpretatur, quum in facillimis in errores prorsus inexspectatos incidat. Filum narrationis interdum in eadem pagina amittit, quod in continuatione sententiarum in orationibus insertis saepius etiam ei accidit. Quo fit, ut eius interpretatio, ut paucis dicamus, dubiae et suspectae fidei sit. Attamen in meritis auctoris eius aestimandis hoc non erit praetermittendum, eum primum fuisse, qui tale opus aggressus sit.“ HEILM. in Praefat.] Recognoverunt hanc interpretationem Conr. Heresbachius Col. 1527. f. Sebast. Castalio Bas. 1564. f. Henr. Stephanus 1562. et Francof. 1582. 12. Aemilius Portus, de quo statim dicetur.

Secunda est *Viti Winsemii* patris. Vit. 1569. f. 1580. 8. [„Dissimili quidem Vallae oratione ac stilo, non dispari tamen successu.“ HUDS. in Praef.]

[Tertia *Aemilii Porti*, quae proprie Vallae recognitio est, sed adeo mutata, ut pro nova haberi possit. Prodiit 1594. f. cum Graecis et separatim 1594. 12. In hac vulgata interpretatione maior quidem quam in praecedentibus diligentia conspicitur, sed ipsa quoque ſrequenter a sententia Graecorum aberrat. (Cuius rei exempla nonnulla exhibuit Gail. t. IX. p. 66. sqq.) Praeterea omnis elegantia ei deest, atque ob multas et prolixas periphrases, quibus temere utitur, atque garrulitatem inde orientem Thucydidis densae et acutae orationi, si quid aliud, dissimillima est. Eam Hudsonus nonnullis locis castigavit adhibitis caeteris interpretationibus Latinis et Gallica Ablancurtii atque Anglica Hobbesii. Hanc Oxonn. exempll. interpretationem repetierunt Dukerus, Gottleberus et (paucissimis mutatis) Gailius.]

Quarta *Georgii Acacii Enenckel L. B. Hoheneccii* cum adnotatt. perpetuis, nominum item propriorum, tam hominum quam regionum etc. descriptionibus, chronographia insuper in Thucyd. et veteris Graeciae geographia aeneis typis seorsum excusa. Tub. 1596. 8. Argentor. 1614. 8. [„Enenckel si dictionis elegantiam et sermonis puritatem spectemus, caeteris palmam praeripuit; hac tamen boni interpretis dote meo iudicio superior illo erat Aemilius Portus, quod Graeca satis intricata et perplexa ordine dilucidiore exponat, et obscura luce maiore perfundat.“ HUDS. in Praef. „Inter Porti rigorem et Ablancurtii nimiam licentiam medium tenet, atque, rem summam si spectes, fida, simul vero intellectu facilis et expedita est. Non desunt quidem in ea vitia, sed rariora sunt neque unquam absona. Sana mens et sensus venusti inde elucent. Quod si auctor Graecae linguae paulo peritior fuisset, eius interpretatio egregia facta esset.“ HEILM. in Praef.]

Orationes ex historia Thucyd. Latine verterunt *Phil. Melanchton* Viteb. 1564. 8. *Ioh. Casa* (*della Casa*) archiepiscopus Beneventanus Florent. 1564. 8. in Monumentis Latinis, separatim Helmst. 1610. 4. cum praef. Ioa. Caselii et saepius; *Iobus Veratius*

[Genuensis, qui a. 1571. mortuus est]. Periclis orationem *Guil. Canterus* ad calcem oratt. Aristidis. Insignes locos e Thuc. historia *Ioach. Camerarius* Viteb. 1565. 8.

Cf. Ioh. Caselii prolegomena in Thucyd. interpretationem. Rost. 1576. 4. eiusdem Thucydidea edita ab I. H. Ackero. Jen. 1714. 8.

b) *Germanicae* sunt:

Hieronymi Boneri, praetoris Colmar. Augustae Vind. 1533. f. [De ea nobis nihil innotuit.]

Studiis societatis virorum doctorum [cum titulo: „Geſchichte von Griechenland während des Peloponneſiſchen Kriegs, Griechiſch beſchrieben vom Thucydides, zum Gebrauch Deutſcher Leſer überſetzt, und mit vielen ſaubern Kupfern herausgegeben von einer Geſellſchaft gelehrter Männer."] Etiam t. X. operis: Neue Sammlung der merkwürdigſten Reiſegeſchichten. [Ex Ablancurtii interpr. Gall. facta est, et iure graviter reprehenditur ab Heilmanno in Praefat.]

Thucydides Geſchichte des Peloponneſiſchen Krieges, aus dem Griechiſchen überſetzt und mit kritiſchen Anmerkungen erläutert von D. Joh. Dav. Heilmann, weil. der Theol. ordentlich. Lehrer auf der Univerſität zu Göttingen. Lemg. 1760. 8. [Secundae editioni, quae ibid. 1808. prodiit, *Bredovii* adnotationes, correctiones et supplementa addita sunt, in quibus post brevem de Thucydidis scriptoris vita et indole narrationem multi loci ab Heilmanno non recte intellecti aliter vertuntur, qua occasione simul Kistemakeri notae ad quatuor posteriores libros et nonnulla, quae in codd. Pariss. aliter scripta exstant, proferuntur. Nuper tertia editio secuta est, in qua Heilmanni liber de ingenio et oratione Thucydidis additus est. Haec Heilmanni interpretatio optima est, quam lingua vernacula habet. Nam etsi ab illa severa interpretandi ratione, quam Vossius introduxit, longe recedit, non raro prolixior est atque nervis caret, hic illic etiam sensum Graecorum non reddit, atque oratione nostro aevo non omni ex parte consentanea scripta est, tamen vi et brevitate sequentem superat, atque philologo vel ob passim additas doctas adnotationes utilior est.

Thucydides, überſetzt von Maximilian Jacobi. III voll. 8. Sententia Graecorum multo rarius quam in reliquis interpretationibus omnibus perperam expressa est, sed nimia loquacitas et tenuitas sermonis cum indole scriptoris nostri pugnat.]

Orationes Thuc. Germanice versas cum notis Latinis criticis in omnes Thucyd. libros edidit Io. Iac. *Reiskius*, Lips. 1761. 8. [Haec quanquam paraphrasis est liberior, quae elocutione prolixa, vili, ridicula, obsoleta utitur, tamen ad brevitatem Thucydidis recte aestimandam et sententiam orationum eius penitus perspiciendam non inutile subsidium est.]

[Locum de pestilentia interpretatus est et adnotationibus instruxit *Eyerell.* Vind. 811. 8.]

c) *Anglica* antiquissima est *Tho. Nicolls*, non ex Gr., sed ex Gall. Seysselii facta. Lond. 1515. f. (et 1550.) Hanc exceperunt:

The history of the Grecian war, in 8 books. Written by Thucydides. Translated by Tho. *Hobbes* of Malmesbury. Lond. 1628. f. it. 1634. 1676 f. 1723. II. 8. Praemittitur diss. de vita et historia Thuc. repetita etiam in eius Opuscc. moralibus et politicis. (Tho. Hobbes's Moral and political works. Lond. 1750. f.) p. 652. ss. Laudatur haec versio, quanquam non admodum diligens est et fida.

The history of the Pelop. war, translated from the Greek of Thucydides. By Will. *Smith* M. A. Lond. 1752. II. voll. 4. it. 1781. II. 8. cum adnott. et tribus diss. de vita, virtutibus et indole operis Thucydidis. [Anglicarum interpretationum Thucydidis optima est.] Thucydides's Account of the Plague of Athens translated by Francis *Clifton* (adi. eius versioni Hippocratis lib. de aëre, aquis et locis. Lond. 1734. p. 95. ff.)

Two orations in praise of Athenians, slain in battle. From the Greek with reflections. Lond. 1759. 8. (Ex Smith vers.)

d) Francogallicae. Prima est *Claudii Seysselii* (Claude de Seyssel episc. Massil.) in usum non Francisci I, sed Ludovici XII. regis Gall. facta, pessima illa, quum auctor ne versionem quidem Latinam Vallae satis intellexerit, [quanquam se Ianum Lascarin in consilium adhibuisse tradit. Cf. de huius interpretationis vitiis Steph. Heilm. et Levesqu. in Praefatt.] Prodiit Paris. 1527. apud Bagadium et elegantissime apud Vascosan. Paris 1558. f.

Secunda *Usesii* (Louis Iausaud d' Usez), qui Graecae, non patriae linguae aeque peritus erat [teste Levesquio]. Prodiit Genevae 1610. fol. min. Sine Graecis eius versio intelligi nequit.

Tertia *Ablancurtii* (Nic. Perrot d' Ablancourt) Paris. 1662 f. 1671. 12. III. voll. Amst. 1713. III. 12 et saepius. Haec versio, et aliae ab eodem V. D. editae, parum Graecis respondet, videturque auctor versiones recentes, non ipsum scriptorem, reddidisse. [„Ablancurtii librum si recte iudicare vis, non tam interpretationem, quam historiam belli Pelop. Thucydidis narrationibus superstructam voces. Tantae sunt licentiae, quas in sententiis Thucydidis mutandis, transponentis, decurtandis, extendendis sibi permittit. Nihilo minus eum pro interpretatione haberi vult. Sed interpretem scriptoris sui honori prospicere, viliores eius locos abscondere, bonis novum splendorem dare, superflua amputare, prolixa et languida coarctare atque sic vim idoneam ei dare debere arbitratur." HEILM. in Praef. Add. Levesq. ib.]

Quarta [eaque satis probabilis] *Levesquii.* Histoire de Thucydide, fils d' Olorus, traduite de Grec. par Pierre Charles Levesque. Paris 1795. IV. voll. 8. mai. etiam 4. In praef. recensuit p. XXXIV. ss. superiores interprr. Ipse addidit et criticas exegeticasque animadverss. consulto etiam Corayo, doctissimo Graeco. T. IV. p. 242. ss. supplementum historiae Thucydidis addidit usque ad finem belli Pelop. Cf. Allgem. Lit. Zeit. 1796. I. p. 1443.

[Recentissima Gailii. Histoire de Thucydide. Traduite par Gail. Paris. 1807. IV. voll. 8. Hanc ex Krebsii libro laud. solum novimus. Ab eodem Gail. autem in totius Thucydidis editione nonnullas particulas Gallice versas esse supra vidimus.]

Harangues et concions de Thucydide et autres auteurs par Fr. de *Belleforst.* Par. 1572, f.

Harangues tirées de Hérodote, de Thucydide etc. traduites par *Ath. Auger.* Par. 1788. 8. ubi T. II. etiam notae in nonnulla loca Thuc. leguntur. [„In discurs prelimin. agit de ratione historiae conscribendae ad exemplum Thucydidis et hunc defendit a criminatione Dion. Hal. Locus Thuc. de obsidione Sphacteriae integer versus est instar speciminis, quomodo Thucydides narraverit." HARL. in Bibl. Gr.]

e) *Italicae*:

Gli otto libri di Thucydide Atheniense delle guerre fatte tra popoli della Morea et gli Atheniesi. Nuovamente dal Greco idioma nella lingua Thoscana con ogni diligenza tradotto par *Franc. di Soldo Strozzi.* Florentino. L'annotatione e dichiratione di tutti i luoghi difficili etc. In Venetia. Appresso Vinc. Vaugris. 1545. 8. repet. 1550. 1563. et saep. [Quantopere hic interpres labatur, doceat hoc specimen ex I, 9. init. „Fra i quali Agamemnone, amoi giudizio, avanzò di possanza ognialtri, e non solo appareochiò l'armata sofficiente a condurre i vendicatori dell' honore di Helena, obligati per giuramento a Tindaro, ma bastanto a condurre multo maggior numero di genti.“ Aeque inepte statim cap. 10. initium redditum.]

Tucidide nuovamente co' testi Greci riveduto e dagli errori emendato colla vita dell' autore de *Tommaso Porcacchi* descritta. Verona 1735. II. 4. cum not. V. D. Rom. 1789. 90. II. 4. [Hic liber a nobis nondum visus est.]

f) Laudantur etiam Hispanica *Didaci Gratiani de Aldrete* (en Salamanca 1564. f. — nam versio *Io. de Castro Salinas* inedita est), Danica *Franc. Mich. Wochelii*, Belgica *H. Friesemanni* Amst. 1786. II. [hodierna lingua Graecorum scripta *Neophyti Ducae*, quam vide supra in exemplaribus Graecis editis. I.

III. Scripta, quae Thucydidem eiusque Scholiasten illustrant.

Martini Crusii Orat. XVIII. praemissa praelectionibus in Thucydidem. Tab. 1566. [Nobis non in manus venit.] *Dan. Chytraei* Programmata in Thuc. quae leguntur in scriptis in acad. Rostoch. publice propositis ab a. 1560 — 67. (Partes II.) Rost. 1567. 8. [Ex his hodie nihil plane disci potest.]

Praelectiones Marciae s. Commentaria in Thuc. historiam de peste Athen. ex ore *Fabii Paulini* Utinensis excepta. Ven. 1603. 4. [Inde editores nonnulla excerpserunt.]

M. Io. Stiliconis Hamb. disp. Ritus περὶ τῆς φρυπτωρίας sive de excubiarum accensis ignibus actione, ad illustr. Thuc. l. III. Viteb. 1714. 4. [Nullius pretii libellus.]

Bened. Averani Florent. [mortui a 1707.] diss. LVIII. in quaedam Thuc. loca. Opp. eius T. I. Flor. 1716. f. [p. 227 — 390.]

Io. Grammii Castigationes ad Scholia Graeca in Thucyd. Hafniae 1721. 22. 4. [Liber utilis in Duk. et Gottl. exempll. adnott. ad Schol. excerptus.]

Incerti Britanni sub litera *Π.* se occultantis Observationes in Miscell. Observatt. (Batavis). Vol. II. T. I. p. 60 — 62. et T. II. p. 157 — 63. [Ibi tantum paucis declaratur, quid in edit. Duk. praestitum sit.] Vol. III. T. I. p. 147 — 52. et T. II. p. 302. — 308. H. (h. e. Abreschii) Animadverss. in Thucydidem.

Frid. Ludov. Abresch. Dilucidationes Thucydideae, quibus et passim cum Novi Test. tum aliorum scriptt. loca illustrantur aut emendantur. Traiecti ad Rhen. 1755. 8. Eiusd. Dilucidationum Thucydidearum Auctarium adi. Animadversionum ad Aeschylum libro tertio. Zwollae 1763. p. 213. ss. [cf. cap. sequ.]

Petri Horrei Observationes criticae in scriptores quosdam Graecos historicos. Leovard. 1736. 8. Ibi p. 391 — 513. observatt. ad Thuc. leguntur. [Hunc librum fere semper frustra adibis.]

Io. Iac. Reiskii Animadversiones ad Graecos auctores Vol. tert. p. 1 — 78. [cf. cap. sequ.]

Remars on Thucydides, in observations on the Greek and Roman classics. In a series of letters to a young nobleman. Lond. 1753. 12. [Hic et proximus liber nobis non ad manum est.]

Some general criticisms on Thucydides by *Iam. Moor* in eius Essays. Glasg. 1759. p. 148. ss.

Henr. Dodwelli Dublin. A. M. Annales Thucydidei et Xenophontei, praemisso apparatu, cum vitae Thucyd. synopsi chronologica. Oxon. 1702. 4. [Huius libri utilissimi ea pars, quae ad Thuc. spectat, legitur etiam in Duk. et Gottl. exempll.]

Comparationem Thuc. et Livii [parum aptam, cum magnis verborum ambagibus] Francog. lingua scripsit *Rapinus*, eamque Angl. vertit Tho. Taylor. Lond. 1694. 8. Thucydidem, Sallustium et Tacitum comparavit Anglico libello [nobis non accuratius cognito] *Rob. Alves.* A. M. Edinb. 1795. 8.

Car. Lud. Baueri Exerc. de lectione Thuc. optima interpretandi disciplina. Lips. 1753. 4.

Eiusd. *Baueri* Philologia Thucydideo — Paulina. Hal. 1773. 8. [Uterque liber adhuc habet, quae interpretem Thuc. iuvent, sed caute usurpandus est. Cf. I. 1. p. 88.]

Io. Dan. Heilmann Kritiſche Gedanken von dem Charakter und der Schreibart des Thuc. Lemg. 1758. 4. et in eius Opuscc. a Danovio editis. T. II. p. 89. ss. [Nunc etiam in Heilmanni interpretatione tertium edita. Liber laudabilis.]

Herodot und Thucydides. Verſuch einer nähern Würdigung einiger ihrer hiſtor. Grundſätze — von Geo. Fr. Creuzer. Lips. 1798. 8. add. eiusd. V. D. librum Die hiſtoriſche Kunſt der Griechen. 1803. p. 262. ss. [Posterior maxime liber tam egregius est, ut commendatione nostra non indigeat.]

Christ. Rami Comm. de sermonibus funebribus, qui publice Athenis habebantur. Hafn. 1793. 8. ab init. [A nobis non lecta.]

Thucydides editionis Bipontinae illustratus ac emendatus a *Io. Hyac. Kistemaker.* Phil. Prof. etc. Pars prima, complectens quatuor libros priores. Monast. 1791. 8. [Non sine fructu conferetur, ubi de explicando, verum exiguae utilitatis est, ubi de emendando Thucydide agitur. Eiusdem Kistemakeri adnotationes in libros poteriores in Bredovii notis ad Heilmanni interpretationem inveniri iam supra monuimus. Ex illo libello praecipua enotata in Gottl. exempll. Addendis.]

Aug. Matthiae Observationes in Thuc. lib. I. in (Ruperti et Schlichthorst) Magazin für öffentl. Schulen und Schullehrer. Vol. I. P. II. p. 423. ss. [Excerptae sunt in Gottl. exempll. Addendis, et maximam partem coniecturae sunt parum probabiles; vid. infra cap. XIII.]

J. H. Schloſſer, Apologie des Thucydides gegen den Tadel des Dion. von Halicarnaß [de dialogo Atheniensium et Meliorum, ut videtur,] und beiher über die Kriegsmanifeſte, im N. D. M. 1790. II. St. [Non potuimus nobis comparare, quod idem valet de proximo.]

Ein Gemälde des Thucydides von den Griech. Staatsrevolutionen und politiſchen Klubs zur Zeit des Pelop. Kriegs. Aus dem III. B. von 82 — 84 Hauptſtücke von J. H. Schloſſer, im Philoſ. Journal für Moralität, Religion und Menſchenwohl. 2. B. 1. H. p. 60 — 79.

Meierotto Comm. de Thucydide in Sammlung der Deutſch. Abhandl. der Kön. Preuß. Akad. d. Wiſſ. zu Berlin. a. 1796. n. 8. et in Mémoires eiusd. a. n. 24. [In nonnullis de Thuc. historiae natura universa, et potissimum de eius usu oratorio rectius iudicare docet.]

Μανουὴλ Σ. Τενεδίου Διατριβὴ εἰς Θουκυδίδην καὶ τῆς κατ' αὐτὸν ἱστορίας ἐπιτομή. Vind. 1799. 8. [Libellus frivolus.]

Ern. Aug. Evers Diss. de prooemio Thucydideo. Gott. 1803. 8. [De prooemio generatim nonnulla non male disputata, minus singulorum locorum explicatio vel emendatio auctori successit.]

[Locum Thuc. l. VI. c. 2. de origine Siciliae et Siculorum docte et copiose illustrare *Pelloulier* in Histoire des Celtes t. I. l. I. c. 11. perhibet Harl. in Bibl. Gr.]

Ioa. Christoph. Gatterer Commentt. tres de Herodoti et Thucydidis Thracia, insertae Commentatt. reg. societ. Goett. a 1781. vol. IV. p. 87. sqq. vol. V. p. 59. sqq. vol. VI. p. 3. sqq. Vernacule sub titulo: Joh. Chriſtoph Gatterers Abhandlung von Thracien nach Herodot und Thucydides aus dem Lat. überſetzt — von Herm. Schlichthorſt, des Königl. Athenäi und der Domſchule zu Bremen Conrect. Mit einer Landcharte. Gött. 1800. Quae commentationes, quamvis a Gatterero lingua satis barbara scriptae, tamen res ipsas egregie explicant, qua de causa earum pars, quae ad Thuc. pertinet, a nobis inserta est I. 2. p. 315. sqq.

Ueber Thucydides und Tacitus vergleichende Betrachtungen. Geleſen in der — Verſammlung der königl. Akademie der Wiſſenſchaften am 13. Oct. 1812. von Friedr. Roth, Dr. königl. baier. Finanzrath und Mitgliede der Akademie der Wiſſenſchaften. Monach. Latine apud nos I. 1. p. 381. sqq.

Essai critique sur la topographie de Syracuse au commencement du cinquième siècle avant l' ère vulgaire pour servir à l' intelligence de quelques auteurs anciens. Avec un plan. Par. *A. Letronne*. Paris. 1812. Compluribus locis Thucydidis illustrandis multum inservit.

Commentarii critici in Thucydidis octo libros a *Traugott Freder. Benedict* conscripti. Lips. 1815. Cf. cap. sequ.

Observationes criticae in Thucydidem. Scripsit *Ern. Frid. Poppo* Phil. Dr. AA. LL. M. Lips. 1815. Cf. Ephemm. Ienn. a 1816. m. Ian. no. 12. et 13. Ephemm. Lips. a. 1816. m. Ian. no. 16. Ephemm.

Hall. a. 1820. m. Iul. no. 76. 77. Schedae philoll. fasc. I. p. 1. sqq. fasc. II. p. 105. sqq.

Plures res ad descriptionem pestilentiae l. II. spectantes bene illustrat *Io. Chr. Fr. Meister* in Eines T. Lucretius Carus Schauergemälde der Kriegs=Peſt in Attica. Züllich. 1816.

Ad l. V. emendandum prodest libellus inscriptus: Kritiſcher Beitrag zum fünften Buche des Thucydides. Einladungsſchrift zum Oſterexamen — von Chr. Fr. Ferd. Haack, Rector des Lyceums. Stendal, 1817.

Spicilegium criticum in Thucydidem et Livium. Scripsit Aug. Ferd. *Lindau* A. M. Vratislaviae 1817. Coniecturas continet, de quibus vid. cap. XIII.

De situ et origine Syracusarum. Ad explicandam Thucydidis potissimum historiam scripsit atque Philisti et Timaei rerum Sicularum fragmenta adiecit Franc. *Goeller*, Gymn. Colon. AGr. Professor. Accessit tabula topographica Syracusarum. Lips. 1818. Liber utilissimus.

Ῥόστ, Σχόλια εἰς Θουκυδίδην καὶ δύο Δημοσθένους λόγους — Heidelb. 1819. Libellus futilis atque ridiculus. Cf. Ephemm. Lips. a 1820. p. 801.

Zur Geſchichte Helleniſcher Staatsverfaſſungen hauptſächlich während des Peloponneſiſchen Krieges. Bruchſtück einer hiſtoriſch=politiſchen Einleitung in das Studium des Thucydides. Von Friedr. Kortüm. Heidelb. 1821. Quem librum iam alibi utilissimum et liberali sensu plenum diximus.

Diatribe literaria inauguralis in Thucydidem et Ciceronis de eo sententiam, quam — pro gradu doctoratus summisque in philosophia — honoribus — in Academia Rheno-Traiectina rite ac legitime consequendis publico et solenni examini submittit *Petrus Camper*, Franequera — Frisius. Traj. ad Rhen. 1821. Constat ex duobus capitibus, quorum prius de Thucydidis institutione, historicis studiis, rebus gestis et opportunitatibus ad historiam conscribendam, alterum de Ciceronis de eo iudiciis agit. Res ipsae, praeterquam quod nimis multis verbis expositae sunt, maxima ex parte verae sunt, sed explicationes verborum et coniecturae simul propositae exiguam subtilioris grammaticae Graecae et usus loquendi Thucydidis cognitionem produnt. Cf. Ephemm. Lips. a 1822. m. Oct. no. 263.

Dionysii Halicarnassensis Historiographica, h. e. epistolae ad Cn. Pompeium, ad Q. Aelium Tuberonem et ad Ammaeum altera. Cum priorum editorum suisque annotationibus edidit *Car. Aug. Krüger*, Stolpe-Pomeranus. — Subiectae sunt eius commentationes criticae et historicae de Thucydidis historiarum parte postrema. Hal. 1823. Hae septem commentationes, quae ad l. VIII. referuntur, laude dignissimae sunt.

Observationes in Thucydidem. Scripsit *Franc. Goeller* Bambergensis, in Actt. Philoll. Monacc. T. II. f. II. p. 205. sqq. Add. eiusd. Addenda ad Observationum in Thuc. partem priorem in iisdem Actt. T. II. f. III. p. 315. sqq. et Observatt. in Thuc. par. post. ibid. p. 341. sqq.

Friderici Thierschii, Observationes in Thucyd. in eius Observv. in varios scriptores Gr. et Lat. in Actt. philoll. Monn. t. III. f. II. p. 273. sqq. et f. III. p. 451. sqq. Coniecturae sunt ingeniosiores quam veriores.

Multa ad Thuc. pertinentia, sed pleraque, exceptis nonnullis quaestionibus geographicis, vel levis vel nullius pretii leguntur in *Gailii* libello menstruo, cui nomen le Philologue, potissimum t. I. in notulis ad Thuc. p. 118. sqq., epistolis ad editorem huius libri p. 129. et (de Ichthye promont.) p. 165. sqq. tum de Doride p. 172. et de aliquot verborum significatione

p. 186. sqq. Quaest. „Octavus liber belli Pelop. estne a Thuc. conscriptus eoque dignus?“ p. 201. sqq. de priscis Athenis p. 241. sqq. de pugna apud Mantineam p. 261. sqq. Quaest. „Thucydides composuitne totam historiam belli Pelop.“ p. 285. sqq. (add. t. II. p. 97. sqq.) de coloniis Graecis ad litus Thraciae et vi formulae *τὰ ἐπὶ Θρᾴκης* p. 315. sqq. (cf. iam p. 176.) de Sitalce et Thracia Odrysica p. 352. sqq. (cf. nostri libri I. 1. p. 408. sqq.) t. II. in comment. de vocabulis a Steph. in Lex. omissis aut negligentius explicatis p. 1. sqq. 217. sqq. 225. sqq. 305. sqq. t. IV. in adnotationibus ad lexica et grammaticas p. 7. sqq. et 256. sqq. in pugna navali Sybotorum p. 139. sqq. t. V. de Plataearum et lacorum adiacentium situ p. 273. sqq.

Festi Hellenici. The civil and literary chronology of Graece from the LVth to the CXXIVth Olympiad. By *Henry Tynes Clinton* Esq. Oxon. 1824. Ibi antiquioris Graecae historiae a Thuc. narratae chronologia examinatur et cum Diodoro comparatur p. 229. et alia insunt temporum rationes apud Thuc. illustrantia, id quod testatur Repertorium recentissimae literaturae a. 1824. no. 10. p. 261.

Cap. X. Quid in libris praecedente capite memoratis ad Thucydidem emendandum praestitum sit.

Hi, nisi qui nos fallunt, sunt libri, quibus in Thucydide vel emendando vel explicando atque iudicando subsidiis uti licet. Iam vero quid in his ad germanam manum scriptoris restituendam praestitum sit, breviter videamus. Ac de veterrimis quidem exemplis editis iam cap. VII. locuti sumus, eorumque scriptura saepissime mutata Henr. Stephanum novae recensionis auctorem exstitisse intelleximus, quam quum ad nostra usque tempora omnes ita secuti sint, ut ab ea rarissime levissimis in rebus recedere auderent, Stephani editiones pro vulgatorum exemplarium fundamento habendae sunt. Egregie autem ille de Thucydide meruit, quum et sinceram eius manum veteris codicis ope saepe restitueret, et notas, quae tum ipsa scriptoris verba tum eius Scholiastas illustrant, calci librorum, quos emisit, subiiceret, in quibus adnotationibus, quamvis initio, in Scholiastam maxime ubi disputat, verbosioribus et nonnunquam in hunc iniquis, (qua de causa Dukerus in Praef. eum haud raro *λεπτολόγον* atque *πολυλόγον* esse scribit,) multa insunt verissime disputata, ut eas doleas non esse ad finem historiae Thucydideae continuatas. Sed Stephanum, quamvis praeclare de scriptore nostro meritum, multa tamen vitia intacta reliquisse, aliis vero non rectam medelam adhibuisse, haud mirabere, si et qua aetate vixerit, et quam multiplex fuerit eius industria, reputaveris. Nam ut eius aevo nondum ea erat Graecae linguae cognitio, quantam hodie studiis nonnullorum egregiorum virorum debemus, et multa adminicula, quibus nos ad sermonem Thucydidis integritati reddendum uti possumus, saeculo XVI. exeunte incognita erant, ita Stephanus ipse, plurimis negotiis districtus, breve duntaxat tempus historicorum principi consecrare poterat, unde, qui adnotationes eius diligenter examinaverit, eum non ubique usum loquendi Thucydidis satis cognitum habuisse intelliget. Ex eius autem tempore ad nostrum usque aevum non prodiit Thucydidis liber, qui critici editoris curam expertus esse dicatur. Hudsonus enim novos quidem codices consuluit, idemque factum est a Dukero, alque adnotationes ille non ita multas, tum suas tum a Porto atque Acacio Enenckelio petitas, hic atque Wassius plures et doctissimas addiderunt; quarum eae, quas Wassius scripsit, praecipue grammaticorum aliorumque scriptorum ad Thucydidem respicientium locos comparant, et nomina atque res urbium commemoratarum pertractant, in quo doctrinae copia auctorem aliquoties longius avocat; Dukeri adnotationes autem rariora dicendi genera aliis scriptoris nostri exemplis passim illustrant, aliquoties etiam scripturam depravatam atque ex hoc vel illo libro (maxime Cass.) corrigendam videri docent. Sed tametsi hac Dukeri observationes omnes egregiae sunt, et subtilissimam Graecae linguae scientiam ei fuisse declarant, qua de causa ab omnibus philologis summo iure plurimi aestimantur et studiose perleguntur, atque Dukerus Thucydidis explicatorum longe optimus, ne dicam unicus, vocandus est, tamen non tam quod satis multa difficilia praetermiserit, quam quod toties scriptori lucem affuderit, admirabere, si haec ipsius verba audiveris. „De meis animadversionibus hoc velim sciat lector, eas longe maximam partem, interim dum chartas operis typographicis tradendas lego, iisque omnia describo ac designo, partim e comparatione variantis scripturae librorum manu exaratorum, alias ex adnotamentis, quae in oris exemplaris mei scripta habebam, quasdam etiam ex iis, quae mihi memoria suggerebat, et levi negotio inveniri poterant, confectas esse. Quae longae ac laboriosae inquisitionis erant, mihi non attingenda, nec de singulis diversitatibus scripturae deliberandum esse duxi; id quod neque mihi, quum primum hanc curam suscipiebam,“ [iussus quippe a Wetstenio et Smitho bibliopolis, qui ultra modum aucto exemplorum Hudsonianorum pretio novam editionem cum Wassii adnotationibus moliebantur,] „propositum erat, nec ratio temporis, operis semper urgentibus, et me aliarum rerum curis non vacuo, patiebatur. Nam mihi soli omnia eodem tempore agenda erant, libri editi cum scriptis conferendi, varietas scripturae excerpenda et suis locis ponenda, cetera omnia apte ordinanda, postrema typographorum specimia emendanda, ac denique muneris publici partes implendae.“ (Add. eiusd. praefat. init.) Haec sicut de adnotationibus valent, ita in ipsa Graecorum serie Hudsonus ad Stephani editionem posteriorem suam conformaverat, idque tanta fide, ut (quae ipsius verba sunt) vix latum unguem ab eo discesserit.“ Dukerus autem rursus „in τῷ κειμένῳ, textum vulgo vocant, Thucydidis secutus est editionem Oxoniensem, e praescripto cl. Wasse, quo auctore Wetstenii et Smithus hanc editionem susceperunt, nisi ubi ille“ [quod rarissime in parvis rebus factum] „aliquid mutatum voluerat. Ipse sibi nihil in ea re permisit, contentus in animadversionibus dixisse, quae sibi videbantur, praeterquam quod semel, aut summum bis, e mss. ἐς pro εἰς, et si quod fortassis aliud non maioris momenti est, rescripsit.“ (Haec ipse testatur in Praefat.)

Haec est origo scripturae, quae vulgata exemplaria occupat. Quam non optimam esse posse ex hac ipsa narratione coniectabis, sed fortassis tamen non tot vitiis inquinatam suspicabere, quot re vera eam contaminant. Nam saepissime ibi non ea legi, quae plurimorum et optimorum librorum manu scriptorum auctoritas exarari iubet, id quidem etiam non monitus credes. Ac sic in prima oratione Corinthiorum I, 37 — 43. septies decies vulgatam modo gravioribus modo levioribus in rebus ad praestantissimorum librorum normam correximus, in oratione Atheniensium I, 73 — 78. quindecies, in rebus Pausaniae I, 126 — 134. fere vicies. Sed plurima etiam interpretamenta in his vulgatis exemplaribus reperiri cap. XI. cognoscemus. Neque in vocabulorum formis sufficiens aequabilitas ibi cernitur, verum non solum in iis, de quibus iudicium non satis certum est, sed in iis, quae dubitatione carent, ut in ξύν, σσ, ρσ, ἐς, passim fluctuantur, atque σύν, ττ, ρσ, εἰς et similia exhibent. Vid. I. 1. p. 208. sqq. cum Farr. script. Eandemque inconstantiam in nominibus propriis probant, quum modo de Solio modo de Sollio, de Palensibus et Pallensibus (Cephalleniae), Pyra et Pyrrha loquantur.

Tum referta sunt omnium generum vitiis grammaticis, e. c. *ἐφόρμουν* pro *ἐφώρμουν* III, 107. *εἰώθησαν* VI, 58. *ἐνθυμηθείτω* VI, 78. atque *ἐνδώσωμεν* ibid., *ἀποδιδράναι* (pro *ἀποδρᾶναι*) IV, 46., *σφαλῶμαι* (cf. Buttm. Gr. max. p. 113.) pro *σφάλλωμαι* ter, *ἀγγελοίμεθα* pro *ἀγγελλοίμεθα* (pass.) VI, 34., *βραχέως*, *ἡμισέως* et similibus saepius (vid. I. 1. p. 201. et Lob. ad Phryn. p. 247.), *ἐπειδάν* cum indicativo ter IV, 48. 130. et 132., *εἰ τύχοιμεν, φίλοι μὲν ἂν — γιγνώμεθα* IV, 63., *μή* vetans cum indicativo praesentis I, 73. et cum coniunctivo praesentis I, 43. V, 103. VI, 17. *οἳ ἂν — ὠφελοῦσι* VII, 68., *λέγοντες, ὥς — ἀναγκάσωσι* V, 36., et alias aeque egregias formas atque structuras permultas suppeditant. Ex quibus quoties ibidem in sententia peccatum sit, quae vitia saepe occultiora sunt, facile coniectari potest, atque insuper, ubi non in ipsis verbis peccatum, interpunctio nonnunquam tam vitiosa est, ut orationem obscuret.

Quae quum ita sint, complures paulatim viri docti vulgata exemplaria emendare conati sunt. Quod primus Reiskius aggressus est, cuius temeritas cum nimia praecedentium editorum timiditate mirum quantum pugnat; nam ut alios plurimos scriptores, ita Thucydidem quoque coniecturis suis plurimis et vanis et paene omnibus ne speciosis quidem inquinare voluit, quae quum hodie satis explosae sunt, nihil amplius addimus. Qui vero hunc paucis annis post excepit Abreschius, vir utique doctus, illustrando magis quam emendando Thucydidi intentus fuit, in quo hoc unum peccavit, quod passim duriorem verborum ordinem instituit. His interpretibus nihil curatis Dukeri scripturam constanter retinuit Alterus, praeterquam quod bis terve ex cod. Vind. aliquid mutatum est, et multa vitia typographica irrepserunt. Proximus editor Gottleberus aliquoties quidem in primis libris Stephanum et Dukerum in Graecorum continuatione constituenda deserere ausus est; sed et rarissime id fecit, et aeque saepe perperam ac recte, quum et, quod cap. VI. ostensum est, libris depravatis paruerit, et, quod cap. XIII. declarabit, nonnullas coniecturas temere receperit. Per reliquos autem Thucydidis libros inde a tertio, ubi Gottleberus Graeca expolire in exemplari, quod Bauerus typis exscribendum curavit, desierat et Bauero soli haec provincia imperata erat, nihil usquam in Graecis mutatum. Nam Bauerus soli plerumque explicationi studuit, quam etiam Gottleberus longe magis curaverat; sed ne haec quidem bene iis processit. Etenim Gottlebero, cuius uberiores adnotationes tantum l. I. et II. complectuntur, (nam l. III. iam rariores sunt, et l. IV. tantum parvae notulae maximam partem ex Abreschio et Heilmanno excerptae exstant, quae tandem sub finem l. V. desinunt,) non satis ampla erat doctrina, neque Thucydidem, quod in eo magis etiam quam in aliis multis scriptoribus necessarium est, assidua manu tractaverat, ut ex ipso explicare posset. Bauerus autem, vir perversioris ingenii, implicata, impedita, obscura, ut ipse in praefatione innuit, natura sua magis amans quam simplicia, plana, perspicua, Latinarum quidem literarum, sicut in Ernesti discipulo consentaneum erat, non mediocriter gnarus, sed Graecas praeter Thucydidem, quocum eum aliquam familiaritatem contraxisse Philologia Thucydideo — Paulina et disputatio de Thucydidis lectione optima interpretandi disciplina demonstrat, ex solis paene libris sacris, et scholis theologorum, in quibus inepta quaeque et grammaticae contraria defensa audiverat, edoctus et ad Pauli atque Iudaicam linguam iudicare adsuetus, longe plurimis in locis tam inutiles nugas protulit, ut, qui non contorta, imo inaudita, barbara atque soloeca discere velit, ei pleraque, quae ad Thucydidem adscripsit, ut non scripta cogitets, uadendum sit. Quae deinde apud Britannos a. 1804. emissa sunt Thucydidis exemplaria, ea licet obiter tantum inspexerimus, in plerisque tamen pariter accurate Dukerum sequi intelleximus, nisi quod Atticae formae ubique sunt repositae, qua in re editor, ut in praefatione ipse fatetur, audacior fuit, quum omnium codicum auctoritatem saepe posthabuerit; velut in plusquamperfecti activi tertia persona, quam semper per η scribit (e. c. ἐνεπεποιήκη, ᾔδη,) de quo cap. VIII. sermo fuit, et in ᾖσαν, quod pro ᾔεσαν invitis codicibus ubique restituit. (At vid. I. 1. p. 229.) Neophytus Ducas criticum agere omnino noluit, sed notas grammaticas et exegeticas addidit non ubique contemnendas, neque tamen penitus in sententiam Graecorum penetrantes aut doctrinae laudem quaerentes, sed Scholiis similes. Qui vero fere eodem tempore novam editionem agressus est Gailius Franco-Gallus, quum bibliothecae Parisinae copiis uteretur, sperari poterat, fore, ut tandem aliquando Thucydidis verba emendatiora exhiberentur. Sed huic exspectationi non satisfactum est, quum Gailius, praeterquam quod, ut cap. II. audivimus, libros non satis diligenter contulit, nec unquam in pretium eorum inquisivit, eorum scripturae diversitatibus ne ad aperta quidem vitia corrigenda uteretur, sed interdum adeo operarum errores ex Lipsiensi exemplari repeteret, (velut omissum οἱ ante πολέμῳ I, 2. ἀναχωρήσαντες pro ἀναχωρήσαντας II, 12. καθέστη III, 11.) in particulis autem, temporibus, modis et aliis eiusmodi rebus ea comminisceretur, quae in Germania vix quisquam hodie dicere audeat. Quae ne videamur temere contendisse, exempla nonnulla adiiciamus. I, 5. ex unius libri incertis vestigiis scribi vult — vix oculis credas — ὀνειδιζόντων τε, quod τὲ interpretatur *quippe*, *nimirum!* Omnino enim hac particula ita delectatur, ut, quascunque velit, notiones ei tribuat. Quid quod eam I, 39., ubi ex uno codice (inter uncos) inepte edidit τῆς τε ἀφ' ἡμῶν αἰτίας, Gallico *oui* affirmativo (sicut alibi in Observv. p. 271. Gallico *certes*) respondere dicit! Neque improbat illud τέ, quod I, 26. nonnulli libri post ἐδέοντο addunt. Ibidem alia eruditionis specimina dedit. Ubi enim scripturae discrepantiam in voc. ᾔσθηντο, pro qua ᾔσθοντο restituendum erat, commemorat, ita loquitur, quasi altera harum formarum pro imperfecto habenda sit! Paulo post non multum abfuit, quin Thucydidi pro προσλαβόντες e duobus pessimis codd. obtruderet barbaram formam προσλαμβόντες, quam rariorem et fortassis eam ipsam ob causam in libris mutatam esse ait! In eodem capite particula ὡς in verbis στρατεύουσιν ἐπ' αὐτοὺς οἱ Κερκυραῖοι τεσσαράκοντα ναυσὶ μετὰ τῶν φυγάδων ὡς κατάξοντες adeo offensus est, ut uncis eam includeret. I, 40. ex uno cod. δὲ post τῶν ἄλλων inter uncos addidit et exquisitum vocare ausus est! Post quae eruditionis eius et criticae sagacitatis specimina quis alia desiderabit! Quorum qui cupidus esset, eum ad interpretamentum ἃ δεῖ Λακεδαιμονίοις ἀποκρίνασθαι I, 144., quod non improbandum esse putat, et συνέβη, II, 102., quod adeo recepit, tum ad ἐφόρμουν III, 107. ἀποδιδράναι IV, 46.

et alia huius generis paene sexcenta, quae intacta reliquit, denique ad multas praeclaras grammaticas observationes t. IX. (velut ἢ — ἤ pro καὶ — καί p. 37. imperf. pro praes. p. 38. etc.) remitteremus. A quibus criminibus, quae in Observationibus criticis large in eum conieceramus, quam belle se defenderit, qui discere cupiat, is adeat epistolam priorem, quam in Philologo t. I. p. 129. ad nos dedit. Quas proxime Germania vidit novas Thucydidis editiones a Seebodio et Schaefero curatas, in iis Graeca Gottleberi servata sunt, et tantum interpunctio et voculationes aliquoties correctae, sed illa quidem rarius, quam optandum erat. Ac ne omni quidem ex parte verum esse potest, quod Seebodius in praefatione affirmat, „se textum ex editione Gottlebero — Baueriana, *collata tamen Duckeriana,* — exprimendum curasse.“ Quodsi Dukerum ubique diligenter comparasset, evitasset certe vitia typographica in Lipsiensi exemplari commissa, quod non semper factum esse docet ab ipso quoque neglectum οἱ ante πολέμῳ I, 2. atque ἡμεῖς δή (pro ἡμ. δέ) I, 74. Quum igitur tot tantaque in libris editis superessent vitia, ad ea Benedictus in Commentariis criticis in Thucydidem lectores attentos reddere incepit. Ubi ut nonnulla invenimus utiliter observata et quibuscum plane consentimus, ita alia non minora desideravimus. Benedictus enim librorum mss. pretium non expendit, unde factum est, ut fere semper ad numerum eorum duntaxat respiceret, et saepe mendosorum codicum scripturam amplecteretur, quod iam cap. VI. exemplis demonstravimus. Deinde de nonnullis rebus grammaticis non ea, qua par erat, cautione iudicavit. Ita quum particulam τέ, cui a Gailio nimis latum ambitum assignatum vidimus, non aliter usurpari posse putaret, nisi si aliud τέ vel καί sequeretur, dici vix potest, quot locos temere tentaverit, in quibus ea, quemadmodum apud alios etiam historicos et apud poetas, nihil est nisi copula. I, 4. (Μίνως) τῶν Κυκλάδων νήσων ἦρξέ τε, καὶ οἰκιστὴς πρῶτος τῶν πλείστων ἐγένετο, Κᾶρας ἐξελάσας, καὶ τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας ἡγεμόνας ἐγκαταστήσας· τό τε ληστικὸν, ὡς εἰκὸς, καθῄρει ἐκ τῆς θαλάσσης. Hic Benedictus legi iubet τότε, quod et languet, quum, si a Minoe piratae sublati sunt, non opus sit, *tunc temporis* factum esse dicatur, neque orationi nectendae satis convenit, denique, quod gravissimum est, nomen ληστικόν articulo privat, qui nullo modo deesse potest. Nam longe aliud est καὶ ναυτικῷ ἰσχύσας c. 9., ad quae verba Benedictus provocat. Ubi enim non de certa quadam classe, non de certis latronibus, sed de copiis maritimis vel praedonibus sensu indefinito sermo est, ibi non dubium est, quin recte omittatur articulus. Hic vero Minos non latrones sensu indefinito, sed eos latrones, qui tunc mare vexabant, sustulisse dicendus erat. (Sed articuli saepius in illis commentariis ratio non habita, velut in vanis coniecturis ἄλλοι προτέρων, IV, 8. et βουλομένους, IV, 80.) Non minus falsum est illud τότε, quod Benedictus c. 5. reponit, in vv. Τό τε σιδηροφορεῖσθαι τούτοις τοῖς ἠπειρώταις ἀπὸ τῆς παλαιᾶς ληστείας ἐμμεμένηκε. Etenim non *tunc* (quando tandem?) mos armorum gestandorum mansit, sed ἀπὸ τῆς παλαιᾶς ληστείας μέχρι τοῦδε. C. 17. Benedictus pro τύραννοι δέ legi vult τύραννοί τε, ut τέ post ἐπράχθη habeat, quo referatur. Quae particulae si sibi responderent, initium capitis omni nexu cum praecedente capite destitueretur. Add. I, 25. (ἐδέοντό τε.) 50. (τούς τε.) 75. 84. II, 21. 41. 65. III, 57. al. Sed etiam aliae res grammaticae virum doctum latuisse videntur. Nam si scivisset, ἆρα non solum *num*, sed etiam *nonne* significare posse (cf. Herm. ad Vig. p. 823.), I, 75. non ἆρ' ἀνάξιοι pro ἆρα ἄξιοι scribendum esse coniecisset. Neque III, 42. *Διαφέρει αὐτῷ, εἰ, βουλόμενός τι αἰσχρὸν πεῖσαι, εὖ μὲν εἰπεῖν οὐκ ἂν ἡγεῖται περὶ τοῦ μὴ καλοῦ δύνασθαι*, legi voluisset ἡγῆται, quasi ullus unquam Atticus scriptor εἰ ἂν ἡγῆται dixisset. (Sed naturam sententiarum conditionalium se prorsus non perspectam habere saepius ostendit, ut quum ἀφίκοιντο pro ἀφίκοντο VI, 78. probat.) Neque I, 36. in τρία μὲν ὄντα, τούτων δ' ἕν (nam ita interpungi iussit,) cum Gailio casus absolutos finxisset; neque eosdem in formulis, qualis est οὐ προςῆκον IV, 95. aut εἰωθότες οἱ ἄνθρωποι IV, 108. (cf. I. 1. p. 110.) repudiasset. Non magis V, 9. in ὅτι haesisset, aut tam insulsam scripturam excogitasset, qualis est, ἀπὸ μὲν οἵας χώρας ἥκομεν, ὅ τι ἀεὶ διὰ τὸ εὔψυχον (sc. γίγνεται), ἐλευθέρας. Add. V, 111. fin. ubi commate post μίαν posito ad ἔσται ex praecedd. βουλεύσασθαι suppleri vult; VI, 35. ubi puncto post λέγει deleto τοῖς δέ in τοῖςδε mutat (at vid. I, 1. p. 268.); 46. ubi in πολλὴν τὴν αἰτίαν εἶχον haeret (at vid. III, 23. VII, 71.); 66. ubi scientiae suae grammaticae cumulum addit, legi iubens ἐν τούτῳ δ' οἱ Ἀθηναῖοι — καθίσαν τὸ στράτευμα, sic ut participium pro verbo finito positum, τὸ στράτευμα autem appositio ad οἱ Ἀθηναῖοι sit, *Athenienses, nempe eorum exercitus castra posuerat!* Hoc est sapere! Tantopere autem grammaticam quum ignoraret, non mirum est, paene omnes, quas proposuit, coniecturas tam superfluas quam falsas esse, de quo adhuc infra (cap. XIII.) pauca adiicienda erunt. Praeterea Benedictus scripturam, quam praefert, plerumque ne ibi quidem, ubi verum vidit, ex loquendi usu satis stabilivit, sed tantum multorum codicum auctoritatem non negligendam esse dixit, quod per se constabat. Ex quibus omnibus apparet, a Stephano inde usque ad Benedictum ad Thucydidis orationem vel a maculis, quibus sensim contaminata est, liberandam, vel ab inanibus mutandi conatibus defendendam omnino minus, quam exspectes, factum esse.

In tali igitur statu quum haec praestantissima historia esset, nos a. 1815. observationes nostras criticas in Thucydidem emisimus, in quibus simili modo, quo in hac disputatione de arte critica in Thucydide exercenda, primum fontes scripturae huius historici examinati, atque de Scholiasta, Vallae interpretatione et scriptoribus, qui verba quaedam Thucydidis laudant, maxime Dionysio, Photio et Lexicis Seguerianis, tum vero praecipue de libris manu scriptis, quorum Cass. Aug. horumque sectatores egregios, Ar. Chr. Dan. et caeteros eius generis depravatos, alios mediocres esse declaravimus, expositum est; porro de usu antiquorum monumentorum sic disputatum est, ut et interpretamenta quum ab aliis iam detecta tum alia et loci regulis grammaticis atque dialecto scriptoris repugnantes per quatuor priores libros pertractarentur; denique de crisi coniecturali actum et nonnullis locis memoratis, qui interpunctione correcta sanari possent, partim aliorum coniecturae examinatae partim novae propositae sunt. Qui liber quum, quamvis in singulis quibusdam rebus aut amice et humaniter refutatus (Ephemm. Ienn. a. 1816. m. Ian. no. 12. et 13. quibuscum cf. iudicem minus nobis amicum in Ephemm. Hall. a 1820. m. Iul. no. 76. 77.) aut acerbe impugnatus (vid. censuram in Schedis philologg. f. I. p. 1. sqq. et f. II. p. 105. sqq., cuius in verbis amaritudinem flocci facimus, argumenta contra dicta in adnotationibus passim refutabimus, alia nonnulla vera esse facile largimur,) tamen in summa disputationis, sive in modo, quo de fontibus et subsidiis scripturae atque Thucydidis ad illud usque tempus tractatione agebatur, assensum virorum doctorum tulisset, (vid. ipsum iniquiorem censorem f. I. pag. 30. et passim;) in ea, quam ibi ingressi eramus, via perreximus. Etenim quam nunc exhibemus expositionem, a priore illa non differt nisi primum ratione, qua de singulis locis disputatum est, quum ibi difficiliores, quantum fieri posset, omni ex parte examinarentur, nunc uberior explicatio, ubi necessaria sit, ad adnotationes reiecta sit. Deinde exemplis ad res comprobandas prolatis, quae male adhibita esse aut ipsi aut ex censoribus nostris intelleximus, alia substituimus, eaque non ex solis quatuor prioribus libris, sed ex omnibus repetiimus. Tum vero non solum eorum librorum manu scriptorum, qui ab illo inde tempore in lucem protracti sunt, sed etiam superiorum aliquot, in quos olim sicut Bas. et Gr., negligentius inquisiveramus, aut, sicut K., plane neglexeramus, pretium perpendimus.

Interea vero duo libri editi sunt, in quibus, quae in Observationibus criticis fieri iussimus, maximam partem effecta sunt, Haackii atque Bekkeri exemplar Thucydidis. De illis quid nobis iudicandum videatur, in Ephemm. Ienn. a. 1820. m. Dec. no. 235. 236. explicuimus. Ubi hunc editorem usui scholarum, cui librum suum destinavit, in plerisque bene consuluisse, et tam scripturam ad optimorum librorum normam saepissime emendasse quam sententiam, quantum discipulorum intellectus admitteret aut postularet, recte explanasse affirmavimus. Reprehendimus autem primum, quod Haackius in scriptura praestantissimorum librorum restituenda sibi non satis constitisset, sed eam non raro adhuc sine idonea causa sprevisset, (velut VII, 19. *πρωΐτατα* pro *πρωϊαίτατα*, 21. omissionem part. *ἄν* post *χαλεπωτάτους*, 37. *τῶν Συρακοσίων καὶ ξυμμάχων* pro *τῶν Συρ. καὶ τῶν ξυμμ.*, 40. omissionem voc. *αὐτοῦ* et voc. *ἠμύνοντο*, sicut 44. omissionem vocc. *οἱ μέν*, et mox *διέφθειρον* pro *διέφθειραν*, 50. *ἀπενεχθέν-*

των pro ἀπενεχθέντες et δύο pro δυοῖν, 58. omissionem voc. ἠθύμουν, add. 63. 70. VIII, 50. quater, al.) Deinde quod vitia grammatica (quo σφαλώμεθα VI, 23. 75. ἄξαντα V, 6. τὰς ἡμίσεας τῶν νεῶν VIII, 8. οἳ ἂν ὠφελοῦσι VII, 67. et al. pertinent,) nondum satis diligenter sustulisset. Tum quod nonnunquam male interpretamenta (VI, 2. Ἰταλία. 4. τὴν ἰδέαν 27. ἥ τετράγωνος ἐργασία, cf. cap. XI.) odoratus esset aut scripturam librorum sine idonea causa sollicitasset (ut VI, 13. init. tum ἁθροωτέρῳ VI, 34. τῆς ἀλλοτρίας 69. ἐδῄωσας τούς τε ἀγρούς 94. ἵνα περ 98. εἶεν VIII, 45.), alibi vero vulgatam nimis patienter tulisset. Praeterea adnotationes geographicas quidem lectoribus, in quorum commodum liber editus est, plerumque satisfacere posse, sed historicas fere omnes deesse, multa rariora atque dubitationibus obnoxia dicendi genera non esse illustrata, in aliis etiam editorem a sensu aberrasse videri pluribus ibi declaravimus.

Restat ut de ultimo viro eoque praestantissimo omnium, qui inde a Stephano et Dukero Thucydidi operam navarunt, loquamur, Imm. Bekkero. Qui quum non solum novos libros comparasset, sed iis atque prius collatis etiam ad Graeca corrigenda uteretur, novam et praeclaram huius scriptoris recensionem, a Stephaniana plurimum diversam, exhibuit. Cuius primum meritum hoc est, quod scripturae discrepantias, quae hucusque per exempla Lips. Vind. Par. dispersae legebantur, collegit, (omissis tamen iis, quas edd. vett., et maxima ex parte etiam quas Valla suppeditabat, nec raro etiam neglectis veterum grammaticorum locis). Deinde scriptura plurimorum et optimorum codicum, prius mirum quantum neglecta, et ne ab Haackio quidem, quantum par erat, restituta, longe plerisque in locis, ubi natura eius non obstabat, recepta est. Quanquam aliquoties vel huius editoris constantiam desideramus, ut quum *φυλοκρινεῖν* VI, 18. et *πάντα ὑπόπτως ἀποδεχόμενοι* VI, 53. repudiavit, VII, 9. et 40. *ἠμύνοντο* uncis inclusit, quae abiicere potius debebat, 44. 50. et 70. ea habet, quae modo apud Haack. vituperata sunt. Verum idem in posterioribus maxime libris haud raro in contrarium vitium incidit, ut suis libris nimis pareret, et scripturam It. Vat. et H., aut solorum Vat. et H. vel Vat. et It., aut etiam unius Vat., quos nonnunquam quidem optima praebere, sed non raro etiam depravatos esse cap. IV. vidimus, ei, quae in reliquis omnibus libris est, sine ulla idonea causa praeferret. Sic, ut locos graviores cap. IV. tractatos nunc omittamus, IV, 72. cum Vat. et It. (quibus ex reliquis solus C. adstipulatur) in vv. *τῶν μὲν ὁπλιτῶν περί τε τὴν Νίσαιαν ὄντων καὶ τὴν θάλασσαν ἐν τάξει* particulam *τε* abiecit, quam per traiectionem pro *περὶ τήν τε Νίσ.* recte positam esse non poterat ignorare. (Cf. nos I. 1. p. 300. et Elmsl. ad Eur. Heracl. 622.) V, 13. cum It. Vat. H. *εἶναι ἔτι* pro *ἔτι εἶναι* et V, 28. cum iisdem *ἄνευ τοῦ δήμου τοῦ Ἀργείων* exaravit, posterius haud dubie, quod vulgatum *ἄνευ τοῦ δήμου τῶν Ἀργείων* eo odio persequebatur, quod alii quoque in tales genitivos conceperunt, quos mirum est non statim in introitu Thucydidis historiae *τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων* in *τὸν πόλ. τὸν Π. καὶ Ἀθ.* mutasse, atque aeque patienter *τὴν γῆν τῶν Παῤῥασίων* V, 33. *τοὺς πρέσβεις τῶν Βοιωτῶν* V, 40., *τοὺς πρέσβεις τῶν Ἀθηναίων* VI, 7. *τὸ πλῆθος τῶν Ἀργείων* V, 59. *τὰς ναῦς τῶν Συρακοσίων* VII, 37. et alia huius generis sexcenta tulisse. Facilius alicui blandiatur V, 43. *ἡλικίᾳ μὲν ὢν ἔτι τότε νέος*, quod ex iisdem libris petiit pro *ἡλικ. μὲν ἔτι τότε ὢν νέος* fortassis vel sic retinendo. 57. rursus cum iisdem tribus *ἀφεστήκει* pro *ἀφειστήκει* ei probatum est (cf. I. 1. p. 228.), et 58. *μετὰ τῶν ξυμμάχων τοὺς Λακεδαιμονίους καταβήσεσθαι* pro *τοὺς Λακεδ. μετὰ τῶν ξυμμ.*

καταβ., qui vulgaris ordo et aliis Thucydidis locis (e. c. I, 105.) comprobatur, et naturae rerum accommodatior est, quum populus, cui imperium est, prius nominandus sit. Tum minima quidem mutatio est ἐπιλείπωσιν in ἐπιλίπωσιν V, 103., sed ne ea quidem, si recte iudicamus, necessaria. L. VI. c. 20. Ἐπὶ γὰρ πόλεις — μέλλομεν ἰέναι μεγάλας — οὐδ᾽ ἂν τὴν ἀρχὴν τὴν ἡμετέραν εἰκότως ἀντ᾽ ἐλευθερίας προςδεξομένας pro postremo ex It. Vat. H. προςδεξαμένας dedit, atque ἄν futuro iunctum adeo fastidit, ut etiam V, 94. οὐκ ἂν δέξοισθε (*non sitis recepturi*) invitis omnibus libris in οὐκ ἂν δέξαισθε (*non receperitis*) mutaverit, et miremur, quod V, 15. γνόντες νῦν μᾶλλον ἂν ἐνδεξομένους intactum reliquit. Cf. I. 1. p. 160. Saepius etiam Vat. et H. solos secutus est, velut frequenter in addita part. τέ, quam hi libri vehementer amant, quamque ex iis inseruit VII, 1. (bis.) 11. 18. 20. 25. 29. 33. 48. al. Deinde VII, 5. et VIII, 88. ἑαυτοῦ pro αὑτοῦ, et 7. atque 16. καὶ ναυτικὴν καὶ πεζὴν (στρατιάν) pro καὶ ναυτ. καὶ πεζικήν ex iisdem exaravit, quanquam memor esse debebat eorum, quae contra Thomam Mag. Thucydidi tamen πεζικός non abiudicantem eius interpretes et Dukerus ad VI, 34. disputaverant. VII, 26. ex Vat. et H. inter καὶ et λῃσταί interposuit ἅμα, quod, ut non difficulter excidere, ita a correctoribus, qui hos libros non raro interpolarunt, elegantiae et perspicuitatis causa addi poterat. Statim post pro ἐπέπλει (ἐπὶ τῆς Κερκύρας) si unus H. παρέπλει, Vat. ἐπιπαρέπλει habet, non magis ideo alterutrum probandum censemus. Vat. enim omnino verba cum duabus praepositionibus composita, in quibus recentiores nonnulli Graeculi venustatem sermonis quaesiverunt, nimis amat. Nam si solus ἐπιδιαφέρειν VIII, 8. et συνδιαπολεμεῖν VIII, 13. suppeditat, num eo tantum confides, ut verba, quibus Schneideri lexicon caret, cum Bekkero edas? Cum solo Vat. idem rursus VII, 27. articulum ante *πολὺ μέρος* addidit, licet, cur ibi potius *maxima*, quam *magna pars* dicendum sit, animo non concipiamus. Proximo capite in *πόλιν οὐδὲν ἐλάσσω αὐτήν γε καθ' αὑτὴν τῶν Ἀθηνῶν* (ubi *γέ* pro inepto *τέ* ex H. recte editum, atque etiam *ἐλάσσω* pro *ἐλάσσονα* ex eodem probandum videtur, quoniam in hoc nomine et plerisque aliis formas *ονα, ονες, ονας*, quibus Xenophon non abstinet, Thucydides aspernatus esse reperitur, quanquam *πλέονα, πλείονες, πλείονας* non sprevit, vid. I. 1. p. 223.) quum plerique libri *τῶν Ἀθηναίων*, Vat. solus *τῆς Ἀθηναίων* exhibeat, non huic, sicut Bekk., sed illis equidem morem gero; nam urbs *non minor Atheniensibus* tam Graece quam Latine recte dicitur pro *non minor urbe Atheniensium*, atque hoc modo si scripsit Thucydides, quomodo in aliis *τῶν Ἀθηνῶν*, in aliis *τῆς Ἀθηναίων* corrigi potuerit, facile apparet. Magis arridet *ὅτι οὐ πολὺ ἐνίκων* pro *εἰ μὴ πολὺ ἐνίκων* VII, 34.; (nam hoc *ὅτι οὐ* nec temere oriri potuisse videtur, et orationem variat;) atque VII, 80. *ἐπειδὴ γένοιντο ἐπὶ* (pro *παρὰ*) *τῷ ποταμῷ* (praesertim quum statim sequatur *παρὰ τὸν ποταμὸν ἴοιεν*). Verum ut in his tamen obloquare, ita in eodem cap. 80. ex uno Vat. perperam *μετεπέμψαντο* pro *μετέπεμψαν* editum esse docent quae Dukerus ad VI, 88. adnotavit. Neque cum uno Vat. et Bekk. VIII, 6. *ἔμελλον πέμψειν* pro *ἔμ. πέμπειν*, multo minus autem sublata orationis varietate (de qua vid. I. 1. p. 270.) 12. *καὶ αὐτὸς ὅταν προςβάλῃ — πείσειν* pro *καὶ αὐτὸς ὅτι ἢν προςβ. — πείσει* scribes. Atque talia exempla l. VIII. non pauca exstant. Quid, quod Italo obsecutus Bekkerus VII, 75. *αἴσθεσθαι*, quod si in omnibus libris legeretur, nemo emendare dubitaret, pro *αἰσθέσθαι* edidit, quasi unquam Thucydides *αἴσθομαι* pro *αἰσθάνομαι* dixisset, et It. ille non iterum VIII, 11., ubi ipse Bekk. eum deseruit, falsum illum accentum haberet. Verum omnino in talibus sibi non constitit. Sic unum eundemque virum V, 36. (cf. 46.) cum Cass. Vat. et It. Ξενάρκης, et 38. atque 51. Ξενάρης appellavit. IV, 123. quoniam pro Ἐρετριέων Gr. Ἐρετρίων habet inde Ἐρετριῶν effecit, idemque VIII, 95. semel ex Vat. exaravit, sed bis ibidem àtque I, 18. et VIII, 60. Ἐρετριέων intactum servavit. Pariter Δωριῶν VIII, 25. cum uno Laur., satis malo libro, edidit, quanquam I, 18. Δωριέων non sollicitaverat. (Cf. I. 1. p. 222. ubi adde Εὐβοέων VIII, 91. etsi, quae de Πλαταιέων diximus, non ita certa esse in scriptura discrepante ad II, 2. videbimus.) Atque etiam alia nonnulla in dialectum Thucydidis peccata, quae correctione egere certissimum erat, non sustulit, velut παραγίνονται I, 33. θαῤῥεῖν VI, 11. ἐξαλλάττειν V, 71. ταράττεσθαι VIII, 71. de quibus omnibus cf. P. I. vol. I. nostr. ed.) ξυγκλεῖσαι V, 72. (quum alibi, praeter VI, 34., sicut nos I, 1. p. 212. suasimus, η̅ pro ει̅ posuerit.) εἰςῆλθον VI, 2. al. In hiatibus autem, apostrophi usu et talibus nunquam a vulgari scriptura recessit, licet etiam ibi codices saepe alia suppeditent, et ad hos, etiamsi quam rationem in talibus Thucydides tenuerit in singulis non dixeris, oratio accommodanda sit. (De aliis nonnullis orthographicis quaestionibus vid. cap. XII.) Sed etiam in maioribus rebus constantia Bekkeri subinde desideratur. Etenim quum tantam, quantam ostendimus, Vat. et H. auctoritatem tribuisset, si sibi consentire volebat, etiam VII, 8. in fin. cum iis, Heilmanno et Benedicto ἤδη ἔχων, ἢ δι᾽ ἑκουσίων, 10. ἐπηρώτα pro ἠρώτα et ὁ δὲ γραμματεὺς ὁ (quod in reliquis libris deest) τῆς πόλεως, 27. τοῦ αὐτοῦ θέρους τούτου pro ἐν τῷ αὐτῷ θέρει τούτῳ et plura alibi, quae, si libri non respiciuntur, vulgata exquisitiora sunt, in verborum continuationem recipere debebat. De coniecturis, quas, ut par erat, paucas aut proposuit aut ab aliis desumpsit (cf. cap. XIII.), nunc tacemus. Explicationi autem in Bekkeri exemplaribus tantum eatenus consultum, quatenus Wassius et Dukerus, quos prout fors ferebat, aliquid adnotasse audivimus, ei prospexerant; nam Bekkerus ipse ne verbulum quidem usquam addidit, neque etiam quae a Kistemakero, Heilmanno, Haackio aliisque post Dukerum ad enunciationes difficiles illustrandas proposita erant, lectorum in usum excerpsit, imo ipsius Dukeri nonnullas utilissimas adnotationes, ut de *κατὰ λόγον* (*κατ᾽ ὀλίγον*) VI, 34., omisit, sic ut innumeris locis te ab interpretibus destitutum esse queraris.

Quae quum ita sint, post Bekkeri editionem, licet ea, emendationem scripturae si spectamus, plurima nobis praerepta esse fateamur, nova non poterit superflua videri. Nam quae sola commemoranda supersunt Dindorfii exempla, in iis Graeca plerumque, sicut apud Bekkerum leguntur, excusa sunt, nisi quod ab initio nonnulla ex vulgaribus libris irrepserunt, quae correctione indigere editor postea intellexit, et paucae aliquot coniecturae atque iudicia non spernenda postremis plagulis addita sunt.

Cap. XI. Communes regulae criticae ad Thucydidem translatae, quarum ea, quae longiori breviorem scripturam praeferendam esse tradit, maximum hic momentum habere plurimis interpretamentis, quae in Graeca se intruserunt, ostenditur.

Hucusque quae antiqua monumenta fontes Thucydidis dictionis sint, atque utrum hi puri atque limpidi sint an turbidi et inquinati, tum vero quod adiiumentum libri editi ad hos fontes adeundos atque recte utendos praebeant, declarare studuimus. Exstant vero etiam generales artis criticae leges, quas quanquam per se in omnibus scriptoribus valere manifestum est, tamen pro diversa tam horum ipsorum quam librorum manu scriptorum, in quibus eorum opera servata sunt, natura etiam aliae aliis plus auctoritatis atque momenti habent. Iam quum secundum ea, quae P. I. vol. I. disputata sunt, Thucydidis hoc sit proprium, ut brevitatis studiosissimus sit, et multa minus consueta dicendi genera amet, eae regulae, quae rariora usitatioribus, breviora longioribus praeferri iubent, apud nostrum scriptorem quam diligentissime observandae erunt. Factum est enim, ut multis in locis a librariis vel interpretibus ad perspicuitatem adiuvandam scriptura aliquantum immutaretur, et maxime voces quaedam adderentur. Unde colligimus, si quae verba, quae salvo sensu abesse possint, in bonis aliquot codicibus aut prorsus omittantur, aut aliis quibusdam indiciis non nimis obscuris suspecta reddantur, ea, nisi gravia argumenta obstent, pro interpretamentis habenda atque eiicienda esse. De qua re quum saepe non cogitaverint editores, mirum non est, vulgata exemplaria immensa varii generis additamentorum multitudine repleta esse. Quorum nonulla iam ipsis auctoribus vulgatae scripturae suspecta erant. Velut Stephanus I, 32. *χρόνῳ* post *ἐν τῷ πρὸ τοῦ*, Wassius VIII, 73. *μέχρι νῦν* post *μόνον*, (quum mox *ἐς τοῦτο* sequatur,) Dukerus I, 116. *ἐς τὴν γῆν* post *ἀποβάντες*, I, 128. *βουλόμενος* in *ἀφικνεῖται ἐς Ἑλλήσποντον — τὰ πρὸς βασιλέα πράγματα βουλόμενος πράσσειν*, II, 83. *ποιήσαντες* in *οἱ Πελοποννήσιοι ἐτάξαντο κύκλον τῶν νεῶν ποιήσαντες*, III, 57. *δίκῃ* in *θανάτου δίκῃ κρίνεσθαι*, VI, 18. *καὶ οὐκ ἀγαπήσαντες* post *ὑπεριδόντες*, et alia plura abiicienda esse docuit. Pauciora huius generis detexerunt proximi interpretes, sicut Abreschius, qui IV, 44. *ἀλλοτρίους* in *τούς τε ἀλλοτρίους νεκροὺς ἐσκύλευον καὶ τοὺς ἑαυτῶν ἀνηροῦντο*, aliquanto plura Bredovius, qui I, 19. *ἦρχον*, 39. *τηρεῖν*, 118. *μεταξύ* in *ὅσα πρόφασις μεταξὺ τοῦδε τοῦ πολέμου*, 134. *εἰώθεσαν* (*εἰώθασι*) expungi iussit. Evers *αὐτούς* post *ὥς κατάξοντες* I, 26. damnavit, Beckio *ἐν αὐτῇ* I, 91. primo suspectum fuit (atque pronomen *αὐτός* etiam alibi, e. c. VI, 102., temere intrusum est,) Schaefer et alii I, 22. *ὄντων* post *τοιούτων* reiecerunt. Quod multo saepius Benedictus fecit, qui, ut aliquot saltem exempla afferamus, I, 112. verba *καὶ Κυπρίοις*, 113. *καὶ ἀνδραποδίσαντες*, II, 78. *τὸ δὲ λοιπὸν ἀφέντες*, III, 114. *καὶ Ἀγραίους*, ubi haec altero loco vulgo leguntur, et alia plura deleri iure voluit. Nos ipsi in observationibus criticis *τὸν πόλεμον* ante *τόνδε* I, 80., *τὴν πόλιν* post *περιγενέσθαι* II, 65., II, 67. *καὶ παῦσαι βοηθεῖν τε αὐτοῖς* post *πολιορκοῦν*, III, 87. *τούτου ἐπίεσε καί* ante *ἐκάκωσε*, 92. *πολέμῳ* in *καὶ αὐτοὶ πολέμῳ ἐφθείροντο*, 107. *κόλπον* post *ἐς τὸν Ἀμπρακικόν*, IV, 46. alterum *κατά* in *κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον καθ’ ὅν* reprobavimus. Bekkerus III, 80. verba *προσδεχόμενοι τὸν ἐπίπλουν* uncis notavit, VII, 40. *αὐτοῦ* (post *Ἀθηναίοις*) a Benedicto impugnatum, ab Haackio frustra defensum, 53. *ταύτῃ* (pariter post *Ἀθηναίοις*) iam a Bened. et Haack. incusatum, 55. *ἠθύμουν*, ab Haack. frustra contra Bened. excusatum, et alia plura abiecit, ita ut, si vocabula paullatim expuncta computes, satis magnum numerum efficias.

In his omnibus locis librorum praestantissimorum plerumque complures, alibi saltem nonnulli interpretamenta clare monstarunt. Quod quum toties factum sit, et semel iterumve etiam unus tantum liber ab hac contagione liber sit, (sicut Reg. V, 65.) facile suspiceris, alios locos superesse, in quibus cuncti codices hac labe infecti sint, de quo eo minus dubitabis, si et, quot huius corruptelae exempla, ne de mendoso quarto genere loquamur, in Vat. et H. cap. IV., atque in A. F. aliisque cap. III., in libris tertiae classis etiam saepius cap. V., indicaverimus, et quam multi optimorum librorum saepe in his additamentis (ut in *οἷον Ἀτρεῖ, Ἀγαμέμνονι* I, 9. post *ἐκγόνοις*, vel *ὁ Θεμιστοκλῆς* in *καὶ ἅμα* I, 136.) conspirent, reputaveris. Quare etiam leviora indicia ea vocabula, quae facile ab interpretibus addi poterant, suspecta reddunt. Quo pertinet primum, si duae scripturae in libris leguntur, quarum neutra ex altera aut literarum similitudine aut interpretatione apposita oriri poterat. Quemadmodum igitur VII, 31., quum in aliis libris *λαβών*, in aliis *εὑρών* inveniatur, ambo etiamsi non in haud paucis et egregiis deessent, sincera esse vel sic dubitares, (quae expungenda esse nunc certissimum est, ut mireris, quomodo Bekkerus vocabulum ab Haackio iam eiectum inter uncos rursus Graecis inferre potuerit,) ita nondum poenitet nos coniecturae prius propositae, et *μοίρας* I, 10., pro quo alii *δυνάμεις* in verbis *Πελοποννήσου τῶν πέντε τὰς δύο μοίρας νέμονται* exhibent et multo magis *πόλις* I, 24., quod alii in verbis *ἐγένετο ἡ τῶν Ἐπιδαμνίων πόλις* in *δύναμις* mutant, explicatoribus tribuendum videri. Tum sedes incerta, quam vocabula in libris tenent, suspicionem iis movet, quo pertinet *ἦσαν* I, 15.; praesertim si eadem in uno alterove libro prorsus negligantur, sicut, praeter *εἰώθεσαν* modo memoratum, pariter I, 15. *πολὺ ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν*, etsi hoc Thucydidis sermonem magis redolet, quam ut delere ausi simus. (Quod autem praeterea ibi a Gailio impugnatum est *ἐτ' ἄλλων καταστροφῇ*, nullo modo eripi nobis patimur.) Alibi ex iis, quae in Scholiis disputata sunt, causam interpretamenti suspicandi repetas. Quo suspectum fit *Κερκυραίων* I, 53. (de quo cf. Dind.), *ἦν* post *εἰρημένων* III, 52., *ἐκ τοῦ Ἄργους* V, 83. (quanquam in eo proprie non esse cur haereas, docuimus I, 1. p. 205.), V, 110. καὶ γῆς. Sed vel ubi omne indicium externum deest, ob sola interna argumenta nonnunquam explanationem aliquam in verborum continuationem se insinuasse coniicias, quod de ἔπρασσον I, 58. et bis terve alibi suspicati sumus. Cf. de πρέσβεων et ἀγγέλων V, 82.

Cavendum tamen, ne ea in re limites iustos transgrediamur. Passim enim etiam in optimis libris nonnulla vocabula exciderunt, quae si talia sunt, ut aliquo modo deesse posse videantur, opinio, ea pro insititiis habenda esse, facile temere oriatur. Ita iam I, 1. verba πρὸς ἑκατέρους, utut suspecta, obelis includere quam eiicere satius duximus, atque I, 9. vocabulo μείζω fortassis ne obeli quidem addendi erant, quum causae afferri possint, ob quas hoc aegerrime, illa non facile omittantur. Neque etiam I, 39. in fin. enunciationem ἐγκλημάτων δὲ — κοινωνεῖν, licet vehementer displiceat, cum Bekk. prorsus abolere sustinuimus, quod nobis quidem interpretes neque talem sententiam, qua non intelligitur quid illustrare voluerint, adscripturi, neque iis usuri fuisse verbis videntur, quae tantum abest ut Thucydidis sermonem explicent, ut ipsa etiam explicatione indigeant. Multo minus alterum ἐτελεύτα III, 25., quod etsi ad sensum non necessarium est, Thucydidis loquendi usus defendit, aut verba καὶ τὸν ὑμέτερον ἑκούσιον Ἀττικισμόν, ad naturam praecedentis disputationis aptissima, spuria iudicari poterunt.

Nullo modo igitur, ubi codicum auctoritas nos non adiuvat, ob leves causas internas vocabula proba impugnabimus. Quod Benedicto accidit in verbis III, 57. Εἰ δὲ περὶ ἡμῶν γνώσεσθε μὴ τὰ εἰκότα, (οὐ γὰρ ἀφανῆ κρινεῖτε τὴν δίκην τήνδε, ἐπαινούμενοι δὲ περὶ οὐδ' ἡμῶν μεμπτῶν,) ὁρᾶτε ὅπως μὴ οὐκ ἀποδέξωνται, ἀνδρῶν ἀγαθῶν πέρι, αὐτοὺς ἀμείνους ὄντας, ἀπρεπές τι ἐπιγνῶναι, in quibus verba ἐπαινούμενοι δὲ — μεμπτῶν damnavit argumentis satis miris. Negat enim apte additam esse particulam δέ post ἐπαινούμενοι, et hanc potissimum sibi indicare dicit, haec verba ex interpretatione orta esse; quanquam sententiae negativae oppositam pronunciationem non modo ἀλλά, sed etiam δέ haud raro praefixum habere nemo ignorat. Pergit deinde, ipsam laudem, quam in his verbis sibi tribuant Plataeenses, nimium fastum indicare, neque cum hominum supplicum deprecatione bene convenire videri. At qui statim se vocant ἄνδρας ἀγαθούς, eos cur nolis οὐ μεμπτούς a se dici? Solum igitur argumentum, quod aliquam vim habere videatur, in eo positum est, quod a Valla haec verba non expressa sunt. Sed huic interpreti saepius accidisse, ut breves enunciationes omitteret, cap. VII. intelleximus. Quae quum ita sint, hic quidem non veremur, ne quis Benedicto assentiatur. Verum epexegesis, quae dicitur, saepe etiam praeclaros viros, qui hanc simplicitatem sermonis ab epica poesi ad alios deinceps scriptores propagatam cum breviloquentia Thucydidis pugnare perperam existimabant, adduxit, ut pro spuriis haberent, quae quam maxime sincera sunt. In quem errorem Valckenarius ad Herodot. V. p. 424. incidit in verbis I, 144. μὴ σφίσι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπιτηδείως αὐτονομεῖσθαι, quocum nos olim erravimus IV, 144. in σφῶν πειρασαμένους αὐτοὺς τῶν Λακεδαιμονίων et II, 29. in ὁ μὲν ἐν Δαυλίᾳ — ὁ Τηρεὺς ᾤκει, atque Haackius in libello de l. V. agente (p. 19.) V, 65. in τοὺς ἀπὸ τοῦ λόφου — τοὺς Ἀργείους καὶ τοὺς ξυμμάχους· sed hic sententiam retractavit in adnotatione ad h. l., nos I. 1. p. 205. Eiusdem generis alia sunt ab Haackio addubitata, velut VI, 2. ἡ χώρα ἀπὸ Ἰταλοῦ οὕτως Ἰταλία ὠνομάσθη, et VI, 27. ὅσοι Ἑρμαῖ ἦσαν — εἰσὶ δὲ, κατὰ τὸ ἐπιχώριον, ἡ τετράγωνος *ἐργασία, πολλοὶ καὶ ἐν ἰδίοις προθύροις,* licet posterius durius esse libenter concedamus. Neque multum ab his differt, saltem ad pleonasmos legitimos referendum (cf. I. 1. p. 202.) quod idem VI, 4. ferre noluit *δρεπανοειδὲς τὴν ἰδέαν τὸ χωρίον ἐστί.*

Hic igitur ut Haackius uncos vocabulis male apposuit, ita vulgati libri in horum usu iustas regulas omnino non sequuntur. Sic II, 5. nomini *ποταμός* in *ὁ Ἀσωπὸς ποταμός,* quod sexcenties ita addi neminem fugit, uncos addunt, quia in uno libro C., quem Stephanum passim consuluisse ex scriptura ad marginem adnotata subinde cognoscimus (cf. cap. V.), omissum est. Non magis II, 40. in vv. *Κράτιστοι δ' ἂν τὴν ψυχὴν δικαίως κριθεῖεν οἱ τά τε δεινὰ καὶ ἡδέα σαφέστατα γιγνώσκοντες, καὶ διὰ ταῦτα μὴ ἀποτρεπόμενοι ἐκ τῶν κινδύνων,* C. et F., in quibus *σαφέστατα* deest, eam vim habere possunt, ut vocabulum uncis includamus, quod ad sensum aptissimum est, *κράτιστοι δ' ἂν κριθεῖεν οἱ σαφέστατα γιγνώσκοντες.* Aliae voces propterea quod in uno vel duobus codicibus neglecta sunt, temere pro dubiis habitae reperiuntur II, 56. 58. VI, 33. al. idemque invitis omnibus libris factum III, 15. V, 73. al.

Quemadmodum autem talibus in locis nonnulla falso in suspicionem venisse vidimus, ita nonnunquam etiam temere aliqua in vulgatis libris editis sicut in compluribus manu scriptis exciderunt, quae restituenda fuerint. Sed dici vix potest, quanta, antequam id faciamus, opus sit circumspecta meditatio. Aliter enim metuendum erit, ne pro iis, quae tandem aliquando remota sunt, nova interpretamenta intrudamus. Quod I, 144. et II, 102. quidem praeter Gailium, quem in altero loco (post *μητρός*) *συνέβη* inseruisse, in altero *ἃ δεῖ Λακεδαιμονίοις ἀποκρίνασθαι* (post *ἀποπέμψωμεν*) non improbandum iudicasse iam praeced. cap. audivimus, non verendum est, ne quisquam committat. Sed VIII, 48. etiam Bekkerum, virum longe doctiorem et ea ipsa de causa longe cautiorem, *ἦλϑε* et alibi semel iterumque alia singula vocabula male adiecisse cap. IV. (cf. cap. X.) commemoravimus. Facilius ob magnam, quam habet, codicum auctoritatem, feramus, quod V, 75. ad sensum non male Benedictus et Haackius post *τῶν Ἀργείων ἐξελϑόντων* restitui iusserunt *αὐτῶν*, quanquam, quoniam hoc pronomen supra saepius ab interpretibus adiectum vidimus, ne de eo quidem nobis constare potest. Omnino autem rarissime aliquid excidisse, et integram enunciationem tantum semel VIII, 22. fin., ubi Vat. et Valla lacunam expleant, atque etiam singula vocabula et enunciationum membra in primis sex libris paucissimis in locis vulgo deesse iam cap. I. affirmavimus. Post illud VIII, 22. pronunciatum plurima verba, quae usquam exciderint, leguntur II, 72., ubi a Stephano in altera editione post *ἀποδώσομεν* non sine omni, ut videtur, codicum auctoritate abiecta sunt verba *ὑμῖν, ἃ ἂν παραλάβωμεν*, quae cum recentissimis editoribus revocanda censuimus. Praeter haec ne singula quidem vocabula, nisi forte bis terve particulas duarum triumve literarum, in primis sex libris, si recte meminimus, nec Bekkero I, 54. *οἱ Ἀϑηναῖοι* post *ἦλϑον* inserenti fidem habemus, usquam exciderunt; saltem ubicunque hoc ibi factum est, in plerisque codicibus manu exaratis conservata leguntur. In duobus postremis autem libris aliquoties accidisse, ut unus solum vel duo codices defectum singulorum vocabulorum supplerent, ubi de Vat. H. atque Bekkeri recensione locuti sumus, declaratum est.

Cap. XII. De crisi coniecturali. Esse apud Thucydidem vitia codicibus nostris antiquiora. Facillimam rationem perturbato verborum sensui succurrendi inesse in interpunctione rectius constituenda. Atque sic etiam in accentibus et aliis nonnullis rebus orthographicis editoribus plus licentiae concedendum, in dubiis tamen semper ad librorum auctoritatem redeundum esse.

In praecedente iam capite fines criticae coniecturalis, quae non codicum aliorumque antiquorum monumentorum, sed solius ingenii ope veteres scriptores pristinae integritati restituere studet, aliquoties intravimus. Nam quum nullus horum scriptorum ad nos pervenerit, in cuius librum non passim vitia omnibus codicibus nostris antiquiora irrepserint, idem etiam apud Thucydidem factum esse recte colligitur, imo de eo magis quam de aliis valeret, si verae essent narratiunculae initio totius huius disputationis memoratae de iniquissima sorte, quae huic historiae paulo post mortem auctoris evenisse traditur. Quod autem per se verisimillimum est, id confirmatur et Philemonis apud Porphyrium testimonio (vid. Villois. Anecdd. Gr. t. II. p. 136.), et iis locis, in quibus codices magno consensu scripturam exhibent, quae ferri nullo modo potest. Quales ii sunt, in quibus in superioribus capitibus vulgatam ex uno vel duobus, interdum ne optimis quidem libris emendandam esse diximus. Quemadmodum igitur ibi germana scriptura in longe plurimis libris evanuit, ita alibi nonnunquam in nullis vestigium eius superesse facile concedas. Sed fatendum tamen est, vix apud alium ullum scriptorem tanta in coniecturis proponendis opus esse cautione, quanta apud Thucydidem. Etenim non solum satis multos, sed etiam egregios eius habemus codices, ut paucissimi sint loci, in quibus in scriptura, quam unus alterve horum suppeditet, non acquiescas. Quod autem haec historia non nimis depravata nobis tradita est, id inde explicandum esse videtur, quod Thucydides ex iis est scriptoribus, qui a paucis et lecti et intellecti sunt. In scholas enim non facile introductus est, quum plerique sermonem eius, durum scilicet et asperum, reformidarent, et usui forensi non aptum esse arbitrarentur, eiusque orationes acutissimis sententiis ad rerum publicarum administrationem pertinentibus plenas non eas esse animadverterent, quae puerorum animos mulcerent. Quo factum est, ut neque toties quoties Xenophon aliique huius generis scriptores, describendus esset; (quod non potest non utile videri, quum a quoque librario nova vitia inferantur;) neque multa temere in eo corrigerentur, quoniam insolentissima quaeque ab eo dici rati, explicare quam mutare malebant, et quorum sensum percipere vel non studebant vel non poterant, ea ubique accuratissime depingere solent. (Cf. Mulleri praefat. ad Schol. in Lycophron. p. XVI. sq.)

Quod tamen non valet de interpunctionis signis, quae quum omnino recentioris sint originis, ab editoribus ita constitui possunt, ut codices non multum consulantur. Quamobrem ea emendatio, quae fit interpunctione mutata, omnium lenissima existimanda est. Qua de re omnino non cogitasse videntur vulgares editores Thucydidis; vix enim alium ullum novimus scriptorem, qui ad nostrum usque aevum tam foede interpunctus fuerit. Nam primum summatim ut rem percurramus, non raro punctum pro colo, interdum adeo pro commate, colon pro puncto aut pro commate, comma pro colo ponuntur, parenthesis signa modo male omittuntur modo temere adduntur, et sic in aliis similibus peccatur. Neque hic ea dicimus, de quibus, prout hanc vel illam rationem orationis distinguendae sequare, aliter statuendum est. Etenim duo esse constat interpungendi genera, quorum alterum magis pronunciationi, alterum logicae vocabulorum coniunctioni consulit. Hoc, quod in hodiernis linguis plerumque valet, Lipsienses editores etiam in Thucydidem intulerunt, quem maximo virgularum numero onerarunt. Verum his nobis non solum expedita pronunciatio impediri, atque oculi perturbari, sed saepe etiam inutiles quaestiones, ad utrum horum minimorum incisorum aliquod vocabulum referendum esset, excitari videbantur. In multis etiam ipsa linguae Graecae natura repugnat: ut quum ante attractionem virgulam ponunt, *μετέδωκεν αὐτῷ, οὗπερ εἶχεν ἄρτου*, quum tamen appareat Graecos genitivo non usuros fuisse, nisi relativum arctissime cum praecedente verbo iunxissent. Aeque vitiose interpungitur *ἔλαβε τοῦτο, ὃς ἦλθε*, aut *ἔπαισεν, ὅνπερ εἶδε*, quippe quae interpunctio verba *ἔλαβε* et *ἔπαισε* subiecto privet, et aeque perversa sit ac si quis *ἔλαβε τοῦτο, ὁ ἐλθών*, aut *ἔπαισε, τὸν ὀφθέντα* distinguat. Nec multum mutatur res, quando substantivum praecessit, *ἔπαισε τὸν ἄνθρωπον ὅνπερ εἶδε*, quia ne hic quidem post *ἄνθρωπον* in pronunciando subsistere licet, quum notio huius vocabuli illis additis verbis definiatur, et sententia sit *τὸν ἄνθρωπον τὸν ὀφθέντα*, qua de causa etiam Galli sine distinctione scribunt *il frappa l'homme qu'il a vut.* Peius etiam cum virgula exaratur *ἔλεξε, ταῦτα γενέσθαι*, quod Graecos non dicturos fuisse patet, nisi infinitivus plane locum obiecti teneret, aeque atque simplex *ταῦτα* in *ἔλεξε ταῦτα*. Quod idem de participio in *αἰσθόμενος τοῦτον προςελθόντα* et similibus valere manifestum est. Quin etiam quum *ὅτι* his substituimus, *αἰσθόμενος* *ὅτι οὗτος προςῆλθεν, ἔλεξεν ὅτι ταῦτα ἐγένετο*, ne tum quidem recte virgulam interponemus; nam manent haec obiectum verbi, neque quisquam pronunciat, er merkte — daß dieſer kam, sed er merkte daß dieſer kam, sine ulla pausa, unde rursus Galli recte distinctione in talibus non utuntur. Verum in *οἱ δὲ Ἀθηναῖοι λαμπρὰν μάχην νικήσαντες, πολλοὺς τῶν πολεμίων ἀπέκτειναν*, et *τοὺς δὲ πολεμίους τρεψάμενοι, σῶοι ἐπ' οἶκον ἐπανῆλθον*, atque similibus omnibus, post participium, quum in legendo necessario aliquantum subsistendum sit, comma desideratur; quanquam id secus est in brevibus enunciationibus, praesertim quoties participium obiectum additum non habet, et in notionem adiectivi transit, ut in *οἱ δὲ Ἀθηναῖοι νικήσαντες ἐπανῆλθον*. Quae quum ita sint, Stephanum et Dukerum potius quam Lipsienses editores in interpunctione secuti sumus. Sed haec tantum obiter, quum ad Graeca illustranda atque emendanda nullam vim exserant.

At non raro falsa interpunctio etiam sententiae plurimum nocet, atque adeo, ut de integritate scripturae dubitare possimus, efficit. Ita cogitari vix potest, quam inepte verba *ἔφερον γὰρ — ἀνῳκισμένοι εἰσίν* I, 7. explicita sint, antequam Wyttenbachius ea recte distinxisset; atque I, 11. verba *ἐπειδὴ δ' ἀφικόμενοι — φαίνονται δ' ἐνταῦθα* varie tentata sunt, priusquam Heilmannus, Bauerus, Wyttenbachius iustam interpunctionem monstrassent. Ex his, quid alibi peccatum sit, iam coniicies. Quod Hermannus in diss. De praeceptt. quibusdd. Atticistt. p. XVI. breviter notavit, qui egregie scribit, plerosque, quum insolenter loqui solere Thucydidem credidissent, quidvis potius tentandum, quam, quod omnium facillimum et lenissimum esset, interpunctionem mutandam esse in animum induxisse. Quid quod eam emendare vel ibi religio iis fuit, ubi falsam esse ipsi cognoverant. Ut III, 19. in verbis *Προςδεόμενοι δὲ οὐ Ἀθηναῖοι χρημάτων ἐς τὴν πολιορκίαν, καὶ αὐτοὶ ἐςενεγκόντες, τότε πρῶτον ἐςφορὰν διακόσια τάλαντα ἐξέπεμψαν, καὶ ἐπὶ τοὺς ξυμμάχους ἀργυρολόγους ναῦς δώδεκα*, et Dukerus et Neophytus Ducas ita interpungendum esse intellexerunt, *καὶ αὐτοὶ ἐςενεγκόντες τότε πρῶτον ἐςφορὰν διακόσια τάλαντα, ἐξέπεμψαν καὶ* etc. uterque tamen tam superstitiosi fuerunt, ut quicquam corrigere non auderent. Primus igitur Haackius hic et passim veram distinctionem restituit, partim ipse, partim a Benedicto monitus, qui de verbis III, 15. οἱ *Λακεδαιμόνιοι — ἀφίκοντο*, IV, 32. οἱ δὲ *Ἀθηναῖοι — πλεῖν*, et alibi saepius conferri potest, nonnunquam, ut IV, 72. (in periodo, quae ab *ἐκ γὰρ τῆς Πελοπ.* incipit,) et 132. (in periodo, cuius initium est *καὶ ἐτύγχανε γάρ*,) etiam a nobis veram viam edoctus. Alia postea vitia Bekkerus sustulit, atque totam interpungendi rationem simpliciorem reddidit, fortassis tamen nonnunquam virgularum nimis parcus. Mirum est autem, quo modo idem VI, 17. et 38. veterem distinctionem ab Haack. correctam (ut illic colon post *ἔῤῥωνται* ponatur, hic punctum sit post *Σικελίᾳ* et verba *ξυστήσεται γάρ* extra parenthesin scribantur,) revocare potuerit. Nonnunquam vero et Haackius et Bekkerus adhuc veram interpunctionem neglexerunt, velut I, 137. init. (nostr. edit.), ubi hac sola ratione Graeca a mutationis necessitate defenduntur.

Ut in interpunctione, ita etiam in accentibus atque nonnullis rebus orthographicis editori venia erit secundum certas regulas grammaticas et plerorumque locorum analogiam reliqua exempla conformandi. Ita igitur in nominibus gentilibus in *άτης* exeuntibus cum Bekkero librorum auctoritatem plane neglleximus. Etenim non solum vulgata exemplaria constanter scribunt *Ποτιδαιάται* I, 58. 62. *Σπαρτιάται* IV, 8. V, 15

Τεγεάται IV, 134. V, 32. 57. 65. et ita haec et similia omnia ubique, sed etiam ex libris manu scriptis nunquam quicquam diversitatis adnotatum videmus, nisi quod V, 67. ex Vat. *Ὀρναιᾶται* appositum est, nisi hic tantum *Ὀρναιάται* habet, accentus autem a Bekk. mutatus est. At quum *ᾱ* et poetae constanter in talibus producant et Iones in *η̄* mutent, non dubitavimus ubique pro acuto circumflexum ponere. Sic etiam, ubicunque encliticae in vulgatis libris, quod passim fit, contra regulas accentum non in praecedens vocabulum reiiciunt, tacite voculationem mutare non dubitavimus. Tum quia Hermannus (de emend. rat. Gr. Gr. p. 69. sqq.) certissime demonstravit, post perispomenon ecliticam bisyllabam accentu carere non posse, *ἠπειρωτῶν τινες*, *γῆ ἐστι*, *νῦν ἐσμεν* et talia, etsi fortassis constanter in libris sic exarantur, sprevimus. Denique etiam hypodiastolen, quae in nostra scribendi ratione non solum inutilis est, sed adeo offendit, omisimus. Verum quaecunque talia aliquo modo incerta videbantur, in iis libros rursus sequi maluimus. Quocirca, ne ea memoremus, quae iam in primo volumine de multis rebus ad dialectum pertinentibus et vocabulis aut coniungendis aut disiungendis dicta sunt, licet plerique recentiorum grammaticorum statuant, in crasi *ι* modo tum subscribi, quum ante crasin bis adfuerit, tamen *κᾄν*, *κᾀνταῦθα* et reliqua huius generis, quae Thucydidis libri constanter tuentur, quia a Thierschio (Gr. §. 38. adnot. 1.) adhuc defensa videmus, intacta reliquimus. Neque infinitivis in *ᾷν* jota subscriptum, quamvis a Wolfio convictum, eripere voluimus, quamdiu nondum omnes de eo lites compositae essent. (Cf. Buttm. Gr. max. t. I. p. 507.) Sed adverbia in *η̄*, qualia sunt *ὅπη*, *πανταχῆ*, etiam in libris editis plerumque (ut I, 49. 52. 54. 65. 129.) sine *ι* exarantur, et raro tantum (sicut II, 11.) ex scriptis altera forma adnotatur; qua de causa Buttmanni (Gr. med. §. 103. adnot. 8.) praecepta secuti sumus. Cum eodem (Gr. max. t. I. p. 454.) et vulgatis exemplaribus (non tamen sibi constantibus, ut σημῆναι, quod I, 72. vulgo exaratur, docet,) ῑ subscriptum etiam in aoristo primo verbi αἴρω et similium repudiavimus, quanquam Pal. II, 23. 25. et passim ᾄραντες habet. Neque eidem Pal. in σῴζειν et σῷος (cf. grammat. apud Herm. de emend. rat. Gr. Gr. p. 37.) I, 74. 110. al. obsecuti sumus, licet cum eo etiam Aug. nonnunquam (e. c. II, 42.) consentiat; verum et reliqui libri adversantur, et Pal. ipsius collator tacet I, 63. 70. al. Ad accentus ut redeamus, Bekkerum, qui ἑτοῖμος et ὁμοῖος, quemadmodum grammatici Graeci apud veteres Atticos iusserunt, προπερισπωμένως scripsit, (quod idem, ne a se descisceret, in ἔρημος facere debebat, a quo mutando abstinuit,) quoniam hoc aliquoties saltem etiam libri suppeditant (vid. I. 1. p. 213.), fortassis imitari licebat, sed plerorumque antiquorum monumentorum pertinacem dissensum cum Duk. ad VIII, 92. in re lubrica referendum putavimus. Deinde Reg. quidem teste Dukero ad I, 29. ubique, et alii libri passim, sicut Cass. et Aug. I, 29., Cass. etiam I, 82. III, 85. ἄλλό τι cum duobus accentibus in ἄλλο scribunt, cuius vestigium etiam in ἀλλό τι, quod I, 29. III, 85. et alibi in Gr. legitur, inest, et cum multorum grammaticorum doctrina (cf. Herm. de emend. rat. Gr. Gr. p. 70.) convenit, sed quum in hac sola locutione, non item in caeteris similibus, duo continui accentus acuti in eodem vocabulo in Thucydidis libris inveniantur, atque in hac quoque praeter Reg. reliqui libri, si recte inspecti sunt, II, 24. III, 11. 22. 38. 56. al. vulgarem scribendi modum teneant, denique hic Aristarcho aliisque subtilioribus grammaticis placuerit, in eo acquievimus. Sed μεμηνῦσθαι, *κεκωλῦσθαι* et alia huius generis, quae in vulgatis exemplaribus paroxytona sunt, cum uno Pal. et Bekk. in properispomena mutavimus; haec enim verba eo modo, quo *λέλυμαι* et pauca alia bisyllaba, vocalem in perfecto passivi rursus corripere non potest demonstrari. Neque solum *παροξῦναι* et alii infinitivi aoristi verborum in *ίνω* atque *ύνω* desinentium cum Reg. et Pal. perpetuo circumflexo in penultima insignienda erunt, verum eundem etiam in *κηρῦξαι* cum Bekk. invitis omnibus libris IV, 68. VI, 50. restituendum esse patet. Contra Pal. immodicum in usu circumflexi eo se ostendit, quod III, 31. *προςμῖξαι* scribit, dum verum *προςμίξαι* cum reliquis omnibus libris ipse alibi servare videtur, et quod II, 6. III, 113. IV, 97. *κῆρυξ* exarat, pro quo caeteri omnes *κήρυξ* praebere videntur, quemadmodum ex ipso Pal. nihil enotatum I, 29. II, 2. III, 52. Vid., si placet, praeter alios Buttm. Gr. max. t. I. p. 170. Neque in *τἄλλα* circumflexum imponere ausi sumus, etsi eum Vat. et It. I, 90. suppeditare videntur, Bekkerus constanter exhibuit, et Buttmannus (Gr. max. t. I. p. 116.) solum probat; sed acutum, qui in reliquis libris perpetuo inveniri videtur, non improbabiliter defendisse Wolfium in Anall. litt. II. p. 432. sqq. (ubi *πράττε*, *πεπράχθαι* et similia excusata esse utique nolimus,) inter omnes constat. Templorum nomina quo accentu pingenda sint, non levis oritur dubitatio, ad quam dirimendam plurimum confert Lobeck ad Phryn. p. 367. sqq. Apud Thucydidem etiam res minus difficultatis habet quam alibi, quia pleraque eorum nominum, de quorum accentu maxime disputatur, in casibus, in quibus accentus utrum circumflexus sit an acutus in tertia a fine dignosci potest, apud eum non exstant. Nam *Ἀπολλώνιον*, *Ποσειδώνιον*, *Διονύσιον* (VIII, 93.), *Λεωκόριον* firmissima esse satis docet Lobeck. p. 368. Neque de diphthongo in *Διοςκούρειον* IV, 110. ambiges, licet It. Reg. Gr. et depravati nonnulli *Διοςκούριον* scribunt. Ut autem hoc paroxytonon est, ita etiam *Ἡράκλειον* V, 66. et *Ὀρέστειον* s. *Ὀρέσθειον* V, 64. Alia res est in *Ὀλυμπιεῖον*, quod I. 2. p. 514. sq. tuiti sumus. Nomina in *αιον* desinentia autem circumflexum in penunltimam recipiunt, velut *Ἑρμαῖον* VII, 29. atque *Ἡραῖον* I, 24. III, 75. V, 75. unde hoc in Vat. et Pal. III, 79. atque in his et It. III, 81. perperam *Ἥραιον* scribi intelligitur. Praeter accentus vero etiam spiritus considerandi. Etenim Bekkerus nuper verbum *εἵργειν* tam arcendi quam includendi vi ubique *εἵργειν* scripsit, atque ita It. perpetuo et subinde etiam Vat. et Pal. exhibere perhibet (ad I, 34.). At si leni plane abstinuissent Attici, tam *ἀφείργειν* quam *καθείργειν* iis dicendum erat. Atqui *καθείργειν* licet Reg. et Gr. exhibeant VI, 6. atque Bekkerus ediderit IV, 47., idem tamen *κατείργειν* non sollicitavit I, 76. IV, 98. VI, 91. VII, 57., quanquam hoc verbum concludendi et coercendi notionem habet, in qua vel grammatici *εἵργειν* ut exaretur postulant. „(*Εἵργω τὸ κωλύω ψιλοῦται, ἀφ᾽ οὗ ἀπείργω. εἵργω δὲ ἐπὶ εἱρκτῆς δασύνεται, ὅπερ ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος οὐκ ἐν χρήσει· γίνεται δὲ ἐξ αὐτοῦ καθεῖρξε καὶ κάθειρξις.*“ Grammat. ap. Herm. de emend. rat. Gr. Gr. p. 337.) *Ἀπείργειν* III, 45. et IV, 37. reperitur. Itaque ne *εἵργειν* quidem, saltem ubi prohibere significat, tentabis. Multo minus cum Britannis, qui nuper tragicis operam navarunt, *ἁθρόος* et *ἁθροίζειν*, quorum ne ullum quidem in Thucydidis libris vestigium est, in eos inferes. Quid quod spiritus nominis *ἅμαξα* incertus est. Etenim *ἄμαξα* Pal. scribit II, 3. 34. IV, 67. (unde *Ἀμαξιτός* Cass. Gr. VIII, 101.), atque lenem commendat *ἐπημαξευμένη* in Soph. Ant., codd. Parr. apud Xen. Cyr. VII, 3. 1., Bekkeri exemplaria Demosth. de Cor. c. 37.

al. At ἅμαξα vulgo ubique apud Thucydidem editur, et I, 93. IV, 100. V, 72. ne ex Pal. quidem altera scriptura enotatur.

Addimus alia nonnulla orthographica. Quaèritur enim ὠφέλεια an ὠφελία scribendum sit, quorum hoc ubique probavit Bekkerus, qui ad I, 39. hunc proposuit locorum, ubi legitur, indicem. „Ὠφελίας It., caeteri ὠφελείας. Sic ὠφελία II, 65. It. Vat. III, 95. It. Pal. Aug. Cass. VI, 93. C. G. [VI, 103. Cass. Aug. C. G.] VII, 69. Marc. G. ὠφελίας II, 61. It. Vat. III, 82. It. Pal. Vat. H. VI, 80. It. Pal. Aug. Cass. Gr. C. H. VI, 92. C. ὠφελίᾳ V, 38. et V, 90. Gr. VI, 17. It. Pal. Aug. Cass. H. ὠφελίαν II, 7. It. II, 43. It. Vat. III, 13. Pal. III, 43. It. Pal. Vat. H. Chr. VI, 16. Pal. Aug. VI, 63. Vat. It. Pal. Aug. Cass. Gr. C. VI, 80. Vat. It. Pal. C. H. VI, 88. Vat. Pal. Aug. Cass. Gr. C. H. VII, 5. Marc. G.“ Verum in his ut complures loci sunt, in quibus unus tantum liber ὠφελία habet, ita ὠφέλεια omnes praebere videntur I, 3. 65. VI, 13. atque unus Pal. dissentit I, 123., unus m. (qui fere ubique ita exarat) I, 73. 75. II, 37., Pal. et m. II, 29., sic ut, utrum probemus, plane dubii haereamus, atque vulgatum ὠφέλεια servare maluerimus. Cf. Duk. ad VI, 17. Quod si alia huius generis vocabula comparamus, pro ἀνδρεία II, 87. Gr., VI, 72. bis Reg., II, 39. Cass. et Aug. VI, 69. Reg. Ar. Chr. K., V, 72. Cass. H. et a correct. Aug. sicut a pr. man. Gr. praebent, quod ubique reposuit Bekk. Vicissim pro vulg. ἀνδρία III, 82. in Pal. C. F. D. E. Dan. m. ἀνδρεία invenitur. Ἀνανδρία, ut par est, constanter libri tuentur I, 82. Omnino vero „inter has duas formas dici vix potest, quantopere libri fluctuentur, ut, si codices in consilium adhibeas, saepissime incertus haereas, utra tenenda sit. — Equidem teneam diphthongum, in prosa quidem Atticorum ubivis, in poematis, ubicunque per metrum licet. Itaque *ἀνδρία* hactenus affinem habeam his: *ἀσεβία*, *αὐθαδία*, *εὐγενία*, *εὐηθία*, *εὐσεβία*, *ἱερία*, *προμηθία*, quibus abstinet Attica prosa, poesis fere non utitur nisi metri coacta legibus." SCHAEF. Mell. critt. p. 41. Contra Schaeferum disputavit Passow „Ueber Zweck, Anlage und Ergänzung Gr. Wörterbücher" p. 17., qui ibi utramque formam etiam in prosa admitti posse putat, (quae etiam Dorvilli ad Charit. p. 405. sententia est,) in lexico autem *ἀνδρεία* adeo suspectum vocat. Ex vocabulis a Schaefero modo memoratis *προμήθεια* Pal. It. Vat. H. Gr. IV, 62. et Cass. Aug. C. F. Pal. G. Gr. VI, 80. in *προμηθία* mutant, sed in *εὐήθεια* III, 45. omnes consentiunt. Compares etiam *ἀμαθία* II, 40. III, 37. 42. IV, 59., pro quo in primo duntaxat loco in uno It. *ἀμάθεια* est. Non displiceat igitur *ἀφανία*, quod Gr. B. vett. edd. et Dion. vulgato *ἀφάνεια* substituunt II, 37. Etiam pro *κακοπάθεια* boni libri Cass. Aug. a pr. man. Pal. F. Bas. Gr. B. I. *κακοπαθία* suppeditant. Quid quod *ὁμηρεία*, ab *ὁμηρεύειν* ductum, Cass. Pal. It. Mosqu. VIII, 45. non verentur in *ὁμηρία* depravare. Quod si C. Mosqu. Dan. I, 126 in *προςεδρεία* faciunt, ab affine *προσεδρία* paratiorem excusationem habent, quamvis vulgatum praeferendum sit.

Haec fere sunt substantiva, quae utrum in *εια* an *ία* finienda sint, incertus animi sis, sic tamen, ut praeter *ἀμαθία* et dubium *ὠφελία* ac fortassis *ἀνδρία* in reliquis ad terminationem *εια* sis propensior. His addimus adverbia in *ί* et *εί*, quibus praeter *αὐτοβοεί* et paucissima alia omnibus terminationem *ί* dari iussit Blomfieldius ad Aesch. Prom. v. 216.; at nos codicum auctoritatem ne in his quidem flocci faciendam esse iudicamus. Etenim quum *πανδημεί* I, 90. 107. 126. II, 31. 94. III, 91. 94. 110. et saepius atque itidem apud Xenophontem constanter scribatur, ecquis hoc ob regulas ab illo Britanno excogitatas repudiet, praesertim si *πανδημί* a Lobeckio ad Soph. Aj. v. 1213. librariorum mendum aut poetarum impeditiorum perfugium appellatum audiverit! Nec aliter *ἀμαχεί* I, 143. IV, 73. V, 7. VII, 11. in omnibus libris exstat, nisi quod in primo loco unus vitiosus D., quem Dindorfius sequendum putavit, *ἀμαχί*, in secundo nonnulli *ἀμαχητί* habent; sed pro *ἀμαχεί* rursus Xenophon quoque pugnat. Confer etiam Doricum *ἀμοθεί* ex plurimis libris pro *ἀμόθι* V, 77. reponendum. At enim *πανσυδεί* VIII, 1. plerique et optimi libri in *πανσυδί* (*πασσυδί*) mutari iubent et *ἀκοντί* necessario a verbo, non a substantivo dictum, quemadmodum illud *πανσυδί* et apud alios scriptores *ἀμαχητί*, *ἀστακτί* et similia, iure omnes tuentur IV, 73. Cf. Herm. ad Soph. Aj. v. 1206.

Quae quum ita sint, ne in his quidem orthographicis arbitrio nostro, nimium indulgendum videmus. Qua de causa etiam Bekkerus cautior quam nos, qui l. 1. p. 213. pro *ο̅υ̅* in *Συράκουσαι* ubique ο̄ restituendum esse diximus, sed tantum in derivato *Συρακόσιος* in praestantissimis libris ita scribi demonstrare potuimus, (quod ipsum It. et Laur. l. VII. et VIII. solum et Vat. non rarum exhibere Bekk. ad III, 86. testatur,) in *Συρακόσιος* quidem ο̄ ubique posuit, urbem ipsam autem per *ο̅υ̅* exaravit. Etenim haec VI, 20. 32. 37. 48. 49. 50. 52. 63. 65. 71. fin. 76. 78. in libris, qui in Lips. atque Par. edit. comparati sunt, item Pal. et Mon. constanter *ο̅υ̅* retinet, atque Bekkerus (ad III, 86.) eam antiquissimos codices *Συρακούσσας* vocare, nec tamen sibi constare ait. Neque hoc adeo mirum est; namque etiam apud Pindarum in urbis nomine penultima plerumque longa est, nisi quod hic productio geminato σ̄ efficitur, incolae autem semper *Συρακόσιοι* vocantur, atque in aliis similibus derivata a primitivis declinant, ut quum Dorice *μοῖσα* dicimus, et nihilominus *μουσική* et *μουσίζειν* (*μουσίσδειν*).

Cap. XIII. De coniecturis. Thucydidem ab Reiskio, Benedicto, Lindavio aliisque multis coniecturis temere esse vexatum. Nonnunquam etiam suspiciones in verborum seriem male receptas esse. Lenes tamen coniecturas in unius duarumve literarum mutatione positas non esse fugiendas.

Ex iis, quae tam prius de Thucydidis librorum manu scriptorum praestantia, quam in praecedentis capitis initio de causis, ob quas hic scriptor prae plerisque aliis integer ad nos pervenit, exposita sunt, coniecturis apud eum rarissime locum dari perspeximus. Quae ubi proponantur, lenissimae atque in unius literae eorum vocabulorum, in quibus alibi quoque a librariis, qui hanc historiam descripserunt, peccatum esse constat, permutatione positae sint necesse est. Etsi igitur magna earum copia excogitata est, longe plerisque facile supersedemus, quod maxime de Reiskii et Benedicti suspicionibus, quae longe plurimae sunt, paene omnibus dici potest. Ac de Reiskio quidem, cuius temeritas paene in proverbium abiit, quid verbis opus est? Bis terve tamen verum assecutus est, et aliquoties ingeniosa protulit. Sed Benedicti quoque haud parvam levitatem esse ut nonnullis saltem exemplis declaremus, praesertim quum a nobis impetrare non potuerimus, ut omnes eius vanas suspiciones in scripturae discrepantia memoraremus, eas, quae ad l. I. spectant, exceptis iis, in quibus *τέ* in *γέ* aut *δέ* mutari vult, et quae aliae iam supra cap. X. indicatae sunt, afferamus. I, 6. *ἐν τοῖς πρώτοις δή* pro *ἐν τοῖς πρώτοις δέ* postulat (at vid. I. 1. p. 302.), eodemque modo 11. φαίνονται δὴ οὐδ. pro φαίνονται δ' οὐδ' (at vid. not.) I, 10. ante εἰκάζεσθαι, quod pro imperativo positum esse mire putavit, εἴη inseri, I, 50. αὐτῆς (vel ἑαυτῆς) in ναυμαχία αὕτη — μεγίστη δὴ τῶν πρὸ αὐτῆς γεγένηται in ταύτης, 69. ἀποστεροῦντες in ἀποστεροῦντας (quo scripto verba οὐ γὰρ ὁ δουλωσάμενος — αὐτὸ δρᾷ sensu destituerentur), 71. καὶ οἴεσθει in καὶ οἴεσθαι, 82. ἐπειχθέντες in ἐπαχθέντες, 135. ἠξίουν τε in ἀξιοῦντες mutari, atque, ut etiam ex aliis libris nonnullas coniecturas addamus, II, 13. post ὅτι Ἀρχίδαμος pronomen ὅς interponi, IV, 27. φανήσεται pro φανήσεσθαι, 83. ὁ στρατός pro τῷ στρατῷ rescribi voluit. Quarum atque ceterarum omnium ne unam quidem praeter τῷ στρατοπέδῳ pro τῶν στρατοπέδων III, 98. probari posse certissimum est.

Neque Lindavii coniecturas libris non nitentes multum laudare poteris, quarum hic conspectus est: I, 17. δι' ἀφανείας pro δι' ἀσφαλείας. 69. μέλλοντας pro μέλλοντες, 91. ἀνεπικωλύτως pro ἀνεπικλήτως. 118. μεγίστη, pro μεταξύ, quod vulgo post πρόφασις inseritur. 128. σφίσιν αὐτοί pro σφίσιν αὐτοῖς. 139. καὶ τῆς ἀναρότου pro καὶ τῆς ἀορίστου (nisi haec pro interpretamento habenda sint). III, 10. δοκούσης ἴσης pro solo δοκούσης. 31. ἂν ἐφορμοῦσιν — γίγνεσθαι pro ἢν ἐφορμῶσιν — γίγνηται. 37. ὡς οὐκ pro οἳ οὐκ. 40. τοῖς μὲν χαριεῖσθε pro τοῖς μὲν οὐ χαριεῖσθε. 44. ἔχοντας — ἐᾷν pro ἔχοντες — εἶεν. 54. νομίζοντες pro νομίζοντας. 65. μὴ ἐν τιμῇ μᾶλλον pro μηκέτι μᾶλλον. 82. ἀσφάλεια δὲ τοῦ ἔτι βουλεύσασθαι et mox καὶ ὁ μὲν κακὰ ἐπαινῶν pro ἀσφάλεια (ἀσφαλείᾳ) δὲ τὸ ἐπιβουλεύσ. et καὶ ὁ μὲν χαλεπαίνων. 114. ἔξω Οἰνιαδῶν pro ἐξ Οἰνιαδῶν. IV, 1. ἐπιβοηθήσωσι pro ἐπιβοηθῶσι. 57. τοὺς ἐκ τῆς νήσου pro τοὺς ἐν τῇ νήσῳ. 61. μηδὲ τοῦτό τις πρεσβυτέρῃ (!Ionice igitur!) νίκῃ κρίνας pro μηδὲ τοῦτό τις πρεσβύτατον κρίνας. 96. τὰ μέσα ταχθέντα pro τὰ ἔσχατα et mox πρὸς τὸ μὴ μαχόμενον pro πρὸς τὸ μαχόμενον (insuper fortassis etiam ῥῆξεις pro ῥύακες). 126. οὔτε γὰρ τάξιν ἔχουσιν pro οὔτε γὰρ τάξιν ἔχοντες. V, 22. τάχιστα ἂν — νομίσαντας pro ἥκιστα ἂν — νομίσαντες. V, 53. Ἀπόλλωνος τοῦ Λυκίου pro Ἀπολλ. τοῦ Πυϑέως et mox ὑπὲρ βωτομίων pro ὑπὲρ βοταμίων (παραποταμίων). 63. ἐκ τῆς πολεμίας pro ἐκ τῆς πόλεως. 80. τὸ ἔξω Ἐπιδαύρου pro τὸ ἐξ Ἐπιδ. 111. ἢν, μιᾶς πάρα καὶ ἐς μακρὰν βουλῆς, — ἴστε pro ἣν μιᾶς πέρι καὶ ἐς μίαν βουλὴν — ἔσται (ἴστε). VI, 12. ξυναπολέσαι pro ξυναπολέσϑαι. 16. ἐφ' ἥδεῖ τῷ pro ἐφ' ἑαυτῷ. 17. οὐδ' οἱ πολῖται pro οὐδ' ὁπλῖται (nisi in eo aliud quid lateat). 22. πάντας ἀνυπόπτως pro πάντας (πάντα) ὑπόπτως. 61. σφίσι ξυστρατεύειν pro σφᾶς ξυστρατεύειν. (cf. I. 1. p. 174.) VII, 13. ἐπ' αὐτοτελείας προφάσει pro ἐπ' αὐτομολίας (αὐτομολίᾳ) προφάσει. 26. αὐτομολήσωσι et ποιήσωνται pro αὐτομολῶσι et ποιῶνται. 43. κρατήσωσι pro κρατῶσι. 55. πολλῷ κρείσσοσι pro πολλῷ κρείσσους. 57. Βοιωτοῖς τοῖς μετά pro Βοιωτοῖς μετά. 68. οἷα ἄν pro οἳ ἄν. 68. αὖ τοῖς ἐν Πύλῳ. pro αὐτοὶ ἐν Πύλῳ· (nisi praeferas οἱ αὐτοὶ ἐν Π.) 79. οὐ φιλεῖ γίγν. pro φιλεῖ γίγν. VIII, 23. πεζῷ pro πεζῇ ante παρέπλει (παραπέμπει). 27. τοῦ αἰσχροῦ ὁλκῇ (sive ὁλκαίῳ) pro τῷ αἰσχρῷ ὀνείδει, ib. κατ' ἐξουσίαν, εἰ πάνυ γε ἀνάγκη, — ἦπου δή pro καϑ' ἑκουσίαν, ἢ πάνυ γε ἀνάγκη, — ποῦ δή. 46. τοὺς αὐτῷ λυπηροὺς pro τοὺς αὐτοῦ λυπηρούς. 56. ἐνταῦϑα δὴ οὐκέτι ἀλλ' ἢ ἄπορα pro ἐνταῦϑα δὴ οὐκέτι, ἀλλ' ἄπορα. 57. πορϑήσωσι pro πορϑῶσι. Quarum quinquaginta fere coniecturarum praeter ξυναπολέσαι VI, 12., quod iam Reiskius coniecit (cf. I. 2. p. 183.), duas solum certas putamus IV, 57. τοὺς ἐκ τῆς νήσου et VII, 57. Βοιωτοῖς τοῖς μετά, duas, eam, quae ad III, 44. spectat et in quam eandem Burgesius quoque incidit, et partem alterius ad VIII, 27. pertinentis, non improbabiles atque elegantes, duas (III, 31. VI, 22.) speciosas, alias nonnullas saltem ingeniosas, sed inutiles, complures, ut quae coniunctivum praesentis sollicitant IV, 1. VII, 26. 43. VIII, 57. non solum ratione, sed etiam praetextu destitutas, multas insuper audacissimas, ut V, 22. 101. VII, 13., aliquot etiam, in quibus effusam, ne acerbius loquamur, coniiciendi licentiam animadvertas, e. c. IV, 61. 96. V, 53.

Sic etiam Thierschii coniecturarum, quae in Actt. Philol. Monn. t. III. f. 2. et 3. leguntur, unam tantum, quae III, 40. *ὁμοίους*, ubi altero loco memoratur, in *ὁμοίως* mutat, probari posse putamus. (Alias vid. I, 10. 11. 120. II, 16. al.) Nec feliciores Wyttenbachius (in Selectt. Historr. aliquoties), Levesquius et Corayus fuerunt, quum scripturam ex ingenio refingere vellent, e. c. I, 6. 7. 12. Quod multo magis de Matthiaeo valet, quem quae olim in Ruperti promptuario scholastico invitis libris corrigenda esse opinabatur (I, 3. *Ἕλληνας* post *ὠνόμασεν* addendum et *ὅσοι ἀλλήλοις ξυνῄεσαν* pro *ὅσοι ἀλλήλων ξυνίεσαν*, tum I, 9. *τῇ χώρᾳ* pro *τῆς χώρας*, 10. *ὃν εἰκός* pro *ἣν εἰκός*, 22. *καὶ* (*τῶν*) *αὐτῶν μελλόντων μέν ποτε αὖθις* pro *καὶ τῶν μελλ. ποτὲ αὖθ.*, 28. *ἑκατέρους τῶν νῦν ἐχόντων μᾶλλον* pro *ἑτέρους τῶν νῦν ὄντων μᾶλλον*, 45. *ἐς τῶν ἐκεῖ τι χωρ.* pro *ἐς τῶν ἐκείνων τι χωρ.*, 55. *ἐν σπόνδοις* pro *ἐν σπονδαῖς*, 63. *διακινδυνεύσει χωρῆσαι* pro *διακινδ. χωρήσας*, 91. *οὐκ εἶχον ὅπως ἀπιστῆσαι* sine *χρή*, 113. *ἐπιγενομένου* pro *ἐγγεν.*, 137. *ἐμοὶ ἀνάγκη ἀμύνειν ἦν* pro *ἐπιόντα ἐμοὶ ἀνάγκῃ ἠμυνόμην*, 138. *ἐκ τοῦ γενομένου* pro *τοῦ γενησομένου*, 139, *ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀρχήν* pro *ἐν τῇ Ἀθην. ἀρχῇ*,) non modo vera, sed ne verisimilia quidem atque speciosa esse diu ipsum iudicare persuasum habemus.

Editores Thucydidis autem quanquam maximae timiditatis potius quam temeritatis rei sunt, aliquoties tamen in duobus primis libris a Gottlebero coniecturae virorum doctorum sine idonea causa receptae sunt. Huc refer *περιϊόντι τῷ θέρει* pro *περιόντι τῷ θέρει* I, 30.; interpositum *ἤ* inter *εἰ, ἦν* I, 33.; interpositum *γέ* post *οὐ μέντοι τοσοῦτον* I, 127; *μετὰ τὴν τῶν Πελοποννησίων — ἀναχώρησιν* pro *μετὰ τὴν* (apud Duk. *τῶν*) *Πελ. ἀναχώρ.* II, 22.; *διὰ τῆς Ἀγραίας* pro *διὰ τῆς Ἀργαίας* II, 80. (vid. I. 2. p. 147.); *διειχέτην* pro vulg. *διείχετον* vel vero *διέχετον* II, 86.; *μὴ οἱ ὑπ' αὐτῶν* pro *μὴ ὑπ' αὐτῶν* II, 101. Quarum prima et secunda tantum speciosae videri possunt, reliquae prorsus vanae sunt.

Enimvero licet tot inania tentamina vel audacem a coniiciendo deterreant, interdum nisi hac via manum scriptoris restitui non posse certissimum est; verum ibi, ut iam supra diximus, probabiliter ut coniectemus, mutationes, quae proponantur, tam lenes sint necesse est, ut fere pro nullis habeantur. Quales aliquot Dukerus, Krügerus, Bekkerus et alii nonnulli protulerunt. Atque Bekkerus et Haackius simul in his suspicionibus in verborum continuationem inferendis cautissimi fuerunt. Hic tamen, ut cap. XI. vidimus, interpretamentorum detegendorum nonnunquam iusto cupidior est, atque aliquoties a coniectandi et coniecturas recipiendi libidine, cuius exempla iam cap. X. memoravimus, ne ipse quidem abstinuit. Sed Bekkerum, qui ad summum decies per totam hanc historiam, (in quatuor prioribus libris praeter I, 11. nusquam,) unam duasve literas ex suo ingenio nec multo saepius (l. II. bis, 89. 102., l. III. ter, 33. 98. 114. l. IV. quater, 22. 54. 92. 131.) ex aliorum mente mutavit, haud facile incuses. Neque tamen perspicimus, cur hic tam consideratus vir particulas *τέ — δέ* ad ipsas relatas adeo oderit, ut alteri I, 11. vel tacite *τέ* substitueret, aut cur II, 65. pronomen *ὅς* post *ὁ ἐς Σικελ. πλοῦς* suspectum reddere voluerit, aut cur formulam *ἐν τοῖς πρώτοις* tantopere fastidiat, ut pro *πρώτοις* IV, 105. *πρῶτον* coniiciat, idque VII, 27., sicut VII, 19. atque VIII, 89. πρῶτοι scripserit, haud dubie etiam Herodot. VIII, 69. et similia, si fieri posset, sollicitaturus. Alibi vero nonnunquam dubites saltem, num ei assentiendum sit.

Ne denique aliquot loci desint, in quibus coniecturas probandas esse arbitramur, easque interdum in verborum seriem recepimus, quod tamen rarissime nec unquam sine signis, quae lectorem attentum redderent, factum est, I, 44. Bekkerum τοῖς post τοῖς ἄλλοις inseri iubentem laudavimus; 46. Ἐφύρα pro Ἐφύρῃ (Ἐφύρη), et 63. δ' οὖν pro γοῦν restituimus; 100. ξύμπαντες pro ξυμπάντων commendavimus; 133. τέ inter τῶν Ἐφόρων impugnavimus; nec multum refragemur, si quis I, 33. cum Bekk. καταθεῖσθε pro κατάθησθε reponat. II, 15. Bekkeri coniectura ἐκεῖνοι pro ἐκείνῃ probabilis visa est, sicut 39. καθ' ἑαυτούς, quod pro καθ' ἑκάστους in marg. Flor. Vin. adnotatum erat; 68. cum Lobeckio ἡλλήνισθησαν pro ἑλλην. exaravimus; 76. διαχεόμενος pro διαχεόμενον requisivimus; 89. vulgatum ὥςτε post ἡγεῖσθε cum Stephano et Bekkero interea in ὃ ἔς τε mutavimus, nondum omnia sana esse in adnotationibus demonstraturi; 93. οὔτ' ante ἀπὸ τοῦ προφανοῦς pro οὐδ' ex Bekkeri coniectura 101. δῶρα δέ pro δῶρά τε atque 102. δ' ἐξιείς pro διεξιείς recepimus. III, 12. Dindorfii coniecturam ἀντιμελλῆσαι pro ἀντεπιμελλῆσαι non improbavimus; 26. cum eodem καί ante εἴ τι ἐβεβλαστήκει abiiciendum censuimus; 33. bis Ἴκαρον pro Κλάρον restituimus; 34. τὸν τῶν ἐν τῷ διατειχίσματι Ἀρκάδων ἄρχοντα pro τὸν ἐν τῷ διατειχ. etc. coniecimus; 67. ἀνταποδίδοντες pro ἀνταποδόντες interim scripsimus, quanquam etiam alias emendandi vias superesse adnotationes docebunt; 98. τῶν στρατοπέδων in τῷ στρατοπέδῳ cum Benedicto mutavimus atque καί ante ἐπὶ πολύ, quamvis a Krügero p. 274. non improbabiliter defensum in dubium vocavimus; 114. *Σαλύνθιον* pro *Σαλυνθίου* cum Hermanno et *ὁμήρους* pro *ὁμόρους* correximus. IV, 22. *εἴ τι* pro *εἴ τε* exhibuimus; 30. *δέ* post *τότε* et 54. *ἄν* post *ἀνέστησαν γάρ*, posterius cum Heilmanno et Hermanno addidimus; 63. *γιγνοίμεθα* pro *γιγνώμεθα* aut, quod alii habent, *γιγνόμεθα*, 67. *ἐς τὸ Ἐνυάλιον* pro *ἐς τὸν Ἐνυάλιον*, 86. *πίστεις γε* pro *πίστεις τε*, 92. *πρὸς τούτους* pro *πρὸς τούτοις*, postremum ex Dukeri coniectura recepimus; 95. pro *πρός τε τοὺς ἀγ.* rursus *πρός γε τοὺς ἀγ.* magis placet; 128. *ἐπόντας* pro *ἐπιόντας* coniecimus, idemque 131. reposuimus. Quibus si paucos illos locos, in quibus cap. VII. scripturam ex Valla aut Scholiaste mutandam esse demonstravimus, tres alios, ubi Lindavio atque Thierschio nos assentiri paulo ante diximus, atque quatuor vel sex alios, quorum nunc non accurate recordamur, addideris, praeter ea, quae in accentibus, spiritibus et rebus dialecticis nobis sumpsimus, omnia habebis, quae in quatuor prioribus libris sine ullius codicis manu scripti aut veteris scriptoris ad Thucydidem respicientis auxilio aliter constituimus. Neque multo saepius idem in posterioribus quatuor libris factum videbimus, quorum locos huc pertinentes enumerare nihil iuvat, quum nihil nisi rationem, qua hoc praestantissimum antiquitatis monumentum a nobis tractatum est, adumbrare voluerimus. Itaque Graeca ipsa iam sequantur, eaque tu, lector, ea assiduitate atque diligentia perscrutere, quae iis debetur. Quod si nos interdum lapsos deprehenderis, cogites errare humanum esse, neve socordiam aut malam voluntatem nostram accuses, sed imbecillitati des veniam.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ

ΞΥΓΓΡΑΦΗΣ Α.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ

ΞΥΓΓΡΑΦΗΣ Α.

ΔΙΑΘΕΣΙΣ.

I. *Προοίμιον.* Κεφ. α'—κγ'.
  1. *Αἰτία ταύτης τῆς ξυγγραφῆς, ὅτι ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος ἀξιολογώτατός ἐστι τῶν προγεγενημένων.* α'.
  2. *Τὸ μέγεθος τούτου τοῦ πολέμου ἀποφαίνεται παραβολῇ τῆς παλαιᾶς καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος.* Κεφ. β'—ιθ'.
    a) *Τῆς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν.* β'—η'.
    b) *Τῆς ἐν τοῖς Τρωϊκοῖς.* θ'. ι'. ια'.
    c) *Τῆς μετὰ τὰ Τρωϊκά.* ιβ'—ιθ'.
  3. *Τὸ εἶδος τῆς τε ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς τὸ ξύμπαν καὶ δὴ καὶ ταύτης τῆς ξυγγραφῆς.* κ'—κγ'.

Scripturae discrepantia.

Quem titulum praefiximus, is ex scriptura, quam optimi libri non tam hic quam potius in seqq. libris exhibent, ductus est. Nam hic ex Cass. Aug. et Vat. (nisi quod hic *συγγρ.* habet) enotant *Θουκυδίδου ξυγγραφῆς πρῶτον·* sed si e titulis, qui alibi ex his libris afferuntur, de hoc coniecturam facere licet, legitur in iis pro *πρῶτον* potius *ά*, Werferus autem ex Aug. tantum *Θουκυδίδου ξυγγραφῆς* memoravit. In Pal. rec. man. super vet., quae partim obliterata est, scripsit *Θουκυδίδου ξυγγραφῆς λόγος πρῶτος·* sed *λόγος* etiam prior manus exhibuerat. Cl. *Θουκ. ξυγγραφῆς τὸ πρῶτον.* In Mosqu. est *ξυγγραφῶν πρώτη*, in Monac. b. *Θουκ. Ἀθηναίου συγγραφῶν πρώτη*, in Ald. et Bas. ed. autem corrupte *ξυγγραφῆς πρώτης*. Cod. vet. Steph. suppeditat *Θουκυδίδου ἱστοριῶν πρώτη*. Cod. Bas. *Θουκυδίδου ἱστοριῶν α'*. In Reg. reperitur *Θουκυδίδου Ἑλληνικῶν ἱστοριῶν βιβλίον α'*, et in Flor. *Θουκυδ. Ὀλόρου ἱστοριῶν α'*. Nomen patris etiam in vulgatis exemplaribus additur, sed quoniam a reliquis codd. abest, a nobis cum Bekk. est deletum. In Ar. duabus lectionibus coniunctis scribitur *Θουκ. ἱστο-*

II. *Αἱ αἰτίαι τοῦ πολέμου.*

A. *Αἱ ἐς τὸ φανερὸν λεγόμεναι.* Κεφ. κδ' — ξϛ'.

  1. *Τὰ Κερκυραϊκά.* κδ' — νέ.

    a) *Πόλεμος Κερκυραίων καὶ Κορινθίων.* κδ' — λά.

    b) *Λόγος Κερκυραίων.* λβ' — λϛ'.

    c) *Ἀντιλογία Κορινθίων.* λζ' — μγ'.

    d) *Οἱ Ἀθηναῖοι τοῦ τῶν Κορινθίων καὶ Κερκυραίων πολέμου μετέχουσιν.* μδ' — νέ.

  2. *Ποτιδαίας ἀπόστασις.* νϛ' — ξϛ'.

III. A. *Οἱ Λακεδαιμόνιοι ψηφίζονται τὸν πόλεμον*

  1. *ἄνευ τῶν πάντων ξυμμάχων.* Κεφ. ξζ' — πζ'.

    a) *Ξύλλογος τῶν ξυμμάχων ἐν Λακεδαίμονι.* ξζ'.

    b) *Λόγος Κορινθίων.* ξή — οά.

    c) *Ἀντιλογία Ἀθηναίων.* οβ' — οή.

    d) *Λόγος Ἀρχιδάμου.* οθ' — πέ.

    e) *Λόγος Σθενελαΐδου.* πϛ'.

    f) *Διαγνώμη τῆς ἐκκλησίας.* πζ'.

II. B. *Ἡ ἀληθὴς αἰτία τοῦ πολέμου ἡ αὐξηθεῖσα δύναμις τῶν Ἀθηναίων καὶ ὁ φθόνος τῶν Λακεδαιμονίων.* Κεφ. πή — ριή.

  1. *Ὅπως οἱ Ἀθηναῖοι ηὐξήθησαν καὶ τὴν ἡγεμονίαν παρέλαβον.* πθ' — ϟϛ'.

  2. *Ὅπως οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς ξυμμάχους ἐδουλώσαντο. Παρέκβασις περὶ τῶν μεταξὺ τοῦ Πελοποννησιακοῦ καὶ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου.* ϟζ' — ριή.

III. A. *Οἱ Λακεδαιμόνιοι ψηφίζονται τὸν πόλεμον*

  2. *κοινῇ μετὰ τῶν ξυμμάχων.* Κεφ. ριθ' — ρκέ.

    a) *Ξύνοδος τῶν ξυμμάχων.* ριθ'.

    b) *Λόγος Κορινθίων.* ρκ' — ρκδ'.

    c) *Οἱ ξύμμαχοι ψηφίζονται πολεμεῖν.* ρκέ.

ριῶν συγγραφῆς βιβλίον πρῶτον. Teste Stephano alicubi etiam invenitur *τῶν εἰς ὀκτὼ τὸ πρῶτον.* In Monac. m. inscriptio ob detruncata folia non apparet. A Graev. titulus abest, quemadmodum etiam pagina una et altera. Parisinorum scripturam non adnotavit Gailius, non multum hanc ob causam reprehendendus. Quum enim Thucydides historiam suam ipse in libros non diviserit (v. I. 1. p. 74.), omnes hos titulos Grammaticis deberi manifestum est, quod intelligitur etiam e summo codicum dissensu.

II. C. Ἐγκλήματα ἀλλήλων καὶ προφάσεις τοῦ πολέμου. Κεφ. ρκϛ΄ — ρλθ΄.
  1. Τὸ Κυλώνειον ἄγος. ρκϛ΄. ρκζ΄.
  2. 3. Τὸ ἀπὸ Ταινάρου καὶ τὸ τῆς Χαλκιοίκου ἄγος. ρκη΄ — ρλη΄.
    a) Παυσανίου προδοσία καὶ θάνατος. — ρλδ΄.
    b) Ἐπίμετρον περὶ τῆς Θεμιστοκλέους φυγῆς καὶ θανάτου. ρλε΄ — ρλη΄.
  4. Ἄλλα ἐγκλήματα ἑκατέρων καὶ ἀξιώσεις Λακεδαιμονίων. ρλθ΄.
III. B. Οἱ Ἀθηναῖοι ψηφίζονται τὸν πόλεμον. Κεφ. ρμ΄ — ρμϛ΄.
    a) Λόγος Περικλέους. ρμ΄ — ρμδ΄.
    b) Ψήφισμα Ἀθηναίων, οὐ μέντοι τήν γε ἐπιμιξίαν ἀμφοτέρων ἀναιροῦν. ρμε΄. ρμϛ΄.

(I. ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ. α΄—κγ΄.)

(1. Αἰτία ταύτης τῆς ξυγγραφῆς. α΄.)

α΄. ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον

Σχόλια παλαιὰ καὶ ξυνοπτικὰ εἰς ὅλον τὸν Θουκυδίδην.

(„Ἡ μὲν παραγραφὴ §. σημαίνει τὴν τῶν ἄλλου τινὸς σχολιαστοῦ λόγων ἀρχήν· ἡ δὲ † διεφθάρθαι τὴν γραφήν· ἡ δὲ * τὰ πλεῖστα καὶ ἄριστα χειρόγραφα ἄλλως γράφειν· καὶ οἱ μὲν δύο ἀστερίσκοι σχόλια νῦν δὴ ἐκ βίβλων τινῶν προστεθειμένα δηλοῦσιν, οἱ δὲ ὀβελοὶ λείπειν τι ἐν χρηστοῖς χειρογράφοις καὶ εἶναι ὕποπτον αἰνίσσονται.“ Π.)

α΄. Θουκυδίδης Ἀθηναῖος] πάντως μέμνηται τοῦ οἰκείου ὀνόματος κατ᾽ ἀρχὰς, ἀντιδιαστέλλων ἑαυτὸν τῶν ὁμωνύμων ἐν τοῖς † ἔτεσιν †. §. ἅμα μὲν τῆς αὐτῆς αἰτίας ἕνεκεν, ἅμα δὲ καὶ τοῦ μὴ ἕτερόν τινα τὸ αὐτοῦ σφετερίσασθαι σύνταγμα. — Ξυνέγραψε] ἄλλο ἐστὶ γράψαι, καὶ ἄλλο ξυγγράψαι· τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ ἑνὸς πράγματος λέγεται, τὸ δὲ ξυγγράψαι ἐπὶ πολλῶν. §. Ξυγγράψαι τὸ μετ᾽ ἐπιμελείας καὶ σπουδαίως συντάξαι, γράψαι δὲ καὶ τὸ ἁπλῶς καὶ μὴ ἐπιμελῶς τὴν ἀλήθειαν ἀνευρεῖν. (λειπ. Αὐγ.) — ** Τὸν

Cap. I. Θουκυδίδης — ἐς τὰ ἄλλα laudat Dionysius Halic. de Thucyd. histor. iudic. t. VI. p. 857. Reisk. Idem de compos. verb. t. V. p. 162. sqq. (p. 322. Schaef. p. 177. Goell.) habet verba Θουκυδίδης — οὐ χαλεπῶς ἀνίσταντο c. 2. Θουκυδίδης — Ἀθηναίων legitur etiam in libro de elocut. §. 44. Θουκυδίδης ὁ Ἀθηναῖος laudant ex Eustath. ad Od. δ΄. p. 1501.

Ξυνέγραψε. Eustathius male συνεγράψατο.

τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου, καὶ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων, τεκμαιρόμενος, ὅτι ἀκμάζοντές τε ἦσαν ἐς αὐτὸν ἀμφότεροι παρασκευῇ τῇ πάσῃ, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ὁρῶν

*πόλεμον] τὸ πρᾶγμα. (Αὐγ.) — 1. ** Ὡς ἐπολέμησαν] τὸν τρόπον. (Αὐγ.) — Πρὸς ἀλλήλους] καὶ ὁ πρὸς Ξέρξην πόλεμος τῶν αὐτῶν ἦν, ἀλλ' οὐ πρὸς ἀλλήλους· διὸ καὶ οὐ μάτην πρόςκειται. (λ. Αὐγ.) 2. ** Ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου] τὸν χρόνον. (Αὐγ.) Καθισταμένου] ἀρχὴν λαμβάνοντος. (λ. Αὐγ.) §. ** ἀντὶ τοῦ συνισταμένου. (Αὐγ.) — ** Καὶ ἐλπίσας] τὴν αἰτίαν. (Αὐγ.) — Καὶ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι] τὸ ἐλπίσας οὐ μόνον ἐπὶ ἀγαθῷ, ἀλλ' ἁπλῶς ἐπὶ τῇ τοῦ μέλλοντος ἐκβάσει λέγεται. — 3. ** Μέγαν] ἢ τῷ χρόνῳ, ἢ τοῖς πράγμασιν. (Αὐγ. καὶ Ῥοστγ.) — 4. Ἀκμάζοντές τε ἦσαν] ἀντὶ τοῦ ἤκμαζον. (λ. Αὐγ.) — ** Ἦσαν] μετὰ σπουδῆς ἐπορεύοντο. (Μον. μ.) — 5. Παρασκευῇ τῇ πάσῃ] πῶς ἤκμαζον ἀμφότεροι παρασκευῇ τῇ πάσῃ, εἴ γε τοῖς Πελοποννησίοις χρημάτων*

Πελοποννησίων. „Cass. *Πελοπονησίων*, sed abraso altero *ν̄*. Ut et cap. sequ. deinde in eodem haec vox semper sine rasura uno *ν̄* scribitur, quod hic semel monuisse satis erit. „DUK. *Πελοπονησίων* etiam C. hic et alibi, et c. 2. 9. 10. 12. 13. 28. In postremo loco accedit E. cumque eo non raro Σ., estque haec fere constans horum duorum librorum scribendi ratio. Quod valet etiam de b. Aliquoties, ut 57. et 62., alterum *ν̄* om. etiam m. Rarius, ut I, 23. 36. Aug. item, ut I, 68., G. et, ut cap. 89, B. D. Quod hic semel moneatur. Contra Gr. passim (ut I, 28.) *σ* duplicat. At vid. Strab. l. XIII. p. 919. Duk. ad III, 32. et nos I. 1. p. 208. 209. Vind. autem *τῶν Ἀθηναίων καὶ Πελοποννησίων.*

Ἐπολέμησαν. Vind. *ἐπολέμισαν.*

Εὐθύς. A. *ἤγουν αὐτίκα*, ex interpretat.

Καθισταμένου. Crakerius Calpurnianus, imitator Thucydidis apud Lucian. Histor. conscr. §. 15. *ξυνισταμένου.*

Τεκμαιρόμενος. Dion. H. p. 163. *τεκμαιρόμενός τε*, quem errorem esse aut ipsius Dionysii aut eius librariorum docet ipse p. 857., ubi copulam omittit, quae deest etiam in cod. Monac. a Goellero inspecto.

Ἦσαν. Lexicographi legi iubent *ᾖσαν* vel *ᾔεσαν*, quod suppeditant Aug. et Monac. m. cum eius Schol. Vulgatum agnoscunt reliqui Thucydidis libri, Dionysii exemplaria, Valla et Scholiasta vulg., cuius interpretatio deest in Aug. Cf. not.

Ἐς αὐτόν. C. *εἰς αὐτόν*, quae verba ita scripta ante *ἦσαν* ponuntur in Dion. cod. Monac. Schol. Ruhnk. p. 161. *εἰς ταυτόν.* Idem paulo ante *τε* post *ἀκμάζοντες* omisit. At vid. I. 1. p. 271.

Τῇ πάσῃ. Articulum omittit Vind.

Τὸ ἄλλο. D. I. *τὸ ἄλλον.* Ita passim ante vocalem scribunt codd. V. I, 15.

Ὁρῶν. Valla, qui interpretatur: *et cetera Graecia e suis finibus ad alterutros accessit*, male *ὅρων* legisse videtur.

ξυνιστάμενον [πρὸς ἑκατέρους], τὸ μὲν εὐθὺς, τὸ δὲ καὶ διανοούμενον. 2. κίνησις γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο καὶ μέρει τινὶ τῶν βαρβάρων, ὡς δὲ εἰπεῖν, καὶ ἐπὶ πλεῖστον ἀνθρώπων. τὰ γὰρ πρὸ αὐτῶν καὶ τὰ ἔτι παλαιότερα σαφῶς μὲν εὑρεῖν διὰ χρόνου πλῆθος ἀδύνατα ἦν· ἐκ δὲ τεκμηρίων, ὧν ἐπὶ μακρότα-

ἐνέδει; (λ. Αὐγ.) — 1. Ξυνιστάμενον πρὸς ἑκατέρους] εἰς σύστασιν καὶ εἰς βοήθειαν ἑκατέρων κινούμενον. (λ. Αὐγ.) — Τὸ μὲν εὐθύς] ἅμα τῷ ἄρξασθαι τὸν πόλεμον. (λ. Αὐγ.) — 2. ** Αὕτη δή] τὸ δὴ ἀντὶ τοῦ πάνυ. (Αὐγ.) — 3. Καὶ μέρει τινὶ τῶν βαρβάρων] Θρᾷκας λέγει καὶ Πέρσας· οἱ μὲν γὰρ μετὰ Σιτάλκου συνεμάχοντο Ἀθηναίοις, οἱ δὲ μετ' Ἀρταξέρξου καὶ Δαρείου ὕστερον τοῖς Λακεδαιμονίοις. 4. Τὰ γὰρ πρὸ αὐτῶν] τὰ Μηδικὰ καὶ Τρωϊκά. — 5. ** Τὰ ἔτι παλαιότερα] τὰ ἐξ οὗ ἄνθρωποι. (Αὐγ.) —

Πρὸς ἑκατέρους. Haec omittuntur in Cass., Aug., in quo man. rec. superscripta sunt, A. C. E. Vind. Agnoscuntur a Valla et Scholiasta, quanquam huius adnotatio deest in Aug., et a Dionysio p. 164. et 857. etsi in priore loco absunt a marg. apud Goell. p. 178. Cf. not. Paulo post Dion. cod. Mon. *τὸν μὲν εὐθύς.*

2. *Κίνησις γάρ.* Reg. (?) *κίνησίς τε γάρ.*

Αὕτη μεγίστη δή. Cass. Aug. C. E. Vind. *αὕτη δὴ μεγίστη.* Auctor anonym. vid. Thucyd. *αὕτη μεγίστη* sine *δή*, quod post *αὕτη* addit Cass. Idem verborum ordo est etiam apud Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 1. Vulgatam habet Dion. p. 164., quamquam ibi e cod. Monac. *αὕτη δὲ μεγίστη* enotavit Goell., et p. 857. Vid. etiam Priscian. l. XVIII. p. 1170. et add. not.

Ἐπὶ πλεῖστον. In marg. adnotatur scriptura *ἐπὶ πλείστων*, quae e solo Dion. p. 164. repetita videtur, et improbanda est. In ipso illo Dion. loco cod. Monac. exhibet *ἐπὶ πλεῖστον*, et *ἐπιπλεῖστον* scribitur apud eundem Dion. p. 857. Vid. not.

Τὰ γὰρ πρὸ αὐτῶν — φυτεύοντες laudat Dion. p. 871. Ibi, ut etiam p. 858 , servat *αὐτῶν*, unde quod p. 164. legitur *αὐτοῦ* ab editoribus e Colb. in *αὐτῶν* mutandum erat.

Τὰ ἔτι παλαιότερα. Articulus in Ald. Dion. p. 164. omissus additur a Victorio e cod. l.

Εὑρεῖν. Reg. 1. Colb. et Ald. apud Dion. p. 164. *ἐρεῖν*, sed vulgatum omnes libri tuentur p. 858. et 871.

Ἀδύνατα. Ita Cl. Ven. It. Mosqu. Ar. Chr. marg. Steph. Idem in Aug. Pal. et utroque Monac. exstare videtur, e quibus ad Lips. edit. collatis discrepantiae nihil enotatum est. De Lexicographis vett. res minus constat. Ante Gottleb. *ἀδύνατον*, quod legitur in A. B. D. I. et ter apud Dion. p. 164. 858. 871., in quorum locorum primo Schaefer. (quem vide) et Goeller. *ἀδύνατα* dederunt. Cf. not.

Ἐκ δὲ τεκμηρίων — γενέσθαι. Haec habet Dion. p. 412.

Ὧν. In marg. cod. Bodl. apud Dion. p. 858. *ὡς.* Vulgatum recte tuetur idem scriptor p. 164. 412. 871. Vid. not.

Ἐπὶ μακρότατον. Mosqu. *ἐπὶ μακρότερον.*

τον σκοποῦντί μοι πιστεῦσαι ξυμβαίνει, οὐ μεγάλα νομίζω γενέσθαι, οὔτε κατὰ τοὺς πολέμους, οὔτε ἐς τὰ ἄλλα.

(2. *Παλαιὰ κατάστασις τῆς Ἑλλάδος β'—ιθ'.* a. *Τὰ πρὸ τῶν Τρωϊκῶν. β'—η'.*)

(*Μεταναστάσεις.*)

β'. Φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη οὐ πάλαι βεβαίως οἰκουμένη, ἀλλὰ μεταναστάσεις τε οὖσαι τὰ πρότερα, καὶ ῥᾳδίως ἕκαστοι τὴν ἑαυτῶν ἀπολείποντες, βιαζόμενοι ὑπό τινων ἀεὶ πλειόνων. 2. τῆς γὰρ ἐμπορίας

1. *Ξυμβαίνει] ἀντὶ τοῦ συνάγεται καὶ κεφαλαιοῦται, τὸ δ' ἐπὶ μακρότατον ἀντὶ τοῦ ἐπιπολὺ καὶ συνεχῶς καὶ ἐπιμελῶς κεῖται. — 2. Οὔτε ἐς τὰ ἄλλα] κατασκευῇ δηλονότι. — ** Ἐς τὰ ἄλλα] ἤγουν εἰς τὴν κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν τοῦ πολέμου κατασκευήν. (Μον. μ.) — ** Ἐς τὰ ἄλλα] οἷον τὰς ἐκλείψεις καὶ τοὺς σεισμούς. (Ῥοστγ.)*

*β'. Ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη] πρὸ τούτου γὰρ κατὰ μέρος καὶ κατὰ ἔθνη ἐκαλεῖτο. τὸ δὲ σχῆμα τοῦ ὁμοιοκαταλήκτου Γοργίειον καλεῖται. — ** Οὐ πάλαι βεβαίως] οὐ βεβαίως ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἀνθρώπων. (Αὐγ. Ῥοστγ.) — 5. Ἀλλὰ μεταναστάσεις] μετοικήσεις· φαίνονται δηλονότι. (λ. Αὐγ.) — 6. Καὶ ῥᾳδίως] ἀπὸ κοινοῦ τὸ φαίνονται. (λ. Αὐγ.) — 7. Ὑπό τινων ἀεὶ πλειόνων] οὐκ εἶπε δυνατῶν, ἵνα μὴ ἐπαινέσῃ. (λ. Αὐγ.) — Τῆς γὰρ ἐμπορίας οὐκ οὔ-*

Ξυμβαίνει. Ita recte Dion. in omnibus quatuor locis. Consentiunt Palat. Vat. A. B. F. G. (?) Haack. Bekk. Vulgo *συμβαίνει*, quod iam Alter. correxit. Vind. corrupte *συμβαίνειν.* Non minus corrupte Palat. paulo post *τοῦ πολέμους.*

Cap. II. *Φαίνεται — οἰκουμένη.* Haec, ut similem verborum terminationem notet, laudat Dion. p. 808., et ut structuram verbi *φαίνεσθαι* cum participio illustret, Lecapen. in Matthaei Lectionn. Mosquu. I. p. 77. (s. 78.) *Νῦν* s. v. al. man. scriptum habet H. Pro *γάρ* It. *μέν.*

Μεταναστάσεις τε οὖσαι. Reg. (G.) *μετανάστης τε οὖσα*, quae est correctio librarii, qui *φαίνονται* ex antecedd. repetendum esse non vidit. Vulgatum est in Dion. p. 164. et 872. *Οὖσα* habet b. Cf. not.

Ῥᾳδίως ἕκαστοι. In Dionys. p. 872. legeretur *ἕκαστος*, nisi Reiskius librorum scripturam ibi mutasset; sed p. 164. etiam Dionysii codices exhibent *ἕκαστοι.*

Ἀπολείποντες. A. *ἀπολιπόντες* v. *ἀπολίποντες.*

Ὑπό τινων ἀεὶ πλειόνων. Mosqu. b. Dan. *ἀεὶ ὑπό τινων πλ.*, e scioli correctione. *ὑπὸ τῶν* ex Ald. Dion. enotavit Goeller. p. 179., quum vulgo et ibi p. 164. Reisk. et p. 872. sit *τινῶν.* Vid. not. Palat. hic et infra in hoc cap. *αἰεί*, quo modo idem fere semper hoc vocabulum scribit. Vid. I. 1. p. 211.

Τῆς γὰρ — ἀλλήλοις. Haec habet Dion. p. 797.

Ἐμπορίας. I. *ἐμπορείας.*

2. *Οὐδέ.* Ita Cass. C. et Dion.

οὐκ οὔσης, οὐδὲ ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς ἀλλήλοις, οὔτε κατὰ γῆν, οὔτε διὰ θαλάσσης, νεμόμενοί τε τὰ αὑτῶν ἕκαστοι ὅσον ἀποζῆν, καὶ περιουσίαν χρημάτων οὐκ ἔχοντες, οὐδὲ γῆν φυτεύοντες, (ἄδηλον ὂν, ὁπότε τις ἐπελθὼν, καὶ ἀτειχίστων ἅμα ὄντων, ἄλλος ἀφαιρήσεται,) τῆς τε καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς πανταχοῦ ἂν ἡγούμενοι ἐπικρατεῖν, οὐ χαλεπῶς ἀπανίσταντο· καὶ δι' αὐτὸ οὔτε μεγέθει πόλεων ἴσχυον, οὔτε τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ.

3. μάλιστα δὲ τῆς γῆς ἡ ἀρίστη ἀεὶ τὰς μεταβολὰς τῶν οἰκητόρων εἶχεν, ἥ τε νῦν Θεσσαλία καλουμένη, καὶ Βοιωτία, Πελοποννήσου τε τὰ πολλὰ, πλὴν Ἀρκαδίας, τῆς τε

σης] τῆς κατὰ θάλατταν πραγματείας. (λ. Αὐγ.). — 1. Ἐπιμιγνύντες] ἐπιμιγνύμενοι. (λ. Αὐγ.) — 2. Νεμόμενοί τε τὰ αὑτῶν ἕκαστοι] ἡ περιοχὴ τοῦ λόγου καὶ ἡ σύνταξις τοιαύτη. Νεμόμενοι τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι ὅσον ἀποζῆν, καὶ περιουσίαν χρημάτων οὐκ ἔχοντες, οὐδὲ γῆν φυτεύοντες, ἀλλὰ [μόνον] σπείροντες, καὶ ἁπλῶς εὐμετακόμιστοι ὄντες πρὸς τὸ μετανίστασθαι· ὅ ἐστιν, οὐ χαλεπῶς ἀνίσταντο δηλονότι, ἀλλ' εὐχερῶς. — 3. Ὅσον ἀποζῆν] μετρίως ζῆν· ἀποζῆν ἐστιν εὐτελῶς ζῆν, ζῆν δὲ τὸ μετὰ τρυφῆς ζῆν. λέγει δὲ τὴν ἐφήμερον τροφήν. — Περιουσίαν] περιουσία ἡ περιττὴ οὐσία, οὐσία δὲ ἡ σύμμετρος. — 4. Ἄδηλον ὂν] ἀντὶ τοῦ, ἀδήλου ὄντος. Ἀττικὸν δὲ τὸ σχῆμα. (Αὐγ.) — 6. Ἀναγκαίου] Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἀναγκαίας. (Ῥοστγ.) — 7. Ἐπικρατεῖν] εὐπορεῖν. (λ. Αὐγ.) — 8. Τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ] τῇ ὁπλιτικῇ. — 10. Ἥ τε νῦν Θεσσαλία] πρότερον

p. 805., quanquam hic vulgatam οὐδ' servat p. 164. 796. 872. V. Farrago script. discrep.

Ἀλλήλοις. Vind. ἀλλήλους. Idem paulo ante ἐπὶ μιγνύντες.

Αὑτῶν. A. F. E. Mosqu. ἑαυτῶν, quod suppeditat etiam Dion. p. 164.; sed p. 805. et 872. idem αὑτῶν tuetur. Palat. Ald. et Iunt. αὐτῶν, ut alibi. Vid. Farr. script. discrep. Τά s. v. in G.

Χρημάτων. „V. Liban. Progymn. p. 114.“ WASS.

Οὐδὲ γῆν. In Dion. p. 805. male οὔτε scriptum est; vulgata legitur apud eundem p. 164. et 872.

Ἄδηλον — ἐπικρατεῖν. Nonnulla ex his imitatur Lucian. Anach. cap. 54. et Patr. Encom. 10.

Ἀτειχίστων ἅμα. Ἅμα et paullo post ἄλλος om. F.

Τῆς τε. Τε deest apud Dion. p. 165., sed additum est p. 805.

Καθ' ἡμέραν om. Ar. Chr.

Ἀναγκαίου. F. ἀναγκαίας. Vid. not.

Ἀπανίσταντο. Marg. Steph. ἀνίσταντο, fortassis e Dion. p. 165., apud quem eundem ἀπανίσταντο legimus p. 805., quamquam etiam ibi Reg. 1. et Colb. exhibent ἀνίσταντο. Hoc invenitur etiam in F., atque a Scholiasta agnosci videtur. Vid. not. et I. 1. p. 235.

3. Εἶχεν. „Pro εἶχεν Max. Tyr. p. 81. meae edit. habet ἐλάμβανε.“ STEPH. Est in fine Dissert. XIII. DUK.

Πελοποννήσου — Ἀρκαδίας. „Hermog. p. 27.“ WASS.

ἄλλης ὅσα ἦν κράτιστα. 4. διὰ γὰρ ἀρετὴν γῆς αἵ τε δυνάμεις τισὶ μείζους ἐγγιγνόμεναι, στάσεις ἐνεποίουν, ἐξ ὧν ἐφθείροντο, καὶ ἅμα ὑπὸ ἀλλοφύλων μᾶλλον ἐπεβουλεύοντο. 5. τὴν γοῦν Ἀττικὴν, ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον διὰ τὸ λεπτόγεων ἀστασίαστον οὖσαν, ἄνθρωποι ᾤκουν οἱ αὐτοὶ ἀεί. 6. καὶ παράδειγμα τόδε τοῦ λόγου οὐκ ἐλάχιστόν ἐστι, διὰ τὰς μετοικίας ἐς τὰ ἄλλα μὴ ὁμοίως αὐξηθῆναι· ἐκ γὰρ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος οἱ πολέμῳ ἢ στάσει ἐκπίπτοντες, παρ' Ἀθηναίους οἱ δυνατώτατοι, ὡς βέ-

---

γὰρ Ἠμαθία ἐκαλεῖτο. (*Αὐγ. καὶ Γ.*) — 1. *Ὅσα ἦν κράτιστα*] ὅση ἦν ἀρίστη. (*λ. Αὐγ.*) — *Αἵ τε δυνάμεις*] τὰ στρατεύματα. — 4. ** *Ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον*] ἐξ ἀρχῆς. (*Κασσ.*) — 5. *Οὖσαν*] ἀντὶ τοῦ εἶναι. — 6. *Οἱ αὐτοὶ ἀεί*] τῷ γένει δηλονότι· οὐ γὰρ ἦσαν ἀθάνατοι. — ** *Καὶ παράδειγμα*] παράδειγμα ἀντὶ τοῦ σημείου. (*Αὐγ.*) — *Καὶ παράδειγμα τόδε τοῦ λόγου*] ὁ νοῦς, οἱ μὲν οὕτω, Σημεῖον δὲ τοῦ τὴν Ἀττικὴν ἀεὶ τοὺς αὐτοὺς οἰκεῖν, τὸ κατὰ μὲν τὰ ἄλλα πράγματα μὴ αὐξηθῆναι, οἷον πλοῦτόν τε καὶ ὅπλα καὶ τἄλλα, κατὰ δὲ τὸ πλῆθος τῶν ἀνδρῶν μεγάλην γενέσθαι· ἄλλοι δὲ οὕτω, Σημεῖον δέ μοι παντὸς τοῦ προειρημένου λόγου, τοῦ τὰς ἀρίστας τῶν γαιῶν μεταβάλλειν τοὺς οἰκήτορας, τὸ τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὰ ἄλλα αὐτῆς μέρη μὴ ὁμοίως τῇ Ἀττικῇ αὐξηθῆναι τῷ πλήθει τῶν ἀνδρῶν. — 8. *Ἐκ γὰρ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος —*] ἐκ γὰρ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος οἱ δυνατώτατοι ἐκπίπτοντες ἀνεχώρουν παρὰ τοὺς Ἀθηναίους, ὡς βεβαίας οὔσης τῆς οἰκήσεως. — *Πολέμῳ ἢ*

---

4. *Ἐγγιγνόμενοι.* Ita hoc verbum scripsimus e' Cass. Aug. Pal, It. A. B. C. cum Haack. et Bekk. Vulgo *ἐγγινόμενοι.* Vid. I. 1. p. 208.

5. *Ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον.* Haec om. Maxim. Tyr. l. c.

Λεπτόγεων. A. *λεπτόγαιων*, et Strab. p. 333. (514.) *λεπτόγεον*, male. Post hanc vocem Maxim. Thr. addit *εἶναι.*

Οἱ αὐτοί. Articulum ignorat Vind.

6. *Καὶ παράδειγμα — ἐστί* laudat Dion. p. 417.

Μετοικίας. Chr. Dan. *ἀποικίας*, in marg. tamen rec. man. *ἄλλως μετοικίας.* In Mosqu. *μετοικίας*, in marg. vero *γρ. ἀποικίας.* *Ἀποικίας* etiam D. I. m. b. Marg. Steph. *ἐποικίας.* Vid. not. ubi etiam de suspicione eorum, qui statim *ἐς* deleri iubent, disputabitur.

Τῆς ἄλλης. *Ἄλλης* de. E.

Οἱ πολέμῳ ἢ στάσει ἐκπίπτοντες. Articulus *οἱ* typothetarum errore excidit in Lips., neque restitutus est a Gailio, quanquam ab eo inventus est in A. C. D. E. F. G. Exstat etiam in vett. edd., Pal. Ven. Monac. utroque. apud Haack. et Bekk. B. *ἢ πολ. ἢ στάσει.*

Οἱ δυνατώτατοι. Haec om. Cl. Contra Ven. ante *οἱ δυνατ.* addit *διὰ ταῦτα.*

Ὡς βέβαιον ὄν. *Ὂν* s. v. al. man. G. In Vind. *βεβαίως* scribitur.

βαιον ὂν, ἀνεχώρουν· καὶ πολῖται γιγνόμενοι, εὐθὺς ἀπὸ παλαιοῦ μείζω ἔτι ἐποίησαν πλήθει ἀνθρώπων τὴν πόλιν· ὥςτε καὶ ἐς Ἰωνίαν ὕστερον, ὡς οὐχ ἱκανῆς οὔσης τῆς Ἀττικῆς, ἀποικίας ἐξέπεμψαν.

(Ἀμιξία τῶν Ἑλλήνων, οἵπερ οὐδὲ ὄνομα κοινὸν εἶχον.)

γ'. Δηλοῖ δέ μοι καὶ τόδε τῶν παλαιῶν ἀσθένειαν οὐχ ἥκιστα· πρὸ γὰρ τῶν Τρωϊκῶν οὐδὲν φαίνεται πρότερον κοινῇ ἐργασαμένη ἡ Ἑλλάς. 2. δοκεῖ δέ μοι, οὐδὲ τοὔνομα τοῦτο ξύμπασά πω εἶχεν, ἀλλὰ τὰ μὲν πρὸ Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος καὶ πάνυ οὐδὲ εἶναι ἡ ἐπίκλησις

στάσει] πόλεμος ὁ τῶν ἀλλοτρίων, στάσις ὁ ἐμφύλιος. (λ. Αὐγ.) 1. Ἀνεχώρουν] οἱ Ἡρακλεῖδαι· ἢ Μεσσήνιοι οἱ περὶ Μέλανθον. (λ. Αὐγ.) — Πολῖται γιγνόμενοι] οἱ Ἀθηναῖοι τὸ παλαιὸν εὐθὺς μετεδίδοσαν πολιτείας, ὕστερον δὲ οὐκέτι, διὰ τὸ πλῆθος. — 3. Ἐς Ἰωνίαν] προληπτικόν ἐστι σχῆμα, ὅταν τὸ συμβὰν ὕστερον προλαβόντες καλέσωμεν. ὃ γὰρ ξυνέβη μετὰ τὴν οἴκησιν τῶν ἀνδρῶν, († λέγει † δὲ τὸ κληθῆναι Ἰωνίαν,) τοῦτο αὐτὴν προςηγόρευσε πρὶν ἐκπεμφθῆναι τοὺς ἄνδρας, προδιδοὺς καὶ προχαριζόμενος τὴν προςηγορίαν ταύτην τῇ χώρᾳ. οὐ γὰρ οὔσης πρὸ τούτου τῆς Ἰωνίας, ἀπέστειλαν ἐκεῖσε τὸν ὄχλον οἱ Ἀθηναῖοι, ἐφ' ᾧ κτίσειν καὶ οἰκῆσαι τὴν γῆν· καὶ οἱ πεμφθέντες ἐκεῖσε κατοικῆσαι, οὕτω καλεῖσθαι τὴν χώραν ὕστερον παρεσκεύασαν· τοῦτο δὲ καὶ Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ ἐποίησεν, εἰπών· λυσαμένη τὴν ζώνην ἐν Ζωστῆρι τῆς Ἀττικῆς. ὁ δὲ νοῦς οὗτος· πολλῶν καταφυγόντων εἰς τὴν Ἀττικὴν διὰ τὸ ἀσφαλὲς εἶναι τὸ χωρίον, τοσοῦτον ἐγένετο πλῆθος, ὥςτε, τῆς Ἀττικῆς στενοχωρουμένης, καὶ μὴ οὔσης ἱκανῆς τρέφειν τὸν ὄχλον, ἀνάγκη γέγονε μερίσαι τὸ πλῆθος, καὶ εἰς ἀποικίαν ἐκπέμψαι. οὗτος δὲ προληπτικῶς χρησάμενος εἶπεν. εἰς Ἰωνίαν ἔπεμψαν. (Αὐγ. Ῥοστγ.)

γ'. Οὐχ ἥκιστα] ἀντὶ τοῦ μάλιστα. — 8. Εἶχεν] ἀντὶ τοῦ ἔχειν. (Αὐγ. Ῥοστγ.) — 9. ** Δευκαλίωνος] Ἑκαταῖος ἱστορεῖ, ὅτι Δευκαλίων τρεῖς παῖδας ἔσχε, Πρόνοον, Ὀρεσθέα καὶ Μαραθώνιον, Προνόου δὲ τὸν Ἕλληνά φησι γενέσθαι. (Μον. μ.) — Καὶ πάνυ οὐδὲ εἶναι] ἀντὶ τοῦ οὐδ' ὅλως εἶναι. (Αὐγ. Κασσ. Ῥοστγ.) —

Γιγνόμενοι. F. I. γινόμενοι. Cl. Ven. Mosqu. b. γενόμενοι.

Cap. III. Ἀσθένειαν s. v. al. man. scriptum habet G., unde Gailio male aliquantum suspectum erat. Neque cum Reisk. ante τὴν τῶν coniicies.

Ἐργασαμένη. A. εἰργασμένη.

2. Δέ μοι. Post μοι B. in marg. addit ex interpretatione ὡς. Vid. I. 1. p. 270.

Πω. Cl. πως. Idem in m. supra scriptum praefixo signo γρ. Vulgatam confirmat Dion. p. 856. ὅτι κατὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον οὔπω σύμπασα ἐκαλεῖτο ἑνὶ ὀνόματι ἡ Ἑλλάς.

Πρὸ Ἕλληνος. Ald. Vind. πρὸς Ἕλλ.

Δευκαλίωνος. D. Δευκαλλίωνος. Idem statim post καὶ πάνυ om. Δευκαλίῳ m.

αὕτη, κατὰ ἔθνη δὲ ἄλλα τε καὶ τὸ Πελασγικὸν ἐπὶ πλεῖστον, ἀφ' ἑαυτῶν τὴν ἐπωνυμίαν παρέχεσθαι· Ἕλληνος δὲ καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ ἐν τῇ Φθιώτιδι ἰσχυσάντων, καὶ ἐπαγομένων αὐτοὺς ἐπ' ὠφελείᾳ ἐς τὰς ἄλλας πόλεις, καθ' ἑκάστους μὲν ἤδη τῇ ὁμιλίᾳ μᾶλλον καλεῖσθαι Ἕλληνας· οὐ μέντοι πολλοῦ γε χρόνου ἠδύνατο καὶ ἅπασιν ἐκνικῆσαι. 3. τεκμηριοῖ δὲ μάλιστα Ὅμηρος· πολλῷ γὰρ ὕστερον ἔτι καὶ τῶν Τρωϊκῶν γενόμενος, οὐδαμοῦ τοὺς

1. *Κατὰ ἔθνη — ἀφ' ἑαυτῶν τὴν ἐπωνυμίαν παρέχεσθαι*] τουτέστι, τοῖς ἰδίοις ὀνόμασιν ἐχρῶντο, οἷον Πελασγοὶ μόνον, Βοιωτοί. οὔπω δὲ κοινῷ ὀνόματι Ἕλληνες. — *Ἐπὶ πλεῖστον*] ἢ ἐπὶ πλεῖστον μέρος τῆς Ἑλλάδος, ἢ ἐπὶ πλεῖστον χρόνον ἐκλήθησαν Πελασγοί. (*Κασσ. Αὐγ. Ῥοστγ.*) — 3. *Παίδων αὐτοῦ*] Ἕλληνος παῖδες Δῶρος, Ξοῦθος, Αἴολος, ὥς φησι καὶ Ἡσίοδος· Δῶρόν τε Ξοῦθόν τε καὶ Αἴολον ἱπποχάρμην. (*Ῥοστγ.*) — 4. *Ἐπαγομένων αὐτούς*] ἀμφίβολον, τίνα τίς ἐπηγάγετο, πότερον οἱ Ἕλληνος παῖδες τοὺς ἄλλους, ἢ οἱ ἄλλοι τούτους. (*Αὐγ.*) — *Ἐπ' ὠφελείᾳ*] ὠφέλειαν εἴωθεν ὁ Θουκυδίδης τὴν συμμαχίαν καλεῖν. *Καθ' ἑκάστους* δὲ, κατὰ μέρος, οὐ πάντας ὁμοῦ. — 5. ** *Ἤδη*] τὸ ἤδη ἀντὶ τοῦ δή. (*Αὐγ.*) — *Τῇ ὁμιλίᾳ καλεῖσθαι μᾶλλον Ἕλληνας*] οὐκ ἀπὸ γραφῆς καὶ δόξης ἁπάντων, ἀλλ' ἐκ τῆς τῶν ἐπιχωρίων ὁμιλίας. (*λ. Αὐγ.*) — 6. *Πολλοῦ γε χρόνου*] οὕτως λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ, πολλῶν ἡμερῶν οὐκ εἶδόν σε, ἀντὶ τοῦ, ἐν πολλαῖς ἡμέραις. (*Αὐγ.*) *Καὶ ἅπασιν ἐκνικῆσαι*] τελείως ἐπικρατῆσαι· τὸ καλεῖσθαι Ἕλληνας. — 7. *Ἐκνικῆσαι*] ἀντὶ τοῦ ἐπικρατῆσαι· τὸ δὲ πᾶσι, κατὰ παντός· καὶ τὸ πολλοῦ γε χρόνου, ἀντὶ τοῦ ἐν πολλῷ γε μέντοι χρόνῳ. οὐκ ἐδύνατο δὲ ἅπασιν ἐκνικῆσαι τὸ ὄνομα τοῦτο ἀλλ' ἢ ἐν πάνυ πλείστῳ χρόνῳ. (*Αὐγ.*) — 8. *Ὕστερος*] οὕτως ἐν ἑτέρῳ, καὶ καλῶς γέγραπται· τὸ πολλῷ γὰρ ἀρκεῖ ἐπὶ τοῦ χρόνου, καὶ τὸ ὕστερον πλεονάζει· τὸ δὲ ὕστερος ἐπὶ τοῦ Ὁμήρου λεγόμενον ἔχει τὴν ἀκολουθίαν τοῦ λόγου σαφῆ. — *Οὐδαμοῦ τοὺς ξύμπαντας*

Κατὰ ἔθνη. Cass. *καὶ τὰ ἔθνη*. Ita *κατά* et *καὶ τά* etiam alibi permutantur. V. VIII, 77. Add. not.

Φθιώτιδι. Cass. Aug. Ven. A. Reg. (G.) H. Vat. It. I. Vind. m. Flor. sus. *Φθιωτίᾳ*· male, ut docuit Dukerus, qui etiam de origine vitii exposuit. Vid. not. In Aug. man. rec. literae *α̅* superscripsit *δ̅ι̅*. C. *Φθοιότιδι*. Vallae alia exemplaria *Phthiotia*, alia *Phthiotide* exhibent.

Αὐτούς. Cl. *αὑτούς*, V. not.

Ὠφελείᾳ. Fortassis rectius *ὠφελίᾳ* exaratur. Vid. de Act. crit. ap. Thuc. c. 12.

Ἐς τὰς ἄλλας. D. *καὶ τ. ἄ.*

Καθ' ἑκάστους μέν. Pro *μέν* Schol. ad VIII, 53. habet *δέ*.

Τῇ ὁμιλίᾳ μᾶλλον. E. omittit *μᾶλλον*, quod Schol. vulg. post *καλεῖσθαι* collocat, sed aliter Cass.

Οὐ μέντοι πολλοῦ γε. D. I. *οὐ μ. γε πολλοῦ*. At vid. Krüg. ad Dion. H. Historiograph. p. 266.

2. *Ἠδύνατο*. In m. *ἠδύναντο* suprascr.

Ἐκνικῆσαι. C. *ἐκνικεῖσαι*.

3. *Τεκμηριοῖ*. Vind. *τεκμηροῖ*.

Ὕστερον. Ita scripsimus cum

ξύμπαντας ὠνόμασεν, οὐδ' ἄλλους ἢ τοὺς μετὰ Ἀχιλλέως ἐκ τῆς Φθιώτιδος, οἵπερ καὶ πρῶτοι Ἕλληνες ἦσαν· Δαναοὺς δὲ ἐν τοῖς ἔπεσι, καὶ Ἀργείους, καὶ Ἀχαιοὺς ἀνακαλεῖ. οὐ μὴν οὐδὲ βαρβάρους εἴρηκε διὰ τὸ μηδὲ Ἕλληνάς πω, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἀντίπαλον ἐς ἓν ὄνομα ἀποκεκρίσθαι. 4. οἱ δ' οὖν ὡς ἕκαστοι Ἕλληνες κατὰ πόλεις τε, ὅσοι ἀλλήλων ξυνίεσαν, καὶ ξύμπαντες ὕστερον κληθέντες, οὐδὲν πρὸ τῶν Τρωϊκῶν δι' ἀσθένειαν καὶ ἀμιξίαν ἀλλήλων ἀθρόοι ἔπραξαν. 5. ἀλλὰ καὶ ταύτην τὴν στρατείαν θαλάσσῃ ἤδη πλείω χρώμενοι ξυνῆλθον.

ὠνόμασεν] τὸ γὰρ, *Ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαίους*, νενόθευται. — 4. *Οὐδὲ βαρβάρους εἴρηκεν*] τὸ γὰρ βαρβαροφώνων Καρῶν νενόθευται. (*Κασσ. Αὐγ.*) — ** *Ἕλληνάς πω*] τὸ † τὶ † παρέλκει. (*Αὐγ.*) — 5. *Ἀντίπαλον*] ἀντίπαλον καὶ τὸ ἴσον καὶ τὸ πολέμιον. §. ἀντίκειται γὰρ τῷ Ἕλληνι ὁ βάρβαρος. [τὸ δὲ ἑξῆς, οἱ Ἕλληνες ὡς ἕκαστοι καὶ ξύμπαντες ὕστερον κληθέντες Ἕλληνες. (*λ. Κασσ. Αὐγ.*)] — 6. ** *Οἱ δ' οὖν*] ἐπανάληψις. (*Αὐγ.*) — 9. *Ταύτην τὴν στρατείαν — ξυνῆλθον*] ἀντὶ τοῦ συνεστράτευσαν· δεῖ δὲ προςθεῖναι τὴν εἰς· οἷον, ἀλλὰ καὶ εἰς ταύτην τὴν στρατείαν ξυνῆλθον. (*Αὐγ.*) — 10. *Θαλάσσῃ — χρώμενοι*] τουτέστιν ἐμπορευόμενοι.

Gail. Haack. Bekk. e Cass. Aug. Cl. Ven. Pal. It. Vat. Reg. Ar. Chr. Dan. novem Pariss. utroque Monac. Ald. Flor. Valla: *diu post Troianum bellum natus.* Vulgo ὕστερος, quam scioli esse correctionem docet Schol. Vind. πολλῶν γὰρ ἔτι omisso ὕστερον.

Μετὰ Ἀχιλλέως. Hoc suppeditarunt Cass. Aug. Pal. m. Vulgo *μετ' Ἀχ.* V. Farrago lect. discr. H. *Ἀχιλέως.*

Φθιώτιδος. C. E. Φθοιώτιδος. I. Φθιώτιος. D. et Venet. Φθιωτίας.

Ἀνακαλεῖ. Vind. ἀντικαλεῖ. Tus. ἀποκαλεῖ. Vulgatum sane offendit, quum *ἀνακαλεῖν* alias non sit *vocare*, sed *inclamare*, *acclamare* v. *revocare*, sed sic *ἀναπείθειν*, *ἀναδιδάσκειν* et similia fere pro simplicibus posuit Thucyd.

Ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. Haec in marg. habet A.

Ἐς ἕν. Ἐς pro vulg. *εἰς* dedimus e Cass. Aug. C. F. Reg. (G.) H. Vind. cum Haack. et Bekk. In A. legitur *εἰς ἀντίπαλον εἰς ἕν.*

4. *Ὡς ἕκαστοι.* Vind. ὡς omittit, male. V. not. et Ind. s. *ἕκαστ.*

Κατὰ πόλεις τε. A. *κατά*, D. *τε* ignorat. Statim Reisk. frustra *ὅσαι* coniecit.

Ἀλλήλων ξυνίεσαν. Ar. Chr. *ἀλλήλων ὁμόφωνοι ἦσαν ξυνίεσαν.* b. Dan. *ἀλλήλων ὁμόφωνοι* (Dan. *ὁμόφρονοι*) *ἦσαν ἀλλήλοις ξυνίεσαν.* Mosqu. *ὁμοφώνων ἦσαν ἀλλήλοις ξυνίεσαν.* Pal. A. D. I. *ξυνήεσαν.* Tus. *ξυνήεσαν.* Vid. not.

5. *Στρατείαν.* Pal. F. Vat. It. G. H. I. Vind. b. Dan. et teste Wassio Schol. ad Il. *κ'*. 252. *στρατιάν.* Idem est etiam in m., sed man. rec. correxit *ει.*

Πλείω. Articulus *τά*, qui vulgo praefigitur, deest Cass. Aug. Cl. Ven. F. Pal. It. Vat. H. cod. Bas. E. Bekk. In G. legitur s. v.

Ξυνῆλθον. E. *ἐξῆλθον.*

(Μίνως.)

δ΄. Μίνως γὰρ παλαίτατος ὧν ἀκοῇ ἴσμεν ναυτικὸν ἐκτήσατο, καὶ τῆς νῦν Ἑλληνικῆς θαλάσσης ἐπὶ πλεῖστον ἐκράτησε· καὶ τῶν Κυκλάδων νήσων ἦρξέ τε, καὶ οἰκιστὴς πρῶτος τῶν πλείστων ἐγένετο, Κᾶρας ἐξελάσας, καὶ τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας ἡγεμόνας ἐγκαταστήσας· τό τε ληστικὸν, ὡς εἰκὸς, καθῄρει ἐκ τῆς θαλάσσης, ἐφ᾽ ὅσον ἠδύνατο, τοῦ τὰς προσόδους μᾶλλον ἰέναι αὐτῷ.

δ΄. Μίνως γὰρ παλαίτατος] διὰ τριῶν συγκρίσεως δείκνυσι τὰ πρὸ τῶν Πελοποννησιακῶν ἀσθενῆ, ἀφ᾽ οὗ ἄνθρωποι μέχρι Μίνω, καὶ ἀπὸ τούτου μέχρι τῶν Τρωϊκῶν, καὶ ἀπὸ τῶν Τρωϊκῶν μέχρι αὐτοῦ. τινὲς δ᾽ οὐκ ἐντεῦθεν, ἀλλ᾽ ἀπὸ τοῦ, φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς, πρώτην λέγουσι σύγκρισιν. (λ. Κασσ.) — Ὧν] τὸ ὧν ἀντὶ τοῦ ἐκείνων [ὧν]. (Αὐγ.) — 2. Τῆς νῦν Ἑλληνικῆς θαλάσσης] πρότερον γὰρ Καρικὴ ἐκαλεῖτο ἡ θάλασσα. (λ. Κασσ.) — Ἐπὶ πλεῖστον ἐκράτησε] ἐπὶ πλεῖστον ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πολὺ μέρος. §. Ὅ ἐστιν, ἐπὶ πολὺ μέρος αὐτῆς ἐκράτησεν· ἢ τὸ ἐπὶ πλεὶστον ἀντὶ τοῦ πάνυ. (Κασσ. Αὐγ.) — ** Ἐπὶ τόπου νῦν τὸ ἐπὶ πλ. Παλ.) — 3. Κυκλάδων] παρὰ τὸ ἐν μέσῳ ἔχειν τὴν Δῆλον τὴν ἱερὰν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ κύκλον τινὰ περὶ αὐτὴν μιμεῖσθαι. εἰσὶ δὲ κατά τινας ιε΄ αὗται· Πάρος, Ἄνδρος, Ἴκαρος, Σκῦρος, Ῥήνεια, Ῥήνη, Δῆλος, Νάξος, Σίφνος, Κέως, Μύκονος, Τῆνος, Κύθνος, Ἄμοργος, Σέριφος· κατὰ δέ τινας ιβ΄, πλὴν Ῥήνης καὶ Σκύρου καὶ Ἰκάρου, μᾶλλον δὲ πλὴν Ῥήνης καὶ Σκύρου καὶ Ἀμόργου. (Αὐγ.) — 4. Τῶν πλείστων] ὑπακουστέον Ἑλλήνων. (λ. Κασσ. Αὐγ.) — 5. Ἐγκαταστήσας] ποιήσας κατὰ μέρος, οὐ πάντας ὁμοῦ. (λ. Κασσ. Αὐγ.) — Τό τε ληστικόν] τὸ μὲν ἐκτὸς τοῦ ρ̅ σημείου, τὸ σύστημα τῶν ληστῶν· τὸ δὲ μετὰ τοῦ ρ̅, τὸ κτῆμα τῶν ληστῶν. — 7. Τοῦ τὰς προσόδους μᾶλλον ἰέναι αὐτῷ] ἡ γὰρ μὴ ληστευομένη πλείους φέρει προσόδους. ** λείπει δὲ ἡ ὑπέρ. (Κασσ.)

Cap. IV. *Μίνως γάρ.* D. *Μῆνος γάρ.*

Παλαίτατος F. C. D. Vind. Ar. Chr. Flor. Bas. marg. Steph. *παλαιότατος.* Eodem ducit scriptura Cass. *παλαιώτατος.* Cf. not.

Τῆς νῦν Ἑλληνικῆς. B. *τῆς Ἑλλάδος· νῦν* tamen in marg. additum.

Ἐπὶ πλεῖστον ἐκράτησε. Ἐπὶ πλεῖστον om. A. In Pal. est *θαλάσσης ἐπὶ τόπου νῦν τὸ πλεῖστον ἐπιπλεῖστον*, Scholio in verba Thucydidis recepto.

Ἦρξέ τε. F. *ἦρξαί τε.*

Οἰκιστής. D. *οἰκηστής.*

Τῶν πλείστων. de. A.

Ἡγεμόνας. Vat. *ἡγεμονίας.*

Ἐγκαταστήσας. m. *καταστήσας,* sed *ἐ̅γ̅* suprascriptum est.

Ληστικόν. Pro hoc *ληστρικόν* suppeditant Cl. Ven. A. C. F. D. I. E. Vind. Chr. Dan. marg. Steph. Tus., contra praecepta Atticistarum. Vid. not.

Καθῄρει. Ar. *καθαίρει,* quae verba a librariis etiam c. 8. confusa videbis. Add. not.

Τοῦ τὰς προσόδους. A. *τὸ τ. πρ.*

(*Λῃστεῖαι τῶν Ἑλλήνων.*)

ε. *Οἱ γὰρ Ἕλληνες τὸ πάλαι, καὶ τῶν βαρβάρων οἵ τε ἐν τῇ ἠπείρῳ παραθαλάσσιοι, καὶ ὅσοι νήσους εἶχον, ἐπειδὴ ἤρξαντο μᾶλλον περαιοῦσθαι ναυσὶν ἐπ' ἀλλήλους, ἐτράποντο πρὸς λῃστείαν, ἡγουμένων ἀνδρῶν οὐ τῶν ἀδυνατωτάτων, κέρδους τοῦ σφετέρου αὐτῶν ἕνεκα καὶ τοῖς ἀσθενέσι τροφῆς· καὶ προςπίπτοντες πόλεσιν ἀτειχίστοις καὶ κατὰ κώμας οἰκουμέναις, ἥρπαζον, καὶ τὸν πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο, οὐκ ἔχοντός πω αἰσχύνην τούτου τοῦ ἔργου, φέροντος δέ τι καὶ δόξης μᾶλλον.* 2. *δηλοῦσι δὲ τῶν τε ἠπειρωτῶν τινὲς ἔτι καὶ νῦν, οἷς κόσμος καλῶς τοῦτο δρᾷν, καὶ οἱ παλαιοὶ τῶν*

ε'. *Οἱ γὰρ Ἕλληνες] τὴν αἰτίαν τοῦ λῃστεύειν ἐπάγει νῦν.* — 2. *Ἐν τῇ ἠπείρῳ] ἤπειρος τριχῶς λέγεται· ἡ πᾶσα γῆ, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς θαλάσσης, ἡ Ἀσία κατ' ἐξοχὴν, καὶ μέρος τι τῆς.... Κεφαληνίαν.* — 6. *Πόλεσιν ἀτειχίστοις | εἶπε γὰρ ἀτειχίστων ὄντων, ὥςπερ ἦν ἡ Ἀττικὴ πάλαι, κατὰ κώμας οἰκουμένη. (Αὐγ.)* — 7. *Ἥρπαζον] ἐλῄστευον, ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν ἐβίουν. — Καὶ τὸν πλεῖστον τοῦ βίου] οὕτω Θουκυδίδης, καὶ τὸν πλεῖστον τοῦ χρόνου. (λ. Αὐγ.)* — 8. *Οὐκ ἔχοντός πω αἰσχύνην τ. τ. ἔ.] ἤγουν οὐκ αἰσχροῦ νομιζομένου τοῦ λῃστεύειν. (λ. Αὐγ.)* — 11. *Καλῶς τοῦτο δρᾷν] καλῶς ἀντὶ τοῦ εὐσεβῶς καὶ φιλανθρώπως· οὔτε γὰρ βοῦν ἀροτῆρα ἐλεηλάτουν, ἢ ἔκλεπτον νυκτὸς, οὔτε μετὰ φόνων ἐποίουν*

Cap. V. *Βαρβάρων οἵ τε.* A. *βάρβ. ὅσοι*, sed in marg. est *οἵ τε.* Idem cod. paulo post *μᾶλλον* omittit, et pro *ναυσὶν ἐπ' ἀλλ.* habet *ναυσὶ πρὸς ἀλλ.* Huc autem respicit Dion. H. p. 856. *Ὅτι περαιοῦσθαι ναυσὶν ἐπ' ἀλλήλους οἱ τροφῆς ἀπορούμενοι ἤρξαντο.*

Τοῦ σφετέρου αὐτῶν. Vulgatum *αὑτῶν* e Cass. Aug. Cl. Pal. It. Vat. Reg. Ar. Chr. correximus. Vid. not. Neutrum agnoscit Vind. cum E.

Ἕνεκα. Ar. Monac. b. *εἵνεκα.*

Οἰκουμέναις. Aug. *οἰκουμένας.*

Τὸν πλεῖστον τοῦ βίου. Pro *τὸν πλ.* Pal. *τὸ πλ.*, sed *τό* sup. ras. *τὸ πλ.* suppeditant etiam Cl. Ven. cod. Bas. Vind. D. E., atque ita Ar. ex emend. Mosqu. *τὸν πλ.*, sed in marg. scriptum *γρ. καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου. Τὸ πλ.* habet etiam Dion. H. l. l., ubi locus *καὶ προςπίπτοντες — ἐποιοῦντο* sententiae tamen, non verborum causa laudatur. Vid. not. In Dan. et b. est *τὸν πλ. πόρον τοῦ βίου.*

Ἐποιοῦντο, οὐκ. Post haec verba in I. lacuna est unius paginae, ut omnia desint usque ad fin. cap. 9.

Οὐκ ἔχοντός πω. Pro *πω* Reg. (G.) E. *που.*

Τούτου τοῦ ἔργου. In A. deest *τούτου.*

Δόξης. Mosqu. b. Dan. *τιμῆς.* ad marg. vero script. *γρ. δόξης.*

2. *Νῦν, οἷς.* Marg. Steph. *νῦν καὶ ὡς.* Verba *οἷς — δρᾷν* habet Suid. s. v. *καλῶς.* Virgulam utrum post *νῦν* an iam post *τινές* ponas, dubius haereas.

ποιητῶν, τὰς πύστεις τῶν καταπλεόντων πανταχοῦ ὁμοίως ἐρωτῶντες, εἰ λησταί εἰσιν, ὡς οὔτε ὧν πυνθάνονται ἀπαξιούντων τὸ ἔργον, οἷς τε ἐπιμελὲς εἴη εἰδέναι, οὐκ ὀνειδιζόντων. 3. ἐληΐζοντο δὲ καὶ κατ' ἤπειρον ἀλλήλους· καὶ μέχρι τοῦδε πολλὰ τῆς Ἑλλάδος τῷ παλαιῷ τρόπῳ νέμεται, περί τε Λοκροὺς τοὺς Ὀζόλας, καὶ Αἰτωλοὺς, καὶ Ἀκαρνᾶνας, καὶ τὴν ταύτῃ ἤπειρον· τό τε σιδηροφορεῖσθαι τούτοις τοῖς ἠπειρώταις ἀπὸ τῆς παλαιᾶς λῃστείας ἐμμεμένηκε.

(Ἄλλα ἔθη βαρβαρικὰ κατ' ὀλίγον μεταβληθέντα.)

ϛ'. Πᾶσα γὰρ ἡ Ἑλλὰς ἐσιδηροφόρει, διὰ τὰς ἀφράκτους τε οἰκήσεις, καὶ οὐκ ἀσφαλεῖς παρ' ἀλλήλους ἐφόδους, καὶ ξυνήθη τὴν δίαιταν μεθ' ὅπλων ἐποιήσαντο, ὥςπερ οἱ βάρβαροι. 2. σημεῖον δ' ἐστὶ ταῦτα τῆς Ἑλλάδος, ἔτι οὕτω νεμόμενα, τῶν ποτὲ καὶ ἐς πάντας ὁμοίων διαιτημάτων. 3. ἐν τοῖς πρῶτοι δὲ Ἀθηναῖοι τόν τε σί-

---

τὴν λῃστείαν. Ὅμηρος· οἷά τε ληϊστῆρες ὑπεὶρ ἅλα. — 3. Οὐκ ὀνειδιζόντων] τῶν ἐρωτωμένων, ἢ τῶν ἐρωτώντων· διχῶς γὰρ ὁ νοῦς.

ϛ' Ἐσιδηροφόρει — καὶ ξυνήθη τὴν δίαιταν μεθ' ὅπλων ἐποιήσαντο] ὅθεν τὰς μαχαίρας μαυλίας ἐκάλουν, διὰ τὸ ὁμοῦ αὐλίζεσθαι, οἷον ὁμαυλίας. — 15. Ἐν τοῖς] ἐν τούτοις, ποιητικῶς·

Ὡς οὔτε — ὀνειδιζόντων. „Demetrius Phalereus §. 25. v. Sext. Pyrrh. Hypot. III, 24.“ WASS.

Ἀπαξιούντων. It. ὑπαξιούντων.

Οἷς τε ἐπιμελές. Ita Cass. Aug. A. C. F. Reg. (G.) H. b. Demetr. Vulgo οἷς τ' ἐπιμ. per apostrophum.

Εἴη εἰδέναι, οὐκ ὀνειδιζόντων. In A. εἴη om., et post ὀνειδιζ. add. τὸ ἔργον, sed punctis not. G. post ὀνειδιζ. s. v. habet δέ, quod Gailius commendare potuit!

Πολλά. F. τὰ πολλά.

Περί τε Λοκρούς. „Laudat h. l. Hermogenes περὶ μεθόδου δειν. c. IV. p. 521. usque ad Ἀκαρνᾶνας.“ GOTTL. ex Abresch.

Ταύτῃ. Vind. ταύτην. Mosqu. ταύτης.

Cap. VI. 2. Ἔτι οὕτω. Mosqu. b. Dan. οὕτω ἔτι. Vulgatam confirmat Dion. H. p. 412., qui verba σημεῖον — νεμόμενα laudat.

Ταῦτα. Reisk. frustra τά (aut postea τὰ ἔτι), Wyttenb. ἅττα coniiciebat.

Τῶν ποτὲ καὶ ἐς πάντας ὁμοίων. D. om. καί, et Vind. habet ὁμοίως. Hoc est etiam in Mosqu., sed in marg. γρ. ὁμοίων.

3. Ἐν τοῖς πρῶτοι δέ. E. πρῶτοί τε. Mosqu. πρῶτοι μέν, sed in marg. δέ. Cod. Bas. πρῶτοι δέ a pr. man. a corr. vero πρῶτοι δή τε. Ed. Bas. et marg. 1.

δηρον κατέθεντο, καὶ ἀνειμένῃ τῇ διαίτῃ ἐς τὸ τρυφερώτερον μετέστησαν. καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἁβροδίαιτον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν· ἀφ᾽ οὗ καὶ Ἰώνων τοὺς πρεσβυτέρους κα-

---

ὑπερβιβάζεται γὰρ ὁ δέ. — 1. *Ἀνειμένῃ*] τρυφηλῇ καὶ ἀνθηρᾷ. — *Ἐς τὸ τρυφερώτερον μετέστησαν*] ἀντὶ τοῦ, μετέστησαν εἰς τρυφῶσαν δίαιταν, τὸν σίδηρον καταθέμενοι. (λ. Αὐγ.) — 2. *Οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων*] ἀντίπτωσίς ἐστιν, οἱ εὐδαίμονες τῶν πρεσβυτέρων. [ὑπερβατὸν, διὰ τὸ ἁβροδίαιτον. (λ. Αὐγ.)]. — 4. *Χιτῶνάς τε λινοῦς*] οὐ πολὺς χρόνος ἀφ᾽ οὗ ἐπαύσαντο φοροῦντες χιτῶνας λινοῦς, καὶ τέττιγας χρυσοῦς ἐξαρτῶντες τῶν τριχῶν πλέγματι. (λ. Αὐγ.) — 5. *Ἐν ἔρσει κρωβύλον*] ἐν ἔρσει, ἢ ἐν εἰσέρσει, ἢ ἐν πλοκῇ. κρωβύλος δέ ἐστιν εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν, ἀπὸ ἑκατέρων εἰς ὀξὺ ἀπολῆγον. ἐκαλεῖτο δὲ τῶν μὲν ἀνδρῶν, κρωβύλος· τῶν δὲ γυναικῶν, κόρυμβος· τῶν δὲ παίδων, σκορπίος. § Ἐν ἔρσει, ἐν ἀναδέσει, παρὰ τὸ εἴρειν. ἐνήλλαξε [δὲ] τὴν πτῶσιν, ἀντὶ τοῦ, χρυσοῦς τέττιγας. ἐφόρουν δὲ τέττιγας διὰ τὸ μουσικὸν, ἢ διὰ τὸ αὐτόχθονας εἶναι· καὶ γὰρ τὸ ζῶον γηγενές. (λ. Αὐγ.) — ** *Χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι*] ὃν οἱ ἐπίσημοι ἐφόρουν Ἀθήνησι, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔμπροσθεν ἐγκαθήμενον, ὡς δ᾽ ἄλλοι, ἐπὶ τοῦ τραχήλου· σύμβολον τοῦ γηγενεῖς εἶναι. (*Παλ.*) ** *Κρωβύλον*] ἐμπλοκὴ ἀπὸ τοῦ μετώπου ἐπὶ κορυφὴν ἀνηγμένη.

Steph. πρῶτοι δή. marg. 2. καὶ πρώτοις δέ. Vid. not.

Τρυφερώτερον. C. Vind. τρυφερώτατον.

Λινοῦς. Reg. λινούς.

Ἐνέρσει. Ita Aug. Pal. It. Vat. marg. Lugd. Suid. t. I. p. 743. t. II. p. 380. t. III. p. 451. Phot. p. 427. Zonar. p. 723. 1252. Clem. Alex. L. II. Paed. p. 199. Olim ἐν ἔρσει, quod cum aliis libris servant Monacc. In Etym. M. s. ἀνείρειν legitur χρυσῶν στεφάνων ἀνέρσει, quod exhibere etiam voluit grammaticus in Bekk. Anecdd. I. p. 396., sed reiiciendum docet Thiersch. Actt. Monn. t. III. f. 2. p. 213. sqq.

Κρωβύλον. Pluralem κρωβύλους habet Phot. p. 134., qui vulgatam ipse agnoscit p. 427. Apud eund., Suid. aliosque grammaticos haec vox per accentum in tertia ante finem scribitur, quo accentu eam etiam in Xenoph. editt. Anab. V, 4, 13. insignitam videbis. Vid. Ind. ad Etym. M. Zonar. p. 1252. exhibet κρωβύλων, sed p. 723. κρώβυλον. Genitivus exstat etiam in Aug. A. C. F. It. Reg. (G.) Vascos. et marg. Mosqu. ac D. praebet quidem κρωβύλον, sed ους s. ων al. man. adscr. E. κρωβύλον cum ων. Dion. H. p. 856. sensum sic reddidit, Ὅτι κρωβύλους τε ἀνεπλέκοντο, καὶ χρυσοῦς τέττιγας εἶχον ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς. Suid. t. II. p. 380. verba corrupte sic laudat, Θουκυδίδης· κρωβύλους ἀναδούμενοι, καὶ ἐνέρσει ποικίλων κρωβύλων. Vat. et Schol. Aristoph. Nub. 980. κρωβύλην.

τὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πολὺ αὕτη ἡ σκευὴ κατέσχε. 4. μετρίᾳ δ' αὖ ἐσθῆτι καὶ ἐς τὸν νῦν τρόπον πρῶτοι Λακεδαιμόνιοι ἐχρήσαντο, καὶ ἐς τὰ ἄλλα πρὸς τοὺς πολλοὺς οἱ τὰ μείζω κεκτημένοι, ἰσοδίαιτοι μάλιστα κατέστησαν. 5. ἐγυμνώθησάν τε πρῶτοι, καὶ ἐς τὸ φανερὸν ἀποδύντες, λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἠλείψαντο. τὸ δὲ πάλαι καὶ ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ ἀγῶνι διαζώματα ἔχοντες περὶ τὰ αἰδοῖα οἱ ἀθληταὶ ἠγωνίζοντο· καὶ οὐ πολλὰ ἔτη ἐπειδὴ πέπαυται. ἔτι δὲ καὶ ἐν τοῖς βαρβάροις ἔστιν οἷς νῦν, καὶ μάλιστα τοῖς Ἀσιανοῖς, πυγμῆς καὶ πάλης ἆθλα τίθεται, καὶ διεζωσμένοι τοῦτο δρῶσι. 6. πολλὰ δ'

(*Πάλ.*) — 1. *Μετρίᾳ δ' αὖ ἐσθῆτι καὶ ἐς τὸν νῦν τρόπον*] *λείπει ἡ τῇ· ἵν' ᾖ, καὶ τῇ ἐς τὸν νῦν τρόπον. πρῶτοι Λακεδαιμόνιοι οἱ τὰ μείζω κεκτημένοι μετρίᾳ ἐσθῆτι ἐχρήσαντο, καὶ ἐς τὰ ἄλλα τοῖς πολλοῖς ὁμοδίαιτοι κατέστησαν.* (*λ. Αὐγ.*) — 3. *Τοὺς πολλούς*] *τοὺς πένητας.* — 4. ** *Τὰ μείζω κεκτημένοι*] *πλούσιοι.* (*Αὐγ.*) — 5. *Ἐγυμνώθησάν τε πρῶτοι*] *ἐν τοῖς ἀγῶσι δηλονότι· καὶ γὰρ περὶ τὰ αἰδοῖα ἐζώννυντο. Ὅμηρος· Ζῶσαι νῦν, ἵνα πάντες ἐπιγνῶωσι καὶ οἵδε Μαρναμένους. ταῦτα δὲ ὡς ἐν παρεκβάσει εἴρηται.* 6. *Λίπα*] *τὸ λίπα Ὅμηρος ἐπιθετικῶς λέγει τὸ ἔλαιον, οὗτος δὲ ὄντως αὐτὸ ὀνομάζει.* — ** *Μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι*] *ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ γυμνάζεσθαι.* (*Αὐγ.*) — 8. *Οὐ πολλὰ ἔτη ἐπειδὴ πέπαυται*] *ἀπὸ Ὀρσίππου Μεγαρέως ἐγυμνώθησαν ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ἐς αὐτὸν ἐπίγραμμα· Ὀρσίππῳ Μεγαρεῖ μεγαλόφρονι τῇδ' ἀρίδηλον Μνῆμα θέσαν, φάμᾳ Δελφίδι πειθόμενοι· Πρῶτος δ' Ἑλλήνων ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐστεφανώθη Γυμνὸς, ζωννυμένων τῶν πρὶν ἐνὶ σταδίῳ. Ἰστέον ὅτι περὶ τῶν Λακεδαιμονίων οὐκ ἀσθένειαν τῶν ἀρχαίων παραδίδωσιν, (ἀδιάφορον γὰρ τὸ γυμνοὺς ἢ ἐζωσμένους ἀγωνίζεσθαι πρὸς δύναμιν,) ἀλλὰ μόνον ὅτι ὁμοίως διῃτῶντο τοῖς βαρβάροις. τὸ δὲ ἑξῆς· ἔτι δὲ καὶ ἐν τοῖς βαρβάροις, καὶ μάλιστα τοῖς Ἀσιανοῖς, οἷς νῦν πυγμῆς καὶ πάλης ἆθλα τίθεται.* — 9. *Ἐν τοῖς βαρβάροις ἔστιν οἷς*] *ἔν τισι τῶν βαρβάρων.* — 11. *Ἆθλα*] *ἆθλος, ὁ ἀγὼν, ἀρσενικῶς· ἆθλον δὲ, τὸ ἔπαθλον, οὐδετέρως.*

4. *Σκευή*. H. Vat. It. Dan. marg. Steph. *κατασκευή*. G. (?) *παρασκευή*. Vid. not. A. *τὸ ξυγγενὲς αὕτη ἐπιπολὺ ἡ σκευή.*

5. *Ἐγυμνώθησαν*. A. *ἐγυμνώθησαν*. Laudat haec usque ad *ἠλείψαντο* Dion. H.

Λίπα. C. *λίπος*, male. Vid. not.

Γυμνάζεσθαι. Vind. *γυμνάσθαι*.

Ὀλυμπιακῷ. Ar. *Ὀλυμπικῷ*, praeter necessitatem. Vid. not.

Ἔτη. A. *ἔτι*.

Ἔτι δὲ καὶ ἐν τοῖς βαρβάροις. In b. Ar. Chr. deest *καί*, in E. *τοῖς*. De articulo vid. not.

Ἆθλα — τίθεται. E. male *ἆ. τίθενται*.

Διεζωσμένοι. Suid. et Phot. in *σέσωται* habent *διεζωμένοι*. Vid. not.

ἂν καὶ ἄλλα τις ἀποδείξειε τὸ παλαιὸν Ἑλληνικὸν ὁμοιότροπα τῷ νῦν βαρβαρικῷ διαιτώμενον.

(Τῶν πόλεων οἱ τόποι.)

ζ'. Τῶν δὲ πόλεων ὅσαι μὲν νεώτατα ᾠκίσθησαν καὶ ἤδη πλωϊμωτέρων ὄντων, περιουσίας μᾶλλον ἔχουσαι χρημάτων, ἐπ᾽ αὐτοῖς τοῖς αἰγιαλοῖς τείχεσιν ἐκτίζοντο, καὶ τοὺς ἰσθμοὺς ἀπελάμβανον, ἐμπορίας τε ἕνεκα, καὶ τῆς πρὸς τοὺς προςοίκους ἕκαστοι ἰσχύος· αἱ δὲ παλαιαὶ, διὰ τὴν λῃστείαν ἐπὶ πολὺ ἀντισχοῦσαν, ἄπο θαλάσσης μᾶλλον ᾠκίσθησαν, αἵ τε ἐν ταῖς νήσοις καὶ ἐν ταῖς ἠπείροις· (ἔφερον γὰρ ἀλλήλους τε καὶ τῶν ἄλλων ὅσοι ὄν-

ζ'. Πλωϊμωτέρων ὄντων] ἀδείας τυχοῦσαι τοῦ πλεῖν. ἡ δὲ σύγκρισις πρὸς τοὺς ἀρχαίους. — 4. Περιουσίας μᾶλλον ἔχουσαι — ἐκτίζοντο] πανταχοῦ τοὺς παρὰ θάλατταν ἀνθρώπους εὐπορωτέρους λέγει εἶναι. (λ. Αὐγ.) — 5. Τείχεσιν ἐκτίζοντο] λείπει ἡ σὺν, ἵνα ᾖ, σὺν τείχεσιν ἐκτίζοντο. (Κασσ.) — 7. Προςοίκους] τὸ πρόςοικος ἐπὶ πόλεως οἰκειότερον μᾶλλον τοῦ ὅμορος· ἐπὶ γὰρ ὅρων τυῦτο λαμβάνεται. (λ. Αὐγ.) — 8. Διὰ τὴν λῃστείαν] διὰ τὸ λῃστεύεσθαι. (λ. Αὐγ.) — Ἀντισχοῦσαι] μετὰ μάχης ἐναντιωθεῖσαι. (λείπ. Αὐγ.) — 10. Ἔφερον] τὸ ἔφερον ἀντὶ τοῦ ἐλῄστευον, ἔβλαπτον,

6. Ὁμοιότροπα. Marg. Flor. Vin. ὁμοιοτρόπως.

Τῷ νῦν βαρβαρικῷ. Νῦν om. H. et Reg. (G.)

Cap. VII. Νεώτατα. C. E. Vind. νεώτατοι.

Πλωϊμωτέρων. Pal. It. Vat. πλοϊμωτ., hoc quoque recte; sed ille ante πλωϊμωτ. Illud ubique Bekk. exhibuit, nos vulgatam retinendam duximus. Vid. not. et Lob. ad Phryn. p. 614. sq.

Περιουσίας. Dan. περιουσίαν.

Ἕκαστοι. Ἕκασται coniiciebant Reisk. et Wyttenb. At vid. I. 1. p. 102.

Ἀντισχοῦσαν. Ita (teste Bekk.) Pal. Vat., ut videtur F. et I., tum Ar. Chr. Ald. Flor. Bas. Gottl. Haack. Bekk. Legisse hoc etiam Vallam ex eius interpretatione *propter assiduam latronum infestationem* suspiceris. Marg. Ald. Victor. γρ. ἀντισχοῦσαι. m. ἀντισχουσ, quod ἀντισχοῦσαν interpretatur Goeller. Ante Gottl. ἀντισχοῦσαι, quod plerique libri, e Parr. A. C. G. H. D. E., tuentur. Fortasse ἀντίσχουσάν exarandum. Vid. not.

Ἄπο θαλάσσης. Ita recte Steph. et Haack. cum Pal. Minus bene Duk. Gottl. Bekk. ἀπὸ θαλάσσης. Idem error I, 15. VI, 21. al. commissus erat. Add. Schaef. Melett. critt. p. 51. sq. et infra I, 46. 76.

Καὶ ἐν. Stephanus καὶ αἱ ἐν coniiciebat. At vid. I. 1. p. 197.

Ἠπείροις. Post hoc vocabulum perperam vulgo punctum ponebatur, et proxima extra parenthesin legebantur. Correxit Wyttenb. Cf. not.

Ἔφερον γάρ. „Suidas in φέρειν, ἔφερον ἀλλήλους οὐχ ἧττον.“ WASS.

Ὅσοι ὄντες οὐ θαλάσσιοι. C. ὅσοι οὐ θαλ. ὄντες.

τες οὐ θαλάσσιοι κάτω ᾤκουν·) καὶ μέχρι τοῦδε [ἔτι] ἀνῳκισμένοι εἰσί.

(Τῶν νησιωτῶν κατάστασις. Μετὰ τὸν Μίνων αὐξάνεται ἡ ἐπιμιξία.)

η΄. Καὶ οὐχ ἧσσον λῃσταὶ ἦσαν οἱ νησιῶται, Κᾶρές τε ὄντες καὶ Φοίνικες· οὗτοι γὰρ δὴ τὰς πλείστας τῶν νήσων ᾤκισαν. μαρτύριον δέ· Δήλου γὰρ καθαιρομένης ὑπὸ Ἀθηναίων ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ, καὶ τῶν θηκῶν ἀναιρεθεισῶν ὅσαι ἦσαν τῶν τεθνεώτων ἐν τῇ νήσῳ, ὑπὲρ ἥμισυ Κᾶρες ἐφάνησαν, γνωσθέντες τῇ τε σκευῇ τῶν

ἰδὲ βιβλ. Γ΄. Κεφ. ρδ΄.

ὡς καὶ Ἡρόδοτος. — 1. Κάτω ᾤκουν] ἤτοι ἐγγὺς τῆς θαλάσσης. (λ. Αὐγ.) τὸ ἑξῆς, [καὶ] τῶν ἄλλων ὅσοι κάτω ᾤκουν, ὄντες οὐ θαλάσσιοι, ἔφερον ἀλλήλους.

η΄. Οὐχ ἧσσον] ἀντὶ τοῦ λίαν. — Κᾶρές τε ὄντες καὶ Φοίνικες] ἵνα μὴ διαβάλλῃ τὸ Ἑλληνικὸν, εἶπε Κᾶρας καὶ Φοίνικας. ** τὸ σχῆμα προαναφώνησις. (Αὐγ. Ῥοστγ.) — 7. Ὑπὲρ ἥμισυ] οὐ τῶν Ἑλλήνων ὑπὲρ ἥμισυ, ἀλλὰ τῶν Φοινίκων· οἱ γὰρ Ἕλληνες ἔκαιον τὰ σώματα. — 8. Κᾶρες ἐφάνησαν, γνωσθέντες τῇ τε σκευῇ τῶν ὅπλων κ. τ. λ.] Κᾶρες πρῶτοι εὗρον τοὺς ὀμφαλοὺς τῶν ἀσπί-

Μέχρι τοῦδε [ἔτι]. Postremum om. Aug., in quo man. rec. superscripsit, Cl. et H., fortassis quidem errore, sed potuit etiam ab interpretibus adscribi. Add. not.

Ἀνῳκισμένοι. Wyttenb. atque Corayus *ἀνῳκισμέναι* coniectabant. At vid. I. 1. p. 102. Reiskius *ἄνω ᾠκισμέναι* malebat. At vid. not.

Cap. VIII. *Κᾶρες τε ὄντες.* *Ὄντες* deest in cod. Bas.

Ὤικισαν. Hoc Gottleb. edidit e Reg. Gr. Mosqu. marg. Steph. Idem est in Vat. et in cod. Bas., sed in hoc ex emendat. *ᾤκησαν* a pr. man. Ita etiam in Aug. Sed *ᾤκησαν* exhibent praeter vett. edd. etiam Pal. F. D. E. m. (in quo proxime sequentia glires corroserunt). In A. B. est *ὄκησαν.* Valla: *incolere* interpretatur. Haack. *ᾤκησαν* recepit, Bekk. *ᾤκισαν.* Vid. not.

Δήλου γάρ. A. *δηλοῦσι*, sed *σι* del.

Καθαιρομένης. Cass. Cl. Ven. (qui statim *ὑπὸ Ἀθην.* om.) C. Vind. marg. Steph. *καθαιρουμένης.* Vid. not. Vulgatam recte agnoscit Dion. H. p. 412., ubi vulgo scribitur *Προβὰς ἐρεῖ μαρτύριον· σημεῖον δέ· Δήλου γὰρ καθαιρομένης ὑπὸ Ἀθηναίων.* Sed deleto *σημεῖον*, quod ex antecc. huc irrepsit, leg. *ἐρεῖ· μαρτύριον δέ·* etc.

Τῷδε τῷ πολέμῳ. Chr. ignorat *τῷδε.*

Ἀναιρεθεισῶν. Ar. Chr. Dan. *ἀφαιρεθεισῶν.* Vulgatam confirmat verbum *ἀνεῖλον* in eadem re III, 104. V, 1. positum.

Τῶν τεθνεώτων. Vind. *τῶν τετεθνεώτων.* A. *τεθνηκότων.*

Ἐν τῇ νήσῳ. Haec in marg. scripta habet Mosqu., omittit b.

Ὑπὲρ ἥμισυ. Male olim in Quintilian. Instit. Orat. IX, 4. legebatur *ἐν ἐρύμασι.* Alt. inepte *ἥμισι* edidit e Vind.

Σκευῇ. b. *παρασκευῇ.*

ὅπλων ξυντεθαμμένῃ, καὶ τῷ τρύπῳ ᾧ νῦν ἔτι θάπτουσι.

2. Καταστάντος δὲ τοῦ Μίνω ναυτικοῦ, πλωϊμώτερα ἐγένετο παρ' ἀλλήλους· οἱ γὰρ ἐκ τῶν νήσων κακοῦργοι ἀνέστησαν ὑπ' αὐτοῦ, ὅτε περ καὶ τὰς πολλὰς αὐτῶν κατῴκιζε. 3. καὶ οἱ παρὰ θάλασσαν ἄνθρωποι μᾶλλον ἤδη τὴν κτῆσιν τῶν χρημάτων ποιούμενοι, βεβαιότερον ᾤκουν, καί τινες καὶ τείχη περιεβάλλοντο, ὡς πλουσιώτεροι ἑαυτῶν γιγνόμενοι· ἐφιέμενοι γὰρ τῶν κερδῶν οἵ τε ἥσσους ὑπέμενον τὴν τῶν κρεισσόνων δουλείαν, οἵ τε δυνατώτεροι, περιουσίας ἔχοντες, προσεποιοῦντο ὑπηκόους τὰς ἐλάσσους πόλεις. 4. καὶ ἐν τούτῳ τῷ τρόπῳ μᾶλλον ἤδη ὄντες, ὕστερον χρόνῳ ἐπὶ Τροίαν ἐστράτευσαν.

δων καὶ τοὺς λόφους. τοῖς οὖν ἀποθνήσκουσι συνέθαπτον ἀσπιδίσκιον μικρὸν καὶ λόφον, σημεῖον τῆς εὑρέσεως· καὶ ἐκ τούτου ἐγνωρίζοντο οἱ Κᾶρες. οἱ δὲ Φοίνικες ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ταφῆς· τῶν ἄλλων γὰρ ἐπ' ἀνατολὰς ποιούντων ὁρᾶν τοὺς νεκρούς, οἱ Φοίνικες ἐξεπίτηδες ἐπὶ δύσιν. — 3. Καταστάντος δὲ τοῦ Μίνω ναυτικοῦ] τὸ σχῆμα ἐπανάληψις. τὸ δὲ Μίνω, Ἀττικόν. — 5. Ἀνέστησαν] ἀνάστατοι ἐγένοντο — 6 Οἱ παρὰ θάλασσαν — χρημάτων ποιούμενοι] πανταχοῦ τοὺς παρὰ θάλασσαν ἀνθρώπους εὐπορωτέρους λέγει εἶναι. (Αὐγ.) — 8. Καὶ τείχη περιεβάλλοντο] καὶ τοῦτο ἐπανάληψις· προεῖπε γάρ, τείχεσιν ἐκτίζοντο. — 12. ** Ἐν τούτῳ τῷ τρόπῳ] τῷ δυνατῷ καὶ εὐπόρῳ. (Αὐγ.)

Ξυντεθαμμένῃ. In Cl. Gr. E. b. Ar. Chr. Dan. vett. edd. marg. Steph. *ξυντεθαμμένοι.* Eodem ducit scriptura Vind. *ξυντεθαμένοι* et B. C. *ξυντεταμμένοι.* Vulgo *ξυντεθαμμένῃ*, quod est in Cass., sed supra *ῃ* scriptum *οι.* Similiter exaratur etiam in It. et A. Marg. Ald. Victor. *ξυντεταμμένῃ.* *Ξυντεθαμμένοι* utique defendi potest. Vid. not.

Νῦν ἔτι. *Ἔτι* in Reg. (G.) om., in D. s. v. ead. man. scr. A. exhibet $\overset{τ}{ῷ}$ *ἔτι καὶ νῦν.* Vind. ante *θάπτουσι* addit *Κάρες.* (s. *Κᾶρες*).

2. *Πλωϊμώτερα.* Pal. It. Vat. *πλοϊμωτ.*, sed ille ante *πλωϊμώτ.* Vid. cap. 7.

Ὅτε περ. A. *ὅτι περ.*

Πολλάς. Ven. *πόλεις.*

3. *Παρὰ θάλασσαν.* H. Reg. (G.) *περὶ θάλ.*

Κτῆσιν. Cass. *κτίσιν* cum *η* supra *ι* scripto. Eadem scripturae diversitas reperitur c. 18.

Τῶν κερδῶν. *Τῶν* om. Cl. Similiter paulo post *τήν* deest C.

4. *Ὕστερον χρόνῳ.* Ita Cass. Aug. Cl. Ven. A. C. F. It. Vat. Reg. (G.) Gr. Vind. Mosqu. Monacc. ed. Flor. marg. Steph. Vulgo *ὑστέρῳ χρόνῳ.* Vid. not.

(b. Τὰ Τρωϊκά. θ'. ι'. ια'.)

(Διότι κοινὴν στρατείαν ἐπὶ Τροίαν ἐποιήσαντο.)

θ'. Ἀγαμέμνων τέ μοι δοκεῖ τῶν τότε δυνάμει προύχων, καὶ οὐ τοσοῦτον τοῖς Τυνδάρεω ὅρκοις κατειλημμένους τοὺς Ἑλένης μνηστῆρας ἄγων, τὸν στόλον ἀγεῖραι. 2. λέγουσι δὲ καὶ οἱ τὰ σαφέστατα Πελοποννησίων μνήμῃ παρὰ τῶν πρότερον δεδεγμένοι, Πέλοπά τε πρῶτον πλήθει χρημάτων, ἃ ἦλθεν ἐκ τῆς Ἀσίας ἔχων ἐς ἀνθρώπους ἀπόρους, δύναμιν περιποιησάμενον, τὴν ἐπωνυμίαν τῆς χώρας, ἐπηλύτην ὄντα, ὅμως σχεῖν, καὶ ὕστερον τοῖς ἐκγόνοις ἔτι [μείζω] ξυνενεχθῆναι, Εὐρυσθέως μὲν ἐν τῇ Ἀττικῇ ὑπὸ Ἡρακλειδῶν ἀποθανόντος, Ἀτρέως δὲ μητρὸς ἀδελφοῦ ὄντος αὐτῷ, καὶ ἐπιτρέψαν-

---

θ'. *Ἀγαμέμνων τέ μοι δοκεῖ*] τὸ ἑξῆς, Ἀγαμέμνων τέ μοι δοκεῖ τὸν στόλον ἀγεῖραι. (λ. Κασσ.) — 4. *Καὶ οἱ τὰ σαφέστατα* —] ὁ νοῦς τοιοῦτος, λέγουσι δὲ καὶ οἱ τὰ Πελοποννησίων μνήμῃ σαφέστατα δεδεγμένοι. ἵν' ᾖ ἐπίῤῥημα τὸ σαφέστατα. — 5. *Πέλοπά τε πρῶτον*] τὸ ἑξῆς [οὕτως], Πέλοπά τε πρῶτον, ἐπηλύτην ὄντα, ὅμως σχεῖν. τὸ πρῶτον πρὸς τὸ πλήθει χρημάτων. — 7. *Τὴν ἐπωνυμίαν*] Ἀπία γὰρ τὸ πρῶτον ἐκαλεῖτο. Ὅμηρος· Τηλόθεν ἐξ Ἀπίης γαίης. Πελοπόννησος γὰρ νῦν καλεῖται. — 8. *Καὶ ὕστερον*] ἀπὸ κοινοῦ τὸ λέγουσι. (Αὐγ.) — ** *Ξυνενεχθῆναι*] ἀντὶ τοῦ εὐτυχηθῆναι, ἢ συναχθῆναι. (Κασσ. Αὐγ. Γ. Βασ.) — 10. *Ὑπὸ Ἡρακλειδῶν ἀποθανόντος*] οὐχ ὅτι ὑπ' αὐτῶν μόνον ἐφονεύθη, ἀλλ' ὅτι δι' αὐτούς. — 11. *Ἀτρέως δὲ μητρὸς ἀδελφοῦ ὄντος αὐτῷ*]

Cap. IX. *Τῶν τότε δυνάμει προύχων.* Mosqu. b. Ar. Chr. Dan. *δυνάμει τῶν τότε προύχων*, qui verborum ordo per se haud displicet, quum in voc. *δυνάμει* hic vis aliqua insit; sed meliores libri omnes in vulg. consentiunt. — „*Ἀγαμέμνων — προύχων.* Hermogenes.“ WASS.

Κατειλημμένους. A. *κατειλειμμένους.*

2. *Τὰ σαφέστατα Πελοποννν.* Cf. not.

Πέλοπά τε. *Τε* om. Cl.

Χρημάτων, ἅ. *Ἃ* s. v. G.

Ἐς ἀνθρώπους. „Lege *ἐς* cum mss. (Cass. Aug. Cl. Reg. Gr. Vasc. Ar. Chr. all.) antea *εἰς*.“ WASS. C. habet *ἐς ἀπόρους ἀνθρ.*

Ἐπηλύτην. A. *ἐπιλύτην.*

Ομως. H. Reg. (G.) *ὁμοίως.*

Καὶ ὕστερον. *Καί* om. F.

Τοῖς ἐκγόνοις. Aug. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) addunt *οἷον Ἀτρεῖ, Ἀγαμέμνονι*, quae verba ex interpretat. profecta expressit etiam Valla. In Aug. man. rec. *οἷον* erasit, *Ἀτρ.* et *Ἀγάμ.* linea traiecta delevit.

Μείζω ξυνενεχθῆναι. *Μείζω* om. Cass., in quo man. rec. inter versus adscripsit, Aug. A. C. cod. Bas. E. In D. scribitur *μεῖζον.* Vid. not.

Εὐρυσθέως μέν. Haec verba usque ad *παραλαβεῖν* profert Dion. Hal. p. 306.

τος Εὐρυσθέως, ὅτ ἐστράτευε, Μυκήνας τε καὶ τὴν ἀρχὴν κατὰ τὸ οἰκεῖον Ἀτρεῖ· τυγχάνειν δὲ αὐτὸν φεύγοντα τὸν πατέρα διὰ τὸν Χρυσίππου θάνατον· καὶ ὡς οὐκέτι ἀνεχώρησεν Εὐρυσθεύς, βουλομένων καὶ τῶν Μυκηναίων, φόβῳ τῶν Ἡρακλειδῶν, καὶ ἅμα δυνατὸν δοκοῦντα εἶναι, καὶ τὸ πλῆθος τεθεραπευκότα, τῶν Μυκηναίων τε καὶ ὅσων Εὐρυσθεὺς ἦρχε τὴν βασιλείαν Ἀτρέα παραλαβεῖν, καὶ τῶν Περσειδῶν τοὺς Πελοπίδας μείζους καταστῆναι. 3. ἅ μοι δοκεῖ Ἀγαμέμνων παραλαβών, καὶ ναυτικῷ [τε] ἅμα ἐπὶ πλέον τῶν ἄλλων ἰσχύσας, τὴν στρατείαν οὐ χάριτι τὸ πλεῖον ἢ φόβῳ ξυναγαγὼν ποιήσασθαι. 4. φαίνεται γὰρ ναυσί τε πλείσταις αὐτὸς ἀφικόμενος, καὶ Ἀρκάσι προςπαρασχών, ὡς Ὅμηρος τοῦτο δεδήλωκεν, εἴ τῳ ἱκανὸς τεκμηριῶσαι. καὶ ἐν

Ἀστυδάμεια, μήτηρ Εὐρυσθέως, ἀδελφὴ Ἀτρέως. — 2. ** Αὐτόν] Ἀτρέα. (Αὐγ.) — 3. Τὸν πατέρα] τὸν Πέλοπα. ὁ γὰρ Πέλοψ τὸν Χρύσιππον τὸν υἱὸν ἀνεῖλεν· ὁ δὲ Ἀτρεύς, φοβούμενος μὴ τὸ αὐτὸ πάθῃ, ἔφυγεν. — 4. Ἀνεχώρησεν] ἀντὶ τοῦ ἐπανῆλθεν. ** ὑπέστρεψεν. (Αὐγ.) — 6. Τεθεραπευκότα] χρήμασι δηλονότι. — 8. Τῶν Περσειδῶν τοὺς Πελοπίδας] Ὅμηρος· Εὐρυσθεὺς Σθενέλοιο παῖς Περσηΐδαο. ὁ δὲ Ἀτρεύς, Πελοπίδης. — 9. Ἅ μοι δοκεῖ] τὰ δύο σκῆπτρα. — 11. Οὐ χάριτι] Ὅμηρος· χάριν Ἀτρείδῃσι φέροντες. — 12. Ναυσί τε] λείπει σὺν ναυσί τε. (Κασσ. Ῥοστγ.) — 13. Καὶ Ἀρκάσι προςπαρασχών] τὸ ἑξῆς, πρὸς δὲ καὶ Ἀρκάσι παρασχών. — 14. Ἱκανός] διὰ τοῦ ἱκανὸς τὸ ἀξιόπιστον

Μυκήνας τε. Posterius ignorat E.

Τυγχάνειν δὲ — θάνατον. Haec vulgo perperam parenthesin esse volunt, cui repugnat infinit.

Τὸν πατέρα διὰ τον Χρυσίππου θάνατον. Pal. *τὸν πατ. τὸν Πέλοπα τὸν Χρ. θ.*, e Scholio.

Καὶ τῶν Μυκηναίων. In C. deest *τῶν*, E. scribit *Μηκυναίων*, b. et hic et paulo post *Μηκηναίων*.

Καὶ ἅμα δυνατὸν δοκοῦντα εἶναι. Flor. *καὶ ἅμα διὰ τὸ δυν. δοκ. εἶναι.*

3. *Καὶ ναυτικῷ τε.* *Τε* om. Reg. (G.) Idem facile in *γε* et *δέ* mutari posset. Vid. not. D. habet *καὶ ναυτικόν τε*, sed *ῷ* s. *ᾳ* al. man.

Ἐπὶ πλέον. Aug. *ἐπιπλέων*, sed *ῶ* man. rec. mutavit in *ō*.

Τὴν στρατείαν. Codices plerique, e Par. A. C. D. E. cum Pal. Vat. It. Monacc., exhibent *στρατιάν*. Vid. not.

Τὸ πλεῖον. Gr. *μᾶλλον*, ex interpret. „Cf. II, 37. Schol. et 39.“ GOTTL. A. *τὸ πλεῖστον.*

4, *Ναυσί τε πλείσταις.* Ed. Bas. *ναυσὶ πλεῖστος*, om. *τε.* Marg. Steph. *ναυσί τε πλεῖστος.* A. *ναυσί τε πλείστας ἀφικόμενος*, om. *αὐτός*.

Ἱκανὸς τεκμηριῶσαι. Gr. *ἱκ. τοῦτο τεκμ.* In A. post *ἱκανός* τοῦ σκήπτρου ἅμα τῇ παραδόσει εἴρηκεν αὐτὸν „ΠΟΛΛΗΙΣΙ ΝΗΣΟΙΣΙ ΚΑΙ ΑΡΓΕΙ ΠΑΝΤΙ ΑΝΑΣΣΕΙΝ.“ οὐκ ἂν οὖν νήσων ἔξω τῶν περιοικίδων (αὗται δὲ οὐκ ἂν πολλαὶ εἴησαν,) ἠπειρώτης ὢν ἐκράτει, εἰ μή τι καὶ ναυτικὸν εἶχεν. 5. εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ ταύτῃ τῇ στρατείᾳ οἷα ἦν τὰ πρὸ αὐτῆς.

(Ὅτι καὶ αὕτη ἡ στρατεία ἐνδεεστέρα ἦν.)

ι΄. Καὶ ὅτι μὲν Μυκῆναι μικρὸν ἦν, ἢ εἴ τι τῶν τότε πόλισμα νῦν μὴ ἀξιόχρεων δοκεῖ εἶναι, οὐκ ἀκριβεῖ ἄν τις σημείῳ χρώμενος ἀπιστοίη μὴ γενέσθαι τὸν στόλον τοσοῦτον, ὅσον οἵ τε ποιηταὶ εἰρήκασι, καὶ ὁ λόγος κατέχει. 2. Λακεδαιμονίων γὰρ εἰ ἡ πόλις ἐρημωθείη, λειφθείη δὲ τά τε ἱερὰ καὶ τῆς κατασκευῆς τὰ ἐδάφη, πολ-

---

τοῦ ποιητοῦ παρέστησεν. (λ. Αὐγ.) — 3. Οὐκ ἂν οὖν νήσων] συλλογισμὸς τὸ σχῆμα. Ἀγαμέμνων ἦρχε μὲν τοῦ Ἄργους καὶ τῶν περὶ αὐτὸ νήσων, ἐπέκεινα δὲ τῶν ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ Ἄργους νήσων ἦρχε καὶ ἑτέρων νήσων πολλῶν, αἳ οὐκ ἂν ἦσαν πολλαὶ, εἰ μὴ ναυτικὸν εἶχεν ὁ Ἀγαμέμνων, δι' οὗ τούτων κρατεῖν ἠδύνατο. — 5. Εἰκάζειν δὲ χρὴ — τὰ πρὸ αὐτῆς] εἰ γὰρ τὰ οὕτως ὑμνούμενα εὐτελῆ ἦν, πόσῳ μᾶλλον τὰ πρὸ αὐτῶν.

ι΄. Οὐκ ἀκριβεῖ] οὐ γάρ ἐστιν ἀκριβὲς σημεῖον τὸ ἐκ τῶν τόπων τὰς δυνάμεις τῶν ἀνθρώπων στοχάζεσθαι — 9. Μὴ γενέσθαι] Ἀττικῶς τὸ μὴ ἐνταῦθα παρέλκει. — 11. Λακεδαιμονίων γάρ] τὸ σχῆμα κατὰ ὑπόθεσιν. καταρᾶται δὲ τοῖς Λακεδαιμονίοις λεληθότως. — Ἡ πόλις] ἡ μητρόπολις, ἡ Σπάρτη. (Κασσ. Ῥοστγ.) — Λειφθείη δὲ τά τε ἱερά] εὐσεβῶς λέγει τὰ ἱερά. — 12. ** Τῆς κα-

duae literae deletae sunt. Usurparunt hanc formulam complures scriptores. Vid. not. Mox cod. Bas. καὶ γὰρ ἐν ex emend.

Αὐτόν abest Mosqu.

Πολλῇσι. A. πολλοῖσι C. D. E. πολλῇσι.

Νήσων ἔξω τῶν περιοικίδων. A. νήσ. τῶν περιοικ. ἔξω.

Εἴησαν. Post hoc verbum in marg. Steph. additur ὤν.

Εἰ μή τι. *Τί* om. A.

Στρατείᾳ. Codices, quantum quidem nobis constat, omnes exhibent στρατιᾷ.

Cap. X. *Μυκῆναι*. „Huc respexit Scholiastes Hermogenis p. 62.“ WASS. b. Μηκύναι.

Ἦν, ἢ εἴ τι. Ven. ἤ, καὶ εἴ τι.

Γενέσθαι. Male Thierschius γενέσθαι ἄν coniicit. Vid. not.

Ὅσον οἵ τε ποιηταί. Gr. et D. ὅσον τε οἱ ποιηταί. E. ignorat part. τε.

2. *Λειφθείη*. It. Vat. Reg. (G.) Gr. b. Vasc. ληφθείη. In Cass. quoque man. rec. supra ει perperam posuerat η. λειφθείη in cod. Bas., sed ληφθείη in ed. Bas. „Λειφθείη — ἐδάφη ex Libanii imitatione illustravit Peyron. notit. libr. Valp. p. 62.“ DIND.

Τά τε ἱερα. G. (?) b. et Ar. om. τε. E. τὰ ταύτης ἱερά. Vind. ταύτῃ ἱερά.

Πολλὴν ἂν οἶμαι. Ar. πολλὴν γὰρ ἂν οἶμαι.

λὴν ἂν οἶμαι ἀπιστίαν τῆς δυνάμεως προελθόντος πολλοῦ χρόνου, τοῖς ἔπειτα πρὸς τὸ κλέος αὐτῶν εἶναι· καίτοι Πελοποννήσου τῶν πέντε τὰς δύο [μοίρας] νέμονται, τῆς τε ξυμπάσης ἡγοῦνται, καὶ τῶν ἔξω ξυμμάχων πολλῶν· ὅμως δὲ, οὔτε ξυνοικισθείσης πόλεως, οὔτε ἱεροῖς καὶ κατασκευαῖς πολυτελέσι χρησαμένης, κατὰ κώμας δὲ τῷ παλαιῷ τῆς Ἑλλάδος τρόπῳ οἰκεισθείσης, φαίνοιτ᾽ ἂν ὑποδεεστέρα· Ἀθηναίων δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο παθόντων, διπλασίαν ἂν τὴν δύναμιν εἰκάζεσθαι ἀπὸ τῆς φανερᾶς ὄψεως τῆς πόλεως, ἢ ἔστιν. 3. οὔκουν ἀπιστεῖν εἰκὸς, οὐ-

---

τασκευῆς] τῶν κτισμάτων. (Κασσ.) — 3. Πελοποννήσου τῶν πέντε] Πελοποννήσου αἱ πέντε μοῖραι, Λακωνικὴ, Ἀρκαδικὴ, Ἀργολικὴ, Μεσσηνιακὴ, καὶ τῆς Ἤλιδος. ἀποθανόντος δὲ τοῦ Κρεσφόντου, ἔσχον τὴν Μεσσηνιακὴν οἱ Λακεδαιμόνιοι. — Δύο μοίρας] τὴν Λακωνικὴν καὶ Μεσσηνιακήν. — 4. Τῆς δὲ ξυμπάσης ἡγοῦνται] ἰστέον ὅτι τῆς Ἀργολικῆς οὐκ ἦρξαν, ἀλλὰ συνεκδρομικῶς εἶπε. — 5. Ὅμως δέ —] τὸ ἑξῆς, ὅμως δὲ φαίνοιτ᾽ ἂν ὑποδεεστέρα πόλεως καὶ εὐτελοῦς καὶ οὔτε συνοικισθείσης· καὶ τὰ ἑξῆς. — 6. Πολυτελέσι] πολυδαπάνοις· τέλος γὰρ τὸ ἀνάλωμα. — 8. Ἀθηναίων δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο παθόντων] ἐξ ὑποθέσεως φησὶ περὶ Λακεδαιμονίων τὸ, εἰ ἡ πόλις αὐτῶν ἐρημωθείη καὶ τὰ ἱερὰ λειφθείη· ἐπεὶ πῶς ἂν περὶ Ἀθηνῶν, Ἀθηναῖος ὢν, καταρώμενος τὸ αὐτὸ εἰρήκει; ὥςτε μάτην ἡ παραγραφὴ τέθειται, ὅτι λεληθότως ἐπαρᾶται τοῖς Λακεδαιμονίοις· ἀλλότριον γὰρ τοῦτο τῆς συγγραφέως ἴσμεν προθέσεως. (λ. Κασσ. Αὐγ.) — Ἢ ἔστιν] τὸ ἢ συγκριτικὸν ἀντὶ τοῦ ἤπερ. [ἡ διάνοια, ἐρημωθείσης τῆς μὲν τῶν Λακεδαιμονίων πόλεως, μείων φαίνοιτ᾽ ἂν ἡ δύναμις γεγονέναι τοῖς ἔπειτα· τῆς δὲ τῶν Ἀθηναίων, μείζων ἢ νῦν ἐστί. (λ. Κασσ. Αὐγ.)] — 10. Ἀπιστεῖν] τὰ κατὰ Μυκή-

Προελθόντος πολλοῦ χρόνου. G. (?) marg. Steph. *πρ. τοῦ χρ.*, non male. Vid. c. 24. Valla: *progressu aetatis*. Cass. *πρ. πολλοῦ τοῦ χρόνου*.

Μοίρας. b. Ar. Chr. Dan. *δυνάμεις*. Ita etiam Mosqu., in marg. vero *μοίρας*. Quum non intelligatur, quomodo una scriptura ex altera oriri potuerit, et substant. *μοῖρα* in haud paucis formulis subaudiatur, utrumque substantivum pro interpretamento habendum videatur. Vid. ad c. 24. et de omisso *μοῖρα* adnot. ad c. 27.

Ομως δέ. *Δέ* deest Mosqu. b. Ar. Chr. Dan.

Ξυνοικισθείσης πόλεως. Articulum addi vult Steph. Vid. not.

Χρησαμένης. b. *χρωμένης*.

Κατὰ κώμας etc. „Suid. v. *κώμη*, *κατὰ κώμας δὲ τῷ παλαιῷ τρόπῳ οἰκηθεῖσα*.“ GOTTL.

Ὑποδεεστέρα. B. *ὑποδεστέρα*. *Ὑποδεέστερα* sunt qui malint.

Ὄψεως τῆς πόλεως. *Τῆς πόλεως* om. E. et Vind. Paulo post pro *ἢ ἔστιν* Pal. *ᾗ* (v. *ᾗ*) *ἔστιν*.

3. *Οὔκουν*. Gr. *οὐκ οὖν*. Verba *οὔκουν — εἰκός* laudantur a Phrynicho App. soph. I. p. 57. Anecdd. Bekk.

δὲ τὰς ὄψεις τῶν πόλεων μᾶλλον σκοπεῖν ἢ τὰς δυνάμεις, νομίζειν δὲ τὴν στρατείαν ἐκείνην μεγίστην μὲν γενέσθαι τῶν πρὸ αὐτῆς, λειπομένην δὲ τῶν νῦν, τῇ Ὁμήρου αὖ ποιήσει εἴ τι χρὴ κἀνταῦθα πιστεύειν· ἣν εἰκὸς ἐπὶ τὸ μεῖζον μὲν ποιητὴν ὄντα κοσμῆσαι, ὅμως δὲ φαίνεται καὶ οὕτως ἐνδεεστέρα. 4. πεποίηκε γὰρ χιλίων καὶ διακοσίων νεῶν, τὰς μὲν Βοιωτῶν, εἴκοσι καὶ ἑκατὸν ἀνδρῶν, τὰς δὲ Φιλοκτήτου, πεντήκοντα, δηλῶν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τὰς μεγίστας καὶ τὰς ἐλαχίστας· (ἄλλων γοῦν μεγέθους πέρι ἐν νεῶν καταλόγῳ οὐκ ἐμνήσθη.) αὐτερέται δὲ ὅτι ἦσαν καὶ μάχιμοι πάντες, ἐν ταῖς Φιλοκτήτου ναυσὶ δεδήλωκε· τοξότας γὰρ πάντας πεποίηκε τοὺς προςκώπους. περίνεως δὲ οὐκ εἰκὸς πολλοὺς ξυμπλεῖν, ἔξω τῶν βασιλέων καὶ τῶν μάλιστα ἐν τέλει, ἄλλως τε καὶ μέλλοντας πέλαγος πε-

---

νην καὶ τὸν στόλον τὸν εἰς Τροίαν. — 6. *Πεποίηκε*] *ἐπιτηδείως τὸ, τὸν ποιητὴν πεποιηκέναι, ὥςπερ λέγομεν τὸν φιλόσοφον ὅτι ἐφιλοσόφησεν.* ** *ἰστέον [δὲ] ὅτι ἀπὸ Ἡροδότου τοῦτο ἀφῄρηται.* (*Κασσ. Αὐγ.*) — *Χιλίων καὶ διακοσίων*] *ὁ μὲν Εὐριπίδης καὶ Λυκόφρων χιλίας ναῦς λέγουσι τὸν Ἀγαμέμνονα ἀγαγεῖν, ὁ δὲ Ὅμηρος χιλίας ἑκατὸν ἑξήκοντα ἕξ.* — 7. ** *Τὰς μὲν Βοιωτῶν*] *τὰς μεγάλας.* (*Αὐγ.*) ** *Τὰς δὲ Φιλοκτήτου*] *τὰς μικρὰς δηλονότι.* (*Αὐγ.*) — 8. *Πεντήκοντα*] *ἀνδρῶν δηλονότι.* — 10. *Ἐν νεῶν καταλόγῳ*] *ἔστι γὰρ καὶ ἀνδρῶν παρ᾽ αὐτῷ κατάλογος.* — 12. *Προςκώπους*] *τοὺς πρὸς ταῖς κώπαις ναύτας, τοὺς κωπηλάτας.* — *Περίνεως*] *τοὺς περιττοὺς ἐν τῇ νηῒ ἐπιβάτας, οἷον δούλους.* §. ** *τοὺς περιττοὺς καὶ ἔξω τῶν ὑπηρεσιῶν καὶ πρώτους πλέοντας.* (*Παλ.*) — 14. *Τῶν ἐν τέλει*] *οἷον Μηριόνου, καὶ Πατρόκλου, καὶ τῶν τοιούτων ἐν τέλει.* —

Στρατείαν. Ita Cass. Aug. (in quo a rec. man. correctum) A. C. F. Dan. Haack. In Gr. *στρατειάν* scribitur. Vulgo et Bekk. *στρατιάν.*

Ὁμήρου αὖ. E. *Ὁμ. δ᾽ αὖ.*

Κἀνταῦθα. G. (?) *καὶ ἐντ.*

Ἥν. Matthiae *ὅν* coniiciebat. At vid. not.

Ἐπὶ τὸ μεῖζον. A. *ἐπὶ τὸ μείζω.*

Κοσμῆσαι. Gr. *κοσμήσειν,* sed man. rec. supra scripsit *αι.*

Ἐνδεεστέρα. B. *ἐνδεστέρα.*

4. *Πεποίηκε.* B. *πέποικε.*

Φιλοκτήτου ναυσί. A. *ἐ. τ. Φιλόκτητον* (*ῡ* bene scripto) *ναυσί.* Postremum ignorat E.

Τοὺς προςκώπους. Reg. (G.) *τ. πρὸς κώπην,* in marg. *γρ. προςκώπους.* A. *προςκόπους, ω* s. *κο* scr.

Περίνεως δέ. „Suid. h. v.“ WASS. „et in *πρωτόνεως.*“ DUK. Add. Phot. s. hh. vv. Particulam *δέ* om. G.

Τῶν βασιλέων. Articulus de. Gr. Verba *ἔξω — τέλει* laudat Thom. M. p. 329.

Περαιώσεσθαι A. et Gr. *περαιώσασθαι.* Ita etiam Reg., sed hic cum *ε* supra *α*, ut in Mosqu.

ραιώσεσθαι μετὰ σκευῶν πολεμικῶν, οὐδ' αὖ τὰ πλοῖα κατάφρακτα ἔχοντας, ἀλλὰ τῷ παλαιῷ τρόπῳ ληστικώτερον παρεσκευασμένα. 5. πρὸς τὰς μεγίστας οὖν καὶ ἐλαχίστας ναῦς τὸ μέσον σκοποῦντι, οὐ πολλοὶ φαίνονται ἐλθόντες, ὡς ἀπὸ πάσης τῆς Ἑλλάδος κοινῇ πεμπόμενοι.

(*Αἰτία τῆς εὐτελείας ἡ ἀχρηματία.*)

ια΄. *Α*ἴτιον δ' ἦν οὐχ ἡ ὀλιγανθρωπία τοσοῦτον, ὅσον ἡ ἀχρηματία. τῆς γὰρ τροφῆς ἀπορίᾳ τόν τε στρατὸν ἐλάσσω ἤγαγον, καὶ ὅσον ἤλπιζον αὐτόθεν πολεμοῦντα βιο-

---

1. *Οὐδ' αὖ τὰ πλοῖα κατάφρακτα*] οὐκ ἦν, φησὶ, σεσανιδωμένα τὰ πλοῖα, ὥςτε κάτω μὲν τιθέναι τὰ ὅπλα, αὐτοὺς δὲ ἄνω διάγειν. — 2. *Ληστικώτερον*] τὰ γὰρ τῶν ληστῶν πλοῖα οὐκ ἦν σεσανιδωμένα, ἀλλὰ [καὶ] κάτω ἐκαθέζοντο, διὰ τὸ μὴ φαίνεσθαι αὐτοὺς ἐπιπλέοντας. ἦν οὖν διὰ τοῦτο κοιλότερα. — 4. *Τὸ μέσον σκοποῦντι*] μέσον τῶν ἑκατὸν εἴκοσι καὶ τῶν πεντήκοντά ἐστι πε΄. συνάγεται οὖν ὁ τῶν χιλίων διακοσίων νεῶν τῶν ἀνδρῶν ἀριθμὸς μυριάδων δέκα καὶ διςχιλίων.

ια΄. *Ὅσον ἡ ἀχρηματία*] συγκριτικῶς, ὅτι καὶ τοῦτο κἀκεῖνο. ἰστέον δὲ ὅτι ηὕρηται ἡ ἀχρημασία. (*Κασσ. Αὐγ.*) — 8. *Βιοτεύ-*

De qua scripturae discrepantia (quanquam nihil aoristo obstaret, cf. Lob. ad Phryn. p. 745.) non recte iudicat Boeckh. Nott. critt. ad Pind. p. 393.

Τὰ πλοῖα. F. *τὰ πλῆα.*

Ἔχοντας. A. *ἔχοντες.* Idem paulo post *ληστρικώτερον.* Vid. ad c. 4.

5. *Μεγίστας οὖν.* Ita Cl., quod in concludendo praeferendum erat. Vulgo *γοῦν.* Bekker. e coniectura *δ' οὖν* dedit.

Ἐλαχίστας ναῦς. Postremam vocem ignorat A.

Τὸ μέσον. „Hunc locum ob oculos habuit Eustath. p. 260. a.“ WASS. „et p. 329.“ DUK.

Οὐ πολλοί. A. *οὐ πολύ.*

Ἐλθόντες. Ita Cass. Aug. Pal. Ven. A. C. F. It. Vat. H. Reg. (G.) E. pro vulg. *ξυνελθόντες.* Cl. *φαίνονται δὲ ἐλθόντες*, nisi *φαίνονται δέ* potius ad sequens caput adnotatum est. *Ἐλθόντες* hic etiam Haack. et Bekk. receperunt.

Κοινῇ. D. *κοινοί.*

Cap. XI. *Τοσοῦτον.* Deest haec vox apud Hermog. *περὶ μεθ. δειν.* c. 13.

Ἀχρηματία. Schol. Cass. et Aug. etiam *ἀχρημασία* inveniri dicunt. At vid. I. 1. p. 432.

Τῆς γάρ. Gr. *τῇ γάρ.*

Στρατὸν ἐλάσσω. Ante *ἐλάσσω* in A. deletum *ὀλιγ.* Gr. *ἐλάσσον.*

Αὐτόθεν. C. *αὐτόθι.*

Βιοτεύσειν. Vind. *βιοτεύειν.* Gr. et Mosq. *βοιωτεύειν.* G. (?) *βιωτεύσειν ῦ s. ῶ scr.*

τεύσειν· ἐπειδὴ δὲ ἀφικόμενοι μάχῃ ἐκράτησαν, (δῆλον δέ· τὸ γὰρ ἔρυμα τῷ στρατοπέδῳ οὐκ ἂν ἐτειχίσαντο·) φαίνονται δ' οὐδ' ἐνταῦθα πάσῃ τῇ δυνάμει χρησάμενοι, ἀλλὰ πρὸς γεωργίαν τῆς Χερσονήσου τραπόμενοι καὶ λῃστείαν, τῆς τροφῆς ἀπορίᾳ. ᾗ καὶ μᾶλλον οἱ Τρῶες αὐτῶν διεσπαρμένων τὰ δέκα ἔτη ἀντεῖχον βίᾳ, τοῖς ἀεὶ ὑπολειπομένοις ἀντίπαλοι ὄντες. 2. περιουσίαν δὲ εἰ ἦλθον ἔχοντες τροφῆς, καὶ ὄντες ἀθρόοι, ἄνευ λῃστείας καὶ γεωργίας, ξυνεχῶς τὸν πόλεμον διέφερον, ῥᾳδίως ἂν μάχῃ κρατοῦντες εἷλον· οἵ γε καὶ οὐκ ἀθρόοι, ἀλλὰ μέρει τῷ ἀεὶ παρόντι ἀντεῖχον. πολιορκίᾳ δ' ἂν προσκαθεζόμε-

σειν] τροφὴν ἕξειν. (Γ.) — Μάχῃ ἐκράτησαν] τῇ τῆς ἀποβάσεως εἰς τὴν ξηρὰν τῶν νεῶν, ἐν ᾗ Πρωτεσίλαος πίπτει. (Κασσ. Αὐγ. Ῥοστγ.) — 2. Τὸ γὰρ ἔρυμα] ἔρυμα λέγει νῦν οὐχ ὅπερ ἐν τῇ η΄ λέγει Ὅμηρος γενέσθαι, ἀλλὰ πρότερον μικρότερον διὰ τὰς τῶν βαρβάρων ἐπιδρομάς. — 4. Ἀλλὰ πρὸς γεωργίαν] ὧν ἡγεῖτο Ἀκάμας καὶ Ἀντίοχος. — 6. Τοῖς ἀεὶ ὑπολειπομένοις] τοῖς κατὰ καιρόν. (Αὐγ.) — 9. Διέφερον] ὑπέμενον, ἐπιμελῶς ἐξήνυον, διήνυον. (λ. Κασσ. Αὐγ. Ῥοστγ.) §. ** ἤνυον, εἰργάζοντο. (Κασσ. Αὐγ. Ῥοστγ.) — 10. Ἀλλὰ μέρει τῷ]

Ἐπειδὴ δέ. Totum locum, qui sequitur, vulgo pessime interpungunt, puncta ponentes ante *ἐπειδή*, post *δῆλον δέ*, atque post *ἐτειχίσαντο*, atque parenthesis signa omittentes. Veram rationem docuerunt Heilmannus, Bauerus, Wyttenb. Ecll. histt. p. 361. Herm. ad Vig. p. 786. Pro δὲ post *ἐπειδή* Bekkerus inscio lectore *τέ* reposuit. At vid. I. 1. p. 276. (ubi pro III, 53. leg. III, 52.) Add. Reisig. ad Soph. Oed. Col. p. 303. sq. et Coniect. ad Aristoph. p. 213.

Ἐκράτησαν. Thierschius in Actt. Monn. t. III. f. 2. p. 286. sqq. *ἐκρατήθησαν* legendum coniecit. Cf. not. *Κρατῶσι* et *κρατηθῶσι* confunduntur in libris I, 37.

Ἔρυμα. Vind. *ἔρυγμα.* Mox *δέ* male a nonnullis sollicitatum. Vid. not.

Χερσονήσου. Pal. It. Vat. H. Contra Cass. Aug. *Χεροννήσου.* Vind. *Χερονήσου.* Vulgo *Χεῤῥονήσου*, quod Haack. et Bekk. correxerant. Cf. I. 1. p. 210.

Τοῖς ἀεί. Pal. *τοῖς αἰεί.* D. *ἀεί* om. Virgulam autem nonnulli non ante *τοῖς*, sed ante *βίᾳ* collocant. Vid. not.

Ἀντίπαλοι. B. *ἀντίπαλον*, et marg. *γρ. ἀντίπαλοι.*

2. *Διέφερον.* Gr. *διεφέροντο.* At vid. not.

Οἵ γε. Marg. Steph. *εἵ γε.*

Ἀθρόοι. Per spiritum asperum apud tragicos Britanni scribere inceperunt. At nusquam ita ullus liber Thuc.

Μέρει. C. et Vind. *μέρη.*

Τῷ ἀεὶ παρόντι. Restituimus scripturam Cass. Aug. Cl. Ven. A. C. F. It. Vat. H. Reg. (G.) cod. Bas. Gr. D. I. E. Vind. m. Dan. marg. 2. Steph. marg. Vict. Haack. Bekk. *Παρόντι* est etiam in Pal., qui, ut paulo ante, *αἰεί* scribit, de quo vid. I. 1. p. 211. *Παρατυγχάνοντι* marg. 1. Steph. Vulgo *παρατυχόντι.* Pro *τῳ* autem nonnullos *τῷ* sine accentu scripsisse monet Schol.

Προσκαθεζόμενοι. A. *προκαθε-*

νοι, ἐν ἐλάσσονί τε χρόνῳ καὶ ἀπονώτερον τὴν Τροίαν εἷλον. 3. ἀλλὰ δι' ἀχρηματίαν τά τε πρὸ τούτων ἀσθενῆ ἦν, καὶ αὐτά [γε] δὴ ταῦτα, ὀνομαστότατα τῶν πρὶν γενόμενα, δηλοῦται τοῖς ἔργοις ὑποδεέστερα ὄντα τῆς φήμης καὶ τοῦ νῦν περὶ αὐτῶν διὰ τοὺς ποιητὰς λόγου κατεσχηκότος.

(c. Τὰ μετὰ τὰ Τρωϊκά. ιβ' — ιθ'.)

(Νέαι μεταναστάσεις καὶ ἀποικίαι.)

ιβ'. Ἐπεὶ καὶ μετὰ τὰ Τρωϊκὰ ἡ Ἑλλὰς ἔτι μετανίστατό τε καὶ κατῳκίζετο, ὥστε μὴ ἡσυχάσασα αὐξηθῆναι. 2. ἥ τε γὰρ ἀναχώρησις τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἰλίου χρονία γενομένη πολλὰ ἐνεόχμωσε, καὶ στάσεις ἐν ταῖς πόλεσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐγίγνοντο, ἀφ' ὧν ἐκπίπτοντες τὰς

ἔνιοι συνεγκλίνουσιν, ἀλλὰ μέρει τῳ, ἀντὶ τοῦ μέρει τινί. — 4. Δηλοῦται τοῖς ἔργοις] τὰ Τρωϊκὰ ἐλέγχεται.

ιβ'. Καὶ μετὰ τὰ Τρωϊκά] τριχῶς διεῖλε την ἀρχαιολογίαν, εἰς τὰ πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, εἰς αὐτὰ τὰ Τρωϊκὰ, εἰς τὰ ἐχόμενα αὐτῶν. καθ' ἕκαστον δὲ μέρος διπλῆ παράγραφος κεῖται. δηλοῖ δὲ [καὶ] διὰ τούτων τὴν αἰτίαν, δι' ἣν τὰ Ἑλληνικὰ καὶ μετὰ τὴν ἅλωσιν ἦν ἀσθενῆ. — 7. Ἡσυχάσασα αὐξηθῆναι] ἡσυχία γὰρ καὶ αὔξησιν ποιεῖ. — 8. Ἥ τε γὰρ ἀναχώρησις] μηκέτι γὰρ ἐλπίζοντες αὐτοὺς ἐπανελθεῖν ἐπανίσταντο, ἐλθοῦσι δ' ἐπολέμουν, καὶ οἱ ἡττώμενοι ἐξέπιπτον. — 10. Ἀφ' ὧν] ἢ πόλεων, ἢ στάσεων. — Ἐκπίπτοντες

ζόμ. In D. ἄν, quod praecedit, de.

Ἐν ἐλάσσονι. Ἐν om. E.

Καὶ αὐτά [γε] δὴ ταῦτα. Γέ om. Cass. Cl. A. C. Gr. D. E. m., quanquam *adeo* (cf. Herm. ad Vig. p. 827.) significare potest. Praeterea b. Ar. Chr. Dan. καὶ αὐτὰ δὲ ταῦτα, quibuscum Aug. dicunt consentire, quem errorem putamus, quanquam ne haec quidem scriptura (*et vero haec ipsa*) displiceat. G. vulgatam cetera agnoscens syllabam τα s. v. habet.

Δηλοῦται. A. δηλοῦσι, sed σι del., et ται s. v.

Cap. XII. Κατῳκίζετο. Scripturam Cass. (in quo recentiore manu inter versus emendatum erat με) Aug. Pal. Cl. Ven. A. C. F. It. Vat. H. Reg. (G.) cod. Bas. B. E. marg. Flor. et marg. Steph. exhibuimus cum Haack. et Bekk. Vulgo μετῳκίζετο. „Rectius μετῳκίζετο, ut μετοικίας supra dixit.“ STEPH. „Κατῳκίζετο, quod in quibusdam mss. est, non placet.“ WASS. At vid. ad c. 2.

Ἡσυχάσασα. Aug. H. Reg. (G.) Gr. ἡσυχάσασαν, non contra grammat. Vid. Lob. ad Phryn. p. 750.

2. Ἐνεόχμωσε. Editiones ἐνεώχμωσε, quod ne Graecum quidem est. Formam a nobis receptam suppeditant Cass. Aug. Ven. Vat. H. Reg., nisi quod H. ἐνεόχμωσεν habet. A. ἐνεώχμασε, ω s. α. Nostrum receperunt Haack. et Bekk.

Ἐπὶ τὸ πολύ. Hoc pro ἐπιπολύ suppeditarunt Cass. Aug. Cl. Ven. A. C. cod. Bas. Vind. In πρὸ Χρ. ἔτ. ͵αρκδ'. πρὸ Ὀλ. α'. ἔτ. τμζ'. (τμη'.)

πρὸ Χρ. ἔτ. ͵αρδ'. πρὸ Ὀλ. α'. ἔτ. τκζ'. (τκη'.)

πόλεις ἔκτιζον. 3. Βοιωτοί τε γὰρ οἱ νῦν, ἑξηκοστῷ ἔτει μετὰ Ἰλίου ἅλωσιν, ἐξ Ἄρνης ἀναστάντες ὑπὸ Θεσσαλῶν, τὴν νῦν Βοιωτίαν, πρότερον δὲ Καδμηΐδα γῆν καλουμένην ᾤκισαν· (ἦν δὲ καὶ αὐτῶν ἀπόδασμος ἐν τῇ γῇ ταύτῃ πρότερον, ἀφ' ὧν καὶ ἐς Ἴλιον ἐστράτευσαν·) Δωριῆς τε ὀγδοηκοστῷ ἔτει ξὺν Ἡρακλείδαις Πελοπόννησον ἔσχον. 4. μόλις τε ἐν πολλῷ χρόνῳ ἡσυχάσασα ἡ Ἑλλὰς βεβαίως,

τὰς πόλεις ἔκτιζον] πολλοὶ γὰρ ἐξέπεσον· οἷον, Τεῦκρος μὲν, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκβληθεὶς διὰ τὸν Αἴαντα, εἰς Κύπρον ἀφίκετο· καὶ Φιλοκτήτης, διὰ τὸν Πάριδος θάνατον θήλειαν νόσον νοσήσας καὶ μὴ φέρων τὴν αἰσχύνην, ἀπελθὼν ἐκ τῆς πατρίδος, ἔκτισε πόλιν ἣν διὰ τὸ πάθος Μαλακίαν ἐκάλεσε· Διομήδης, ὑπὸ Κομήτου ἐκβληθεὶς, εἰς τὰς Λιβυρνίδας νήσους ἀφίκετο· καὶ [ὁ] Μενεσθεὺς, ὑπὸ τῶν Θησειδῶν, εἰς Ἰβηρίαν· καὶ ἄλλοι πολλοί. — 2. Ἐξ Ἄρνης] Ἄρνη πόλις Θεσσαλίας, ἀφ' ἧς ὠνόμασται κατὰ μετοικίαν καὶ ἡ ἐν Βοιωτίᾳ Ἄρνη· ἡ δὲ Βοιωτία Ἄρνη νῦν Χαιρώνεια καλεῖται· (λ. Αὐγ.) — 6. Ὀγδοηκοστῷ ἔτει ξὺν Ἡρακλείδαις] οἱ γὰρ Ἡρακλεῖδαι, βουλόμενοι κατελθεῖν εἰς Πελοπόννησον, ἤροντο τὸν Ἀπόλλωνα· ὁ δὲ αὐτοῖς ἀνεῖλε, διὰ τῶν στενῶν εἰςβαλεῖν. οἱ δὲ νομίσαντες τὸν ἰσθμὸν λέγειν αὐτὸν, καὶ ἀστοχήσαντες τοῦ χρησμοῦ, προςβάλλουσι τοῖς Πελοποννησίοις κατὰ τὸν ἰσθμὸν, καὶ ἡττηθέντες ἐποιήσαντο σπονδὰς, ὥςτε ἑκατὸν ἔτη παραχωρῆσαι τὴν χώραν Πελοποννησίοις. μετὰ δὲ τὰ ἑκατὸν ἔτη πάλιν ἤροντο τὸν Ἀπόλλωνα περὶ τῆς καθόδου· ὁ δὲ ἀνεῖλεν αὖθις, διὰ τῶν στενῶν εἰςβαλεῖν. ἀντιλεγόντων δὲ τῶν Δωριέων, ὡς καὶ πρότερον εἶεν ἠπατημένοι, εἶπεν, ὡς οὐ συνήκατε

Reg. (G.) ὡς om. Idem cum Pal. F. H. I. b. habet ἐγίνοντο. Gr. ἐγένοντο.

3. *Μετὰ Ἰλίου ἅλωσιν.* Reg. (G.) et Ar. *μετὰ τὴν Ἰλ. ἅλ.* Vid. not.

Τὴν νῦν Βοιωτίαν. Post *νῦν* vulgo addunt *μέν*, quod Cass. (in quo ab alio adscriptum) Aug. A. C. iubentibus expunximus. Vid. not. In Gail. edit. praeterea *Βοωτίαν* ex A. C. affertur, quem typothetarum errorem putamus.

Καδμηΐδα. Cass. Aug. *Καδμηϊάδα.* Male Vid. I. 2. p. 294. A. *Καδμίδα.* Statim post Pal. *γῆν τὴν Χαιρωνείαν καλουμένην.*

Ὤικισαν. Ita A. pro *ᾤκησαν*, quem librum cum Haack. et Bekk. sequendum putavimus. Vid. not.

Ἦν δὲ καὶ αὐτῶν. Vulgo *ἦν δὲ αὐτῶν καί.* Nostrum est in Cl. E. G. (?) Vid. not. A. et C. *καί* omittere videntur.

Ἐν τῇ γῇ ταύτῃ πρότερον. Hunc ordinem pro *πρότερον ἐν τῇ γῇ ταύτῃ* restitui iusserunt Cass. Aug. Cl. Ven. A. C. Vind. ed. Bas. In E. legitur *ἐν τῇ γῇ πρότερον*, omisso *ταύτῃ*.

Δωριῆς. Vulgo *Δωριεῖς.* Cf. I. 1. p. 221. et 472.

Ὀγδοηκοστῷ. G. $\overline{\text{κο}}$ s. $\overline{\eta}$. al. man.

4. *Μόλις.* Ita pro *μόγις* cum Haack. et Bekk. scripsimus e Pal. Cl. F. It. Vat. H. Reg. (G.) Vid. I. 1. p. 208.

Βεβαίως. Hanc vocem post *χρόνῳ* collocat A.

καὶ οὐκέτι ἀνισταμένη, ἀποικίας ἐξέπεμπε· καὶ Ἴωνας μὲν Ἀθηναῖοι καὶ νησιωτῶν τοὺς πολλοὺς ᾤκισαν, Ἰταλίας δὲ καὶ Σικελίας τὸ πλέον Πελοποννήσιοι, τῆς τε ἄλλης Ἑλλάδος ἔστιν ἃ χωρία· πάντα δὲ ταῦτα ὕστερον τῶν Τρωϊκῶν ἐκτίσθη.

(Τυραννίδες. Αὔξησις τῶν ναυτικῶν τῆς ἐπιμιξίας καὶ τῆς εὐδαιμονίας τῶν Ἑλλήνων.)

ιγʹ. Δυνατωτέρας δὲ γιγνομένης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῶν χρημάτων τὴν κτῆσιν ἔτι μᾶλλον ἢ πρότερον ποιουμένης, τὰ πολλὰ τυραννίδες ἐν ταῖς πόλεσι καθίσταντο, τῶν προσόδων μειζόνων γιγνομένων· (πρότερον δὲ ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι πατρικαὶ βασιλεῖαι·) ναυτικά τε ἐξηρτύετο ἡ Ἑλλὰς, καὶ τῆς θαλάσσης μᾶλλον ἀντείχον-

τὸν χρησμόν· στενὰ γὰρ λέγω τὸν Κρισαῖον κόλπον. οἱ δὲ, ἐντεῦθεν ἐπιχειρήσαντες, ἔτυχον τῆς καθόδου, ὕστερον τῶν Τρωϊκῶν ἔτεσιν πʹ. ἡ δὲ πρώτη ἐςβολὴ πρὸ ἐτῶν εἴκοσιν ἦν. (λ. Αὐγ.) — 1. Ἀποικίας ἐξέπεμψε] ἀποικίσαι ἐστὶ κτίσαι πόλιν ἐπ' ἐρήμην. — 4. Ἔστιν ἃ] ἀντὶ τοῦ ἔνια. λέγει δὲ Ἀμπρακιώτας, Ἀνακτορίους.

ιγʹ. 8. Τὰ πολλά] τουτέστι, τὰ ἐπιπολύ. — Τυραννίδες ἐν ταῖς πόλεσι καθίσταντο] διὰ τοῦτο δὲ ἦσαν καὶ ταῦτα ἀσθενῆ· ἡ γὰρ τυραννὶς οὐκ ἐᾷ τελέως αὔξειν τὰ πράγματα. — 9. Τῶν προσόδων μειζόνων γιγνομένων] αἰτίαν λέγει τῆς τυραννίδος. — 10. Ἐπὶ ῥητοῖς γέρασιν] ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ φανεραῖς τιμαῖς, ἐπὶ ὁμολογουμένοις γέρασι· τοῦτο δὲ πρὸς ἀναδιαστολὴν τῶν τυραννίδων· ὁ γὰρ τύραννος νόμου κρείττω ἔχει τὴν βούλησιν, καὶ οὐχὶ τὸ αἴσιον. — Πατρικαὶ βασιλεῖαι] [ἀπὸ τῶν πατέρων παραλαμβανόμεναι (λ. Κασσ. Αὐγ.)] κατὰ διαδοχὴν γένους. διαφορὰν δὲ λέγει τυραννίδος καὶ βασιλείας, ὡς καὶ οἱ φιλόσοφοι· οἱ δὲ ῥήτορες ἀδιαφόρως λέγουσιν. — 11. Ἀντείχοντο] προσεῖχον αὐτῇ. —

Ἐξέπεμπε. Impers. cum Haack. recepimus e Cass. Aug. Cl. Ven. C. Vind. B. D. E. Ar. Chr. Dan. Ald. Flor. Bas. In Gr. $\overline{\psi}$ super $\overline{\pi}$ scriptum erat, in A. $\overline{\pi}$ s. $\overline{\psi}$. Vid. not.

Ὤικισαν. Vind. et D. *ᾤκησαν.* In Pal. *ᾤκισαν* super ras. ante videtur fuisse *ᾤκησαν.* Statim *Ἰταλίαν* temere coniecit Levesqu.

Τὸ πλέον. Comparativum dederunt Cass. Aug. Cl. Ven. C. Cam. Vind. Idem est in A., nisi quod hic *πλέων* scribit. Vulgo superlativum *πλεῖστον* hic edunt.

Ἄλλης Ἑλλάδος. Ἄλλης non est in Dan. *Ἑλλάδος καὶ τῶν χρημα* C., sed additis dubitationis signis; aberraverant enim librarii oculi ad initium c. 13, sed ipse mox errorem intellexit.

Cap. XIII. *Γιγνομένης.* Ita Pal. Reg. (G.) H. A. F. E. Vind. *Γινομένης* exstat in Cass. Aug. C. Alterutrum etiam in Vat. et It. Vulgo *γενομένης*, quod servavit Haack. Nobiscum facit Bekk.

Γιγνομένων. Cass. Aug. Ven. C. F. Vind. b. *γινομένων.* Gr. D. I. *γενομένων.*

Ναυτικά τε. A. *ναυσί τε.*

το. 2. πρῶτοι δὲ Κορίνθιοι λέγονται ἐγγύτατα τοῦ νῦν
τρόπου μεταχειρίσαι τὰ περὶ τὰς ναῦς, καὶ τριήρεις πρῶτον
ἐν Κορίνθῳ τῆς Ἑλλάδος ἐνναυπηγηθῆναι. 3. φαίνεται
δὲ καὶ Σαμίοις Ἀμεινοκλῆς Κορίνθιος ναυπηγὸς ναῦς
Ολ. ιθ'. ἔτ. α'. ποιήσας τέσσαρας· ἔτη δ' ἐστὶ μάλιστα τριακόσια ἐς τὴν
πρὸ Χρ. τελευτὴν τοῦδε τοῦ πολέμου, ὅτε Ἀμεινοκλῆς Σαμίοις
ψδ'. ἦλθε. 4. ναυμαχία τε παλαιτάτη ὧν ἴσμεν γίγνεται Κορινθίων
'Ολ. κθ'. πρὸς Κερκυραίους· ἔτη δὲ μάλιστα καὶ ταύτη
ἔτ. α'. ἑξήκοντα καὶ διακόσιά ἐστι μέχρι τοῦ αὐτοῦ χρόνου. 5.
πρὸ Χρ. χξδ'. οἰκοῦντες γὰρ τὴν πόλιν οἱ Κορίνθιοι ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ, ἀεὶ

2. *Μεταχειρίσαι τὰ περὶ τὰς ναῦς*] ἐναλλάξαι· ἀπὸ πεντηκοντόρων γὰρ ἐποίησαν τριήρεις. — 3. *Ναυπηγηθῆναι*] ἀπὸ κοινοῦ τὸ λέγονται. (λ. Αὐγ.) — 5. *Ἔτη δ' ἐστὶ μάλιστα τριακόσια*] εἰκὸς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ πολλὰς ναῦς γενέσθαι. — *Ἐς τὴν τελευτὴν τοῦδε τοῦ πολέμου*] γνωστέον καὶ ἐντεῦθεν, ὅτι ὕστερον συνέγραψεν ὁ Θουκυδίδης τὴν λέξιν τῆς ἱστορίας. — 7. *Ναυμαχία τε παλαιοτάτη*] Περιάνδρου τοῦ υἱοῦ Κυψέλου τυραννοῦντος Κορίνθου, διὰ τὸν φόνον Λυκόφρονος τοῦ υἱέως αὐτοῦ. ἡ δὲ ἱστορία κεῖται κατὰ διέξοδον παρ' Ἡροδότῳ. — 9. *Μέχρι τοῦ αὐτοῦ χρόνου*] ἐς τὴν τελευτὴν δηλονότι τοῦδε τοῦ πολέμου. — 10. *Οἱ Κορίνθιοι*]

2. *Μεταχειρίσαι.* H. Reg. (G.) *μεταχειρῆσαι.*

Πρῶτον ἐν Κορίνθῳ τῆς Ἑλλάδος. Hunc ordinem suppeditant Cass. Aug. Pal. It. H. Reg. (G.) A. (nisi quod hic *τῆς Ἑλλ.* post *ἐνναυπηγηθῆναι* reiicit) C. F. Cam. E. Vind. Editiones habent *ἐν Κορ. πρῶτ. τ. Ἑλλ.*, quod sane magis placet, quum et *τῆς Ἑλλάδος* cum *πρῶτον* cohaereat, et in nom. *Κόρινθος* vis quaedam insit. Nostrum tamen recepit etiam Bekk.

Ἐνναυπηγηθῆναι. Compositum verbum, aliunde quidem non notum, sed analogiae conveniens, e Cass. Aug. A. Gr. B. E. Vind. b. Ar. Chr. Dan. Ald. Flor. ed. Bas. cum Haack. recipere non dubitavimus. D. *ἐναυπηγηθῆναι.* Vulgo *ναυπηγηθῆναι*, quod Bekk. cum cod. Bas. servavit.

3. *Ἀμεινοκλῆς.* C. Gr. Vind. *Ἀμιν.* Vid. not. Statim post Vind. *Κορινθίοις ναυπ.*, A. *ναυπ. Κορίνθιος.* Huc respicit Dion. H. p. 856. ὁ δὲ δὴ ναυπηγὸς ὁ Κορίνθιος Ἀμεινοκλῆς, ὁ κατασκευάσας Σαμίοις πρῶτος τέσσαρας τριήρεις.

Ἔτη — ἦλθε. Librarius, qui cod. A. descripsit, quum ab *ἔτη δ' ἐστὶ μάλιστα* ad *ἔτη δὲ μάλιστα* aberrasset, totum hoc colon omisit.

4. *Παλαιτάτη.* Hanc nominis formam exhibent Cass. Aug. Cl. C. It. H. Reg. (G.) B. E. Mosqu. Ald. all. In Gr. *παλαιοτάτη*, sed inducto ο̄. Vid. not. ad I, 4.

Ἔτη δέ. Δέ om. Cass. Aug. C. E.

Καὶ ταύτη. „Om. quidam MSS. male.“ WASS. Om. F. It. Vat. H. Reg. (G.) Gr. In Cl. et Ven. *καὶ ταῦτα.* Add. not. Etiam in Pal. deesse tradit Bekker.

Καὶ διακόσιά ἐστι. A. *ἐστὶ καὶ διακόσια.*

5. *Ἀεί.* Pal. rursus *αἰεί.* Cf. I. 1. p. 211.

δή ποτε ἐμπόριον εἶχον, τῶν Ἑλλήνων τὸ πάλαι κατὰ γῆν τὰ πλείω ἢ κατὰ θάλασσαν, τῶν τε ἐντὸς Πελοποννήσου καὶ τῶν ἔξω, διὰ τῆς ἐκείνων παρ' ἀλλήλους ἐπιμισγόντων. χρήμασί τε δυνατοὶ ἦσαν, ὡς καὶ τοῖς παλαιοῖς ποιηταῖς δεδήλωται· ἀφνειὸν γὰρ ἐπωνόμασαν τὸ χωρίον. ἐπειδή τε οἱ Ἕλληνες μᾶλλον ἐπλώϊζον, τὰς ναῦς κτησάμενοι τὸ ληστικὸν καθῄρουν· καὶ ἐμπόριον παρέχοντες ἀμφότερα, δυνατὴν ἔσχον χρημάτων προσόδῳ τὴν πόλιν. 6. καὶ Ἴωσιν ὕστερον πολὺ γίγνεται ναυτικὸν ἐπὶ Κύρου, Περσῶν πρώτου βασιλεύοντος, καὶ Καμβύσου τοῦ υἱέος αὐτοῦ, τῆς τε καθ' ἑαυτοὺς θαλάσσης Κύρῳ πολεμοῦντες ἐκράτησάν τινα χρόνον. καὶ Πολυκράτης Σάμου τυραννῶν ἐπὶ Καμβύσου, ναυτικῷ ἰσχύων, ἄλλας τε τῶν

οὐχ οἱ πάντες, ἀλλ' οἱ Κορίνθιοι. (λ. Αὐγ.) — 7. Τὸ ληστικὸν καθῄρουν] ἐπὶ τοῦ Μίνωός φησιν, ἐφ' ὅσον ἠδύνατο, τὸ ληστικὸν καθῄρει· νῦν δὲ τὸ λεῖπον οἱ Κορίνθιοι εἰργάσαντο. — 9. Καὶ Ἴωσιν ὕστερον] μετὰ τὴν τῶν Κορινθίων ναυπηγίαν ἡ τῶν Ἰώνων εἰσάγεται περὶ τὸ ναυτικὸν ἐπιμέλεια. (λ. Αὐγ.) ** ἡ δὲ ἱστορία τῶν Ἰώνων δήλη ἐν τῇ α΄ ἱστορίᾳ τοῦ Ἡροδότου. (Κασσ.) — 10. Υἱέως] Ἀττικῶς, ἀπὸ εὐθείας τῆς υἱεύς. (λ. Αὐγ.) — 11. Τῆς τε καθ' ἑαυ-

Ἐμπόριον. Pal. hic et infra in hoc cap. ἐμπορεῖον.

Τὸ πάλαι. A. s. v. πλείω, s. τὰ πλείω, quod paulo post om., marg. τὸ πάλαι.

Ἐπωνόμασαν. A. ἐπωνόμαζον.

Ἐπειδή τε. Dan. ἐπειδὴ καί.

Ἐπλώϊζον. Activam formam suppeditarunt Cass. Aug. Pal. Cl. Ven. A. C. It. H. Reg. Bas. E. Vind. m. marg. Steph. 2. Olim ἐπλωΐζοντο.

Ληστικόν. Cass. Aug. Cl. Ven. A. C. cod. Bas. E. Vind. b. Chr. marg. Steph. ληστρικόν. Non aliter D., in quo ρ̄ inductum est. Vid. not. ad c. 4.

Ἀμφότερα. Ita Cass. Cl. Ven. It. Vat. Lugd. (apud Wyttenb. in Eccl. historr. p. 362.) Suid. et haud dubie etiam Aug. Pal. et plerique Parr., quum ex his ad exempl. Lips. collatis nihil discrepantiae enotatum fuerit. Ante Gottl. ἀμφότεροι, quod in E. m. b. exstat, sed sensu caret. In Gr. est quidem pariter ἀμφότεροι, sed α supra ο̅ι̅ script. D. I. ἀμφοτέροις. Cf. not.

Τοῦ υἱέος. Germanam formam servarunt Cl. It. Vat. Gr. m. Ar. Chr. Ald. Flor. et Thom. Mag. in υἱέα. Secuti sunt Haack. et Bekk. Vulgo male υἱέως, supra quod in Mosqu. scriptum ο̄. Vid. I. 1. p. 221. Artic. om. Cl. Ven.

6. Τῆς τε καθ' ἑαυτούς. D. et I. τε om. Ille s. τῆς al. man. scriptum habet καί.

Σάμου τυραννῶν. Σάμου in uno cod. Par. s. v. ead. man. scriptum.

νήσων ὑπηκόους ἐποιήσατο, καὶ Ῥήνειαν ἑλὼν, ἀνέθηκε τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Δηλίῳ. Φωκαῆς τε Μασσαλίαν οἰκίζοντες, Καρχηδονίους ἐνίκων ναυμαχοῦντες.

(Ὅτι οὐδὲ ταῦτα τὰ ναυτικὰ πλὴν τῶν ἐν Σικελίᾳ ἀξιόλογα ἦν.)

ιδ΄. Δυνατώτατα γὰρ ταῦτα τῶν ναυτικῶν ἦν· φαίνεται δὲ καὶ ταῦτα, πολλαῖς γενεαῖς ὕστερα γενόμενα τῶν Τρωϊκῶν, τριήρεσι μὲν ὀλίγαις χρώμενα, πεντηκοντόροις δ᾽ ἔτι καὶ πλοίοις μακροῖς ἐξηρτυμένα, ὥςπερ ἐκεῖνα. 2. ὀλίγον τε πρὸ τῶν Μηδικῶν καὶ τοῦ Δαρείου θανάτου, ὃς μετὰ Καμβύσην Περσῶν ἐβασίλευσε, τριήρεις περί τε Σικελίαν τοῖς τυράννοις ἐς πλῆθος ἐγένοντο,

Ὀλ. ογ΄. ἔτ. β/γ, πρὸ Χρ. υπϛ΄.

τούς] γείτονος· οὐ γὰρ πάσης. — 1. Ῥήνειαν] μία τῶν Κυκλάδων ἡ Ῥήνεια. — 2. Φωκαεῖς τε Μασσαλίαν οἰκίζοντες] Φωκεῖς, οἱ τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ Φωκίδος πόλεως· Φωκαεῖς, οἱ τῆς Ἰωνίας, ἀπὸ Φωκαίας πόλεως. [Ἴωνες ὄντες οἱ Φωκαεῖς, καὶ πολεμούμενοι ὑπὸ Περσῶν, ἀφέντες τὴν Ἰωνίαν, ἔπλευσαν ἐπὶ τὴν Ἀφρικὴν τὴν πάλαι Καρχηδόνα καλουμένην· ἀεὶ δὲ ταῖς οἰκιζομέναις αἱ πλησίον ἐναντιοῦνται. ἡ δὲ Μασσαλία πόλις ἐστὶ τῆς Ἀφρικῆς. (λ. Αὐγ.)] —

ιδ΄. 6. Πεντηκοντόροις] πεντηκόντορός ἐστι ναῦς ὑπὸ πεντήκοντα ἐρεσσομένη. — 7. Ἐξηρτυμένα] ἡτοιμασμένα. — Ἐκεῖνα] τὰ παλαιά. — 10. Τοῖς τυράννοις] Γέλωνι καὶ Ἱέρωνι. —

Ῥήνειαν. Pal. Vat. F. Ῥηνίαν. V. I. 2. p. 276. sq.

Ἑλών. Cass. Aug. Cl. Ven. cod. Bas. ἀνελὼν, sed in Cass. et Bas. ἀν recte a recent. man. inductum est. Vulgatum tuetur etiam Dion. H. p. 856. huc respiciens, qui habet, ὁ Σάμου τύραννος Πολυκράτης, ὁ Ῥήνειαν ἑλὼν, καὶ ἀναθεὶς τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Δηλίῳ. Vid. not. Duk.

Τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Δηλίῳ. F. τῷ Δηλίῳ Ἀπόλλ.

Φωκαῆς. Marg. Steph. Φωκαιεῖς. Vulgo Φωκαεῖς. Cf. I. 1. p. 221.

Μασσαλίαν. Cass. Aug. Pal. Cl. A. C. Reg. (?) Vat. cod. Bas. Mosqu. Μεσσαλίαν. In Pal. tamen supra ε script. α. In b. Μεσαλίαν. Ar. Chr. Μασαλίαν. Vind. Μασσιλίαν. Vulgatum exstat in Dionys. exemplaribus l. l., ubi legimus, καὶ οἱ Φωκαεῖς οἱ Μασσιλίαν οἰκίσαντες, ὅτι ναυμαχίᾳ Καρχηδονίους ἐνίκων. Vid. not.

Cap. XIV. Γὰρ ταῦτα. Posterius om. Vat.

Ὕστερα. Mon. b. ὕστερον.

Τριήρεσι μὲν ὀλίγαις. Post μέν A. inserit γάρ. Pro ὀλίγαις Gr. I. Vind. b. Ar. Chr. Dan. scribunt ὀλίγα. Ven. ὀλίγοις.

Πεντηκοντόροις. Ven. C. πεντηκοντούροις. Etiam inferius Ven. πεντηκοντούρους.

Δ᾽ ἔτι. Cass. Reg. (?) δέ τι.

Ἐξηρτυμένα. B. ἐξηρτημένα.

2. Ὀλίγον. G. ὀλίγων, ō. s. ῶ.

Τοῦ Δαρείου θανάτου. Artic. om. Gr. D.

καὶ Κερκυραίοις· ταῦτα γὰρ τελευταῖα πρὸ τῆς Ξέρξου
στρατείας ναυτικὰ ἀξιόλογα ἐν τῇ Ἑλλάδι κατέστη. 3. Ὀλ. οδ΄.
Αἰγινῆται γὰρ καὶ Ἀθηναῖοι, καὶ εἴ τινες ἄλλοι, βραχέα ἔτ. δ΄.
ἐκέκτηντο, καὶ τούτων τὰ πολλὰ πεντηκοντόρους· ὀψέ τε, πρὸ Χρ. υπ΄.
ἀφ' οὗ Ἀθηναίους Θεμιστοκλῆς ἔπεισεν, Αἰγινήταις πο- Ὀλ. οδ΄.
λεμοῦντας, καὶ ἅμα τοῦ βαρβάρου προσδοκίμου ὄντος, ἔτ. $\frac{γ΄}{ρ΄}$,
τὰς ναῦς ποιήσασθαι αἷςπερ καὶ ἐναυμάχησαν· καὶ αὗ- πρὸ Χρ.
ται οὔπω εἶχον διὰ πάσης καταστρώματα. υπα΄.

(Ὅτι γε μέντοι τὰ μὲν ναυτικὰ ὠφέλιμα ἦν, κατὰ γῆν δὲ οὐδὲν ἀξιομνημόνευτον ἐπράχθη.)

ιε΄. Τὰ μὲν οὖν ναυτικὰ τῶν Ἑλλήνων τοιαῦτα ἦν, τά τε παλαιὰ, καὶ τὰ ὕστερον γενόμενα. ἰσχὺν δὲ περιεποιήσαντο ὅμως οὐκ ἐλαχίστην οἱ προσχόντες αὐτοῖς, χρημάτων τε προσόδῳ, καὶ τῶν ἄλλων ἀρχῇ· ἐπιπλέοντες γὰρ τὰς νήσους κατεστρέφοντο, καὶ μάλιστα ὅσοι μὴ διαρκῆ εἶχον χώραν.

6. *Προσδοκίμου ὄντος*] διὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην. — 7. *Ἐναυμάχησαν*] ἐν Σαλαμῖνι δηλονότι.

ιε΄. 11. *Οἱ προσχόντες αὐτοῖς*] οἱ προσχόντες τοῖς ναυτικοῖς. — 13. *Ὅσοι*] ἢ οἱ καταστρέφοντες ἢ οἱ καταστρεφόμενοι. (λ. Κασσ. Αὐγ. Ῥοστγ.) — *Ὅσοι μὴ διαρκῆ εἶχον χώραν*] οἱ καταστρεφόμενοι τὴν ἀλλοτρίαν, οὗτοι μὴ διαρκῆ χώραν ἔχοντες, ἐπέπλεον πρὸς τὰς

Κερκυραίοις, Reg. (G.) Mosqu. *Κερκυῤῥαίοις*. b. Dan. Ald. Flor. ed. Bas. marg. Steph. *Κερκυραίαν*, quod frustra excusat Steph.

Ταῦτα γὰρ τελευταῖα. A. τ. γ. *τὰ τελευταῖα*.

Στρατείας. Codices, ut videtur, omnes, Cass. Aug. Cl. Pal. H. Reg. (G.) A. C. F. Gr. D. I. E. Vind. Ar. Chr. Dan. Ald. Flor. Bas. Vall. *στρατιᾶς*. *Στρατείας* ed. Steph. et recc. V. ad c. 9.

Ἐν τῇ Ἑλλάδι κατέστη. A. *κατέστη ἐν τῇ Ἑλλάδι*. I. *Ἑλλάδη*.

3. *Εἴ τινες*. Cass. Aug. Ven. C. E. Vind. *οἵτινες*. Eadem scripturae diversitas c. 19.

Ἀφ' οὗ. A. *ἐπεί* ex interpret.

Αἰγινήταις. G. *Αἰγινήτας*. Sic It. Vat. et teste Bekkero etiam Pal.

Αἷςπερ. G. *ὥςπερ*, et s. v. al. man. *αἷςπερ*. *ὥςπερ* exhibet etiam H.

Αὗται. Cass. Aug. Ven. Vind. *αὐταί*. Caeterum Haackius interpunctionem praecedentium male sic immutavit, ut commate ante *καὶ αὗται* posito iungeret *ὀψέ τε καὶ αὗτ*.

Cap. XV. *Ὕστερον*. D. I. *ὕστερα*.

Γενόμενα. „*Γιγνόμενα* reposui ex Clar. pro *γενόμενα*.“ WASS. *γιγνόμενα* Reg. Reliqui codices ante Dukeri edit. collati, item Aug. A. B. C. D. E. F. I. Vind. et Mon. *γενόμενα*, quod revocavimus.

Προσχόντες] It. *προςσχόντες*. Pal. *προςέχοντες*. De illo vid. not.

Ὅσοι μή. *Μή* deest b. Ar. Chr. Ald. Bas. ed. (in cod. tamen Bas.

2. Κατὰ γῆν δὲ πόλεμος, ὅθεν τις καὶ δύναμις παρεγένετο, οὐδεὶς ξυνέστη· πάντες δὲ [ἦσαν], ὅσοι καὶ ἐγένοντο, πρὸς ὁμόρους τοὺς σφετέρους ἑκάστοις· καὶ ἐκδήμους στρατείας [πολὺ ἄπο τῆς ἑαυτῶν] ἐπ' ἄλλων καταστροφῇ οὐκ ἐξῄεσαν οἱ Ἕλληνες· οὐ γὰρ ξυνεστήκεσαν πρὸς τὰς μεγίστας πόλεις ὑπήκοοι, οὐδ' [αὖ] αὐτοὶ ἀπὸ τῆς

πορθουμένας νήσους. — 2. Ὅσοι καὶ ἐγένοντο] πόλεμοι δηλονότι. (λ. Αὐγ.) — 3. Καὶ ἐκδήμους στρατείας] τὸ ἑξῆς, καὶ [εἰς] στρατείας ἐκδήμους πολὺ οὐκ ἐξῄεσαν. (λ. Αὐγ.) — ** Ἐκδήμους στρατείας] οἷον ἐκδημοῦντες. (Αὐγ.) — 5. Οὐκ ἐξῄεσαν] οὐκ ἐξιόντες ἐποίουν. — Οὐ γὰρ ξυνεστήκεσαν — ὑπήκοοι] αἱ ἐλάττους πόλεις οὐ συνεμάχουν ταῖς μεγάλαις ὑπήκοοι οὖσαι· οὐ γὰρ ὑπήκουον. (λ. Αὐγ.) — 6. Ἀπὸ τῆς ἴσης] κατ' ἰσότητα μιγνύμενοι. (λ. Κασσ. Αὐγ.) §. Ἀπὸ τῆς ἴσης] [λείπει τὸ] συν..

legitur.) Defuerat etiam in Gr., in quo inter versus adscriptum est. Mosqu. οὐκ εἶχον. Ὅσοι μή agnoscunt reliqui codices, Valla, Schol. et ed. Flor. Vid. not.

2. *Πάντες γάρ*. Cass. Aug. A. πάντες δέ, quod probari potest, si iisdem codd. mox in ξυνειστήκ. et c. 40. pareas.

Ἦσαν, ὅσοι καὶ ἐγένοντο. Gr. B. (in quo ὅσοι in contextu scriptum simul ad marg. adnotatum est addito signo γρ.) I. b. Ar. Chr. Dan. Ald. Bas. ed. (a qua rursus dissentit cod. Bas.) Flor. marg. Steph. ὅσοι ἦσαν καὶ ἐγένοντο, in qua scriptura virgulam post ἦσαν collocandam putat Steph. Vid. not.

Καὶ ἐκδήμους στρατείας. A. καὶ ἐκ δήμου στρ. G. (?) Καὶ δήμους στρ. Pal. H. Reg. (?) et ex emendat. Gr. καὶ ἐκδ. στρατιάς.

Πολὺ ἄπο τῆς ἑαυτῶν ἐπ' ἄλλων καταστροφῇ. Alio ordine, ἐπ' ἄλλων καταστροφῇ ἄπο τῆς ἑαυτῶν πολύ, scripta leguntur in Cl. et Cass., qui om. πολύ. Ita etiam Aug. Omnia haec verba desunt in A. Πολὺ ἄπο τῆς ἑαυτῶν omittit Ven. Πολύ tuetur Schol. Vulgatam expressit Valla. Cf. not. Ἄπο autem scripsimus pro ἀπό. V. ad c. 7.

Ἐξῄεσαν. Cass. Aug. Cl. Ven. A. ἐξίασιν.

Ξυνεστήκεσαν. Cass. Aug. A. ξυνειστήκεσαν. Quod per se non deterius est. Vid. I. 1. p. 228.

Μεγίστας. Marg. Steph. μεγάλας, e Scholiastae verbis.

Ὑπήκοοι. Articulum αἱ, qui vulgo huic vocabulo praefigitur, cum Cass. Aug. Cl. A. C. H. Vat. It. Laur. Gr. B. Ar. Chr. Dan. Mon. Ald. Flor. Bas. Haack. et Bekk. delevimus. G. praebet αἱ, sed sub vers. Valla: *Neque enim adversus civitates maximas subditi consurgebant*. Supra c. 8. legimus οἱ δυνατώτεροι — προσεποιοῦντο ὑπηκόους τὰς ἐλάσσους πόλεις. Scholiastam ἀνυπήκοοι in libro suo invenisse non recte suspicabatur Steph. Vid. not. ad Schol.

Οὐδ' αὖ αὐτοί. Cass. Aug. et in marg. Reg. (?) οὐδ' ἂν αὐτοί. Cod. Bas. et Laur. οὐδ' αὖ αὐτοί. Ex A. C. οὐδ' αὖ οὗτοι laudat Gail., nisi etiam in his οὐδ' αὖ αὐτοί exstat. Mosqu. οὐδ' αὐτοί, in marg. γρ. οὐδ' αὖ αὐτοῖς. Ex his οὐδ' αὖ αὐτοί placet Kistemakero, οὐδ' αὐτοί autem vulgata est scriptura. Nos cum Bekkero Kistemakerum sequimur.

ἴσης κοινὰς στρατείας ἐποιοῦντο, κατ᾽ ἀλλήλους δὲ μᾶλλον ὡς ἕκαστοι οἱ ἀστυγείτονες ἐπολέμουν. 3. μάλιστα δὲ ἐς τὸν πάλαι ποτὲ γενόμενον πόλεμον Χαλκιδέων καὶ Ἐρετριέων καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ἐς ξυμμαχίαν
5 ἑκατέρων διέστη.

(Κωλύματα τῆς αὐξήσεως. α΄. Ἡ Περσῶν ἀρχή.)

ις΄. Ἐπεγένετο δὲ ἄλλοις τε ἄλλοθι κωλύματα μὴ αὐξηθῆναι, καὶ Ἴωσι προχωρησάντων ἐπὶ μέγα τῶν πραγμάτων, Κῦρος καὶ ἡ Περσικὴ ἐξουσία, Κροῖσον καθελοῦσα καὶ ὅσα ἐντὸς Ἅλυος ποταμοῦ πρὸς θάλασσαν, Ὀλ. νη΄. ἔτ. α΄. πρὸ Χρ. φμη΄.

τελείας. §. οἷον ἀπὸ τῆς ἰδίας οὐσίας ἕκαστος τὸ φθάνον. (λείπ. Αὐγ.) — 3. Πόλεμον Χαλκιδέων καὶ Ἐρετριέων] ἐπολέμουν οὗτοι πρὸς ἀλλήλους περὶ τοῦ Ληλαντίου πεδίου. (λ. Αὐγ.) — 5. Ἑκατέρων] τῶν Χαλκιδέων καὶ Ἐρετριέων. — Διέστη] διεσπάσθη, ἀνεχώρησεν, οὐ συνεμάχησεν· οὐ γὰρ λέγει ὅτι ἐμερίσθη, ἀλλὰ μόνοι Χαλκιδεῖς μόνοις Ἐρετριεῦσιν ἐμάχοντο.

ις΄. Κωλύματα μὴ αὐξηθῆναι] λείπει τὸ τοῦ. — 7. Τῶν πραγμάτων] τῶν Περσικῶν. τὸ ἑξῆς, καὶ Ἴωσι Κῦρος ἐπεστράτευσε,

---

Κοινὰς στρατείας. *Κοινάς* defuerat in Gr., sed deinde inter versus adscriptum est post *στρατείας*. Abest etiam a D. et I. *Κοινῆς στρατιᾶς* A. *Στρατιᾶς* vel *στρατιάς* Pal. F. Reg. (G.) Ar. Chr. Dan. Mon. Valla: *communiter exercitum comparabant.* „Suidas in *ἀπὸ τῆς ἴσης* cum edd.“ WASS. „Suidas Kusteri ibi habet *στρατείας*, vett. edd. *στρατιάς*, pro quo tamen Portus quoque malebat *στρατείας*.“ DUK. V. ad c. 9.

Κατ᾽ ἀλλήλους — ἐπολέμουν. Haec omnia om. D.

Γενόμενον de. D.

Τὸ ἄλλο Ἑλλ. F. G. (?) *τὸ ἄλλον Ἑλλ.* V. ad c. 1.

Cap. XVI. *Ἐπεγένετο.* Ita Cl. Pal. It. Vat. Reg. (G.) H. Gr. Mosqu. (in cuius marg. *γρ. ἐπιγίγνετο*). Mon. uterque Ar. Chr. Bekk. *Ἐπεγίνετο* Cass. Aug. A. Vulgo *ἐπεγίγνετο*, quod servavit Haack.

Ἄλλοις τε ἄλλοθι. A. om. *ἄλλοις τε* exhibet *ἄλλοθι ἄλλα τε.* E. *ἄλλοθεν* habet, quod sane ad sensum maxime placet. Hinc Valla: *aliis aliunde.* G. (?) om. *τε.*

Κωλύματα μὴ αὐξηθῆναι. Reg. (G.) H. Vat. It. B. *κωλύματα τοῦ αὐξηθῆναι.* Ald. Flor. Bas. ed. (a qua dissentit cod. Bas.) marg. Steph. *κωλ. τοῦ μὴ αὐξ.*, quod ex Scholiastae adnotatione irrepsit. In A. *μή* deesse videtur. Vid. not.

Καὶ Ἴωσι. Haec verba post *πραγμάτων* transponit Vasc.

Προχωρησάντων. Cl. ex emend., Ven. H. et ed. Bas. *προσχωρησάντων.*

Κῦρος. Ed. Bas. maiori distinctione post *πραγμάτων* posita post *Κῦρος* addit *γάρ*, quod cod. Bas. ex emendat. habet. Vid. not. Steph.

Ἐξουσία. Ita Cass. Aug. Cl. Ven. A. pro vulg. *βασιλεία*, quod Scholion iudicamus.

ἐπεστράτευσε, καὶ τὰς ἐν τῇ ἠπείρῳ πόλεις ἐδούλωσε· Δαρεῖός τε ὕστερον, τῷ Φοινίκων ναυτικῷ κρατῶν, καὶ τὰς νήσους.

Ὀλ. οα'/οβ', ἔτ. δ'/α', πρὸ Χρ. νξβ'.

(β'. Οἱ τύραννοι.)

ιζ'. Τύραννοί τε ὅσοι ἦσαν ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πόλεσι, τὸ ἐφ' ἑαυτῶν μόνον προορώμενοι ἔς τε τὸ σῶμα καὶ ἐς τὸ τὸν ἴδιον οἶκον αὔξειν, δι' ἀσφαλείας ὅσον ἐδύναντο μάλιστα τὰς πόλεις ᾤκουν· ἐπράχθη τε οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν ἔργον ἀξιόλογον, εἰ μὴ εἴ τι πρὸς περιοίκους τοὺς αὐτῶν ἑκάστοις· οἱ γὰρ ἐν Σικελίᾳ ἐπὶ πλεῖστον ἐχώρη-

---

*Κροῖσον καθελών· καὶ τὰ ἑξῆς. — 2. Καὶ τὰς νήσους] ἐδούλωσεν ἀπὸ κοίνου. ** λέγει δὲ Χίον καὶ Σάμον. (Αὐγ. Ῥοστγ.)*

ιζ'. 5. Ἔς τε τὸ σῶμα] ἔς τε τὸ φυλάσσειν τὸ ἴδιον σῶμα. (λ. Αὐγ.] — 7. Μάλιστα] τὸ μάλιστα ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς λαμβάνει ὁ Θουκυδίδης. [τὸ δὲ ὑπερβατὸν οὕτως, τύραννοι τὰς πόλεις ᾤκουν. (λ. Αὐγ.)] — 9. Οἱ γὰρ ἐν Σικελίᾳ] τὸ γὰρ ἀντὶ τοῦ δέ. §. Οἱ γὰρ ἐν Σικ.] οὐ λέγω περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ· οἱ γὰρ ἐν Σικελίᾳ ἐπὶ πλεῖστον, καὶ τὰ ἑξῆς. (λ. Αὐγ.). — Ἐπὶ πλεῖστον ἐχώρησαν δυνά-

Ἐπεστράτευσε. Hoc verbum post *καθελοῦσα* ponit Vasc.

Δαρεῖός τε. G. (?) H. Vat. It. Gr. I. b. *Δ. δέ.* In m. *δέ* in versu legitur, sed *τε* supra scriptum est.

Τῷ Φοινίκων ναυτικῷ. A. *τῷ Φοινίκῳ ναυτ.* C. *τῷ Φοινικικῷ ναυτ.*, in marg. vero *Φοινίκων.* H. I. Tous. *τῶν Φοινίκων ναυτ.*

Cap. XVII. *Τύραννοί τε.* Cass. Aug. A. C. cod. Bas. Laur. E. scripturam recepimus pro vulg. *τύραννοι δέ.* Cf. I. 1. p. 291. fin. Statim *ὅσοι* om. It.

Ἐφ' ἑαυτῶν. C. *ἀφ' ἑαυτ.*

Ἐς τὸ τὸν ἴδιον. Cod. Bas. *ἐς τὸν ἴδιον.*

Δι' ἀσφαλείας. Temere tentat Lindav. Spicil. crit. p. 1.

Ἐδύναντο. Sic hanc vocem scriptam exhibent Cass. Aug. Ven. A. C. Pal. Vat. It. Laur. Gr. Vind. Mosqu. m. cod. Bas. Vulgo *ἠδύναντο.* Vid. I. 1. p. 226. Praeterea post hoc verbum vulgo perperam comma ponunt, quod saltem post *μάλ.* collocandum erat.

Ἐπράχθη τε. Cass. E. Laur. Vind. *ἐπράχθη δέ.*

Οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν ἔργον. Ordo verborum, quem restituimus, suppeditatur a Cass. Aug. A. C. E. Laur. Vind. Bas. (?), e quibus unus C. *ἔργον* omittit. Vulgo *ἀπ' αὐτῶν οὐδέν.* De *ἀπό* vid. not.

Εἰ μὴ εἴ τι. Alterum *εἰ* ignorant Cl. Ven. Pal. F. Reg. (G.) H. Gr. D. I. Laur. marg. Steph. defendit in Actt. Monacc. t. II. s. 2. p. 212. Goeller., Latinorum *nisi si quid* comparans. Valla *nisi aliquid* habet.

Τοὺς αὐτῶν. Per spiritum lenem voc. *αὐτῶν* scribunt Cass. Aug. Cl. Ven. Reg. Gr. Vind. Ar. Chr. Tus. Olim *αὑτῶν* (cf. Farr. script. discr. I. 1. p. 391. sqq. Buttm. ad Dem. Mid. Exc.) cap. 15. legimus *πρὸς ὁμόρους τοὺς σφετέρους ἑκάστοις.*

σαν δυνάμεως. 2. οὕτω πανταχόθεν ἡ Ἑλλὰς ἐπὶ πολὺν χρόνον κατείχετο μήτε κοινῇ φανερὸν * μηδὲν * κατεργάζεσθαι, κατὰ πόλεις τε ἀτολμοτέρα εἶναι.

(*Τῶν τυράννων καταλυθέντων γίγνονται οἱ Μηδικοὶ πόλεμοι καὶ ἔπειτα διαφοραὶ Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων τῶν τῆς ἄλλης Ἑλλάδος προεχόντων.*)

ιη'. Ἐπειδὴ δὲ οἵ τε Ἀθηναίων τύραννοι, καὶ οἱ ἐκ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἐπιπολὺ καὶ πρὶν τυραννευθείσης οἱ πλεῖστοι καὶ τελευταῖοι, πλὴν τῶν ἐν Σικελίᾳ, ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατελύθησαν· (ἡ γὰρ Λακεδαίμων μετὰ τὴν κτῆσιν τῶν νῦν ἐνοικούντων [αὐτὴν] Δωριέων ἐπὶ πλεῖστον ὧν ἴσμεν χρόνον στασιάσασα, ὅμως ἐκ παλαιοτάτου

μεως] ἤγουν πλείονα δύναμιν περιεβάλοντο. — 3. Ἀτολμοτέρα εἶναι] κατὰ κοινοῦ τὸ κατείχετο.

ιη'. 5. Καὶ πρίν] ἤτοι καὶ πρότερον· δηλονότι πρὸ τῶν † τῆς Ἀθήνης † τυράννων. λέγει δὲ πλείστους εἶναι τοὺς Ἀθηναίων τυράννους, καὶ αὐτοὺς τελευταίους καταλυθῆναι ὑπὸ Λακεδαιμονίων. 6. Πλὴν τῶν ἐν Σικελίᾳ] τυράννων· οὗτοι γὰρ ὕστατοι κατελύθησαν ἁπάντων. — 7. Ἡ γὰρ Λακεδαίμων] ἡ σύνταξις, ἡ γὰρ Λακεδαίμων ἐπὶ πλεῖστον ὧν ἴσμεν χρόνον στασιάσασα, πρὸ τῆς τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδου δηλονότι, ὅμως μετὰ τὴν κτίσιν τῶν νῦν ἐνοικούντων αὐτὴν Δωριέων εὐνομήθη. — 9. Ὅμως ἐκ παλαιτάτου καὶ εὐνομήθη] πόθεν, φησὶν, οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς τυράννους κατέ-

---

2. Οὕτω. A. οὕντω. Deinceps in C. ad πανταχόθεν dubitandi signum adscriptum est.

Φανερὸν μηδέν. Cass. Aug. Cl. Ven. A. φανερὸν οὐδέν. C. μηδὲν φανερόν. Οὐδέν non damnat Hermannus. cf. not.

Κατεργάζεσθαι. D. I. κατεργάσασθαι.

Ἀτολμοτέρα. D. ἀτολμητέρα. Mosqu. b. Ar. Chr. Dan. marg. Steph. ἀτιμοτέρα. In Dan. tamen rec. man. ἀτολμοτέρα refinxit, et in Mosqu. marg. exstat γρ. ἀτολμοτέρα. Vid. not.

Cap. XVIII. Ἐπειδὴ δέ. Ar. Chr. Dan. ἐπειδή τε. Attingit haec et sequentia Hermog. περὶ μεθόδου δεινότητος c. 4.

Οἱ ἐκ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος. Cod. Bas. ἐκ omittit, G. (?) Ἑλλάδος s. v. al. man. scriptum habet.

Ἐν Σικελίᾳ. Reg. (G.) ἐν τῇ Σικελ. Statim Dan. et b. ὑπὸ τῶν Λακεδ.

Κτῆσιν. Vulgatum (et Bekk.) κτίσιν in κτῆσιν mutari iusserunt Cass. Aug. Cl. Ven. A. C. F. Reg. (G.) H. Vat. It. cod. vet. Steph. Gr. (in quo emendatum est κτίσιν,) D. I. E. Vind. Mosqu. b. Ar. Chr. Dan. Vasc. marg. Ald. Vin. Tus. Haack. Valla: *post accessionem Doricorum, qui nunc eam incolunt*. Vid. not.

Ἐνοικούντων αὐτήν. Pal. αὐτήν om., Ven. post Δωριέων collocat, Hermog. 14. ἐν αὐτῇ pro eo habet, unde hoc pronomen, quod saepius, ut c. 26., ab interpretibus adiectum videbimus, suspectum fit.

Ὧν ἴσμεν. Ὧν deest B.

Παλαιοτάτου. Ita Cass. Aug.

πρὸ Ὀλ. καὶ εὐνομήθη καὶ ἀεὶ ἀτυράννευτος ἦν· ἔτη γάρ ἐστι μάλιστα
α΄. ὑπὲρ κη΄ ἔτ. τετρακόσια καὶ ὀλίγῳ πλείω ἐς τὴν τελευτὴν τοῦδε
πρὸ Χρ. τοῦ πολέμου, ἀφ᾽ οὗ Λακεδαιμόνιοι τῇ αὐτῇ πολιτείᾳ
ὑπὲρ ωδ΄. χρῶνται· καὶ δι᾽ αὐτὸ δυνάμενοι καὶ τὰ ἐν ταῖς ἄλλαις
Ὀλ. ξζ΄. πόλεσι καθίστασαν·) μετὰ δὲ τὴν τῶν τυράννων κατάλυσιν
ἔτ. β΄/γ΄, ἐκ τῆς Ἑλλάδος, οὐ πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον, καὶ ἡ
πρὸ Χρ. ἐν Μαραθῶνι μάχη Μήδων πρὸς Ἀθηναίους ἐγένετο. 2. δεκάτῳ
φι΄. δὲ ἔτει μετ᾽ αὐτήν, αὖθις ὁ βάρβαρος τῷ μεγάλῳ
Ὀλ. οβ΄. στόλῳ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα δουλωσόμενος ἧκε· καὶ μεγάλου
ἔτ. γ΄. πρὸ Χρ. κινδύνου ἐπικρεμασθέντος, οἵ τε Λακεδαιμόνιοι τῶν ξυμπολεμησάντων
υϟ΄. Ἑλλήνων ἡγήσαντο δυνάμει προὔχοντες,
Ὀλ. οε΄. καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, ἐπιόντων τῶν Μήδων, διανοηθέντες
ἔτ. α΄. πρὸ Χρ. ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν, καὶ ἀνασκευασάμενοι, ἐς τὰς ναῦς
υπ΄.

λυσαν; ἐκ τῆς εὐνομίας καὶ τοῦ ἀεὶ τῇ αὐτῇ πολιτείᾳ χρῆσθαι· ἀφ᾽ οὗ Λακεδαιμόνιοι —. (Βασ.) — 2. Ἀφ᾽ οὗ] γράφεται καὶ ἃ, ἢ εἰς ἃ υ΄ ἔτη οἱ Λακεδαιμόνιοι· τουτέστιν ἐν οἷς ἔτεσιν. (Βασ.) — 3. Τῇ αὐτῇ πολιτείᾳ] τῇ ὀλιγαρχίᾳ, τῇ γερουσίᾳ. (λ. Αὐγ.) — 4. Τὰ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι καθίστασαν] εἰς τάξιν τινὰ καὶ κατάστασιν ἔφερον τὰ πράγματα, τὰς τυραννίδας καθαιροῦντες. (λείπ. Αὐγ.) — 12. Διανοηθέντες] οὐχ ὅτι διανοηθέντες οὐκ ἐποίησαν, ἀλλὰ θαυμάζει, πῶς ὅλως διενοήθησαν. (λ. Αὐγ.) — 13. Ἀνασκευασάμε-

Cl. A. C. cod. Bas. Laur. Gr. I. Vind. Ar. Chr. Dan. marg. Steph. Tus. pro *παλαιτάτου*, quod Hermogenes habet c. 14. Vid. not. ad c. 4.

Ἀεί. Pal. *αἰεί*. Vid. ad c. 2.

Μάλιστα τετρακόσια. Pal. *μάλιστά τε τετρακ*. G. pro *τετρακόσια* praebet literam *ύ*, quae idem significat. Valla *trecenti* vertit, errore, ut videtur. Statim post Ven. *ὀλίγα* exhibet.

Ἀφ᾽ οὗ. Scholiastes Basil. lectiones *ἅ* et *εἰς ἅ* commemorat. Unde H. et It. *ἃ ἀφ᾽ οὗ*. Mon. b. *ἀφ᾽ οὗ* om.

Λακεδαιμόνιοι τῇ αὐτῇ πολιτείᾳ. It. et Laur. *οἱ Λακεδ. τοιαύτῃ πολ*. Idem in G. legi dicit Gail., quum e Reg. Dukerus enotet *ἀφ᾽ οὗ Λακεδ. αὐτῇ πολιτείᾳ*. Articulum *οἱ* add. etiam b.

Χρῶνται. Ante Reisk. et Gottl. male hic parenthesis finiebatur.

Τὴν τῶν τυράννων κατάλυσιν. Articulum *τῶν* omittunt Gr. D. Ar. Chr. Dan. Vid. not. ad c. 12. In praeced. *δέ* noli haerere. Vid. not.

Μήδων. Gr. *τῶν Μήδων*.

2. *Ἧκε*. Hoc, quod aliquanto exquisitius videbatur, suppeditarunt Cass. Aug. C. pro vulg. *ἦλθε* V. VI, 8. 31. VII, 21. et varr. lectt. Schneid. ad Xenoph. Cyrop. III, 5, 48. Hoc enim verbum imperfecto simul aoristi notionem tribuit, quo tempore apud Thuc. caret.

Λακεδαιμόνιοι. Ar. Chr. *Πελοποννήσιοι*.

Τῶν Μήδων. Vind. *τῶν δήμων*.

Ἐκλιπεῖν. Cass. *ἐκλειπεῖν*.

ἐςβάντες, ναυτικοὶ ἐγένοντο. κοινῇ τε ἀπωσάμενοι τὸν βάρβαρον, ὕστερον οὐ πολλῷ διεκρίθησαν πρός τε Ἀθηναίους καὶ Λακεδαιμονίους οἵ τε ἀποστάντες βασιλέως Ἕλληνες καὶ οἱ ξυμπολεμήσαντες· δυνάμει γὰρ ταῦτα μέγιστα διεφάνη· ἴσχυον γὰρ οἱ μὲν κατὰ γῆν, οἱ δὲ ναυσί. 3. καὶ ὀλίγον μὲν χρόνον ξυνέμεινεν ἡ ὁμαιχμία· ἔπειτα διενεχθέντες οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι, ἐπολέμησαν μετὰ τῶν ξυμμάχων πρὸς ἀλλήλους· καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἴ τινές που διασταῖεν, πρὸς τούτους ἤδη ἐχώρουν· ὥςτε ἀπὸ τῶν Μηδικῶν ἐς τόνδε ἀεὶ τὸν πόλεμον, τὰ μὲν σπενδόμενοι, τὰ δὲ πολεμοῦντες ἢ ἀλλήλοις, ἢ τοῖς ἑαυτῶν ξυμμάχοις ἀφισταμένοις, εὖ παρε-

νοι] τὰ σκεύη ἀναλαβόντες. (λ. Αὐγ.) — 2. Διεκρίθησαν] οἱ Ἕλληνες. (λ. Κασσ. Αὐγ. Γ.) — •• Πολλῷ διεκρίθησαν] χρόνῳ διέστησαν. (Κασσ. Γ.) — 4. Οἱ ξυμπολεμήσαντες] τοῖς Ἀθηναίοις καὶ Λακεδαιμονίοις. (λ. Αὐγ.) — Ταῦτα] τὰ πράγματα τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Λακεδαιμονίων. (λ. Αὐγ.) — 6. Ὁμαιχμία] ἡ ὁμαιχμία ἐκ τοῦ ὁμοῦ καὶ ἔχω, ἢ μᾶλλον ἐκ τοῦ ὁμοῦ καὶ αἰχμή. (Βασ.) — 7. Ἔπειτα δὲ διενεχθέντες] ἡ μὲν ἀκριβὴς αἰτία τῆς μάχης οὐ φέρεται, πόθεν ἐγένετο· δεῖ δὲ εἰδέναι ὡς μετὰ τὸν Μηδικὸν ἐγένετο πόλεμον, καὶ ἔστι μία ὧν μέμνηται ὁ συγγραφεὺς ἐν τῇ πεντηκονταετηρίδι. (λ. Αὐγ.) — 8. Μετὰ τῶν ξυμμάχων] τῶν ἰδίων δηλονότι· τουτέστιν, ἔχοντες οὗτοι τοὺς συμμάχους, κἀκεῖνοι τοὺς ἰδίους. (λ. Αὐγ.) — 9. Διασταῖεν] διανεχθεῖεν, στασιάζοιεν πρὸς ἀλλήλους.

Ἐςβάντες. Sic Cass. Aug. C. Laur. Vind. scribunt. Vulgo (Haack. Bekk.) ἐμβάντες. Utrumque verbum ita dici, videbimus in notis ad IV, 25.

Ἐγένοντο. G. ἐγένετο, ο̅ν̅ s. ε̅.

Κοινῇ τε. Τε om. A.

Διεκρίθησαν. F. διεκάθησαν.

Βασιλέως. Cl. Ven. τοῦ βασιλέως.

Μέγιστα διεφάνη. Stephanus coniicit μέγ. δὴ ἐφάνη. Vid. not.

Ἔπειτα. Vulgo (Haack. Bekk.) post ἔπειτα additur δέ, quod cum Cass. Aug. C. Bas. Gr. et Suid. in ὁμαιχμία (qui paulo ante male ὁμαιχμίη habet) omisimus. Vid. ad Vig. p. 537. Bredow. ad Heilm. vers. I, 33. et Ind. s. ἔπειτα.

Οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι. Repetitur vulgo (Haack. Bekk.) articulus ante Ἀθηναῖοι, quem ignorant Cass. Aug. Vat. cod. Bas. Gr. I. Laur. Suid. in ὁμαιχμία. Vid. not. ad c. 1.

Ἐπολέμησαν. C. ἐπεπολέμησαν.

Εἴ τινές που. Vat. H. Reg. (G.) οἵ τινές που. V. ad c. 14.

Πρὸς τούτους. Haec bis scripta exhibet A.

Τοῖς ἑαυτῶν. Cl. τοῖς αὐτῶν.

Εὖ παρεσκευάσαντο. Bas. εὐπαρεσκευάσαντο. Gr. εὐπαρεσκευάζοντο, et inter versus σαν. C. εὖ παρεσκευάσαντο, sed s. v. γρ. σθη.

σκευάσαντο τὰ πολέμια, καὶ ἐμπειρότεροι ἐγένοντο, μετὰ κινδύνων τὰς μελέτας ποιούμενοι.

(Ὅπως ἑκάτεροι ἦρχον τῶν ξυμμάχων.)

ιθ΄. Καὶ οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι, οὐχ ὑποτελεῖς ἔχοντες φόρου τοὺς ξυμμάχους, ἡγοῦντο, κατ᾽ ὀλιγαρχίαν δὲ σφίσιν αὐτοῖς μόνον ἐπιτηδείως ὅπως πολιτεύσωσι θεραπεύοντες· Ἀθηναῖοι δὲ ναῦς τε τῶν πόλεων τῷ χρόνῳ παραλαβόντες, πλὴν Χίων καὶ Λεσβίων, καὶ χρήματα τοῖς πᾶσι τάξαντες φέρειν. καὶ ἐγένετο αὐτοῖς ἐς τόνδε

ιθ΄. Ἔχοντες φόρους] τὸ ἑξῆς, ἔχοντες φόρους οὐχ ὑποτελεῖς, τοὺς ξυμμάχους ἡγοῦντο. (λ. Κασσ.) — 4. Τοὺς ξυμμάχους ἡγοῦντο] ἀντίπτωσις, ἀντὶ τοῦ τῶν ξυμμάχων. §. ** Ἡγοῦντο] αὐτῶν. (Κασσ) — ** Κατ᾽ ὀλιγαρχίαν] οἱ Λακεδαιμόνιοι μὲν ὀλιγαρχίας μᾶλλον ἐν τοῖς συμμάχοις καθίστασαν, Ἀθηναῖοι δὲ δημοκρατίας, καὶ φόρους ἐξέλεγον. (Κασσ.) — 5. Σφίσιν αὐτοῖς — θεραπεύοντες] ὅπως αὐτοῖς τοῖς Λακεδαιμονίοις ὁμοίως πολιτεύεσθαι ἀναγκάσωσι, θεραπεύοντες· αὐτοὶ δηλονότι οἱ Λακεδαιμόνιοι. [τὸ ἑξῆς, θεραπεύοντες δηλονότι συμμάχους τοῦτο μόνον, ὅπως πολιτεύσωσιν ἐπιτηδείως σφίσιν αὐτοῖς· τουτέστι κατ᾽ ὀλιγαρχίαν. (λ. Κασσ.)] ** ἢ ἐπιμελούμενοι οἱ Λακεδαιμόνιοι ὁμοιωθῆναι [* τοὺς ξυμμάχους *] αὐτοῖς τοῖς Λακεδαιμονίοις διὰ τὴν ξυμμαχίαν κατὰ τὴν ὀλιγαρχίαν. (Γ.) — 7. Παραλαβόντες] ἡγοῦντο δηλονότι. (λ. Κασσ.) Πλὴν Χίων καὶ Λεσβίων] ὡς δυνατῶν ὄντων· ὕστερον δὲ καὶ τού-

---

Μετὰ — ποιούμενοι. „Plutarch. Mor. 79. et huc spectat Vit. 848.“ WASS. „Imitatus est Dionys. Hal. Antiqu. Rom. I. p. 20.“ WYTTENB. ad Plut. l. d.

Cap. XIX. *Καὶ οἱ μὲν Λακεδ. — ἡγοῦντο.* Laudantur haec in Bekk. Anecdd. I. p. 147.

Φόρου. In Cass. a pr. man. *φόρους* scriptum fuisse videtur, nam erasum est aliquid post *υ*. *φόρους* praebent etiam Aug. C. It. (hic a pr. man.) Vasc. marg. Steph. Schol. At vid. not. Ven. *φόρον*.

Πολιτεύσωσι. A. *πολιτεύωσι.* C. *πολιτεύσουσι*, quod temere recepit Bekk. Vid. not.

Θεραπεύοντες. C. *θεραπεύσοντες*, sed *σ* syllab. *σον* delet.

Πόλεων. Ita Cass. Aug. Cl. Ven. Pal. It. Vat. Lugd. (apud Wyttenb. Ecll. historr. p. 362.) Bas. (teste Cam.) Gr. (hic tamen ex emend.) Laur. Vind. marg. Steph. all. In B. *πωλεμίων*, sed in marg. *γρ. πόλεων.* Valla, D. et Monac. b. *πολεμίων*, quae vulgata ante Gottl. fuit scriptura. Vid. not. Marg. Vict. *πολῶν.* A. *τῶν πόλεων* om.

Παραλαβόντες. Quod vulgo post *παραλαβ.* additur interpretamentum *ἦρχον*, id iubentibus Cass. Aug. (in quo man. rec. in marg. adscripsit,) Cl. Ven. A. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) cod. Bas. Laur. Vind. Monacc. Schol. (ad quem vid. not.) cum Bekk. expunximus.

Καὶ Λεσβίων. D. *καὶ Λησβίων*, *καὶ* s. v. ead. man. Idem paulo post *τοῖς ἅπασι.*

τὸν πόλεμον ἡ ἰδία παρασκευὴ μείζων, ἢ ὡς τὰ κράτιστά ποτε μετὰ ἀκραιφνοῦς τῆς ξυμμαχίας ἤνθησαν.

(3. Περὶ τῆς ἱστορίας τὸ ξύμπαν καὶ μάλιστα περὶ ταύτης τῆς ξυγγραφῆς. κ΄—κγ΄.)

("Οτι οἱ Ἕλληνες ψευδῆ περὶ τῆς ἱστορίας δοξάζουσι.)

κ΄ Τὰ μὲν οὖν παλαιὰ τοιαῦτα εὗρον, χαλεπὰ ὄντα παντὶ ἑξῆς τεκμηρίῳ πιστεῦσαι· οἱ γὰρ ἄνθρωποι τὰς ἀκοὰς τῶν προγεγενημένων, καὶ ἢν ἐπιχώρια σφίσιν ᾖ, ὁμοίως ἀβασανίστως παρ' ἀλλήλων δέχονται. 2. Ἀθηναίων γοῦν τὸ πλῆθος Ἵππαρχον οἴονται ὑφ' Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος τύραννον ὄντα ἀποθανεῖν, καὶ οὐκ ἴσασιν ὅτι Ἱππίας μὲν πρεσβύτατος ὢν ἦρχε τῶν Πεισιστράτου υἱέων, Ἵππαρχος δὲ καὶ Θεσσαλὸς ἀδελφοὶ ἦσαν αὐτοῦ. ὑποτοπήσαντες δέ τι ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ παραχρῆμα Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων ἐκ τῶν ξυνειδότων σφίσιν

ξύγκρινον βιβλ. ς. Κεφ. νδ΄. κ. τ. ὕ.

τους ἐχειρώσαντο. — 1. Μείζων] ἐκ τῶν φόρων δηλονότι. — Ἢ ὡς — ἤνθησαν] ** τὸ ἑξῆς, ἢ ὡς ἤνθησάν ποτε μετὰ τῆς ἀκραιφνοῦς ξυμμαχίας (Βασ.), ὅτε εἶχον ἀβλαβῆ τὴν τῶν πάντων συμμαχίαν, ἐπὶ τῶν Μηδικῶν. — 2. ** Ἀκραιφνοῦς] δυνατῆς καὶ ὁλοκλήρου. (Βικτώρ.)

κ΄. Χαλεπὰ ὄντα — πιστεῦσαι] χαλεπὰ γάρ εἰσιν, ἐξ ὧν εἶπε, πιστεῦσαι, ὅτι μεγάλα ἦν. (λ. Αὐγ.) — 4. Τὰς ἀκοάς] τὰς ἀκροάσεις, τὰς φήμας. (λ. Αὐγ.) — 6. Ἀβασανίστως] ἡ λέξις μετενήνεκται ἀπὸ τῆς βασάνου τῆς λίθου, ἥτις τὸν χρυσὸν δοκιμάζει. (λ. Αὐγ.) — Ἀθηναίων γοῦν] δεινῶς ἐνταῦθα προέταξεν Ἀθηναίους τοὺς δοκοῦντας σοφοὺς Ἑλλάδος εἶναι, ὅτι οὐδὲ οὗτοι δοκιμάζουσι τὰ ἴδια. — 7. Ἵππαρχον οἴονται] τὸ ἑξῆς, Ἵππαρχον τύραννον ὄντα. — 9. Πρεσβύτατος ὢν] τὸ ἑξῆς, πρεσβύτατος ὢν τῶν Πεισιστρατιδῶν, ἦρχε, τῶν Ἀθηναίων δηλονότι. τὸ δὲ υἱέων ἀπὸ τοῦ υἱεύς. — ** Ἦρχε] ἐτυράννει. (Αὐγ.) — 10. Ἵππαρχος δὲ καὶ Θετταλός] ταῦτα λέγει ὁ συγγραφεὺς ὡς καὶ αὐτὸς ὢν τοῦ γένους τῶν Πεισιστρατιδῶν, καὶ διαβάλλει τοὺς περὶ Ἁρμόδιον. — 11. Ὑποτοπήσαντες] ὑπονοήσαντες, ὑπολαβόντες. τὸ ἑξῆς, ὑποτοπήσαντες καὶ παραχρῆμα μεμηνῦσθαι· ὅτι ἅμα ἐβουλεύσαντο καὶ ἐγνώσθησαν. — Ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ] ἐν ᾗ δηλονότι συνέθεντο ἀνελεῖν

Ἡ ἰδία παρασκευή. Cod. Bas. a pr. man. marg. Steph. ἀεὶ δὴ ἡ παρασκευή.

Ἀκραιφνοῦς. Vind. ἀκρεφνοῦς.

Cap. XX. Εὗρον. Pal. ηὗρον. Cf. I. 1. p. 227.

Χαλεπὰ ὄντα παντί. D. παλαιποντα παντί. Mox Reisk. et Wyttenb. πιστῶσαι coniiciebant. At vid. not.

2. Καὶ Θεσσαλός. Gr. μὲν καὶ Θ. Marg. Steph. Θετταλός, e Scholii capite, ut videtur. Vid. not.

Ἦσαν αὐτοῦ. A. s. v. Ἱππίου δηλον., e Scholio.

'Ολ. ξϛ'. ἔτ. β'. πρὸ Χρ. φιδ'. (φιγ'.)

Ἱππίᾳ μεμηνῦσθαι, τοῦ μὲν ἀπέσχοντο, ὡς προειδότος, βουλόμενοι δὲ, πρὶν ξυλληφθῆναι, δράσαντές τι καὶ κινδυνεῦσαι, τῷ Ἱππάρχῳ περιτυχόντες περὶ τὸ Λεωκόριον καλούμενον τὴν Παναθηναϊκὴν πομπὴν διακοσμοῦντι, ἀπέκτειναν. 3. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα, ἔτι καὶ νῦν ὄντα, καὶ οὐ χρόνῳ ἀμνηστούμενα, καὶ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες οὐκ ὀρθῶς οἴονται· ὥςπερ τούς τε Λακεδαιμονίων βασιλέας μὴ μιᾷ ψήφῳ προςτίθεσθαι ἑκάτερον, ἀλλὰ δυοῖν, καὶ τὸν Πιτανάτην λόχον αὐτοῖς εἶναι, ὃς οὐδ' ἐγένετο πώποτε. οὕτως

τὸν τύραννον. — 3. Τῷ Ἱππάρχῳ περιτυχόντες] ὃ λέγει, τοῦτό ἐστιν, ὅτι Ἱππίας μᾶλλον ἦρχε τυραννῶν, οὐχ Ἵππαρχος. ἀδελφὸς δ' ἦν Ἱππίου ὁ Ἵππαρχος. ἀνῃρέθη δὲ παρὰ Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος, οὐχ ὡς οἱ Ἀθηναῖοι ᾤοντο, τύραννος ὢν, ἀλλ' ὡς οὗτός φησιν, αὐτοὶ μᾶλλον ἐπιβουλευσάμενοι Ἱππίᾳ, καὶ γνωσθέντες, ἐπεὶ εὗρον τοῦτον τὸν Ἵππαρχον ἀδελφὸν ὄντα τοῦ Ἱππίου περὶ τὸ Λεωκόριον, ἀπέκτειναν. — Περὶ τὸ Λεωκόριον] ἐλίμωξέ ποτε ἡ Ἀττικὴ, καὶ λύσις ἦν τῶν δεινῶν, παίδων σφαγή. Λεὼς οὖν τις τὰς ἑαυτοῦ κόρας ἐπιδέδωκε, καὶ ἀπήλλαξε τοῦ λιμοῦ τὴν πόλιν. καὶ τούτων ἱερὸν ἐγένετο ἐν τῇ Ἀττικῇ, καλούμενον Λεωκόριον. — 5. Ἔτι καὶ νῦν ὄντα] ἐπιτείνει τὸ ἄτοπον τῶν ἀνθρώπων, ὅτι οὐ μόνον τὰ παλαιὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐγγὺς τῷ χρόνῳ ἀβασανίστως ἀκούουσι· τὸ γὰρ τῶν Πεισιστρατιδῶν, ἀρχαῖον. — 6. Οὐκ ὀρθῶς οἴονται] αἰνίττεται τὸν Ἡρόδοτον. (Αὐγ.) — 7. Τούς τε Λακεδαιμονίων βασιλέας] οἱ γὰρ Λακεδαιμονίων δύο βασιλεῖς ψήφους ἔφερον ἐν τῇ γερουσίᾳ ἑκάτερος † ἕνα †, διττὴν † ἔχοντα † δύναμιν. — 8. Ἀλλὰ δυεῖν] οὐκ ὀρθῶς οἴονται μὴ μιᾷ ψήφῳ προςτίθεσθαι ἑκάτερον, ἀλλὰ δυεῖν. (λ. Κασσ. Αὐγ.) — Τὸν Πιτανάτην λόχον] ἀπὸ Πιτάνης κώμης. §. Ἡρόδοτος μαρτυρεῖ, ὅτι ἦν ὁ Πιτανάτης λόχος, Πιτανάτης κληθεὶς ἀπὸ Πιτάνης, κώμης

Μεμηνῦσθαι. Ita Bekkerus correxit vulgatum *μεμηνύσθαι.* Sic tamen vulgo etiam *κεκωλύσθαι* II, 8. et similia.

Κινδυνεῦσαι. C. *κυνδυν.*

Ἱππάρχῳ. Post hoc voc. in A. litera $\overline{\xi}$ deleta videtur.

Λεωκόριον. Marg. Steph. *νεωκόριον*; male. V. I. 2. p. 242. sq.

Διακοσμοῦντι. C. *κοσμοῦντι.* In A. $\overline{\delta\iota\alpha}$ al. man. scriptum. Vulgata confirmatur verbis similibus VI, 57.

3. *Τούς τε Λακεδαιμονίων βασιλέας.* Particulam *τε*, quae sequenti *καὶ* respondet, omittunt A. C. Laur. Vind. Praeterea C. *Λακεδαιμονιωους*, confusis lectionibus — *ίων* et — *ίους*. *Βασιλ.* deesse dicitur in G. (?)

Δυοῖν. Hoc (cum Haack. et Bekk.) receptum e Cass. Aug. Cl. Ven. A. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) [Bas.] I. Vind. Mosqu. In Gr. fuerat *δυοῖν*, sed deinde factum *δυτεῖν*. Vulgo *δυεῖν*, quod etiam Tusan., non tantum hic, sed etiam alibi semper, (quod semel monuisse sufficiat,) correxit in *δυοῖν*. Vid. I. 1. p. 224.

ἀταλαίπωρος τοῖς πολλοῖς ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας, καὶ ἐπὶ τὰ ἕτοιμα μᾶλλον τρέπονται.

(Ὅτι ἀξιόπιστα τὰ ὑπὸ Θουκυδίδου εἰρημένα.)

κα΄. Ἐκ δὲ τῶν εἰρημένων τεκμηρίων ὅμως τοιαῦτα ἄν τις νομίζων μάλιστα ἃ διῆλθον οὐχ ἁμαρτάνοι, καὶ οὔτε ὡς ποιηταὶ ὑμνήκασι περὶ αὐτῶν, ἐπὶ τὸ μεῖζον κοσμοῦντες, μᾶλλον πιστεύων, οὔτε ὡς λογογράφοι ξυνέθεσαν, ἐπὶ τὸ προςαγωγότερον τῇ ἀκροάσει, ἢ ἀληθέστερον, ὄντα ἀνεξέλεγκτα, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ χρόνου αὐτῶν ἀπίστως ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκότα, εὑρῆσθαι δὲ ἡγησάμενος ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων σημείων, ὡς παλαιὰ εἶναι, ἀποχρώντως. 2. καὶ ὁ πόλεμος οὗτος, καίπερ τῶν ἀνθρώπων, ἐν ᾧ μὲν ἂν πολεμῶσι, τὸν παρόντα ἀεὶ μέγιστον κρινόντων, παυσαμένων δὲ, τὰ ἀρχαῖα μᾶλλον θαυμα-

---

Λακωνικῆς. (Αὐγ. Βασ.) — 1. Ἀταλαίπωρος] ἀνεξέταστος. — 2. Τὰ ἕτοιμα] τὰ εὐχερῆ καὶ ἀναπόδεικτα.

κα΄. Ἐκ δὲ τῶν εἰρημένων] τὸ ὑπερβατὸν οὕτω, τὰ μὲν οὖν παλαιὰ, τοιαῦτα εὗρον. εἶτα μετὰ τὰ παραδείγματα ὕστερον πρὸς τοῦτο ἀποδίδωσι τὸ, ἐκ δὲ τῶν εἰρημένων. — 6. Λογογράφοι] αἰνίττεται τὸν Ἡρόδοτον. — 7. Τὸ προςαγωγότερον] τὸ ἡδύτερον, ὃ προςάγει. — 8. Ἀνεξέλεγκτα] οὐκ ἐλέγχους, οὐδὲ ἀποδείξεις ἔχοντα, οὐδὲ ἀληθῆ ὄντα. — Καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ χρόνου αὐτῶν] τὸ ἑξῆς, τὰ πολλὰ αὐτῶν. (λ. Αὐγ.). — 10. Εἶναι] ἀντὶ τοῦ ὄντα. — 11. Ἀποχρώντως] ἡ περιοχὴ τοῦ λόγου· οὕτω, φησί, διῆλθον αὐτὰ, ὡς πρέπει τὸν παλαιὰ διηγούμενον πράγματα ἀρκούντως εἰπεῖν. — Καὶ ὁ πόλεμος οὗτος] λείπει τὸ τοίνυν [τῶν Πελοποννησίων.] τὸ ἑξῆς, καὶ ὁ πόλεμος οὗτος τοῖς ἀπ' αὐτῶν τῶν ἔργων σκοποῦσι δηλώσει, ὅτι μείζων ἐστὶ γεγενημένος τῶν ἀρχαίων· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ αὐτῶν. §. ἡ τῶν Ἀθηναίων καὶ Πελοποννησίων· τουτέστι, μείζων τῆς δυνάμεως αὐτῶν ἐγένετο.

Cap. XXI. *Διῆλθον.* D. ῶ s. ō ead. man.

Ἁμαρτάνοι. Laur. E. Vind. b. *ἁμαρτάνει.*

Οὔτε ὡς ποιηταὶ — τοῖς Ἕλλησι κατέστη c. 23. Laudat haec Dion. Hal. p. 858. — Cl. Ven. *οἱ ποιηταί.*

Ἐπὶ τὸ προςαγωγότερον. Articulum om. Pal.

Ὑπὸ χρόνου αὐτῶν. C. *ὑπὸ χρόνου αὐτ.*

Ἐπὶ τὸ μυθῶδες. C. *ὑπὸ τὸ μυθ.*, sed marg. *γρ. ἐπὶ τὸ μυθ.*

Ἐπιφανεστάτων. C. in marg. al. man. adscriptum habet.

2. *Καίπερ τῶν ἀνθρώπων.* Reg. *καίπερ πάντων ἀνθρ.*, vel, quod e G. H. laudat Gail., *καὶ πάντων ἀνθρ.*

Τὸν παρόντα ἀεί. Pro *ἀεί* Pal. rursus *αἰεί.* Vid. ad c. 2.

Κρινόντων. Vind. *κρίνοντα.*

Τὰ ἀρχαῖα. Dion. H. p. 858. *τἀρχαῖα.*

Μᾶλλον θαυμαζόντων. Cass. Aug. Ven. A. *θαυμαζόντων μᾶλ-*

ζόντων, ἀπ' αὐτῶν τῶν ἔργων σκοποῦσι δηλώσει ὅμως μείζων γεγενημένος αὐτῶν.

(Ὅπως ξυγγέγραπται αὕτη ἡ βίβλος.)

κβ'. Καὶ ὅσα μὲν λόγῳ εἶπον ἕκαστοι, ἢ μέλλοντες πολεμήσειν, ἢ ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντες, χαλεπὸν τὴν ἀκρίβειαν αὐτὴν τῶν λεχθέντων διαμνημονεῦσαι ἦν, ἐμοί τε ὧν αὐτὸς ἤκουσα, καὶ τοῖς ἄλλοθέν ποθεν ἐμοὶ ἀπαγγέλλουσιν· ὡς δ' ἂν ἐδόκουν ἐμοὶ ἕκαστοι περὶ τῶν ἀεὶ παρόντων τὰ δέοντα μάλιστ' εἰπεῖν, ἐχομένῳ ὅτι ἐγγύτατα τῆς ξυμπάσης γνώμης τῶν ἀληθῶς λεχθέντων, οὕτως εἴρηται. 2. τὰ δ' ἔργα τῶν πραχθέντων ἐν τῷ πολέμῳ οὐκ ἐκ τοῦ παρατυχόντος πυνθανόμενος ἠξίωσα

κβ'. Ὅσα μὲν λόγῳ εἶπον] προκατασκευάζει τὰς δημηγορίας. 4. Χαλεπὸν τὴν ἀκρίβειαν —] χαλεπὸν ἦν ἐμοί τε αὐτῷ, φησὶν, ὧν ἤκουσα, καὶ τοῖς ἀπαγγέλλουσί μοι, τὴν ἀκρίβειαν τῶν λεχθέντων διαμνημονεῦσαι· ὡς ἐδόκουν τοίνυν ἐμοὶ τὰ δέοντα εἰπεῖν, ἐχομένῳ μοι τῆς ὅλης γνώμης ἐγγύτατα τῶν ἀληθῶς λεχθέντων, οὕτως εἴρηται· τουτέστιν, ὡς ἔδοξα δὲ ὅτι εἶπον ἂν ἀληθῶς, οὕτως εἴρηκα, εἰ καὶ μὴ αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ λεχθέντα ῥήματα. (λ. Αὐγ.) ἐπιτηδείως τὴν ἄγνοιαν προφασίζεται, ἵνα χρήσηται τοῖς οἰκείοις ἐν-

λον. Vulgatum ordinem tuetur Dion. l. l.

Ἀπ' αὐτῶν τῶν ἔργων. Pal. ἀπ' αὐτῶν ἔργων. E. b. Ar. ἐπ' αὐτῶν τῶν ἔργων. A. haec verba prorsus omittit.

Cap. XXII. Ἄλλοθέν ποθεν. A. om. ποθέν, male. Vid. I, 35. al.

Ἀπαγγέλλουσιν. Ἀπαγγείλασιν mavult Sylburg. ad Dion. H. p. 859., frustra.

Ἐδόκουν ἐμοί. Ἐμοί scribunt Cass. Aug. Ven. Pal. It. Vat. Reg. (G.) Schol., quamquam pronomini hic non magna vis esse videtur. Vulgatum μοί habet Dion. l. l. et servavit Haack. Ἐμοί Bekk.

Μάλιστ' εἰπεῖν. Vulgo (Haack. Bekk.) μάλιστα εἰπεῖν· sed ultimam literam in μάλιστα elidunt Cass. Aug. Pal. A. C. D. E. I. b. Vid. I, 1. p. 218.

Τῆς ξυμπάσης γνώμης. A. ξυμπάσης τῆς γνώμης.

Τῶν ἀληθῶς λεχθέντων. Ar. Chr. Dan. τῶν ὡς ἀληθῶς λεχθ. Quae deinceps sequuntur usque ad πραχθέντων, in I. exciderunt propter homoeotel.

2. Πραχθέντων. Ald. Bas. ed. (a qua dissentit cod. Bas.) marg. Steph. λεχθέντων, quod etiam in Reg. adnotatum est addito signo γρ. Πραχθέντων agnoscit Dion. H. l. l. Paulo ante Ar. τὰ γὰρ ἔργα.

Ἐκ τοῦ παρατυχόντος. H. Reg. (G.) ἐκ τῶν παρατυχόντων. Apud Dion. H. p. 822. Thucydides belli Peloponnesiaci historiam conscripsisse dicitur οὐκ ἐκ τῶν ἐπιτυχόντων ἀκουσμάτων τὰς πράξεις συντιθεὶς, ἀλλ' οἷς μὲν αὐτὸς παρῆν, ἐξ ἐμπειρίας, ὧν δ' ἀπελείφθη διὰ τὴν φυγὴν, γράφειν, οὐδ' ὡς ἐμοὶ ἐδόκει, ἀλλ' οἷς τε αὐτὸς παρῆν, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ὅσον δυνατὸν ἀκριβείᾳ περὶ ἑκάστου ἐπεξελθών. 3. ἐπιπόνως δὲ εὑρίσκετο, διότι οἱ παρόντες τοῖς ἔργοις ἑκάστοις οὐ ταὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἔλεγον, ἀλλ' ὡς ἑκατέρων τις εὐνοίας ἢ μνήμης ἔχοι. 4. καὶ ἐς μὲν ἀκρόασιν ἴσως τὸ μὴ μυθῶδες αὐτῶν ἀτερπέστερον φανεῖται· ὅσοι δὲ βουλήσονται τῶν τε γενομένων τὸ σαφὲς σκοπεῖν, καὶ τῶν μελλόντων ποτὲ αὖθις,

θυμήμασιν. — 1. Οὐδ' ὡς ἐμοὶ ἐδόκει] ἐπειδὴ φιλαθήναιος δοκεῖ, τοῦτο λέγει. — Οἷς τε αὐτὸς παρῆν] ἐστρατήγει γὰρ καὶ αὐτὸς ἕως τῆς τετάρτης ἱστορίας. [ἡ διάνοια, ἠξίωσα τῆς γραφῆς τὰ ἔργα, οἷς αὐτὸς παρῆν. λ. Αὐγ.] — 3. Ἐπεξελθών] ἐρευνῶν. — 5. Εὐνοίας ἢ μνήμης] εὐνοίας, ἐπὶ Λακεδαιμονίων· μνήμης, ἐπὶ Ἀθηναίων. — Ἔχοι] ἀντὶ τοῦ εἶχεν. (Γ.) — 6. Τὸ μὴ μυθῶδες αὐτῶν] πάλιν πρὸς Ἡρόδοτον αἰνίττεται. — Αὐτῶν] τῶν λεχθέντων. ὅρα δὲ, πῶς πρότερον εἰπὼν περὶ τῶν ἐν τῷ πολέμῳ λόγων καὶ ἔργων, ἐνταῦθα λέγει περὶ τῆς ἱστορίας καὶ ὠφελείας. — 7. Τῶν τε γενομένων τὸ σαφὲς —] τὸ ἑξῆς καὶ ἡ διάνοια, ἀρκούντως ἕξει, ἤτοι ἀρκέσει, κρῖναι αὐτὰ, τὰ γεγραμμένα δηλονότι, ὠφέλιμα εἶναι, ἤτοι ὠφέλιμα πᾶσιν, ὅσοι βουλήσονται σκοπεῖν τῶν τε γενο-

παρὰ τῶν ἄριστα γιγνωσκόντων πυνθανόμενος.

Ἐδόκει. Cass. Aug. Ven. A. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) δοκεῖ. Valla imperfectum interpretatus est, quod agnoscit etiam Dion. p. 859. et retinuerunt Haack. et Bekk.

Καὶ παρὰ τῶν ἄλλων. A. καὶ καὶ παρὰ τῶν ἄλλων. Idem (? D. ?) et I. περὶ τῶν ἄλλ.

3. *Οὐ ταὐτά.* Pal. οὔτ' αὐτά.

Περὶ τῶν αὐτῶν. Vasc. ἐπὶ τ. α. Ven. αὐτῶν om.

Ἑκατέρων. Cass. Aug. Ven. A. F. It. Vat. Reg. (G.) ἑκατέρῳ· at non de duobus hominibus, sed de duabus civitatibus s. partibus hic sermo est. Valla: *in alterutros amore.* Vid. not. ad Schol. Apud Dion. Cass. CXXVIII, 59. pariter ambigua scriptura. Dativum recepit Bekk. Ἑκατέρων agnoscit Dion. Hal. l. l. Arrianus quo modo locutionem imitatus sit, vid. I, 1. p. 370. Statim post pro τῆς in Gr. est τις. Dativum commendat locus Thuc. VII, 57. ἀλλ' ὡς ἑκάστοις etc.

Ἔχοι. A. ἔχει, $\overline{οι}$ s. $\overline{ει}$. Vind. ἔχοιεν.

4. *Καὶ ἐς μὲν ἀκρόασιν* etc. „Alludit ad hunc locum Dion. περὶ συνθέσεως ὀνομ. p. 165. (p. 328. Schaef.) ὅτι εἰς μὲν ἀκρόασιν ἧττον ἐπιτερπὴς ἡ γραφή ἐστι. — Laudatur etiam ipsis verbis apud eundem de Thucyd. histor. iudic. p. 823. usque ad finem capitis, item in Arte p. 399. usque ad v. ὠφέλιμα." GOTTL. post Wass. et Duk. Add. Dion. p. 860.

Τὸ μὴ μυθῶδες. Negationem omittit E.

Τῶν τε γενομένων. Τε deest in A., qui pro *γενομένων* exhibet *γεγενημένων.*

Τῶν μελλόντων etc. Vid. Lucian. de conscrib. histor. t. II. c 42. p. 55., quem locum in notis integrum adscripsimus.

κατὰ τὸ ἀνθρώπειον, τοιούτων καὶ παραπλησίων ἔσεσθαι, ὠφέλιμα κρίνειν αὐτὰ ἀρκούντως ἕξει· κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον, ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται.

(Ἡ φύσις τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου.)

κγ΄. Τῶν δὲ πρότερον ἔργων μέγιστον ἐπράχθη τὸ Μηδικὸν, καὶ τοῦτο ὅμως δυοῖν ναυμαχίαιν καὶ πεζομαχίαιν ταχεῖαν τὴν κρίσιν ἔσχε. τούτου δὲ τοῦ πολέ-

μένων τὸ σαφὲς καὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαί ποτε αὖθις τοιούτων καὶ παραπλησίων, κατὰ τὸ ἀνθρώπειον. — 1. Κατὰ τὸ ἀνθρώπειον] ἐπειδὴ ἄδηλα τὰ ἀνθρώπινα. — 2. Κτῆμα] κέρδος. κτῆμα, τὴν ἀλήθειαν· ἀγώνισμα, τὸν γλυκὺν λόγον. αἰνίττεται δὲ τὰ μυθικὰ Ἡροδότου. — 3. Ἀγώνισμα] θέαμα, παιδιά, ποιητικὸν ἀγώνισμα κωμῳδοποιῶν ἢ τραγῳδοποιῶν. (λ. Κασσ. Αὐγ.) §. ** ἐπίδειξιν. (Κασσ.) — 4. Ξύγκειται] τουτέστι, σαφές ἐστι, ξυγγράφεται. (λ. Αὐγ.)

κγ΄. 6. Δυεῖν ναυμαχίαιν καὶ πεζομαχίαιν] ναυμαχίαι δύο, ἐν Ἀρτεμισίῳ, ἐν Σαλαμῖνι· πεζομαχίαι δύο, ἐν Πύλαις, ἐν Πλαταιαῖς. 7. Ταχεῖαν τὴν κρίσιν ἔσχεν] ἤγουν ταχέως ἐπαύσατο. — Τούτου δὲ τοῦ πο-

Ἀνθρώπειον. Ita Cass. Cl. Reg. marg. Steph. et Dion. p. 399., quod auctore Wassio primus recepit Duk. Sed idem Dion. p. 824. et 860. cum Vat. Vind. D. E. b. vett. edd. *ἀνθρώπινον*. Gr. *ἀνθρώπεινον*. B. C. *ανινον*, per compendium voc. *ἀνθρώπινον*. A. idem et praeterea *τοὺς ανους*, per compendium voc. *ἀνθρώπους*. Vid. not.

Τοιούτων. Post hoc nomen marg. Steph. male addit *ὄντων*, quod auctore Wassio temere in Dukeri et proximorum editorum exemplaria transiit. Omittitur in libris ante Dukeri tempora inspectis, nec minus in Aug. Ven. Pal. Vat. It. Laur. A. B. C. D. E. F. G. H. I. Monacensi utraque, Schol. et Dion. p. 399. 824. et 860. et expunctum est ab Haack. et Bekk. Vid. not.

Ἀρκούντως. Laur. *ἀρκοῦντος*.

Κτῆμά τε. Dion. p. 165. *κτῆμα δ'*, sed vulgatum ab eodem agnoscitur p. 824. et 860. A. *κτήματά τε.*

Κτῆμά τε — ξύγκειται. De locis scriptorum, qui hanc nobilissimam sententiam illustrarunt, consule adnotat.

Ἐς τὸ παραχρῆμα. Dion. p. 165. *εἰς τὸ παραυτίκα*· sed *εἰς τὸ παραχρῆμα* tuetur idem p. 824. et 860.

Cap. XXIII. *Πρότερον.* Tus. *προτέρων*.

Ἔργων. Pal. m. *ἔργον*. Unus Paris. *ἔργων*, ο̄ s. ω̄ ead. man.

Τοῦτο om. D. I.

Δυοῖν] Ita Ven. Pal. A. C. F. cod. Bas. D. I. Laur. E. Vind. b. Haack. Vulgo (et Bekk.) *δυεῖν*. Vid. ad c. 20.

Καὶ πεζομαχίαιν. Haec desunt in D. et in Dionysii scripto quodam libro, qui etiam *ταχεῖαν* omittit. Vid. Sylburg. p. 860. R.

Ταχεῖαν τὴν κρίσιν. Vind. *ταχεῖ αὐτὴν κρίσιν*. Pro *ἔσχε* F. *ἔσχω*.

Τούτου δὲ — λοιμώδης νόσος. Haec habet Dion. H. p. 1074.

μου μῆκός τε μέγα προὔβη, παθήματά τε ξυνηνέχθη γενέσθαι ἐν αὐτῷ τῇ Ἑλλάδι οἷα οὐχ ἕτερα ἐν ἴσῳ χρόνῳ. 2. οὔτε γὰρ πόλεις τοσαίδε ληφθεῖσαι ἠρημώθησαν, αἱ μὲν ὑπὸ βαρβάρων, αἱ δ' ὑπὸ σφῶν αὐτῶν ἀντιπολεμούντων· (εἰσὶ δὲ αἳ καὶ οἰκήτορας μετέβαλον ἁλισκόμεναι·) οὔτε φυγαὶ τοσαίδε ἀνθρώπων· καὶ φόνος, ὁ μὲν κατ' αὐτὸν τὸν πόλεμον, ὁ δὲ, διὰ τὸ στασιάζειν. 3. τά τε πρότερον ἀκοῇ μὲν λεγόμενα, ἔργῳ δὲ σπανιώτερον βεβαιούμενα, οὐκ ἄπιστα κατέστη· σεισμῶν τε πέρι, οἳ ἐπὶ πλεῖστον ἅμα μέρος γῆς καὶ ἰσχυρότατοι οἱ αὐτοὶ

λέμον] |τοῦ Πελοποννησίου. — 2. Ἐν ἴσῳ χρόνῳ] ἐν κζ' ἔτεσιν. (Αὐγ.) — 5. Εἰσὶ δὲ αἳ καὶ οἰκήτορας μετέβαλον] οἷον ἡ Ποτίδαια καὶ Αἴγινα. — 7. Ὁ δὲ διὰ τὸ στασιάζειν] ἀπὸ κοινοῦ τὸ ξυνηνέχθη γενέσθαι. — Τά τε πρότερον ἀκοῇ μὲν λεγόμενα —] καὶ τὰ λεγόμενα, φησὶν, ὅτι ἐγένοντο πρότερον, ἅπερ σπανιώτερον ἔργῳ ἐβεβαιοῦντο, τουτέστιν, ὅτι τοιαῦτα ἔστιν ὅτε ἐγένοντο. καὶ ἐβεβαιοῦντο τὰ λεγόμενα ἀκοῇ, ἔργῳ· καὶ τὰ λεγόμενα τοίνυν, οὐκ ἄπιστα κατέστη. πόθεν; ἐκ τοῦ συμβῆναι τοιαῦτα. καὶ γὰρ ἐλέγετο, φησὶ, περὶ σεισμῶν, καὶ ἐκλείψεων ἡλίου, καὶ αὐχμῶν· καὶ γεγόνασιν ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πολέμου δεινότερα τοιαῦτα, ὥςτε

Ξυνηνέχθη. Dion. p. 1074. ex interpret. ξυνέβη, sed p. 860. tuetur ξυνηνέχθη.

Ἐν αὐτῷ. Haec omittit Dion. p. 1074., sed agnoscit p. 860.

Τῇ Ἑλλάδι. Dion. p. 1074. post Ἑλλάδι addit πολλά, quod ipse omittit p. 860.

2. Ληφθεῖσαι. Sylburgii cod. Dion. p. 1074. male λειφθ.

Αἱ δ' ὑπὸ σφῶν. Dion. p. 1074. αἱ δὲ σφῶν, sed vulgatum habet idem p. 860., item p. 768., ubi sententia totius loci nostri sic redditur, Πόλεις τε γὰρ δι' αὐτὸν ἐξερημωθῆναί φησιν Ἑλληνίδας πολλὰς, τὰς μὲν ὑπὸ βαρβάρων, τὰς δ' ὑπὸ σφῶν αὐτῶν, καὶ φυγὰς καὶ φόνους (cod. Reg. καὶ φυγάδας καὶ φθόρους) ἀνθρώπων, ὅσους οὔπω πρότερον, γενέσθαι, σεισμούς τε καὶ αὐχμοὺς καὶ νόσους καὶ ἄλλας πολλὰς συμφοράς.

Μετέβαλον. A. μετέβαλλον.

Ἀνθρώπων om. F.

Καὶ φόνος om. A. καὶ φθόνος B.

Στασιάζειν. Cl. Ven. διστάζειν.

3. Πρότερον. C. et Vind. πρότερα.

Μέρος γῆς. I. μέρος s. ead. man. scriptum habet. A. pro γῆς exhibet τῆς cum dubitationis signo, Mosqu. b. et Dan. τῆς γῆς.

Ἰσχυρότατοι. Ita Cass., et cum eo, ut videtur, etiam Aug. et Pal., e quibus nihil enotatum est, it. Cl. Ven. A. Reg. cod. Bas. Gr. marg. Steph. marg. Victor. Vall. et Dion. p. 1074. Quod primus restituit Gottl. Etiam in C. ἰσχυρότατοι legitur, sed s. v. γρ. ἰσχυρότεροι. Comparativum habet Dion. p. 860., cod. I., in quo male ἰσχυρώτεροι scribitur, et vett. edd. Etiam B. praebet ἰσχυρότεροι, sed $\overline{\alpha}$ s. ε, et $\overline{\tau}$ s. ρ. Ar. Chr. Dan. b. ὑψηλότερον, Dan. tamen in marg. ἰσχυρότεροι.

ἐπέσχον· ἡλίου τε ἐκλείψεις, αἳ πυκνότεραι παρὰ τὰ ἐκ τοῦ πρὶν χρόνου μνημονευόμενα ξυνέβησαν· αὐχμοί τε ἔστι παρ' οἷς μεγάλοι, καὶ ἀπ' αὐτῶν καὶ λιμοί· καὶ ἡ οὐχ ἥκιστα βλάψασα, καὶ μέρος τι φθείρασα, ἡ λοιμώδης νόσος· ταῦτα γὰρ πάντα μετὰ τοῦδε τοῦ πολέμου ἅμα ξυνεπέθετο.

(II. Αἱ αἰτίαι τοῦ πολέμου.)

'Ολ. πγ'. ἔτ. γ'. πρὸ Χρ. υμε'. ἰδὲ κεφ. ριε'.

4. Ἤρξαντο δὲ αὐτοῦ Ἀθηναῖοι καὶ Πελοποννήσιοι, λύσαντες τὰς τριακοντούτεις σπονδάς, αἳ αὐτοῖς ἐγένοντο μετὰ Εὐβοίας ἅλωσιν. 5. διότι δὲ ἔλυσαν, τὰς αἰτίας

*πιστευθῆναι καὶ τὰ λεγόμενα πρότερον. (λ. Αὐγ.) — 3. Καὶ ἀπ' αὐτῶν καὶ λιμοί] σημείωσαι, ἀπὸ τῶν αὐχμῶν λιμὸς καὶ λοιμός. [τὴν δὲ λοιμώδη νόσον παθημάτων φησὶ μείζονα. (Βασ.)] (λ. Αὐγ.) — 4. ** Φθείρασα] τοὺς Ἀθηναίους. (Αὐγ.) — 5. Μετὰ τοῦδε τοῦ πολέμου ἅμα] ἡ σύνταξις, μετὰ τοῦδε τοῦ πολέμου ἅμα. παρέλκον τὸ ἅμα. (λ. Αὐγ.) — 8. Τὰς τριακοντούτεις σπονδάς] μετὰ λϛ' ἔτη τῶν Μηδικῶν ἐγένοντο αἱ τριακοντούτεις σπονδαί, καὶ ἐφυλάχθησαν ἔτη ιδ', ὡς γενέσθαι ἔτη ν' ἀπὸ τῶν Μηδικῶν ἕως τῶν Πελοποννησιακῶν. (Κασσ. Αὐγ. Γ. Ῥοστγ. Βασ.) —*

Πυκνότεραι. Mosqu. *πυκνότεροι*, superscr. *αι.*

Παρὰ τὰ — μνημονευόμενα. Dion. p. 861. *παρὰ τὰς — μνημονευομένας*, sed p. 1075. vulgatum invenitur. D. *παρὰ τοῦ, α* s. *ου* ead. man.

Ἔστι παρ' οἷς. C. *ἔτι π. ο.*, *στι* s. *τι.*

Καὶ λιμοί. *Καί* de. A. C.

Καὶ ἡ οὐχ ἥκιστα. Articulum om. C. (in quo s. v. adscr.) F. Reg. (G.) H. Vat. It. Mosqu. (in quo in marg. adscriptus est) b. Ar. Chr. Dan. marg. Steph., agnoscit Dion. p. 861., et, quamquam ordine verborum mutato, *καὶ οὐχ ἥκιστα καὶ ἡ*, p. 1075. Vid. Krüg. ad Dion. p. 124. Matth. Gr. p. 585. et nos I. 1. p. 201.

Βλάψασα — φθείρασα. Mosqu. b. Ar. Chr. Dan. priore loco *φθείρασα* habent, altero participium omittunt. F. *βλάψασα* ignorat, *καὶ μέρος* autem bis scribit.

Ξυνεπέθετο. F. b. *ξυνεπέθεντο.* Dionysii scriptus liber p. 861. *ξυνετίθετο.*

4. *Ἤρξαντο δὲ — Ἰλλυρικὸν ἔθνος* c. 24. Haec laudat Dion. p. 833., ubi scribit *ἤρξαντο δὲ Ἀθηναῖοι αὐτοῦ·* verum vulgatum ordinem ipse tuetur p. 861.

Πελοποννήσιοι. F. *Λακεδαιμόνιοι.*

Τριακοντούτεις. H. *τριακοντούτις.*

Αὐτοῖς. F. *ἀφ' αὐτοῖς.*

Μετὰ Εὐβοίας ἅλωσιν. Dion. p. 833. *μετὰ τὴν Εὐβ. ἅλ.*, sed articulum recte omittit idem p. 861. Vid. not. ad I, 12.

5. *Διότι δὲ ἔλυσαν.* *Δέ* plene scribi iusserunt Cass. Aug. Pal. C. (in quo *ὅτι* pro *διότι* inveni-

προέγραψα πρῶτον καὶ τὰς διαφορὰς, τοῦ μή τινα ζητῆσαί ποτε, ἐξ ὅτου τοσοῦτος πόλεμος τοῖς Ἕλλησι κατέστη. 6. τὴν μὲν γὰρ ἀληθεστάτην πρόφασιν, ἀφανεστάτην δὲ λόγῳ, τοὺς Ἀθηναίους ἡγοῦμαι, μεγάλους γιγνομένους, καὶ φόβον παρέχοντας τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἀναγκάσαι ἐς τὸ πολεμεῖν· αἱ δὲ ἐς τὸ φανερὸν λεγόμεναι αἰτίαι, αἵδε ἦσαν ἑκατέρων, ἀφ᾽ ὧν λύσαντες τὰς σπονδὰς, ἐς τὸν πόλεμον κατέστησαν.

1. *Προέγραψα*] ἀντὶ τοῦ, μετ᾽ ὀλίγον ἔγραψα. — *Τοῦ μή τινα ζητῆσαι*] λείπει τὸ ἕνεκεν. (λ. Αὐγ.). — 3. *Ἀληθεστάτην πρόφασιν*] αἰτίαν. (λ. Αὐγ.) — *Ἀφανεστάτην δὲ λόγῳ*] κεκρυμμένην. (λ. Αὐγ.) 6. *Ἀναγκάσαι ἐς τὸ πολεμεῖν*] τὰ ὀνόματα ῥήματα ἐποίησε. βούλεται γὰρ δηλοῦν ὅτι μεγάλοι γινόμενοι οἱ Ἀθηναῖοι ἀνάγκην παρέσχον τοῦ πολέμου. — 7. *Αἵδ᾽ ἦσαν ἑκατέρων*] αἱ καθεξῆς ῥηθησόμεναι. (λ. Αὐγ.)

---

tur) Gr. b. Dion. p. 833. et 861. Flor. Vulgo (Haack. Bekk.) δ᾽ ἔλ. H. Vat. It. διότε ἔλ.

Προέγραψα. Cass. Aug. Cl. Ven. A. F. Reg. (G.) H. Vat. It. cod. Steph. Dion. p. 833. et 861. Haack. Bekk. suppeditarunt pro simplici verbo ἔγραψα. Pal. προΰγραψα. Vid. I. 1. p. 197. Priscian. p. 1181. ed. Putsch. προσέγραψα, et p. 1207. ξυνέγραψα.

Τινά. Cass. Aug. Pal, Ven. A. F. Pal. It. Vat. Reg. (G.) cod. Steph. Schol. Priscian. utroque loco Haack. Bekk. Dionysius utroque loco cum Thucyd. vulgg. edd. *τινάς*, sed imitans haec verba Antiqu. p. 1470. *τινά.*

6. *Τὴν μὲν — πολεμεῖν.* Haec admodum negligenter laudat Dion. p. 796., ubi pro *μὲν γάρ*, quod ipse exhibet p. 833., scribit *μὲν οὖν*. E. *γάρ* om.

Πρόφασιν. Dion. p. 796. ex interpretat. (Vid. Schol.) *αἰτίαν*, sed p. 833. *πρόφασιν*. Cf. I. 1. p. 234.

Ἀφανεστάτην δὲ λόγῳ. Dion. p. 796. *λόγῳ δὲ ἀφανεστάτην*· sed vulgatum ordinem retinet idem p. 833.

Ἡγοῦμαι. Dion. p. 796. *οἴομαι*, verum p. 833. *ἡγοῦμαι.*

Γιγνομένους om. A.

Καὶ φόβον — τοῖς Λακεδ. omittit Dion. p. 796., sed agnoscit p. 833.

Πολεμεῖν. In E. ob homoeotel. lacuna est usque ad *πόλεμον*, et deinde *κατέστησαν* al. man. deletum est.

Αἱ δὲ ἐς τὸ φανερόν. *Δέ* plene scribunt Cass. Aug. A. F. Pal. Reg. (G.) H. Gr. Dion. p. 833. Vulgo δ᾽ ἐς, et sic Haack. et Bekk.

Αἵδε ἦσαν. Vulgo(Haack.Bekk.) *αἵδ᾽ ἦσαν.* Sed Cass. Aug. A. F. Reg. (G.) H. *αἱ δέ*, Pal. *αἵδε.*

(Α. *Αἱ ἐς τὸ φανερὸν λεγόμεναι.* κδ΄—ξϛ΄.)

(1. *Τὰ Κερκυραϊκά.* κδ΄—νε΄. a. *Πόλεμος τῶν Κερκυραίων καὶ Κορινθίων.* κδ΄—λα΄.)

(*Περὶ τῆς Ἐπιδάμνου καὶ τῶν αὐτῆς στάσεων.*)

κδ΄. ΕΠΙΔΑΜΝΟΣ ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ ἐςπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον· προςοικοῦσι δ᾽ αὐτὴν Ταυλάντιοι βάρβαροι, Ἰλλυρικὸν ἔθνος. 2. ταύτην ἀπῴκισαν μὲν Κερκυραῖοι, οἰκιστὴς δ᾽ ἐγένετο Φάλιος Ἐρατοκλείδου, Κορίνθιος γένος, τῶν ἀφ᾽ Ἡρακλέους, κατὰ δὴ τὸν παλαιὸν νόμον ἐκ τῆς μητροπόλεως κατακληθείς· ξυνῴκι-

*κδ΄. Ἐπίδαμνος] ἣ νῦν Δυῤῥάχιον καλεῖται, ἥντινα παραγραμματίζοντες Δοράκιον καλοῦσι. (Κασσ. Αὐγ.) — 3. Ἀπῴκισαν] οὐχὶ ἀπανέστησαν τῆς οἰκίας, ἀλλ᾽ ἀποικίαν πέμψαντες ᾤκισαν. (λ. Αὐγ.) ** καὶ γὰρ μετ᾽ ὀλίγον φησὶ, πέμπουσιν ἐς τὴν Κέρκυραν ὡς μητρόπολιν. οἱ μὲν οὖν Κερκυραῖοι πέμπουσι τὴν ἀποικίαν· ὁ δὲ Φάλιος, Κορίνθιος ὢν, καὶ ἐν Κερκύρᾳ ὢν, συνεκπεμφθεὶς οἰκίζει τὴν Ἐπίδαμνον. (Βασ.) — 5. Κατὰ δὴ τὸν παλαιὸν νόμον] ὁ παλαιὸς νόμος οὐκ ἀπὸ τοῦ γένους ἐκάλει, ἀλλ᾽ ἀπὸ τῆς μητροπόλεως, τουτέστι τῆς πατρίδος. (λ. Αὐγ.) — 6. Ἐκ τῆς μητροπόλεως] ἐκ τῆς Κορίνθου· Κορίνθιος γάρ. (λ. Αὐγ.) — Κατακληθείς] τὸ κατακληθεὶς κυρίως εἶπεν· ἀπὸ γὰρ μειζόνων τῶν Ἡρακλειδῶν· ὥςπερ ἀνα-*

Cap. XXIV. *Ἐν δεξιᾷ.* Harpocr. s. v. *Ἰόνιος* habet *ἐς δεξιά.* Hesychius *ἐνδέξια* legisse videri potest. Vulgatam confirmant praeter omnes codd. Thucyd. etiam Dion. H. p. 27 et 833., Pseudodemetr. §. 199., Max. Tyr. diss. XII. (p. 124. Heins.), Procop. B. G. I, 7. et Schol. Pind. ad Pyth. III, 120. Vid. not.

Ἐςπλέοντι. Mon. s. *πλέοντι.* Statim post marg. Steph. pergit *ἐς τόν*, et *εἰς* addit etiam Pseudodemetr.; at vid. not.

Ἰόνιον. Vind. *Ἰώνιον.* Male. Vid. Steph. Byz. s. h. v. et Scheller. Lexic. Lat. ib.

Κόλπον. Schol. Pind. l. l. *πόντον.* Perperam. Vid. I. 2. p. 125. sq.

Προςοικοῦσι — ἔθνος. „Priscian. p. 1203. habet *προςοικ. αὐτόν.*" WASS. C. *προςοικειοῦσι.* Cass. A. *Ταλάντιοι*, quo nomine hunc populum a Procopio vocari monent Intpp. Steph. Byz. Sed hic ipse Stephanus, Strabo p. 32. aliique haud pauci scriptores (v. Scheller. l. l. s. h. v. et Intt. Strab.) *Ταυλαντίους* exhibent. D. I. *Ταβλαντίους.*

2. *Ἀπῴκισαν*] D. Chr. *ἀπῴκησαν*, sed in Chr. *η* al. man. Demetr. Phal. §. 72. *κατῴκησαν.*

Φάλιος Ἐρατοκλείδου. Malit aliquis Φ. ὁ Ἐρατ. Vid. I. 1. p. 195. sq.

Κορίνθιος γένος. A. *γένους, ος* s. *ους.* In Aug. et Reg. virgula non post *γένος*, sed ante *γένος* ponitur.

Τῶν ἀφ᾽ Ἡρακλ. D. *τῶν ἀμφ᾽ Ἡ.*, sed *μ* del. ead. man.

Κατὰ δὴ τόν. Ne sollicites, vid. not.

Ξυνῴκισαν. Cass. Aug. Pal. A. I. Chr. (in quo *η* ab al. man. est) *ξυνῴκησαν.*

σαν δὲ καὶ Κορινθίων τινὲς καὶ τοῦ ἄλλου Δωρικοῦ γένους. 3. προελθόντος δὲ τοῦ χρόνου ἐγένετο ἡ τῶν Ἐπιδαμνίων [πόλις] μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος. 4. στασιάσαντες δὲ ἐν ἀλλήλοις ἔτη πολλά, ὡς λέγεται, ἀπὸ πολέμου τινὸς τῶν προσοίκων βαρβάρων ἐφθάρησαν, καὶ τῆς δυνάμεως τῆς πολλῆς ἐστερήθησαν. 5. τὰ δὲ τελευταῖα πρὸ τοῦδε τοῦ πολέμου ὁ δῆμος αὐτῶν ἐξεδίωξε τοὺς δυνατούς· οἱ δὲ ἀπελθόντες, μετὰ τῶν βαρβάρων ἐληΐζοντο τοὺς ἐν τῇ πόλει κατά τε γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν. 6. οἱ δὲ ἐν τῇ πόλει ὄντες Ἐπιδάμνιοι, ἐπειδὴ ἐπιέζοντο, πέμπουσιν ἐς τὴν Κέρκυραν πρέσβεις, ὡς μητρόπολιν οὖσαν, δεόμενοι μὴ σφᾶς περιορᾶν φθειρομέ-

---

κληθεὶς ἀπὸ ἐλασσόνων λέγεται. — 3. ** Στασιάσαντες] οἱ Ἐπιδάμνιοι. (Αὐγ.) — 5. Τῶν προσοίκων βαρβάρων] τῶν Ταυλαντίων. — 6. ** Τῆς πολλῆς] οὐ μὴν τῆς πάσης. (Αὐγ.) — Τὰ δὲ τελευταῖα] ἀντὶ τοῦ, τέλος δὲ, κατὰ τὰ τελευταῖα, ἤγουν κατὰ τὰ τελευταῖα τῆς στάσεως αὐτῶν. — 7. Πρὸ τοῦδε τοῦ πολέμου] τοῦ Πελοποννησιακοῦ. — Αὐτῶν] τῶν Ἐπιδαμνίων. (λ. Αὐγ.) —

Καὶ Κορινθίων. Qui vulgo (et apud Haack.) inseritur articulus τῶν eum iubentibus Cass. Cl. Ven. A. F. Reg. (G.) H. Vat. It. Laur. D. Vind. cum Bekk. expunximus.

Καὶ τοῦ ἄλλου Δωρικοῦ γένους. Ita Aug. Pal. Ven. A. C. H. It. Vat. Laur. D. Vind. marg. Steph. Haack. Bekk. καὶ ἄλλου Δωρ. γεν. Cass. Cl. Reg. In Reg. adscriptum est γρ. καὶ ἄλλοι. Valla: *et alii praeterea Doricae gentis.* Vulgo καὶ ἄλλοι ἐκ τοῦ Δωρ. γέν.

3. Τῶν Ἐπιδαμνίων. Cl. om. τῶν.

Πόλις. C. Cam. D. E. Laur. Vind. Mosqu. b. Ar. Chr. Dan. marg. Steph. δύναμις. Pal. δύναμις, πόλις. Cl. Gr. δύναμις καὶ πόλις. Utrumque nomen interpretibus deberi coniicimus, quum frequens sit in talibus formulis ellipsis voc. πόλις. Quanquam idem saepe etiam cum aliis, quorum affinis est significatio, confunditur. Vid. ad Cyrop. Xenoph. III, 3, 15. et infra II, 15.

4. Ἔτη πολλά, ὡς λέγεται. A. ὡς λέγ., ἔτη πολλά.

Ἀπό. Hoc e Cass. Aug. Pal. Cl. Reg. cod. Steph. cod. Bas. Gr. Vind. Ar. Chr. Dan. Pariss. (ut videtur, omnibus), libris Bekkeri, vett. edd. Hermog. περὶ μεθ. δειν. c. 35. recepit Gottl. Olim ὑπό, quod in cod. Bas. corrector dedit. Vid. not.

5. Πρὸ τοῦδε τοῦ πολέμου. Mon. s. παρὰ τοῦ πολ.

Ἐξεδίωξε. A. Mon. s. ἐδίωξε. Cod. Bas. ἐξεδίωκε. „Pollux IX, 157.“ WASS.

Μετὰ τῶν βαρβάρων. Desunt haec Mosqu. b. Ar. Chr. Dan. In postremo atque in Mosqu. man. rec. in marg. posuit.

6. Οὖσαν. In Ar., et, ut videtur, etiam uno Par. omittuntur quae proxime sequuntur δεόμενοι — ξυναλλάξαι σφίσι.

νους, ἀλλὰ τούς τε φεύγοντας ξυναλλάξαι σφίσι, καὶ τὸν τῶν βαρβάρων πόλεμον καταλῦσαι. 7. ταῦτα δὲ ἱκέται καθεζόμενοι ἐς τὸ Ἡραῖον ἐδέοντο. οἱ δὲ Κερκυραῖοι τὴν ἱκετείαν οὐκ ἐδέξαντο, ἀλλὰ ἀπράκτους ἀπέπεμψαν.

(*Οἱ Κορίνθιοι ὑποδέχονται τὴν τιμωρίαν τῶν Ἐπιδαμνίων μίσει τῶν Κερκυραίων.*)

κέ. Γνόντες δὲ οἱ Ἐπιδάμνιοι οὐδεμίαν σφίσιν ἀπὸ Κερκύρας τιμωρίαν οὖσαν, ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο θέσθαι τὸ παρόν· καὶ πέμψαντες ἐς Δελφοὺς, τὸν θεὸν ἐπήροντο,

---

1. ** Τούς τε φεύγοντας] τοὺς πλουσίους. (*Αὐγ.*) — 3. Ἐς τὸ Ἡραῖον] ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἥρας. — 4. Τὴν ἱκετείαν οὐκ ἐδέξαντο] οὐχὶ τὴν πρεσβείαν οὐχ [ὑπ]εδέξαντο, ἀλλὰ τὴν τιμωρίαν. τὸ τέλος εἶπεν ἀντὶ τῆς πράξεως, συντομώτερον εἰπὼν καὶ καινότερον. τὸ γὰρ εἰπεῖν ὅτι ὑπεδέξαντο τὴν πρεσβείαν καὶ κατέθεντο τὴν τιμωρίαν ποιῆσαι, μακρὸν ἂν ἐγένετο καὶ σύνηθες κατὰ τὴν φράσιν.

κέ. 7. Τιμωρίαν οὖσαν] βοήθειαν οὖσαν. ἢ ὑπακουστέον τὸ κατὰ τῶν ἀδικούντων. §. Τιμωρίαν, κατὰ τῶν ἀδικούντων αὐτοὺς δηλαδὴ, ἐκδίκησιν. (λ. *Αὐγ.*). — Θέσθαι τὸ παρόν] θέσθαι τὸ εὖ θέσθαι, τὸ δὲ παρὸν ἀντὶ τοῦ [τοῦ] παρόντος· ἐβουλεύοντο γὰρ

Φεύγοντας. Marg. Steph. *φυγόντας*. At *φεύγοντες* statim redit c. 26. et ita saepissime exsules dici satis constat. B. *φευον-τας* $\overline{\gamma}$ s. $\overline{\nu}$. Statim post *ξυναλλάξαι* ex A. B. C. Vat. It. Laur. Mosqu. receptum ab Haack. et Bekk. Vulgo *συναλλ.*

Καὶ τὸν τῶν βαρβάρων πόλεμον. Priorem articulum omittunt Mosqu. Dan., alterum b.

7. *Ταῦτα δέ.* Priscian., cuius verba statim laudabuntur, *δή*. Mon. s. particulam ignorat.

Ἱκέται καθεζόμενοι. „Priscian. XVIII. p. 1178. ordinem invertit, *καθ. εἰς τὸ Ἡ. ἱκέται*, [nisi ibi ad III, 75. respicitur. P.] sed p. 1174. recte citat; denique p. 1186. corrupte *καθ. δὲ αἰσχύνης ἱκ. δ. ε. τὸν Ἡραῖον* ex secundo libro.“ WASS. De accentu nominis *Ἡρ.* conferre potes de Art. crit. ap. Thuc. c. 12.

Ἱκετείαν. Pal. *ἱκετίαν* sup. ras. et rec. man. superscr. *ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ* $\overline{\sigma}$, $\overline{\tau}$. Sed non ita Thucyd. Vid. Ind. et Lob. ad Phryn. p. 504. (quanquam simile *ἀχρηματία* I, 11.) Scholiasten aliam vocem legisse temere nonnulli suspicati sunt. Vid. not. ad Schol.

Cap. XXV. *Ἀπὸ Κερκύρας τιμωρίαν οὖσαν.* A. *τιμωρίαν ἀπὸ Κερκ. οὖσαν.*

Ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο θέσθαι. Pal. *ἐν ἀπόρῳ εἶχον τὸ θέσθαι.* Quod legendum coniecit Reiske. Vid. not.

Ἐπήροντο. Scripturam Cass. Aug. Cl. Ven. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) cod. Steph. Gr. I. Stephano probatam recepimus cum Gail. Haack. Bekk. In A. *ἐπήρωντο*. Vulgo *ἐπηρώτων*. Hoc

εἰ παραδοῖεν Κορινθίοις τὴν πόλιν ὡς οἰκισταῖς, καὶ τιμωρίαν τινὰ πειρῷντο ἀπ' αὐτῶν ποιεῖσθαι. ὁ δ' αὐτοῖς ἀνεῖλε παραδοῦναι, καὶ ἡγεμόνας ποιεῖσθαι. 2. ἐλθόντες δὲ οἱ Ἐπιδάμνιοι ἐς τὴν Κόρινθον, κατὰ τὸ μαντεῖον παρέδοσαν τὴν ἀποικίαν, τόν τε οἰκιστὴν ἀποδεικνύντες σφῶν ἐκ Κορίνθου ὄντα, καὶ τὸ χρηστήριον δηλοῦντες· ἐδέοντό τε μὴ σφᾶς περιορᾷν διαφθειρομένους, ἀλλ' ἐπαμῦναι. 3. Κορίνθιοι δὲ κατά τε τὸ δίκαιον ὑπεδέξαντο τὴν τιμωρίαν, (νομίζοντες οὐχ ἧσσον ἑαυτῶν εἶναι τὴν ἀποικίαν ἢ Κερκυραίων,) ἅμα δὲ καὶ μίσει τῶν Κερκυραίων, ὅτι αὐτῶν παρημέλουν ὄντες ἄποικοι. 4. οὔτε γὰρ ἐν πανηγύρεσι ταῖς κοιναῖς διδόντες γέρα τὰ νομι-

Ὀλ. πε'.
ἔτ. δ'.
πρὸ Χρ.
υλϛ'.

καὶ τὴν πόλιν παραδοῦναι καὶ τιμωρίαν λαβεῖν. (λ. Αὐγ.) — 1. Κορινθίοις ὡς οἰκισταῖς] διὰ τὸν Φάλιον δηλονότι, ἐφ' ὅσον οἰκιστὴς αὐτὸς ἦν, Κορίνθιος ὤν. (λ. Κασσ.) — Ὡς οἰκισταῖς] οὐχ ὅτι ἀληθῶς Κορίνθιοι αὐτοὺς ᾤκισαν, ἀλλ' ἐφ' ὅσον ὁ οἰκιστὴς Φάλιος Κορίνθιος ἐγένετο. (λ. Αὐγ.) — 3. Καὶ ἡγεμόνας ποιεῖσθαι] τοὺς Κορινθίους. (λ. Αὐγ.) — 4. Κατὰ τὸ μαντεῖον] κατὰ τὸ μάντευμα. (λ. Αὐγ.) — 5. Παρέδοσαν τὴν ἀποικίαν] τοῖς Κορινθίοις δηλονότι. (λ. Αὐγ.) — Τόν τε οἰκιστήν] Φάλιον. — 8. Κατά τε τὸ δίκαιον] κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς δίκαιον. ἐνόμιζον γὰρ αὐτῶν μᾶλλον εἶναι τὴν ἀποικίαν. (λ. Κασσ. Αὐγ.) — 11. Ὄντες ἄποικοι] ἤγουν πέμψαντες τὴν ἀποικίαν. (λ. Αὐγ.) — Οὔτε γὰρ ἐν πανηγύρεσιν] ἰστέον ὅτι ὁ γὰρ παρέλκει, καὶ ἀπὸ κοινοῦ τὸ παρημέλουν. ἢ τὸ διδόντες ἀντὶ τοῦ ἐδίδοσαν· ὡς καὶ Ὅμηρος, καρπῷ βριθομένη, ἀντὶ τοῦ βρίθεται. 12. Ἐν πανηγύρεσιν] ἐν Ὀλυμπίοις, Νεμέοις καὶ τοῖς τοιούτοις ἀγῶσιν. §. σημείωσαι δὲ ὅτι οἱ πέμποντες ἀποικίας, οὗτοι ἐποίουν τὰς πανηγύρεις ἐν ἐκείναις ταῖς πόλεσι, καὶ δι' ὁμογενῶν οἰκιστῶν ἀπήρχοντο τῶν ἱερῶν, τουτέστι τῶν θυσιῶν. (Βασ.) — Γέρα τὰ νομι-

de eadem re habes I, 118. (cf. II, 54.), illud de simili III, 92.

Πειρῷντο. A. *ἐπειρῶντο.*

Ποιεῖσθαι. Ar. pergit *ἐλθόντες δέ*, omissis reliquis.

Αὐτοῖς. Cod. Bas. a pr. man. (nam corrector vulgatum substituit) C. Chr. Dan. b. *αὐτήν.* Male autem vulgo virgula interpungunt post *αὐτοῖς·* nam ita pronomen ad Epidamnios referendum esset, quod paulo ante de Corinthiis dictum erat.

2. *Ἐς τὴν Κόρινθον. Τήν* deest Mon. s.

Παρέδοσαν. Mon. s. *παρέδωκαν,* C. *παρέδοσαν τὴν ἀποικίαν* om.

Ἀποδεικνύντες. D. *ἀποδεικνύοντες.*

Ἐδέοντό τε. Mon. s. *τε* om., marg. Steph. *τότε* habet, sed hoc ipse Steph. damnat utpote ex errore natum, repetita per imprudentiam syllaba $\overline{\tau o}$.

Διαφθειρομένους. C. Vat. cod. Bas. E. Vind. Ar. Chr. Dan. *φθειρομ.* Eadem verba in nonnullis libris permutantur I, 110, III, 58.

3. *Κατά τε.* Iunt. *καθάτε.*

Ἑαυτῶν εἶναι. Prius ignorat A.

4. *Ἐν πανηγύρεσι.* Gr. *ἐν ταῖς παν.*

ζόμενα, οὔτε Κορινθίῳ ἀνδρὶ προκαταρχόμενοι τῶν ἱερῶν, ὥςπερ αἱ ἄλλαι ἀποικίαι, περιφρονοῦντες δὲ αὐτοὺς, καὶ χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὅμοια τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις, καὶ τῇ ἐς πόλεμον παρασκευῇ δυνατώτεροι, ναυτικῷ δὲ καὶ πολὺ προέχειν ἔστιν ὅτε ἐπαιρόμενοι καὶ κατὰ τὴν τῶν Φαιάκων προενοίκησιν τῆς Κερκύρας, κλέος ἐχόντων τὰ περὶ τὰς ναῦς. ᾗ καὶ μᾶλλον ἐξηρτύοντο τὸ ναυτικὸν, καὶ ἦσαν οὐκ ἀδύνατοι· τριήρεις γὰρ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν ὑπῆρχον αὐτοῖς, ὅτε ἤρχοντο πολεμεῖν.

ζόμενα] τὰς τιμὰς καὶ προεδρίας. — 1. *Προκαταρχόμενοι τῶν ἱερῶν*] διδόντες τὰς καταρχάς. (λ. Κασσ. Αὐγ.) — *Κορινθίῳ ἀνδρὶ προκαταρχόμενοι τῶν ἱερῶν*] ἔθος γὰρ ἦν ἀρχιερέας ἐκ τῆς μητροπόλεως λαμβάνειν. — 2. *Αἱ ἄλλαι ἀποικίαι*] ἀντὶ τοῦ, αἱ πεμφθεῖσαι ἀποικίαι. — *Περιφρονοῦντες δὲ αὐτούς*] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις, ἀντὶ τοῦ περιφρονοῦντες αὐτῶν. — 6. *Ἔστιν ὅτε ἐπαιρόμενοι*] οὐ γὰρ ἀεὶ πλέον εἶχον ναυτικόν· διὰ τοῦτό φησιν, ἔστιν ὅτε. — *Κατὰ τὴν τῶν Φαιάκων προενοίκησιν*] ἀντὶ τοῦ ὁμοίως τῇ προενοικήσει τῶν Φαιάκων. προενοικήσει λέγει τῆς Κερκύρας· καὶ γὰρ οἱ Φαίακες παλαιότεροι ἦσαν τῶν Κερκυραίων, καὶ ἄριστοι τὰ ναυτικά. (λ. Αὐγ.) §. Ὡς τῶν Κερκυραίων οὕτω δοξαζόντων λέγει, καὶ οὐχὶ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ· ἀεὶ γὰρ τὸ μυθῶδες φεύγει. — 7. *Κλέος ἐχόντων*] τῶν Φαιάκων ἐς τὰ περὶ τὰς ναῦς. (λ. Αὐγ.) — 8. *Ἡι καὶ μᾶλλον*] τὸ ᾗ ἀντὶ τοῦ διό· διὸ καὶ μᾶλλον· διὰ τὴν φήμην τῶν Φαιάκων, μὴ φανεῖεν χείρους. (λ. Αὐγ.) — *Καὶ ἦσαν οὐκ ἀδύνατοι*] τὸ οὐκ ἀδύνατοι μεσότητός ἐστι ῥῆμα, οἷον οὔτε τελείως δυνατοὶ οὔτε ἀσθενεῖς. — 10. ** *Πολεμεῖν*] πρὸς Κορινθίους. (λ. Αὐγ.)

Κορινθίῳ ἀνδρί. Dan. b. *Κορινθίων ἀ.*

Προκαταρχόμενοι. C. *προκατερχόμενοι.*

Ἐκεῖνον τὸν χρόνον. G. *τὸν χρόνον* s. v. al. man. additum habet.

Ὅμοια. It. *ὁμοία.* Noli *ὅμοιοι* coniicere. Vid. I. 1. p. 104.

Τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις. Postremum ignorat aut potius *δυνατωτάτοις* ei substituit A.

Τῇ ἐς πόλεμον παρασκευῇ. E. *τῇ παρ. τῇ ἐς πόλ.*

Καὶ πολὺ προέχειν ἔστιν ὅτε ἐπαιρόμενοι. A. *ἔστ. ὅτε καὶ πολὺ προέχ. ἐπαιρ.* Mon. s. om. *καί.*

Τὴν τῶν Φαιάκων. E. et Laur. om. *τῶν.*

Τὸ ναυτικόν. Pal. Vind. Mosqu. Ar. Chr. Dan. marg. Steph. *τὰ ναυτικά.* Reg. (G.) *τὸν ναυτικόν.*

Οὐκ ἀδύνατοι. In I. *οὐκ*, in marg. al. man. adiectum.

Τριήρεις γὰρ εἴκοσι. F. *τριήρεις εἴκ. γάρ.*

(Κορινθίων ὠφελείας ἐς τὴν Ἐπίδαμνον πεμφθείσης οἱ Κερκυραῖοι τὴν πόλιν πολιορκοῦσι.)

κϛ'. Πάντων οὖν τούτων ἐγκλήματα ἔχοντες οἱ Κορίνθιοι, ἔπεμπον ἐς τὴν Ἐπίδαμνον ἄσμενοι τὴν ὠφέλειαν, οἰκήτορά τε τὸν βουλόμενον ἰέναι κελεύοντες, καὶ Ἀμπρακιωτῶν καὶ Λευκαδίων καὶ ἑαυτῶν φρουρούς. 2. ἐπορεύθησαν δὲ πεζῇ ἐς Ἀπολλωνίαν, Κορινθίων οὖσαν ἀποικίαν, δέει τῶν Κερκυραίων, μὴ κωλύωνται ὑπ' αὐτῶν κατὰ θάλασσαν περαιούμενοι. 3. Κερκυραῖοι δὲ ἐπειδὴ ᾔσθοντο τούς τε οἰκήτορας καὶ φρουροὺς ἥκοντας ἐς τὴν Ἐπίδαμνον, τήν τε ἀποικίαν Κορινθίοις δεδομένην, ἐχαλέπαινον· καὶ πλεύσαντες εὐθὺς πέντε καὶ εἴκοσι ναυσὶ, καὶ ὕστερον ἑτέρῳ στόλῳ, τούς τε φεύγοντας ἐκέλευον κατ' ἐπήρειαν δέχεσθαι αὐτοὺς, (ἦλθον γὰρ ἐς τὴν Κέρκυραν οἱ τῶν Ἐπιδαμνίων φυγάδες, τάφους τε ἀποδει-

---

κϛ'. 1. Πάντων οὖν τούτων ἐγκλήματα ἔχοντες οἱ Κορ.] ἤγουν ἐγκαλοῦντες ἕνεκα πάντων τούτων οἱ Κορίνθιοι τοῖς Κερκυραίοις. (λ. Αὐγ.) — Ἐγκλήματα ἔχοντες] ἀντὶ τοῦ, κατὰ τῶν Κερκυραίων ἐγκαλοῦντες. (λ. Αὐγ.) πρὸς Κορινθίους ἰδίως εἶπε τὸ ἐγκαλεῖν ἐγκλήματα ἔχειν. — 2. Τὴν ὠφέλειαν] ὠφέλεια, βοήθεια, συμμαχία, ἐπικουρία. — 4. Καὶ ἑαυτῶν φρουρούς] ἔπεμπον δηλονότι. (λ. Αὐγ.) — 7. Περαιούμενοι] πλέοντες. (λ. Αὐγ.) — 9. Τήν τε ἀποικίαν Κορινθίοις δεδομένην] τουτέστι, τὴν τῶν Ἐπιδαμνίων τοῖς Κορινθίοις ἀναφερομένην. (λ. Αὐγ.) — 11. Τούς τε φεύγοντας] τοὺς πλουσίους, [τοὺς φυγάδας. (λ. Κασσ. Αὐγ.)] — 12. Κατ' ἐπήρειαν] κατὰ βλάβην καὶ στάσιν, ὅπως πάλιν στασιάσωσιν, [ἢ κατ' ἀπειλήν. (λ. Κασσ.)] τρία εἴδη ὀλιγωρίας, καταφρόνησις, ἐπηρεασμὸς, καὶ ὕβρις. τούτων γὰρ καταφρονεῖ τις, ἃ μηδενὸς ἡγεῖται. καὶ γὰρ ὁ ἐπηρεάζων φαίνεται καταφρονεῖν. ἔστι γὰρ κατὰ Ἀριστοτέλην ὁ ἐπηρεασμὸς ἐμποδισμὸς — —. (Αὐγ. Ῥοστγ.) — Αὐτούς] τοὺς Ἐπιδαμνίους. (λ. Αὐγ.) — 13. ** Ἀποδεικνύντες] οἱ

Cap. XXVI. Κελεύοντες. Hic finitur fragmentum Mon. s.

Καὶ ἑαυτῶν. Gr. I. καὶ αὐτῶν.

2. Κωλύωνται. Vat. ο̄ suprascriptum habet.

Θάλασσαν. Ita Cass. Aug. A. C. Pal. It. Reg. cod. Bas. Laur. etiam D., sed in hoc ττ s. σσ. et Haack. Bekk. Vulgo θάλατταν. Vid. I. 1. p. 210.

3. Ἤισθοντο. Exhibuimus cum Haack. et Bekk. scripturam Cass. Aug. Ven. A. C. F. Pal. It. H. Reg. (G.) Gr. B. I. Laur. Vind. b. Vasc. In Ven. et A. praeterea pro ἐπειδή legitur ἐπεί. Vulgata exemplaria scribunt ἐπειδὴ ᾔσθηντο.

Ἥκοντας ἐς τὴν Ἐπίδ. A. εἰς τὴν Ἐπίδ. ἥκοντας.

Πλεύσαντες. F. πλάσαντες.

Τούς τε φεύγοντας — αὐτούς. „Suidas in ἐπήρεια.“ WASS. Zonar. ibid., ubi male τοὺς δέ scribitur.

Τάφους τε. G. (?) H. Vat. It. τάφους δέ.

κνύντες καὶ ξυγγένειαν, ἣν προϊσχόμενοι, ἐδέοντο σφᾶς κατάγειν·) τούς τε φρουροὺς, οὓς Κορίνθιοι ἔπεμψαν, καὶ τοὺς οἰκήτορας ἀποπέμπειν. 4. οἱ δὲ Ἐπιδάμνιοι οὐδὲν αὐτῶν ὑπήκουσαν. ἀλλὰ στρατεύουσιν ἐπ' αὐτοὺς οἱ Κερκυραῖοι τεσσαράκοντα ναυσὶ μετὰ τῶν φυγάδων, ὡς κατάξοντες, καὶ τοὺς Ἰλλυριοὺς προςλαβόντες. 5. προςκαθεζόμενοι δὲ τὴν πόλιν, προεῖπον, Ἐπιδαμνίων τε τὸν βουλόμενον καὶ τοὺς ξένους ἀπαθεῖς ἀπιέναι· εἰ δὲ μὴ, ὡς πολεμίοις χρήσασθαι. ὡς δ' οὐκ

πλούσιοι. (*Αὐγ.*) — 1. *Προϊσχόμενοι*] *προτείνοντες.* (*λ. Αὐγ.*) — 2. *Τούς τε φρουρούς*] *ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐκέλευον οἱ Κερκυραῖοι.* (*λ. Αὐγ.*) — 3. *Ἀποπέμπειν*] *τῆς Ἐπιδάμνου.* (*λ. Αὐγ.*) — 4. *Ἀλλὰ στρατεύουσι ἐπ' αὐτούς*] *καὶ ἐκστρατεύουσι κατ' αὐτῶν.* (*λ. Αὐγ.*) — 6. *Ὡς κατάξοντες*] *τοὺς φυγάδας τοῦτο γὰρ ὑπακουστέον. τὸ ἑξῆς, στρατεύουσι καὶ τοὺς Ἰλλυριοὺς προςλαβόντες* (*λ. Κασσ.*) — 7. *Προςκαθεζόμενοι δὲ τὴν πόλιν*] *τὴν πόλιν Θουκυδίδειον, τῇ πόλει*

Προϊσχόμενοι. Pal. *προὐσχόμενοι.*

Ἐδέοντο. Cass. Aug. Cl. A. Reg. (?) Laur. *ἐδέοντό τε.* Male; nam respondent sibi haec *τούς τε φεύγοντας* — *τούς τε φρουρούς.*

Κορίνθιοι. Vulgo *οἱ Κορίνθιοι*, et ita Haack. Articulum omittunt Cass. Aug. Vat. It. cod. Bas. Laur. Bekk.

4. *Οἱ δὲ Ἐπιδάμνιοι.* Reg. (G.) H. I. *ὡς δὲ οἱ Ἐπιδ.*, et Reg. atque H. paulo post omittunt *ἀλλά.* Quae scriptura Gailio probata aperte docto homini debetur, qui Thucydidem minus abrupte loqui voluit. Cf. I. 1. p. 291. Pro *οὐδέν* It. *οὐδέ.*

Στρατεύουσιν ἐπ' αὐτούς. H. *ἑαυτοὺς στρατεύουσι.* *Ἑαυτούς* etiam Vat. It. Laur.

Τεσσαράκοντα ναυσί. Hoc ordine verba exhibent Cass. Aug. F. Pal. It. Vat. Reg. (G.) Haack. Bekk. Vulgo inverso ordine leguntur. Ed. Bas. *ναυσί τε τεσσ.* Cod. Bas. *ναυσὶ τεσσ. τε.*

Κατάξοντες. Huic voci in impressis exemplaribus subiicitur pronomen *αὐτούς*, quod cum Cass. Aug. Cl. Ven. A. C. Pal. It. Vat. Laur. Gr. B. E. I. Ar. Chr. Dan. Ald. ed. Bas. Schol. (ad quem vid. not.) Bekk. omisimus. Ante *κατάξοντες* in A. excidit *ὡς*, quod Gail. temere uncis notavit.

Ἰλλυριούς. Cass. Cl. Gr. I. *Ἰλλυρικούς.* „Male." WASS. F. *Ἰλλιριούς.*

Προςλαβόντες. D. *προςλαμβόντες.* Ita etiam I., sed hic *μ.* del.

5. *Τὴν πόλιν.* Ita Cass. Aug. Cl. Pal. Reg. libri Bekkeri. cod. Bas. plerique Parr. marg. Steph. Priscian. p. 1283. *Τῇ πόλει* habent B. D. I. b. vett. edd. Cf. not.

Ἐπιδαμνίων. Reg. *Κορίνθιον*, emendat. in marg.

Ἀπιέναι. Aug. *ἰέναι*, quod man. rec. correxit.

Χρήσασθαι. Hoc plerique codd., Cass. Aug. Cl. Ven. C. Pal. It. Vat. H. Reg. Gr. B. D. I. Ar. Chr. Ald. Flor. Bas. Steph. 1., suppeditant. „Quod ausus non fuerim mutare in *χρήσεσθαι*, licet id requirente structura oraἐπείθοντο, οἱ μὲν Κερκυραῖοι (ἔστι δὲ ἰσθμὸς τὸ χωρίον) ἐπολιόρκουν τὴν πόλιν.

(Κορίνθιοι ἀποικίαν καὶ στόλον ἐς τὴν Ἐπίδαμνον παρασκευάζονται.)

κζʹ. Κορίνθιοι δ', ὡς αὐτοῖς ἐς τῆς Ἐπιδάμνου ἦλθον ἄγγελοι ὅτι πολιορκοῦνται, παρεσκευάζοντο στρατιάν· καὶ ἅμα ἀποικίαν ἐς τὴν Ἐπίδαμνον ἐκήρυσσον, ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ τὸν βουλόμενον ἰέναι· εἰ δέ τις τὸ παραυτίκα μὲν μὴ ἐθέλοι ξυμπλεῖν, μετέχειν δὲ βούλεται τῆς ἀποικίας, πεντήκοντα δραχμὰς καταθέντα Κορινθίας μένειν. ἦσαν δὲ καὶ οἱ πλέοντες πολλοὶ, καὶ οἱ τἀργύριον καταβάλλοντες. 2. ἐδεήθησαν δὲ καὶ τῶν Μεγαρέων ναυσὶ σφᾶς ξυμπροπέμψειν, εἰ ἄρα κωλύοιντο ὑπὸ Κερκυραίων πλεῖν. οἱ δὲ παρεσκευάζοντο αὐτοῖς ὀκτὼ ναυσὶ

κοινόν. — 1. Ἐπείθοντο] οἱ Ἐπιδάμνιοι δηλονότι. — Ἰσθμός] γῆ ἀμφιθάλασσος. (λ. Κασσ. Αὐγ.)

κζʹ. 4. Πολιορκοῦνται] οἱ Ἐπιδάμνιοι. — 5. Ἐπὶ τῇ ἴσῃ] λείπει τιμῇ. ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ ἰέναι, τοῖς Ἐπιδαμνίοις δηλονότι, [ἵνα κἀκεῖ ἔχοιεν πάντα ὡς ἐν Κορίνθῳ. (λ. Κασσ. Αὐγ.)] — 6. Εἰ δέ τις τὸ παραυτίκα — —] τουτέστιν, εἴ τις οὐ βούλεται ἀπιέναι, ἀλλὰ ἔχειν λόγον ὅτι συνήργησεν εἰς τὴν ἀποικίαν, διδότω δραχμὰς πεν-

---

tionis, donec in veteri exemplari inveni." STEPH. Hinc Steph. 2. Duk. Gottl. Haack. χρήσεσθαι praebent, quod exstat etiam in Mosqu. et, si quid e silentio collatorum colligere licet, in Vind. Monn. Dan. et aliquot Parr. Vid. I. 1. p. 158. Nobiscum facit Bekk.

Οἱ μὲν Κερκυραῖοι. Ar. οἱ μὲν τῆς Ἐπιδαύρου ἦλθον ἄγγελοι. Caetera desunt.

Ἔστι δὲ ἰσθμός. Sic plene scribunt Cass. Aug. Pal. Reg. (?) H. A. Vulgo (Haack. Bekk.) ἔστι δ' ἰσθμ.

Χωρίον. F. χωρειον.

Cap. XXVII. *Ἐκ τῆς Ἐπιδάμνου.* Dan. om. ἐκ τῆς.

Στρατιάν. Cass. A. C. E. Vind. Mosqu. m. b. Ar. Chr. Dan. στρατείαν.

Μὴ ἐθέλοι. In G. μή s. v. al. man. Ἐθέλοι autem exhibent Cass. Aug. Pal. It. Vat. H. Gr. Vind. B. m. Dan. Ald. Flor. (ubi in exempl. Vin. marg. adscriptum ἐθέλει,) Bekk. In I. ἐθέλει, sed οι s. ει ead. man. Vulgo ἐθέλει, et ita Haack. Vid. not. Optativum habet etiam Photii cod. s. παραυτίκα p. 286., ubi male εἰ δὲ ταῖς scribitur.

Κορινθίας. Cl. C. Reg. (G.) H. Vat. Gr. D. I. E. Vall. marg. Steph. Tus. Κορινθίοις, quod etiam Schol. invenit. Vid. not.

Τἀργύριον. Ita Cass. Aug. A. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) marg. Steph. pro vulg. τὸ ἀργύρ. Cf. I. 1. p. 211.

Ξυμπροπέμψειν. Ita Cass. Aug. Cl. Ven. A. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Gr. pro vulg. ξυμπροπέμψαι. Vid. I. 1. p. 159. Nobiscum Haack. et Bekk.

Κωλύοιντο. Dan. κωλύοντο. C. κωλύειντο.

ξυμπλεῖν, καὶ Παλῆς Κεφαλλήνων τέσσαρσι. καὶ Ἐπιδαυρίων ἐδεήθησαν, οἳ παρέσχον πέντε, Ἑρμιονῆς δὲ μίαν, καὶ Τροιζήνιοι δύο, Λευκάδιοι δὲ δέκα, καὶ Ἀμπρακιῶται ὀκτώ. Θηβαίους δὲ χρήματα ᾔτησαν, καὶ Φλιασίους· Ἠλείους δὲ ναῦς τε κενὰς καὶ χρήματα. αὐτῶν δὲ Κορινθίων νῆες παρεσκευάζοντο τριάκοντα, καὶ τριςχίλιοι ὁπλῖται.

(*Οἱ Κερκυραῖοι μάτην τοῖς Κορινθίοις λόγους προςφέρουσι περὶ ξυμβάσεως.*)

κή. Ἐπειδὴ δὲ ἐπύθοντο οἱ Κερκυραῖοι τὴν παρασκευὴν, ἐλθόντες ἐς Κόρινθον μετὰ Λακεδαιμονίων καὶ Σικυωνίων πρέσβεων, οὓς παρέλαβον, ἐκέλευον Κορινθίους τοὺς ἐν Ἐπιδάμνῳ φρουρούς τε καὶ οἰκήτορας ἀπάγειν, ὡς οὐ μετὸν αὐτοῖς Ἐπιδάμνου. 2. εἰ δέ τι

τήκοντα, καὶ μενέτω, φησὶν, ἐν Κορίνθῳ οἰκῶν. — 1. Παλῆς Κεφαλλήνων] Παλῆς, ὡς Μεγαρῆς. πόλις δὲ ἡ Πάλη τῆς Κεφαλληνίας· τετράπολις γάρ ἐστιν ἡ Κεφαλληνία, Πάλη, Κράναια, Σάμαια, Πρώναια.

κή. Παρασκευήν] τὴν οἰκονομίαν τοῦ πολέμου. (λ. Κασσ. Αὐγ.) — 10. Παρέλαβον] ἵνα αὐτοῖς ὦσι μάρτυρες τῶν λόγων, ἢ ἵνα αὐτοὺς αἰδεσθῶσιν οἱ Κορίνθιοι. [σημείωσαι τὸ παρέλαβον ἐπὶ τοῦ φιλικῶς

Παλῆς — Ἑρμιονῆς. Ita pro *Παλῆς* et *Ἑρμιονῆς* restitutum. Vid. I. 1. p. 221.

Κεφαλλήνων. Cass. A. Vat. *Κεφαλήνων.* (Cf. lect. discrep. ad II, 30. et II, 80.) Sed perperam. Vid. I. 2. p. 152. sq.

Ἐπιδαυρίων. A. *Ἐπιδαβρίων.*

Τροιζήνιοι. E. *Τριζήνιοι.*

Φλιασίους. A. *Φλυασίους.*

Ἠλείους δέ. E. Cass. Aug. Pal. It. Vat. A. *δέ* receptum a Bekk. pro vulg. *τε*, quod Haack. servavit. Praeterea A. *Ἠλίους* habet.

Αὐτῶν δὲ Κορινθίων. Hic novum fragmentum cod. Mon. s. incipit. E. *Κορινθωον δὲ αὐτῶν.*

Cap. XXVIII. *Ἐπειδὴ δέ.* C. Gr. D. Laur. E. Mosqu. b. Ar. Chr. Dan. *ἐπεὶ δέ.* Marg. Steph. *ἐπειδή τε.* s. *ὡς δέ.*

Οἱ Κερκυραῖοι τὴν παρασκευήν. s. *τὴν παρ. οἱ Κερκ.*

Ἐς Κόρινθον. *Ἐς* e Cass. Aug. A. F. G. receptum pro *εἰς*, quod etiam Haack. et Bekk. spreverunt.

Τοὺς ἐν Ἐπιδάμνῳ. *Ἐν* om. D., sed habet praeter omnes reliquos codd. etiam auctor libri de Syntaxi in Bekker. Anecdd. I. p. 152., ubi laudantur verba *ἐκέλευον — Ἐπιδάμνῳ.*

φρουρούς. C. *φρουράς.*

Καὶ οἰκήτορας. Ven. *καὶ τοὺς οἰκ.*

Ἐπιδάμνου. Gr. *τοῦ Ἐπιδ.*

Δέ τι. Ar. Chr. vett. edd. marg. Steph. *δ' ἔτι.*

ἀντιποιοῦνται, δίκας ἤθελον δοῦναι ἐν Πελοποννήσῳ παρὰ πόλεσιν αἷς ἂν ἀμφότεροι ξυμβῶσιν· ὁποτέρων δ' ἂν δικασθῇ εἶναι τὴν ἀποικίαν, τούτους κρατεῖν. ἤθελον δὲ καὶ τῷ ἐν Δελφοῖς μαντείῳ ἐπιτρέψαι. 3. πόλεμον δὲ οὐκ εἴων ποιεῖν· εἰ δὲ μὴ, καὶ αὐτοὶ ἀναγκασθήσεσθαι ἔφασαν, ἐκείνων βιαζομένων, φίλους ποιεῖσθαι οὓς οὐ βούλονται, ἑτέρους τῶν νῦν ὄντων μᾶλλον, ὠφελείας ἕνεκα. 4. οἱ δὲ Κορίνθιοι ἀπεκρίναντο αὐτοῖς, ἢν τάς τε ναῦς καὶ τοὺς βαρβάρους ἀπὸ Ἐπιδάμνου ἀπαγάγωσι, βου-

---

ἔλαβον, καὶ ὡς συναγωνιστάς. (λ. Κασσ. Αὐγ.)]. — 1. Δίκας ἤθελον δοῦναι] ἐπιτρέψαι δικαστηρίῳ καὶ κριθῆναι ἐβούλοντο. — Δίκας ἤθελον δοῦναι] ἀντὶ τοῦ, ἔλεγον δίκας ἀμφοτέρους διδόναι, αὐτούς τε Κορινθίους καὶ Κερκυραίους δικάσασθαι ἔνθα βούλωνται καὶ συμφωνήσωσιν. (λ. Κασσ. Αὐγ.) — 2. Ξυμβῶσιν] ξυμφωνήσωσιν. — 3. Δικασθῇ] ἀποφανθῇ. — Ἤθελον δὲ καὶ τῷ ἐν Δελφοῖς μαντείῳ ἐπιτρέψαι] ἀντὶ τοῦ, ἔλεγον δὲ, ὅτι ἐρωτήσωμεν καὶ τὸ μαντεῖον, τίσι νέμει τὴν ἀποικίαν καὶ τὰ δίκαια. (λ. Κασσ. Αὐγ.) ἴσως γὰρ οὐκ ἐπύθοντο τὸν χρησμὸν ὃν ἔλαβον οἱ Ἐπιδάμνιοι διὰ Κορινθίους. — 4. Ἐπιτρέψαι] τὴν ἐπιτροπὴν τῆς κρίσεως δοῦναι (λ. Αὐγ.) — 5. Εἰ δὲ μή] εἰ δὲ οὐκ ἐθελήσουσι παῦσαι τὸν πόλεμον. (λ. Αὐγ.) — 6. Βιαζομένων] ἀντὶ τοῦ βιαζόντων. (λ. Αὐγ.) — Οὓς οὐ βούλονται] οἱ Κερκυραῖοι, οὐχὶ οἱ Κορίνθιοι. (λ. Αὐγ.) — 7. Ἑτέρους τῶν νῦν ὄντων μᾶλλον] ἄλλους ἀπὸ τῶν παρόντων φίλων. ἢ ἑτέρους λέγει μᾶλλον φίλους τῶν παρόντων φίλων. — Τῶν νῦν ὄντων] τῶν νῦν ἰσχυόντων. λέγει δὲ Ἀθηναίους. — 9. Τοὺς βαρβάρους] τοὺς Ταυλαντίους. — Ἀπάγωσιν] ἀποστήσωσιν. (λ. Αὐγ.) —

Δίκας — ξυμβῶσιν. „Citavit Schol. Eurip. Orest. v. 1644. vol. IV. p. 545. Matth., ubi codex unus διδόναι et alter αἷς δέ pro αἷς ἄν.“ DIND.

Ἀμφότεροι. In I. in marg. al. man. scriptum.

Τῷ ἐν Δελφοῖς. D. ἐν τῷ Δ. Gr. ἐν τῷ ἐν Δ. s. vv. ἤθελον — ἐπιτρέψαι om. Paullo ante C. et Laur. τούτοις pro τούτους. It. τὸ — μαντεῖον.

3. Ἔφασαν. G. (?) ἔφασκον. Οὐ βούλονται. F. ἂν βούλωνται. Μᾶλλον F. om.

4. Αὐτοῖς. In A. in marg. script.

Ἀπαγάγωσι. Ita hic Ven. Laur. Gr. Ar. Chr., paullo post autem Cass. Aug. Reg. Vat. It. Libri ante Stephan. editi in utroque loco ἀπαγάγωσι habent, quod Steph. in marg. reiecit, et ἀπάγωσι recepit, quae in priori loco est scriptura Pal. A. F. G. H. s., in altero C. B. I. Reliqui libri utrum exhibeant, non accurate enotatum est. Ἀπαγάγωσι probavit Wasse et restituerunt Gottl. et Haack. Idem etiam Schol. vulg. habuisse videtur. Vid. not. Steph. Bekkerus optimos libros anxie secutus hic ἀπάγωσι, inferius ἀπαγάγωσι scripsit.

Βουλεύσεσθαι. A. B. C. F. E. Laur. Vind. b. s. Ald. Flor. marg. Steph. βουλεύσασθαι. Mosqu.

λεύσεσθαι· πρότερον δ' οὐ καλῶς ἔχειν, τοὺς μὲν πολιορκεῖσθαι, αὐτοὺς δὲ δικάζεσθαι. 5. Κερκυραῖοι δὲ ἀντέλεγον, ἢν καὶ ἐκεῖνοι τοὺς ἐν Ἐπιδάμνῳ ἀπαγάγωσι, ποιήσειν ταῦτα· ἕτοιμοι δὲ εἶναι καὶ ὥςτε ἀμφοτέρους μένειν κατὰ χώραν, σπονδὰς [δὲ] ποιήσασθαι, ἕως ἂν ἡ δίκη γένηται.

(*Στόλος καὶ ἧσσα Κορινθίων. Ἐπιδάμνου ἐκπολιόρκησις.*)

κθ'. Κορίνθιοι δὲ οὐδὲν τούτων ὑπήκουον, ἀλλ' ἐπειδὴ πλήρεις αὐτοῖς ἦσαν αἱ νῆες, καὶ οἱ ξύμμαχοι παρῆσαν, προπέμψαντες κήρυκα πρότερον πόλεμον προεροῦντα Κερκυραίοις, ἄραντες ἑβδομήκοντα ναυσὶ καὶ πέντε, δισχιλίοις τε ὁπλίταις, ἔπλεον ἐπὶ τὴν Ἐπίδαμνον, Κερκυραίοις ἐναντία πολεμήσοντες. 2. ἐστρατήγει δὲ τῶν

---

2. *Ἀντέλεγον*] οὐκ, ἐναντία ἔλεγον, ἀλλὰ ἴσα· ὡς ἀντίθεος, ὁ ἰσόθεος. — 4. *Ἕτοιμοι δὲ εἶναι — —*] ἀντὶ τοῦ ἑτοίμως ἔχουσιν, εἰ μὴ ἐκεῖνο βούλονται, σπονδὰς ποιήσασθαι, μένειν ἐν Ἐπιδάμνῳ καὶ τοὺς πεμφθέντας Κορινθίων καὶ τοὺς πεμφθέντας Κερκυραίων, μηδὲν πράττοντας εἰς κάκωσιν, ἕως ἂν δίκας δώσωσιν. (λ. Αὐγ.) — 5. *Κατὰ χώραν*] ἐφ' ἡσυχίας, ἵνα μὴ ἐν τῷ μεταξὺ ἀλλήλους ἀδικῶσι.

κθ'. 9. *Προπέμψαντες κήρυκα*] ὅρα ὡς κατεφρόνουν οἱ Κορίνθιοι· οὐ γὰρ λάθρα ἐβούλοντο πλεῖν. — *Κήρυκα*] κήρυξ ἐν πολέμῳ, πρέσβεις ἐν εἰρήνῃ. — 11. *Δισχιλίοις τε ὁπλίταις*] καὶ μὴν ἄνω τρισχιλίους ἡτοίμαζον. ῥητέον οὖν ὅτι ἴσως οὐκ ἦν χρεία τῶν χιλίων·

βούλεσθαι et marg. βουλεύσεσθαι.

Πρότερον δ' οὐ. Ita Cass. Aug. A. C. Pal. Reg. (G.) H. Gr. I. Ar. Chr. s. pro vulg. πρότ. δὲ οὐ, quod Haack. et Bekk. servarunt.

Ἔχειν. A. ἔχει.

Αὐτοὺς δέ. Cum Haack. et Bekk. secuti sumus Cass. Aug. Cl. Ven. A. F. Pal. Reg. (G.) H. Gr. I. Ar. Chr. b. s. Flor. Vulgo enim ἑαυτοὺς δέ.

Ἀντέλεγον. D. ἀντίλεγον.

Ἣν καὶ ἐκεῖνοι. Reg. (?) ἣν ἐκεῖνον.

Ἕτοιμοι. E. ἕτοιμα.

Καὶ ὥςτε. A. om. καί et ὥςτε s. v. habet. Ar. Chr. Dan. b. ὥςτε ignorant. Ex uno libro ὥςτε καί enotavit Goeller. Vid. not.

Σπονδὰς δὲ ποιήσασθαι. Δέ sensum turbat, et a Scholiasta non agnosci videtur; unde delendum putamus. Vid. not.

Cap. XXIX. *Ὑπήκουον.* Hic finitur alterum cod. s. fragmentum.

Παρῆσαν A. om.

Προεροῦντα. D. προςεροῦντα. I. προθεροῦντα. A. ἀγγελοῦντα.

Πολεμήσοντες. B. πολεμήσαντες, ω̄ s. ᾱ. Flor. πολεμίσαντες.

2. *Ἐστρατήγει δέ.* E. ἐστρ. μέν.

μὲν νεῶν Ἀριστεὺς ὁ Πελλίχου, καὶ Καλλικράτης ὁ Καλλίου, καὶ Τιμάνωρ ὁ Τιμάνθους· τοῦ δὲ πεζοῦ, Ἀρχέτιμός τε ὁ Εὐρυτίμου, καὶ Ἰσαρχίδας ὁ Ἰσάρχου. 3. *ἐπειδὴ δὲ ἐγένοντο ἐν Ἀκτίῳ τῆς Ἀνακτορίας γῆς, οὗ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνός ἐστιν, ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ Ἀμπρακικοῦ κόλπου, οἱ Κερκυραῖοι κήρυκά τε προέπεμψαν αὐτοῖς ἐν ἀκατίῳ, ἀπεροῦντα μὴ πλεῖν ἐπὶ σφᾶς, καὶ τὰς ναῦς ἅμα ἐπλήρουν, ζεύξαντές τε τὰς παλαιὰς, ὥςτε πλωΐμους εἶναι, καὶ τὰς ἄλλας ἐπισκευάσαντες.* 4. *ὡς δὲ ὁ κήρυξ τε ἀπήγγειλεν οὐδὲν εἰρηναῖον παρὰ τῶν Κο-*

ἢ καὶ καταφρονοῦντες τῶν Κερκυραίων τοῦτο ποιοῦσιν. — 4. *Ἐν Ἀκτίῳ τῆς Ἀνακτορίας γῆς] ἡ Ἀνακτορία γῆ ἐστὶ τῆς ἠπείρου, τὸ δ' Ἄκτιον λιμήν.* — 6. *Κήρυκά τε προέπεμψαν] ἵνα εἰρηνικὰ φρονοῦντες δηλώσωσιν.* — 7. *Ἀπεροῦντα] ἀπαγορεύσοντα, ἀποστρέψοντα, τὰ ἐναντία ἐροῦντα.* — 8. *Ἐπλήρουν] ἀνδρῶν δηλονότι.* — *Ζεύξαντες] ζυγώματα αὐταῖς ἐνθέντες εἰς τὸ συνέχεσθαι.* §. *εὐτρεπίσαντες, τοὺς ζυγοὺς ἁρμόσαντες ἐν αὐταῖς. καὶ γὰρ ἔθος ἔχουσιν αἴρειν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν οὐ πλεουσῶν νεῶν. (λ. Κασσ. Αὐγ.)* — *Τὰς παλαιάς] οὐδεμία καινὴ ναῦς ἦν, εἴ γε τὰς μὲν ἔζευξαν διαλελυμένας οὔσας καὶ ζυγωμάτων προςδεηθείσας εἰς συνοχὴν, τὰς δὲ ἐπεσκεύασαν. (λ. Αὐγ.)* — 9. *Ἐπισκευάσαντες] ἐπισκευάζω τὸ ἐκ παλαιότητος εἰς νέαν κατάστασιν εἰδοποιῶ, καὶ ἐπισκευαστὴς, ὁ τῶν σαθρῶν οἰκοδόμος. (λ. Αὐγ.)* — *Ἐπισκευάσαντες] ἐκ σαθρότητος νέας ποιήσαντες. (λ. Κασσ. Αὐγ.)* — 10. *Εἰρηναῖον] εἰρήνης*

Πελλίχου. Ita Cass. Aug. Cl. Pal. It. Vag. Reg. (quanquam Gail. *Πελίχου* e G. enotat) cod. Steph. Gr. Laur. Vind. m. b. Ar. Chr. Flor. ed. Bas. Vasc. Haack. Bekk. Vulgo *Πελλίκου*. Cf. Kön ad Greg. Cor. p. 291.

Καλλίου. Ven. *Ἀλλίου.* Ar. *Μαλλίου.*

Ἀρχέτιμος. I. *Ἀρχέτυμος.*

Εὐρυτίμου. Dan. Mosqu. *Ἐρυτίμου.*

Ἰσαρχίδας. Ven. *Ἰσαρχίδης.*

3. *Ἐπειδὴ δὲ ἐγένοντο.* Ar. Chr. vett. edd. *ἐπειδὴ δ' ἐγένοντο.* B. *ἐπειδὴ δ' ἐγένετο.* G. *ἐπειδὴ ἐγένοντο, δὲ* s. v. al. man. Gr. Mosqu. *ἐπεὶ δὲ ἐγ.* C. D. I. E. *ἐπεὶ δ' ἐγ.* *Ἐπεί* etiam Laur.

Ἀμπρακικοῦ. Reg. (G.) Vat. It. *Ἀμπρακιακοῦ.* Cf. cap. 55. III, 107.

Ἀκατίῳ. Plerique libri, Cass. Cl. Ven. Vind. I. m. b. Ar. Chr. Dan. vett. edd., *Ἀκτίῳ.* Sic etiam Aug. et Gr., in quibus man. rec. emend. *ἀκατίῳ.* Hoc interpretatus est Valla, et Stephan. (sed vix recte) etiam Schol. agnoscere videtur. In marg. Steph. legitur *καὶ ἐναντία ἀπεροῦντα.* Vid. not.

Τὰς ναῦς ἅμα. A. *ἅμα τὰς ναῦς.*

Ζεύξαντες — τὰς παλαιάς. „Laudat Hermog. p. 354. in exemplum *ὀνόματος ναυπηγικοῦ.*" ABRESCH. Pro *παλαιάς* Corayus *πολλάς* coniecit. At vid. not.

Πλωΐμους. Aug. Pal. It. Vat. Laur. *πλοΐμους.* In Aug. tamen man. rec. ο̄ mutavit in ω̄. Vid. not. ad c. 7.

4. *Ὁ κήρυξ τε ἀπήγγειλε.* D. I. om. *ὁ.* Reg. *ὁ κήρηξ ἀπήγγ.*

Ὀλ. πϛ΄.
ἔτ. α΄.
πρὸ Χρ.
υλε΄.

ρινθίων, καὶ αἱ νῆες αὐτοῖς ἐπεπλήρωντο οὖσαι ὀγδοήκοντα, (τεσσαράκοντα γὰρ Ἐπίδαμνον ἐπολιόρκουν,) ἀνταναγόμενοι καὶ παραταξάμενοι ἐναυμάχησαν· καὶ ἐνίκησαν οἱ Κερκυραῖοι παρὰ πολὺ, καὶ ναῦς πεντεκαίδεκα διέφθειραν τῶν Κορινθίων. 5. Τῇ δὲ αὐτῇ ἡμέρᾳ αὐτοῖς ξυνέβη, καὶ τοὺς τὴν Ἐπίδαμνον πολιορκοῦντας παραστήσασθαι ὁμολογίᾳ, ὥςτε τοὺς μὲν ἐπήλυδας ἀποδόσθαι, Κορινθίους δὲ δήσαντας ἔχειν, ἕως ἂν ἄλλο τι δόξῃ.

(Ὁ πόλεμος διαμένει.)

λ΄. Μετὰ δὲ τὴν ναυμαχίαν οἱ Κερκυραῖοι τροπαῖον στήσαντες ἐπὶ τῇ Λευκίμμῃ τῆς Κερκύρας ἀκρωτηρίῳ,

---

ποιητικόν. (λ. Αὐγ.) — 2. Τεσσαράκοντα] προεῖπε γὰρ ὅτι ἑκατὸν εἴκοσιν εἶχον. — 3. Ἐναυμάχησαν] τὴν ναυμαχίαν ταύτην οὐκ ἀκριβῶς διηγεῖται, πρεσβυτέραν ἴσως οὖσαν αὐτοῦ. διὰ δὲ τῆς φθορᾶς τῶν πεντεκαίδεκα νεῶν τὴν ἐπικράτειαν αὐτῶν δηλοῖ. καὶ αὗται μὲν τελείως διεφθάρησαν, αἱ δὲ λοιπαὶ ἐτραυματίσθησαν, καὶ αἰχμάλωτοι ἐλήφθησαν ἱκανοί. — 4. Παρὰ πολύ] ἀντὶ τοῦ σφόδρα, διαφερόντως, μᾶλλον ἢ πολύ. — 5. Τῇ αὐτῇ δὲ ἡμέρᾳ] δευτέραν νίκην λέγει τῶν Κερκυραίων. — 7. Ἐπήλυδας] ξένους. — Ἀποδόσθαι] πωλῆσαι.

λ΄. Τροπαῖον] τροπαῖον ἡ παλαιὰ Ἀτθὶς, ἧς ἐστιν Εὔπολις, Κρατῖνος, Ἀριστοφάνης, Θουκυδίδης· τρόπαιον ἡ νέα Ἀτθὶς, ἧς

E. (G ?) H. om. τε. Nomen κήρυξ sic, non κῆρυξ, exarant Thucydidis libri. Solus Pal. nonnunquam discedit. Cf. de Art. crit. ap. Thuc. c. 12.

Αἱ νῆες. Artic. om. Reg. (G.)

Ὀγδοήκοντα. G. *ὀγδοήκοντας.*

Ἀντανάγόμενοι. Ita Cass. Aug. Cl. A. C. F. Reg. (G.) H. Vat. It. B. I. Laur. Vind. m. Ar. Chr. vett. edd. Quod, quanquam *παραταξάμενοι* sequitur, non ausi sumus spernere. Vid. Krüg. l. l. p. 295. Vulgo (et Haack.) *ἀνταναγαγόμενοι.* b. *ἀνταγόμενοι.* Nobiscum sentit Bekk.

Καὶ ἐνίκησαν — παραπολύ. „Schol. Arist. Pl. 445. et Suid. in *παραπολύ*, qui exp. *παντελῶς*, et infra *πάνυ*, ex Aristoph. et Dexippo exempla adducens. *Οἱ* abest Schol. Aristoph.“ WASS. Cf. Krüg. l. l. p. 48.

Καὶ ναῦς πεντεκαίδεκα. Gr. b. vett. edd. *καὶ ναῦς τε πεντεκαίδεκα.* D. E. Ar. Chr. *καὶ ναῦς τε πέντε καὶ δέκα.* *καὶ — τε* etiam Laur. De *πεντεκαίδεκα* et *πέντε καὶ δέκα* vid. I. 1. p. 471. et de *καὶ — τε* not. ad I, 9.

Τῶν Κορινθίων. Ar. Chr. *τῶν πολεμίων.*

5. *Τῇ δὲ αὐτῇ.* A. B. Bas. Vasc. Schol. *τῇ αὐτῇ δέ.* Per se non male. Vid. I. 1. p. 502.

Δήσαντας ἔχειν. I. *δήσαντες ἔχειν.*

Ἄλλο τι. Reg. *ἄλλό τι.* Vid. de Art. crit. ap. Thuc. c. 12.

Cap. XXX. *Τροπαῖον.* Pal. *τρόπαιον.* Vid. not. et I. 1. p. 214.

Λευκίμμῃ. Ita Cass. Aug. Ven. F. Pal. Reg. (G.) H. Vat. Vulgo *Λευκίμνῃ.* A. *Λευκόμνῃ.* Vid. I. 2. p. 138.

Κερκύρας. Laur. Ar. Chr. Dan. *Κερκυραίας.* b. *Κερκυρ^{αι}ας.*

τοὺς μὲν ἄλλους οὓς ἔλαβον αἰχμαλώτους ἀπέκτειναν, Κορινθίους δὲ δήσαντες εἶχον. 2. ὕστερον δὲ, ἐπειδὴ οἱ Κορίνθιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ἡσσημένοι ταῖς ναυσὶν ἀνεχώρησαν ἐπ' οἴκου, τῆς θαλάσσης ἁπάσης ἐκράτουν τῆς κατ' ἐκεῖνα τὰ χωρία οἱ Κερκυραῖοι, καὶ πλεύσαντες ἐς Λευκάδα τὴν Κορινθίων ἀποικίαν, τῆς γῆς ἔτεμον, καὶ Κυλλήνην τὸ Ἠλείων ἐπίνειον ἐνέπρησαν, ὅτι ναῦς καὶ χρήματα παρέσχον Κορινθίοις. 3. τοῦ τε χρόνου τὸν πλεῖστον μετὰ τὴν ναυμαχίαν ἐκράτουν τῆς θαλάσσης, καὶ τοὺς τῶν Κορινθίων ξυμμάχους ἐπιπλέοντες ἔφθειρον, μέχρι οὗ Κορίνθιοι περιόντι τῷ θέρει πέμψαντες ναῦς καὶ στρατιὰν, ἐπεὶ σφῶν οἱ ξύμμαχοι ἐπόνουν, ἐστρατοπεδεύοντο ἐπὶ Ἀκτίῳ καὶ περὶ τὸ Χειμέριον τῆς

Ὀλ. πς'.
ἔτ. β'.
πρὸ Χρ.
υλέ.

ἐστι Μένανδρος καὶ οἱ ἄλλοι. (Κασσ. Αὐγ. Ῥοστγ. Βασ.) — 2. Κορινθίους δὲ δήσαντες εἶχον] οὗτοι ἐδέθησαν. καὶ οἱ ἐν Ἐπιδάμνῳ ἄλλοι Κορίνθιοί εἰσι. — 6. Τῆς γῆς ἔτεμον] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις. — Καὶ Κυλλήνην] ἄλλη Κυλλήνη τῆς Ἀρκαδίας. — 7. Ἐπίνειον] ἐπίνειόν ἐστι πόλισμα παραθαλάσσιον, ἔνθα τὰ νεώρια τῶν πόλεων [εἰσίν], ὥςπερ [ὁ] Πειραιεὺς τῶν Ἀθηναίων καὶ [ἡ] Νίσαια τῆς Μεγαρίδος· δύνασαι δὲ ἐπὶ παντὸς ἐμπορίου καὶ παραθαλασσίου χρήσασθαι τῷ ὀνόματι τούτῳ, ὃ νῦν οἱ πολλοὶ κατάβολον καλοῦσι. 8. Τοῦ τε χρόνου τὸν πλεῖστον] ἀεὶ ὁ Θουκυδίδης τὸν πλεῖστον ἀρσενικῶς. — 11. Περιόντι] ἐνισταμένῳ. (λ. Αὐγ.) — 12. Ἐπόνουν] ὑπὸ τῶν Κερκυραίων. — 13. Τὸ Χειμέριον] οὕτω καλεῖται

Ἐπειδή. A. ἐπεί.

Τὴν Κορινθίων. Reg. (G.) τῶν Κορ.

Ἐπίνειον. Ar. Chr. Dan. b. ἐπήνειον.

Κορινθίοις. Additum vulgo et apud Haack. articulum τοῖς cum Cass. Aug. Cl. A. C. F. Vat. It. Laur. B. D. E. Vind. Ar. Chr. b. Ald. Bas. omisimus post Bekk.

3. Τοῦ τε χρόνου τὸν πλεῖστον. Pro τὸν πλεῖστον H. Vat. Gr. D. I. Laur. Ar. Chr. b. τὸ πλεῖστον. At vid. not. ad cap. 5.

Τὴν ναυμαχίαν. Marg. Steph. τῆς ναυμαχίας.

Ἐκράτουν. Simplex verbum pro composito ἐπεκράτουν Bekkero suppeditarunt Cass. Aug. A. Pal. It. Reg. (G.) H.

Ἔφθειρον. C. Gr. Laur. B. b. Ar. Vasc. marg. Steph. male ἔφθειραν.

Μέχρι οὗ. Ita scribendum erat pro vulg. μέχρις οὗ. Vid. I. 1. p. 215.

Περιόντι τῷ θέρει. Reiskius περιϊόντι τ. θ. coniecit, quod Gottleb. receperat. Valla: *circumacta aestate.* Vid. not.

Ναῦς καὶ στρατιάν. C. E. Vind. b. Ar. Chr. Dan. ναῦς καὶ στρατείαν.

Ἐστρατοπεδεύοντο ἐπί. A. ἐστρατοπεδεύοντο ἐν. A. F. ἀντεστρατεύοντο ἐπί. Sic Gail. edit. Sed quomodo codex A. simul duas diversas lectiones exhibere dici potest? an ἀντεστρατεύοντο spectat ad ἀντεστρατοπεδεύοντο?

Θεσπρωτίδος; φυλακῆς ἕνεκα τῆς τε Λευκάδος καὶ τῶν ἄλλων πόλεων ὅσαι σφίσι φίλιαι ἦσαν. 4. ἀντεστρατοπεδεύοντο δὲ καὶ οἱ Κερκυραῖοι ἐπὶ τῇ Λευκίμμῃ ναυσί τε καὶ πεζῷ. 5. ἐπέπλεόν τε οὐδέτεροι ἀλλήλοις, ἀλλὰ τὸ θέρος τοῦτο ἀντικαθεζόμενοι, χειμῶνος ἤδη ἀνεχώρησαν ἐπ' οἴκου ἑκάτεροι.

(Τῶν Κορινθίων νέον στόλον παρασκευαζομένων οἱ Κερκυραῖοι παρ' Ἀθηναίων ἐπικουρίαν αἰτοῦνται.)

Ὀλ. πϛ΄. ἔτ. β΄/γ΄ καὶ γ΄/δ΄. πρὸ Χρ. υλδ΄. καὶ υλγ΄.

λα΄. Τὸν δ' ἐνιαυτὸν πάντα τὸν μετὰ τὴν ναυμαχίαν καὶ τὸν ὕστερον οἱ Κορίνθιοι ὀργῇ φέροντες τὸν πρὸς Κερκυραίους πόλεμον, ἐναυπηγοῦντο, καὶ παρεσκευάζοντο τὰ κράτιστα νεῶν στόλον, ἔκ τε αὐτῆς Πελοποννήσου ἀγείροντες καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἐρέτας, μισθῷ πείθοντες. 2. πυνθανόμενοι δὲ οἱ Κερκυραῖοι τὴν παρασκευὴν αὐτῶν, ἐφοβοῦντο, καὶ (ἦσαν γὰρ οὐδενὸς Ἑλλήνων ἔνσπονδοι, οὐδὲ ἐσεγράψαντο ἑαυτοὺς οὔτε ἐς τὰς Ἀθηναίων σπονδὰς οὔτε ἐς τὰς Λακεδαιμονίων,)

τύπος. — 5. Ἀντικαθεζόμενοι] ἀντιστρατοπεδεύοντες. (λείπ. Αὐγ.)

λα΄. 8. Ὀργῇ φέροντες τὸν πόλεμον] ὀργιζόμενοι διὰ τὸν πόλεμον τῶν Κερκυραίων. — 13. Οὐδενὸς Ἑλλήνων ἔνσπονδοι] οὐκ ἐνεγράφησαν ταῖς σπονδαῖς. (λ. Αὐγ.) — 14. Ἔνσπονδοι] φίλοι. κυρίως δὲ ἔνσπονδος ὁ ἀπὸ πολέμου.

Ἕνεκα τῆς. A. ἕν. τῶν, $\overline{ης}$ s. $\overline{ων}$.

4. Ἐπὶ τῇ Λευκίμμῃ. A. om. Caeterum vide supra §. 1.

Ἐπέπλεόν τε. Pro τε Gr. Ar. Chr. δέ, quod sane exspectes. Vide tamen I. 1. p. 291. sq.

5. Οὐδέτεροι ἀλλήλοις. Pal. ἀλλ. οὐδ. inv. ord.

Cap. XXXI. Τὸν δ' ἐνιαυτὸν πάντα. Marg. Steph. τὸν δ' ἐν. τοῦτον πάντα. Valla: *toto eo post pugnam — anno.*

Νεῶν στόλον. Gr. D. τῶν νεῶν στόλον.

Ἀγείροντες. A. C. Laur. ἀγείραντες. Gr. Ar. Chr. Dan. b. ἐγείροντες. Idem error II, 17. Statim ante ne αὐτῆς τῆς Πελ. exspectes, vid. Ind. et Krüg. l. l. p. 454. sq.

2. Καὶ ἦσαν γάρ. A. om. καί.

Ἑλλήνων. Gr. ἀλλήλων, sed emendatus erat in prima litera error scribentis, ε̄ supra α posito. ἀλλήλων etiam D. I.

Ἐσεγράψαντο. Ita Cass. Aug. Ven. A. F. Pal. It. Vat. H. G. E. Vind. b. marg. Steph. Bekk., quod verbum hinc Schneideri Lexico Gr. inserendum. Cl. ἐνεγράψαντο, quod malit Steph. et cum eo Porson. Adverss. p. 125. Cf. Schol. Vulgo et apud Haack. ἐπεγράψαντο. Reiskius coniecit ἀπεγράψαντο. Cf. I. 1. p. 189.

ἔδοξεν αὐτοῖς, ἐλθοῦσιν ὡς τοὺς Ἀθηναίους, ξυμμάχους γενέσθαι, καὶ ὠφέλειάν τινα πειρᾶσθαι ἀπ᾽ αὐτῶν εὑρίσκεσθαι. 3. οἱ δὲ Κορίνθιοι, πυθόμενοι ταῦτα, ἦλθον καὶ αὐτοὶ ἐς τὰς Ἀθήνας πρεσβευσόμενοι, ὅπως μὴ σφίσι πρὸς τῷ Κερκυραίων ναυτικῷ τὸ * Ἀττικὸν * προσγενόμενον, ἐμπόδιον γένηται θέσθαι τὸν πόλεμον ᾗ βούλονται. 8. καταστάσης δὲ ἐκκλησίας, ἐς ἀντιλογίαν ἦλθον. καὶ οἱ μὲν Κερκυραῖοι ἔλεξαν τοιάδε.

(b. *Λόγος Κερκυραίων.* λβ´—λς´.)

(*Προοίμιον τριῶν κεφαλαίων*, α´. §. 1. 2. β´. §. 3. 4. γ´. §. 5.)

λβ´. „Δίκαιον, ὦ Ἀθηναῖοι, τοὺς μήτε εὐεργεσίας μεγάλης μήτε ξυμμαχίας προοφειλομένης ἥκοντας παρὰ τοὺς πέλας ἐπικουρίας, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς νῦν δεησομένους,

---

λβ´. Δίκαιον, ὦ Ἀθηναῖοι] οὔτε εὐεργεσίαν ὀφείλετε, ὦ Ἀθηναῖοι, οὔτε συμμαχίαν ἢ ἡμῖν ἢ τοῖς Κορινθίοις. δίκαιον ουν ἐστὶ τοὺς πρὸς τοιούτους ἥκοντας δεησομένους ἐπικουρίας πρῶτον ἀναδιδάξαι ὅτι μάλιστα συμφέροντα δέονται. Δίκαιον ἀντὶ τοῦ εὔλογον. ἡ τοῦ Κερκυραίου δημηγορία μᾶλλον τὸ συμφέρον προβάλλεται ἤπερ τὸ δίκαιον, ἡ δὲ τοῦ Κορινθίου μᾶλλον τὸ δίκαιον ἤπερ τὸ συμφέρον· οἱ γὰρ Κορίνθιοι σύμμαχοι ἦσαν, οἱ δὲ Κερκυραῖοι ναῦς εἶχον ἑκατὸν εἴκοσι. — Τοὺς μήτε εὐεργεσίας —] ἡμᾶς τοὺς Κερκυραίους. (λ. Αὐγ.) — 10. Παρὰ τοὺς πέλας] πέλας τῇ γνώμῃ· οὐ γάρ ἐστιν ἡ Κέρκυρα πέλας τῶν Ἀθηναίων. —

Ὡς τοὺς Ἀθηναίους. C. Laur. *ὡς τοὺς Ἀθηναίων.*

3. *Πρεσβευσόμενοι.* Malim *πρεσβευόμενοι.* Cf. V, 39.

Τῷ Κερκυραίων ναυτικῷ. Cass. Aug. Pal. *Κερκυραίῳ*, Valla: *classis Attica ad Corcyrensem adiecta.* Quae scriptura oppositi adiectivi causa probari potuisset, si *Κερκυραῖος* pro *Κερκυραϊκός* a Thucydide dictum esse constaret. Laur. *τὸ — ναυτικόν.*

Τὸ Ἀττικόν. Quod ante *τό* vulgo (et apud Haack.) additur *καί*, recte omittunt Cass. Aug., ubi rec. man. adscr., A. Vat. It. G. (?) Vall. Idem in H. parum conspicitur. *Ἀττικόν* autem suppeditarunt Cass. Pal. Cl. A. F. Pal. Reg. It. Vat. H. Reg. (G.) Gr. D. I. Chr. (hic ex emend.) marg. Steph. Vall. Idem in m. supra script. Vulgo (et apud Haack.) *αὐτῶν*, per se quidem haud male, quum ex *Ἀθήνας* facile repetatur nomen *Ἀθηναίων*. Vid. I. 1. p. 102. sq. Sed hic codicum auctoritas et concinnitatis leges alteram scripturam praeferri iusserunt, quam etiam Bekk. recepit.

Βούλονται. Gr. m. *βούλωνται.* I. *βούλονται*, ω s. ο ead. man.

4. *Ἐκκλησίας.* E. ante *ἐκκλησίας* male addit *τῆς*. *Οἱ μέν.* Fl. deest *μέν.*

Cap. XXXII. *Δίκαιον.* Unus Par. *ίκαιον* relicto spatio ad scribendam literam maiusculam.

Προοφειλομένης. Ita A. C. F. Reg. (G.) Gr. D. E. Ar. Chr. Bar. Ald. ed. Bas. marg. Steph.

ἀναδιδάξαι πρῶτον, μάλιστα μὲν, ὡς καὶ ξύμφορα δέονται, εἰ δὲ μὴ, ὅτι γε οὐκ ἐπιζήμια· ἔπειτα δὲ, ὡς καὶ τὴν χάριν βέβαιον ἕξουσιν· εἰ δὲ τούτων μηδὲν σαφὲς καταστήσουσι, μὴ ὀργίζεσθαι, ἢν ἀτυχῶσι. 2. Κερκυραῖοι δὲ μετὰ τῆς ξυμμαχίας τῆς αἰτήσεως καὶ ταῦτα πιστεύοντες ἐχυρὰ ὑμῖν παρέξεσθαι, ἀπέστειλαν ἡμᾶς. 3. Τετύχηκε δὲ τὸ αὐτὸ ἐπιτήδευμα πρός τε ὑμᾶς ἐς τὴν χρείαν ἡμῖν ἄλογον, καὶ ἐς τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ἐν τῷ παρόντι ἀξύμφορον. 4. ξύμμαχοί τε γὰρ οὐδενός πω ἐν τῷ προτοῦ

3. *Τὴν χάριν*] *τὴν ἀντίχαριν. (λ. Αὐγ.)* — *Βέβαιον*] *σημείωσαι, τὸ βέβαιον θηλυκῶς.* — *Σαφὲς καταστήσουσιν*] *ἀποδείξουσιν. τουτέστιν, εἰ τοιαῦτα ἀποδείξουσιν ἑαυτοὺς ζητοῦντας, ἐπιτυχεῖν εἶεν ἂν ἄξιοι· εἰ δὲ μὴ, ἀποτυγχάνειν. δεικνύουσι δ᾽ ἑαυτοὺς ἔχοντας μᾶλλον ταῦτα καὶ δικαίως ἐπιτυχεῖν ὧν δέονται. (λ. Αὐγ.)* — 4. *Μὴ ὀργίζεσθαι*] *ἀπὸ κοινοῦ τὸ δίκαιον. (λ. Αὐγ.)* — *Κερκυραῖοι δέ*] *τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. (λ. Αὐγ.)* — 5. *Μετὰ τῆς ξυμμαχίας τῆς αἰτήσεως*] *μετὰ τῆς αἰτήσεως συμμαχίας. (λ. Αὐγ.)* — 6. *Τετύχηκε δέ*] *δεύτερον τοῦτο προοίμιον.* — 7. *Τὸ αὐτὸ ἐπιτήδευμα*] *τὸ ἰδιοπραγμονεῖν καὶ ἡσυχάζειν λέγει ἐπιτήδευμα. [Ἄλλως. Ἐγὼ δὲ ἐπιτήδευμα εἴποιμι ἂν τὸ αἱρεῖσθαι αὐτοὺς ἕως νῦν (ὡς κατιών φησι) μηδενὶ ξυμμαχεῖν· νῦν γὰρ, φησὶ, καὶ δεόμεθα ἡμεῖς, καὶ ὧν, εἰ πρὶν ξυνεμαχοῦμεν, ἐμέλλομεν νῦν βοηθείας ἀπολαύειν, ἀποτυγχάνομεν. (λ. Κασσ. Αὐγ.)]* — *Πρός τε ὑμᾶς*] *ὅσον ἐς τὴν κρίσιν τὴν ὑμετέραν. (λ. Αὐγ.)* — 8. *Ἀξύμφορον*] *καθὸ ἔρημοί ἐσμεν ξυμμα-*

1. In cod. Bas. et marg. Steph. 2. *προςοφ.* In Vind. *προωφ.* Vulgo *προυφ.* Sed alterum, ubi augmentum non accedit, usurpat etiam Aristoph. et sic *προορᾷν, προομολογεῖν, προομνύναι* dicimus. Cf. I. 1. p. 216.

Ὅτι γε. Vat. H. Reg. (G.) *ὅτι τε.* In I. *ὅτι γε* in marg. sed ead. man. scriptum. It. *γε* om. et *ὅτε* exhibet.

Σαφές. Marg. Steph. *σαφῶς.* Idem e Reg. laudatur, sed Gail. in G. *σαφές* s. v. al. man. scriptum exstare dicit. *Σαφές* tenendum, quum *καταστήσουσι* idem sit quod *ποιήσουσι, παρέξουσι.*

Ὀργίζεσθαι. Post hoc verb. in Bas. cod. ab emend. additum *αὐτοῖς.*

2. *Παρέξεσθαι.* Bar. *παρέξασθαι.*

3. *Πρός τε ὑμᾶς.* „Legitur etiam *ἡμᾶς* [ubinam?], sed minime dubium est, quin vera sit lectio *ὑμᾶς.*“ STEPH.

Ἡμέτερα αὐτῶν. Male vulgo *ἡμ. αὑτῶν.* Nam quae a Matth. Gr. Gr. p. 177. prolata sunt exempla reciproci *ἑαυτοῦ* cum *ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφεῖς* iuncti, ea dudum correcta sunt. Hic *αὐτῶν* exhibent Cass. Aug. Cl. Pal. Reg. Gr. Ar. Chr. b. Vasc. Haack. Bekk.

4. *Ξύμμαχοί τε.* „Huc spectat Hermogenis Scholiasta p. 44. ed. Ald. *σύμμαχοι* perperam scribens.“ WASS.

Ἐν τῷ προτοῦ. Quod vulgo additur subst. *χρόνῳ,* ex interpretatione ortum est. Vid. not. Recte igitur deest Cass. Aug. A. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.), in quo int. vers. rec. man. scr. *χρό-*

ἑκούσιοι γενόμενοι, νῦν ἄλλων τοῦτο δεησόμενοι ἥκομεν, καὶ ἅμα ἐς τὸν παρόντα πόλεμον Κορινθίων ἔρημοι δι' αὐτὸ καθέσταμεν. καὶ περιέστηκεν ἡ δοκοῦσα ἡμῶν πρότερον σωφροσύνη, τὸ μὴ ἐν ἀλλοτρίᾳ ξυμμαχίᾳ τῇ τοῦ πέλας γνώμῃ ξυγκινδυνεύειν, νῦν ἀβουλία καὶ ἀσθένεια φαινομένη. 5. Τὴν μὲν οὖν γενομένην ναυμαχίαν αὐτοὶ καταμόνας ἀπεωσάμεθα Κορινθίους· ἐπειδὴ δὲ μείζονι παρασκευῇ ἀπὸ Πελοποννήσου καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἐφ' ἡμᾶς ὥρμηνται, καὶ ἡμεῖς ἀδύνατοι ὁρῶμεν ὄντες τῇ οἰκείᾳ μόνον δυνάμει περιγενέσθαι, καὶ ἅμα μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἐσόμεθα ὑπ' αὐτοῖς, ἀνάγκη καὶ ὑμῶν καὶ ἄλλου παντὸς ἐπικουρίας δεῖσθαι, καὶ ξυγγνώμη, εἰ μὴ μετὰ κακίας, δόξης δὲ μᾶλλον ἁμαρτίᾳ, τῇ πρότερον ἀπραγμοσύνῃ ἐναντία τολμῶμεν.“

χίας. — 4. Σωφροσύνη] ἡ ἰδιωτεία καὶ ἀπραγμοσύνη. — 5. Τῇ τοῦ πέλας γνώμῃ] πολλάκις ἀδίκῳ οὔσῃ, εἰ κατὰ πατέρων ἢ κατὰ ἱεροῦ στρατεύοιεν. — 6. Τὴν μὲν οὖν] τρίτον προοίμιον. — Τὴν — γενομένην ναυμαχίαν] λείπει ἡ κατά. — 9. Ἐφ' ἡμᾶς] καθ' ἡμῶν. (λ. Αὐγ.) — 10. Περιγενέσθαι] τῶν Κορινθίων. (λ. Αὐγ.) — 11. Ἐσόμεθα ὑπ' αὐτοῖς] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις, εἰμὶ ὑπὸ σοί. [ἤγουν εἰ δουλωθείημεν αὐτοῖς. (λ. Κασσ. Αὐγ.)] — 14. Ἀπραγμοσύνῃ] ἀπραξίᾳ (λ. Αὐγ.)

νὸν,) cod. vet. Steph. Mosqu. Etiam in m. om., sed supra adscr. Haack. uncis inclusit, Bekk. delevit.

Δι' αὐτό. A. *δι' αὐτῶν.* F. *δι' αὐτὸ τοῦτο.* De accentu nominis *ἔρημος.* vid. I. 1. p. 213.

Καθέσταμεν. Germanam scripturam servarunt Cass. Cl. Ven. A. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) cod. Bas. D. I. Laur. E. Vind. Mosqu. Ar. Chr. b. marg. Steph. Tus. In Aug. et marg. Port. *κατέσταμεν.* Gr. Bar. Ald. Flor. ed. Bas. *καθέστημεν.* Vulgo *κατέστημεν·* sed perfectum hic necessarium. Quod Haack. et Bekk. receperunt.

Ἡ δοκοῦσα ἡμῶν. A. *ἡ δοκ. ἡμῖν.*

5. *Τὴν μὲν οὖν. Οὖν* om. Reg. (G.), sed inter vers. script. rec. man.

Τῇ οἰκείᾳ μόνον δυνάμει. D. I. *οἰκίᾳ* scribunt, et *μόνον* omittunt. *Οἰκίᾳ* etiam in G. legitur. E. *τῇ οἰκείᾳ δυνάμει μόνον.*

Καὶ ἅμα — ὑπ' αὐτοῖς. Laudantur haec in libro de Syntaxi p. 178. vol. I. Anecdd. Bekk.

Μέγας ὁ κίνδυνος. G. *ὁ* s. v. habet.

Ὑπ' αὐτοῖς. Cam. marg. Steph. *ἐπ' αὐτοῖς.*

Καὶ ὑμῶν. D. om. *καί.*

Ἀπραγμοσύνῃ. „Vid. Schol. Hermog. p. 44.“ WASS.

(*Ὅτι μεγάλα ὠφελήσει ἡ ξυμμαχία τοὺς Ἀθηναίους.*)

λγ'. „Γενήσεται δὲ ὑμῖν πειθομένοις καλὴ ἡ ξυντυχία κατὰ πολλὰ τῆς ἡμετέρας χρείας· πρῶτον μὲν, ὅτι ἀδικουμένοις, καὶ οὐχ ἑτέρους βλάπτουσι, τὴν ἐπικουρίαν ποιήσεσθε· ἔπειτα περὶ τῶν μεγίστων κινδυνεύοντας δεξάμενοι, ὡς ἂν μάλιστα μετὰ ἀειμνήστου μαρτυρίου τὴν χάριν * κατάθησθε *· ναυτικόν τε κεκτήμεθα, πλὴν τοῦ παρ' ὑμῖν, πλεῖστον. 2. καὶ σκέψασθε, τίς εὐπραξία σπανιωτέρα, ἢ τίς τοῖς πολεμίοις λυπηροτέρα, εἰ, ἣν ὑμεῖς ἂν πρὸ πολλῶν χρημάτων καὶ χάριτος ἐτιμήσασθε δύναμιν ὑμῖν προςγενέσθαι, αὕτη πάρεστιν αὐτε-

λγ'. Γενήσεται δὲ ὑμῖν] ἐντεῦθεν οἱ ἀγῶνες. — *Καλὴ ἡ ξυντυχία*] συμφέρουσα ἡ ἐπιτυχία τῆς χρείας. (λ. Αὐγ.) — *Ξυντυχία χρείας*] περιφραστικῶς ἡ χρεία. — 2. *Πρῶτον μέν*] τὸ δίκαιον πρῶτον. — 3. *Οὐχ ἑτέρους βλάπτουσι*] ὥςπερ οἱ Κορίνθιοι. — *Τὴν ἐπικουρίαν ποιήσεσθε*] ἤγουν βοηθήσετε. (λ. Αὐγ.) — 4. *Ἔπειτα*] τὸ συμφέρον δεύτερον. — 5. *Μαρτυρίου*] τὸ μαρτύριον οὐδετέρως μόνος ὁ Θουκυδίδης λέγει. — 8. *Σπανιωτέρα*] τὰ γὰρ καλὰ καὶ χρήσιμα σπάνια, τὰ δὲ χερείονα νικᾷ. — 9. *Ὑμεῖς ἂν πρὸ πολλῶν χρημάτων — —*] ἀντὶ πολλῶν ἂν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, χρημάτων ὑμᾶς ἑλέσθαι νομίζω. — *Ἐτιμήσασθε*] ἠγορήσατε. —

Cap. XXXIII. *Δὲ ὑμῖν.* Reg. (?) *δὲ καὶ ὑμῖν.*

Ξυντυχία. Vat. H. Reg. (G.) *ξυμμαχία*, in Reg. tamen *ξυντυχία* in marg. manu rec. scriptum. *ξυμμαχία* marg. Flor. marg. Steph. Vasc. Tus. Valla: *societas nostrae necessitatis.* Vid. not. Eadem vocabula in iisdem libris confusa V, 11.

Πολλὰ τῆς. C. *πολὰ τῆς.* In A. *πολλὰ τῆς*, sed $\overline{\beta}$ s. $\overline{\eta}$.

Κινδυνεύοντας. A. *κινδυνεύοντες*, $\overline{ας}$ s. $\overline{ες}$.

Μετὰ ἀειμν. *Μετά* plene scribunt Cass. Aug. A. Pal. Reg. (G.) Chr. Vulgo (Haack. Bekk.) *μετ'.* Vid. I, 1. p. 216. *Μετ'* etiam Thom. M. s. *μαρτύριον.*

Καταθῆσθε. Coniicitur *καταθήσεσθε* et *καταθεῖσθε*, quorum posterius Bekk. recepit. Vid. not. Cass. Aug. Pal. *καταθῆσθε.* Vid. I. 1. p. 229.

Ναυτικόν τε. Ar. *ναυτ. δέ.*

2. *Σκέψασθε, τίς εὐπραξία σπανιωτέρα.* „Theophyl. Corydall. §. 57. Exposit. Rhetor. in Fabric. T. XIII. Bibl. Gr. male: *καὶ σκέψασθε τῆς εὐπραξίας σπανιώτερα.*“ DUK.

Εἰ. Pro hoc solus F. *ἢ* habet. *Ἢ εἰ*, quod primo adspectu exspectaveris, coniicit Reisk. Vid. not.

Πρὸ πολλῶν. Praeposit. *πρό* una cum praeced. *ἄν* om. Suid. et Zonar. in v. *ἐτιμήσασθε*, sed agnoscit praeter omnes libros Thucyd. etiam liber de Syntaxi in Bekk. Anecdd. t. I. p. 164. s. v. *πρό* et usus loquendi. Vid. VI, 10.

Προςγενέσθαι. Marg. Steph. *προςγενήσεσθαι.*

πάγγελτος, ἄνευ κινδύνων καὶ δαπάνης διδοῦσα ἑαυτὴν, καὶ προσέτι φέρουσα ἐς μὲν τοὺς πολλοὺς, ἀρετὴν, οἷς δ’ ἐπαμυνεῖτε, χάριν, ὑμῖν δ’ αὐτοῖς, ἰσχύν. ἃ ἐν τῷ παντὶ χρόνῳ ὀλίγοις δὴ ἅμα πάντα ξυνέβη, καὶ ὀλίγοι ξυμμαχίας δεόμενοι, οἷς ἐπικαλοῦνται, ἀσφάλειαν καὶ κόσμον οὐχ ἧσσον διδόντες ἢ ληψόμενοι παραγίγνονται. 3. Τὸν δὲ πόλεμον, δι’ ὅνπερ χρήσιμοι ἂν εἴημεν, εἴ τις ὑμῶν μὴ οἴεται ἔσεσθαι, γνώμης ἁμαρτάνει, καὶ οὐκ αἰσθάνεται τοὺς Λακεδαιμονίους φόβῳ τῷ ὑμετέρῳ πολεμησείοντας, καὶ τοὺς Κορινθίους δυναμένους παρ’ αὐτοῖς, καὶ ὑμῖν ἐχθροὺς ὄντας, καὶ προκαταλαμβάνοντας ἡμᾶς νῦν ἐς

---

2. ** *Ἀρετήν*] εὐδοξίαν. (*Αὐγ.*) — 4. ** *Ὀλίγοις δὴ ἅμα*] ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ ὀλίγοις. Ὅμηρος· ἢ ὀλίγον οἱ παῖδα. (*Αὐγ.* *Ῥοστγ.*) — 6. *Οἷς ἐπικαλοῦνται*] οὓς ἐπάγονται πρὸς συμμαχίαν (*λ. Αὐγ.*) —

Κινδύνων. Ita Cass. Aug. Ven. A. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) cod. Bas. Laur. Vind. marg. Steph. Vall. Haack. Bekk. Vulgo *κινδύνου*.

Ἀρετήν. „Harpocr. [p. 70. *Ἀρετὴ, ἀντὶ τοῦ εὐδοξία. Θουκυδίδης ἐν πρώτῳ.*] Suid.“ WASS. Add. Bekk. Anecdd. I. p. 443. et Phav.

Οἷς δ’ ἐπαμυνεῖτε. *Δ’* per apostroph. pro vulg. (Haack. Bekk.) *δέ* suppeditarunt Cass. Aug. A. F. Pal. G. Vid. Farrag. script. discrep. Pal. praeterea *ἐπαμυνεῖται*.

Παντί. Cass. Aug. Cl. Ven. A. B. E. (in quo *παντί* s. v. al. man. script.) Bar. Ald. Flor. ed. Bas. (non autem cod. Bas., qui *παντί* agnoscit,) marg. Steph. *παρόντι*. Vulgatam interpretatur Valla *ex omni memoria*. Vid. not.

Παραγίγνονται. Hanc verbi formam dedimus e C. Bas. Gr. Vind. B. Bar. Ald. Flor. pro vulg. (Haack. Bekk.) *παραγίνοντ*. Vid. Farrag. script. discr.

3. *Δι’ ὅνπερ*. G. H. *δι’ ὅπερ*. Aug. Pal. *διόπερ*, sed in illo man. rec. emend. *δι’ ὅνπερ*. *Διόπερ* seu *δι’ ὅπερ* etiam It. et Vat.

Μὴ οἴεται. Vind. *οὐκ οἴεται*.

Φόβῳ. E. *φόνῳ*.

Πολεμησείοντας. „Agn. Suid. in *πολεμησείειν*, et expl. *πολεμικῶς ἔχειν*. vid. Il. ξ΄. 57. Eustath. Il. Bas. ed. 33. 7. et Marcellin.“ WASS. Add. Phot. p. 324. et Phavor. s. v. h. (cf. Intt. Moer. p. 14.)

Παρ’ αὐτοῖς. Olim *παρ’ αὑτοῖς*, quod male interpretabantur *Corinthios per se validos*. Confirmant aliquantum hanc vitiosam scripturam duo Parr., qui *παρ’ ἑαυτοῖς* scribunt, sed in uno eorum, B., ad marg. adnotatur *γρ. παρ’ αυτοῖς* (dubium, utrum per lenem an per asperum). Per lenem spiritum pronomen scribunt Cass. Aug. Cl. Reg. G. Vind. Ar. Chr. Tus. Gottl. Haack. Bekk. Cf. II, 29.

Προκαταλαμβάνοντας ἡμᾶς. Vind. Ald. Flor. Bas. *προκ. ὑμᾶς*.

τὴν ὑμετέραν ἐπιχείρησιν, ἵνα μὴ τῷ κοινῷ ἔχθει κατ' αὐτῶν μετ' ἀλλήλων στῶμεν, μηδὲ δυοῖν φθάσαι ἁμάρτωσιν, ἢ κακῶσαι ἡμᾶς, ἢ σφᾶς αὐτοὺς βεβαιώσασθαι. 4. ἡμέτερον δὲ αὖ ἔργον προτερῆσαι, τῶν μὲν, διδόντων, ὑμῶν δὲ, δεξαμένων τὴν ξυμμαχίαν, καὶ προεπιβουλεύειν αὐτοῖς μᾶλλον ἢ ἀντεπιβουλεύειν."

("Οτι καὶ δικαίως δέξονται σφᾶς καὶ οὐ παραβήσονται τὰ ταῖς μητροπόλεσιν ἐς τὰς ἀποικίας νόμιμα.)

λδ'. „Ἣν δὲ λέγωσιν ὡς οὐ δίκαιον τοὺς σφετέρους

---

1. Τῷ κοινῷ ἔχθει] τῇ κοινῇ ἔχθρᾳ, ἤγουν ἵνα μὴ κοινοὶ ἐχθροὶ τῶν Κορινθίων γενόμενοι. (λ. Αὐγ.) — 2. Μηδὲ δυοῖν] λείπει θάτερον. ἐν ὑπερβατῷ δὲ ἡ σύνταξις. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος, μηδὲ ἀποτύχωσι δυοῖν θατέρου, ἢ φθάσαι ἡμᾶς κακῶσαι, ἢ ἑαυτοὺς βεβαιώσασθαι. — 4. Προτερῆσαι] προλαβεῖν, προέχειν, τὰ πρωτεῖα λαμβάνειν. (Αὐγ.) — Τῶν μὲν] ἡμῶν δηλονότι.

Ὑμετέραν. Ar. Chr. Ald. ἡμετέραν.

Ἐπιχείρησιν. Ar. Chr. Dan. marg. Steph. ἐγχείρησιν. b. ἐγχείρεσιν. In Reg. (G.) ἐπι in ἐπιχείρησιν ad εγ efficiendum erasum est.

"Εχθει om. Ven.

Κατ' αὐτῶν. Aug. Vat. It. Gr. D. I. Laur. E. Flor. κατ' αὐτούς. In E. tamen ων s. ους, et in D. I. ad marg. al. man. γρ. κατ' αὐτῶν. Vid. not.

Μηδέ. In Gr. μή, et δέ s. v.

Δυοῖν. Post hoc vocab. ἕν excidisse suspicabatur Schaef. ad Lamb. Bos. p. 184. At vid. not. Ipsum δυοῖν per ο̄ scribunt omnia exemplaria typis exscripta ante Wass., itemque codd. omnes praeter Chr. et fortassis A. F., de quorum scriptura tacet Gail. Vid. I. 1. p. 224. Apud Duk. Gottl. et Haack. δυεῖν (per ε̄).

Ἡμέτερον — ἀντεπιβουλεύειν. „Haec verba cum Reiskio et Bauero, qui illum sequitur, retuli ad hoc caput, et, ut res docet, cum vv. ἢν δὲ λέγωσι, caput novum descripsi." GOTTL.

Ἡμέτερον. Ita Cass. Cl. A. C. F. Reg. (G., sed hic ex emend.) H. Vat. It. Laur. Vind., quos secuti sumus ob verba τῶν μὲν — ὑμῶν δέ, quae illud ἡμέτερον, quod de Corcyraeis et Atheniensibus simul intelligendum, explicant. Vulgo (et Haack.) ὑμέτερον. Bekk., sicut nos, exhibuit.

Δὲ αὖ. Haec est scriptura Cass. Aug. Cl. Reg. (G.) H. Hiatus tollendi causa Ven. A. F. exhibent δ' αὖ. Alterutrum habent etiam Vat. It. Laur. Vulgata exemplaria post δέ interponunt γ', et in D. I. ex γ' αὖ ortum est γοῦν. Dan. ὑμέτερον Ἀθηναῖοι ἔργον. Sed qui primitus codicem exaraverat, spatium vacuum reliquerat, in quo deinde alius ex coniectura, ut videtur, scripsit Ἀθηναῖοι. Haack. vulgatam retinuit, Bekk. δ' αὖ recepit.

Προεπιβουλεύειν — ἀντεπιβουλεύειν. „Laudat Hermog. περὶ μεθ. δειν. p. 366. inter plura παρισώσεως exempla." ABRESCH.

Αὐτοῖς. Cl. et Ven. om.

Cap. XXXIV. Σφετέρους. Antea συ del.

ἀποίκους ὑμᾶς δέχεσϑαι, μαϑέτωσαν ὡς πᾶσα ἀποικία, εὖ μὲν πάσχουσα, τιμᾷ τὴν μητϱόπολιν, ἀδικουμένη δὲ, ἀλλοτϱιοῦται· οὐ γὰϱ ἐπὶ τῷ δοῦλοι, ἀλλ᾽ ἐπὶ τῷ ὅμοιοι τοῖς λειπομένοις εἶναι ἐκπέμπονται. 2. ὡς δὲ ἠδίκουν, σαφές ἐστι· πϱοκληϑέντες γὰϱ πεϱὶ Ἐπιδάμνου ἐς κϱίσιν, πολέμῳ μᾶλλον ἢ τῷ ἴσῳ ἐβουλήϑησαν τὰ ἐγκλήματα μετελϑεῖν. 3. καὶ ὑμῖν ἔστω τι τεκμήϱιον ἃ πϱὸς ἡμᾶς τοὺς ξυγγενεῖς δϱῶσιν, ὥςτε ἀπάτῃ τε μὴ παϱάγεσϑαι ὑπ᾽ αὐτῶν, δεομένοις τε ἐκ τοῦ εὐϑέος μὴ ὑπουϱγεῖν. ὁ γὰϱ ἐλαχίστας τὰς μεταμελείας ἐκ τοῦ χαϱίζεσϑαι τοῖς ἐναντίοις λαμβάνων, ἀσφαλέστατος ἂν διατελοίη.“

ἰδὲ κεφ. κη.

(Ὅτι οὐδὲ λύσουσι τὰς Λακεδαιμονίων σπονδὰς, καὶ ὅτι γε, εἰ μὴ βοηϑήσουσι σφίσιν, ἄδικα πϱάξουσι.)

λε΄. „Λύσετε δὲ οὐδὲ τὰς Λακεδαιμονίων σπονδὰς, δεχόμενοι ἡμᾶς, μηδετέϱων ὄντας ξυμμάχους. 2. εἴϱηται

λδ΄. 1. Μαϑέτωσαν] ἀμαϑεῖς γάϱ εἰσι, διὰ τὴν ἐνοῦσαν αὐτοῖς πονηϱίαν. — 2. Εὖ μὲν πάσχουσα] ὑπὸ τῆς μητϱοπόλεως. (λ. Αὐγ.) — 3. Ὅμοιοι τοῖς λειπομένοις] ὁμότιμοι τοῖς ὑπολειφϑεῖσιν ἐν τῇ μητϱοπόλει. (λ. Αὐγ.) — 4. Ἠδίκουν] οἱ Κοϱίνϑιοι. (λ. Αὐγ.) — Σαφές ἐστι] πϱοείϱηται. — 5. Πϱοκληϑέντες γάϱ] παϱακινηϑέντες. (λ. Αὐγ.) — 6. Τῷ ἴσῳ] τῷ νόμῳ καὶ τῷ δικαίῳ, παϱ᾽ οἷς ἡ ἰσότης. (λ. Αὐγ.) — Ἐγκλήματα μετελϑεῖν] κολάσαι. (λ. Αὐγ.) — ** 9. Ἐκ τοῦ εὐϑέος] γνώμῃ. (Αὐγ.) — Ἐκ τοῦ εὐϑέος μὴ ὑπουϱγεῖν] ἀσκέπτως μὴ ὑπηϱετεῖν. — Ὁ γὰϱ ἐλαχίστας τὰς μεταμελείας — διατελοίη] ἀντὶ τοῦ, ὁ μηδ᾽ ὅλως λαμβάνων μεταμέλειαν ἐκ τοῦ χαϱίζεσϑαι τοῖς ἐχϑϱοῖς ἀσφαλέστατος ἂν διατελοίη.

λε΄. 13. Εἴϱηται γὰϱ ἐν αὐταῖς] ῥητὸν καὶ διάνοια. τὸ μὲν

Πᾶσα ἀποικία εὖ μὲν πάσχουσα. A. *πᾶσα μὲν ἀποικία εὖ πάσχ.*

Οὐ γάϱ. Cl. Ar. *οὐδὲ γάϱ.* Valla: *neque enim.*

Ὅμοιοι. Cass. Aug. *ὁμοῖοι*, uti Bekker. perpetuo exhibuit. Vid. I. 1. p. 213. sq.

Εἶναι. G. (?) hanc vocem statim post *ὅμοιοι*, Dan. Mosqu. demum post *ἐκπέμπεται* (ut scriptum habent pro *ἐκπέμπονται*) collocant.

Ἐκπέμπονται. Mosqu. Ar. Chr. Dan. b. marg. Steph. *ἐκπέμπεται*, ex corr.

2. *Ἐβουλήϑησαν τὰ ἐγκλήματα.* Marg. Steph. transponit *τὰ ἐγκλ. ἐβ.* *Ἐβ.* per *ε* pro *ἠβ.*, quod vulgo hic legitur, recipi iusserunt Cass. Aug. Ven. A. C. Pal. It. Vat. Reg. Gr. Laur. Vind. b. Vid. I. 1. p. 226.

3. *Τι τεκμήϱιον.* *Τι* om. Ar.

Ἀπάτῃ τε. *Τε* abest Ar. Chr. Dan. b.

Παϱάγεσϑαι. Aug. C. *παϱάγεσϑε*, quod in illo emendatum.

Εὐϑέος. Laur. *εὐϑέως.*

Cap. XXXV. *Μηδετέϱων.* Pal. *μηδ᾽ ἑτέϱων.* Marg. Steph. *οὐδετέϱων.*

2. *Εἴϱηται γάϱ.* Ar. *εἴϱηται δέ.*

γὰρ ἐν αὐταῖς, τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἥτις μηδαμοῦ ξυμμαχεῖ, ἐξεῖναι παρ᾽ ὁποτέρους ἂν ἀρέσκηται ἐλθεῖν. 3. καὶ δεινὸν, εἰ τοῖςδε μὲν ἀπό τε τῶν ἐνσπόνδων ἔσται πληροῦν τὰς ναῦς, καὶ προςέτι καὶ ἐκ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος, καὶ οὐχ ἥκιστα ἀπὸ τῶν ὑμετέρων ὑπηκόων· ἡμᾶς δὲ ἀπὸ τῆς προκειμένης τε ξυμμαχίας εἴρξουσι, καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλοθέν ποθεν ὠφελείας· εἶτα ἐν ἀδικήματι θήσονται, πεισθέντων ὑμῶν ἃ δεόμεθα. 4. πολὺ δὲ ἐν πλείονι αἰτίᾳ ἡμεῖς μὴ πείσαντες ὑμᾶς ἕξομεν. ἡμᾶς μὲν γὰρ κινδυνεύοντας καὶ οὐκ ἐχθροὺς ὄντας ἀπώσεσθε, τῶνδε δὲ οὐχ ὅπως κωλυταὶ ἐχθρῶν ὄντων καὶ ἐπιόντων γενήσεσθε, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς δύναμιν προςλαβεῖν περιόψεσθε, ἣν οὐ δίκαιον, ἀλλ᾽ ἢ κᾀκείνων κωλύειν τοὺς ἐκ τῆς ὑμετέρας μισθοφόρους, ἢ καὶ ἡμῖν

ῥητὸν ὁ Κερκυραῖος, τὴν δὲ διάνοιαν ὁ Κορίνθιος. — 5. Ἀπὸ τῶν ὑμετέρων ὑπηκόων] κολακεύει λανθανόντως τοὺς Ἀθηναίους, ἢ ἐν ὑποστιγμῇ, ἢ εἰρωνικῶς. — Ὑπηκόων] πολλάκις γάρ τινες διὰ πενίαν ἐμισθοφόρουν, καὶ κατὰ τῶν οἰκείων ἐστράτευον. λέγει δὲ περὶ Παλέων τῆς Κεφαλληνίας, οἵτινες Ἀθηναίων ὄντες ὑπήκοοι Κορινθίοις συνεμάχουν. — 11. Ἐπιόντων] καθ᾽ ἡμῶν. (λ. Αὐγ.) —

Ὁποτέρους. Dan. ὁποτέροις.

Ἀρέσκηται. A. εὑρίσκηται.

3. Δεινὸν εἰ. D. δεινὸν ἐν, s. v. ead. man. εἰ.

Ἀπό τε. b. ὑπό τε. Sic paullo post pro ἀπὸ τῶν Dan. ὑπὸ τῶν.

Ἡμᾶς δέ. F. b. Tus. marg. Vict. ὑμᾶς δέ. C. et G. ἡμᾶς, sed ὑ̄ s. v.

Προκειμένης τε. F. om. τε.

Εἴρξουσι. It. εἵρξουσι. „Qui nusquam aliter, plerumque consentientibus Vat. et Pal.“ BEKK. qui semper asperum exhibuit. Vid. tamen de Art. crit. c. 12.

Εἶτα. Ante hanc vocem alii plene, alii minus plene interpungunt. Vid. not.

Πεισθέντων ὑμῶν. D. ὑμῶν in marg. habet ead. man.

4. Ἀπώσεσθε. Bar. ἀπώσεσθαι et mox γενήσεσθαι.

Τῶνδε δέ. I. om. δέ. Mosqu. τῶνδε καί.

Ἐχθρῶν ὄντων. Ὄντων Dan. in marg. rec. man. scriptum habet, Mosqu. et b. omittunt. Male, nam legitur in opposito membro ἐχθροὺς ὄντας.

Καὶ ἐπιόντων de. Cl. Ven. Vind. Male, ut docet concinnitas sermonis, κινδυνεύοντας καὶ οὐκ ἐχθροὺς ὄντας — ἐχθρῶν ὄντων καὶ ἐπιόντων.

Ἀλλὰ καί. Reg. (G.) om. καί.

Ὑμετέρας. Vind. ἡμ.

Προςλαβεῖν. „Non προςλαβεῖν, sed προλαβεῖν Valla legit („„*Sed etiam praereptores vestrarum virium esse negligetis, quas nequaquam debetis praeripi sinere.*““) Verum sequ. etiam pagina (c. 37.) illud, non hoc, scriptum est, et a Scholiaste agnoscitur.“ STEPH.

Τοὺς — μισθοφόρους. Vind. Ar. Chr. Mon. marg. Steph. τὰς — μισθοφορίας, quod scribere

πέμπειν, καθ᾽ ὅ τι ἂν πεισθῆτε, ὠφέλειαν, μάλιστα δὲ, ἀπὸ τοῦ προφανοῦς δεξαμένους, βοηθεῖν. 5. Πολλὰ δὲ, ὥςπερ ἐν ἀρχῇ ὑπείπομεν, τὰ ξυμφέροντα ἀποδείκνυμεν· καὶ μέγιστον, ὅτι οἵ τε αὐτοὶ πολέμιοι ἡμῖν ἦσαν, (ὅπερ σαφεστάτη πίστις,) καὶ οὗτοι οὐκ ἀσθενεῖς, ἀλλ᾽ ἱκανοὶ τοὺς μεταστάντας βλάψαι· καὶ ναυτικῆς καὶ οὐκ ἠπειρώτιδος τῆς ξυμμαχίας διδομένης, οὐχ ὁμοία ἡ ἀλλοτρίωσις· ἀλλὰ μάλιστα μὲν, εἰ δύνασθε, μηδένα ἄλλον ἐᾷν κεκτῆσθαι ναῦς, εἰ δὲ μὴ, ὅςτις ἐχυρώτατος, τοῦτον φίλον ἔχειν.“

(Ὅτι οὐδὲ ἐς πόλεμον ξυστήσονται τοῖς Λακεδαιμονίοις, καὶ ὅτι γε πρὸς τοῦτον ἡ Κέρκυρα λυσιτελεστάτη ἔσται.)

λϛʹ. „Καὶ ὅτῳ τάδε ξυμφέροντα μὲν δοκεῖ λέγεσθαι, φοβεῖται δὲ μὴ δι᾽ αὐτὰ πειθόμενος τὰς σπονδὰς

---

1. *Μάλιστα δὲ ἀπὸ τοῦ προφανοῦς*] ἢ προφανῶς, ἢ λάθρα· μάλιστα δὲ φανερῶς. — 2. *Βοηθεῖν*] λείπει τὸ χρὴ, ἵνα γένηται, βοηθεῖν χρή. (λ. Αὐγ.) — 3. ** *Ὑπείπομεν*] προείπομεν. — 7. *Ἡ ἀλλοτρίωσις*] ἡ στέρησις. — 9. *Φίλον ἔχειν*] κατὰ κοινοῦ τὸ δίκαιον.

λϛʹ. Καὶ ὅτῳ τάδε ξυμφέροντα — —] ἀντίθεσις ἀπὸ τοῦ δι-

etiam voluit librarius cod. A., in quo ρους s. v. legitur.

Καθ᾽ ὅ, τι. Ven. om. *τι.*

Μάλιστα δέ. C. cod. Bas. marg. Ald. Vin. *μάλ. δή.*

5. *Ὑπείπομεν.* A. s. v. *προείπομεν*, quod scholion est.

Ὅτι — βλάψαι. „Ulpian. in Argum. Olynth. αʹ. Demosth.“ DUK. Cass. Aug. A. *ὅτι τε οἱ αὐτοί*, quod sint qui praeferant. In Aug. tamen rec. man. *τε* post *ὅτι* superscr.

Ἡμῖν. Ita Cass. Aug. F. Reg. (G.) H. Vat. Bas. cod. Laur. Vind. Ar. Dan. b. Bar. Ald. Flor. Bas. ed. Confirmat hanc scripturam sequens *μεταστάντας*, quo Corcyraei, non autem Athenienses tecte significantur. A. *πολέμιοι μέν*, et s. v. *ἡμῖν.* Vulgo *ὑμῖν.* Statim de *ἦσαν* cf. not.

Ὅπερ. Bas. ed. Tus. *ὥςπερ.*

Καὶ ναυτικῆς. F. G. (?) om. *καί.*

Διδομένης. F. *δεδομένης.*

Δύνασθε. Pal. *δύναισθε*, quod in Aug. superscr.

Ἐχυρώτατος. Ita Cass. Cl. Reg. cod. Bas. Ar. Chr. Dan. marg. Steph. et libri post Dukeri edit. collati excepto D., qui *ὠχυρώτατος* et ε̄ s. ω̄ ead. man. habet. Ald. Flor. ed. Bas. *ὀχυρώτατος.* Vid. not.

Cap. XXXVI. *Τάδε.* Gr. *ταῦτα* et s. v. *τάδε.* Odisse hunc librarium pronomen *ὅδε* videmus rursus c. 42. 43.

Φοβεῖται. D. *φοφεῖται*, β̄ s. φ̄ ead. man.

Μὴ δι᾽ αὐτά. Dan. *μηδ᾽ αὐτά.*

λύσῃ, γνώτω τὸ μὲν δεδιὸς αὐτοῦ, ἰσχὺν ἔχον, τοὺς ἐναντίους μᾶλλον φοβῆσον, τὸ δὲ θαρσοῦν, μὴ δεξαμένου, ἀσθενὲς ὂν, πρὸς ἰσχύοντας τοὺς ἐχθροὺς ἀδεέστερον ἐσόμενον· καὶ ἅμα οὐ περὶ τῆς Κερκύρας νῦν τὸ πλέον ἢ καὶ τῶν Ἀθηνῶν βουλευόμενος, καὶ οὐ τὰ κράτιστα αὐταῖς προνοῶν, ὅτ' ἂν ἐς τὸν μέλλοντα καὶ ὅσον οὐ παρόντα πόλεμον, τὸ αὐτίκα περισκοπῶν, ἐνδοιάζῃ χωρίον

καίου, ἣν λύει τῷ συμφέροντι. — 1. Τὸ μὲν δεδιὸς αὐτοῦ — —] τὸ μὲν λῦσαι τὰς σπονδὰς, δεδιὸς ὂν, φοβερὸν ἦν τοῖς Λάκωσι· τὸ δὲ μὴ λῦσαι, θαρσοῦν, ἀδεέστερον ἦν τοῖς αὐτοῖς· τὸ λῦσαι τὰς σπονδὰς, τοῦτο τὸ φόβον ἐμποιοῦν, τοῦτο οὖν τὸ κατάφοβον ἰσχὺν ἔχει, ἡμῶν ἐν τῇ συμμαχίᾳ προςλαμβανομένων· τὸ δὲ θαρσοῦν καὶ εὔελπι, τὸ μὴ ἡμᾶς προςδέξασθαι, ἀσθενὲς ὄν. πρὸς γὰρ τοὺς Λακεδαιμονίους, τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν καὶ ἰσχύοντας, τοῦτο ἀδεέστερον ἔσται. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι, [μὴ] δεδιότες τὴν τῶν σπονδῶν λύσιν, οὐκ ἂν δηλονότι ἐδέξαντο τοὺς Κερκυραίους καὶ τὴν ἀπὸ αὐτῶν δύναμιν. καὶ δῆλον ὅτι τὸ δεδιὸς τοῦτο ἰσχὺν ἔφερε τοῖς Ἀθηναίοις ἀπὸ τῶν Κερκυραίων, φόβον δὲ τοῖς Λακεδαιμονίοις. θαρσήσαντες δὲ ταῖς σπονδαῖς, καὶ ἀπωσάμενοι τοὺς Κερκυραίους, αὐτοῖς μὲν τοῖς Ἀθηναίοις ἀσθενὲς ἦν τὸ θάρσος τοῦτο, ζημιουμένοις τὴν ἐκ τῆς Κερκύρας βοήθειαν· τοῖς δὲ πολεμίοις αὐτῶν Πελοποννησίοις ἀσφαλὲς καὶ ἀδεέστερον. — 6. Ὅταν ἐς τὸν μέλλοντα] τὸ ἑξῆς, ὅταν ἐνδοιάζῃ καὶ διστάζῃ χωρίον προςλαβεῖν εἰς τὸν σχεδὸν μέλλοντα πόλεμον, τὸ αὐτίκα περισκοπῶν, τουτέστι τὴν ἐνυπάρχουσαν εἰρήνην. — Ὁσονού] ἀντὶ τοῦ, οὐχ ὅσον. καὶ δηλοῖ τὸ οὐχ ὅσον τὸ οὐ βραδέως, ἀλλὰ ταχύ. —

Λύσῃ. Aug. a pr. m. Cl. Ven. *λύσει*, ne hoc quidem male. Vid. Matth. Gr. §. 520. not. 4. Buttm. §. 135. not. A. sed est hoc contra morem Thucydidis.

Αὐτοῦ. Ita Cass. Aug. Pal. Cl. Vind. Dan. b. Vasc. Bas. Vulgo *αὑτοῦ.* Vid. Farr. lect. discr.

Φοβῆσον. F. *φοβῆσαι*, *ο̅ν̅* s. v.

Τὸ δέ. A. *α̅* s. *ο̅*.

Ἀσθενές. A. *γ̅* s. v.

Ἐχθρούς. Nonnulli distinctionem hic ponunt, non post *ὄν*, sed nostra interpunctione concinnitas augetur, *ἰσχὺν ἔχον — ἀσθενὲς ὂν — τοὺς ἐναντίους μᾶλλον φοβῆσον — πρὸς ἰσχύοντας τοὺς ἐχθροὺς ἀδεέστερον ἐσόμενον.* Vir doctus in ed. Flor. Vinar. coniecit *πρὸς ἐσχύοντας, τοῖς ἐχθροῖς ἀδ.*

Ἀδεέστερον. A. *ἀσθενέστερον*, sed corr. *ἀδ.*

Τὸ πλέον. A. *τὸ πλέων.*

Ἀθηνῶν. Ar. Chr. *Ἀθηναίων.*

Οὐ τὰ κράτιστα. B. om. *οὐ.* Statim post Vat. *αὐτούς.*

Ὅτ' ἄν. Cur ubique divisim (non, ut vulgo, *ὅταν* scripserimus, apparet partim ex Farr. script. discr. p. 467. partim ex iis, quae Bastius ad Greg. Cor. p. 827. et Elmsl. ad Eur. Med. v. 185. docuerunt.

Ὅσον οὐ. C. B. Bar. vett. edd. marg. Steph. *ὅσον οὔπω.* et sic Arrian. Civ. III, 32. Vid. not.

Παρόντα πόλεμον, τὸ αὐτίκα. A. *παρόντα* (*τό* s. v.) *αὐτίκα πόλεμον.*

προςλαβεῖν, ὃ μετὰ μεγίστων καιρῶν οἰκειοῦταί τε καὶ πολεμοῦται. 2. τῆς τε γὰρ Ἰταλίας καὶ Σικελίας καλῶς παράπλου κεῖται, ὥςτε μήτε ἐκεῖθεν ναυτικὸν ἐᾶσαι Πελοποννησίοις ἐπελθεῖν, τό τε ἐνθένδε πρὸς τἀκεῖ παραπέμψαι, καὶ ἐς τὰ ἄλλα ξυμφορώτατόν ἐστι.“

(Ἐπίλογοι.)

3. „Βραχυτάτῳ δ᾽ ἂν κεφαλαίῳ, τοῖς τε ξύμπασι καὶ καθ᾽ ἕκαστον, τῷδ᾽ ἂν μὴ προέσθαι ἡμᾶς μάθοιτε· τρία μὲν ὄντα λόγου ἄξια τοῖς Ἕλλησι ναυτικὰ, τὸ παρ᾽ ὑμῖν, καὶ τὸ ἡμέτερον, καὶ τὸ [τῶν] Κορινθίων. τούτων δ᾽ εἰ περιόψεσθε τὰ δύο ἐς ταὐτὸν ἐλθεῖν, καὶ Κο-

---

1. *Καιρῶν*] καιρῶν νῦν, εὐτυχιῶν καὶ ἀτυχιῶν· ἢ μᾶλλον καιρῶν λέγει ἀντὶ τοῦ ἀναγκῶν καὶ κινδύνων. — 6. *Βραχυτάτῳ δ᾽ ἂν κεφαλαίῳ*] ἐντεῦθεν οἱ ἐπίλογοι. — *Τοῖς τε ξύμπασι καὶ καθ᾽ ἕκαστον*] λείπει τὸ λέγομεν· ἢ δοτικὴ ἀντὶ εὐθείας, ἵν᾽ ᾖ, μάθοιτε ἂν οἵ τε σύμπαντες καὶ καθ᾽ ἕκαστον. — 7. *Μὴ προέσθαι*]

Ἐνδοιάζῃ. A. *ἐνδοιάζει.* Laur. *ἐνδυάζῃ.*

Οἰκειοῦταί τε καὶ πολεμοῦται. *Τε*, quod vulgo deest, a Bekk. additum ex Cass. Aug. Cl. Ven. A. C. F. G. (?) H. Vat. It. B. I. Laur. E. Chr. Bar. vett. edd. Vall. Vid. Thiersch. Gr. Gr. ed. 2. p. 465. Pro *πολεμοῦται* autem *πολεμεῖται* male scribunt E. (ubi *οῦ* s. *εῖ* ead. man.) Ar. Chr. Dan. b. marg. Steph.

2. *Ὥςτε* de. A. Laur. D. I. b. (in quo man. sec. add.) Ar. Chr. Dan., in quorum nonnullis etiam I, 28. excidit.

Ναυτικὸν ἐᾶσαι. A. *ἐᾶσαι ναυτικόν.*

Πελοποννησίοις. In ed. Par. e C. E. affertur scriptura *Πελοπονησιοι*, sed, ut videtur, modo typothetarum errore pro *Πελοπονησίοις*. Vid. supra I, 1.

Τό τε ἐνθένδε. Ar. Chr. *τότε ἐντεῦθεν.* *Ἐντεῦθεν* etiam C. D. I. Laur. E. b. Dan. ex interpr.

Τὰ ἄλλα. Ita Cass. Aug. A. F. Pal. Reg. (G.) H. Ar. Chr. b. Vulgo (Haack. Bekk.) *τἄλλα.* Vid. I. 1. p. 215.

Ξυμφορώτατον. Cass. Aug. Ven. Vat. *ξυμφερώτατον*, sed man. rec. in Cass. *ο̄* superscr. *ε̄*.

3. *Βραχυτάτῳ δ᾽ ἄν.* I. *ἄν* s. v. al. man.

Τῷδ᾽. It. Laur. *τόδ᾽*, quod Benedicto placuerat.

Προέσθαι. Marg. Steph. e Scholiasta, ut videtur, *πρόεσθε.* Vid. not. Nec cum Reisk. *ἴστε* post *μέν* excidisse putandum.

Τὸ τῶν Κορινθίων. Ita Reg. (G.) H. b. Sed *τῶν Κορ.* sine *τό* Cass. Aug. A. F. Pal. It. Vat. D. E. Vulgo (Haack. Bekk.) *τὸ Κορ.* om. *τῶν.*

Τούτων δ᾽ εἰ. C. B. I. (hic sub versu) Vind. Bar. Ar. Chr. vett. edd. marg. Steph. *τούτων δ᾽ ἓν εἰ.* Vid. not.

Ταὐτόν. Ita Cass. Aug. A. F. Pal. It. Vat. etiam G. teste Gailio, quanquam ex Reg. enotatur *ταὐτό.* Cf. Thom. M. p. 834. Vulgo (et Haack.) *τὸ αὐτό.* Nostrum prior exhibuit Bekk.

ρίνθιοι ἡμᾶς προκαταλήψονται, Κερκυραίοις τε καὶ Πελοποννησίοις ἅμα ναυμαχήσετε· δεξάμενοι δὲ ἡμᾶς, ἕξετε πρὸς αὐτοὺς πλείοσι ναυσὶ ταῖς ἡμετέραις ἀγωνίζεσθαι.“ 4. Τοιαῦτα μὲν οἱ Κερκυραῖοι εἶπον· οἱ δὲ Κορίνθιοι μετ᾽ αὐτοὺς τοιάδε.

(c. *Ἀντιλογία Κορινθίων. λζ᾽—μγ᾽.*)

(aa. Ἔλεγχος Κερκυραίων. Ὅτι οἱ Κερκυραῖοι οὐ διὰ τὸ σῶφρον, ἀλλ᾽ ἐπὶ κακουργίᾳ καὶ πλεονεξίᾳ οὐδενὸς ξύμμαχοι γεγένηνται.)

λζ᾽. „Ἀναγκαῖον, Κερκυραίων τῶνδε οὐ μονον περὶ τοῦ δέξασθαι σφᾶς τὸν λόγον ποιησαμένων, ἀλλ᾽ ὡς καὶ ἡμεῖς τε ἀδικοῦμεν, καὶ αὐτοὶ οὐκ εἰκότως πολεμοῦνται, μνησθέντας πρῶτον καὶ ἡμᾶς περὶ ἀμφοτέρων, οὕτω καὶ ἐπὶ τὸν ἄλλον λόγον ἰέναι, ἵνα τὴν ἀφ᾽ ἡμῶν τε ἀξίωσιν ἀσφαλέστερον προειδῆτε, καὶ τὴν τῶνδε χρείαν μὴ ἀλογίστως ἀπώσησθε.“

μὴ προδῶτε. (λείπ. Αὐγ.) — 2. Ἕξετε] ἰσχύσετε. (λείπ. Αὐγ.)

λζ᾽. 6. Ἀναγκαῖον Κερκυραίων — —] οὐ μόνον οἱ Κερκυραῖοι λόγον ἐποιήσαντο περὶ τοῦ δέξασθαι ὑμᾶς αὐτοὺς, ἀλλ᾽ ἤδη ἥψαντο καὶ ἡμῶν, κατηγοροῦντες ὅτι παρὰ τὸ εἰκὸς αὐτοῖς μαχόμεθα. ἀνάγκη τοίνυν ἐστὶ μνησθῆναι ἀμφοτέρων πρότερον, ὅτι οὐ δικαίως δέξεσθε αὐτοῖς, καὶ ὅτι προσηκόντως αὐτοῖς μαχόμεθα·

Ἡμᾶς. In C. corr. *ὑμᾶς.*

Προκαταλήψονται. Pal. *προκατειλήψ.*

Κερκυραίοις — ναυμαχήσετε. Habet haec auctor libri de Synt. p. 158. t. I. Anecdd. Bekk.

Ἡμετέραις. Ita Cass. Aug. Cl. A. Pal. It. Vat. H. Reg. B. (an G. ?) Bar. Ar. Chr. Ald. ed. Bas. Vulgo *ὑμετ.* Stephanus: „Legitur etiam *ἡμετέραις*, quae lectio non minus quam altera placet, ut sit sensus: *nostrarum navium adiunctione plures habebitis, quibus cum illis dimicetis, quum alioqui nostras adversum vos dimicantes habituri essetis.*“ Recepit Haack., rursus sprevit Bekk.

Cap. XXXVII. „*Ἀναγκαῖον — ἀμφοτέρων.* Schol. in Hermog. p. 80.“ WASS. A. *ναγκαῖον* om. pr. litera voc. *ἀναγκαῖον*, pro qua librarius haud dubie elegantem maiusculam exhibere voluit. Cf. c. 32. F. post *ἀναγκαῖον* addit *ὦ Ἀθηναῖοι.*

Τῶνδε de. A.

Οὐ μόνον — ποιησαμένων. Haec laudat Lecapen. Lectt. Mosqu. t. I. p. 74.

Ἡμεῖς τε. *Τε* de. Ar.

Περὶ ἀμφοτέρων. C. *παρ᾽ ἀμφοτ.*

Τὴν ἀφ᾽ ἡμῶν. Pro *ἀφ᾽* I. *ἀμφ᾽*, sed $\overline{\mu}$ del. In D. hoc $\overline{\mu}$ s. v. scr.

2. *Φασί.* D. $\overline{\nu}$ s. v. ead. man.

2. „Φασὶ δὲ ξυμμαχίαν διὰ τὸ σῶφρον οὐδενός πω δέξασθαι· τὸ δ᾽ ἐπὶ κακουργίᾳ, καὶ οὐκ ἀρετῇ, ἐπετήδευσαν, ξύμμαχόν τε οὐδένα βουλόμενοι πρὸς τἀδικήματα οὐδὲ μάρτυρα ἔχειν, οὔτε παρακαλοῦντες αἰσχύνεσθαι. 3. καὶ ἡ πόλις αὐτῶν ἅμα, αὐτάρκη θέσιν κειμένη, παρέχει αὐτοὺς δικαστὰς ὧν βλάπτουσί τινα μᾶλλον ἢ κατὰ ξυνθήκας γίγνεσθαι, διὰ τὸ, ἥκιστα ἐπὶ τοὺς πέλας

ἴδε κεφ. λβ΄. §. 4.

εἶτα ἐλθεῖν καὶ ἐπὶ τὸν ἄλλον λόγον. (λ. Αὐγ.) — 1. Ξυμμαχίαν διὰ τὸ σῶφρον — —] οὐ συνεμάχησάν τινι διὰ τὴν σωφροσύνην. (λ. Αὐγ.) — 2. Ἐπετήδευσαν] μετεχειρίσαντο. (λ. Αὐγ.) — 4. † Αἰσχύνεσθαι †] ἔχειν μάρτυρα τῆς αἰσχύνης. (λ. Αὐγ.) — 5 Καὶ ἡ πόλις αὐτῶν — —] συμβαίνει τῇ γνώμῃ τῶν πολιτῶν· ληστεύοντες γὰρ ἔχουσιν αὐτὴν συνεργοῦσαν, ἐπιτηδείαν ἔχουσαν τὴν θέσιν πρὸς ἁρπαγήν. οὐ γὰρ ἐκπλέουσι πρός τινας, μᾶλλον δὲ τοὺς πλέοντας, ὑπὸ τῆς βίας τῶν πνευμάτων καταίροντας, δέχονται καὶ διαρπάζουσιν. εἶτα δικάζουσιν αὐτοὺς, ὡς δίκαια δηλαδὴ πεπόνθασι. καίτοι γε οὐ προκάθηνται εἰς τὸ δικάζειν συνθήκῃ, ἤγουν συμφωνίᾳ. τὸ δὲ ὅλον, αὐτοὶ ἀδικηταὶ καὶ κριταί. ἐν τούτῳ γίγνεται αὐτοῖς τὸ ἄσπονδον εὐπρόσωπον καὶ πιθανόν· διὰ τοῦτο γὰρ συμμάχους οὐκ ἔχουσιν, ἵνα καταμόνας αὐτοὶ ἀδικῶσι, καὶ μὴ μεθ᾽ ἑτέρων τὴν ἀδικίαν ἐργάζωνται· ἵνα μὴ μάρτυρας μᾶλλον ὧν ἐργάζονται, ἢ συμμάχους ἔχωσι. — Αὐτάρκη θέσιν κειμένη] περιτροπὴ τὸ σχῆμα· ἡ θέσις τῆς πόλεως αὐτῶν ἁρμόττει αὐτῶν τῇ γνώμῃ, καὶ αὐτάρκης ἐστι † τῆς προαιρέσεως καὶ κακίας † αὐτῶν πρὸς τὸ ληστεύειν. — 7. Διὰ τὸ ἥκιστα ἐπὶ τοὺς πέλας —] εἰ γὰρ ἐξέπλεον (φησὶν) ἀλλαχοῦ, οἱ ἀδικούμενοι ἂν ἐκράτουν αὐ-

2. *Πω.* Chr. et Dan. *που.*

Ἐπὶ κακουργίᾳ — ἔχειν. „Haec laudat Schol. Hermog. p. 44.“ WASS.

Οὐκ ἀρετῇ. Ar. Chr. *οὐκ ἐπ᾽ ἀρετῇ.* G. *οὐκ* s. v. F. post *ἀρετῇ* addit *μᾶλλον.*

Τἀδικήματα. Mosqu. Ar. b. *τὰ ἀδικ.* At vid. I. 1. p. 215.

Παρακαλοῦντες. I. in marg. al. man. *παρακαλοῦντας* habet, et ita Tus. A. *παρακαλοῦντες,* sed *ᾱ* s. *ε̄*. B. *παρακαλοῦντος,* *ο̄* s. *ε̄* Reg. (?) *παρακαλοῦντα,* sed in marg. rec. man. *παρακαλοῦντες.* „Pro *παρακαλοῦντος,* quod habes in marg. e regione interpretationis Vallae, scribe *παρακαλοῦντα·* haec enim est scriptura, quam eum secutum esse ista eius verba ostendunt, *aut testem, a quo verecundiae admonerentur.* Verum hoc quoque animadvertendum, particulam *οὔτε* ab illo post *ἔχειν* non agnosci, sed potius hunc locum perinde verti, ac si scriptum esset *τὸν παρακαλοῦντα αἰσχύνεσθαι,* quanquam et absque articulo fortasse effici idem sensus potest.“ STEPH.

3. *Τινά.* Ita Cass. Aug. Cl. A. C. H. Vat. It. cod. Bas. Laur. marg. Steph. Bekk. Vulgo (et Haack.) *τινάς,* sed *τὶς* in singulari iam collectivum sensum habere notum est omnibus. Add. II, 37, 1. et I, 23, 5., ubi singularis pariter restituendus fuit.

ἐκπλέοντας, μάλιστα τοὺς ἄλλους ἀνάγκῃ καταίροντας δέχεσθαι. 4. κἂν τούτῳ τὸ εὐπρεπὲς ἄσπονδον, οὐχ ἵνα μὴ ξυναδικήσωσιν ἑτέροις, προβέβληνται, ἀλλ᾽ ὅπως καταμόνας ἀδικῶσι, καὶ ὅπως, ἐν ᾧ μὲν ἂν κρατῶσι, βιάζωνται, οὗ δ᾽ ἂν λάθωσι, πλέον ἔχωσιν, ἤν δέ πού τι προςλάβωσιν, ἀναισχυντῶσι. 5. καίτοι εἰ ἦσαν ἄνδρες, ὥςπερ φασὶν, ἀγαθοὶ, ὅσῳ ἀληπτότεροι ἦσαν τοῖς πέ-

---

τῶν ὁμήρους. — 1. Ἀνάγκῃ] διὰ πνευμάτων βίαν, ἀνάγκῃ. τὸ δὲ δέχεσθαι, ληστικῶς, ὡς τὸ ὑποδέχεσθαι, φιλικῶς. — 2. Κἂν τούτῳ τὸ εὐπρεπές —] τὸ ἑξῆς, κἂν τούτῳ τὸ ἄσπονδον εὐπρεπὲς προβέβληνται· καὶ τὰ ἑξῆς. — 3. ** Προβέβληνται] ἐπὶ παρακαταθήκης. (Αὐγ.) — 6. Ἀναισχυντῶσιν] ἀρνούμενοι δηλονότι, μὴ κοινωνοῦντος αὐτοῖς τινὸς εἰς τὴν τῶν λαφύρων διανομήν. — 7. Ἀληπτότεροι] [ἀκατηγορητότεροι. (λ. Κασσ. Αὐγ.)] §. οἱ γὰρ εὐάλωτοι φόβῳ τῶν πέλας κολακεύειν ἀναγκάζονται τοὺς ἀδικοῦντας. —

Μάλιστα. G. (?) H. Flor. marg. Steph. addunt δέ.

Ἀνάγκῃ. Bas. ἀνάγκη.

4. *Κἂν τούτῳ.* Marg. Vict. κἂν τοῦτο. C. Laur. Vind. Mosqu. Ar. Chr. b. καὶ τοῦτο.

Ἄσπονδον. Cod. Bas. ἄσπονδοι, corrector vulgatum restituit.

Ξυναδικήσωσιν. Haec est scriptura Cass. Aug. Pal. Cl. Ven. A. C. F. Pal. It. Vat. G. Ita non solum $\overline{\text{ξυν}}$ sequenti καταμόνας, sed etiam coniunctivus aoristi, qui *semel* iniuriam facere significat, sequenti coniunctivo praesentis, quo res *diuturnior* exprimitur, oppositus est. Vulgo tamen ξυναδικῶσιν scribunt, et sic Haack., sed Bekk. ξυναδικ$\underline{\text{ή}}$σωσιν.

Ἑτέροις. A. ἑτέρους, οις s. v.

Καταμόνας. „Grammat. ms. Bibl. Sang. [Bekk. Anecdd. I. 101.] Καταμόνας, ἀντὶ τοῦ ἰδίᾳ· Θουκυδίδης α΄. Vid. Ruhnk. ad Xenoph. Mem. III. c. 7." GOTTL. Quae eodem iure ad I, 32, 5. referri possunt.

Ἐν ᾧ μὲν ἄν. Ἂν om. Pal. s. v. al. man. habet F.

Κρατῶσι. Aug. Bas. cod. Laur. Vind. Ar. Chr. b. κρατηθῶσι. Etiam in C. $\overline{\text{θ}}$ superscr.

Βιάζωνται. Ita Ald. Bas. Steph. Βιάζονται reliqui tam scripti quam impressi a Dukero collati, item Aug. Pal. Vat. In Cass. man. rec. super ο scriptum erat ω. De Parisinorum scriptura tacuit Gailius, nisi quod in F. βιάζωνται scriptum exstare obiter per eum comperimus; nam ibi φανερῶς ante βιάζ. additur.

Ἔχωσιν. Aug. Pal. Vat. H. Bas. ἔχουσιν, quod, ut sequens ἀναισχυντοῦσι, per structurae mutationem defendi posset (vid. I. 1. p. 272.), nisi etiam βιάζονται in libris reperiretur. Vulgatam in utroque loco interpretatus est Valla. Vasc. praebet ἔχοντες.

Προςλάβωσιν. Bas. cod. προλάβωσιν. Sic etiam Laur.

Ἀναισχυντῶσι. Cass. Aug. ἀναισχυντοῦσιν. Pal. H. ἀναισχυντοῦσι. Alterutrum etiam Vat. Laur.

5. *Ὅσῳ.* Marg. Steph. ὅσῳ ἄν. In Cass. erat spatium vacuum inter ὅσῳ et ἀληπτότεροι erasa vetere scriptura. A. ὅσον.

Ἀληπτότεροι. G. ἀληπτοροι, $\overline{\text{τε}}$ s. v.

λας, τοσῷδε φανερωτέραν ἐξῆν αὐτοῖς τὴν ἀρετὴν, διδοῦσι καὶ δεχομένοις τὰ δίκαια, δεικνύναι.“

(Ὅτι ἄποικοι ὄντες σφᾶς ἄλλα τε ὑβρίζουσι, καὶ Ἐπίδαμνον ἀφῃρήκασι.)

λη'. „Ἀλλ' οὔτε πρὸς τοὺς ἄλλους, οὔτε ἐς ἡμᾶς τοιοίδε εἰσίν· ἄποικοι δὲ ὄντες, ἀφεστᾶσί τε διαπαντὸς, καὶ νῦν πολεμοῦσι, λέγοντες ὡς οὐκ ἐπὶ τῷ κακῶς πάσχειν ἐκπεμφθείησαν. 2. ἡμεῖς δὲ οὐδ' αὐτοί φαμεν ἐπὶ τῷ ὑπὸ τούτων ὑβρίζεσθαι κατοικίσαι, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ἡγεμόνες τε εἶναι, καὶ τὰ εἰκότα θαυμάζεσθαι. 3. αἵ γοῦν ἄλλαι ἀποικίαι τιμῶσιν ἡμᾶς, καὶ μάλιστα ὑπὸ ἀποίκων στεργόμεθα. 4. καὶ δῆλον ὅτι, εἰ τοῖς πλέοσιν ἀρέσκοντές ἐσμεν, τοῖσδ' ἂν μόνοις οὐκ ὀρθῶς ἀπαρέσκοιμεν, οὐδ' ἐπιστρατεύομεν ἐκπρεπῶς, μὴ καὶ διαφερόντως τι

ἴδε κεφ. λδ'. §. 1.

1. Τὴν ἀρετήν] φιλίαν, δύναμιν, συμμαχίαν. — Διδοῦσι καὶ δεχομένοις] τὸ ἑξῆς, φανερωτέραν ἐξῆν αὐτοῖς τὴν ἀρετὴν δεικνύναι διδοῦσι καὶ δεχομένοις τὰ δίκαια.

λη'. 4. Διαπαντός] τὸ διαπαντὸς, ἵνα μή τις εἴποι ὅτι νῦν, ἀδικηθέντες. — 6. Ἐκπεμφθείησαν] ὑφ' ἡμῶν δηλονότι. (λείπ. Αὐγ.) — 12. Διαφερόντως] ἐξαιρέτως. (Αὐγ.) —

Τοσῷδε. A. τοσοῦτον.

Αὐτοῖς τὴν ἀρετὴν, διδοῦσι. A. αὐτοῖς διδοῦσι τὴν ἀρ., sed literis verus ordo indicatus.

Δεχομένοις. F. marg. Steph. λαμβάνουσι. „In Cass. interpretat. illa λαμβάνουσι scripta erat inter vers. sup. δεχομένοις.“ DUK.

Τὰ δίκαια de. A.

Cap. XXXVIII. Πρὸς τοὺς ἄλλους. D. τούς om.

Ἐς ἡμᾶς. A. E. πρὸς ἡ., Ar. Chr. b. praepositionem om.

Ἄποικοι δὲ ὄντες. Ita Cass. Aug. et, ut videtur, aliquot Parr., quum Gailius e B. D. I. E. vulgatam scripturam δ' ὄντες enotaverit, ipse autem δὲ ὄντες cum Gottl. scripserit.

Ὡς οὐκ. A. om. ὡς.

Ἐπὶ τῷ κακῶς. I. ἐπὶ τὸ κακῶς.

Ἐκπεμφθείησαν. I. ἐκπεφθείησαν, μ̄ s. π̄ε̄, et marg. al. man. ἐξεπέμφθησαν.

2. Κατοικίσαι. Laur. κατοικῆσαι.

4. Δῆλον ὅτι. A. om. ὅτι.

Τοῖς πλέοσιν. Ven. C. τ. πλείοσιν. D. τοῖς om.

Ἐπιστρατεύομεν. Restituimus scripturam Cass. Aug. Ven. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Laur. E. Vind. m. b. Vall. etiam Bekk. probatam. Vulg. ἐπιστρατεύοιμεν servavit Haack. Vid. not.

Ἐκπρεπῶς. Haec est scriptura Cass. Aug. Cl. Ven. A. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) cod. Bas. D. I. Laur. Vind. Mosqu. m. b. Schol. Vall. quam cum Haack. et Bekk. recepimus. Vulgo εὐπρεπῶς. B. εὐπρεπῶς, et κ s. ῡ. Vid. not.

Μὴ καί. I. in marg. al. man. εἰ μή.

ἀδικούμενοι. 5. καλὸν δ' ἦν, εἰ καὶ ἡμαρτάνομεν, τοῖσδε μὲν, εἶξαι τῇ ἡμετέρᾳ ὀργῇ, ἡμῖν δὲ αἰσχρὸν, βιάσασθαι τὴν τούτων μετριότητα. 6. ὕβρει δὲ καὶ ἐξουσίᾳ πλούτου πολλὰ ἐς ἡμᾶς ἄλλα τε ἡμαρτήκασι, καὶ Ἐπίδαμνον ἡμετέραν οὖσαν, κακουμένην μὲν οὐ προσεποιοῦντο, ἐλθόντων δὲ ἡμῶν ἐπὶ τιμωρίᾳ, ἑλόντες βίᾳ ἔχουσι."

ἴδε κεφ. κδ'.

(Προσέτι δὲ νῦν γε οὔτε δίκῃ περὶ τῶν διαφόρων ἐξεῖναι κρίνεσθαι οὔτε τοὺς Ἀθηναίους ἐπικαλεῖσθαι.)

λθ'. „Καὶ φασὶ δὴ δίκῃ πρότερον ἐθελῆσαι κρίνεσθαι, ἥν γε οὐ τὸν προὔχοντα καὶ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς προκαλούμενον λέγειν τι δοκεῖν δεῖ, ἀλλὰ τὸν ἐς ἴσον τά τε ἔργα ὁμοίως καὶ τοὺς λόγους, πρὶν διαγωνίζεσθαι, κα-

ἴδε κεφ. λδ'. §. 2.

1. Εἰ καὶ ἡμαρτάνομεν] εἰ γὰρ μὴ ἠδικούμεθα περιφανῶς, οὐκ ἂν προδήλως ἐστρατεύομεν. ὅμως εἰ καὶ ἡμαρτάνομεν, ἐπαινετὸν ἦν ἐνδοῦναι ἡμῖν ὀργιζομένοις. — ** 2. Ὀργῇ] ὡς πατρικῇ. (Αὐγ.) — Μετριότητα] ἀνεξικακίαν, ἐπιείκειαν.

λθ'. 7. Πρότερον] πρὸ τοῦ λαβεῖν αὐτήν. — 8. Ἥν γε οὐ] λείπει εἰς, εἰς ἥν. ὁ νοῦς οὕτως· οὐ δεῖ τὸν ἐν ἀσφαλείᾳ ὄντα, καὶ προβαλλόμενον δίκην, δοκεῖν λέγειν τι. μετέθηκε τὸν χρόνον ὁ Κορίνθιος. μετὰ γὰρ τὸ λαβεῖν, φησὶ, τὸ χωρίον, καὶ κατασχεῖν, ἠξίουν δικάζεσθαι οἱ Κερκυραῖοι. καὶ οὐ δεῖ, φησὶ, προσέχειν † τὸν ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς καὶ ἰσχυροῦ προκαλούμενον † εἰς κρί-

5. *Καλὸν δ' ἦν.* A. C. *καλὸν δ' αὖ ἦν.*

6. *Ὕβρει δὲ καί.* D. *καί* s. v. al. man. habet.

Πολλὰ ἐς ἡμᾶς ἄλλα τε. A. *ἐς ἡμ. ἄλλα τε πολλά.*

Cap. XXXIX. *Καὶ φασὶ δή. Δή* om. Ven., cuius discrepantis scripturae specimen hic finem habet, et F.

Ἥν γε. In Pal. haec rec. man. scripta, prius *ἥ γε.*

Λέγειν τι δοκεῖν δεῖ. Vulgo scribitur *λέγειν τι, δοκεῖν δεῖ τηρεῖν.* Sed *τηρεῖν* abest a Cass. Aug. Cl. A. C. (in quo sub vers. script.) F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G., in quo sup. vers. rec. man. scriptum) cod. vet. Steph. Schol. Vall., et a nobis, sicut ab Haack. et Bekk., expunctum est. Vid. not. Praeterea F. cum Mosqu. *δεῖ δοκεῖν.* C. *δεῖ* (del.) *δοκεῖν δεῖ.* D. *δοκεῖν* sub versu et marg. *δοκεῖ* habet. E. in verborum continuatione *δοκεῖ*, et sub versu *ν* et *δεῖ* exhibet. Cod. Bas. *δοκεῖ τηρεῖν.* Denique Ar. Chr. *λέγειν τὸ δοκεῖν, δεῖ τηρεῖν.* Etiam Dan. post *δοκεῖν* interpungit, sed qui hunc cod. passim correxit, voculam post *λέγειν* erasit, ac *τὶ* substituit in marg. voci *δεῖ* adiecto, vicissim *δεῖ τηρεῖν* punctis subscriptis eiicienda censuit.

Τά τε ἔργα. *Τε* insertum e Cass. Aug. Cl. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Bas. Haack. Bekk.

Διαγωνίζεσθαι. D. *διαγωνίσασθαι.* In Aug. supra scr. *δικάζεσθαι.*

θιστάντα. 2. οὗτοι δ' οὐ πρὶν πολιορκεῖν τὸ χωρίον, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡγήσαντο ἡμᾶς οὐ περιόψεσθαι, τότε καὶ τὸ εὐπρεπὲς τῆς δίκης παρέσχοντο, καὶ δεῦρο ἥκουσιν, οὐ τἀκεῖ μόνον αὐτοὶ ἁμαρτόντες, ἀλλὰ καὶ ὑμᾶς νῦν ἀξιοῦντες οὐ ξυμμαχεῖν, ἀλλὰ ξυναδικεῖν, καὶ διαφόρους ὄντας ἡμῖν, δέχεσθαι σφᾶς. 3. οὓς χρῆν, ὅτε ἀσφαλέστατοι ἦσαν, τότε προσιέναι, καὶ μὴ ἐν ᾧ ἡμεῖς μὲν ἠδικήμεθα, οὗτοι δὲ κινδυνεύουσι, μηδ' ἐν ᾧ ὑμεῖς τῆς τε δυνάμεως αὐτῶν τότε οὐ μεταλαβόντες, τῆς ὠφελείας νῦν μεταδώσετε, καὶ τῶν ἁμαρτημάτων ἀπογενόμενοι, τῆς ἀφ' ἡμῶν αἰτίας τὸ ἴσον ἕξετε· πάλαι δὲ κοινώσαντας τὴν δύναμιν, κοινὰ καὶ τὰ ἀποβαίνοντα ἔχειν. [* ἐγκλημάτων δὲ μό-
ον ως
νων ἀμετόχους, οὕτω τῶν μετὰ τὰς πράξεις τούτων μὴ κοινωνεῖν. *]“

ἴδε κεφ. κη΄.

σιν, οὐδὲ δοκεῖν ὅτι λέγει τι, ἀλλὰ καταφρονεῖν. — 2. Ἀλλ' ἐπειδὴ — —] ἀλλὰ μετὰ τὴν τῶν νεῶν ἔκπεμψιν. — Τὸ εὐπρεπὲς τῆς δίκης] τὴν δόκησιν τῆς δίκης, οὐχὶ τὴν ἀλήθειαν· ἠδίκουν γὰρ κατὰ ἀλήθειαν τὰ ἐν Ἐπιδάμνῳ. — 3. Οὐ τἀκεῖ μόνον αὐτοὶ ἁμαρτόντες] οὐκ ἀδικήσαντες αὐτοὶ μόνον εἰς τὰ κατὰ τὴν Ἐπίδαμνον. (λ. Αὐγ.) — 7. Ἐν ᾧ] λείπει τὸ ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ. — 8. Μηδ' ἐν ᾧ ὑμεῖς —] τὸ ἑξῆς, μήτε μεταδώσετε αὐτοῖς τῆς ὠφελείας ὑμεῖς, τότε τῆς δυνάμεως αὐτῶν οὐ μεταλαβόντες. λέγει τὸν κατὰ Σαμίων καὶ Αἰγινητῶν πόλεμον. — 11. Τὸ ἴσον] τῶν τῆς Ἐπιδάμνου. κατὰ κοινοῦ τὸ ἐν ᾧ. αἰτιασόμεθα γάρ, φησί,

2. Ἥκουσιν. C. ἥκασιν, ου s. α. Ἁμαρτόντες. A. ἁμαρτῶντες. Vind. ἁμαρτάνοντες.

Ὑμᾶς. C. ἡμᾶς et paullo post ὑμῖν pro ἡμῖν, sed ibi υ per corr.

3. Χρῆν. Cl. Gr. ἐχρῆν. At χρῆν rursus I, 69. 78. IV, 29. D. χρή.

Ἐν ᾧ ἡμεῖς. D. ἐν ᾧ μὲν ἡμεῖς.

Τῆς τε δυνάμεως. Τε om. b.

Ὠφελείης. It. ὠφελίας, bene. Vid. Praef. ad Herm.

Ἀπογενόμενοι. Hoc divisim ἄπο γενόμ. scribunt Cass. Bar. Ar. marg. Steph. „Si ἄπο γενόμ. scribere malimus, non carebit exemplo, opinor, iste particulae ἄπο usus.“ STEPH.

Τῆς ἀφ' ἡμῶν. A. τῆς τε ἀφ' ἡμῶν, quod inepte *non contemnendum* dicit Gail, et uncis circumscriptum inseruit.

Ἶσον. Ita Pal. Male vulgo ἶσον. Vid. I. 1. p. 214.

Κοινώσαντας. Vat. It. G. A. (in quo νη eras., et ε s. α.) Gr. Dan. (ex emendat.) marg. Steph. κοινωνήσαντας, quod etiam Tus. adnotavit.

Ἀποβαίνοντα. Cod. Bas. ὑποβαίνοντα.

ον
[* Ἐγκλημάτων δὲ μόνων ἀμε-
ως
τόχους οὕτω τῶν μετὰ τὰς πράξεις τούτων μὴ κοινωνεῖν *] Horum verborum scriptura diffi-

(bb. *Δικαιώματα Κορινθίων.*)

μ΄. „Ὡς μὲν οὖν αὐτοί τε μετὰ προςηκόντων ἐγκλημάτων ἐρχόμεθα, καὶ οἵδε βίαιοι καὶ πλεονέκται εἰσὶ, δεδήλωται· ὡς δ' οὐκ ἂν δικαίως αὐτοὺς δέχοισθε, μαθεῖν χρή. ἴδε κεφ. λε΄. §. 2. 2. εἰ γὰρ εἴρηται ἐν ταῖς σπονδαῖς, ἐξεῖναι παρ' ὁποτέρους τις τῶν ἀγράφων πόλεων βούλεται ἐλθεῖν, οὐ τοῖς ἐπὶ βλάβῃ ἑτέρων ἰοῦσιν ἡ ξυνθήκη ἐστὶν, ἀλλ' ὅςτις μὴ ἄλλου ἑαυτὸν ἀποστερῶν, ἀσφαλείας δεῖται, καὶ

τοὺς συμμαχήσαντας τοῖς Κερκυραίοις ὡς ἐχθρούς. καὶ ὑμεῖς δὲ τὸ ἴσον αὐτοῖς ἕξετε αἴτιον, καὶ πολέμιοι κληθήσεσθε.

cillime constitui potest. Desunt enim plane in Cass. Aug. Cl. A. F. It. Vat. H. Reg. (G.) et delevit Bekk. Agnoscuntur a Valla („*Vos vero, ut criminibus modo istorum affines non fuistis, sic neque post eorundem actiones affines esse debetis,*") et in marg. adnotantur in Cass. Aug. Reg. Pro vulg. *μόνων* Chr. Bar. Ald. Flor. Bas. marg. Steph. *μόνον*. Pro *ἀμετόχους* iidem, praeter eos vero etiam C. Gr. B. D. I. E. Vind. (nisi quod in D. et E. *ἀμητ.* scriptum, et in D. et I. etiam terminatio $\overline{ους}$ appicta) *ἀμετόχως*. Add. not.

Cap. XL. *Αὐτοί τε*. *Τε* omittere videtur Cl., si eius scriptura diligenter enotata est.

Μετὰ προςηκόντων ἐγκλημάτων. Vulgo *μετὰ προςηκόντων τῶν τοῦ δικαίου κεφαλαίων*, atque ita etiam Haack. Sed pro *τῶν — κεφαλαίων* Cass. Aug. Cl. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) *ἐγκλημάτων*. Vulgata in Cass. in marg. adnotatur. Valla: *eo, quo oportet, aequitatis gressu*. At *τὰ τοῦ δικαίου κεφάλαια*, quae essent *δικαιώματα* c. 41., hoc ipso demum capite enumerantur. *Τῶν* post *προςηκόντων* om. etiam Bas. I. Ar. Chr. Dan. m. b. et ante *προςηκ.* transponit C.

Ἐς ὑμᾶς ἐρχόμεθα. Desunt priora in Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. It. Vat. Reg. (G.) Vall. In Cass. adnotata quidem leguntur in marg., sed pro *ἐς* ibi est *πρός*, ut in A. cod. Bas. E. Vind. et Dan. Hoc additamentum igitur cum Bekk. expunximus.

Ὡς δ' οὐκ. Cum Cass. Aug. A. C. F. Reg. (G.) Gr. abiecimus literam ε̄ voculae *δέ*. Pal. *ὥς γ' οὐκ* (?).

Μαθεῖν χρή. Cass. Aug. A. *χρὴ μαθεῖν*, quod probandum erit, si cum iisdem libris mox *ἀποστερῶν ἑαυτόν* et I, 15. *πάντες δέ* atque *ξυνειστήκεσαν* scripseris.

2. *Τὶς τῶν ἀγράφων πόλεων βούλεται ἐλθεῖν*. Cod. Bas. Gr. D. Laur. E. Vind. Mosqu. Ar. Chr. Dan. m. b. *τὶς βούλεται τῶν ἀγρ. πόλ. ἐλθ.*, sed his libris exigua fides est. A. om. *βούλεται*.

Ἄλλου pro vulg. (et Haack.) *ἄλλων* e Cass. Aug. Cl. A. F. It. Vat. H. Reg. (G.) marg. Steph. cum Bekk. receptum. In Reg. tamen man. recent. sup. vers. emendat. *ἄλλων*. E Pal. enotatur *ἄλλον*, e Mosqu. *ἄλλους*. Laur. *ἄλλον* vel *ἄλλους*, non liquet enim. Praeterea dubitatur, utrum post *μή* an ante *μή* virgula collocanda sit.

Ἑαυτὸν ἀποστερῶν. Cass. Aug. A. *ἀποστ. ἑαυτ.* Vid. ad §. 1. Praeterea pro *ἑαυτόν* F. It. Vat. H. Reg. (G.) Bekk. *αὐτόν*, C. *τόν*.

ὅςτις μὴ τοῖς δεξαμένοις, εἰ σωφρονοῦσι, πόλεμον ἀντὶ εἰρήνης ποιήσει· ὃ νῦν ὑμεῖς μὴ πειθόμενοι ἡμῖν πάθοιτε ἄν. 3. οὐ γὰρ τοῖςδε μόνον ἐπίκουροι ἂν γένοισθε, ἀλλὰ καὶ ἡμῖν ἀντὶ ἐνσπόνδων πολέμιοι. ἀνάγκη γὰρ, εἰ ἴτε μετ᾽ αὐτῶν, καὶ ἀμύνεσθαι μὴ ἄνευ ὑμῶν τούτους. 4. καίτοι δίκαιοί γ᾽ ἐστὲ, μάλιστα μὲν, ἐκποδὼν στῆναι ἀμφοτέροις, εἰ δὲ μὴ, τοὐναντίον, ἐπὶ τούτους μεθ᾽ ἡμῶν ἰέναι· (Κορινθίοις μέν γε ἔνσπονδοί ἐστε· Κερκυραίοις δὲ οὐδὲ δι᾽ ἀνακωχῆς πώποτε ἐγένεσθε·) καὶ τὸν νόμον μὴ καθιστάναι ὥςτε τοὺς ἑτέρων ἀφισταμένους δέχεσθαι. 5. οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς, Σαμίων ἀποστάντων, ψῆφον προςεθέμεθα ἐναντίαν ὑμῖν, τῶν ἄλλων Πελοποννησίων δίχα ἐψηφισμένων, εἰ χρὴ αὐτοῖς ἀμύνειν· φανερῶς δὲ ἀντείπομεν τοὺς προςήκοντας ξυμμάχους αὐτόν τινα κολάζειν. 6. εἰ γὰρ τοὺς κακόν τι δρῶντας δεχόμενοι τι-

Ὀλ. πέ.
ἔτ. ά.
πρὸ Χρ.
υμ΄. ἰδὲ
κεφ. ριέ.

μ΄. 5. *Μὴ ἄνευ ὑμῶν τούτους*] τοὺς Κερκυραίους· τουτέστι, κολασθήσεσθε καὶ ὑμεῖς μετ᾽ αὐτῶν. — 9. *Δι᾽ ἀνακωχῆς*] ἀνακωχή ἐστιν εἰρήνη πρόςκαιρος, πόλεμον ὠδίνουσα, οἷον ἡ μικρὰ τοῦ πολέμου ἀνάβλησις, παρὰ τὸ ἄνω ἔχειν τὰς ἀκωκὰς τῶν δοράτων. — *Καὶ τὸν νόμον — —*] ἀπὸ κοινοῦ, δίκαιοί ἐστε. τὸ δὲ τὸν ἄρθρον περισσόν. — 13. *Δίχα ἐψηφισμένων*] διστάζόντων, φησὶν, αὐτῶν, ἡμεῖς φανερῶς ἀντείπομεν. — *Ἀμύνειν*] ἀμύνειν, βοηθεῖν· ἀμύνεσθαι δὲ, κολάζειν. — 15. *Εἰ γάρ*] τὸ γὰρ ἀντὶ τοῦ δέ. (*Αὐγ.*) —

Ἀντὶ εἰρήνης. Ita plene Cass. Aug. A. C. F. Pal. Reg. (G.) H. Vulgo (Haack. Bekk.) per apostrophum scribitur praepositio. Cf. I. 1. p. 217.

Μὴ πειθόμενοι. A. om. *μή.*

Πάθοιτε ἄν. Pal. *πάθητε ἄν.*

3. *Εἰ ἴτε.* Dan. *εἰ εἴητε*, sed partic. *εἰ* rec. man. superscr. Vat. *εἴτε.*

4. *Καίτοι δίκαιοί γ᾽ ἐστέ.* Particulam *γε* male omittunt Reg. (G.) Gr. D. I. Laur. E. Ar. Chr. Dan. m. b. Cf. Krüg. l. l. p. 267. H. plene *γε.* Mox It. *ἐκποδῶν* exarat.

Μέν γε. A. *μὲν γάρ*, ex ignorantia usus particularum *μέν γε*, de quo cf. not.

Ἀνακωχῆς. A. B. C. *ἀναχωκῆς.* F. G. (?) H. I. *ἀνακωκῆς.* Male. Vid. de hoc vocab. I. 1. p. 239. sq.

Πώποτε. Ita plene Cass. Aug. A. C. F. Pal. Reg. (G.) H. m. b. Thom. Mag. in *διακωχή.* Vulgo (Haack. Bekk.) per apostrophum. Gr. D. I. *ποτέ* sine *πω.*

Καθιστάναι. I. *καθεστάναι.*

5. *Ἀποστάντων.* A. subiungit *ὑμῶν.*

Τῶν ἄλλων. D. post *ἄλλων* addit *δέ*, quod uncis inclusum addidit et *exquisitum* ridicule vocat Gail.

Αὐτόν τινα κολάζειν. Cod. Bas. *αὐτὸν κολάζειν τινά.* Ante Tus. post *ἀντείπομεν* male *μή* inserit.

6. *Κακόν τι δρῶντας δεχόμενοι.* Hic finem habet cod. A.

μωρήσετε, φανεῖται καὶ ἃ τῶν ὑμετέρων οὐκ ἐλάσσω ἡμῖν πρόσεισι, καὶ τὸν νόμον ἐφ' ὑμῖν αὐτοῖς μᾶλλον ἢ ἐφ' ἡμῖν θήσετε.“

(cc. *Παραίνεσις καὶ ἀξίωσις χάριτος προοφειλομένης.*)

μα΄. „Δικαιώματα μὲν οὖν τάδε πρὸς ὑμᾶς ἔχομεν, ἱκανὰ κατὰ τοὺς Ἑλλήνων νόμους, παραίνεσιν δὲ καὶ ἀξίωσιν χάριτος τοιάνδε, ἣν οὐκ ἐχθροὶ ὄντες, ὥςτε βλάπτειν, οὐδ' αὖ φίλοι, ὥςτε ἐπιχρῆσθαι, ἀντιδοθῆναι ἡμῖν ἐν τῷ παρόντι φαμὲν χρῆναι. 2. νεῶν γὰρ μακρῶν σπανίσαντές ποτε πρὸς τὸν Αἰγινητῶν ὑπὲρ τὰ Μηδικὰ πόλεμον, παρὰ Κορινθίων εἴκοσι ναῦς ἐλάβετε· καὶ ἡ εὐεργεσία αὕτη τε καὶ ἡ ἐς Σαμίους, τὸ δι' ἡμᾶς Πελοποννησίους αὐτοῖς μὴ βοηθῆσαι, παρέσχεν ὑμῖν Αἰγινη-

μάλιστα Ὀλ. οβ΄. ἔτ. β΄. πρὸ Χρ. υξα΄.

---

1. *Φανεῖται*] ἀντὶ τοῦ, μέλλει φανῆναι. — *Οὐκ ἐλάσσω ἡμῖν*] αἰνίσσεται Ποτίδαιαν. — 2. *Καὶ τὸν νόμον — θήσετε*] πολλοί, φησὶν, εἰσὶ φόρου ὑποτελεῖς παρ' ὑμῖν, οἵτινες πολλάκις μελετῶσιν ἀπόστασιν· καὶ εἰ δέξεσθε Κερκυραίους τούςδε, καὶ κοινὸν τοῦτον ποιήσετε νόμον, ὁρᾶτε μὴ ἑαυτοὺς λανθάνητε βλάπτοντες· φοβεῖ δὲ αὐτοὺς, τὸ δέξασθαι νόμον καλῶν. — 3. *Ἐφ' ὑμῖν*] ἀντὶ τοῦ καθ' ὑμῶν. (*Αὐγ.*)

μα΄. 5. *Παραίνεσιν δὲ καὶ ἀξίωσιν*] το παραινεῖν καὶ ἀξιοῦν, ῥήματα ὄντα, ὀνοματικῶς προήνεγκεν. (*Αὐγ.*) — 6. *Ἣν —*] ἣν χάριν ἀντιδοθῆναι ἡμῖν ἐν τῷ παρόντι φαμὲν χρῆναι. — *Οὐκ ἐχθροὶ ὄντες*] οἱ γὰρ τοῖς ἐχθροῖς τι συγκροτοῦντες βλάπτονται μᾶλλον. — 7. *Ἐπιχρῆσθαι*] τὸ πολλάκις χρῆσθαι. — 9. *Τὸν Αἰγινητῶν — πόλεμον*] τὸν περὶ τῶν ἀγαλμάτων. —

Φανεῖται. Vind. m. et alius cod. (Steph. nescit quis,) *φανεῖτε.* in Cass. aliquid abrasum erat post *τ*, sed spatium minus erat, quam quod duas literas *αι* capere posset.

Ἐφ' ὑμῖν αὐτοῖς. Postremum in marg. habet D.

Cap. XLI. *Δικαιώματα — τοιάνδε.* „Dion. Hal. [p. 795.] et om. *ἱκανὰ — νόμους* et alia reprehendit immerito.“ WASS. *Δικαιώματα* e Thucyd. l. I. enotat Grammat. in Bekk. Anecdd. I. p. 90. B. *πρὸς ἡμᾶς.* Cl. *τοὺς τῶν Ἑλλ.*

Ὥςτε. Ita plene Cass. Aug. C. Pal. H. In G. *ὥςτε* s. v. al. man. esse dicitur, sed e Reg. *ὅςτε* affertur. Vulgo (Haack. Bekk.) *ὥςτ' ἐπιχρ.*

Φαμέν om. D.

2. *Πρὸς τὸν Αἰγ.* E. *πρὸς τῶν Αἰγ.* Idem et hic et statim post *Αἰγινιτῶν* per *ι* scribit. Laur. *πρό.* *Ἡ εὐεργεσία.* Artic. de. Dan. *Παρέσχεν ὑμῖν.* G. *ἡμῖν.*

τῶν μὲν ἐπικράτησιν, Σαμίων δὲ κόλασιν. 3. καὶ ἐν καιροῖς τοιούτοις ἐγένετο, οἷς μάλιστα ἄνθρωποι, ἐπ' ἐχθροὺς τοὺς σφετέρους ἰόντες, τῶν πάντων ἀπερίοπτοί εἰσι παρὰ τὸ νικᾷν. φίλον τε γὰρ ἡγοῦνται τὸν ὑπουργοῦντα, ἢν καὶ πρότερον ἐχθρὸς ᾖ· πολέμιόν τε τὸν ἀντιστάντα, ἢν καὶ τύχῃ φίλος ὤν· ἐπεὶ καὶ τὰ οἰκεῖα χεῖρον τίθενται φιλονεικίας ἕνεκα τῆς αὐτίκα."

(Ὅτι οὐ δεῖ ὠφελείας λογισμῷ παράγεσθαι.)

μβ΄. „Ὧν ἐνθυμηθέντες, καὶ νεώτερός τις παρὰ πρεσβυτέρου αὐτὰ μαθὼν, ἀξιούτω τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμύ-

3. Τῶν ἀπάντων] τῶν προλαβόντων ἁπάντων πρὸς ἔχθραν ἢ φιλίαν μεσολαβημάτων. (λ. Αὐγ.) — Ἀπερίοπτοι] ἀπροόρατοι, ἢ ἀπρονόητοι, ἢ ἀνεπίστροφοι. (Κασσ. Αὐγ. Ῥοστγ.) — 4. Παρὰ τὸ νικᾷν] ἤγουν διὰ τὴν νίκην. (λ. Αὐγ.)] — 6. Ἐπεὶ καὶ τὰ οἰκεῖα] ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ τὰ οἰκεῖα.

μβ΄. Ὧν] τῶν προειρημένων εὐεργεσιῶν. (λ. Αὐγ.) — 9. Ἀμύνεσθαι] ἀντὶ τοῦ ἀμύνειν καὶ βοηθεῖν· ἀντὶ γὰρ τοῦ εὐεργητικοῦ τὸ ἀμύνεσθαι παρείληπται. (λ. Αὐγ.) §. Ἀμύνεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀμείβεσθαι. μόνος δὲ Θουκυδίδης ἐνταῦθα κέχρηται τῇ ἐναλλαγῇ τῆς

3. Τῶν πάντων. Olim (et apud Haack.) ἁπάντων, sed πάντων scribi iusserunt Cass. Aug. Pal. Cl. F. It. Vat. H. Reg. (G.) et sic Bekk.

Ἀπερίοπτοι. „E Thucyd. laudat Poll. II, 58. Imitatus est hunc locum Dion. Hal. II, 11. καὶ οὐδενὸς τῶν ἀνηκέστων ἀπεχόμενοι παρὰ τὸ νικᾷν. Vid. Henr. Steph. ad Dionys. cap. XVI. et in adnot. ad illum locum." DUK. E. post εἰσί habet περί s. v.

Ἢν — ᾖ. Nisi πρότερον ᾖ pro γένηται, *fuerit*, dici potuisse credas, (quod ob ea, quae de πάρος et ποτέ Thiersch. Gr. §. 291. 1. b. monuit, non improbabile,) scribendum εἰ — ἦν. Vid. I. 1. p. 151. Ἦν saltem exhibent C. E.

Ἀντιστάντα. Marg. Steph. ἀνθιστ.

Τύχῃ. C. τύχοι.

Τίθενται. G. τίθεται ν̄ s. ε̄ al. man.

Φιλονεικίας. Pal. Φιλονικείας.

Cap. XLII. Παρὰ πρεσβυτέρου αὐτὰ μαθών. Ar. Chr. Dan. m. b. αὐτὰ παρὰ πρεσβ. μαθ.

Ἡμᾶς. Vind. Tus. ὑμᾶς.

Ἀμύνεσθαι. B. ἀμύνασθαι. F. Mosqu. Ar. Chr. Dan. ἀμείβεσθαι, sed in F. et Mosqu. in marg. adnotatum γρ. ἀμύνεσθαι. „Suid. Ἀμύνασθαι· Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ ἀμείβεσθαι. vid. Schol., qui recte censet, ἀμείβεσθαι, quod nonnulli mss. habent, ex interpretatione esse." DUK. „Ita fere IV, 63. τὸν εὖ καὶ καλῶς δρῶντα ἐξ ἴσου ἀμυνούμεθα. Ceterum hunc locum laudat scholiastes ad Eurip. Phoeniss. v. 695. — ἀμύνεται, ἀντὶ τοῦ ἀμείβεται· ὡς καὶ Θουκυδίδης· ἀξιούτω τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμύνεσθαι. Idem facit Eustathius Il. E. p. 414. (546. c.) Φησὶν ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης, τὸ ἀμύνεσθαι — τεθεῖσθαι νεσθαι, καὶ μὴ νομίσῃ δίκαια μὲν τάδε λέγεσθαι, ξύμφορα δὲ, εἰ πολεμήσει, ἄλλα εἶναι. 2. τό τε γὰρ ξυμφέρον, ἐν ᾧ ἄν τις ἐλάχιστα ἁμαρτάνῃ, μάλιστα ἕπεται· καὶ τὸ μέλλον τοῦ πολέμου, ᾧ φοβοῦντες ὑμᾶς Κερκυραῖοι κελεύουσιν ἀδικεῖν, ἐν ἀφανεῖ ἔτι κεῖται· καὶ οὐκ ἄξιον, ἐπαρθέντας αὐτῷ, φανερὰν ἔχθραν ἤδη καὶ οὐ μέλλουσαν πρὸς Κορινθίους κτήσασθαι· τῆς δὲ ὑπαρχούσης πρότερον διὰ Μεγαρέας ὑποψίας σῶφρον ὑφελεῖν μᾶλλον. 3. ἡ γὰρ τελευταία χάρις, καιρὸν ἔχουσα, κἂν ἐλάσσων ᾖ, δύναται μεῖζον ἔγκλημα λῦσαι. 4. μηδ' ὅτι ναυτικοῦ ξυμμαχίαν μεγάλην διδόασι, τούτῳ ἐφέλκεσθε. τὸ γὰρ μὴ ἀδικεῖν τοὺς ὁμοίους, ἐχυρωτέρα δύναμις, ἢ τῷ αὐτίκα φανερῷ ἐπαρθέντας διὰ κινδύνων τὸ πλέον ἔχειν.“

λέξεως, ὡς καί τινας ἐναλλάττειν τὴν γραφὴν, καὶ γράφειν ἀμείβεσθαι. οὐκ ἔστι δέ. — 3. ** Ἐν ᾧ] ἀντὶ τοῦ ᾧ· τὸ δὲ ἐλάχιστα, ἀντὶ τοῦ οὐδ' ἐλάχιστα. (Κασσ. Αὐγ. Ῥοστγ.) — 4. Τὸ μέλλον τοῦ πολέμου] ἀντὶ τοῦ, ὁ μέλλων πόλεμος. (λ. Αὐγ.) — 5. Κελεύουσιν] τὸ κελεύω οὐκ ἐπὶ μειζόνων μόνον λέγεται. — 8. Ὑποψίας] ὑποψίαν εἶπε τὴν μάχην, εὐφήμως. ἐρεῖ δὲ ταύτην ἐν τῇ πεντηκονταετηρίδι. — 9. Ἡ γὰρ τελευταία χάρις, καιρὸν ἔχουσα] ἡ μετὰ τὴν ἔχθραν φιλία εὐκαίρως γενομένη, καὶ τὰ ἑξῆς. (Κασσ. Αὐγ. Ῥοστγ.) — 13. Τῷ αὐτίκα] τῷ πρὸς ὀλίγον. — Τῷ αὐτίκα φανερῷ] τῇ δυνάμει τῶν Κερκυραίων. ἡ γὰρ ἐκ θεῶν βοήθεια κρυπτὴ καὶ ἀφανής.

καὶ ἀντὶ ψιλοῦ τοῦ ἀμείψασθαι ὁτιοῦν. — Καὶ ἐκ τῶν Θουκυδίδου τὸ ἀξιούτω — v. Valcken. l. c.“ GOTTL. Add. Zonar. I. p. 160. Montf. bibl. Coisl. p. 231. Herm. ad Soph. Ant. v. 639.

Νομίσῃ. C. *νομίσοι.*

Τάδε. Reg. (G.) *ταῦτα*, ut *τούτους* pro *τούςδε* 43, 3. et *τοιαῦτα* pro *τοιάδε* 53.

2. *Ἁμαρτάνῃ.* Vitiosum *ἁμαρτάνοι* correximus e Cass. Aug. Cl. Pal. It. I. E. Vind. m. *Ἁμαρτάνει* praebent F. Gr. D., in Gr. tamen ex emend., quum ſuisset $\bar{\eta}$, etiam in D. $\bar{\eta}$ s. $\bar{\varepsilon\iota}$. Scriptura Vat. incerta. Nos sequuntur Haack. et Bekk.

Ὑμᾶς Κερκυραῖοι. C. *ἡμᾶς.* Gr. *οἱ Κερκ.*

Κτήσασθαι. E b. enotatum *ἀμείβεσθαι*, quod supra ad *ἀμύνεσθαι* pertinere videtur.

3. *Ἡ γὰρ — λῦσαι.* „Plutarch. Moral. 538., ubi *κἂν ἐλάττων ᾖ, καιρὸν ἔχ.*“ WASS.

4. *Ἐφέλκεσθε.* C. Pal. Gr. (in quo tamen emendat. $\bar{\varepsilon}$). E. Dan. m. b. *ἐφέλκεσθαι.*

Ἐχυρωτέρα. Ed. Bas. *ἰσχυροτέρα.*

Ἢ τῷ. C. *ἢ τῆς*, sed *τῷ* s. *τῆς* al. man. Marg. Flor. Vind. *ἢ τό.*

Φανερῷ. Dan. Mosqu. *φανερῶς.*

(dd. Ἐπίλογοι.)

μγʹ. „Ἡμεῖς δὲ περιπεπτωκότες οἷς ἐν τῇ Λακεδαίμονι αὐτοὶ προείπομεν, τοὺς σφετέρους ξυμμάχους αὐτόν τινα κολάζειν, νῦν παρ᾽ ὑμῶν τὸ αὐτὸ ἀξιοῦμεν κομίζεσθαι, καὶ μὴ, τῇ ἡμετέρᾳ ψήφῳ ὠφεληθέντας, τῇ ὑμετέρᾳ ἡμᾶς βλάψαι. 2. τὸ δ᾽ ἴσον ἀνταπόδοτε, γνόντες τοῦτον ἐκεῖνον εἶναι τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ ὅ τε ὑπουργῶν, φίλος μάλιστα, καὶ ὁ ἀντιστὰς, ἐχθρός. 3. καὶ Κερκυραίους [δὲ] τούςδε μήτε ξυμμάχους δέχεσθε βίᾳ ἡμῶν, μήτε ἀμύνετε αὐτοῖς ἀδικοῦσι. 4. καὶ τάδε ποιοῦντες, τὰ προςήκοντά τε δράσετε, καὶ τὰ ἄριστα βουλεύσεσθε ὑμῖν αὐτοῖς.“ 5. Τοιαῦτα δὲ καὶ οἱ Κορίνθιοι εἶπον.

μγʹ. Ἡμεῖς δέ] οἱ ἐπίλογοι ἐντεῦθεν. — Περιπεπτωκότες] ἐκ τύχης τινός. φοβεῖ δὲ διὰ τούτου τοὺς Ἀθηναίους, ὅτι τὸ τῆς τύχης ἄδηλον, καὶ ὅτι μὴ καὶ αὐτοὶ περιπεσοῦνται. — Οἷς ἐν τῇ Λακεδαίμονι — —] οἷα ἐν τῇ Λακεδαίμονι εἴπομεν, ὅτι τοὺς σφετέρους ξυμμάχους, καὶ τὰ ἑξῆς, τοῦτο καὶ παρ᾽ ὑμῶν ἀξιοῦμεν. — 3. Τούςδε] ἐμφαντικὸν τὸ τούςδε, οἷον τοὺς ἀδικοῦντας.

Cap. XLIII. *Τῇ Λακεδαίμονι.* *Τῇ* deest Ar. Chr. Prius pro *οἷς* Tus. *οἱς.*

Αὐτόν τινα κολάζειν. Gr. D. Laur. E. Mosqu. Ar. Chr. Dan. b. *αὐτὸν κολάζειν τινά*, quod Gailius male recepit. Vid. c. 40. et de Art. crit. in Thuc. c. 6. Aug. *αὐτῶν τινα*, sed man. rec. correxit *αὐτόν.*

Παρ᾽ ὑμῶν τὸ αὐτό. C. *τὸ αὐτὸ παρ᾽ ὑ.* D. I. *ἡμῶν.*

Καὶ μή. Posterius excidit Cass.

Ὠφεληθέντας. D. E. *ὠφεληθέντες.* Iidem statim *ὑμᾶς*, in F. tamen corr. *ἡμᾶς.*

2. *Τὸ δ᾽ ἴσον.* Sincerum hic quoque suppeditavit Pal., nam vulgo *ἶσον.* Vid. I. 1. p. 214.

Τοῦτον ἐκεῖνον εἶναι τὸν καιρόν. F. *τοῦτ. εἶν. ἐκ. τὸν καιρ.* H. *ἐκ. εἶναι καιρ.* sine *τόν.*

3. *Καὶ Κερκυραίους τε.* Sic vulgo. Particulae *καὶ — τε*, etiamsi, quod nondum ad liquidum perductum, *etiamque* significent (vid. not. ad I, 9.), hic saltem idonea vi carere videntur. *Τε* om. F. It. Vat. H. Reg. (G.) E. (In postremo simul *καί* s. v.) Contra Cass. Aug. Gr. Mosqu. *Κερκυραίους δέ.* Neque hoc nec *καὶ — γε* placet, sed particula cum Bekk. delenda.

Τούςδε. Reg. (G.) *τούτους.*

Δέχεσθε. Olim invita grammatica *δέχησθε*, quod correximus e Cass. Aug. (in quibus sup. $\bar{\varepsilon}$ rec. man. $\bar{\eta}$) Pal. It. Vat. Laur. m. a man. pr. b. (Haack. Bekk.) In E. *δέχοισθε.*

Ἀμύνετε. Ex Aug. Pal. It. Vat. m. a man. sec. b. Haack. Bekk. mutavimus vulg. *ἀμύνητε*, quod defendi quidem potest, si pro aoristo habetur; verum hoc tempus minus aptum. E. *ἀμύνοιτε.*

4. *Προςήκοντά τε.* *Τε* s. v. G.

Ὑμῖν αὐτοῖς. Vind. B. Bar. Ar. Chr. Ald. Flor. ed. Bas. marg. Steph. *ἐν ὑμ. αὐτ.* Etiam in Gr. fuerat *ἐν*, sed deinde inductum.

5. *Τοιαῦτα δέ.* „Non dubito quin *δή*, non *δέ*, a Thucydide

(d. *Οἱ Ἀθηναῖοι τοῦ τῶν Κερκυραίων καὶ Κορινθίων πολέμου μετέχουσιν. μδ´ — νέ.*)

(*Πρῶτον μὲν οὖν ἐπιμαχίαν ποιοῦνται Κερκυραίοις.*)

μδ´. Ἀθηναῖοι δὲ, ἀκούσαντες ἀμφοτέρων, γενομένης καὶ δὶς ἐκκλησίας, τῇ μὲν προτέρᾳ οὐχ ἧσσον τῶν Κορινθίων ἀπεδέξαντο τοὺς λόγους· ἐν δὲ τῇ ὑστεραίᾳ μετέγνωσαν Κερκυραίοις ξυμμαχίαν μὲν μὴ ποιήσασθαι, ὥςτε τοὺς αὐτοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους νομίζειν· (εἰ γὰρ ἐπὶ Κόρινθον ἐκέλευον σφίσιν οἱ Κερκυραῖοι ξυμπλεῖν, ἐλύοντ' ἂν αὐτοῖς αἱ πρὸς Πελοποννησίους σπονδαί·) ἐπιμαχίαν δὲ ἐποιήσαντο, τῇ ἀλλήλων βοηθεῖν, ἐάν τις ἐπὶ Κέρκυραν ἴῃ, ἢ Ἀθήνας, ἢ τοὺς τούτων ξυμμάχους.

μδ´. Ἀκούσαντες ἀμφοτέρων] Μηδὲ δίκην δικάσῃς πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς. — 4. Μετέγνωσαν] μετεβουλεύσαντο. [τὸ ἑξῆς, συμμαχίαν μὲν μὴ ποιήσασθαι μετέγνωσαν, ἐπιμαχίαν δ' ἐποιήσαντο. διαφέρει δὲ συμμαχία ἐπιμαχίας. ἐπιμαχία μὲν, ὅταν ἀλλήλοις παρέχωσι δυνάμεις ἑκάτεροι· συμμαχία δὲ ὅταν μόνοι Ἀθηναῖοι δῶσι βοήθειαν Κερκυραίοις. (λ. Κασσ. Αὐγ.)] — 5. Εἰ γὰρ — —] αἰτία, δι' ἣν ξυμμαχίαν οὐκ ἐποίησαν. (Αὐγ. Βασ.) — 8. Ἐπιμαχίαν δὲ ἐποιήσαντο] αὐτὸς δηλοῖ, τί ἐστι συμμαχία καὶ ἐπιμαχία. ἔστι δὲ συμμαχία, ὅταν τις τὸν αὐτὸν ἔχῃ τῷ συμμαχουμένῳ ἐχθρὸν καὶ φίλον· ἐπιμαχία δὲ, ὅταν τις μόνον τῷ συμμαχουμένῳ ἀδικουμένῳ βοηθῇ, οὐ μέντοι καὶ ἀδικοῦντι συμπράττῃ. ἐπιμαχίαν οὖν νῦν βούλονται ποιῆσαι οἱ Ἀθηναῖοι. — 9. Τοὺς τούτων ξυμμάχους] εἶχον γὰρ οἱ Κερκυραῖοι ξυμμάχους τοὺς Ἐπι-

scriptum hic fuerit, praesertim quum statim eadem particula sequatur.“ STEPH. Male. Ante orationem Corcyraeorum leguntur verba *οἱ μὲν Κερκυραῖοι ἔλεξαν τοιάδε* cap. 31., et claudunt eam verba *τοιαῦτα μὲν οἱ Κερκ. εἶπον*. Eodem modo oratio Corinthiorum orditur verbis *οἱ δὲ Κορίνθιοι μετ' αὐτοὺς τοιάδε* cap. 36., et desinit similibus *τοιαῦτα δὲ καὶ οἱ Κορ. εἶπον*. Cf. cap. 72. init. cum 79. init., cap. 85. fin. cum 87. init. it. III, 49. init. III, 63. init. et ad Xen. Cyr. I, 6, 41. II, 5, 19.

Cap. XLIV. *Γενομένης καὶ δὶς ἐκκλησίας.* Imitatur Lucian. Ver. Histor. I, 20.

Ὑστεραίᾳ. F. *ὑστέρᾳ.*

Μετέγνωσαν. Mosqu. subiungit *μέν.*

Κερκυραίοις. Pal. *Κερκυραίους,* quod etiam apud Ammon. in *συμμαχεῖν* (p. 151. Valck.) legebatur ante Steph.

Ξυμμαχίαν μὲν μή. Dan. *μὲν ξυμμ. μή.* E. H. om. *μή,* quod in Reg. (G.) rec. man. addidit. „Ammon. pro *μή* habet *οὐ,* quippe memoriter citabat locum.“ GOTTL.

Τῇ ἀλλήλων. Cod. Bas. et Flor. *τῷ ἀλλ'.* Male.

Τοὺς τούτων. h. *τὰς τούτων.*

2. ἐδόκει γὰρ ὁ πρὸς Πελοποννησίους πόλεμος καὶ ὣς ἔσεσθαι αὐτοῖς, καὶ τὴν Κέρκυραν ἐβούλοντο μὴ προέσθαι Κορινθίοις, ναυτικὸν ἔχουσαν τοσοῦτον, ξυγκρούειν δὲ ὅτι μάλιστα αὐτοὺς ἀλλήλοις, ἵνα ἀσθενεστέροις οὖσιν, ἤν τι δέῃ, Κορινθίοις τε καὶ τοῖς ἄλλοις ναυτικὸν ἔχουσιν ἐς πόλεμον καθιστῶνται. 3. ἅμα δὲ τῆς τε Ἰταλίας καὶ Σικελίας καλῶς ἐφαίνετο αὐτοῖς ἡ νῆσος ἐν παράπλῳ κεῖσθαι.

(Ἔπειτα δέκα ναῦς αὐτοῖς πέμπουσι βοηθούς.)

με'. Τοιαύτῃ μὲν γνώμῃ οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς Κερκυραίους προσεδέξαντο, καὶ τῶν Κορινθίων ἀπελθόντων, οὐ πολὺ ὕστερον δέκα ναῦς αὐτοῖς ἀπέστειλαν βοηθούς. 2. ἐστρατήγει δὲ αὐτῶν Λακεδαιμόνιός τε ὁ Κίμωνος, καὶ Διότιμος ὁ Στρομβίχου, καὶ Πρωτέας ὁ Ἐπικλέους. 3. προεῖπον δὲ αὐτοῖς μὴ ναυμαχεῖν Κορινθίοις, ἢν μὴ ἐπὶ Κέρκυραν πλέωσι, καὶ μέλλωσιν ἀποβαίνειν, ἢ ἐς τῶν ἐκείνων τι χωρίων· οὕτω δὲ, κωλύειν κατὰ δύνα-

δαμνίους καὶ Ζακυνθίους. — 5. Τοῖς ἄλλοις] Πελοποννησίοις δηλονότι. — 6. Τῆς τε Ἰτ. — ἐν παράπλῳ κεῖσθαι] τοῖς παραπλέουσιν Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν .... ἔχειν τὴν Κέρκυραν.

με'. 11. Βοηθούς] οὐκ εἶπε συμμάχους. (Αὐγ.) — 12. Λακεδαιμόνιος] ὄνομα κύριον. (Αὐγ.) — 16. Ἐκείνων τι χωρίον] αἰνίττεται Ἐπίδαμνον.

2. *Κορινθίοις.* Articulum τοῖς, qui vulgo praefigitur, abiecimus cum Cass. Aug. Cl. C. Pal. It. Vat. G. H. E. Bekk. Uncis inclusit Haack.

Δέῃ. Gr. *δέοι.*

Τοῖς ἄλλοις. *Τοῖς ἄλλοις τοῖς* mavult Bekker., non temere sane.

3. *Τῆς τε.* *Τε* abest Flor.

Cap. XLV. *Κίμωνος.* Male vulgo *Κίμμωνος*, quod cum Haack. et Bekk. correximus e Cass. Aug. Cl. F. Pal. It. G. (?) Laur. Gr. Ar. Chr. m. b. Flor. In Aug. tamen signum quoddam et in m. obscura linea supra μ̄. Bas. *Κίμμονος.* „Huius loci meminit Schol. Aristid. T. II. p. 152. *Λακεδαίμων τε ὁ Κίμωνος*, ut probaret, Cimonem *λακωνίσαι.* Quam bene, nihil dicere attinet.“ GOTTL.

Ὁ Στρομβίχου. C. *ὁ Στρομβίλου.* G. (?) *ὁ Στρομμίχου.* Ita etiam H., sed s. v. al. man. *γρ. Στρομβι.* Ald. Bas. *Ὀστρομβίχου.*

3. *Μέλλωσιν.* Pal. It. Vat. H. *μέλλουσιν.*

Ἐς τῶν ἐκείνων τι χωρίων. Ita bene Cass. Aug. F. Pal. It. Vat. H. G. Laur. Vall. („*aut adversus aliquod ex illorum oppidis*“) Cf. cap. 53. 106. et Matth. Gr. Gr. §. 278. p. 386. (Bultm. §. 111. adnot. 1.) Vulgo *χωρίον.*

μιν. 4. προεῖπον δὲ ταῦτα, τοῦ μὴ λύειν ἕνεκα τὰς σπονδάς. 5. αἱ μὲν δὴ νῆες ἀφικνοῦνται ἐς τὴν Κέρκυραν.

(*Στόλος Κορινθίων ἐπὶ τὴν Κέρκυραν.*)

μϛʹ. Οἱ δὲ Κορίνθιοι, ἐπειδὴ αὐτοῖς παρεσκεύαστο, ἔπλεον ἐπὶ τὴν Κέρκυραν ναυσὶ πεντήκοντα καὶ ἑκατόν. ἦσαν δὲ Ἠλείων μὲν δέκα, Μεγαρέων δὲ δώδεκα, καὶ Λευκαδίων δέκα, Ἀμπρακιωτῶν δὲ ἑπτὰ καὶ εἴκοσι, καὶ Ἀνακτορίων μία, αὐτῶν δὲ Κορινθίων ἐνενήκοντα. 2. στρατηγοὶ δὲ τούτων ἦσαν μὲν καὶ κατὰ πόλεις ἑκάστων, Κορινθίων δὲ Ξενοκλείδης ὁ Εὐθυκλέους, πέμπτος αὐτός. 3. ἐπειδὴ δὲ προςέμιξαν τῇ κατὰ Κέρκυραν ἠπείρῳ, ἀπὸ Λευκάδος πλέοντες, ὁρμίζονται ἐς Χειμέριον τῆς Θεσπρωτίδος γῆς. 4. ἔστι δὲ λιμὴν, καὶ πόλις ὑπὲρ αὐτοῦ κεῖται ἄπο θαλάσσης, ἐν τῇ Ἐλαιάτιδι τῆς

μϛʹ. 3. Παρεσκεύαστο] τὰ τῆς μάχης. (Αὐγ.) — 9. Πέμπτος αὐτός] ἀντὶ τοῦ, μετ' ἄλλων τεσσάρων. αὐτὸς δὲ ἀντὶ τοῦ πρῶτος. ὡς γὰρ τῶν ἄλλων μὴ ὄντων ἐπισήμων, τῇ τοῦ ἑνὸς ἠρκέσθη ὀνομασίᾳ. ἢ ὅτι αὐτῷ ἠκολούθουν οἱ ἄλλοι, ὡς μεῖζόν τι καὶ σοφώτερον βουλεύεσθαι δυναμένῳ. — 14. Ἐν τῇ Ἐλαιάτιδι τῆς Θεσπρωτίδος] ὡς εἶναι τὴν Ἐλαιάτιν μέρος χώρας ὑπὸ μείζονα χώ-

4. *Λύειν.* Ar. *κωλύειν.*

5. *Τὴν Κέρκ.* *Τήν* om. Gr.

Cap. XLVI. *Οἱ δὲ Κορίνθιοι — ἔπλεον ἐπὶ τὴν Κέρκυραν.* Exciderunt haec in E. ob duplex *Κέρκυραν.*

Ἦσαν δέ. D. I. *ἦσαν μέν.* Mox post *Μεγαρέων* Vat. *δέ* om.

Ἀνακτορίων. Gr. D. *Ἀνακτόρων.*

Ἐνενήκοντα. Ita per unum $\bar{\nu}$ recte Cass. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. Laur. Vid. infra ad 117, 3. Buttm. Gr. Gr. max. §. 70. p. 283. et Bekk. ad h. l. Vulgo (et Haack.) *ἐννενήκοντα.* m. *ἐνενή-κοντα*, supra script. alter. $\bar{\nu}$ in sec. syll. Sic rursus VIII, 44. *ἐνενήκοντα*, III, 68. *ἐνενηκοστός*, V, 12. *ἐνακόσιοι*, I, 117. IV, 133. 135. *ἔνατος*, II, 49. *ἐναταῖος* in optimis libris legi adnotavit Bekk.

2. *Ἦσαν μὲν καί.* Postremum om. H., s. v. al. man. habet I.

3. *Ἐπειδὴ δέ.* Ar. Chr. b. *ἐπεὶ δέ.*

Προςέμιξαν. Reg. (G.) *συνέμιξαν*, et in marg. man. recent. *προςέμ.*

Ἐς Χειμέριον τῆς Θεσπρωτίδος γῆς. „Totum h. l. ante oculos habuit Strabo VII, 499.“ GOTTL. *Ὁ Θουκυδίδης τὸν λιμένα τῶν Θεσπρωτῶν εἶπε Χειμέριον, καθάπερ ἔχει σχήματος.* Aphthon. Progymn. *ὅρος ἐκφράσεως.*

4. *Ὑπὲρ αὐτοῦ.* Mosqu. Ar. Chr. Dan. *ἐπ' αὐτοῦ.* C. *ὑπὲρ αὐτῶν.*

Ἄπο θαλ. Aug. Pal. Gr. Vasc. *ἀπὸ θαλ.* Et sic fuerat in Cass., deinde accentu super $\bar{o}$ abraso manus recens fecerat *ἄπο.* Cf. script. discr. ad I, 7.

Ἐλαιάτιδι. Gr. *Ἐλαιώτιδι*, sed

Θεσπρωτίδος, Ἐφύρα. ἔξεισι δὲ παρ' αὐτὴν Ἀχερουσία λίμνη ἐς θάλασσαν. διὰ δὲ τῆς Θεσπρωτίδος Ἀχέρων ποταμὸς ῥέων ἐςβάλλει ἐς αὐτὴν, ἀφ' οὗ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἔχει. ῥεῖ δὲ καὶ Θύαμις ποταμὸς, ὁρίζων τὴν Θεσπρωτίδα καὶ Κεστρίνην, ὧν ἐντὸς ἡ ἄκρα ἀνέχει τὸ Χειμέριον. 5. οἱ μὲν οὖν Κορίνθιοι τῆς ἠπείρου ἐνταῦθα ὁρμίζονταί τε καὶ στρατόπεδον ἐποιήσαντο.

(Ἀντιπαρασκευὴ Κερκυραίων.)

μζ'. Οἱ δὲ Κερκυραῖοι ὡς ᾔσθοντο αὐτοὺς προςπλέοντας, πληρώσαντες δέκα καὶ ἑκατὸν ναῦς, ὧν ἦρχε Μεικιάδης, καὶ Αἰσιμίδης, καὶ Εὐρύβατος, ἐστρατοπεδεύσαντο ἐν μιᾷ τῶν νήσων αἳ καλοῦνται Σύβοτα. καὶ

ραν. — 1. Θεσπρωτίδος Ἐφύρη] ἔστι γὰρ καὶ ἄλλη Ἐφύρη ἡ Κόρινθος. — 5. Ὧν ἐντός] ἐντὸς πρὸς θάλασσαν, ὡς εἶναι ἰσθμόν. — Ἀνέχει] ἀνατείνεται. (λ. Αὐγ.) — 7. Στρατόπεδον] δύο σημαίνει τὸ στρατόπεδον, τὸν λαὸν τοῦ στρατοῦ, καὶ τὸν τόπον ἐν ᾧ ὁ λαός. ἐτυμώτερον δέ ἐστιν ἐπὶ τοῦ τόπου λέγεσθαι, οἷον τοῦ στρατοῦ πέδον.

μζ'. 8. † Προςπλέοντας] ἀπὸ τῆς Λευκίμνης εἰς τὸ Χειμέριον δηλονότι †. — 11. Σύβοτα] τρεῖς εἰσὶν αὗται αἱ νῆσοι, μικραὶ, σῦς

deinde ᾱ super ω̄ scriptum erat. D. Ἐλαιώτιδι. Ita etiam I., sed ε̄ s. αι̅ ead. man. C. F. Ἐλεάτιδι. Tus. Ἐλάτιδι. Valla: „*in palustribus*," quasi ab ἕλος. Vid. not.

Ἐφύρα. Ita Haack. Plerique libri Ἐφύρῃ (in dat.) uti vulgo scribitur. Cass. Pal. Gr. Gottl. Bekk. Ἐφύρη (in nominat.). Vid. not. et I. 1. p. 231.

Ἔξεισι. B. Laur. E. Ar. Chr. Dan. b. Ald. Flor. ed. Bas. marg. Steph. etiam Reg., sed inter vers. rec. man., ἐξίησι. „Quod si retinere velimus," inquit Stephanus „ei pro activa significatione neutram contra sermonis Graeci leges dare oporteret." Imo per se probum. Vid. I. 1. p. 186. Optimorum igitur tantum librorum verecundia prohibuit, quo minus hanc scripturam revocaremus, quam Haack. exhibuit.

Παρ' αὐτήν. Marg. Steph. γρ. αὐτῇ. Coniectura inutilis.

Ἐς θάλασσαν. Articulum τήν, quo facile caremus, abiecimus cum Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. It. Vat. H. G. Bas. cod. Laur. E. Haack. Bekk. Cf. Ind.

Ἐς αὐτήν. B. ἐς τὴν αὐτήν. D. om. ἐς. Laudat verba διὰ δὲ — ἐς αὐτήν Lexicographus in Osanni Philemone p. 242., ubi εἰς.

Ἡ ἄκρα. Deest Ar. Chr. Dan. (sed in marg. adscriptum erat) m. b. In D. s. v. al. man.

Cap. XLVII. Μεικιάδης. Cass. Aug. Μεικιάδης, superscripto signo˜, quod videtur inservire nominn. propriis significandis. C. Μηκιάδης. Gr. Χεμεικιάδης. Utrum Cass. scriptura an vulg. praestet, ambigimus.

αἱ Ἀττικαὶ δέκα παρῆσαν. 2. ἐπὶ δὲ τῇ Λευκίμμῃ αὐτοῖς τῷ ἀκρωτηρίῳ ὁ πεζὸς ἦν, καὶ Ζακυνθίων χίλιοι ὁπλῖται βεβοηθηκότες. 3. ἦσαν δὲ καὶ τοῖς Κορινθίοις ἐν τῇ ἠπείρῳ πολλοὶ τῶν βαρβάρων παραβεβοηθηκότες. οἱ γὰρ ταύτῃ ἠπειρῶται ἀεί ποτε αὐτοῖς φίλοι εἰσίν.

(*Ἀντιπαράταξις τοῖν δυοῖν ναυτικοῖν ἐντὸς Χειμερίου καὶ Συβότων.*)

μη΄. Ἐπειδὴ δὲ παρεσκεύαστο τοῖς Κορινθίοις, λαβόντες τριῶν ἡμερῶν σιτία, ἀνήγοντο ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν ἀπὸ τοῦ Χειμερίου νυκτός. 2. καὶ ἅμα ἕῳ πλέοντες, καθορῶσι τὰς τῶν Κερκυραίων ναῦς μετεώρους τε καὶ ἐπὶ σφᾶς πλεούσας. 3. ὡς δὲ κατεῖδον ἀλλήλους, ἀντιπαρετάσσοντο, ἐπὶ μὲν τὸ δεξιὸν κέρας Κερκυραίων αἱ Ἀττικαὶ νῆες, τὸ δὲ ἄλλο αὐτοὶ ἐπεῖχον, τρία τέλη ποιήσαντες τῶν νεῶν, ὧν ἦρχε τριῶν στρατηγῶν ἑκάστου εἷς. οὕτω μὲν Κερκυραῖοι ἐτάξαντο. 4. Κορινθίοις δὲ τὸ μὲν δεξιὸν κέρας αἱ Μεγαρίδες νῆες εἶχον, καὶ αἱ Ἀμπρακιώτιδες· κατὰ δὲ τὸ μέσον οἱ ἄλλοι ξύμμαχοι ὡς

ἔχουσαι πολλάς. — 1. Τῇ Λευκίμνῃ] ἀκρωτήριον Κερκύρας ἡ Λευκίμνη.

μη΄. 9. Μετεώρους] ἀντὶ τοῦ πελαγίους καὶ μὴ ἐπ' ἀγκυρῶν ἱσταμένας, ἀλλ' ἀπεχούσας τῆς γῆς, ὡς ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀπεχόντων τῆς γῆς καὶ ἐν ὄρει ὄντων. ἢ παρὰ τὸ ἀφεῖναι τὴν γῆν, καὶ περὶ τὸν ἀέρα λοιπὸν εἶναι. — 11. Ἐπὶ μὲν τὸ δεξιόν] τὸ σχῆ-

Αἱ Ἀττικαί. Αἱ om. C. Flor.

2. *Λευκίμμῃ.* Ita recte Aug. C. F. Reg. (G.) H. Vat. Vid. cap. 30. Vulgo *Λευκίμνῃ.*

Ζακυνθίων. C. G. *Ζακινθίων.*

Βεβοηθηκότες. B. *βεβοηκότες.* In I. a *βεβοηθηκότες* usque ad *οἱ γὰρ ταύτῃ* lacuna effecta eiusdem vocis repetitione.

3. *Ἐν τῇ ἠπείρῳ* desunt Ar. Chr. Dan.

Ἀείποτε αὐτοῖς φίλοι. Ita Cass. Aug. Pal. It. Vat. Reg. marg. Steph. Bekk. haud dubie etiam E. F. G. H., ex quibus *ἀεί ποτε αὐτοῖς φίλιοι* enotavit Gail. Olim *ἀεί ποτε φίλοι αὐτοῖς,* quod Haack. retinuit.

Cap. XLVIII. *Ἐπειδὴ δέ.* Dan. *ἐπειδὴ καί.* Corrector *δέ* supra scripserat inter *ἐπειδή* et *καί.*

Ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν. Ita Cass. Aug. C. F. Pal. It. Vat. Reg. (G.) marg. Steph. Haack. Bekk. Vulgo *ὡς ἐπὶ ναυμαχίᾳ.* Inveniuntur utriusque structurae exempla. Vid. not. Cl. male om. *ὡς.*

2. *Ἕῳ.* Vind. Chr. Dan. b. *ἔσω.*

Τῶν de. Gr. D. Laur. E. Ar. Chr. Dan. m.

Ναῦς. Suid. in *μετέωρος* male *νῆας.*

Μετεώρους τε. Τε om. et *μετ.* s. v. ead. man. habet G.

3. *Ἀντιπαρετάσσοντο.* Laur. *ἀντεπαρετάσσ.,* ut infra 63, 2.

4. *Κορινθίοις.* D. *Κορίνθιοι.*

Αἱ Ἀμπρακ. Αἱ om. Gr. D.

ἕκαστοι· εὐώνυμον δὲ κέρας αὐτοὶ οἱ Κορίνθιοι, ταῖς ἄριστα τῶν νεῶν πλεούσαις, κατὰ τοὺς Ἀθηναίους καὶ τὸ δεξιὸν τῶν Κερκυραίων εἶχον.

(*Ναυμαχία.*)

μθ´. Ξυμμίξαντες δὲ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἑκατέροις ἤρθη, ἐναυμάχουν, πολλοὺς μὲν ὁπλίτας ἔχοντες ἀμφότεροι ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων, πολλοὺς δὲ τοξότας τε καὶ ἀκοντιστὰς, τῷ παλαιῷ τρόπῳ ἀπειρότερον ἔτι παρεσκευασμένοι. 2. ἦν τε ἡ ναυμαχία καρτερὰ, τῇ μὲν τέχνῃ οὐχ ὁμοίως, πεζομαχίᾳ δὲ τὸ πλέον προςφερὴς οὖσα. 3. ἐπειδὴ γὰρ προςβάλλοιεν ἀλλήλοις, οὐ ῥᾳδίως ἀπελύοντο, ὑπό τε πλήθους καὶ ὄχλου τῶν νεῶν, καὶ μᾶλλόν τι πιστεύοντες τοῖς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὁπλίταις ἐς τὴν νίκην, οἳ καταστάντες ἐμάχοντο, ἡσυχαζουσῶν τῶν νεῶν. διέκπλοι δ᾽ οὐκ ἦσαν, ἀλλὰ θυμῷ καὶ ῥώμῃ τὸ πλέον ἐναυμάχουν ἢ ἐπιστήμῃ. 4. πανταχῇ μὲν οὖν πολὺς θόρυβος, καὶ ταραχώδης ἦν ἡ ναυμαχία, ἐν

Ολ. πς´/πζ
ἔτ. δ´/α´.
πρὸ Χρ.
υλβ´.

μα ἔκφρασις. — 2. Τοὺς Ἀθηναίους] ἐνόμιζον γὰρ καὶ τοὺς Ἀθηναίους πολεμεῖν. (*Αὐγ.*)

μθ´. 4. Τὰ σημεῖα] σύμβολά τινα εἶχον περὶ τὸν καιρὸν τῆς μάχης δεικνύμενα· καὶ ὅτε μὲν ἀνετείνετο τὰ σύμβολα, ἤρχοντο τῆς μάχης. ὅτε δὲ κατεσπῶντο, ἐπαύοντο. — 6. Καταστρωμάτων] σανιδωμάτων. (*Αὐγ.*) — 7. Τῷ παλαιῷ] τῷ κατὰ τὰ μυθικά. — 9. Οὐχ ὁμοίως] τὸ καρτερὰ ἀπὸ κοινοῦ. (*Αὐγ.*) — 13. Ἡσυχαζουσῶν] ἀντὶ τοῦ μὴ ναυμαχούντων. — 14. Διέκπλοι] διέκπλους ἐστὶ τὸ ἐμβαλεῖν καὶ πάλιν ὑποστρέψαι καὶ αὖθις ἐμβαλεῖν. —

Laur. E. Ar. Chr. Dan. in m. man. rec. add.

Καὶ τό. Gr. E. Vind. marg. Steph. *κατὰ τό.* Etiam I. *κατά*, et marg. al. man. *καί.* D. *καὶ κατὰ τό.*

Cap. XLIX. *Ἔχοντες ἀμφότεροι.* C. *ἀμφότεροι ἔχοντες.*

Τοξότας τε. Τε non agnoscunt Gr. Ar. Chr. Dan. m. b.

Παρεσκευασμένοι. Ar. Chr. *κατεσκευασμένοι.* Dan. b. *κατασκευασμένοι.*

3. *Προςβάλλοιεν.* C. *προςβάλοιεν.*

Οὐ ῥᾳδίως ἀπελύοντο. Laudat Poll. I, 165., quanquam non nominat Thucydidem.

Πλήθους. Praefixum vulgo *τοῦ* abiecimus cum Cass. Aug. Cl. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) In G. *τοῦ πλήθους τε καί.* Articulum servavit Haack., delevit Bekk.

Τῶν νεῶν. Articulus deest Mosqu.

Δ᾽ οὐκ. Gr. *τε οὐκ.* Alii *δὲ οὐκ.*

Θυμῷ. Gr. subiungit *τε.*

Ἢ ἐπιστήμῃ. G. *καί* pro *ἤ*, sed cum signo dubitationis.

4. *Μὲν οὖν. Οὖν* om. Pal. C. Gr. D. Laur. E. Ar. Chr. Dan. m. b.

ᾗ αἱ Ἀττικαὶ νῆες παραγιγνόμεναι τοῖς Κερκυραίοις, εἴ πη πιέζοιντο, φόβον μὲν παρεῖχον τοῖς ἐναντίοις, μάχης δὲ οὐκ ἦρχον δεδιότες οἱ στρατηγοὶ τὴν πρόῤῥησιν τῶν Ἀθηναίων. 5. μάλιστα δὲ τὸ δεξιὸν κέρας τῶν Κορινθίων ἐπόνει. οἱ γὰρ Κερκυραῖοι εἴκοσι ναυσὶν αὐτοὺς τρεψάμενοι, καὶ καταδιώξαντες σποράδας ἐς τὴν ἤπειρον, μέχρι τοῦ στρατοπέδου πλεύσαντες αὐτῶν, καὶ ἐπεκβάντες, ἐνέπρησάν τε τὰς σκηνὰς ἐρήμους, καὶ τὰ χρήματα διήρπασαν. 6, ταύτῃ μὲν οὖν οἱ Κορίνθιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ἡσσῶντό τε, καὶ οἱ Κερκυραῖοι ἐπεκράτουν. ᾗ δὲ αὐτοὶ ἦσαν οἱ Κορίνθιοι, ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ, πολὺ ἐνίκων, τοῖς Κερκυραίοις τῶν εἴκοσι νεῶν ἀπὸ ἐλάσσονος πλήθους ἐκ τῆς διώξεως οὐ παρουσῶν. 7. οἱ δ' Ἀθηναῖοι ὁρῶντες τοὺς Κερκυραίους πιεζομένους, μᾶλλον ἤδη ἀπροφασίστως ἐπεκούρουν, τὸ μὲν πρῶτον ἀπεχόμενοι ὥςτε μὴ ἐμβάλλειν τινί· ἐπεὶ δὲ ἡ τροπὴ ἐγένετο λαμ-

---

2. *Μάχης δὲ οὐκ ἦρχον δεδιότες οἱ στρατ.*] οὐκ ἦρχον αἱ νῆες μάχης, τῶν στρατηγῶν δεδιότων τὴν πρόῤῥησιν. (λ. Κασσ. Αὐγ.) — 12. *Ἀπὸ ἐλάσσονος πλήθους*] ἐπειδὴ γὰρ ἐξ ἀρχῆς τὸ πλῆθος τῶν Κερκυραϊκῶν νεῶν ἔλασσον ἦν τῶν Κορινθιακῶν, δῆλον ὅτι, τῶν εἴκοσι ἀναχωρησασῶν ἐκ τοῦ πολέμου, πολὺ ἐλάσσονες ἐγένοντο οἱ Κερκυραῖοι, κἂν τὰς τοῦ δεξιοῦ κέρως νῆας τῶν Κορινθίων ἀφείλοντο. — 15. *Ἀπροφασίστως*] ἀνενδοιάστως, ἀνεγκλήτως. —

Παραγιγνόμεναι. C. Vind. m. b. *παραγινόμεναι.* D. I. E. Dan. et Scholiast. ad Soph. Antig. v. 133. et 260. *παραγενόμεναι.*

Εἴ πη. „Schol. Soph. ad Antig. 133. *εἴ ποι* habet pro *εἴ πη*, hinc corrigendus; nam ad vers. 266. ipse *εἴπη* agnoscit.“ WASS.

Τοῖς ἐναντίοις. „Schol. Soph. ad Antig. 135. omittit contra mss., sed idem infra agnoscit.“ WASS.

Τῶν Ἀθηναίων. C. *τῶν Ἀθηνων.*

5. *Σποράδας ἐς τὴν ἤπειρον.* Ar. Chr. b. *ἐς τὴν σποράδας ἤπ.* m. *ἐς τὴν ἤπ. σπορ.*

Μέχρι. Vulgo praepositum *καί* delevimus cum Cass. Aug. It. Vat. H. Reg. (G.) Bekk. Uncos ei apposuerat Haack.

Ἐπεκβάντες. Cass. *ἀπεκβάντες* et in marg. man. rec. *γρ. ἐπεκβάντες.* I. E. $\bar{α}$ s. $\bar{ε}$ al. man. D. *ἐκβ.*

Ἐρήμους. E. *ἐρήμη*, et $\overline{ους}$ s. v. al. man. Si articulum ante *ἐρήμους* desideres, vid. not.

Ταύτῃ. „Huc spectat Libanius Parentatione in Iulianum Imp. p. 252.“ WASS.

6. *Μὲν οὖν. Οὖν* rursus omitt. Gr. Laur. E. Ar. Chr., et man. rec. add. b.

Οἱ Κορίνθιοι. D. om. *Κορ.* Deinde *τε* post *ἡσσῶντο* tentat Haack. At transpositum est, sicut saepe. Vid. I. 1. p. 300. et Elmsl. ad Eur. Heracl. v. 622.

7. *Ἐπεί.* Ita Bekk. e Cass. Aug. C. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) D. pro vulg. *ἐπειδή*, quod Haack. retinuerat.

Ἐγένετο. Ita iidem libri cum

πρῶς, καὶ ἐνέκειντο οἱ Κορίνθιοι, τότε δὴ ἔργον πᾶς εἴχετο ἤδη, καὶ διεκέκριτο οὐδὲν ἔτι, ἀλλὰ ξυνέπεσεν ἐς τοῦτο ἀνάγκης, ὥςτε ἐπιχειρῆσαι ἀλλήλοις τοὺς Κορινθίους καὶ Ἀθηναίους.

(*Ἧσσα Κερκυραίων. Ἄφιξις ἄλλων νεῶν Ἀττικῶν.*)

ν'. Τῆς δὲ τροπῆς γενομένης, οἱ Κορίνθιοι τὰ σκάφη μὲν οὐχ εἷλκον ἀναδούμενοι τῶν νεῶν ἃς καταδύσειαν, πρὸς δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἐτράποντο, φονεύειν διεκπλέοντες μᾶλλον ἢ ζωγρεῖν· τούς τε αὑτῶν φίλους, οὐκ αἰσθόμενοι ὅτι ἥσσηντο οἱ ἐπὶ τῷ δεξιῷ κέρᾳ, ἀγνοοῦντες ἔκτεινον. 2. πολλῶν γὰρ νεῶν οὐσῶν ἀμφοτέρων, καὶ ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάσσης ἐπεχουσῶν, ἐπειδὴ ξυνέμιξαν ἀλλήλοις, οὐ ῥᾳδίως τὴν διάγνωσιν ἐποιοῦντο ὁποῖοι ἐκράτουν ἢ ἐκρατοῦντο. ναυμαχία γὰρ αὕτη Ἕλλησι πρὸς

2. *Ξυνέπεσε*] *ἤγουν τὰ πράγματα.* — 3. *Ἐπιχειρῆσαι*] *σχετλιάζων ταῦτα λέγει, ὅτι οἱ ἔνσπονδοι οὕτως ἦλθον εἰς χεῖρας.*

ν'. 5. *Σκάφη*] *σκάφη καλεῖ τὰ κοιλώματα τῶν νεῶν, ἃ ἡμεῖς γάστρας καλοῦμεν.* — 6. *Ἃς καταδύσειαν*] *Ἀττικῶς· ὧν κατέδυον.* — 7. *Φονεύειν*] *τὸ ὠμὸν τῶν Κορινθίων δηλοῖ.* — 8. *Τούς τε αὑτῶν φίλους*] *Μεγαρέας καὶ Ἀμπρακιώτας φησί. τὸ ἑξῆς, τοὺς αὑτῶν φίλους ἀγνοοῦντες ἔκτεινον, νομίζοντες Κερκυραίους εἶναι.* — 9. ** *Οἱ ἐπὶ* —] *οἱ ἄρθρον ὑποτακτικῶς.* (*Αὐγ.*) — 13. *Ἕλλησι πρὸς*

Cl. sed praeter Pal., qui habet *ἐγίνετο*. Vulgo *ἐγένετο*, quod rursus servavit Haack.

Ξυνέπεσεν. Ita Cass. Aug. G. Pal. It. Vat. H. Reg. B. Vind. Vasc. marg. Steph. Schol. Valla: „*quum eo necessitatis ventum esset.*“ (cf. Tac. Hist. I, 16.) Olim *ξυνέπεσον*. „Non video qui admitti possit *ξυνέπεσεν*.“ STEPH. „In Reg. et Cass. [it. Aug.] adscriptum erat scholion *τὰ πράγματα*.“ DUK. „Recepi optimam lectionem pro *ξυνέπεσον*.“ GOTTL. Secuti sunt Haack. et Bekk.

Cap. L. *Καταδύσειαν*. Vind. *καταδήσειαν*. Laudat locum Gregor. Cor. p. 58.

Φονεύειν. Laur. *φονεύσειν*.

Τούς τε. I. *τοὺς δέ*.

Αὑτῶν. Ita pro *αὐτῶν* Cass. Aug. Cl. Pal. Gr. Vind. m. b. Cf. Farr. script. discr.

Αἰσθόμενοι. Ita Aug. Cl. It. Vat. H. Reg. (G.) D. I. Bekk. In Cass. *ἐσθόμενοι*. Pal. *ἠσθόμενοι*. Olim *ἠσθημένοι*, quod Haack. servavit.

Ἥσσηντο. Gr. *ἡσσῶντο* ex emendat., fuerat *ἥσσηντο*. Dan. *ἥσσοντο*. D. *ἥττοντο*.

Ἐπὶ τῷ. Vat. *τῷ* om.

2. *Νεῶν οὐσῶν*. Mosqu. Dan. b. *οὐσῶν νεῶν*.

Ἀμφοτέρων καί. Postremum om. D.

Ἐπεχουσῶν. Gr. *ἀπεχουσῶν* a correctore, quod fuerat *ἐπεχουσῶν*.

Ἐκράτουν ἤ. Desunt haec E. Vind. Mosqu. Ar. Chr. Dan.

Ἕλληνας νεῶν πλήθει μεγίστη δὴ τῶν πρὸ αὐτῆς γεγένηται. 3. ἐπειδὴ δὲ κατεδίωξαν τοὺς Κερκυραίους οἱ Κορίνθιοι ἐς τὴν γῆν, πρὸς τὰ ναυάγια καὶ τοὺς νεκροὺς τοὺς σφετέρους ἐτράποντο, καὶ τῶν πλείστων ἐκράτησαν, ὥςτε προςκομίσαι πρὸς τὰ Σύβοτα, οἷ αὐτοῖς ὁ κατὰ γῆν στρατὸς τῶν βαρβάρων προςεβεβοηθήκει. ἔστι δὲ τὰ Σύβοτα, τῆς Θεσπρωτίδος λιμὴν ἔρημος. 4. τοῦτο δὲ ποιήσαντες, αὖθις ἀθροισθέντες ἐπέπλεον τοῖς Κερκυραίοις. οἱ δὲ ταῖς πλωΐμοις καὶ ὅσαι ἦσαν λοιπαὶ, μετὰ τῶν Ἀττικῶν νεῶν καὶ αὐτοὶ ἀντέπλεον, δείσαντες μὴ ἐς τὴν γῆν σφῶν πειρῶσιν ἀποβαίνειν. 5. ἤδη δὲ

Ἕλληνας—τῶν πρὸ αὐτῆς] *διὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι, διὰ τὴν ἐν Σικελίᾳ.* — 3. *Ναυάγιά*] *ναυάγιά μὲν οὐδετέρως* [*λέγεται*], *ὅταν τὶ τῆς νεὼς ἀπόληται, οἷον πηδάλιον ἤ τι τοιοῦτον· ναυαγία δὲ θηλυκῶς ἡ πᾶσα τῆς νεὼς ἀπώλεια λέγεται. τὰ δὲ νῦν οὐδετέρως εἴρηκε.* — 4. *Τῶν πλείστων*] *δηλονότι σωμάτων. τινὰ γὰρ ὁ ἄνεμος τῇ Κερκύρᾳ προςέῤῥιψε.* — 5. *Προςκομίσαι*] *ἐφρόντιζον γὰρ τῆς ταφῆς τῶν ἐν τῷ πολέμῳ πιπτόντων.* (*λ. Αὐγ.*). — *Πρὸς τὰ Σύβοτα*] *Σύβοτα ἄλλα ἐν τῇ ἠπείρῳ, ὁμωνύμως ταῖς πρὸ μικροῦ λεχθείσαις νήσοις πρὸ τῆς Κερκύρας.* — 9. *Ταῖς πλωΐμοις*] *ταῖς πληγείσαις μὲν, δυναμέναις δὲ πλεῖν.* — *Λοιπαί*] *ὑγιεῖς, ἀβλαβεῖς.* — 10. *Ἀντέπλεον*] *ἐπὶ τὸ κωλῦσαι δηλονότι.* —

In m. pr. man., quantum distingui poterat, *ὁπ᾽ ἐκρατοῦντο*, reliqua rec. man. interposuit. b. *ὁποῖα ἐκράτουν*, des. *ἢ ἐκρατ.*

Αὐτῆς. Cass. Aug. Pal. Cl. C. Pal. It. Vat. Reg. Gr. B. D. E. Flor. Vasc. *ἑαυτῆς*. Alterum confirmant loci ad I, 10. prolati in not. Codicum tamen scripturam a Steph. ad marg. adnotatam, a Bekk. receptam, defendat aliquis simili usu comparativi, de quo vid. Matth. Gr. Gr. §. 452. Benedicti commentum (*ταύτης*) tacemus.

3. *Πρὸς τὰ ναυάγια—ἐκράτη-* Imitatur Lucian. Ver. Hist. I, 42.

Προςκομίσαι. E. Vind. Mosqu. Ar. Chr. Dan. b. *κομίσαι.*

Οἷ. Bas. Gr. D. I. Laur. Vind. Ar. Chr. Dan. b. marg. Steph. *οὗ*. At saepissime dicimus *βοηθεῖν ἐπί* s. *ἐς τόπον τινά*. Vid. Ind. Melioribus igitur libris hic ut in praeced. *προςκομίσαι* obtemperandum.

Ὁ κατὰ γῆν. C. *ὁ κατὰ γῆς*. D. artic. om.

4. *Πλωΐμοις.* Pal. It. Vat. Reg. Laur. Bekk. *πλοΐμοις*. Vid. ad cap. 7. b. *πλωΐμαις.*

Καὶ ὅσαι. „Reisk. in Animadvv. delet *καί*.“ GOTTL. Offendit sane ea particula primo adspectu, neque tamen quidquam mutandum. Vid. not.

Ἀντέπλεον. Ita Cass. Aug. Cl. C. Pal. It. Vat. H. I. Dan. b. et ab emend. Gr., quam scripturam confirmat cap. 54. fin. Vulgo *ἀντεπέπλεον*, quod Haack. servavit, sed alterum edidit Bekk.

ἦν ὀψὲ, καὶ ἐπεπαιώνιστο αὐτοῖς ὡς ἐς ἐπίπλουν, καὶ οἱ Κορίνθιοι ἐξαπίνης πρύμναν ἐκρούοντο, κατιδόντες εἴκοσι ναῦς Ἀθηναίων προςπλεούσας· ἃς ὕστερον τῶν δέκα βοηθοὺς ἐξέπεμψαν οἱ Ἀθηναῖοι, δείσαντες, ὅπερ ἐγένετο, μὴ νικηθῶσιν οἱ Κερκυραῖοι, καὶ αἱ σφέτεραι δέκα νῆες ὀλίγαι ἀμύνειν ὦσι.

(*Τέλος τῆς ναυμαχίας.*)

να΄. Ταύτας οὖν προϊδόντες οἱ Κορίνθιοι, καὶ ὑποτοπήσαντες ἀπ' Ἀθηνῶν εἶναι, οὐχ ὅσας ἑώρων, ἀλλὰ πλείους, ὑπανεχώρουν. 2. τοῖς δὲ Κερκυραίοις (ἐπέπλεον γὰρ μᾶλλον ἐκ τοῦ ἀφανοῦς) οὐχ ἑωρῶντο, καὶ ἐθαύμαζον τοὺς Κορινθίους πρύμναν κρουομένους, πρίν τινες ἰδόντες εἶπον ὅτι νῆες ἐκεῖναι ἐπιπλέουσι· τότε δὲ

1. *Ὀψέ*] οὐ λέγει ὅτι ἦν ἑσπέρα, ἀλλ' ὡς ἐννάτη ἢ δεκάτη ὥρα· τὸ γὰρ ..... ἐπὶ τῆς ἑσπέρας ἅπαξ κεῖται ἐν τῇ τρίτῃ. — *Καὶ ἐπεπαιώνιστο αὐτοῖς ὡς ἐπίπλουν*] δύο παιᾶνας ᾖδον οἱ Ἕλληνες, πρὸ μὲν τοῦ πολέμου τῷ Ἄρει, μετὰ δὲ τὸν πόλεμον τῷ Ἀπόλλωνι. τὸ δὲ ὡς ἐπίπλουν λέγει ἀντὶ τοῦ, ὡς πρὸς τὸ ἄρξαι τοῦ πολέμου. ὅπερ δέον πρὸ τῆς ναυμαχίας εἰπεῖν, ὕστερον λέγει. — *Ὡς ἐπίπλουν*] ὡς ἐπιπλέοντες κατὰ τῶν Κορινθίων. (λ. Αὐγ.) — 2. *Πρύμναν ἐκρούοντο*] πρύμναν κρούεσθαι ἐστὶ τὸ κατ' ὀλίγον ἀναχωρεῖν μὴ στρέψαντα τὸ πλοῖον· ὁ γὰρ οὕτως ἀναχωρῶν ἐπὶ τὴν πρύμναν κωπηλατεῖ. τοῦτο δὲ ποιοῦσιν, ἵνα μὴ δόξωσι φανερῶς φεύγειν, οὕτω κατ' ὀλίγον ὑπανιόντες· ἢ ἵνα μὴ τὰ νῶτα τοῖς πολεμίοις δόντες ῥᾷον τιτρώσκωνται.

να΄. 7. *Προϊδόντες*] πρὸ τῶν Κερκυραίων. — *Ὑποτοπήσαντες*] ἀντὶ τοῦ ὑποπτεύσαντες· οὕτω γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι ἀναλύουσι τὴν λέξιν. — 9. *Ἐπέπλεον γὰρ μᾶλλον ἐκ τοῦ ἀφανοῦς*] αἱ εἴκοσι νῆες τῶν Ἀθηναίων· κατὰ νῶτον γὰρ αὐτῶν ἦσαν. — 10. *Ἐθαύμαζον τοὺς Κορινθίους*] θαυμάζω σου, ἐπὶ μέμψεως· θαυμάζω σε, ἐπὶ ἐπαίνου καὶ πολλάκις ἐκπλήξεως. (λ. Αὐγ.) — 11. *Πρύμναν κρουομένους*]

5 *Ἐπεπαιώνιστο*. Cass, Aug. *ἐπαιώνιστο*, sed manu rec. corr. *ἐπεπαιάνιστο*, quod habent F. et marg. Steph. Vid. not. et I. 1. p. 211.

Ὡς ἐς ἐπίπλουν. Ita recte Haack. et Bekk. ex F. It. Vat. H. Reg. (G.) Bas. cod. E. Mosqu. m. b. marg. 2. Steph. Tus. etiam Cl., sed hic ex emendat. Cass. *ὡς ἐπὶ πλοῦν*. Marg. 1. Steph. *ἐς ἐπίπλουν* sine *ὡς*. Vulgo *ὡς ἐπίπλουν*. Vid. not.

Οἱ Ἀθηναῖοι. F. sine art.

Νικηθῶσιν. Cass. *κινηθῶσιν*. Quae frequens est confusio. Vid. I, 143. et 73. ac nos.

Cap. LI. *Ἀθηνῶν*. Mosqu. Dan. *Ἀθηναίων*. b. *Ἀθηναιῶν*.

Ὑπανεχώρουν ab Haack. et Bekk. restitutum e Cass. Aug. C. F. Pal. It. Vat. Reg. (G.) Gr. Laur. Vind. B. b. Ald. Bas. pro vulg. *ἐπανεχώρουν*.

2. *Τότε δέ*. Ita Cass. Aug.

καὶ αὐτοὶ ἀνεχώρουν· ξυνεσκόταζε γὰρ ἤδη, καὶ οἱ Κορίνθιοι ἀποτρεπόμενοι τὴν διάλυσιν ἐποιήσαντο. 3. οὕτω μὲν ἡ ἀπαλλαγὴ ἐγένετο ἀλλήλων, καὶ ἡ ναυμαχία ἐτελεύτα ἐς νύκτα. 4. τοῖς Κερκυραίοις δὲ στρατοπεδευομένοις ἐπὶ τῇ Λευκίμμῃ αἱ εἴκοσι νῆες [αἱ] ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν αὗται, ὧν ἦρχε Γλαύκων τε ὁ Λεάγρου καὶ Ἀνδοκίδης ὁ Λεωγόρου, διὰ τῶν νεκρῶν καὶ ναυαγίων προςκομισθεῖσαι, κατέπλεον ἐς τὸ στρατόπεδον, οὐ πολλῷ ὕστερον ἢ ὤφθησαν. 5. οἱ δὲ Κερκυραῖοι (ἦν γὰρ νύξ) ἐφοβήθησαν μὴ πολέμιαι ὦσιν, ἔπειτα δὲ ἔγνωσαν, καὶ ὡρμίσαντο.

(Οἱ Κερκυραῖοι τοὺς ἀντιπάλους εἰκῇ δευτέραν ναυμαχίαν προκαλοῦνται.)

νβʹ. Τῇ δ᾽ ὑστεραίᾳ ἀναγόμεναι αἵ τε Ἀττικαὶ τριάκοντα νῆες καὶ τῶν Κερκυραίων ὅσαι πλώϊμοι ἦσαν,

---

ἐπαναχωροῦντας. — 2. Τὴν διάλυσιν ἐποιήσαντο] διελύθησαν ἀπ᾽ ἀλλήλων. — 4. Στρατοπεδευομένοις] σκηνουμένοις. — 7. Ἀνδοκίδης] ὁ εἷς τῶν δέκα ῥητόρων, ὥς φησιν Ἀκουσίλαος. (Αὐγ.) — Διὰ τῶν νεκρῶν καὶ ναυαγίων] τῶν Κερκυραϊκῶν δηλονότι. — 11. Ὡρμίσαντο] τοὺς Ἀθηναίους οἱ Κερκυραῖοι.

Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Olim *τότε δή*, et sic Haack., sed *δέ* Bekk.

Αὐτοί. Pal. Vat. *οἱ αὐτοί.*

Ἀποτρεπόμενοι. Secuti sumus Cass. Aug. Cl. C. Reg. (G.) Vat. It. Reliqui *ἀποτραπόμενοι.*

4. *Τοῖς Κερκυραίοις δέ.* Ita editum e Cass. Aug. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Bekk. Vulgo *τοῖς δὲ Κερκ.* et ita Haack. At vid. I. 1. p. 302.

Στρατοπεδευομένοις. G. (?) H. Dan. *καταστρατ.*

Λευκίμμῃ. Rursus receptum ex Aug. C. F. Vat. H. Reg. (G.) pro *Λευκίμνῃ.* Vid. c. 30. et 47.

Νῆες [αἱ]. Artic. om. Cass. Aug. Cl. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Gr. Haack., servavit Bekk.

Ἀπό. Ita pro *ἐκ* scriptum e Cass. Aug. Cl. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Bekk. *Ἐκ* servavit Haack. Statim sequens *τῶν* s. v. habent F. G.

Ἀνδοκίδης. G. *Ἀνδροκίδης.*

Λεωγόρου. Cl. Gr. Mosqu. m. b. *Λεογόρου.* Vid. not.

Ναυαγίων. It. Laur. *ναυαγιῶν.*

5. *Οἱ δὲ Κερκυραῖοι — ὡρμίσαντο.* Laudat Lecapenus in Matth. Lectt. Mosqu. I. p. 72., ubi desunt verba *μὴ πολέμιαι ὦσιν.* Unus Par. *πολέμιοι* habet. *ὥρμισας* fuerunt qui coniicerent. Vid. I. 1. p. 182.

Cap. LII. *Τῇ δ᾽ ὑστεραίᾳ* scribi iusserunt Cass. Aug. Pal. Reg. Gr. pro *τῇ δὲ ὑστ.*, uti vulgo, Haack. et Bekk.

Ἀναγόμεναι. C. Laur. Vind. m. *ἀναγαγόμεναι.* Cf. Krüg. l. l. p. 295. H. *ἀναγκαζόμεναι* et marg. al. man. *ἀναγόμεναι.* Docta manus in Ald. bibl. Vin. adscripsit *ἀνταναγόμεναι.*

Πλώϊμοι. Pal. It. Vat. Reg.

ἐπέπλευσαν ἐπὶ τὸν ἐν τοῖς Συβότοις λιμένα, ἐν ᾧ οἱ Κορίνθιοι ὥρμουν, βουλόμενοι εἰδέναι εἰ ναυμαχήσουσιν. 2. οἱ δὲ, τὰς μὲν ναῦς ἄραντες ἀπὸ [τῆς] γῆς, καὶ παραταξάμενοι μετεώρους, ἡσύχαζον, ναυμαχίας οὐ διανοούμενοι ἄρχειν ἑκόντες, ὁρῶντες προσγεγενημένας τε ναῦς ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ἀκραιφνεῖς, καὶ σφίσι πολλὰ τὰ ἄπορα ξυμβεβηκότα, αἰχμαλώτων τε περὶ φυλακῆς, οὓς ἐν ταῖς ναυσὶν εἶχον, καὶ ἐπισκευὴν οὐκ οὖσαν τῶν νεῶν ἐν χωρίῳ ἐρήμῳ. 3. τοῦ δὲ οἴκαδε πλοῦ μᾶλλον διεσκόπουν, ὅπη κομισθήσονται, δεδιότες μὴ οἱ Ἀθηναῖοι, νομίσαντες λελύσθαι τὰς σπονδὰς, διότι ἐς χεῖρας ἦλθον, οὐκ ἐῶσι σφᾶς ἀποπλεῖν.

(Κορίνθιοι πρὸς Ἀθηναίους πράσσουσι περὶ ἐπανόδου.)

νγ'. Ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς, ἄνδρας ἐς κελήτιον ἐμβι-

νβ'. 1. Ἐν τοῖς Συβότοις] τοῖς τῆς ἠπείρου. — 6. Ἀκραιφνεῖς] ἀβλαβεῖς, ἀκεραιοφανεῖς. — 7. Αἰχμαλώτων τε περὶ φυλακῆς] ἠπόρουν, πῶς αὐτοὺς φυλάξουσι. — 8. Καὶ ἐπισκευὴν οὐκ οὖσαν τῶν νεῶν] μὴ δυνάμενοι τὰς βλαβείσας τῶν νεῶν ἐπισκευάσαι.

νγ'. Κελήτιον] μικρὸν πλοιάριον, ὑπὸ ἑνὸς ἐρεττόμενον, ἀπὸ

Laur. m. *πλόϊμοι*. Vid. not. ad cap. 7.

Ἐν τοῖς. *Ἐν* de. b.

Οἱ Κορίνθιοι. Artic. de. Aug., sed a manu rec. additus.

2. *Τῆς γῆς*. *Τῆς* om. Cl. „*Ἀπὸ γῆς* non minus recte dici arbitror quam *ἐν γῇ*, [*κατὰ γῆν*, *ἐπὶ γῆς*, *παρὰ γῆν*, *ὑπὸ γῆς*,] et *ἐκ γῆς*, de quibus Salmas. Epist. III.“ DUK. Cf. Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 265. Ind. in *γῆ* et Ind. in Xenoph. Anab. ibid.

Προσγεγενημένας. Gr. *προγεγ*. a pr. man., deinde corrector fecerat *προσγεγ*., ac denique *παραγεγ*.

Ἐκ τῶν Ἀθηνῶν e Cass. Aug. C. F. Pal. It. Vat. editum cum Bekk. pro *ἐκ τῶν Ἀθηναίων*. *Ἀθηνῶν* etiam Tus. adnotavit.

Πολλὰ τὰ ἄπορα. F. *πολλὰ καὶ ἄπορα*.

Περὶ φυλακῆς. D. et I., sed hic marg. al. man., cum Tus. *π. φυλακήν*, qui conatus est structurae paullo durioris expediendae, de qua vid. not. Ceterum pleraque exemplaria male *πέρι* tono retracto, quum praepositio ad *φυλακῆς* pertineat. *Περί* Steph. 2. et Haack. Paulo alia res est c. 75.

Ὅπη. C. marg. Steph. *ὅποι*. I. *ὅπου*.

Οἱ Ἀθηναῖοι. Artic. om. Gr. B. E. m.

Ἀποπλεῖν. Marg. *οἴκαδε ἀποπλεῖν*. „Adverbium *οἴκαδε* margini adiectum ex hoc, qui parvo intervallo praecedit, loco, *τοῦ δὲ οἴκαδε πλοῦ*, sumptum esse crediderim.“ STEPH.

Cap. LIII. *Ἐς κελήτιον*. C. *ἐς κελλήτιον*. I. *ὡς κελλήτιον*, sed alterum $\bar{\lambda}$ erasum.

Ἐμβιβάσαντας. Cass. Aug. Pal. *ἐσβιβάσαντας*, et sane, ut *ἐμβῆ-*

βάσαντας, ἄνευ κηρυκίου προςπέμψαι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ πεῖραν ποιήσασθαι· πέμψαντές τε ἔλεγον τοιάδε. 2. „Ἀδικεῖτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πολέμου ἄρχοντες, καὶ σπονδὰς λύοντες. ἡμῖν γὰρ πολεμίους τοὺς ἡμετέρους τιμωρουμένοις ἐμποδὼν ἵστασθε, ὅπλα ἀνταιρόμενοι. εἰ δ' ὑμῖν γνώμη ἐστὶ κωλύειν τε ἡμᾶς ἐπὶ Κέρκυραν, ἢ ἄλλοσε, εἴ ποι βουλόμεθα, πλεῖν, καὶ τὰς σπονδὰς λύετε, ἡμᾶς τούςδε λαβόντες, πρῶτον χρήσασθε ὡς πολεμίοις.“ 3. Οἱ μὲν δὴ τοιαῦτα εἶπον· τῶν δὲ Κερκυραίων τὸ μὲν στρατόπεδον ὅσον

μεταφορᾶς τοῦ κέλητος ἵππου, ᾧ εἷς ἀνὴρ ἐπικάθηται. — 1. Ἄνευ κηρυκίου] κηρύκιόν ἐστι ξύλον ὀρθὸν, ἔχον ἑκατέρωθεν δύο ὄφεις περιπεπλεγμένους καὶ ἀντιπροςώπους πρὸς ἀλλήλους κειμένους, ὅπερ εἰώθασιν φέρειν οἱ κήρυκες μετ' αὐτῶν· καὶ οὐκ ἐξῆν αὐτοὺς ἀδικεῖν παρ' οὓς ἀπήρχοντο. σύμβολον δὲ ἦν τὸ μὲν ὀρθὸν ξύλον, τοῦ ὀρθοῦ λόγου, τὸ δὲ παρ' ἑκάτερα εἶδος τῶν ὄφεων, τὰ ἀντιτασσόμενα στρατόπεδα· ὁ γὰρ ὀρθὸς λόγος δι' ἀμφοτέρων χωρεῖ. — 2. ** Ἀδικεῖτε] δημηγορία Κορινθίων γ'. (Αὐγ.) — 9. Τῶν δὲ Κερκυραίων] τῶν δὲ, τουτέστι τοῦ ἄλλου μέρους· οὕτω Φοιβάμμων φησίν. ἵν' ᾖ, τῶν δὲ τὸ στρατόπεδον τῶν Κερκυ-

ναι et ἐςβῆναι (vid. not. ad IV, 25.), ita ἐμβιβάσαι et ἐςβιβάσαι perinde dicuntur. Reg. (G.) Vat. ἐμβιβάσαντες. Ne hoc quidem grammaticae repugnat. Vid. I. 1. p. 110.

Κηρυκίου. It. Vat. H. Reg. (G.) κηρυκείου. „Κηρυκείου, quod est in Reg., hic etiam legit Suidas s. h. v. Κηρύκειον etiam saepe apud alios legas. In Pollucis exemplaribus VIII, 138. varia est scriptura.“ DUK. Etiam apud Pausan. V, 27, 5. vulgo quidem κηρύκειον, sed uterque codex κηρύκιον. Cf. Zonar. p. 1206. et ibi Tittmann. Κηρυκείου edidit Bekk. At secundum Theodos. Alex. κηρύκειος ὁ μισθὸς τοῦ κήρυκος, κηρύκιον δὲ ἡ ῥάβδος.

Προςπέμψαι. Suppeditarunt Cass. Aug. Pal. Cl. F. It. Vat. H. Reg. (G.) „Supra cap. 29. προπέμψαντες κήρυκα πρότερον, ubi est *prius mittere*, quam significationem quum non omnino requirat hic locus, non plane damnandum videtur προςπέμψαι. Nam et alibi προςπέμπειν τινὶ κήρυκα dixit Thucydides [III, 52.]“ DUK. Vid. Steph. Thes. Aristoph. Equ. 471. προςπέμπων φίλους. Vulgo (et Haack.) προπέμψαι. Valla: *praemittere.* Προςπ. recepit Bekk. Recte. Vid. Duk. ad VII, 3.

Τοιάδε. Reg. τοιαῦτα.

2. *Ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι.* Gr. ὦ ἄνδρες ὦ Ἀθ.

Σπονδὰς λύοντες om. B.

Κωλύειν τε. Τε om. E.

Εἴ ποι. Aug. (?), cod. Bas. Gr. D. I. Laur. E. Vind. m. εἴ πη.

Λαβόντες πρῶτον. Haec est scriptura Cass. Cl. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) marg. Steph., haud dubie etiam Aug., quanquam ex eo nihil enotatum; nonnulli tamen horum librorum distinctionem post πρῶτον habere videntur. Vulgo (et Haack.) πρώτους λαβόντες. Valla: *nos capite primos.* Πρῶτον etiam Bekk. restituit.

3. *Κερκυραίων.* Haec vox suspecta videri possit ob verba Scholiastae, ad quae vid. not.

ἐπήκουσέν, ἀνεβόησεν εὐθὺς λαβεῖν τε αὐτοὺς καὶ ἀποκτεῖναι· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τοιάδε ἀπεκρίναντο. 4. „Οὔτε ἄρχομεν πολέμου, ὦ ἄνδρες Πελοποννήσιοι, οὔτε τὰς σπονδὰς λύομεν· Κερκυραίοις δὲ τοῖσδε, ξυμμάχοις οὖσι, βοηθοὶ ἤλθομεν. εἰ μὲν οὖν ἄλλοσέ ποι βούλεσθε πλεῖν, οὐ κωλύομεν· εἰ δὲ ἐπὶ Κέρκυραν πλευσεῖσθε, ἢ ἐς τῶν ἐκείνων τι χωρίων, οὐ περιοψόμεθα κατὰ τὸ δυνατόν.“

(Ἑκάτεροι τὴν νίκην προςποιοῦνται.)

νδ'. Τοιαῦτα τῶν Ἀθηναίων ἀποκριναμένων, οἱ μὲν Κορίνθιοι τόν τε πλοῦν τὸν ἐπ' οἴκου παρεσκευάζοντο, καὶ τροπαῖον ἔστησαν ἐν τοῖς ἐν τῇ ἠπείρῳ Συβότοις. οἱ δὲ Κερκυραῖοι τά τε ναυάγια καὶ νεκροὺς ἀνείλοντο

ραίων — οἱ δὲ Ἀθηναῖοι. (λ. Κασσ. Αὐγ.) — 2. Οὔτε ἄρχομεν] ἀπόκρισις Ἀθηναίων πρὸς Πελοποννησίους πρώτη, τῇ τάξει δὲ τετάρτη. (λ. Κασσ. Αὐγ.) — 4. Τοῖσδε ξυμμάχοις οὖσι] τὴν ἐπιμαχίαν ξυμμαχίαν λέγει. [§. Μᾶλλον δὲ κατὰ τὰ προλαβόντα καὶ ἐνταῦθά φησιν. οἷς γὰρ αὐτοὶ ἐπιμαχίαν στείλαντες ἐβοήθουν, ἐκείνους αὐτῶν συμμάχους ἄρτι καλεῖ, εἰκότως, ὡς μόλις καὶ διὰ ξυμμαχίαν, ἣν προέφημεν ἀναδοχὴν τοῦ ὅλου πολέμου εἶναι καὶ τῆς τῶν ξυμμάχων πρὸς τοὺς πολεμίους ἔχθρας οἰκείωσιν, τὴν ἐκ πολὺ μείζονος σταλεῖσαν πόλεως καὶ ἐπιμαχίαν ἀντισηκώσαντας. (λ. Κασσ. Αὐγ.)

νδ'. 11. Τά τε ναυάγια] γράφεται, τά τε ναυάγια καὶ τοὺς

Ἐπήκουσεν exhibuerunt Cass. Aug. Pal. C. It. Vat. H. Reg. (G.) Bekk. non invito Haack. In D. ἤκουσεν. Olim ὑπήκουσεν.

Τοιάδε. Cl. τοιαῦτα, ut modo Reg. §. 1. et alii rursus c. 57.

4. Οὔτε ἄρχομεν. Pal. οὔτε γὰρ ἄρχομεν.

Βοηθοὶ ἤλθομεν. E. βοηθεῖν ἤλθομεν.

Ἄλλοσέ ποι. E. ἄλλοσέ πη.

Βούλεσθε. Ar. βουλεύεσθε.

Χωρίων. E Cass. C. Pal. It. Vat. H. Bekk. sumptum. In Aug. χωρίον, sed man. rec. correxit χωρίων. Vulgo (et Haack.) χωρίον. Vid. ad cap. 45. script. discrep.

Cap. LIV. Ἀποκριναμένων. C. ἀποκρινομένων.

Τὸν ἐπ' οἴκου. Artic. om. E.

Τροπαῖον. Cass. Aug. Pal. Gr. τρόπαιον, et sic toto hoc capite, praeterquam quod semel Cass. τροπαῖον habet. Pal. per omnes fere libros τρόπαιον. Vid. I. 1. p. 214.

Ἔστησαν. Lecapen. in Matth. Lectt. Mosqu. I. p. 65. Ἔστησε τρόπαιον κατὰ τῶν πολεμίων ὃ καὶ ἐστήσατο γράφεται καὶ ἀνεστήσατο. — ἔστησε δὲ τρόπαιον παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ· καὶ τρόπαιον ἔστησαν οἱ Κερκυραῖοι ἐν ταῖς Συβώτοις. Ubi duos locos in mente habet, hunc, καὶ τροπαῖον ἔστησαν (οἱ Κορίνθιοι) ἐν τοῖς ἐν τῇ ἠπείρῳ Συβότοις, et qui statim sequitur, καὶ τροπαῖον ἀντέστησαν (οἱ Κερκυραῖοι) ἐν τοῖς ἐν τῇ ἠπείρῳ Συβότοις.

Νεκρούς. Cam. (non tamen cod. Bas.) marg. Steph. τοὺς τὰ κατὰ σφᾶς ἐξενεχθέντα ὑπὸ τοῦ ῥοῦ καὶ ἀνέμου, ὃς γενόμενος τῆς νυκτὸς διεσκέδασεν αὐτὰ πανταχῇ, καὶ τροπαῖον ἀντέστησαν ἐν τοῖς ἐν τῇ νήσῳ Συβότοις ὡς νενικηκότες. 2. γνώμῃ δὲ ἑκάτεροι τοιᾷδε τὴν νίκην προςεποιήσαντο· Κορίνθιοι μὲν, κρατήσαντες τῇ ναυμαχίᾳ μέχρι νυκτὸς, ὥςτε καὶ ναυάγια πλεῖστα καὶ νεκροὺς προςκομίσασθαι, καὶ ἄνδρας ἔχοντες αἰχμαλώτους οὐκ ἐλάσσους χιλίων, ναῦς τε καταδύσαντες περὶ ἑβδομήκοντα, ἔστησαν τροπαῖον· Κερκυραῖοι δὲ, τριάκοντα ναῦς μάλιστα διαφθείραντες, καὶ ἐπειδὴ Ἀθηναῖοι ἦλθον, ἀνελόμενοι τὰ κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ναυάγια καὶ νεκροὺς, καὶ ὅτι αὐτοῖς τῇ τε προτεραίᾳ πρύμναν κρουόμενοι ὑπεχώρησαν οἱ Κορίνθιοι, ἰδόντες τὰς Ἀττικὰς ναῦς, καὶ ἐπει-

νεκροὺς ἀνείλοντο, τὰ κατὰ σφᾶς, ἐξενεχθέντων ὑπό τε τοῦ ῥοῦ καὶ ἀνέμου. (λ. Κασσ. Αὐγ.) — 2. Γενόμενος] λείπει ἡ διὰ, ἵν' ᾖ διαγενόμενος. (Αὐγ.) — ** Πανταχῇ] τῆς Κερκύρας πανταχῇ. (Αὐγ.) 5. Προςεποιήσαντο·] ἰδιοποιήσαντο. — 7. ** Οὐκ ἐλάσσους χιλίων] χίλιοι γὰρ ἦσαν καὶ πεντήκοντα. (Κασσ.) — 8. Καταδύσαντες] ἀντὶ τοῦ τρώσαντες· οὐ γὰρ λέγει ἐπὶ τοῦ βαπτίσαντες. τοιοῦτο δέ ἐστι καὶ τὸ ἃς καταδύσειαν. — 10. Μάλιστα] τὸ μάλιστα ἢ πρὸς τὸν ἀριθμὸν, ὅτι οὐχὶ εἴκοσι ἐννέα, ἢ πρὸς τὸ διαφθείραντες, ὅτι οὐ μόνον ἔτρωσαν, ἀλλὰ μάλιστα ἔφθειραν αὐτὰς, ἐκεῖνοι δὲ μόνον κατέδυσαν.

νεκρούς, quam scripturam commemorat etiam Schol. et commendare videtur locus VII, 72.; sed nostro in cap. statim sequitur τὰ κατὰ σφᾶς ναυάγια καὶ νεκρούς. Cf. Krüg. l. l. p. 140.

Ἐξενεχθέντα. Bas. cod. a pr. man. (nam rec. vulg. restituit) Laur. marg. Steph. ἐξενεχθέντων, quod commemorat etiam Schol.

Ὑπό. Quod subiicitur vulgo (et apud Haack. et Bekk.) τε, omisimus cum Cass. Aug. Cl. Vat. H. Reg. (G.)

Ἀνέμου. H. Reg. Gr. τοῦ ἀνέμου, quo minime opus. Vid. Heind. ad Plat. Phaedon. p. 7.

Πανταχῇ. Reg. (G.) πανταχοῦ.

Ἀν[τ]έστησαν. Cass. Cl. C. It. Vat. H. Reg. (G.) ἀνέστησαν. Aug. quidem ἀντέστησαν, sed τ̄ erasum. Verum στῆσαι, non ἀναστῆσαι τροπαῖον dicit Thucyd. (vid. Ind. s. τροπαῖον) et ἀντί hic aptissimum. Cf. c. 105.

2. Ἑκάτεροι τοιᾷδε. Bas. (apud Cam.) Gr. Laur. E. Ar. Chr. Dan. b. τοιᾷδε ἑκάτεροι.

Προςεποιήσαντο. B. προςεποιήσατο.

Ναυάγια. D. ναυμαχια.

Καταδύσαντες. „Agn. Suid. h. v. et Schol. exscribit.“ WASS.

Τριάκοντα ναῦς. C. ναῦς τριάκοντα.

Ἀθηναῖοι ἦλθον. C. ἦλθον οἱ Ἀθ. F. ἦλθ. Ἀθ. E. om. ἦλθ. Scriptura cod. C. genuina videtur ob ea quae ad voc. ἦλθον adnotabuntur.

Προτεραίᾳ. B. προτερέᾳ.

δὴ ἦλθον [οἱ Ἀθηναῖοι,] οὐκ ἀντέπλεον ἐκ τῶν Συβότων, διὰ ταῦτα τροπαῖον ἔστησαν. οὕτω μὲν ἑκάτεροι νικᾶν ἠξίουν.

(Κορινθίων ἀναχώρησις.)

νεʹ. Οἱ δὲ Κορίνθιοι ἀποπλέοντες ἐπ' οἴκου, Ἀνακτόριον, ὅ ἐστιν ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ Ἀμπρακικοῦ κόλπου, εἷλον ἀπάτῃ· (ἦν δὲ κοινὸν Κερκυραίων καὶ ἐκείνων·) καὶ καταστήσαντες ἐν αὐτῷ Κορινθίους οἰκήτορας, ἀνεχώρησαν ἐπ' οἴκου· καὶ τῶν Κερκυραίων ὀκτακοσίους μὲν, οἳ ἦσαν δοῦλοι, ἀπέδοντο, πεντήκοντα δὲ καὶ διακοσίους δήσαντες ἐφύλασσον, καὶ ἐν θεραπείᾳ εἶχον πολλῇ, ὅπως αὐτοῖς τὴν Κέρκυραν ἀναχωρήσαντες προςποιήσειαν. ἐτύγχανον δὲ καὶ δυνάμει αὐτῶν οἱ πλείους πρῶτοι ὄντες τῆς πόλεως.

νεʹ. 4. Ἀποπλέοντες] ἀπὸ τῶν Συβότων πλέοντες. (λ. Αὐγ.) — 6. Εἷλον ἀπάτῃ] ὡς φίλοι γὰρ οὐχ ὑποπτεύοντο. (Αὐγ.) — 9. **Ἀπέδοντο] ἐπώλησαν. (Αὐγ.) — Ἀπέδοντο] διὰ τὰ ἐν τῷ πολέμῳ ἀναλώματα, καὶ οὐκ ἀπέκτειναν. διὰ δὲ τούτου καὶ τὸ ἥμερον τοῦ Ἑλληνικοῦ τρόπου δηλοῖ, καὶ ὡς ἀπηνὲς μετὰ μάχην τοὺς ἑαλωκότας θανατοῦν, ἄλλως τε καὶ δούλους τοὺς μὴ κατὰ γνώμην οἰκείαν πολεμοῦντας. (λ. Αὐγ.)

Ἦλθον. Additur in Cass. Aug. C. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Cam. E. Vind. m. b. Ar. Chr. Dan. marg. Steph. *οἱ Ἀθηναῖοι*, in Cl. *Ἀθηναῖοι.* Neutrum agnoscit Vall. Recte Stephanus: „Nominativus *Ἀθηναῖοι*, quem habet lectio margini adscripta, non dubito quin sumptus sit ex his paullo ante praecedentibus, *καὶ ἐπειδὴ Ἀθηναῖοι ἦλθον.* [Significat enim discrepantem ibi in libris verborum ordinem, eumque, ut videtur, genuinum.] Undecunque autem sumptus sit, ad alium nominativum, videlicet *Κερκυραῖοι*, hoc verbum *ἦλθον* referendum constat.“ Bekk. tamen recipere non dubitavit.

Οὐκ ἀντέπλεον. Cass. Aug. It. Vat. G. et in marg. Cl. *οὐ κατέπλεον.* H. *οὐκατέπλεον* et *ν* s. *ατ.* Bas. cod. *οὐκ ἀντεπέπλεον.* Cf. cap. 50.

Διὰ ταῦτα om. B.

Cap. LV. *Ἀποπλέοντες.* F. *ἀναπλέοντες.*

Ὅ ἐστιν. Gr. *ὃ ἐστί.*

Ἀμπρακικοῦ. Reg. (G.) H. *Ἀμπρακιακοῦ.* Cf. c. 29.

Καταστήσαντες. F. *καταστήσαντας.*

Ὀκτακοσίους μέν. H. *ὀκτασίους μέν.* Dan. om. *μέν.*

Ἐφύλασσον. Male vulgo *ἐφύλαττον.* Vid. I. 1. p. 210. Sinceram formam verbi hic servarunt Gr. D. I. Laur. E. b. Ar. Chr. Haack. Bekk.

Ὄντες om. Gr. et D., sed ille deinde adscriptum habet in imo marg.

2. Ἡ μὲν οὖν Κέρκυρα οὕτω περιγίγνεται τῷ πολέμῳ τῶν Κορινθίων, καὶ αἱ νῆες τῶν Ἀθηναίων ἀνεχώρησαν ἐξ αὐτῆς. αἰτία δὲ αὕτη πρώτη ἐγένετο τοῦ πολέμου τοῖς Κορινθίοις ἐς τοὺς Ἀθηναίους, ὅτι σφίσιν ἐν σπονδαῖς μετὰ Κερκυραίων ἐναυμάχουν.

(2. *Ποτιδαίας ἀπόστασις. νϛ' — ξϛ'.*)

(*Προστάγματα Ποτιδαιάταις ὑπὸ Ἀθηναίων προσταχθέντα.*)

νϛ'. ΜΕΤΑ ταῦτα δ' εὐθὺς καὶ τάδε ξυνέβη γενέσθαι Ἀθηναίοις καὶ Πελοποννησίοις διάφορα ἐς τὸ πολεμεῖν. 2. τῶν γὰρ Κορινθίων πρασσόντων ὅπως τιμωρήσωνται αὐτοὺς, ὑποτοπήσαντες τὴν ἔχθραν αὐτῶν οἱ Ἀθηναῖοι, Ποτιδαιάτας, οἳ οἰκοῦσιν ἐπὶ τῷ ἰσθμῷ τῆς Παλλήνης, Κορινθίων ἀποίκους, ἑαυτῶν δὲ ξυμμάχους φόρου ὑποτελεῖς, ἐκέλευον τὸ ἐς Παλλήνην τεῖχος καθελεῖν, καὶ ὁμήρους δοῦναι, τούς τε ἐπιδημιουργοὺς ἐκπέμπειν

νϛ'. 9. Αὐτούς] τοὺς Ἀθηναίους. (Αὐγ.) — 12. Τὸ ἐς Παλλήνην τεῖχος] ἀντὶ τοῦ τὸ μέρος τοῦ τείχους τὸ ἀφορῶν ἐς τὴν Παλλήνην. — 13. Ὁμήρους] τοὺς ἕνεκα εἰρήνης διδομένους εἰς ἐνέχυρα. (Κασσ. Αὐγ. Ῥοστγ.) — Ὁμήρους δοῦναι] † ἵνα, ἐὰν ἀποστῶσιν, εὐάλωτοι γένωνται. (Αὐγ.) — Ἐπιδημιουργούς] ὁ Ἀσκληπιάδης τὴν ἐπὶ πρόθεσιν περιττὴν εἶναι λέγει. §. [Ἐπιδημιουργοὶ ἄρχοντες πεμπόμενοι, φυλάρχων τάξιν ἔχοντες. §. ἐπιδημιουργοὺς τοὺς ἐπιμελητὰς τῆς ἀνακτίσεως τῶν τειχῶν. (λ. Κασσ. Αὐγ. Ῥοστγ.)] ὄνομα ἀρχῆς ὁ ἐπιδημιουργὸς παρὰ Κορινθίοις [ἀποίκοις]. ἄλλοι

2. *Μὲν οὖν.* *Οὖν* de. Flor.

Τῷ πολέμῳ. *Τῷ* de. C.

Αὕτη πρώτη ἐγένετο. F. *αὕτη ἐγένετο πρώτη.*

Τοῖς Κορινθίοις ἐς τοὺς Ἀθηναίους. F. om. *τοῖς.* Marg. Steph. pro *ἐς* habet *πρός.* C. *τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τοὺς Κορινθίους.*

Cap. LVI. *Μετὰ ταῦτα δ' εὐθύς.* Mosqu. *μετὰ δὲ ταῦτα εὐθύς.* D. *μετὰ δὲ τ. δ' εὐθύς.*

Τάδε. I. in marg. al. man. *τάςδε.*

Ἀθηναίοις. Quod praefigitur vulgo *τοῖς* delevimus cum Cass. Aug. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) estque etiam in m. erasum, et a Bekk. expunctum, quanquam ab Haack. ad I, 71. defenditur.

2. *Τιμωρήσωνται.* Vat. H. G. (?) cod. vet. Steph. Gr. Laur. Vasc. Bekk. *τιμωρήσονται.* I. *τιμωρήσωνται,* sed ō s. ῶ ead. man. Utrumque aeque bene. Vid. not. C. *τιμωρηθήσωνται.* Bas. *τιμωρήσεται.*

Παλλήνης. Cass. Aug. *Παλήνης.* Paullo post Cass. Cl. *Παλήνην.* Vid. I. 2. p. 370.

Κορινθίων. Quod vulgo huic praeponitur *ὄντας*, adhuc ab Haackio servatum, delevimus cum Cass. Aug. Cl. Pal. It. Vat. H. Bekk. In Reg. (G.) recenti man. sup. vers. ut scholion. Post *Κορινθίων* Ar. et Dan. inserunt *μέν* ad explicandum sequens *δέ.*

καὶ τὸ λοιπὸν μὴ δέχεσθαι, οὓς κατὰ ἔτος ἕκαστον Κορίνθιοι ἔπεμπον· δείσαντες μὴ ἀποστῶσιν, ὑπό τε Περδίκκου πειθόμενοι καὶ Κορινθίων, τούς τε ἄλλους ἐπὶ Θρᾴκης ξυναποστήσωσι ξυμμάχους.

(Περδίκκας Μακεδόνων βασιλεὺς παρορμᾷ πολεμεῖν Ἀθηναίοις.)

νζʹ. Ταῦτα δὲ περὶ τοὺς Ποτιδαιάτας οἱ Ἀθηναῖοι προπαρεσκευάζοντο εὐθὺς μετὰ τὴν ἐν Κερκύρᾳ ναυμαχίαν. 2. οἵ τε γὰρ Κορίνθιοι φανερῶς ἤδη διάφοροι ἦσαν, Περδίκκας τε ὁ Ἀλεξάνδρου, Μακεδόνων βασιλεὺς, ἐπεπολέμωτο, ξύμμαχος πρότερον καὶ φίλος ὤν. 3. ἐπολεμώθη δὲ, ὅτι Φιλίππῳ τῷ ἑαυτοῦ ἀδελφῷ καὶ Δέρδᾳ, κοινῇ πρὸς αὐτὸν ἐναντιουμένοις, οἱ Ἀθηναῖοι ξυμμαχίαν ἐποιήσαντο. 4. δεδιώς τε ἔπρασσεν, ἔς τε τὴν Λακεδαίμονα πέμπων, ὅπως πόλεμος γένηται αὐτοῖς πρὸς Πελο-

γὰρ ἄλλως τοὺς ἄρχοντας καλοῦσιν. ἰστέον δὲ ὅτι τούτους ἀπέστελλον οἱ Κορίνθιοι κατὰ ἔτος ἄρχοντας Ποτιδαιάταις, ὡς ἀποίκοις. — 2. ** *Δείσαντες*] *Ἀθηναῖοι.* (*Αὐγ.*)

νζʹ. 8. *Ἀλεξάνδρου*] *τοῦ Φιλέλληνος καλουμένου, ὃς ἐν τοῖς Μηδικοῖς ἤκμαζεν.* — 10. *Δέρδᾳ*] *Δέρδας Ἀριδαίου παῖς, ἀνεψιὸς Περδίκκα καὶ Φιλίππου.* — 13. *Αὐτοῖς*] *τοῖς Ἀθηναίοις.* (*Αυγ.*)

Ἕκαστον in marg. ead. man. habet I.

Ἔπεμπον. Inde ab hoc vocab. usque ad *τούς τε ἄλλους* in I. lacuna suppleta in marg. al. man.

Περδίκκου. C. *Περδίκου*, uti in proximis unus alterve cod.

Ἐπὶ Θρᾴκης. Praefigitur vulgo *τούς*, quod om. Cass. Aug. Cl. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) In Cass. et Reg. tamen rec. man. adscript.

Ξυναποστήσωσι. Pal. It. Vat. *ξυναποστήσουσι*, et ita a pr. man. Cass., sed emendatum *ξυναποστήσωσι*, quod praecedenti *ἀποστῶσιν* accommodatius.

Cap. LVII. *Ταῦτα.* Cam. (non tamen cod. Bas.) marg. Steph. *τοιαῦτα.*

Περί. Ita Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. H. Reg. (G.) Cam. Laur. E. Vind. marg. Steph., quos cum Haack. non negligendos duximus. Vulgo (et Bekk.) *πρός.*

Προπαρεσκευάζοντο. C. *παρεσκευάζοντο.*

2. *Ἤδη* cum Haack. et Bekk. insertum e Cass. Aug. F. Pal. It. Vat. Reg. (G.) Etiam in m. *ἤδε* supra scriptum. Vulgo deest.

Περδίκκας. B. C. *Περδίκας.* Ita etiam G., in quo alterum *κ* s. v.

Ὁ Ἀλεξάνδρου. Vind. *ὁ τοῦ Φιλέλληνος καλουμένου, ὃς ἐν τοῖς Μηδικοῖς ἤκμαζεν· Ἀλεξάνδρου Μακεδ.* etc., quae verba sunt Scholiastae.

Βασιλεύς. E. *νασιλεύς.*

Πρότερον. Vat. *πρότερος.*

3. *Ἐπολεμώθη.* b. *ἐπεπολέμωτο.*

Δέρδᾳ. Pal. *Δάρδα.*

Πελοποννησίους. Marg. Steph. *Ἀθηναίους.* F. *αὐτοῖς καὶ Πελοποννησίοις πρὸς Ἀθηναίους.*

πουνησίους, καὶ τοὺς Κορινθίους προςεποιεῖτο, τῆς Ποτιδαίας ἕνεκα ἀποστάσεως· 5. προςέφερε δὲ λόγους καὶ τοῖς ἐπὶ Θρᾴκης Χαλκιδεῦσι καὶ Βοττιαίοις ξυναποστῆναι, νομίζων, εἰ ξύμμαχα ταῦτα ἔχοι ὅμορα ὄντα [τὰ] χωρία, ῥᾷον ἂν τὸν πόλεμον μετ' αὐτῶν ποιεῖσθαι. 6. ὧν οἱ Ἀθηναῖοι αἰσθόμενοι, καὶ βουλόμενοι προκαταλαμβάνειν τῶν πόλεων τὰς ἀποστάσεις, (ἔτυχον γὰρ τριάκοντα ναῦς ἀποστέλλοντες καὶ χιλίους ὁπλίτας ἐπὶ τὴν γῆν αὐτοῦ, Ἀρχεστράτου τοῦ Λυκομήδους μετ' ἄλλων δέκα στρατηγοῦντος,) ἐπιστέλλουσι τοῖς ἄρχουσι τῶν νεῶν, Ποτιδαιατῶν τε ὁμήρους λαβεῖν, καὶ τὸ τεῖχος καθελεῖν, τῶν τε πλησίον πόλεων φυλακὴν ἔχειν, ὅπως μὴ ἀποστήσονται.

3. Τοῖς ἐπὶ Θρᾴκης Χαλκιδεῦσιν] εἰσὶ γὰρ καὶ ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῖς, οἵτινες ἀπῴκησαν εἰς Θρᾴκην. — 4. Ὅμορα] καὶ Μακεδονίᾳ καὶ ἀλλήλοις. — 5. Πόλεμον] τὸν κατὰ Φιλίππου καὶ τῶν Ἀθηναίων. — 6. Βουλόμενοι προκαταλαμβάνειν] βουλόμενοι κατέχειν καὶ κωλύειν τὰς πόλεις, ἵνα μὴ ἀποστῶσι. (λ. Αὐγ.) — 8. Ἐπὶ τὴν γῆν αὐτοῦ] τοῦ Περδίκκα, διὰ τὴν τοῦ Φιλίππου βοήθειαν. — 10. Ἐπιστέλλουσι] ἐντέλλονται· οὔπω γὰρ ἦσαν ἀποδημήσαντες.

5. *Δὲ λόγους καί.* Gr. *δὲ καὶ λόγους.*

Βοττιαίοις. Vat. Reg. (G.) *Βοτιαίοις.* E. *Ποτιδαιάταις.*

Ἔχοι. I. m. b. Dan., haud dubie etiam Ar. Chr., ex quibus *ἔχοι* affertur, habent *ἔχει.* Gr. *ἔχῃ.*

[Τὰ] χωρία. Articulum, quem vulgo praemittunt, ignorant Cass. Aug. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.), neque eo admodum opus, modo *χωρία* cum *ταῦτα* ne arcte coniungas, sed potius cum *ὅμορα ὄντα* nectas. Cf. I. 1. p. 196.

6. *Οἱ Ἀθηναῖοι.* *Οἱ* de. Ar. Chr. b.

Αἰσθόμενοι. E. om. et supplet in marg. al. man.

Αὐτοῦ. Ante Reisk. et Gottl. virgula male ante hoc voc. ponebatur.

Τοῦ Λυκομήδους. Artic. s. v. al. man. G.

Ἐπιστέλλουσι. In Cass. deerat, sed sup. script. recent. man. In Aug. quoque deest *ἐπιστέλλουσιν*, sed ab eadem manu, quae cod. descripsit, ut scholion supra scriptum.

Τὸ τεῖχος. Articulum om. Laur.

Ἀποστήσονται. Vulgo *ἀποστήσωνται* hic et VIII, 4. Quod *ἀποστῶσι* esse debebat, quum *defeci ἀπέστην* dicatur, non *ἀπεστησάμην.* Dele igitur hoc exemplum I. 1. p. 156. sq. Futurum fuerat in Gr., ubi mutatum in *ἀποστήσωνται*, et in G., ubi ῶ s. ō. Servat etiam *ἀποστήσονται* Bas. edit. Laur. et Bekk.

(*Ἀπόστασις Ποτιδαιατῶν, Χαλκιδέων καὶ Βοττιαίων καὶ ξυνοικισμὸς Ὀλύνθου.*)

νη΄. Ποτιδαιᾶται δὲ πέμψαντες μὲν καὶ παρ᾽ Ἀθηναίους πρέσβεις, εἴ πως πείσειαν μὴ σφῶν πέρι νεωτερίζειν μηδὲν, ἐλθόντες δὲ καὶ ἐς τὴν Λακεδαίμονα μετὰ Κορινθίων, * ἔπρασσον * ὅπως ἑτοιμάσαιντο τιμωρίαν, ἢν δέῃ· ἐπειδὴ * [δὲ] * ἔκ τε Ἀθηναίων ἐκ πολλοῦ πράσσοντες οὐδὲν εὕροντο ἐπιτήδειον, ἀλλ᾽ αἱ νῆες αἱ ἐπὶ Μακεδονίαν καὶ ἐπὶ σφᾶς ὁμοίως ἔπλεον, καὶ τὰ τέλη τῶν Λακεδαιμονίων ὑπέσχετο αὐτοῖς, ἢν ἐπὶ Ποτίδαιαν ἴωσιν Ἀθηναῖοι, ἐς τὴν Ἀττικὴν ἐςβαλεῖν, τότε δὴ κατὰ Ὀλ. πϛ΄/πζ΄.
τὸν καιρὸν τοῦτον ἀφίστανται μετὰ Χαλκιδέων καὶ Βοτ-
τιαίων, κοινῇ ξυνομόσαντες. 2. καὶ Περδίκκας πείθει ἔτ. δ΄/α΄.
Χαλκιδέας, τὰς ἐπὶ θαλάσσῃ πόλεις ἐκλιπόντας καὶ κατα- πρὸ Χρ. υλβ΄.

νη΄. 2. Νεωτερίζειν] νεώτερα ποιεῖν. (Αὐγ.) — 7. Τὰ τέλη] ἤτοι οἱ προάρχοντες τῶν Λακεδαιμονίων· οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι τοὺς ἄρχοντας τέλη ἐκάλουν, διὰ τὸ αὐτοὺς τὰ τέλη τοῖς πράγμασι τιθέναι. — 9. Τότε δή] τὸ ἑξῆς, ἐπειδὴ οὐδὲν εὗρον ἐπιτήδειον, τότε δὴ, καὶ τὰ ἑξῆς. — 12. Τὰς ἐπὶ θαλάσσῃ πόλεις ἐκλιπόντας] ἐφοβοῦντο γὰρ τοὺς θαλασσοκράτορας Ἀθηναίους, ὄντες παραθα-

Cap. LVIII. *Ποτιδαιᾶται. Ποτιδαιάται* hoc nomen constanter scribitur in omnibus Thucydidis libris. Sic etiam *Σπαρτιάται* et similia. Correxit Bekk. Vid. de Art. crit. c. 12.

Παρ᾽ Ἀθηναίους. Reg. (G.) *πρὸς Ἀθ.* Antea *μέν* om. E.

Δέῃ. E. *δέοι.*

Ἐπειδὴ [δέ]. *Δέ* ab omnibus libris abest. Reiske *ἐπεὶ δέ* coniecit. Copula certe necessaria, nisi gravius mendum hic latet in verbo *ἔπρασσον*, quod sane haud improbabile. Vid. not.

Εὕροντο. Cass. Aug. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) *ηὕροντο*, quod Bekk. recepit, contra morem Thucydidis. Vid. I. 1. p. 227. Vind. *εὗρον τό.* Marg. Steph. *εὗρον*, ut apud Schol., male, quum *impetrare* dicendum sit.

Αἱ ἐπί. *Αἱ* de. It. Vat. H. Reg. (G.)

Τὰ τέλη. *Τά* de. Flor.

Ὑπέσχετο ob auctoritatem Cass. Aug. Cl. It. Vat. H. Laur. a Bekk. receptum. Vulgatum (et Haack.) *ὑπέσχοντο* per se aeque probum. Vid. I. 1. p. 197. Singularem etiam Tus. adnotavit.

Ἐςβαλεῖν. D. I. *ἐμβαλεῖν.* C. *προςβαλεῖν.*

Χαλκιδέων. Reg. (G.) *Χαλκιδαίων.*

2. *Περδίκκας.* C. *Περδίκας.*

Χαλκιδέας. In Reg. rec. man. inter vers. add. *καὶ Βοττιαίους.*

Τὰς ἐπί. In Gr. corrector *ου* super *ᾱ* posuit.

Καταβαλόντας. Gr. *καταβάλλοντας.* Vat. It. I. *καταλαβόντας.*

βαλόντας, ἀνοικίσασθαι ἐς Ὄλυνθον, μίαν τε πόλιν ταύτην ἰσχυρὰν ποιήσασθαι. τοῖς τε ἐκλιποῦσι τούτοις τῆς ἑαυτοῦ γῆς τῆς Μυγδονίας περὶ τὴν Βόλβην λίμνην ἔδωκε νέμεσθαι, ἕως ἂν ὁ πρὸς Ἀθηναίους πόλεμος ᾖ. καὶ οἱ μὲν ἀνῳκίζοντό τε, καθαιροῦντες τὰς πόλεις, καὶ ἐς πόλεμον παρεσκευάζοντο.

(Ἀθηναῖοι πολεμοῦσι πρὸς Περδίκκαν.)

νθ΄. Αἱ δὲ τριάκοντα νῆες τῶν Ἀθηναίων ἀφικνοῦνται ἐς τὰ ἐπὶ Θρᾴκης, καὶ καταλαμβάνουσι τὴν Ποτίδαιαν καὶ τἄλλα ἀφεστηκότα. 2. νομίσαντες δὲ οἱ στρατηγοὶ ἀδύνατα εἶναι πρός τε Περδίκκαν πολεμεῖν τῇ παρούσῃ δυνάμει καὶ τὰ ξυναφεστῶτα χωρία, τρέπονται ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν, ἐφ᾽ ὅπερ καὶ τὸ πρότερον ἐξεπέμ-

λάσσιοι. — 1. *Ἀνοικίσασθαι ἐς Ὄλυνθον*] *τὴν οἴκησιν ἀναγαγεῖν ἐς τὴν Ὄλυνθον.* (*λ. Αὐγ.*)

Ἀνοικίσασθαι. Pal. *ἀνοικήσ.* F. *ἀνοικείσ.*

Ἐς Ὀλ. In Aug. *ἐς* om., sed a rec. man. adscriptum.

Πόλιν ταύτην ἰσχυράν. F. *πόλιν ἰσχ. ταύτ.*

Ἐκλιποῦσι. Ita Cl. C. F. It. Vat. Reg. (G.) cod. Bas. Gr. Laur. B. Bekk. In Cass. et Aug. *ἐκλειποῦσι.* Vulgo *ἐκλείπουσι*, non male, et servavit id Haack.

Τῆς ἑαυτοῦ γῆς. Gr. *τῆς τε αὐτοῦ γῆς.* I. *ἑαυτούς.* Pro *γῆς τῆς* H. I. *τῆς γῆς.*

Τῆς Μυγδονίας. Inepte vulgo *τῆς τε Μυγδ.*, quasi non solum ex sua, sed etiam ex alia, igitur nihil ad ipsum pertinente regione Perdiccas agros assignare potuisset. Particulam, quam praeter Gail. (in Philol.) nemo *nimirum* interpretabitur, recte proscribunt Cass. Aug. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Gr. D. I. m. b. Ar. Chr. Dan. Ald. ed. Bas. Vall., quos sequi non erat cur dubitaret Goeller ad Dionys. de Compos. verb. p. 150. secuti sunt Haack. et Bekk.

Βόλβην. Ita Cass. Aug. It. Vat. Gr. Vasc. Haack. Bekk. Vulgo *Βολβήν.* Reg. *Βοιβήν* ex emendat. ab ead. man. Vid. I. 2. p. 393.

Ἠι. C. *ἦν.*

Cap. LIX. *Τῶν Ἀθηναίων* om. Gr. I.

Θρᾴκης. Marg. addit *χωρία*, ex interpret. Vid. not.

Τὴν Ποτίδαιαν. Male vulgo *τ. Ποτιδαίαν.* Vid. cap. 58. 62. 68. all. Adde igitur hoc nomen iis, quae Spitzner Prosod. Gr. §. 17. I. enumeravit. Sic apud Thucydidem etiam *Νίσαια* exaratur, quanquam apud alios *Νισαία.* Vid. I. 2. p. 235. Praeterea quod inter *τήν* et *Ποτ.* vulgo inseritur *τε*, om. Cass. Aug. Pal. Reg. (G.) H. Vat. It.

Ἀδύνατα εἶναι. E. *ἀδύνατοι εἶναι.* F. *πρός τε Περδίκκαν πολεμεῖν ἀδύνατα εἶναι.* Ar. Dan. b. om. *τε.* C. *Περδίκαν* et alterum κ̄ s. v.

Παρούσῃ. D. *παρούσει.*

Ξυναφεστῶτα. Vind. *ἀφεστῶτα.*

Τὸ πρότερον. F. Cam. Gr. Laur. Vind. Mosqu. m. Ar. Chr. Schol. ad I, 122. cum marg.

πoντο. καὶ καταστάντες ἐπολέμουν μετὰ Φιλίππου καὶ τῶν Δέρδου ἀδελφῶν, ἄνωθεν στρατιᾷ ἐςβεβληκότων.

(Κορίνθιοι Ποτιδαιάταις πέμπουσιν ἐπικούρους ἄρχοντος Ἀριστέως.)

ξ'. Καὶ ἐν τούτῳ οἱ Κορίνθιοι, τῆς Ποτιδαίας ἀφεστηκυίας, καὶ τῶν Ἀττικῶν νεῶν περὶ Μακεδονίαν οὐσῶν, δεδιότες περὶ τῷ χωρίῳ, καὶ οἰκεῖον τὸν κίνδυνον ἡγούμενοι, πέμπουσιν ἑαυτῶν τε ἐθελοντὰς, καὶ τῶν ἄλλων Πελοποννησίων μισθῷ πείσαντες, ἑξακοσίους καὶ χιλίους τοὺς πάντας ὁπλίτας, καὶ ψιλοὺς τετρακοσίους. 2. ἐστρατήγει δὲ αὐτῶν Ἀριστεὺς ὁ Ἀδειμάντου, κατὰ φιλίαν τε αὐτοῦ οὐχ ἥκιστα οἱ πλεῖστοι ἐκ Κορίνθου στρατιῶται ἐθελονταὶ ξυνέσποντο· ἦν γὰρ τοῖς Ποτιδαιάταις ἀεί ποτε ἐπιτήδειος. 3. καὶ ἀφικνοῦνται τεσσαρακοστῇ ἡμέρᾳ ὕστερον ἐπὶ Θρᾴκης ἢ Ποτίδαια ἀπέστη.

νθ'. 2. Ἄνωθεν — ἐςβεβληκότων] ὥςτε τὸν Περδίκκαν μεταξὺ ἀποληφθῆναι. (Αὐγ. Γ. Ῥοστγ. Βασ.)

ξ'. 3. Ἀφεστηκυίας] ἀπ' Ἀθηναίων πρὸς Περδίκκαν. — 8. Ψιλούς] ψιλοὶ καλοῦνται οἱ μὴ καθωπλισμένοι μὲν, ἐν καιρῷ δὲ τῆς μάχης τῷ παρατυχόντι ἢ λίθῳ ἢ ξύλῳ ἢ ἄλλῳ τινὶ ὀργάνῳ χρώμενοι. ἢ τοξόται, παρὰ τὸ ψιλῇ σκευῇ χρῆσθαι. — 9. Ἀδειμάντου] τοῦτον ἴσμεν ἐν τοῖς Μηδικοῖς πρὸς τὸν Θεμιστοκλέα στασιάζοντα. — 12. Τεσσαρακοστῇ ἡμέρᾳ] ἀντὶ τοῦ μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας [ἀφ' οὗ ἡ Ποτίδαια ἀπέστη. (λ. Αὐγ.)] — ᾗ Ποτίδαια ἀπέστη] ἀντὶ τοῦ, ἐν ᾗ ἡμέρᾳ· ἢ ἀντὶ τοῦ, ἀφ' οὗ.

Steph. τοπρῶτον seu τὸ πρῶτον. Valla: *primum.* At his libris non magna auctoritas est.

Δέρδου. Cass. Δέρδα. Ita Aug. a correctore; primo scriptum videtur Δέρδου. „Δέρδα ut Πυθαγόρα, Ἀρχύτα et alia, quae etiam communiter per $\overline{ου}$ et $\overline{α}$ efferuntur.“ DUK. Ita apud Thucyd. Ἰθωμήτα I, 103., Πλειστόλα V, 25., et in Clearidae ac Brasidae nomine fluctuat scriptura. Vid. I. 1. p. 231.

Ἐςβεβληκότων. Ar. ἐμβεβλημ.

Cap. LX. Μακεδονίαν. C. Μακεδονίας.

Τῷ χωρίῳ. C. H. τῶν χωρίων.

Ἑαυτῶν τε ἐθελοντάς. In b. de. τε. In Pal. ἐθέλοντας proparox.

2. Ἀδειμάντου. I. Ἀδημάντου.

Φιλίαν τε. C. φιλίαν δέ.

Ξυνέσποντο. Cl. Reg. (G.) et ex emendat. Gr. ξυνέποντο.

Ποτέ om. Cl.

3. Ἡμέρᾳ om. Gr. et D.

Ἧ. Vulgo ᾗ, in qua scriptura ante ᾗ supplendum esset ἀπὸ ταύτης (*quadragesimo die*, si numerum computamus *ab eo quo* etc.), quod durissimum. Reiske ἧς coniecit. In Aug. a correctore ἥ. Valla: *quadragesimo* (teste Bened. *septuagesimo*) *die quam Potidaea defecerat.*“ Recepimus igitur ἥ, quod cum ᾗ saepe confunditur. Vid. ad III, 22. et Buttm. ad Demosth. Mid. p. 69.

(Ἀθηναῖοι καὶ αὐτοὶ βοήθειαν λαβόντες Καλλίου στρατηγοῦντος ἐκ Μακεδονίας πρὸς Ποτίδαιαν πορεύονται.)

ξα΄. Ἦλθε δὲ καὶ τοῖς Ἀθηναίοις εὐθὺς ἡ ἀγγελία τῶν πόλεων, ὅτι ἀφεστᾶσι· καὶ πέμπουσιν, ὡς ᾔσθοντο καὶ τοὺς μετὰ Ἀριστέως ἐπιπαρόντας, δισχιλίους ἑαυτῶν ὁπλίτας καὶ τεσσαράκοντα ναῦς πρὸς τὰ ἀφεστῶτα, καὶ Καλλίαν τὸν Καλλιάδου πέμπτον αὐτὸν στρατηγόν. 2. οἳ ἀφικόμενοι ἐς Μακεδονίαν πρῶτον, καταλαμβάνουσι τοὺς προτέρους χιλίους Θέρμην ἄρτι ᾑρηκότας καὶ Πύδναν πολιορκοῦντας. 5. προσκαθεζόμενοι δὲ καὶ αὐτοὶ, τὴν Πύδναν ἐπολιόρκησαν μὲν, ἔπειτα δὲ ξύμβασιν ποιησάμενοι καὶ ξυμμαχίαν ἀναγκαίαν πρὸς τὸν Περδίκκαν, ὡς αὐτοὺς κατήπειγεν ἡ Ποτίδαια καὶ ὁ Ἀριστεὺς παρεληλυθὼς, ἀπανίστανται ἐκ τῆς Μακεδονίας. 4. καὶ ἀφικόμενοι ἐς Βέροιαν, κἀκεῖθεν ἐπιστρέψαντες, καὶ πειράσαντες πρῶτον τοῦ χωρίου καὶ οὐχ ἑλόντες, ἐπορεύοντο κατὰ γῆν πρὸς τὴν Ποτίδαιαν, τρισχιλίοις μὲν ὁπλίταις ἑαυ-

---

ξα΄. 6. Τοὺς προτέρους χιλίους] τοὺς ἐν ταῖς λ΄ ναυσὶ τῶν Ἀθηναίων. (Κασσ. Αὐγ. Ῥοστγ.) — 7. Θέρμην ἄρτι] σημείωσαι ὅτι ἡ νῦν Θεσσαλονίκη πόλις πάλαι Θέρμη ἐκαλεῖτο. ἔστι δὲ καὶ αὕτη καὶ Πύδνα καὶ Βέροια πόλεις Μακεδονικαί. — 14. Τοῦ χωρίου] τῆς

Cap. LXI. Ἀφεστῶτα. E. ἐφεστῶτα, α s. εφ. al. man.

Καλλίαν. Post hanc vocem m. inserit δέ.

Αὐτόν e Cass. Aug. Cl. Pal. Reg. Gr. (in hoc ex emend.) Chr. plerisque Pariss. marg. Steph. Tus. editum iam a Gottleb., ut postulabat mos Thucydidis. Vid. cap. 46. 116. al. saepe. (Matth. Gr. §. 472. 12.) D. E. αὐτῶν, quae olim vulgata fuit scriptura. Ald. Flor. Bas. αὐτῶν.

2. Πρῶτον. Hoc om. Vat.

3. Προσκαθεζόμενοι. C. καὶ προσκαθεζ.

Ἐπολιόρκησαν. Vind. ἐπολιόρκισαν.

Ἔπειτα δέ. E. om. δέ.

Περδίκκαν. C., ut solet, Περδίκαν.

Ἡ Ποτίδαια om. D. et I.

Παρεληλυθώς. Gr. ὁ παρελυθώς.

4. Βέροιαν. Ita Cass. Aug. Pal. It. Vat. cod. Bas. Steph. Byz. Haack. Bekk. Vulgo Βέῤῥοιαν, ut urbs ad Euphratem sita scribitur. Vid. I. 2. p. 403.

Κἀκεῖθεν ἐπιστρέψαντες, καί. Locus non caret difficultate aliqua, unde Reisk. prius καί deleturus erat, Thiersch. pro καὶ πειράσ. aliquando καταπειράσ. coniecit. At vid. not.

Τοῦ χωρίου. Ar. τὸ χωρίον. „Τοῦ χωρίου Thom. Mag. in πειρῶ et Moeris v. πειράσαντες.“ DUK. Cf. not.

τῶν, χωρὶς δὲ, τῶν ξυμμάχων πολλοῖς, ἱππεῦσι δ' ἑξακοσίοις Μακεδόνων τοῖς μετὰ Φιλίππου καὶ Παυσανίου. ἅμα δὲ νῆες παρέπλεον ἑβδομήκοντα. 5. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες, τριταῖοι ἀφίκοντο ἐς Γίγωνον, καὶ ἐστρατοπεδεύσαντο.

(*Παράταξις ἑκατέρου στρατεύματος. Φυγὴ Ποτιδαιατῶν.*)

ξβ'. Ποτιδαιᾶται δὲ καὶ οἱ μετὰ Ἀριστέως Πελοποννήσιοι, προσδεχόμενοι τοὺς Ἀθηναίους, ἐστρατοπεδεύοντο πρὸς Ὀλύνθου ἐν τῷ ἰσθμῷ, καὶ ἀγορὰν ἔξω τῆς πόλεως ἐπεποίηντο. 2. στρατηγὸν μὲν τοῦ πεζοῦ παντὸς οἱ ξύμμαχοι ᾕρηντο Ἀριστέα, τῆς δὲ ἵππου Περδίκκαν· ἀπέστη γὰρ εὐθὺς πάλιν τῶν Ἀθηναίων, καὶ ξυνεμάχει τοῖς Ποτιδαιάταις, Ἰόλαον ἀνθ' αὑτοῦ καταστήσας ἄρχοντα. 3. ἦν δὲ ἡ γνώμη τοῦ Ἀριστέως, τὸ μὲν μεθ'

Βεῤῥοίας. (Αὐγ.) — 2. Παυσανίου] οὗτος ὁ Παυσανίας κατὰ μέν τινας υἱὸς τοῦ Δέρδου, κατὰ δὲ ἄλλους ἀδελφός. — 4 Γίγωνον] Γίγωνος χωρίον ἐστὶ μεταξὺ Μακεδονίας καὶ Θρᾴκης, οὐ πολὺ ἀπέχον Ποτιδαίας.

Δ' ἑξακοσίοις. Ita Cass. Aug. Pal. C. pro *δὲ ἑξακ.*, quod vulg. Haack. Bekk. habent.

Τριταῖοι. Dan. in marg. *τριταίη.*

5. *Γίγωνον.* F. *Γίγυνον.* Male. Vid. I. 2. p. 360.

Cap. LXII. *Ποτιδαιᾶται.* D. *Ποτιδεάται.* Vulgo *Ποτιδαιάται.* De accentu vocabuli, quem Bekk. correxit, cf. de Art. crit. c. 12.

Πελοποννήσιοι om. F.

Ἐστρατοπεδεύοντο. C. *ἐστρατοπεδεύσαντο.*

Πρὸς Ὀλύνθου. Vulgo (Haack. Bekk.) *πρὸς Ὀλύνθῳ.* Cass. Gr. D. Vind. Mosqu. Ar. Chr. Dan. (in quo in marg. *πρὸς Ὀλύνθῳ*) m. b. *πρὸ Ὀλύνθου.* Idem in Aug. a correctore, prima manus scripserat *πρὸς Ὀλύνθῳ.* Valla: *ante Olynthum.* Sed neque *ante* neque *apud Olynthum* castra posuerant, ut docent sequentia, verum *apud Potidaeam*, sed *facie Olynthum versa*, hoc est *πρὸς Ὀλύνθου*, quod habet Laur. Vid. Ind. sub *πρός* c. gen.

2. *Στρατηγὸν μέν.* Vulgo *στρατηγὸν μὲν οὖν.* Sed posterior particula deest Cass. Aug. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Bekk. Pro *μὲν οὖν* in C. F. marg. Steph. *δέ*, quod verum esse potest. Vid. tamen not. et Haack. ad II, 102.

Τοῦ πεζοῦ. Quod inter *τοῦ* et *πεζοῦ* vulgo inseritur et ne ab Haackio quidem sollicitatur ieiunum *δή*, eiecimus cum Cass. Aug. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) I. Ar. Bekk. Melius est quod pro eo suppeditant C. F. marg. Steph. *μέν.* Laur. *δέ.*

Ἥιρηντο. Bas. cod. *ᾕρηνται* a pr. man.

Περδίκκαν. E. G. *Περδίκαν.*

Τοῖς Ποτιδαιάταις. Artic. om. Reg. (G.)

3. *Τὸ μὲν μεθ' ἑαυτοῦ.* I. *τὸ μέν θ' ἑαυτοῦ.*

ἑαυτοῦ στρατόπεδον ἔχοντι ἐν τῷ ἰσθμῷ, ἐπιτηρεῖν τοὺς Ἀθηναίους, ἢν ἐπίωσι, Χαλκιδέας δὲ, καὶ τοὺς ἔξω ἰσθμοῦ ξυμμάχους, καὶ τὴν παρὰ Περδίκκου διακοσίαν ἵππον, ἐν Ὀλύνθῳ μένειν, καὶ ὅτ᾽ ἂν Ἀθηναῖοι ἐπὶ σφᾶς χωρῶσι, κατὰ νώτου βοηθοῦντας ἐν μέσῳ ποιεῖν αὐτῶν τοὺς πολεμίους. 4. Καλλίας δ᾽ αὖ ὁ τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς καὶ οἱ ξυνάρχοντες τοὺς μὲν Μακεδόνας ἱππέας καὶ τῶν ξυμμάχων ὀλίγους ἐπὶ Ὀλύνθου ἀποπέμπουσιν, ὅπως εἴργωσι τοὺς ἐκεῖθεν ἐπιβοηθεῖν· αὐτοὶ δ᾽ ἀναστήσαντες τὸ στρατόπεδον, ἐχώρουν ἐπὶ τὴν Ποτίδαιαν. 5. καὶ ἐπειδὴ πρὸς τῷ ἰσθμῷ ἐγένοντο, καὶ εἶδον τοὺς ἐναντίους παρασκευαζομένους ὡς ἐς μάχην, ἀντικαθίσταντο καὶ αὐτοί· καὶ οὐ πολὺ ὕστερον ξυνέμισγον. 6. καὶ αὐτὸ μὲν τὸ τοῦ Ἀριστέως κέρας, καὶ ὅσοι περὶ ἐκεῖνον ἦσαν Κορινθίων τε καὶ τῶν ἄλλων λογάδες, ἔτρεψαν τὸ καθ᾽ ἑαυτοὺς, καὶ ἐπεξῆλθον διώκοντες ἐπὶ

ξβ΄. 4. Ἐπὶ σφᾶς] ἐπὶ τὴν Ποτίδαιαν. — 6. Τοὺς πολεμίους] τοὺς Ἀθηναίους. (Αὐγ.) — 7. Τοὺς — ἱππέας] τοὺς μετὰ Φιλίππου. (Αὐγ.) — 10. Ἀναστήσαντες τὸ στρατόπεδον] νῦν ἀντὶ

Ἔχοντι. Ita Cass. Aug. F. H. Vat. It. Laur., quod non spernendum videbatur. Vid. I. 1. p. 128. Etiam in G. *ἔχοντι*, sed *τα* s. *τι*. C. *ἔχοντες*, *α* s. *ες* al. man. Vulgo (et Haack.) *ἔχοντα*. Nobiscum consentit Bekk.

Παρὰ Περδίκκου. C. *Περδίκου*, I. om. *παρά*.

Διακοσίαν. C. *διακονίαν*.

Κατὰ νώτου. Vind. *κατὰ νώτον*.

Βοηθοῦντας. F. *βοηθοῦντες*.

Αὐτῶν e Cass. Aug. Pal. Reg. Gr. Vind. Mosqu. Vasc. editum pro vulg. (Haack. Bekk.) *αὑτῶν*. Cf. Farr. script. discr.

4. *Δ᾽ αὖ.* D. I. *αὖ* om. Marg. Steph. *δ᾽ οὖν*.

Μακεδόνες. Cass. F. et a correct. Aug. *Μακεδόνων*, quo non opus. Vid. not.

Ὀλύνθου. C. F. Gr. Tus. *Ὀλυνθου*. At in nominibus propriis locorum genitivum de motu in locum cum *ἐπί* frequentissimum esse constat.

Εἴργωσι. Bekk. ubique *εἴργειν* exarandum curavit. Vid. de Art. crit. ap. Thuc. c. 12.

5. *Ξυνέμισγον.* H. D. *συνέσμιγον.* I. Laur. *ξυνέσμιγον*, sed in marg. I. al. man. *ξυνέμισγον*.

Ὕστερον ξυνέμισγον. Gr. *ὕστ. καὶ ξυνέμ.*

6. *Αὐτό.* Vind. *αὐτοί*.

Ἐκεῖνον. Mosqu. *ἐκείνου*, ad marg. vero *ἐκείνων*.

Ἦσαν om. D.

Κορινθίων τε. *Τε* om. F.

Ἔτρεψαν τὸ καθ᾽ ἑαυτούς. Haec est scriptura Cass. cod. Bas. Gr. m., atque ita correctum etiam in Aug. In hoc prima manu scriptum *ἐτρέψαντο καθ᾽ ἑαυτούς*, ut Cl. C. Pal. It. Vat. H. Laur. Vulgo *ἐτρέψαντο τὸ κ. ἑ.*, quod Haack. retinuit, πολύ· τὸ δὲ ἄλλο στρατόπεδον τῶν τε Ποτιδαιατῶν καὶ τῶν Πελοποννησίων ἡσσᾶτο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἐς τὸ τεῖχος κατέφυγεν.

(Ἀριστεὺς μὲν ἐς Ποτίδαιαν ἐσπίπτει, οἱ δ' ἐξ Ὀλύνθου βοηθοὶ ὑποστρέφονται.)

ξγ'. Ἐπαναχωρῶν δὲ ὁ Ἀριστεὺς ἀπὸ τῆς διώξεως, ὡς ὁρᾷ τὸ ἄλλο στράτευμα ἡσσημένον, ἠπόρησε μὲν ὁποτέρωσε διακινδυνεύσει χωρήσας, ἢ ἐπὶ τῆς Ὀλύνθου, ἢ ἐς τὴν Ποτίδαιαν· ἔδοξε δ' οὖν, ξυναγαγόντι τοὺς μεθ' ἑαυτοῦ ὡς ἐς ἐλάχιστον χωρίον, δρόμῳ βιάσασθαι

τοῦ ἐγείραντες κεῖται ἡ λέξις, οὐκ ἀντὶ τοῦ ἐκβαλόντες. — 2. Ἐς τὸ τεῖχος] τῆς Ποτιδαίας. (Αὐγ.)

ξγ'. 5. Ἠπόρησε] ἐν ἀμηχανίᾳ ἐγένετο, [εἰς ὁπότερον μέρος ἐλεύσεται, δηλονότι διὰ κινδύνου. (λ. Κασσ. Αὐγ.)] — 8. Ὡς ἐλάχιστον χωρίον] ἢ ἐλάχιστον χωρίον λέγει, ὅτι συνῆξεν αὐτοὺς, ὡς γενέσθαι ἐν ὀλίγῳ χωρίῳ· ἢ μᾶλλον τὸ διάστημα λέγει τῆς Ποτι-

sed nostram scripturam prior exhibuit Bekk.

Ἄλλο. I. *ἄλλων*, in marg. al. man. *ἄλλο.*

Τῶν τε Ποτιδαιατῶν. Receptum ex Aug. C. F. Pal. It. Vat. H. G., nisi quod in H. *τε* s. v. Eadem videtur esse scriptura Cass. Cl. Reg., e quibus *τῶν Ποτ.* affertur. Olim et *τῶν* et *τε* deerat, quorum illud Haack., hoc Bekk. addidit.

Καὶ τῶν Πελοποννησίων. Hic quoque articulus e Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) ab Haack. et Bekk. additus.

Κατέφυγεν. F. *κατέφευγεν.*

Cap. LXIII. *Ἀριστεύς.* Inter hanc vocem et *ἀπό* Aug. It. et G. inserunt *τῆς Ποτιδαίας*, sed hic cum signo dub., H. tantum *τ'*.

Ὁρᾷ receptum e Cass. Aug. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Laur. Bekk. Vid. I. 1. p. 274. In Cass. inter versus *γρ. ἑώρα*, quae olim vulgata fuit scriptura servata ab Haack.

Ἠπόρησε. D. *ἠπόρεισε.*

Διακινδυνεύσει. Pal. It. Laur. m. *διακινδυνεύσῃ*, quod Bekker. recepit. Utrumque fere aeque bonum. Vid. I. 1. p. 137. H. et Vat. *διακινδυνεύσαι*, *ει* s. *αι* ead. man. Reliqui *διακινδυνεύσει.*

Τήν om. Gr.

Ἔδοξε — Ποτίδαιαν excidit in Bas. cod. ob bis positum nomen *Ποτ.*

Δ' οὖν. Vulgo *γοῦν*, quod *certe quidem* notans huc non quadrat, ubi praecedenti *μέν* aliquid opponi debet. Gr. D. I. *ἔδοξεν οὖν.* Scripsimus *ἔδοξε δ' οὖν*, quod cum illo saepe permutatur a librariis estque hic aptissimum. Vid. II, 5. et 34. Secutus est Bekk.

Ξυναγαγόντι. G. per *ω̄* scribit, sed *ō* s. *ω̄.*

Ἑαυτοῦ. Laur. *αὐτοῦ.*

Ὡς ἐς. Ita F. Haack. Bekk. Plerique *ὡς εἰς.* *Εἰς* om. Aug. It. Vat. H. Reg. (G.) Laur. E. Dan.

Χωρίον. Dan. *χωρίου.* Comma utrum hic an iam post *ἑαυτοῦ* collocandum sit, in dubitationem vocant viri docti. Vid. not.

Δρόμῳ βιάσασθαι ἐς τὴν Πο-

ἐς τὴν Ποτίδαιαν. καὶ παρῆλθε παρὰ τὴν χηλὴν διὰ τῆς θαλάσσης βαλλόμενός τε καὶ χαλεπῶς, ὀλίγους μέν τινας ἀποβαλὼν, τοὺς δὲ πλείους σώσας. 2. οἱ δ' ἀπὸ τῆς Ὀλύνθου τοῖς Ποτιδαιάταις βοηθοὶ, (ἀπέχει δὲ ἑξήκοντα μάλιστα σταδίους, καὶ ἔστι καταφανὲς,) ὡς ἡ μάχη ἐγίγνετο, καὶ τὰ σημεῖα ἤρθη, βραχὺ μέν τι προῆλθον, ὡς βοηθήσοντες, καὶ οἱ Μακεδόνες ἱππῆς ἀντιπαρετάξαντο, ὡς κωλύσοντες· ἐπειδὴ δὲ διὰ τάχους ἡ νίκη τῶν Ἀθηναίων ἐγίγνετο, καὶ τὰ σημεῖα κατεσπάσθη, πάλιν ἐπανεχώρουν ἐς τὸ τεῖχος, καὶ οἱ Μακεδόνες παρὰ τοὺς Ἀθηναίους· ἱππῆς δ' οὐδετέροις παρεγένοντο. 3. μετὰ

δαίας· † ἐγγὺς † γὰρ ἦν, ἧπερ ἡ Ὄλυνθος. τὸ γοῦν ὡς ἐλάχιστον τοῖς ἑξῆς συναπτέον. — 1. Τὴν χηλήν] χηλὴ καλεῖται οἱ ἔμπροσθεν τοῦ πρὸς θάλασσαν τείχους προβεβλημένοι λίθοι διὰ τὴν τῶν κυμάτων βίαν, μὴ τὸ τεῖχος βλάπτοιτο. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐοικέναι χηλῇ βοός. — 4. Βοηθοί] οἱ Μακεδόνες. (Αὐγ.) — Ἀπέχει] ἤγουν διΐσταται Ὄλυνθος τῆς Ποτιδαίας. — 5. Καὶ ἔστι καταφανές] ὑψηλὸν γὰρ τὸ χωρίον ἡ Ὄλυνθος. (Αὐγ.) — 7. Ἱππεῖς] οἱ Φιλίππου. ** Ἱππῆς τις ἐξώρθωσε, δίφθογγον γράφων·
Ἦτα δὲ γράψον Ἀττικῷ τρόπῳ γράφων·
Ὁ Σκύλλος οὗτος Ἀττικώτατα γράφει.
Τὰ πάντα ταῦτα τοιγαροῦν ἦτα γράφε,
Ἱππῆς, ἀριστῆς, Φωκαῆς, πλὴν κυρίων·
Τὰ κύρια μόνα δὲ δίφθογγα γράφε,
Δημοσθένεις λέγω τε καὶ τὰ κύρια. (Παλ.) —
10. Ἐς τὸ τεῖχος] τῆς Ὀλύνθου. (Αὐγ.) — 11. Ἱππεῖς δ' οὐδετέροις παρεγένοντο] ἐν τῇ μάχῃ [δηλονότι· οὔτε τοῖς Ἀθηναίοις Ἀθηναῖοι, οὔτε Ποτιδαιάταις Ποτιδαιᾶται. (λ. Αὐγ.)] —

τίδαιαν. Ad haec verba respexisse videtur Lecapenus in Matth. Lectt. Mosqu. I. p. 62. Ἐπιχειρῶ τὸ πειρῶμαι, εἰς ἀπαρέμφατον τὴν σύνταξιν ἐπάγων. καὶ Θουκυδίδης· ἐπεχείρουν βιάσασθαι δρόμῳ ἐς τὴν Ποτίδαιαν. Quanquam verbi ἐπεχείρουν hic ne vestigium quidem.

Βαλλόμενος. b. *βαλλόμενοι.*

Σώσας. Marg. Steph. *διασώσας.* Eadem scripturae discrepantia cap. 110. Vid. not.

2. *Ἀπέχει.* Cass. Aug. Cl. It. Vat. H. Reg. *ἀπεῖχε*, quod tempus non aptum.

Ἔστι. Pal. *ἔστη.*

Ἐγίγνετο. Ita Haack. et Bekk. ex Cass. Aug. C. F. Pal. It. Vat. Reg. (G.) atque ex emendat. etiam Gr. pro vulg. *ἐγένετο.*

Μέν τι. B. I. et Bas. ed. *μέν τοι.* D. *τι* om.

Ἱππῆς. Ita recte Pal., quod non debebat rec. man. in *ἱππεῖς* corrigere, ut vulgo (et apud Haack.) hic et infra scribitur. Vid. I. 1. p. 221.

Ἀντιπαρετάξαντο. Cass. Aug. *ἀντεπαρατάξ.* Laur. *ἀντεπαρετάξαντο* et supra c. 48.

Ἐπειδή Cass. Aug. Cl. C. F. It. Vat. H. Reg. (G.) Ar. b. Bekk. suppeditarunt pro vulg. (Haack.) *ἐπεί.*

Οὐδετέροις. E. *οὐδ' ἑτ.*

δὲ τὴν μάχην τροπαῖον ἔστησαν οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπέδοσαν τοῖς Ποτιδαιάταις. ἀπέθανον δὲ Ποτιδαιατῶν μὲν καὶ τῶν ξυμμάχων, ὀλίγῳ ἐλάσσους τριακοσίων, Ἀθηναίων δὲ αὐτῶν, πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, καὶ Καλλίας ὁ στρατηγός.

(Ἡ Ποτίδαια πανταχόθεν πολιορκεῖται.)

ξδ'. Τὸ δ' ἐκ τοῦ ἰσθμοῦ τεῖχος εὐθὺς οἱ Ἀθηναῖοι ἀποτειχίσαντες ἐφρούρουν· τὸ δ' ἐς τὴν Παλλήνην, ἀτείχιστον ἦν. οὐ γὰρ ἱκανοὶ ἐνόμιζον εἶναι ἔν τε τῷ ἰσθμῷ φρουρεῖν, καὶ ἐς τὴν Παλλήνην διαβάντες τειχίζειν· δεδιότες μὴ σφίσιν οἱ Ποτιδαιᾶται καὶ οἱ ξύμμαχοι, γιγνομένοις δίχα, ἐπίθωνται. 2. καὶ πυνθανόμενοι οἱ ἐν τῇ πόλει Ἀθηναῖοι τὴν Παλλήνην ἀτείχιστον οὖσαν, χρόνῳ ὕστερον πέμπουσιν ἑξακοσίους καὶ χιλίους ὁπλίτας ἑαυτῶν, καὶ Φορμίωνα τὸν Ἀσωπίου στρατηγόν· ὃς ἀφικόμενος ἐς τὴν Παλλήνην, καὶ ἐξ Ἀφύτιος ὁρμώμενος, προςήγαγε τῇ Ποτιδαίᾳ τὸν στρατὸν, κατὰ βραχὺ προϊὼν, καὶ κείρων ἅμα τὴν γῆν· ὡς δ' οὐδεὶς ἐπεξῄει ἐς μά-

---

1. Τροπαῖον] Καὶ τὸ τροπαῖον μὴ τρόπαιόν μοι γράφε·
Ἂν Ἀττικῶς γράφῃς δὲ, ταῦτά σοι λέγω·
Ἄλλῃ δὲ γλωσσῶν εἰ γράφεις μοι τοὺς λόγους,
Δίφθογγον ἱππεῖς καὶ τρόπαιόν μοι γράφε. (Παλ.) — 2. Ὑποσπόνδους] ἐπειδάν τι μέρος ἡττηθῇ τῶν μαχομένων, μὴ δυνάμενον τοὺς νεκροὺς αὐτοῦ λαβεῖν, αἰτεῖ γενέσθαι σπονδὰς, ἕως οὗ λαβὸν θάψῃ, καὶ τότε πάλιν μάχονται ἔστι δὲ πολλάκις ὅτε καὶ ἀσπόνδους αὐτοὺς ἐκομίζοντο, δηλονότι κατὰ τὸ ἴσον ἔχοντες ἑκάτεροι, καὶ τῆς μάχης ἰσοῤῥόπου γενομένης.

ξδ'. 7. Ἀποτειχίσαντες] τὸ πρὸς Ὄλυνθον ὁρῶν τεῖχος περιοικοδομήσαντες, ἵνα μή τις ὑπεκφύγοι τῶν ἔνδον. — Τὸ δὲ ἐς τὴν Παλλήνην] τὸ πρὸς τὴν Παλλήνην. (Αὐγ.) — 15. Ἐξ Ἀφύτιος] ἡ γὰρ ὁδὸς ἐκεῖθέν ἐστιν ἀπὸ Θρᾴκης. μία δὲ πόλις τῶν ἐν Παλλήνῃ ἡ Ἄφυτις. Ἰωνικῶς δὲ εἶπεν Ἀφύτιος· ἔδει γὰρ διὰ τοῦ δ̅.

Οἱ Ἀθηναῖοι. Artic. om. Cl.

Cap. LXIV. Παλλήνην. C. Παλήνην. Vid. ad c. 56.

Ἀτείχιστον. G. ἀτείχιστος.

Γιγνομένοις. Gr. Mosqu. Ar. Chr. Dan. m. b. γενομ.

Ἐπίθωνται. Gr. et Laur. ἐπιθῶνται. In Aug. duplex accentus ab ead. man. Vid. I. 1. p. 229.

2. Ἀσωπίου. Ἀσωπίχου filius male nominatur Paus. I, 23, 12., ubi vid. not.

Ἐξ Ἀφύτιος ὁρμώμενος. Verba habet Steph. Byz. s. v. Ἄφυτις. De forma nominis vid. I. 1. p. 231.

Ὡς δ' οὐδείς editum e Cass. Aug. C. Pal. Reg. (G.) H. pro ὡς δὲ οὐδ.

Ἐς μάχην. Articulum inserunt

χην, ἀπετείχισε τὸ ἐκ τῆς Παλλήνης τεῖχος. 3. καὶ οὕτως ἤδη κατὰ κράτος ἡ Ποτίδαια ἀμφοτέρωθεν ἐπολιορκεῖτο, καὶ ἐκ θαλάσσης ναυσὶν ἅμα ἐφορμούσαις.

(Ἀριστεὺς λανθάνει ἐκπλέων πρὸς Χαλκιδέας, οἷς ξυμμαχεῖ.)

ξε΄. Ἀριστεὺς δὲ, ἀποτειχισθείσης αὐτῆς, καὶ ἐλπίδα οὐδεμίαν ἔχων σωτηρίας, ἢν μή τι ἀπὸ Πελοποννήσου ἢ ἄλλο παρὰ λόγον γίγνηται, ξυνεβούλευε μὲν, πλὴν πεντακοσίων, ἄνεμον τηρήσασι τοῖς ἄλλοις ἐκπλεῦσαι, ὅπως ἐπὶ πλέον ὁ σῖτος ἀντίσχῃ, καὶ αὐτὸς ἤθελε τῶν μενόντων εἶναι· ὡς δ᾽ οὐκ ἔπειθε, βουλόμενος τὰ ἐπὶ τούτοις παρασκευάζειν, καὶ ὅπως τὰ ἔξωθεν ἕξει ὡς ἄριστα, ἔκπλουν ποιεῖται, λαθὼν τὴν φυλακὴν τῶν Ἀθηναίων. 2. καὶ παραμένων ἐκ Χαλκιδεῦσι, τά τε ἄλλα ξυνεπολέ-

---

ξε΄. 5. *Σωτηρίας*] οὐ περὶ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ περὶ τῆς Ποτιδαίας. (Κασσ. Αὐγ. Ῥοστγ.) — 6. *Ἢ ἄλλο παράλογον*] οἷον σεισμός· εἰώθεσαν γὰρ οἱ Ἕλληνες ἀναχωρεῖν τοιούτου τινὸς γινομένου, [οἰωνιζόμενοι τὸ ἐκ τούτου κακόν. (λ. Αὐγ.)] — 9. *Ὡς δὲ οὐκ ἔπειθεν*] ἔπαινος Ἀριστέως. τὸ ἑξῆς, ὡς δὲ βουλόμενος τὰ ἐπὶ τούτοις παρασκευάζειν, οὐκ ἔπειθεν. — 12. *Τά τε ἄλλα ἐπολέμει*] τὰ μὴ ἀποστάντα τῶν Ἀθηναίων [† δηλονότι ἐπολέμει τοῖς Χαλκι-

cod. Bas. Gr. I. E. Mosqu. Ar. Chr. Dan. m. b. Male. Vid. II, 23. IV, 41. 68. al. Idem vitium irrepsit II, 13.

3. *Κράτος*. B. στρατός.

Cap. LXV. *Καὶ ἐλπίδα*. C. om. καί.

Παρὰ λόγον. Ita pro παράλογον scribendum erat. Vid. Krüg. l. l. p. 267.

Γίγνηται. C. γίγνοιτο. Laur. γίγνεται.

Ξυνεβούλευε. Cl. ξυνεβούλευσε.

Ὁ σῖτος ἀντίσχῃ. F. ἀντίσχῃ ὁ σῖτος. Pal. et Laur. ἀντισχῇ, quod recepit Bekker. Rursus dubius accentus III, 102. Sed noli a vulgata recedere, etiamsi (de quo vid. not. ad I, 7.) ab ἀντέχειν, non ab ἀντίσχειν derives, nam ita παράσχω, κατάσχω, πρόσχω scribimus. Vid. Etym. M. p. 495. 6. Arcad. p. 174. 10. Coniunct. autem ne cum Tus. in optat. mutare velis, vid. Buttm. Gr. §. 126. 4. Rost §. 122. II, not. et nos I. 1. p. 142.

Ἕξει. D. I. ἕξῃ, sed in illo ει s. v. ead. man.

2. *Ξυνεπολέμει*. Ita pro vulg. ἐπολέμει Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Tus. marg. Steph. atque ex emend. etiam Gr. et m. Valla: *illis sociis quum alia proelia fecit tum.* „MSS. quidam ξυνεπολέμει, qua voce utitur in Ep. Plato. Bellum una cum sociis, quorum dux erat, administravit. Hac forma apud Nostrum ξυμπροθυμεῖν [imo ξυμπροθυμεῖσθαι], ξυμπέμπειν, ξυμπράσσειν, ξυμπολιτεύειν.“ WASS. Cf. Ind. Receperunt ξυνεπολ. Haack. et Bekk.

μει, καὶ Σερμυλίων λοχήσας πρὸς τῇ πόλει πολλοὺς διέφθειρεν· ἔς τε τὴν Πελοπόννησον ἔπρασσεν ὅπῃ ὠφέλειά τις γενήσεται. 3. μετὰ δὲ τῆς Ποτιδαίας τὴν ἀποτείχισιν Φορμίων μὲν, ἔχων τοὺς ἑξακοσίους καὶ χιλίους, τὴν Χαλκιδικὴν καὶ Βοττικὴν ἐδῄου, καὶ ἔστιν ἃ καὶ πολίσματα εἷλε.

(*Ἀντικατηγορίαι Ἀθηναίων καὶ Πελοποννησίων διὰ Ποτιδαίας ἀπόστασίν τε καὶ πολιορκίαν.*)

ξϛ΄. Τοῖς δ' Ἀθηναίοις καὶ Πελοποννησίοις αἰτίαι μὲν αὗται προεγεγένηντο ἐς ἀλλήλους· τοῖς μὲν Κορινθίοις, ὅτι τὴν Ποτίδαιαν, ἑαυτῶν οὖσαν ἀποικίαν, καὶ ἄνδρας Κορινθίων τε καὶ Πελοποννησίων ἐν αὐτῇ ὄντας ἐπολιόρκουν· τοῖς δ' Ἀθηναίοις ἐς τοὺς Πελοποννησίους, ὅτι ἑαυτῶν τε πόλιν ξυμμαχίδα καὶ φόρου ὑποτελῆ ἀπέστησαν, καὶ ἐλθόντες σφίσιν ἀπὸ τοῦ προφανοῦς ἐμά-

δεῦσι. † (λ. Κασσ. Αὐγ.)] — 1. *Καὶ Σερμυλίων* —] τὸ ἑξῆς οὕτω, καὶ πολλοὺς τῶν Σερμυλίων διέφθειρε, λοχήσας αὐτοὺς πρὸς τῇ ἑαυτῶν πόλει. ἔστι δὲ ἡ Σερμυλὶς Χαλκιδικὴ πόλις, τὰ τῶν Ἀθηναίων φρονοῦσα. — 4. *Φορμίων — ἐδῄου*] ἄπορον, πῶς ὁ Φορμίων τὸ πρὸς τῇ Παλλήνῃ τεῖχος φυλάσσων, τὴν Χαλκιδικὴν καὶ Βοττικὴν γῆν ἐδῄου, καὶ οὐχὶ μᾶλλον τὸ ἕτερον μέρος τῆς φυλακῆς, ὅπερ εἶχεν ὁ Καλλίας πρὶν ἢ τελευτῆσαι. καί φαμεν ὅτι τὸ πρὸς τῇ Παλλήνῃ μέρος φίλιον ἦν τοῖς Ἀθηναίοις, τὸ δὲ πρὸς Ὀλύνθῳ ἐχθρόν. εἰκότως οὖν ἠμέλητο τὸ τοῦ Φορμίωνος μέρος, ὡς ἱκανῶν ὄντων τῶν Παλληνέων τὸ καθ' ἑαυτοὺς μέρος φυλάσσειν.
ξϛ΄. 13. *Καὶ ἐλθόντες σφίσιν*] ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ὅτι οἱ Κορίν-

Σερμυλίων. Cass. Aug. It. Vat. Reg. (G.) *Ἑρμυλίων*. Per se satis bene. Vid. Duk. not. nostr. edit. I. 2. p. 367. Ita VI, 4. pro *Σελινοῦντα* in optimis libris reperitur *Ἑλινοῦντα*. Quos tamen neque ibi neque hic sequi ausi sumus, quum, ut saepissime alibi *Σελινοῦς*, ita V, 18. etiam *Σερμύλιοι* constanter in omnibus libris legatur. Add. de *Ἀλμυδησσός* dicta ad Xen. Anab. VII, 5, 11. „De *Ἑρμυλ.* vide etiam Peyroni Notit. librorum Valpergae p. 28.“ DIND. Vulgatam retinuit Haack., *Ἑρμυλ.* scripsit Bekk.

Ὅπῃ. Tus. *ὅπως*, quae inutilis suspicio est.

3. *Φορμίων μέν*. E. om. *μέν*.

Καὶ Βοττικήν om. D.

Cap. LXVI. *Προεγεγένηντο*. B. *προεγένηντο*. C. et ed. Bas. *προγεγένηντο*. I. *προσγεγένηντο*.
Ἐς ἀλλ. Marg. Steph. *πρὸς ἀλλ.*

Κορινθίων τε καὶ Πελοποννησίων. C. *τε* om., Laur. et E. pro eo *μέν* habent. Marg. Steph. invertit ordinem, *Πελοπ. τε καὶ Κορ.*

Τοῖς δ' Ἀθηναίοις. B. *δέ* om. Gr. et D. post *Ἀθ.* subiiciunt χοντο μετὰ Ποτιδαιατῶν. οὐ μέντοι ὅ γε πόλεμός πω ξυνεῤῥώγει, ἀλλ᾽ ἔτι ἀνακωχὴ ἦν· ἰδίᾳ γὰρ ταῦτα οἱ Κορίνθιοι ἔπραξαν.

(III. Δ. Οἱ Λακεδαιμόνιοι ψηφίζονται τὸν πόλεμον

1. ἄνευ τῶν πάντων ξυμμάχων. ξζ′—πζ′.)

(*Πρῶτον μὲν οὖν ξύλλογος τῶν ξυμμάχων ἐν Λακεδαίμονι.*)

ξζ′. ΠΟΛΙΟΡΚΟΥΜΕΝΗΣ δὲ τῆς Ποτιδαίας οὐχ ἡσύχαζον, ἀνδρῶν τε σφίσιν ἐνόντων, καὶ ἅμα περὶ τῷ χωρίῳ δεδιότες· παρεκάλουν τε εὐθὺς ἐς τὴν Λακεδαίμονα τοὺς ξυμμάχους, καὶ κατεβόων ἐλθόντες τῶν Ἀθηναίων, ὅτι σπονδάς τε λελυκότες εἶεν, καὶ ἀδικοῖεν τὴν Πελοπόννησον. 2. Αἰγινῆταί τε φανερῶς μὲν οὐ πρεσβευόμενοι, δεδιότες τοὺς Ἀθηναίους, κρύφα δὲ οὐχ ἥκιστα μετ᾽ αὐτῶν ἐνῆγον τὸν πόλεμον, λέγοντες οὐκ εἶναι αὐτόνομοι κατὰ τὰς σπονδάς. 3. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, προςπαρακαλέσαντες τῶν ξυμμάχων καὶ εἴ τίς τι

θιοι. — 1. *Ὅ γε πόλεμος*] *ὁ Πελοποννησιακὸς, φησὶ, πόλεμος οὔπω συνεκροτήθη.* ((*λ. Αὐγ.*) — 2. *Ξυνεῤῥώγει*] *συνεπεπτώκει.*

ξζ′. 4. *Οὐχ ἡσύχαζον*] *οἱ Κορίνθιοι.* (*Αὐγ.*) — 11. *Οὐκ εἶναι αὐτόνομοι*] *αἱ γὰρ σπονδαὶ εἶχον τὰς ἀγράφους τῶν πόλεων αὐτονόμους εἶναι. Αἰγινήτας δὲ, μὴ ἐγγεγραμμένους ταῖς σπονδαῖς, ὑφ᾽ ἑαυτοὺς εἶχον οἱ Ἀθηναῖοι.* — 12. *Κατὰ τὰς σπονδάς*] *κατὰ*

αἰτία, „quod ex praecedentibus satis intelligitur.“ WASSE.

Οὐ μέντοι ὅ γε πόλεμος. D. post *πόλεμος* repetit *γε*. E. *οὐ μέντοι γε ὁ πόλεμος*, contra morem Thucydidis. Cf. Krüg. l. l. p. 266.

Ξυνεῤῥώγει. E. *ξυνεῤῥώγη*, sed *ει* s. *η*.

Ἀνακωχή. G. *ἀνακοχή*. At vid. I. 1. p. 240.

Cap. LXVII. *Πολιορκουμένης.* C. *πολιορκουμένοις*, sed *η* s. *οι*.

Καὶ κατεβόων. In D. *καί* s. v. al. man.

2. *Αἰγινῆταί τε.* *Τε* pro vulg. (Haack. Bekk.) *δέ* receptum e Cass. Aug. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Laur. E. Ar. Chr. b. Add. I. 1. p. 291. Praeterea C. *Αἰγῖνιται*, E. H. *Αἰγινεται*.

Δεδιότες in H. s. v. al. man.

Κρύφα δέ. Post *δέ* commate interpungi iubent Haackius et Krüg. l. l. p. 100. Quo non opus esse intelliges e Buttm. ad Demosth. Mid. p. 149.

Κατὰ τὰς σπονδάς. Cl. *τάς* om.

3. *Προςπαρακαλέσαντες.* Reg. (G.) *προςκαλέσ.* Sed *προςπαρακαλεῖν* Schneidero in Lex. dubium visum etiam alibi habet Thuc. Vid. Ind. et I, 1. p. 244.

Ξυμμάχων. Post hanc vocem olim addebatur *τε*, quae partiἄλλο ἔφη ἠδικῆσθαι ὑπὸ Ἀθηναίων, ξύλλογον σφῶν αὐτῶν ποιήσαντες τὸν εἰωθότα, λέγειν ἐκέλευον. 4. καὶ ἄλλοι τε παριόντες ἐγκλήματα ἐποιοῦντο ὡς ἕκαστοι, καὶ Μεγαρῆς, δηλοῦντες μὲν καὶ ἕτερα οὐκ ὀλίγα διάφορα, μάλιστα δὲ, λιμένων τε εἴργεσθαι τῶν ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀρχῇ, καὶ τῆς Ἀττικῆς ἀγορᾶς, παρὰ τὰς σπονδάς. 5. παρελθόντες δὲ τελευταῖοι Κορίνθιοι, καὶ τοὺς ἄλλους ἐάσαντες πρῶτον παροξῦναι τοὺς Λακεδαιμονίους, ἐπεῖπον τοιάδε.

τὴν συμφωνίαν τῶν σπονδῶν (λ. Αὐγ.) — 1. Ξύλλογον — τὸν εἰωθότα] τὸν εἰωθότα λέγει ξύλλογον ὅτι ἐν πανσελήνῳ ἐγίγνετο ἀεί. — 4. Μάλιστα δὲ, λιμένων τε εἴργεσθαι] φασὶν ὅτι Περικλῆς, μέλλων λόγον δοῦναι τῶν χρημάτων τοῦ ἀγάλματος, ὃ κατεσκεύασεν ὁ Φειδιάς, ἠθύμει. ἰδὼν οὖν αὐτὸν ὁ Ἀλκιβιάδης παῖς ὢν, ἤρετο ὅ τι ἀθυμεῖ. τοῦ δὲ φήσαντος ὅτι διὰ τοῦτο ἀθυμῶ, ὅπως δώσω λόγον τῶν χρημάτων, ἐκεῖνος φθάσας εἶπε, μᾶλλον σκόπει ὅπως μὴ δώσεις. ὁ δὲ ὑπολαβὼν τὸν λόγον, εἰςάγει ψῆφον εἰς τὴν πόλιν κατὰ Μεγαρέων, ἀξιῶν αὐτοὺς εἴργεσθαι λιμένων καὶ ἀγορᾶς· καὶ τῶν Ἀθηναίων θορυβηθέντων αὐτὸς ἐκφεύγει. οἱ δὲ φασὶν ὅτι διὰ τοῦτο τὴν ψῆφον εἰςήγαγε, διότι οἱ Μεγαρεῖς Ἀσπασίαν τὴν διδάσκαλον Περικλέους ὕβρισαν, πόρνην αὐτὴν ἀποκαλέσαντες.

cula sensum prorsus depravat et recte igitur omittitur in Cass. Aug. F. Pal. Reg. (G.) H., quos mirum est non secutum esse Bekkerum, sicut secutus est Haack.

Ἄλλο ἔφη. F. *ἔφη ἄλλο.*, Reisk. et Göller. (Actt. Monacc. 2. p. 220.) cum Tus. *ἄλλος* scribendum coniecerant, quo non opus esse, dummodo in praecedd. codd. scripturam restituas, manifestum est.

Ἠδικῆσθαι. C. *ἠδικεῖσθαι.*

Ὑπὸ Ἀθηναίων. D. I. *ὑπὸ τῶν Ἀθ.*

4. *Ἄλλοι.* C. Bas. cod. Gr. D. Laur. E. Vind. m. marg. Steph. *ἄλλα*, in Gr. tamen emendat. *ἄλλοι.* Vat. *ἄλλοτε* pro *ἄλλοι τε.*

Παριόντες. Ar. Dan. *παρόντες.*

Μεγαρῆς e Pal. receptum. Cod. vet. Steph. e marg. *Μεγαρῆς.* Vulgo *Μεγαρεῖς.* Vid. I. 1. p. 221.

Εἴργεσθαι. Bekk. ubique *εἴργ.* Vid. de Art. crit. ap. Thuc. c. 12. Statim *τῶν* om. Gr.

5. *Τελευταῖοι.* Mosqu. Ar. Chr. Dan. *τελευταῖον.*

Κορίνθιοι. C. Reg. (G.) H. D. I. *οἱ Κορ.*

Παροξῦναι. Ita Pal. et, ut e Duk. praefat. cognoscimus, Reg. Male vulgo (et apud Haack.) *παροξύναι*, quod correxit Bekk. In Dan. erasa est scriptura, ut dubium sit, *παροξύναι* an *ύνειν* ibi legatur.

(b. *Λόγος Κορινθίων. ξη' — οα'.*)
(*Ἔλεγχος τῆς τῶν Λακεδαιμονίων ἀναισθησίας.*)

ξη'. „Τὸ πιστὸν ὑμᾶς, ὦ Λακεδαιμόνιοι, τῆς καθ' ὑμᾶς αὐτοὺς πολιτείας καὶ ὁμιλίας ἀπιστοτέρους, ἐς τοὺς ἄλλους ἤν τι λέγωμεν, καθίστησι· καὶ ἀπ' αὐτοῦ σωφροσύνην μὲν ἔχετε, ἀμαθίᾳ δὲ πλέονι πρὸς τὰ ἔξω πράγματα χρῆσθε. 2. πολλάκις γὰρ προαγορευόντων ἡμῶν ἃ ἐμέλλομεν ὑπὸ Ἀθηναίων βλάπτεσθαι, οὐ περὶ ὧν ἐδιδάσκομεν ἑκάστοτε τὴν μάθησιν ἐποιεῖσθε, ἀλλὰ τῶν λεγόντων μᾶλλον ὑπενοεῖτε ὡς ἕνεκεν τῶν αὐτοῖς ἰδίᾳ διαφόρων λέγουσι· καὶ δι' αὐτὸ οὐ πρὶν πάσχειν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν τῷ ἔργῳ ἐσμὲν, τοὺς ξυμμάχους τούςδε παρεκαλέσατε, ἐν οἷς προςήκει ἡμᾶς οὐχ ἥκιστα εἰπεῖν, ὅσῳ καὶ μέγιστα ἐγκλήματα ἔχομεν, ὑπὸ μὲν Ἀθηναίων ὑβριζόμενοι, ὑπὸ δὲ ὑμῶν ἀμελούμενοι. 3. καὶ εἰ μὲν ἀφανεῖς που ὄντες ἠδίκουν τὴν Ἑλλάδα, διδασκαλίας ἂν ὡς

ξη'. Τὸ πιστὸν ὑμᾶς — —] *τὸ πιστὸν, ὦ Λακεδαιμόνιοι, τῆς καθ' ὑμᾶς αὐτοὺς πολιτείας καὶ ὁμιλίας ἀπιστοτέρους ὑμᾶς ἐς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, ἤν τι λέγωμεν, καθίστησι.* (*λ. Αὐγ.*) — 2. *Ἀπιστοτέρους*] *ὑμᾶς ἀπίστους, μὴ πειθομένους.* (*Αὐγ.*) — 4. *Πρὸς τὰ ἔξω πράγματα*] *πρὸς τὰ τῶν συμμάχων.* (*λ. Αὐγ.*) — 10. *Παρεκαλέσατε*] *κυρίως παρακαλεῖν ἐστὶν ἢ τὸ καλεῖν, ἢ τὸ προτρέπεσθαι· ἄκυρον γὰρ τὸ δέεσθαι.* — 11. *Ἐν οἷς προςήκει*] *ἐντεῦθεν οἱ ἀγῶνες καὶ τὸ δίκαιον.* — 12. *Ἐγκλήματα ἔχ.*] *κατὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ ὑμῶν δηλονότι.* (*λ. Αὐγ.*) — 13. *Ἀφανεῖς που ὄντες*] *ἤγουν*

Cap. LXVIII. *Ὑμᾶς.* I. Tus. *ἡμᾶς*. In Dan. man. recent. super *ῦ* scriptum erat *ῆ*. Marg. Bas. cod. et marg. Steph. *ὑμῶν.*

Ἐς τοὺς ἄλλους. Distinctio vulgo male ante haec verba ponitur. Vid. not.

Πλέονι receptum e Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. It. Vat. H. G. Gr. D. I. Laur. E. Mosqu. m. b. Bekk. pro vulg. (Haack.) *πλείονι.* Cf. cap. 77. et Farr. script. discr.

Πολλάκις — λέγουσι. Respicit huc Liban. Declam. XIX. p. 491.

Ἐμέλλομεν. E. *μέλλομεν.*

Ὑπὸ Ἀθηναίων in G. ad marg. reiectum. In Gr. *ἀπό* pro *ὑπό.*

Ὑπενοεῖτε. B. *ὑπονοεῖτε.* In libro de syntaxi in Bekk. Anecdd. I. p. 178. laudantur verba *ἀλλα — ὑπονοεῖτε,* sed male scribitur *ὑπονοεῖται.*

Ἕνεκεν. Ita Cass. Aug. F. Pal. It. Vat. Reg. (G.) Laur. pro vulg. *ἕνεκα.* Vid. I. 1. p. 212. Mox frustra sollicitatum est *ἰδίᾳ διαφόρων.* Vid. not.

Τούςδε. I. *τούς τε,* et in marg. al. man. *τούςδε.*

Παρεκαλέσατε. Dan. *παρεκελεύσατε.*

Ἡμᾶς deest Ar. In Pal. *πρὸς ἡμᾶς.*

Μὲν Ἀθηναίων. It. *Ἀθηναίων μέν.*

3. *Ὡς οὐκ εἰδόσι.* *Ὡς* de. Gr., deinde inter vers. script. et rur-

οὐκ εἰδόσι προσέδει· νῦν δὲ τί δεῖ μακρηγορεῖν, ὧν τοὺς μὲν δεδουλωμένους ὁρᾶτε, τοῖς δὲ ἐπιβουλεύοντας αὐτοὺς, καὶ οὐχ ἥκιστα τοῖς ἡμετέροις ξυμμάχοις, καὶ ἐκ πολλοῦ προπαρεσκευασμένους, εἴποτε [ἄρα] πολεμήσονται. 4. οὐ γὰρ ἂν Κέρκυράν τε ὑπολαβόντες βίᾳ ἡμῶν εἶχον, καὶ Ποτίδαιαν ἐπολιόρκουν· ὧν τὸ μὲν ἐπικαιρότατον χωρίον πρὸς τὰ ἐπὶ Θρᾴκης ἀποχρῆσθαι, ἡ δὲ ναυτικὸν ἂν μέγιστον παρέσχε Πελοποννησίοις.“

(Αἰτία τῆς αὐτῶν βραδυτῆτος.)

ξθ΄. „Καὶ τῶνδε ὑμεῖς αἴτιοι, τό τε πρῶτον ἐάσαντες αὐτοὺς τὴν πόλιν μετὰ τὰ Μηδικὰ κρατῦναι, καὶ ὕστερον τὰ μακρὰ στῆσαι τείχη, ἐς τόδε τε ἀεὶ ἀποστε-

---

λεληθότως. (λ. Αὐγ.) — 1. *Προσέδει*] ὑμῖν τοῖς Λακεδαιμονίοις. (λ. Αὐγ.) — 2. *Τοὺς μὲν δεδουλωμένους*] τοὺς Αἰγινήτας. (Αὐγ.) — *Τοὶς δ' ἐπιβουλεύοντας*] Ποτιδαιάταις καὶ Μεγαρεῦσι. — 4. *Ἐκ πολλοῦ προπαρεσκευασμένους*] ὡς συνειδότας τὰς ἑαυτῶν ἁμαρτίας, καὶ γιγνώσκοντας ὡς πάντως οὐκ ἀνεξόμεθα, ἀλλὰ πολεμήσομεν. — *Προπαρεσκευασμένους*] ἀπὸ κοινοῦ τὸ ὁρᾶτε. (λ. Κασσ.) — *Ἄρα*] ἐν ἄλλῳ οὐ κεῖται τὸ ἄρα. (λ. Κασσ. Αὐγ.) — 6. *Ἐπικαιρότατον*] ἁρμοδιώτατον. (Αὐγ.) — *Τὸ μὲν — ἐπικαιρότατον χωρίον*] ἡ Ποτίδαια. (λ. Κασσ. Αὐγ.) — 7. *Ἐπιχρῆσθαι*] ἀποχρῆσθαι, ἐνέργειαν ποιεῖν. (λ. Κασσ. Αὐγ.) — *Ἡ δὲ ναυτικὸν ἄν — —*] ἡ δὲ ἔδωκεν ἂν συμμαχίαν ναυτικὴν, εἰ πόλεμος γενήσεται δηλονότι.

ξθ΄. 10. *Μετὰ τὰ Μηδικά*] μετὰ τὸν πόλεμον τὸν Μηδικόν. (λ. Κασσ.) — *Κρατῦναι*] ἰσχυροποιῆσαι. — 11. *Ἐς τόδε*] μέχρι

sus inductum. In Mosqu. ὡς ad marg. script.

Μακρηγορεῖν. B. *μακρογορεῖν*.

Τοῖς δέ. Ita plene Cass. Aug. Pal. Reg. Vulgo (Haack. Bekk.) *τοῖς δ'* (per apostr.). C. H. b. Chr. *τούς* pro *τοῖς*.

Ἡμετέροις. F. *ὑμετ*.

Εἴποτε [ἄρα]. In uno exemplari *ἄρα* non legi observat Schol. Omittit etiam Aug. (in quo in marg. man. rec. additum) Cl. C. F. It. Vat. H. Reg. (G.) Bas. cod. Laur. E. Per se et recte dici posse et alibi in hac formula a Thucydide additum esse recte monet Stephan. Vid. Ind. s. *εἴποτε* et *ἦν*. Delevit Bekk.

4. *Κέρκυράν τε*. *Τε* om. Gr. et D. „Etiam Thom. Mag. in *ὑπάγω* h. l. adferens.“ DUK.

Ἐπικαιρότατον. I. *ἐπικερώτατον*, et marg. al. man. *ἐπικαιρότατον*. Mosqu. ad marg. *γρ. ἐπικαιριώτατον*.

Ἀποχρῆσθαι e Cass. Aug. Cl. C. Pal. It. Vat. H. G. Gr. B. D. I. Laur. E. m. b. Ar. Chr. Dan. Ald. Flor. ed. Bas. marg. Steph. Haack. Bekk. assumptum. F. *χρῆσθαι*. Vulgo *ἐπιχρῆσθαι*. Cf. not.

Πελοποννησίοις. Articulum *τοῖς* praefigunt Cl. Vat. H. Reg. (G.) Laur. Mosqu. m. b. Ar. Chr.

Cap. LXIX. *Στῆσαι τείχη*. C. F. Bas. cod. E. Laur. *τείχη στῆσαι*.

Ἀποστεροῦντες. E. *ἀποροῦντες*.

ροῦντες οὐ μόνον τοὺς ὑπ' ἐκείνων δεδουλωμένους ἐλευθερίας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὑμετέρους ἤδη ξυμμάχους. οὐ γὰρ ὁ δουλωσάμενος, ἀλλ' ὁ δυνάμενος μὲν παῦσαι, περιορῶν δὲ, ἀληθέστερον αὐτὸ δρᾷ, εἴπερ καὶ τὴν ἀξίωσιν τῆς ἀρετῆς ὡς ἐλευθερῶν τὴν Ἑλλάδα φέρεται. 2. μόλις δὲ νῦν γε ξυνήλθομεν, καὶ οὐδὲ νῦν ἐπὶ φανεροῖς. χρῆν γὰρ οὐκ εἰ ἀδικούμεθα ἔτι σκοπεῖν, ἀλλὰ καθότι ἀμυνούμεθα. οἱ γὰρ δρῶντες βεβουλευμένοι πρὸς οὐ διεγνωκότας, ἤδη καὶ οὐ μέλλοντες, ἐπέρχονται. 3. καὶ ἐπιστάμεθα οἵᾳ ὁδῷ οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ ὅτι κατ' ὀλίγον χωροῦσιν ἐπὶ τοὺς πέλας. καὶ λανθάνειν μὲν οἰό-

---

τοῦδε. (λ. Αὐγ.) — 2. Οὐ γὰρ ὁ δουλωσάμενος — —] τὸ σχῆμα συλλογισμός. (Αὐγ.) — 4. Τοῦτο] τὸ δουλοῦν. (Αὐγ.) — Εἴπερ] ἐπεί. (λ. Αὐγ.) — Τὴν ἀξίωσιν τῆς ἀρετῆς φέρεται] τὸ σεμνολόγημα, τὸ ἀξίωμα τῆς δικαιοσύνης ἔχει. (λ. Αὐγ.) — 6. Οὐδὲ νῦν ἐπὶ φανεροῖς] καὶ νῦν γὰρ, φησὶν, ἀμφιβάλλεται, εἰ ἀδικούμεθα. 8. Οἱ γὰρ δρῶντες — διεγνωκότας] οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι πρὸς οὐ διεγνωκότας ἡμᾶς. [οἱ γὰρ μετὰ σκέψεως εἰς τὴν πρᾶξιν ἐρχόμενοι οὐκ ἀναβεβλημένως ἔρχονται κατὰ τῶν ἀγνοούντων. (λ. Αὐγ)] — 10. Οἵᾳ ὁδῷ] οἵῳ τρόπῳ. (Αὐγ.) — 11. Ἐπὶ τοῖς πέλας] ἐπὶ τοὺς

Benedictus pessime ἀποστεροῦντας coniecit.

Ἐκείνων. It. ἐκείνῳ.

Ὑμετέρους. C. Reg. (G.) H. Gr. I. Vind. Mosqu. Ar. Chr. b. ἡμετέρους.

Οὐ γὰρ — δρᾷ. „Stobaeus p. 311. et Hermog. Ald., qui minus recte ὁ μὲν δουλ.“ WASS.

Ὁ δυνάμενος — δρᾷ. „Haec verba in usum suum convertit Schol. Greg. Naz. I. Invect. p. 32., ut Abresch. indicavit in Auctar. p. 227. Mox super ἀληθέστερον in Mosqu. superscriptum ὡς.“ GOTTL. „Imitatur Proculus ad Hesiod. p. 149. ed. Gaisf.“ DIND.

Ἀξίωσιν — φέρεται. „Citat Thom. Mag. in ἀξιῶ.“ WASS. Philem. ibid. p. 258. H. φαίνεται pro φέρεται. Sic etiam Vat. It.

2. Νῦν γε e Stephani coniectura receptum pro νῦν τε, in quo τε inutile est, quum γε egregia vi gaudeat, et saepe illi νῦν adnectatur. Vid. Ind. Vulgatam mire defendit Haack., servavit etiam Bekk.

Ἔτι σκοπεῖν. Marg. Steph. ἐπισκοπεῖν. In Aug. man. rec. correxit ἔτι σκοπεῖν.

Μέλλοντες. Gr. ex emend. pariter atque E. μέλλοντας, quod Lindavio placebat. b. μέλοντες. Toti colo interpunctionis mutatione succurrimus. Vid. not.

3. Καὶ ἐπιστάμεθα — ἐπὶ τοὺς πέλας. „Ulpian. in Prolegom. ad Demosthen. Olynth. observat imitationem Demostheneam huius loci, sed e memoria laudat, καὶ ἴσμεν οἵᾳ ὁδῷ χωροῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τοὺς πέλας.“ DUK. In Cass. de. οἱ ante Ἀθην.

μενοι διὰ τὸ ἀναίσθητον ὑμῶν, ἧσσον θαρσοῦσι· γνόντες δὲ εἰδότας περιορᾷν, ἰσχυρῶς ἐγκείσονται. 4. ἡσυχάζετε [μὲν] γὰρ μόνοι Ἑλλήνων, ὦ Λακεδαιμόνιοι, οὐ τῇ δυνάμει τινὰ, ἀλλὰ τῇ μελλήσει ἀμυνόμενοι, καὶ μόνοι οὐκ ἀρχομένην τὴν αὔξησιν τῶν ἐχθρῶν, διπλασιουμένην δὲ καταλύοντες. 5. καίτοι ἐλέγεσθε ἀσφαλεῖς εἶναι, ὧν ἄρα ὁ λόγος τοῦ ἔργου ἐκράτει. τόν τε γὰρ Μῆδον αὐτοὶ ἴσμεν ἐκ περάτων γῆς πρότερον ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον ἐλθόντα, ἢ τὰ παρ' ὑμῶν ἀξίως προαπαντῆσαι· καὶ νῦν τοὺς Ἀθηναίους, οὐχ ἑκὰς, ὥςπερ ἐκεῖνον, ἀλλ' ἐγγὺς ὄντας, περιορᾶτε, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπελθεῖν αὐτοὶ, ἀμύνεσθαι βούλεσθε μᾶλλον ἐπιόντας, καὶ ἐς τύχας, πρὸς πολλῷ δυνατωτέρους ἀγωνιζόμενοι, κατα-

Λακεδαιμονίους. (*Αὐγ.*) — 1. *Διὰ τὸ ἀναίσθητον*] *διὰ τὴν ἄγνοιαν.* (*Αὐγ.*) — 2. *Ἰσχυρῶς ἐγκείσονται*] *μετὰ βάρους ἐπιτεθήσονται.* (*λ. Αὐγ.*) — *Ἡσυχάζετε γὰρ μόνοι*] *ἐπιπλήττων κολακεύει.* (*Αὐγ.*) — 6. *Ἀσφαλεῖς*] *προςεκτικοὶ, ἐν οὐδενὶ σφαλλόμενοι.* — 7. *Ὧν ἄρα*] *γράφεται ἂν ἄρα.* (*Αὐγ.*) — *Ὁ λόγος τοῦ ἔργου ἐκράτει*] *τουτέστιν, ὁ λόγος ψευδὴς ἦν τοῦ ὑμᾶς ἀσφαλεῖς εἶναι.* — 9. *Ἢ τὰ παρ' ὑμῶν*] *τὸ ἢ ἀντὶ τοῦ ἤπερ. δηλοῖ δὲ αὐτῶν τὸ ὀκνηρόν.* — *Ἀξίως*] *ἀξιομάχως.* (*λ. Αὐγ.*) — 12 *Καὶ εἰς τύχας — καταστῆναι*] *ὁ γὰρ πρὸς μείζονα πολεμῶν τύχην καλείτω συνεργόν.* — ** *Τύχας*]

Ὑμῶν. Gr. a prim. man. Mosqu. Ar. Chr. m. b. *ἡμῶν*, sed in Mosqu. supra script. ῦ et in Gr. emendat. *ὑμῶν.*

Θαρσοῦσι. Ita Pal. Vulgo (Haack. Bekk.) *θαῤῥοῦσι.* Vid. I. 1. p. 209.

Ἡσυχάζετε μὲν γάρ. *Μέν* e Cass. Aug. Cl. adiectum. Vid. Haack. et de Art. crit. ap. Thuc. c. 7. Apud Aristid. *ἡσυχάζετε δέ* legitur. Bekk. *μέν* rursus omisit.

Ἡσυχάζετε — τῶν Ἑλλήνων. „Haec verba tanquam exemplum *σφοδρότητος* laudat Aristid. de dict. civ. I, 5." GOTTL.

Μελλήσει ἀμυνόμενοι. b. *μελήσει ἀμυνούμενοι.*

Αὔξησιν. C. Gr. D. I. Laur. E. Vind. Mosqu. Ar. Chr. Dan. m. b. marg. Steph. *δύναμιν.* In m. tamen supra script. *αὔξησιν.* „*Δύναμιν* ex interprete. *Αὔξησιν* firmat Diodor., ubi Thucydidem fere exscribit, p. 262. d. 268. et alibi." WASSE.

Διπλασιουμένην δὲ καταλύοντες. Vind. *διπλ. καταλύετε*, sine *δέ*.

5. *Ἐλέγεσθε.* Marg. Steph. *λέγεσθε.* Sic etiam Laur. In C, prius ε̄ s. v. al. man. In D. *λέγεσθαι*, sed ε̄ s. α̅ι̅. Valla *dicebatis*, ut si *ἐλέγετε* legisset.

Ἀσφαλεῖς. D. I. *ἀσθαλεῖς*, et *ἀσφαλεῖς.* al. man. adscript.

Ὧν ἄρα. In Aug. et It. *γρ. ἂν ἄρα.* It. Pal.

Ἢ τά. It. Vind. *εἶτα.*

Προαπαντῆσαι. C. *προςαπαντ.*

Νῦν τούς. Mosqu. Ar. Dan. b. *τοὺς νῦν.*

Ἀμύνεσθαι. C. *ἀμύνεσθε.*

Πρὸς πολλῷ. Pal. *πρὸ πολλῷ.*

Καταστῆναι. B. *καθαστῆσαι.*

στῆναι· ἐπιστάμενοι καὶ τὸν βάρβαρον αὐτὸν περὶ αὐτῷ τὰ πλείω σφαλέντα, καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς Ἀθηναίους πολλὰ ἡμᾶς ἤδη τοῖς ἁμαρτήμασιν αὐτῶν μᾶλλον ἢ τῇ ἀφ' ὑμῶν τιμωρίᾳ περιγεγενημένους· ἐπεὶ αἵ γε ὑμέτεραι ἐλπίδες ἤδη τινάς που καὶ ἀπαρασκεύους διὰ τὸ πιστεῦσαι ἔφθειραν. 6. Καὶ μηδεὶς ὑμῶν ἐπ' ἔχθρᾳ τὸ πλέον ἢ αἰτίᾳ νομίσῃ τάδε λέγεσθαι. αἰτία μὲν γὰρ, φίλων ἀνδρῶν ἐστιν ἁμαρτανόντων· κατηγορία δὲ, ἐχθρῶν ἀδικησάντων.“

(Παραβολὴ αὐτῶν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους.)

ο'. „Καὶ ἅμα, εἴπερ τινες καὶ ἄλλοι, ἄξιοι νομίζομεν εἶναι τοῖς πέλας ψόγον ἐπενεγκεῖν, ἄλλως τε καὶ μεγάλων τῶν διαφερόντων καθεστώτων, περὶ ὧν οὐκ αἰσθάνεσθαι ἡμῖν γε δοκεῖτε, οὐδ' ἐκλογίσασθαι πώποτε πρὸς οἵους ὑμῖν Ἀθηναίους ὄντας, καὶ ὅσον ὑμῶν

ἀδήλους ἐκβάσεις. (Αὐγ.) — 1. ** Καταστῆναι] ἀπὸ κοινοῦ βούλεσθε. (Αὐγ.) — Περὶ αὐτῷ τὰ πλείω σφαλέντα] ἐν τῷ στενῷ τῆς Σαλαμῖνος τολμήσαντα ναυμαχῆσαι, † ὅςτις ἐγένετο αἴτιος † τῆς ἥττης. — 2. Πρὸς αὐτοὺς τοὺς Ἀθηναίους] ἀντὶ τοῦ αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων. ** τὸ σχῆμα αἰτιατικὴ ἀντὶ [τῆς] γενικῆς. (Αὐγ.) — 7. Ἢ αἰτίᾳ] τὸ ἢ ἀντὶ τοῦ ἀλλά. (Αὐγ.) — Φίλων ἀνδρῶν] λείπει ἡ κατά.

ο'. Καὶ ἅμα, εἴπερ τινὲς — —] ἐπειδὴ ἐπέπληξεν ὁ Κορίνθιος, λέγει νῦν, ὅτι οὐχ ὁ τυχών εἰμι, καὶ μὴ ἀπαξιώσῃς ὑπ'

Αὐτῷ. Gr. *αὐτόν*, quanquam non satis apertum est, ita an *αὐτόν* ibi scriptum sit. Cass. b. Vasc. *αὐτῷ.* Vid. not.

Ἡμᾶς. Ex hoc in Dan. corrector fecerat *ὑμᾶς*, deinde rursus alius super *ὑ̅* scripserat *ἡ̅*.

Ἀφ' ὑμῶν. C. *ἡμῶν.* Ita etiam Dan. a pr. man., sed emendatum *ὑμῶν*, in marg. vicissim *ἀφ' ἡμῶν.* Gr. quidem *ἀφ' ὑμῶν*, sed cum *ἡ̅* super *ὑ̅.*

Αἵ γε. Cass. Aug. C. F. H. Reg. (G.) et ex emendat. Gr. *αἵ τε*, male.

Ὑμέτεραι. C. *ἡμέτεραι*, *ὑ̅* s. *ἡ̅*

6. *Καὶ μηδείς.* Haec periodus magis ad proximum caput pertinet.

Λέγεσθαι in Gr. ex emendat., fuerat *γενέσθαι.*

Cap. LXX. *Ἄλλοι* in H. s. v.

Ἄξιοι νομίζομεν suppeditarunt Cass. Aug. C. (G ?) Pal. It. Vat. H. Reg. Haack. Bekk. pro *νομίζομεν ἄξιοι.* „*Ἄξιοί εἰσιν ἑτέροις ἐπενεγκεῖν ψόγον* Plutarch. de Adul. 71. (VI. p. 264. Reisk.), ubi pro *τοῖς πέλας* legit *ἑτέροις.* Ibi pro *ὑπερείδει* lege *ὑπερείπει καὶ διεργάζεται τὴν κακίαν.*“ WASS. In D. *εἶναι* s. v. al. man. Ita in E. *καθεστώτων*, quod om. Laur.

Ἡμῖν γε. *Γε* om. Reg. (G.) D. E.

Ὑμῖν. Mosqu. *ἡμῖν.* Ita paullo post pro *ὑμῶν* C. *ἡμῶν.*

καὶ ὡς πᾶν διαφέροντας, ὁ ἀγὼν ἔσται. 2. οἱ μέν γε, νεωτεροποιοὶ, καὶ ἐπινοῆσαι ὀξεῖς, καὶ ἐπιτελέσαι ἔργῳ, ὃ ἂν γνῶσιν· ὑμεῖς δὲ, τὰ ὑπάρχοντά τε σώζειν, καὶ ἐπιγνῶναι μηδὲν, καὶ ἔργῳ οὐδὲ τἀναγκαῖα ἐξικέσθαι. 3. αὖθις δὲ οἱ μὲν, καὶ παρὰ δύναμιν τολμηταὶ, καὶ παρὰ γνώμην κινδυνευταὶ, καὶ * ἐπὶ * τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες· τὸ δὲ ὑμέτερον, τῆς τε δυνάμεως ἐνδεᾶ πρᾶξαι, τῆς τε γνώμης μηδὲ τοῖς βεβαίοις πιστεῦσαι, τῶν τε δεινῶν μηδέποτε οἴεσθαι ἀπολυθήσεσθαι. 4. καὶ μὴν καὶ ἄοκνοι πρὸς ὑμᾶς μελλητὰς, καὶ ἀποδημηταὶ πρὸς ἐνδημοτάτους· οἴονται γὰρ οἱ μὲν, τῇ ἀπουσίᾳ ἄν τι κτᾶσθαι, ὑμεῖς δὲ, τῷ ἐπελθεῖν καὶ τὰ ἕτοιμα ἂν βλάψαι.

ἐμοῦ ὀνειδιζόμενος. — 2. *Νεωτεροποιοί*] οἱ νεωτέρων πραγμάτων ὀρεγόμενοι. — *Ἐπιτελέσαι ἔργῳ ὃ ἂν γνῶσιν*] πᾶν νόημα καὶ πρᾶξαι. οὐ γὰρ δύναμιν λέγω, ἐπεὶ † ἀποτροπὴ τὸ τοιοῦτόν ἐστιν. † *Ἐπιτελέσαι*] ὀξεῖς, ἀπὸ κοινοῦ. — 4. *Οὐδὲ τἀναγκαῖα ἐξικέσθαι*] οὐδὲ τῶν ἀναγκαίων περιγενέσθαι. §. [τὸ δὲ ἐξικέσθαι ἀντὶ τοῦ ἀρκεῖν. (λ. Κασσ. Αὐγ.) — 8. *Πιστεῦσαι*] θαῤῥῆσαι. (λ. Αὐγ.) — 10. *Μελλητάς*] ἀναβεβλημένους. — *Ἀποδημηταί*] ὑπερόριοι τῆς οἰκείας πατρίδος. (λ. Αὐγ.) — *Ἀποδημηταὶ πρὸς ἐνδημοτάτους*] ἤγουν ἀποδημοῦσι τῆς οἰκείας πατρίδος, καὶ ἐπιδημοῦσι δήμοις ἀλλοτρίοις πρὸς τὸ κτήσασθαι αὐτούς. — 11. ** *Ἀπουσίᾳ*] ἀποδημίᾳ. (*Αὐγ.*) — 12. *Τῷ ἐπελθεῖν* —] οἴεσθε, φησὶν, ὅτι, ἐὰν ἐπέλθητέ τισι, καὶ τὰ ὑπάρχοντα ὑμῖν ἀπόλλυται. — *Τὰ ἕτοιμα*] τὰ ὑπαρ-

2. *Οἱ μέν γε — ἀπολυθήσεσθαι.* Profert Dionys. Hal. t. VI. p. 804. et ab *οἱ μὲν καὶ παρά* repetit p. 808.

Ἐπινοῆσαι — γνῶσιν. Imitati sunt multi. Vid. not. C. *ἔργων.* D. *ἔργων ἂν γνῶσιν*, et marg. al. man. *ἔργῳ ὃ ἂν γν.* Tus. *ἔργον.*

Ὑπάρχοντά τε. Particulam om. C. Mosqu. Ar. Dan. b.

3. *Οἱ μὲν καὶ παρὰ δύναμιν*, rel. Haec quoque imitatores complures invenerunt. Vid. not.

Ἐπὶ τοῖς δεινοῖς. *Ἐπί* e Cass. Aug. Cl. It. Vat. H. Reg. Gr. I. ductum pro *ἐν.* In D. *ἐπί* erasum et *ἐν* in marg. al. man. *Ἐν* praeter alios libros Dionysius utroque in loco tuetur, item Procopius Goth. p. 259., quo scriptura optimorum librorum dubia fit. *Ἐπί* tamen etiam Haack. et Bekk. ediderunt. Cf. etiam supra de Art. crit. ap. Thuc. c. 9.

Τῶν τε. Dion. *τῶν δέ.*

Δεινῶν. C. *δυνῶν.*

Οἴεσθαι. C. Pal. H. I. marg. Vict. *οἴεσθε.*

4. *Καὶ μὴν καί.* Alterum *καί* om. D. Ar. Chr. Dan.

Μελλητάς. C. E. b. *μελητάς*, et sic b. constanter.

Ἀποδημηταὶ πρὸς ἐνδημοτάτους. „Agn. Poll. IX, 9.“ WASS. Etiam Phavor. et Bekk. Anecdd. I. p. 93.

Ἄν τι κτᾶσθαι. Vind. *ἀνακτᾶσθαι.*

Ἐπελθεῖν. D. Tus. *ἀπελθεῖν*, quod Gail. recepit. At vid. de Art. crit. in Thuc. c. 5.

Τὰ ἕτοιμα. Gr. *τὰ ὅμοια ἕτοιμα*, sed *ὅμοια* inductum.

5. κρατοῦντές τε τῶν ἐχθρῶν, ἐπὶ πλεῖστον ἐξέρχονται, καὶ νικώμενοι, ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσιν. 6. ἔτι δὲ τοῖς μὲν σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις ὑπὲρ τῆς πόλεως χρῶνται, τῇ γνώμῃ δὲ οἰκειοτάτῃ ἐς τὸ πράσσειν τι ὑπὲρ αὐτῆς. 7. καὶ ἃ μὲν ἂν ἐπινοήσαντες μὴ ἐξέλθωσιν, οἰκεῖα στέρεσθαι ἡγοῦνται· ἃ δ' ἂν ἐπελθόντες κτήσωνται, ὀλίγα πρὸς τὰ μέλλοντα τυχεῖν πράξαντες. ἢν δ' ἄρα του καὶ πείρᾳ σφαλῶσιν, ἀντελπίσαντες ἄλλα, ἐπλήρωσαν τὴν χρείαν. μόνοι γὰρ ἔχουσί τε ὁμοίως καὶ ἐλπίζουσιν ἃ

χοντα, τὰ ἑτοίμην ἀπόλαυσιν ἔχοντα. (λ. Αὐγ.) — 2. Ἐπ' Ἐλάχιστον] ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ἐλάχιστον. — Ἀναπίπτουσι] ἢ ἀναπαύονται, ἢ ἀθυμοῦσι. — 3. Ἀλλοτριωτάτοις] λείπει τὸ ὡς, [ἵν' ᾖ,] ὡς ἀλλοτριωτάτοις. — 4. Οἰκειοτάτῃ] πρὸς τὴν πατρίδα δηλονότι. — 5. Μὴ ἐπεξέλθωσι] μὴ πράξωσι. (λ. Αὐγ.) — 7. Πρὸς τὰ μέλλοντα] ἀπὸ κοινοῦ ἡγοῦνται. — 9. Μόνοι γὰρ ἔχουσι — —] τὸ δ' ἑξῆς οὕτω· μόνοι γάρ, φησίν, ἃ ἂν γνῶσιν, ἐλπίζουσί τε ὁμοίως καὶ ἔχουσι, διὰ τὸ ταχεῖαν τὴν ἐπιχείρησιν ποιεῖσθαι. πρῶτον γάρ τις ἐπινοεῖ, εἶτα ἐλπίζει, καὶ εἶθ' οὕτως ἐπιχειρεῖ, ὕστερον δὲ καὶ

---

5. *Κρατοῦντές τε.* Reg. (G.) *τε* om., Gr. pro eo *δέ* habet.

Ἐξέρχονται. Ar. Chr. Dan. *ἐπεξέρχονται.*

6. *Τῇ γνώμῃ δέ* pro vulg. *τῇ δὲ γνώμῃ* repositum e Cass. Aug. C. F. Reg. (G.) H. Haack. Bekk. Vid. I. 1. p. 502. In Pal. *δέ* deesse videtur. In E., quae proxime sequuntur, omnia desiderantur usque ad cap. 73. *ὄντων πρὸς ναῦς πολλάς.*

7. *Ἐξέλθωσιν.* Ita Aug. It. Vat. H. Reg. (G.) H. pro *ἐπεξέλθωσιν.* Idem Cass., sed in hoc primum fuisse *ἐπεξέλθωσιν* ex eo colligunt, quod erasis quibusdam spatium vacuum et nota spiritus ' relicta erat. In Aug. *ἐπ* nova manu additum. „Cf. III, 108." BEKK. qui ita edidit.

Οἰκεῖα. Ita Aug. et Gr. uterque a pr. man. (nam rec. vulgat. dedit), deinde Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) I. pro *οἰκείων.* Accusativus ex analogia structurae *ἀποστερεῖν τινά τι* Matth. Gr. §. 412. 5. explicandus et propter concinnitatem *ἃ μὲν — οἰκεῖα, ἃ δὲ — ὀλίγα* praeferendus videbatur. D. *οἰκειω* et *ν* s. v. al. m.

Ἢν δ' ἄρα του. Postrema vox e Cass. Aug. Gr. Laur. ed. Bas. recepta, a quibus Pal. Ar. Chr. Ald. Flor. tantum eo differunt, quod per circumflexum scribunt *τοῦ.* Alterutrum suppeditant etiam C. F. I. B. Etiam in Reg. (G.) H. Vat. It. *του*, sed *καί*, quod sequitur, ibi ante *του* legitur. Alterutrum confirmant verba II, 43. et oppositum *ἄλλα.* Vulgatum *που* igitur deseruerunt Haack. et Bekk., quorum ille *του* post *ἄρα*, hic post *καί* collocavit.

Ἄλλα. Chr. *ἅμα.*

Ἔχουσί τε ὁμοίως καὶ ἐλπίζουσιν. Male vulgo *ἔχ. τε καὶ ὁμ. ἐλπίζ.* Genuinum verborum ordinem praebuerunt Cass. Aug. Pal. Cl. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Gr. D. I. B. Laur. m. b. Ar. Chr. Dan. Bar. Ald. Flor. ed. Bas. Cf. I, 59. et similia in Indice sub *ὁμοίως.*

ἂν ἐπινοήσωσι, διὰ τὸ ταχεῖαν τὴν ἐπιχείρησιν ποιεῖσθαι ὧν ἂν γνῶσι. 7. καὶ ταῦτα μετὰ πόνων πάντα καὶ κινδύνων δι' ὅλου τοῦ αἰῶνος μοχθοῦσι· καὶ ἀπολαύουσιν ἐλάχιστα τῶν ὑπαρχόντων, διὰ τὸ ἀεὶ κτᾶσθαι, καὶ μήτε ἑορτὴν ἄλλο τι ἡγεῖσθαι ἢ τὸ τὰ δέοντα πρᾶξαι, ξυμφοράν τε οὐχ ἧσσον ἡσυχίαν ἀπράγμονα ἢ ἀσχολίαν ἐπίπονον. 8. ὥςτε εἴ τις αὐτοὺς ξυνελὼν φαίη πεφυκέναι ἐπὶ τῷ μήτε αὐτοὺς ἔχειν ἡσυχίαν, μήτε τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἐᾶν, ὀρθῶς ἂν εἴποι.“

(*Ἀπόδειξις ὅτι νῦν ἡσυχία καὶ ἀκίνητα νόμιμα οὐκ ἔστιν ἐπιτήδεια.*)

οα΄. „Ταύτης μέντοι τοιαύτης ἀντικαθεστηκυίας πόλεως, ὦ Λακεδαιμόνιοι, διαμέλλετε, καὶ οἴεσθε τὴν ἡσυχίαν οὐ τούτοις τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ πλεῖστον ἀρκεῖν, οἳ ἂν τῇ μὲν παρασκευῇ δίκαια πράσσωσι, τῇ δὲ γνώμῃ, ἢν ἀδικῶνται, δῆλοι ὦσι μὴ ἐπιτρέψοντες· ἀλλ' ἐπὶ τῷ μὴ λυπεῖν τε [τοὺς] ἄλλους, καὶ αὐτοὶ ἀμυνόμενοι μὴ

κτᾶται. — 4. ** Ἐλάχιστα] *οὐκ ἐλάχιστα.* (*Αὐγ.*) — *Καὶ μήτε ἑορτήν* —] *αἰνίττεται* [*ἐς*] *τοὺς Λάκωνας, οἵτινες ἐν ἑορτῇ οὐκ ἐστράτευον.* — 6. *Ἢ ἀσχολίαν ἐπίπονον*] *ἀπὸ κοινοῦ* [*ληπτέον*] *τὸ ἡγεῖσθαι.*

οα΄. 12. *Οὐ τούτοις τῶν ἀνθρώπων*] *ὁ νοῦς τῶν λεγομένων τοιοῦτος, Νομίζετε οὐ τούτοις τῶν ἀνθρώπων δεῖν παραμένειν τὴν ἡσυχίαν καὶ εἰρήνην, οἳ τῇ μὲν διαγωγῇ καὶ παρασκευῇ εἰρηναίως διάγωσι, τῇ δὲ γνώμῃ φανεροὶ ὦσιν ὡς ἀμυνοῦνται, ἢν ἀδικῶνται. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὡς ὑμεῖς αὐτοὶ, ὦ Λακεδαιμόνιοι, οὐ ποιεῖτε τοῦτο. ταῦτα τινὲς μὲν κατ' ἐρώτησιν, τινὲς δὲ κατὰ ἀπόφασιν ἀνέγνωσαν.* — 15. *Μὴ λυπεῖν τε* —] *οὔτε ἀδικεῖν βούλεσθε, καὶ ἀδικούμενοι ἀμύνεσθαι· καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἴσον νέμετε.* —

Τὴν ἐπιχείρησιν ποιεῖσθαι. C. *ποιεῖσθ. τὴν ἐπιχείρ.*

7. *Πόνων.* Gr. *πόνου.* At vid. II, 62. *Laboribus et periculis* Sallust. Iug. 85.

Ἑορτὴν — τὰ δέοντα πρᾶξαι. Imitationes horum verborum vid. in not. Pro *ἑορτὴν ἄλλο τι* Gr. et I. *ἑορτὴν ἢ ἄλλο τι.*

Cap. LXXI. *Ἀντικαθεστηκυίας* D. *καθεστηκυίας* et $\overline{\text{ἀντι}}$ s. v. al. man.

Οὐ τούτοις. D. et Tus. om. *οὐ.* Ar. *μή.* Benedictus perperam antea *διαμέλλετε καὶ οἴεσθαι* coniecit. Cf. not.

Ἐπὶ τῷ μή. Pal. *ἐπὶ τὸ μή.*

Τοὺς ἄλλους. Articulum ignorant Cass. Aug. Cl. F. It. Vat. H. G. Bekk. Cf. tamen cap. 70. fin.

βλάπτεσθαι, τὸ ἴσον νέμετε. 2. μόλις δ' ἂν, πόλει ὁμοίᾳ παροικοῦντες, ἐτυγχάνετε τούτου· νῦν δ', (ὅπερ καὶ ἄρτι ἐδηλώσαμεν,) ἀρχαιότροπα ὑμῶν τὰ ἐπιτηδεύματα πρὸς αὐτούς ἐστιν. ἀνάγκη δὲ ὥςπερ τέχνης ἀεὶ τὰ ἐπιγιγνόμενα κρατεῖν. 3. καὶ ἡσυχαζούσῃ μὲν πόλει τὰ ἀκίνητα νόμιμα ἄριστα, πρὸς πολλὰ δὲ ἀναγκαζομένοις ἰέναι πολλῆς καὶ [τῆς] ἐπιτεχνήσεως δεῖ. διόπερ καὶ τὰ τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τῆς πολυπειρίας ἐπὶ πλέον ὑμῶν κεκαίνωται."

(Παραινέσεις πρὸς πόλεμον.)

4. „Μέχρι μὲν οὖν τοῦδε ὡρίσθω ὑμῶν ἡ βραδυτής· νῦν δὲ τοῖς τε ἄλλοις, καὶ Ποτιδαιάταις, ὥςπερ ὑπεδέξασθε, βοηθήσατε, κατὰ τάχος ἐςβαλόντες ἐς τὴν Ἀττικὴν, ἵνα μὴ ἄνδρας τε φίλους καὶ ξυγγενεῖς τοῖς ἐχθί-

1. Ὁμοίᾳ] ὁμογνώμονι, τὰ ἴσα ζηλούσῃ. — 3. Ἀρχαιότροπα] οἷον ἁπλᾶ καὶ ἀφελῆ. προεῖπε δὲ τοὺς Ἀθηναίους νεωτροποιούς. — 4. Ὥςπερ τέχνης] παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν, τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι, Ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται. — Ἀεὶ τὰ ἐπιγιγνόμενα] τοῦτο πρὸς τὸ ἀρχαιότροπα. οὐκ ἔδει φησὶν ὑμᾶς ἀεὶ τοιούτους εἶναι, [καὶ ἀρχαῖα ἔθη ζηλοῦν. (Κασσ. Αὐγ.)] — 7. Ἐπιτεχνήσεως] ἐξευρήσεως· ἐπιμένει δὲ τῇ παραβολῇ. — 8. Κεκαίνωται] κεκαινοτόμηται. — 11. Νῦν δέ] οἱ ἐπίλογοι ἐντεῦθεν. — Ὑπεδέξασθε] ὑπέσχοντο γὰρ ἀνωτέρω τοῖς Ποτιδαιάταις. — 13. Ξυγγενεῖς] Δωριεῖς γὰρ οἱ Ποτιδαιᾶται. (Κασσ. Αὐγ. Γ.)

2. *Νῦν δ', ὅπερ — δεῖ.* „Stobaeus S. XLI. p. 244., ubi *ἀρχαιότροπα ἡμῶν* et *μόνιμα* pro *νόμιμα*." WASS.

Ἀνάγκη δέ. Δέ plene scripsimus e Cass. Aug. Pal. B. C. D. F. G. H. I. m. b. Vasc. Bas. Stob. Olim (Haack. Bekk.) δ'.

3. *Ἀναγκαζομένοις.* In G. ς s. v. al. man. C. *ἀναγκαζομένης.* Chr. *ἀναγκαζομένη.* Stob. *ἀναγκαζομένους.*

Καὶ τῆς ἐπιτεχνήσεως. Καί om. I. *τῆς* Cass. Aug. C. It. Vat. H. Reg. (G.) „Sic tamen alibi Thucydides, ut VI, 46. extr." HAACKE. Add. III, 23. VII, 71. init. al.

Ἀπό. Gr. *ὑπό.*

Κεκαίνωται. Reg. (G.) H. *κεκαίνωνται.* I. *ἐπικεκαίνωται.* In Pal. quidem vulg., sed rec. man. dedit *κεκείνωται.* Laur. *κεκένωται.*

4. *Μέχρι μὲν οὖν τοῦδε ὡρίσθω.* „Inter exempla *βαρύτητος* ponit Aristides de dictione civ. cap. II., sed habet *μέχρις οὖν* et *διωρίσθω.*" DUK. Ar. et I. om. *οὖν.*

Ποτιδαιάταις. Articulum *τοῖς* praefigunt Cass. Aug. Cl., minus quidem ex more Thucydidis, neque tamen plane contra eum, ut Haack. indicare videtur. Vid. not. Quum tamen librarii articulum saepe adiiciant, tam paucis libris, quamvis optimis, obtemperare noluimus.

Ἐςβαλόντες. Chr. *ἐςβάλλοντες.*

στοις πρόησθε, καὶ ἡμᾶς τοὺς ἄλλους ἀθυμίᾳ πρὸς ἑτέραν τινὰ ξυμμαχίαν τρέψητε. 5. δρῷμεν δ' ἂν ἄδικον οὐδὲν οὔτε πρὸς θεῶν τῶν ὁρκίων, οὔτε πρὸς ἀνθρώπων τῶν αἰσθανομένων· λύουσι γὰρ σπονδὰς οὐχ οἱ δι' ἐρημίαν ἄλλοις προσιόντες, ἀλλ' οἱ μὴ βοηθοῦντες οἷς ἂν ξυνομόσωσι. 6. βουλομένων δὲ ὑμῶν προθύμων εἶναι, μενοῦμεν· οὔτε γὰρ ὅσια ἂν ποιοῖμεν μεταβαλλόμενοι, οὔτε ξυνηθεστέρους ἂν ἄλλους εὕροιμεν. 7. πρὸς τάδε βουλεύεσθε εὖ, καὶ τὴν Πελοπόννησον πειρᾶσθε μὴ ἐλάσσω ἐξηγεῖσθαι, ἢ οἱ πατέρες ὑμῖν παρέδοσαν."

(c. Λόγος Ἀθηναίων. οβ' — οη'.)
(Ἀπὸ τίνος γνώμης οἱ Ἀθηναῖοι λόγον ἐποιήσαντο;)

οβ'. Τοιαῦτα μὲν οἱ Κορίνθιοι εἶπον. τῶν δὲ Ἀθηναίων — ἔτυχε γὰρ πρεσβεία πρότερον ἐν τῇ Λακεδαί-

1. Πρὸς ἑτέραν τινά] πρὸς τοὺς Ἀργείους· ἐχθροὶ γὰρ ἦσαν τοῖς Λακεδαιμονίοις. — 2. Δρῷμεν δ' ἂν οὐδὲν ἄδικον] ἐπειδὴ εἶπεν ὁ Κορίνθιος πρὸς ἑτέραν συμμαχίαν † τραπέσθαι †, μὴ βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, νῦν τοῦτο κατασκευάζει, καὶ λέγει, ὅτι οὐδὲν ἄδικον δρῷμεν, εἰ πρὸς ἑτέρους τραπῶμεν συμμάχους. αἰνίττεται δὲ τοὺς Ἀργείους, οἵτινες ἐχθρωδῶς διέκειντο πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. — 3. Τῶν ὁρκίων] τῶν ἐφόρων τῶν ὅρκων. (λ. Αὐγ.) — 4 Αἰσθανομένων] ἤτοι τῶν ζώντων, ἢ τῶν φρονίμων, ἢ τῶν ἡρώων. — Δι' ἐρημίαν] συμμαχίας δηλονότι. (λ. Αὐγ) — 5. Προσιόντες] καὶ ἐπικαλούμενοι συμμαχεῖν. — 7. Μενοῦμεν] ἤγουν ἐν τῇ ὑμετέρᾳ συμμαχίᾳ. (λ. Αὐγ.) — 10. Ἐξηγεῖσθαι] ἄρχειν, κρατεῖν, ἢ ἄγειν.

οβ'. Τοιαῦτα μὲν Κορίνθιοι] ἐμέρισε πρὸς μὲν τὴν κατηγορίαν τῶν Κορινθίων τὴν ἀπολογίαν τῶν Ἀθηναίων, πρὸς δὲ τὴν ἐπίπληξιν αὐτῶν τὴν ἀντίθεσιν Ἀρχιδάμου τοῦ Λακεδαιμονίου. (λ. Αὐγ.) — 12. Ἔτυχε γὰρ πρεσβεία — παροῦσα] ἤγουν ἔτυχον

Τρέψητε. Pal. τρέψετε.

5. Οὐδέν. I. μηδέν, sed οὐδέν s. μηδέν al. man.

Ξυνομόσωσι. m. ξυνομώσωσι.

7. Πρὸς τάδε. „Dion. Hal. (p. 805.), ubi ἔλαττον male." WASS.

Τὴν Πελοπόννησον — ἐλάσσω. „Lectionem margini adscriptam τῆς Πελοποννήσου — ἐλάσσονος non dubito quin amplecti oporteat, ut verbum ἐξηγεῖσθαι suum genitivum habeat." STEPH. Dion. Halic. tamen habet τὴν Πελοπόννησον, et ἐξηγεῖσθαι hic pro προάγειν ἔξω τὴν Πελοπ. ἡγουμένους αὐτῆς poni scribit." DUK. Vid. I. 1. p. 131.

Cap. LXXII. Τῶν δὲ Ἀθηναίων. „Vide Triclinii Schol. ad Sophocl. Antig. v. 111. p. 218. ed. Steph." HUDS. Post Ἀθηναίων lineolam signum abrupti sermonis posuimus. Alii verba ἔτυχε γὰρ — παροῦσα in parenthesin redegerunt. Cf. I. 1. p. 307.

Ἔτυχε γὰρ — εἶναι. Nonnullis

μονι περὶ ἄλλων παροῦσα, καὶ ὡς ᾔσθοντο τῶν λόγων, ἔδοξεν αὐτοῖς παριτητέα ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους εἶναι, τῶν μὲν ἐγκλημάτων πέρι μηδὲν ἀπολογησομένους ὧν αἱ πόλεις ἐνεκάλουν, δηλῶσαι δὲ περὶ τοῦ παντὸς, ὡς οὐ ταχέως αὐτοῖς βουλευτέον εἴη, ἀλλ' ἐν πλείονι σκεπτέον· καὶ ἅμα τὴν σφετέραν πόλιν ἐβούλοντο σημῆναι, ὅση εἴη δύναμιν, καὶ ὑπόμνησιν ποιήσασθαι τοῖς τε πρεσβυτέροις ὧν ᾔδεσαν, καὶ τοῖς νεωτέροις ἐξήγησιν ὧν ἄπειροι ἦσαν· νομίζοντες μᾶλλον ἂν αὐτοὺς ἐκ τῶν λόγων πρὸς τὸ ἡσυχάζειν τραπέσθαι, ἢ πρὸς τὸ πολεμεῖν. 2. προσελθόντες οὖν τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἔφασαν βούλεσθαι καὶ αὐτοὶ ἐς τὸ πλῆθος αὐτῶν εἰπεῖν, εἴ τι μὴ ἀπο-

παρόντες πρέσβεις. — 2. Παριτητέα] δίκαιον εἶναι παριέναι. — 3. Μηδὲν ἀπολογησομένους] ὡς μέγα φρονῶν ὁ Ἀθηναῖος οὐδὲ ἀπολογεῖται. [ὡς κηδόμενος τῶν Λακεδαιμονίων.] — Αἱ πόλεις] οἱ σύμμαχοι τῶν Λακεδαιμονίων. (λ. Αὐγ.) — 6. Σημῆναι] τὸ σημῆναι Ἰακόν· πλὴν τὸ σημᾶναι πλείονα ἔχει τὴν εὐρύτητα. (λείπ. Αὐγ.) — 7. ** Τοῖς πρεσβυτέροις] τῶν Λακεδαιμονίων. (Αὐγ.) —

exceptis laudat Lecapen. Matth. Lectt. Mosquu. I. p. 55.

Αὐτοῖς. D. *αὐτούς.* Idem I. in marg. ead. man.

Παριτητέα. H. *παριτέα.* Lecap. *παραιτητέα.*

Ἀπολογησομένους. In A. et B. *ἀπολογησαμένους*, sed σ̄ s. ᾱ, certe in illo. In accusativo male haerebat Reisk. Vid. I. 1. p. 128.

Περὶ τοῦ παντός. Nonnulli ante haec, alii post ea virgulam ponunt. Hoc praeferendum esse docent sequentis capitis verba *βουλόμενοι περὶ τοῦ παντὸς λόγου — δηλῶσαι.*

Πλείονι pro vulg. (Haack.) *πλέονι* hic suppeditarunt optimi libri Cass. Aug. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) contra atque cap. 63. et 77., sed similiter cap. 79. Add. Farr. script.

Ἐβούλοντο. In Mosqu. *ἐβουλεύοντο* ad marg. scriptum.

Σημῆναι sine ι̅ subscr. recte Pal. Haack. Bekk. Vulgo *σημῆναι.* Cf. Buttm. Gr. max. p. 454.

Εἴη δύναμιν. Gr. *δύναμιν εἴη.*

Καὶ ὑπόμνησιν. H. om. *καί.*

Ποιήσασθαι. Cass. Aug. Pal. It. Vat. H. *ποιήσεσθαι*, in Cass. tamen ᾱ inter vers. script. Futurum defendere cui placeat, conferat I. 1. p. 159. et p. 275.

Μᾶλλον ἄν. *Ἄν* insertum e Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. It. Vat. Reg. (G.) cod. vet. Steph. Bas. in marg. Tus. Haack. Bekk.

Τραπέσθαι. Ar. Chr. Dan. *τρέπεσθαι.* Vind. *τρέπεσθε.*

Ἀποκωλύει. Ita Cass. Aug. C. D. I., quod utut offendat Latino sermoni assuefactum, in Graeco tamen recte dicitur. Cf. Buttm. Gr. §. 124. not. 6. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) *ἀποκωλύῃ.* Vulgo *ἀποκωλύοι.* In Gr. omnes tres exstant scripturae; primum enim fuerat *ἀποκωλύει*, deinde ex ε̅ι̅ factum erat ο̅ι̅, ac denique supra scriptum η̅. Optativum servarunt Haack. et Bekk.

κωλύει. 3. οἱ δ' ἐκέλευόν τε ἐπιέναι, καὶ παρελθόντες οἱ Ἀθηναῖοι ἔλεγον τοιάδε.

(Ὅτι ἄξιοί εἰσι τῆς ἀρχῆς διὰ τὴν ἀνδρίαν τὴν ἐν τοῖς Μηδικοῖς.)

ογ'. „Ἡ μὲν πρέσβευσις ἡμῶν οὐκ ἐς ἀντιλογίαν τοῖς ὑμετέροις ξυμμάχοις ἐγένετο, ἀλλὰ περὶ ὧν ἡ πόλις ἔπεμψεν· αἰσθόμενοι δὲ καταβοὴν οὐκ ὀλίγην οὖσαν ἡμῶν, παρήλθομεν, οὐ τοῖς ἐγκλήμασι τῶν πόλεων ἀντεροῦντες, (οὐ γὰρ παρὰ δικασταῖς ὑμῖν οὔτε ἡμῶν, οὔτε τούτων, οἱ λόγοι ἂν γίγνοιντο,) ἀλλ' ὅπως μὴ ῥᾳδίως περὶ μεγάλων πραγμάτων, τοῖς ξυμμάχοις πειθόμενοι, χεῖρον βουλεύσησθε, καὶ ἅμα βουλόμενοι περὶ τοῦ παντὸς λόγου τοῦ ἐς ἡμᾶς καθεστῶτος δηλῶσαι, ὡς οὔτε ἀπεικότως ἔχομεν ἃ κεκτήμεθα, ἥ τε πόλις ἡμῶν ἀξία λόγου ἐστίν.“

1. Παρελθόντες] ἐπελθόντες ἐπὶ ξένων, παρελθόντες ἐπὶ ἰδίων.

ογ'. Ἡ μὲν πρέσβευσις — —] [ἡ στάσις πραγματική. τὸ μέλλον γὰρ ζητεῖ.] §. Ταύτην ἐπλάσατο οἰκονομικῶς τὴν δημηγορίαν ὁ συγγραφεὺς, χαίρων ταῖς ἀντιθέτοις δημηγορίαις ἀεί. §. Ὅτι πρέσβευσις, καταβόησις καὶ καταβοὴ οὐ λέγεται, εἰ μὴ παρὰ Θουκυδίδῃ ἰδίως. — Ἡ πρέσβ. ἡμ. οὐκ ἐς ἀντιλογίαν τοῖς ἡμετέροις ξυμμάχοις ἐγέν.] οὐκ ἐπρεσβεύσαμεν εἰς τὸ ἀντειπεῖν τοῖς συμμάχοις ἡμῶν. — 5. Καταβοήν] κατηγορίαν. — 11. Δηλῶσαι, ὡς οὔτε ἀπεικότως — ἐστί] οἱ γὰρ κατά τινος στρατεύοντες ἢ ὡς ἀδικούμενοι τοῦτο ποιοῦσιν, ἢ ὡς εὐτελοῦς καὶ καταφρονουμένου. τεχνικῶς δὲ ὁ Ἀθηναῖος δείκνυσιν ἑαυτὸν καὶ δίκαιον, καὶ μέγαν καὶ οὐκ εὐκαταφρόνητον. — 12. Ἃ κεκτήμεθα] ἤγουν τὴν τῶν Ἑλλήνων ἀρχήν. — Ἀξία λόγου] ἀξιέπαινος. —

Ἐκέλευον. B. ἐπικέλευον.

3. Ἐπιέναι. Codicum auctoritati parendum erat. Ita enim Cass. Aug. Cl. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Gr. B. D. I. Bar. Ald. Flor. ed. Bas. marg. Steph. Vulgo παριέναι, quod sane hoc sensu usitatissimum. Vid. Ind. in ἐπιέναι et παριέναι. Posterius servat cod. Bas. Mosqu. περιέναι, sed supr. γρ. ἐπιέναι. Hoc etiam Haack. et Bekk. receperunt.

Cap. LXXIII. Πρέσβευσις. Unus Paris. πρεσβεία, in marg. ead. man. πρέσβευσις. Dion. Hal. p. 794. πρεσβευσία, sed corrigendus. Vid. I. 1. p. 253.

Ὑμετέροις. Cass. ex emendat., Aug. F. Reg. (G.) Vall. marg. Steph. ἡμετέροις. In Aug. tamen ὑ super ἡ, et in Reg. ὑμετέροις int. vers. H. αμετέροις.

Αἰσθόμενοι. Marg. Steph. αἰσθανόμενοι.

Παρήλθομεν. Huc respexit Schol. ad I, 90., ex quo sua deprompsit Suidas in παρελθεῖν.

Δικασταῖς. Literae δι in D. s. v. al. man.

Ἡμῶν. H. ἡμῖν. Idem paulo post ὑμᾶς pro ἡμᾶς.

Ἥ τε. C. ἥ τε ἡ, sed alterum ἡ deletum.

Ἐστίν. Ita per ν ephelc. Cass.

2. „Καὶ τὰ μὲν πάνυ παλαιὰ τί δεῖ λέγειν; ὧν ἀκοαὶ μᾶλλον λόγων μάρτυρες, ἢ ὄψις τῶν ἀκουσομένων. τὰ δὲ Μηδικὰ, καὶ ὅσα αὐτοὶ ξύνιστε, εἰ καὶ δι' ὄχλου μᾶλλον ἔσται ἀεὶ προβαλλομένοις, ἀνάγκη λέγειν. καὶ γὰρ ὅτε ἐδρῶμεν, ἐπ' ὠφελείᾳ ἐκινδυνεύετο, ἧς τοῦ μὲν ἔργου μέρος μετέσχετε, τοῦ δὲ λόγου μὴ παντὸς, εἴ τι ὠφελεῖ, στερισκώμεθα. 3. ῥηθήσεται δὲ οὐ παραιτήσεως μᾶλλον ἕνεκα, ἢ μαρτυρίου καὶ δηλώσεως, πρὸς οἵαν ὑμῖν πόλιν, μὴ εὖ βουλευομένοις, ὁ ἀγὼν καταστήσεται. 4. Φαμὲν γὰρ Μαραθῶνί τε μόνοι προκινδυ-

1. *Τὰ πάνυ παλαιά*] *τὰ κατὰ Ἀμαζόνας καὶ Θρᾷκας καὶ Ἡρακλείδας φησίν.* — 2. *Τὰ δὲ Μηδικὰ — ἀεὶ προβαλλομένοις*] *ἀεὶ γὰρ ἐμεγαλαύχουν οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τὰ Μηδικά.* — 5. *Ἐκινδυνεύετο*] *μετὰ κινδύνων ἐπράττετο.* — *Τοῦ μὲν ἔργου μέρος μετέσχ.*] *ἐπειδὴ ἕως Μυκάλης ἐδίωξαν, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἕως Παμφυλίας.* (*Κασσ. Αὐγ.*) — 6. *Μὴ παντός*] *μὴ παντὸς εἶπε διὰ τὰ τοῦ Κίμωνος ἔργα. τὸ δὲ στερισκόμεθα ἐν ἤθει ἀναγνωστέον.* — 7. *Οὐ παραιτήσεως — ἕνεκα*] *οὐχὶ ἕνεκα τοῦ αἰτεῖν συγγνώμην φησί.* — 10. *Προκινδυνεῦσαι τῷ βαρβάρῳ*] *μετὰ κινδύνου μαχέσασθαι τῷ βαρβάρῳ ἐν Μα-*

Aug., quod ante maiorem interpunctionem in fine exordii et sequente litera *κ* recipiendum putavimus. Vid. Farr. script. discrep.

2. *Ἀκοαί.* Mosqu. *αἱ ἀκοαί.*

Μᾶλλον deest b., it. Dan., ubi in marg. script. rec. man.

Ὄψις. Ita Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. Vat. H. Reg. (G.) Gr. D. I. Laur. Vind. Tus. Haack. Vulgo *ὄψεις*. Vid. I. 1. p. 267. In Mosqu. *ὄψεις*, in marg. vero *γρ. ὄψις.* Pluralem servavit Bekk.

Αὐτοί. Ante Gottleb. *αὐτοῖς*, ut m. b., quod Gottleb. e Cass. Aug. Pal. It. Vat. Reg. Gr. Vall. et aliis libris correxit. „*Τὰ δὲ Μηδικὰ — προβαλλομένοις.* Suidas in *προβάλλεσθαι*, qui etiam *αὐτοί*, *εἰ* vero omittit.“ WASS. Eodem modo Phot. p. 332. In uno Par. *προςβαλλ.*, sed *ς* eras. Praeterea disceptatur, virgula utrum post *ἔσται* an post *προβαλλομ.* collocanda sit. Vid. not.

Ὠφελείᾳ. m. *ὠφελίᾳ.* Vid. de Art. crit. ap. Thuc. c. 12.

Ἐκινδυνεύετο. Laur. Vind. et marg. Steph. *ἐκινδυνεύετε.*

Ἧς. F. *οἷς.*

Μετέσχετε. I. *κατέσχετε.* D. *κατέσχητε*, *ε̄* s. *η* ead. man.

Τοῦ δὲ λόγου μὴ παντός. Chr. b. *μὴ δὲ λόγου μὴ παντός.* Dan. *μηδὲ λόγου μή* cum *τοῦ* supra *μή.*

Στερισκώμεθα a Cass. Aug. It. Vat. Reg. cod. vet. Steph. Vind. m. Tus. et ex emend. Gr. exhibitum pro vulg. *στερισκόμεθα.* Coniunctivum etiam Haack. et Bekk. receperunt.

3. *Παραιτήσεως.* Chr. *παραινέσεως.*

Ὑμῖν. H. *ἡμῖν.*

Μὴ εὖ βουλευομένοις. C. *μὴ εὖ βεβουλευμένοις.* D. *οὐκ εὖ βουλευομένοις.*

4. *Φαμὲν γὰρ — τῷ βαρβάρῳ.* Profert auctor libri de Syntaxi in Bekk. Anecdd. I. p. 169., et usum verbi *προκινδυνεύειν* imitati sunt alii. Vid. not. „In Clem. Alex. VI. Strom. p. 626. perperam *Μαραθωνῖται μόνον προ-*

νεῦσαι τῷ βαρβάρῳ, καὶ ὅτε τὸ ὕστερον ἦλθεν, οὐχ ἱκανοὶ ὄντες κατὰ γῆν ἀμύνεσθαι, ἐςβάντες ἐς τὰς ναῦς πανδημεὶ, ἐν Σαλαμῖνι ξυνναυμαχῆσαι· ὅπερ ἔσχε μὴ κατὰ πόλεις αὐτὸν ἐπιπλέοντα τὴν Πελοπόννησον πορθεῖν, ἀδυνάτων ἂν ὄντων πρὸς ναῦς πολλὰς ἀλλήλοις ἐπιβοηθεῖν. 5. τεκμήριον δὲ μέγιστον αὐτὸς ἐποίησε· νικηθεὶς γὰρ ταῖς ναυσὶν, ὡς οὐκέτι αὐτῷ ὁμοίας οὔσης τῆς δυνάμεως, κατὰ τάχος τῷ πλέονι τοῦ στρατοῦ ἀνεχώρησε.“

(Ὑπὸ σφῶν γὰρ τότε σωθῆναι τὴν Ἑλλάδα.)

οδ΄. „Τοιούτου μέντοι ξυμβάντος τούτου, καὶ σαφῶς δηλωθέντος ὅτι ἐν ταῖς ναυσὶ τῶν Ἑλλήνων τὰ πράγματα ἐγένετο, τρία τὰ ὠφελιμώτατα ἐς αὐτὸ παρεσχόμεθα, ἀριθμόν τε νεῶν πλεῖστον, καὶ ἄνδρα στρατηγὸν ξυνετώτατον, καὶ προθυμίαν ἀοκνοτάτην· ναῦς μέν γε ἐς τὰς τετρακοσίας ὀλίγῳ ἐλάσσους [τῶν] δύο μοιρῶν·

ραθῶνι. (λ. Αὐγ.). — 1. Μόνοι προκινδυνεῦσαι] πρὸ τῆς Ἑλλάδος κινδυνεῦσαι. τοὺς δὲ Πλαταιεῖς εἴασεν, ὅτι ὕστερον παρεγένοντο. — 3. Πανδημεί] καὶ γέροντες καὶ νέοι. — Ἔσχεν] ἐπέσχε, διεκώλυσε. (λ. Κασσ. Αὐγ.) — 8. Τῷ πλέονι τοῦ στρατοῦ] λαβὼν τὸ πλέον τοῦ στρατοῦ. (λ. Αὐγ.)

οδ΄. Τοιούτου] θαυμαστικῶς τοῦτό φησιν. — 11. Ἐν ταῖς ναυσὶ — ἐγένετο] ἤγουν ἡ βοήθεια τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων ἐν ταῖς ναυσὶν ἦν. (λ. Αὐγ.) — 13. Ἀριθμόν τε νεῶν] ταῦτα πάντα παρ' Ἡροδότῳ κεῖται κατὰ διέξοδον. (λ. Αὐγ.) — 15. Δύο μοιρῶν] ἀντὶ τοῦ τὸ δίμοιρον, ὅ ἐστι διακόσιαι ἑξήκοντα. ἦσαν γὰρ αἱ πᾶσαι

κινδυνεῦσαι, ται pro τε, errore obvio. Sylburgio ibi non venit in mentem locus Thucydidis.“ DUK.

Τὸ ὕστερον. Τό om. Cl.

Ἀμύνεσθαι. G. ἀμύνασθαι, ες s. ας.

Ἐςβάντες ἐς τὰς ναῦς. Cf. lib. de construct. verb. apud Herm. de emend. rat. Gr. Gr. p. 366., qui statim ναυμαχῆσαι habet.

Ξυνναυμαχῆσαι. Reg. Gr. ed. Bas. ξυναυμαχ.

Τὴν Πελοπόννησον. Reg. (G.) H. Vat. τήν τε Πελ.

Ἄν, quod sensus requirit (*quum non potuissent Peloponnesii*), restitutum e Cass. Aug. Cl. C. F. (in quo deletum) Pal. It. Vat. H. Reg. a pr. man., (nam deinde abrasum) Gr. Vind. m. b. Ar. Chr. Dan. Haack. Bekk.

5. Νικηθείς. Bas. ed. κινηθείς. Vitium frequens. Vid. c. 50. fin.

Cap. LXXIV. Ξυμβάντος τούτου. Ita Bekk. ex Cass. Aug. C. Pal. Reg. It. Vat. H. Reg. (G.) pro τούτου ξυμβάντος, quod vulgo (et ap. Haack.) legitur.

Μέν γε. D. I. μέντοι γε. At vid. not. ad I, 40.

Τετρακοσίας. Vind. Ar. Chr. b. τριακοσίας. Vid. not.

[Τῶν]. Articulum ignorant Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. Vat.

Θεμιστοκλέα δὲ ἄρχοντα, ὃς αἰτιώτατος ἐν τῷ στενῷ ναυμαχῆσαι ἐγένετο· (ὅπερ σαφέστατα ἔσωσε τὰ πράγματα, καὶ αὐτοὶ διὰ τοῦτο δὴ μάλιστα ἐτιμήσατε ἄνδρα ξένον τῶν ὡς ὑμᾶς ἐλθόντων.) 2. προθυμίαν δὲ καὶ πολὺ τολμηροτάτην ἐδείξαμεν, οἵ γε, ἐπειδὴ ἡμῖν κατὰ γῆν οὐδεὶς ἐβοήθει, τῶν ἄλλων ἤδη μέχρι ἡμῶν δουλευόντων, ἠξιώσαμεν, ἐκλιπόντες τὴν πόλιν, καὶ τὰ οἰκεῖα διαφθείραντες, μηδ᾿ ὣς τὸ τῶν περιλοίπων ξυμμάχων κοινὸν προλιπεῖν, μηδὲ σκεδασθέντες ἀχρεῖοι αὐτοῖς γενέσθαι, ἀλλ᾿ ἐσβάντες ἐς τὰς ναῦς, κινδυνεῦσαι, καὶ μὴ ὀργισθῆναι ὅτι ἡμῖν οὐ προετιμωρήσατε. 3. ὥστε φαμὲν οὐχ ἧσσον αὐτοὶ ὠφελῆσαι ὑμᾶς, ἢ τυχεῖν τούτου. ὑμεῖς

τετρακόσιαι, κατὰ δὲ ἄλλους † τετρακόσιαι † ὀγδοήκοντα. τοῦτο οὖν λέγει, ὅτι αὐτοὶ ἡμεῖς τὸ δίμοιρον δεδώκαμεν. — 1. Ἐν τῷ στενῷ] ἐν τῇ Σαλαμῖνι. — 6. Τῶν ἄλλων ἤδη μέχρι ἡμῶν] Μακεδόνων, Θεσσαλῶν, Λοκρῶν, Βοιωτῶν, Φωκέων· μέχρι τῆς πόλεως ἡμῶν. — 7. Ἠξιώσαμεν] ἄξιον ἐκρίναμεν. (Αὐγ. Βασ.) — 8. Διαφθείραντες] τὸ διαφθείραντες τινές φασι τὸ διαφθαρῆναι ἐάσαντες· ἄλλοι δὲ παριστοροῦσιν ὅτι αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι αὐτοχειρὶ τὴν πόλιν κατέβαλον, ἵνα μὴ ἔχῃ αὐτῇ ὁ βάρβαρος ὡς ὁρμητηρίῳ χρῆσθαι πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Ἄλλως· τὰ οἰκεῖα διαφθείραντες οὐκ ἐπὶ τῆς πόλεως εἴληπται, ἀλλ᾿ ἐπὶ τῶν σκευῶν τῶν ἐν ταῖς οἰκίαις καὶ τῆς ἄλλης περιουσίας, ἣν οὐκ ἦν δυνατὸν ὑπεκθέσθαι, οὔτε ἐν ταῖς ναυσὶ φέρειν. τάχα δὲ καὶ ἐπὶ κυνῶν καὶ βοσκημάτων τοῦτο συννοηθῆναι δύναται. — Μηδ᾿ ὣς] μηδ᾿ οὕτως, ποιητικῶς. (Αὐγ. Βασ.) — 9. Προλιπεῖν] μὴ προλιπεῖν ἠξιώσαμεν, ἀλλὰ βοηθῆσαι. — Σκεδασθέντες] εἰς ἄλλας χώρας. — Αὐτοῖς] τοῖς συμμάχοις φησίν. — 10. Καὶ μὴ ὀργισθῆναι] ἀπὸ κοινοῦ, ἠξιώσαμεν, [ἀλλὰ βοηθεῖν ὑμῖν τοῖς Λακεδαιμονίοις. (λ. Κασσ. Αὐγ.)] — 12. Ὑμεῖς

H. Reg. (G.) cod. Bas. Laur. E. Vind. Bekk. Tuentur loci I, 104. II, 10. 47. ab Haack. memorati.

Σαφέστατα. Cass. Aug. *σαφῶς*, fortassis ex initio capitis.

Καὶ αὐτοὶ διὰ τοῦτο δὴ μάλιστα ἐτιμήσατε. Praeeunte Valckenario ad Herodot. p. 677. ita scripsimus e Cass. Pal. It. H. Reg. (G.) D. I. Consentiunt etiam Aug. et F., nisi quod (sicut Haack.) *αὐτόν* servant, Cl., qui *δέ* pro *δή* scribit, et E., qui tamen post *ἐτιμήσατε* repetit *μάλιστα δή* cum rasura. Gr. *αὐτοί* a pr. man. Vulgo *καὶ αὐτὸν διὰ τοῦτο ὑμεῖς ἐτιμήσατε μάλιστα δή.* Vat. *καὶ αὐτὸν διὰ τοῦτο δὴ μάλιστα ὑμεῖς ἐτιμήσατε.* Bekker. *καὶ αὐτὸν διὰ τοῦτο ὑμεῖς δὴ μάλ. ἐτιμ.*, sed temere ille ab optimis libris recedens. Add. Krüg. l. l. p. 12.

Ὡς ὑμᾶς. Ar. *εἰς ὑμᾶς.*

2. *Τολμηροτάτην.* Cod. Bas. in marg. *τολμηροτέραν.*

Ἐβοήθει. H. *ἐβοήθη.*

Αὐτοῖς γενέσθαι. Reg. (G.) H. *γενέσθαι αὐτοῖς.*

Προετιμωρήσατε. D. *προτετιμωρήσατε.*

3. *Αὐτοί* in H. s. v.

μὲν γὰρ ἀπό τε οἰκουμένων τῶν πόλεων, καὶ ἐπὶ τῷ τὸ λοιπὸν νέμεσθαι, ἐπειδὴ ἐδείσατε ὑπὲρ ὑμῶν καὶ οὐχ ἡμῶν τὸ πλέον, ἐβοηθήσατε· (ὅτε γοῦν ἦμεν ἔτι σῶοι, οὐ παρεγένεσθε·) ἡμεῖς δὲ ἀπό τε τῆς οὐκ οὔσης ἔτι ὁρμώμενοι, καὶ ὑπὲρ τῆς ἐν βραχείᾳ ἐλπίδι οὔσης κινδυνεύοντες, ξυνεσώσαμεν ὑμᾶς τε τὸ μέρος, καὶ ἡμᾶς αὐτούς. 4. εἰ δὲ προςεχωρήσαμεν πρότερον τῷ Μήδῳ, δείσαντες, ὥςπερ καὶ ἄλλοι, περὶ τῇ χώρᾳ, ἢ μὴ ἐτολμήσαμεν ὕστερον ἐςβῆναι ἐς τὰς ναῦς, ὡς διεφθαρμένοι, οὐδὲν ἂν ἔτι ἔδει ὑμᾶς, μὴ ἔχοντας ναῦς ἱκανὰς, ναυμαχεῖν, ἀλλὰ καθ' ἡσυχίαν ἂν αὐτῷ προεχώρησε τὰ πράγματα ᾗ ἐβούλετο.“

(Ὅτι καὶ δικαίως ἔλαβον τὴν ἀρχὴν καὶ κατηναγκάσθησαν αὐτὴν ἐπὶ τοσοῦτον προαγαγεῖν.)

οέ. „Ἆρ' ἄξιοί ἐσμεν, ὦ Λακεδαιμόνιοι, καὶ προθυ-

μὲν γάρ —] κατασκευὴ τοῦ νοήματος. — 1. Τὸ λοιπόν] χρόνου. (λ. Αὐγ.) — 4. Οὐ παρεγένεσθε] εἰς βοήθειαν. (λ. Αὐγ.) — ** Οὐκ οὔσης] διεφθαρμένης. (Κασσ.) — Οὐκ οὔσης ἔτι] οὐκ οὔσης τῆς πόλεως, ἐν βραχείᾳ ἐλπίδι αἱ τριήρεις ἢ τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων. — 7. Προςεχωρήσαμεν] οἱ Ἀθηναῖοι προςήλθομεν. — 8. Ἄλλοι] οἱ Θηβαῖοι δηλονότι. (λ. Αὐγ.) — Περὶ τῇ χώρᾳ] ἑαυτῶν δηλονότι. (λ. Αὐγ.) — Μὴ — ἐςβῆναι ἐς τὰς ναῦς] ἀλλὰ μεταναστῆναι εἰς ἄλλην χώραν, ὡς ἀπόλιδες. — 9. Οὐδὲν ἂν ἔτι ἔδει —] τὸ ἑξῆς, οὐδὲν ἂν ἔδει ὑμᾶς τοὺς Λακεδαιμονίους ναυμαχεῖν. (λ. Αὐγ.) — 10. Μὴ ἔχοντας ναῦς ἱκανάς] δέκα γὰρ εἶχον μόνας ναῦς. — 11. Καθ' ἡσυχίαν] ἀμαχητί. — Προεχώρησε] προςῆλθε. (λ. Αὐγ.)

οέ. Ἆρ' ἄξιοί ἐσμεν — —] ἐν ἐρωτήσει· ἆρα, φησὶν, ἄξιοί

Ἐπὶ τῷ τὸ λοιπόν. Τό s. v. ead. man. G., al. man. H., de. Vat. It. I.

Ἐδείσατε. Post hanc vocem in Aug. reperitur virgula, quae vulgo ante ἐβοηθήσατε ponitur.

Σῶοι. Pal. σῷοι, ut σῴζειν. De forma prioris vocab. cf. I. 1. p. 225. sq. de ῑ subscr. de Art. crit. ap. Thuc. c. 12.

Παρεγένεσθε. D. παρεγένεσθαι sed ε s. αι ead. man.

4. Πρότερον in m. a man. sec. supra script.

Μήδῳ. Laur. μήπω.

Ἢ μὴ ἐτολμήσαμεν. D. I. καὶ μὴ ἐτολμ.

Ἔτι ἔδει. Gr. D. I. Laur. E. Mosqu. Ar. Chr. Dan. b. ἔδει ἔτι. In G. ἔτι s. v. ead. man. ut videtur.

Προεχώρησε. Reg. (G.) Vat. προςεχώρησε.

Ἧι. Gr. οἷ. C. ὡς. D. ᾧ, et in marg. al. man. ᾗ.

Cap. LXXV. Ἆρ' ἄξιοί ἐσμεν. „Hermog. l. II. περὶ ἰδεῶν cap. 8. e memoria, ut puto, ἆρα ἄξιοι δοκοῦμεν ὑμῖν, ὦ Λακεδ.; et inter exempla βαρύτητος orationis ponit.“ DUK. Male Benedictus coniicit ἆρ' ἀνάξιοί ἐσμεν. Ἆρα hic est *nonne*. cf. Herm. ad Vig. p. 823.

Καὶ προθυμίας. C. D. om. καί et exhibent τῆς προθ.

μίας ἕνεκα τῆς τότε, καὶ [γνώμης] ξυνέσεως, ἀρχῆς γε, ἧς ἔχομεν, τοῖς Ἕλλησι μὴ οὕτως ἄγαν ἐπιφθόνως διακεῖσθαι. 2. καὶ γὰρ αὐτὴν τήνδε ἐλάβομεν οὐ βιασάμενοι, ἀλλ' ὑμῶν μὲν οὐκ ἐθελησάντων παραμεῖναι πρὸς τὰ ὑπόλοιπα τοῦ βαρβάρου, ἡμῖν δὲ προσελθόντων τῶν ξυμμάχων, καὶ αὐτῶν δεηθέντων ἡγεμόνας καταστῆναι. 3. ἐξ αὐτοῦ δὲ τοῦ ἔργου κατηναγκάσθημεν τὸ πρῶτον προαγαγεῖν αὐτὴν ἐς τόδε, μάλιστα μὲν ὑπὸ δέους, ἔπειτα δὲ καὶ τιμῆς, ὕστερον καὶ ὠφελείας. 4. καὶ οὐκ ἀσφαλὲς ἔτι ἐδόκει εἶναι, τοῖς πολλοῖς ἀπηχθημένους, καί τινων καὶ ἤδη ἀποστάντων κατεστραμμένων, ὑμῶν τε ἡμῖν οὐκέτι ὁμοίως φίλων, ἀλλ' ὑπόπτων καὶ διαφόρων ὄν-

ἐσμεν ἕνεκα τῆς ἀρετῆς ἡμῶν μὴ φθονεῖσθαι τῆς ἀρχῆς; — 1. *Γνώμης ξυνέσεως*] ἤγουν προαιρέσεως. (λ. *Αὐγ.*) — 4. *Πρὸς τὰ ὑπόλοιπα τοῦ βαρβάρου*] πρὸς τὴν ὑπολειφθεῖσαν μάχην· ἕως γὰρ Μυκάλης μόνον ἦλθον οἱ Λακεδαιμόνιοι. — 7. *Ἐξ αὐτοῦ δὲ τοῦ ἔργου*] ἐκ τῆς φύσεως αὐτῆς τοῦ πράγματος· λέγει δὲ τῆς ἀρχῆς· ὁ γὰρ ἄρχων ἀεὶ μισεῖται. — 8. *Ὑπὸ δέους*] τοῦ βαρβάρου, ἢ τῶν κακῶς παθόντων ἐν τῇ ἀρχῇ ὑπηκόων. — 9. *Καὶ ὠφελείας*] τοῦ φόρου δηλονότι. — 10. *Καί τινων καὶ ἤδη ἀποστ. κατεστρ.*] ταῦτα διηγεῖται ἐν τῇ πεντηκονταετηρίδι. — 12. *Διαφόρων*] ἐχθρῶν

Γνώμης ξυνέσεως. Cl. *γνώμης καὶ ξυνέσεως*. Etiam in C. *καί* interiectum, sed deinde erasum. In G. *γνώμης* s. v. al. man. Valla: *et prudentiae gratia*. Quibus suspectum fit nomen *γνώμης*, quo ab interprete significari potuit, intelligi illud prudens *consilium*, de quo vid. cap. praec. Cf. etiam Schol. et Heilm.

Ἀρχῆς γε. *Γε* tantum in pravis libris Mosqu. Ar. Chr. Dan. b. Idem tamen necesse est legerint vel quamvis particulam ignorarint Schol. et Valla. Hic enim interpretatur: — *digni* — *qui principatu, quem habemus, potiamur non ita multum Graecis invidioso*. Vulgata scriptura, quam servant optimi libri, est *ἀρχῆς τε*. *Γέ* etiam Haack. et Bekk. receperunt. Vid. not.

Ἧς ἔχομεν. Dan. in marg. *ἣν ἔχ.*

Οὕτως. Mosqu. *ὄντως*.

2. *Καὶ γάρ*. F. om. *καί*.

Τήνδε ἐλάβομεν. Cass. Aug. C. Pal. G. H. *τήνδ' ἐλ.* „*Τήνδε* étant joint à *αὐτήν* pour insister fortement, je crois que Thucydide a prononcé *τήνδε* et non *τήνδ'*.“ GAIL.

Τοῦ βαρβάρου. Gr. *τῶν βαρβάρων*.

3. *Ἔπειτα δέ*. *Δέ* deest Gr. I. Laur. Ar. Chr. Dan. b., per se recte.

Ὠφελείας. m. *ὠφελίας*, et ita fere constanter. Vid. de Art. crit. ap. Thuc. c. 12.

4. *Ἐδόκει εἶναι*. m. *εἶναι ἐδόκει*. At vid. Krüg. l. l. p. 266.

Καὶ ἤδη. F. om. *καί*. D. *καὶ δη* et simul *η* s. v. ead. man.

Ὑμῶν τε ἡμῖν. Pal. et H. *ὑμῶν τε ὑμῖν*. Chr. *ὑμῶν τε καὶ ἡμῖν*.

Οὐκέτι. Laur. *τε*.

Φίλων Gr. addit *ὄντων*.

των, ἀνέντας κινδυνεύειν. καὶ γὰρ ἂν αἱ ἀποστάσεις πρὸς ὑμᾶς ἐγίγνοντο. 5. πᾶσι δὲ ἀνεπίφθονον, τὰ ξυμφέροντα τῶν μεγίστων πέρι κινδύνων εὖ τίθεσθαι.“

("Ὅτι οὔτε παρὰ τοὺς τρόπους τοὺς Λακεδαιμονίων οὔτε παρὰ τὴν ἀνθρωπείαν φύσιν ἔδρασαν.)

οϛ΄. „Ὑμεῖς γοῦν, ὦ Λακεδαιμόνιοι, τὰς ἐν τῇ Πελοποννήσῳ πόλεις ἐπὶ τὸ ὑμῖν ὠφέλιμον καταστησάμενοι ἐξηγεῖσθε· καὶ εἰ τότε, ὑπομείναντες διαπαντὸς, ἀπήχθησθε ἐν τῇ ἡγεμονίᾳ, ὥςπερ ἡμεῖς, εὖ ἴσμεν μὴ ἂν ἧσσον ὑμᾶς λυπηροὺς γενομένους τοῖς ξυμμάχοις, καὶ ἀναγκασθέντας ἂν ἢ ἄρχειν ἐγκρατῶς, ἢ αὐτοὺς κινδυνεύειν. 2. οὕτως οὐδ' ἡμεῖς θαυμαστὸν οὐδὲν πεποιήκαμεν, οὐδ' ἄπο τοῦ ἀνθρωπείου τρόπου, εἰ ἀρχήν τε διδομένην ἐδεξάμεθα, καὶ ταύτην μὴ ἀνεῖμεν, ὑπὸ τῶν μεγίστων νι-

---

(λ. Κασσ. Αὐγ.) — 1. Ἀνέντας] ἀπολύσαντας. — Καὶ γὰρ ἂν αἱ ἀποστάσεις πρὸς ὑμᾶς ἐγίγνοντο] καὶ οὐκ ἂν ἠλευθέρωντο· ὥςτε οὐκ ἠδίκουν. — 2. Ἀνεπίφθονον] ἄμεμπτον, ἄψογον. (Αὐγ. Βασ.) — 3. Τῶν μεγίστων πέρι] ταὐτὸν εἰπεῖν ἀντὶ τοῦ, ἵνα μὴ ἐμπέσῃ εἰς μεγίστους κινδύνους. — Εὖ τίθεσθαι] καλῶς οἰκονομεῖν.

οϛ΄. Ὑμεῖς γοῦν — —] τὸ ἐγκαλούμενον τοῖς Ἀθηναίοις, τὸ δουλώσασθαι τοὺς συμμάχους, ἀνθυποφέρει τοῖς Λακεδαιμονίοις· ἐξηγεῖσθαι γὰρ λέγει καὶ αὐτοὺς κατὰ τὸ αὐτοῖς ὠφέλιμον. — 5. Ἐπὶ τὸ ὑμὶν ὠφέλιμον] τὴν ὀλιγαρχίαν [αὐτοῖς φησὶν ὠφέλιμον. (λ. Αὐγ.)] — 6. Τότε] ἀπὸ τῆς Μυκάλης δηλονότι. — Ἀπήχθεσθε] οἱ γὰρ ἄρχοντες μισοῦνται· φιλελεύθερον γὰρ τὸ ἀνθρώπινον. — 9. Ἐγκρατῶς] ἰσχυρῶς. — 11. Διαδιδομένην] κατὰ διαδοχὴν διδομένην. (Γ.) — 12. Ἀνεῖμεν] ἐλαττοῦμεν, ** [ἀφίεμεν. (Γ.)]

5. *Πέρι.* Ita constanter libri scripti et editi. Constat alios in eiusmodi locis potius *περί* scribere. Vid. Herm. de emend. rat. Gr. Gr. p. 109. Thiersch. Gr. §. 279. 9. al. Supra I, 52. nos ipsi accentum mutavimus. H. *παρα,* s. v. al. man. *γρ. περι.*

Τίθεσθαι. Vat. *πείθεσθαι.*

Cap. LXXVI. *Τὸ ὑμῖν ὠφέλιμον.* Laur. E. Chr. Dan. b. marg. Steph. *τὸ ὑμῶν ὠφέλ.*

Ἐξηγεῖσθε. Gr. *ἐξηγῆσθε.*

Ἀπηχθησθε. Ita Cass. Aug. It. Vat. Reg. et ex emendat. Gr. Vulgo *ἀπήχθεσθε,* quod tempus sane plusquamperfecto in hac structura longe usitatius, neque tamen hoc spernendum, quod Haack. et Bekk. restituerunt.

Ἐν τῇ ἡγεμονίᾳ. D. *αν τα ἡγεμονια.*

Ἐγκρατῶς. F. *ἐγκρατῶν.*

2. *Ἄπο τοῦ ἀνθρωπείου.* Gr. *ἀπὸ τοῦ ἀνθρωπίνου.* Male. De *ἀνθρώπειος* et *ἀνθρώπινος* vid. ad I, 22. not., de *ἄπο τρόπου* cf. Schaefer. Melett. critt. p. 51. et script. discrep. supra ad I, 7.

Διδομένην pro vulg. *διαδιδομένην* exhibuimus e Cass. Aug. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Laur. I. B. Ar. Chr. Dan. b. marg. Steph. Haack. Bekk. Vid. not.

Ἀνεῖμεν. Cass. Aug. C. F. G.

κηθέντες, τιμῆς, καὶ δέους, καὶ ὠφελείας· οὐδ᾽ αὖ πρῶτοι τοῦ τοιούτου ὑπάρξαντες, ἀλλ᾽ ἀεὶ καθεστῶτος, τὸν ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατείργεσθαι· ἄξιοί τε ἅμα νομίζοντες εἶναι, καὶ ὑμῖν δοκοῦντες, μέχρι οὗ τὰ ξυμφέροντα λογιζόμενοι, τῷ δικαίῳ λόγῳ νῦν χρῆσθε· ὃν οὐδείς πω, παρατυχὸν ἰσχύϊ τι κτήσασθαι, προθεὶς, τοῦ μὴ πλέον ἔχειν ἀπετράπετο. 3. ἐπαινεῖσθαί τε ἄξιοι οἵτινες χρησάμενοι τῇ ἀνθρωπείᾳ φύσει ὥστε ἑτέρων ἄρχειν, δικαιότεροι ἢ κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν γεγέ-

---

2. Τοῦ τοιούτου] τοῦ ἄρχειν δηλονότι. — Καθεστῶτος] νομίμου ὄντος, νομιζομένου. (Κασσ. Αὐγ. Γ. Βασ.) — 3. Κατείργεσθαι] κατέχεσθαι, ἄρχεσθαι, δουλοῦσθαι. — Ἄξιοί τε ἅμα] ὁ νοῦς τῶν λεγομένων, ἄξιοι τοῦ ἄρχειν καὶ ὑμῖν αὐτοῖς ἐδοκοῦμεν, μέχρις οὗ τὰ συμφέροντα λογιζόμενοι νῦν, τουτέστιν, ἐν τῷ προλαβόντι χρόνῳ, νῦν, ἐν τῷ ἐνεστῶτι χρόνῳ, τῷ δικαίῳ λόγῳ χρῆσθε, τῷ τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων δηλονότι, κρίνοντες δίκαιον ὑπάρχειν νῦν ἐλευθέρους εἶναι τοὺς Ἕλληνας. — 4. Τὰ ξυμφέροντα λογιζόμενοι] ἀπὸ κοινοῦ τὸ νῦν, καὶ δηλοῖ ἐνταῦθα τὸν παρῳχημένον χρόνον. — 5. Δικαίῳ λόγῳ] δίκαιον λόγον λέγει τὴν ἐλευθερίαν τῶν Ἑλλήνων. (λ. Κασσ. Αὐγ.) — Νῦν χρῆσθε] ἐνταῦθα τὸ νῦν ἐνεστῶτα χρόνον δηλοῖ. — Ὃν οὐδείς πω — ἀπετράπετο] ὁ νοῦς τοιοῦτος· ὅντινα δίκαιον λόγον οὐδεὶς πώποτε προκρίνας, ἀπετράπετο τοῦ πλέον ἔχειν τι κτήσασθαι. τὸ δὲ μὴ περιττῶς κεῖται Ἀττικῇ συνηθείᾳ, ὡς καὶ παρὰ Δημοσθένει πολλάκις. — 6. Παρατυχόν] ἀντὶ τοῦ παρατυχόντος, ὡς τὸ ἐξὸν ἀντὶ τοῦ ἐξόντος. — Προθείς] προτιμήσας, προκρίνας. (Αὐγ.) — 7. Ἐπαινεῖσθαί τε ἄξιοι οἵτινες] ἀορίστως μὲν, ἑαυτὸν δὲ λέγει. (Αὐγ.) — 8. Τῇ ἀνθρωπείᾳ —] τῇ παρεπομένῃ τῇ ἀνθρωπείᾳ φύσει ἀρχῇ. — 9. Δικαιότεροι] ἀντὶ τοῦ μετριώτεροι. (Αὐγ.) —

H. Vat. It. B. ἄνιμεν, vitiose. Latet in eo fortassis ἀνίεμεν, ut man. rec. in Aug. correxit et in marg. cod. Bas. scriptum est. Utrumque etiam Tus. adnotavit.

Τοῦ τοιούτου. Τοῦ om. Cl. „Non apparet quo pertineat, quum v. 7. p. 43., ad quem hoc in Adnott. notarat Hudson, bis legatur τοῦ, sed puto ad prius referendum.“ DUK.

Τὸν ἥσσω ὑπό. C. τὸν ἥσσω ἀεὶ ὑπό. F. τὸν ἕσσω ἀεὶ ὑπό.

Ἅμα in Ar. Dan. post νομίζοντες ponitur, in Mosqu. D. I. deest.

Μέχρι e Cass. Aug. C. Reg. (in G. ς̄ s. v.) H. receptum pro μέχρις. Vid. I. 1. p. 215. Consentiunt Haack. et Bekk.

Χρῆσθε. Vind. et E. χρῆσθαι.

Παρατυχόν. Pal. Laur. παρατυχών.

3. Ἀνθρωπείᾳ. In Pal. sic rec. man., fuerat ἀνθρωπίᾳ.

Ἑτέρων. I. ἑταίρων.

Γεγένηνται scribi iusserunt Cass. Aug. (in quo supra a man. vet. scriptum γρ. γένωνται) Cl. Pal. It. Vat. H. Reg. Mosqu. Ar. Chr. Dan. b. Haack. Bekk. Olim γένωνται, quod utique ferri posset.

νηται. 4. ἄλλους γ᾽ ἂν οὖν οἰόμεθα, τὰ ἡμέτερα λαβόντας, δεῖξαι ἂν μάλιστα, εἴ τι μετριάζομεν· ἡμῖν δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἐπιεικοῦς ἀδοξία τὸ πλέον ἢ ἔπαινος οὐκ εἰκότως περιέστη.“

(Ὅτι καὶ ἐπιεικέστεροί εἰσιν ἄλλων καὶ δι᾽ αὐτὴν τὴν μετριότητα κακῶς ἀκούουσι.)

οζ′. „Καὶ ἐλασσούμενοι γὰρ ἐν ταῖς ξυμβολαίαις πρὸς τοὺς ξυμμάχους δίκαις, καὶ παρ᾽ ἡμῖν αὐτοῖς ἐν τοῖς ὁμοίοις νόμοις ποιήσαντες τὰς κρίσεις, φιλοδικεῖν δοκοῦμεν. 2. καὶ οὐδεὶς σκοπεῖ αὐτῶν, τοῖς καὶ ἄλλοθί που ἀρχὴν ἔχουσι, καὶ ἧσσον ἡμῶν πρὸς τοὺς ὑπηκόους μετρίοις οὖσι, διότι τοῦτο οὐκ ὀνειδίζεται. βιάζεσθαι γὰρ οἷς ἂν ἐξῇ, δικάζεσθαι οὐδὲν προσδέονται. 3. οἱ δὲ, εἰθισμένοι πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ἴσου ὁμιλεῖν,

cf. 4, 1

---

1. Ἄλλους γ᾽ ἂν] ἀορίστως μὲν, εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους δὲ αἰνίττεται. — Ἡμέτερα] φησὶ τὴν ἀρχήν. — 2. Δεῖξαι ἂν μάλιστα] δηλονότι βιαιότερον ἄρξαντες. — Μετριάζομεν] ταπεινοί ἐσμεν. (λ. Αὐγ.) — 3. Ἐκ τοῦ ἐπιεικοῦς] ἐκ τῆς μετριότητος. (λ. Αὐγ.)

οζ′. Ἐλασσούμενοι] ἀδικούμενοι, ζημιούμενοι ἐν ταῖς συναλλαγματικαῖς χρείαις, καθὸ ἐξ ἰσοτιμίας δικαζόμεθα πρὸς αὐτοὺς, καίτοι δυνάμενοι ὡς ἄρχοντες ἔχειν τὸ πλέον. — 6. Καὶ παρ᾽ ἡμῖν αὐτοῖς — —] τὸ ἑξῆς, καὶ ἐν τοῖς παρ᾽ ἡμῖν ὁμοίοις νόμοις ποιήσαντες τὰς κρίσεις, φιλοδικεῖν δοκοῦμεν. — Ἐν τοῖς ὁμοίοις νόμοις] ὁμοίοις νόμοις λέγει τῷ τε ξένῳ καὶ τῷ πολίτῃ· ἴσος γὰρ ἀμφοτέροις παρ᾽ ἡμῖν ὁ νόμος. — 7. Φιλοδικεῖν] ἐκωμῳδοῦντο γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι ὡς φιλόδικοι. — 8. Ἄλλοθί που ἔχουσιν ἀρχήν] οἷον Πέρσαις, Σκύθαις. — 9. Καὶ ἧσσον ἡμῶν] ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ἧσσον. — 10. Οὐκ ὀνειδίζεται] προφέρεται οὐκ ὀνειδίζεται τὸ βίαιον τῆς ἀρχῆς παρ᾽ ἄλλοις, ἀλλὰ μόνοις παρ᾽ ἡμῖν. — 11. Δικάζεσθαι] ἀντὶ τοῦ δίκαια πράττειν πρὸς τοὺς ὑπηκόους. — 12. Εἰθισμένοι πρὸς ἡμᾶς — ὁμιλεῖν] διὰ τούτων ἔδειξε τὸ σπάνιον τῆς ἀδικίας. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· ἐάν τι τοιοῦτο πάθωσι παρ᾽ ἡμῶν ὃ νομίζου-

---

Ἂν μάλιστα. Gr. ἂν μᾶλλον. In m. post ἄν erat ὅτι, quod ipse librarius delevit. C. et F. om. μάλιστα.

Μετριάζομεν. Bas. ed. μετριάζοιεν.

Ἡμῖν δὲ καί. In C. καί deest.

Cap. LXXVII. Φιλοδικεῖν. Cod. Bas. φιλονεικεῖν.

2. Τοῖς καὶ ἄλλοθι. C. F. marg. Steph. τοῖς δὲ (τοῖςδε) ἄλλοθι. Pal. om. καί.

Ἀρχὴν ἔχουσι. Ita Aug. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Haack. Bekk. In Cass. τὴν ἀρχὴν ἔχ., quem articulum in Aug. man. rec. supra scripsit. Olim ἔχουσιν ἀρχήν.

Τοῦτο deest Dan.

Ὀνειδίζεται. Marg. Steph. ὀνειδίζετε.

Γὰρ — δικάζεσθαι deest Vind.

3. Εἰθισμένοι. Pal. ἠθισμένοι. C. εἰθισμένοις, sed ς erasum.

ἤν τι παρὰ τὸ μὴ οἴεσθαι χρῆναι, ἢ γνώμῃ, ἢ δυνάμει τῇ διὰ τὴν ἀρχὴν, καὶ ὁπωςοῦν ἐλασσωθῶσιν, οὐ τοῦ πλέονος μὴ στερισκόμενοι, χάριν ἔχουσιν, ἀλλὰ τοῦ ἐνδεοῦς, χαλεπώτερον φέρουσιν ἢ εἰ ἀπὸ πρώτης ἀποθέμενοι τὸν νόμον, φανερῶς ἐπλεονεκτοῦμεν· ἐκείνως δὲ οὐδ᾽ ἂν αὐτοὶ ἀντέλεγον ὡς οὐ χρεὼν τὸν ἥσσω τῷ κρατοῦντι ὑποχωρεῖν. 4. ἀδικούμενοί τε, ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον ὀργίζονται ἢ βιαζόμενοι· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἴσου, δοκεῖ πλεονεκτεῖσθαι· τὸ δ᾽ ἀπὸ τοῦ κρείσσονος, καταναγκάζεσθαι. 5. ὑπὸ γοῦν τοῦ Μήδου δεινότερα τούτων πάσχοντες ἠνείχοντο· ἡ δὲ ἡμετέρα ἀρχὴ, χαλεπὴ

σιν αὐτοὶ μὴ δίκαιον εἶναι, ἀγανακτοῦσιν. οὐκ εἶπε δὲ τὸ δίκαιον, ἀλλὰ τὸ παρ᾽ ὃ ἐκεῖνοι νομίζουσι μὴ δίκαιον. — 1. Ἤν τι — ἐλαττωθῶσι] ἐάν τι παρὰ τὴν ἑαυτῶν δόξαν, διὰ τὴν ὑπάρχουσαν ἡμῖν ἀρχὴν, ἢ λόγῳ ἢ ἔργῳ νομίσωσιν ἐλαττωθῆναι. — 3. Ἀλλὰ τοῦ ἐνδεοῦς] λείπει ἡ ὑπὲρ, ἵν᾽ ᾖ, ὑπὲρ τοῦ ἐνδεοῦς. — 4. Ἢ εἰ ἀπὸ πρώτης] τὸ ἢ ἀντὶ τοῦ ὡς. Ὅμηρος· ἣ θέμις ἀνθρώπων πέλει. — 5. Ἐπλεονεκτοῦμεν] κατὰ τὸν τῆς ἀρχῆς νόμον. — Ἐκείνως δ᾽ οὐδ᾽ ἄν] ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. — 7. Ἀδικούμενοι δὲ μᾶλλον ὀργίζονται] διὰ τοῦτο, φησὶν, ὀργίζονται οἱ σύμμαχοι, ὅτι ἀδικεῖσθαι νομίζουσι καὶ οὐχὶ βιάζεσθαι· ἴσους γὰρ ἡμῖν αὐτοὺς ἐξ ἀρχῆς εἴχομεν. — 11. Ἡ δὲ ἡμετέρα ἀρχή] ἡ τῶν Ἀθηναίων, ἡ φιλάν-

Καὶ ὁπωςοῦν. Exspectaverit aliquis *ἢ ὁπωςοῦν* (quod vocabulum ipsum ab Atticistis temere impugnatum vid. ad VII, 49.), ob *ἢ γνώμῃ ἢ δυνάμει.* Alia res esset, si *καὶ ὁτιοῦν* scriptum esset, quod ad *ἤν τι* pertineret.

Πλέονος pro *πλείονος* suppeditarunt Cass. Aug. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Laur. Haack. Bekk. Cf. cap. 68. et Farr. script. discr.

Φέρουσιν in G. s. v. al. man.

Εἰ in Aug. C. G. Laur. rec. man. add.

Ἀπὸ πρώτης. Ar. *ἀπὸ τῆς πρώτης.* Ald. Flor. Bas. *ἀπὸ πρώτοις.* At vid. Schaef. ad Lamb. Bos. p. 43. et Thiersch. Gr. §. 313. 7. b.

Ἐπλεονεκτοῦμεν. Cass. et Aug. *πλεονεκτοῦμεν,* in illo tamen recent. man. in fronte add. ε̄.

Δὲ οὐδ᾽ ἄν. Cass. Aug. C. F. Pal. G. H. Gr. *δ᾽ οὐδ᾽ ἄν*, sed vis hic inest in *ἐκείνως δέ*, post quae in recitando aliquantisper subsistendum. Vide tamen I. 1. p. 218.

Οὐ ante *χρεών* in G. s. v. al. man.

4. *Ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι.* Marg. Steph. *οἱ ἄνθρ. ὡς ἔοικεν.* Ar. Chr. Dan. non agnoscunt artic. *οἱ*, qui si in probis libris deesset, omitti posset.

Πλεονεκτεῖσθαι. Gr. *πλεονεκτῆσθαι.*

Κρείσσονος. Ita F. Pal. It. Vat. H. G. Haack. Bekk. pro *κρείττονος.* Vid. I. 1. p. 210.

5. *Ὑπὸ γοῦν — ὑπηκόοις.* „Stobaeus p. 244.“ WASS.

Ὑπὸ γοῦν — ἠνείχοντο. Desunt Dan., adscripta recentissima manu.

δοκεῖ εἶναι, εἰκότως· τὸ παρὸν γὰρ ἀεὶ βαρὺ τοῖς ὑπηκόοις. 6. ὑμεῖς γ' ἂν οὖν εἰ καθελόντες ἡμᾶς ἄρξαιτε, τάχα ἂν τὴν εὔνοιαν, ἣν διὰ τὸ ἡμέτερον δέος εἰλήφατε, μεταβάλοιτε· εἴπερ οἷα καὶ τότε πρὸς τὸν Μῆδον δι' ὀλίγου ἡγησάμενοι ὑπεδείξατε, ὅμοια καὶ νῦν γνώσεσθε. ἄμικτα γὰρ τά τε καθ' ὑμᾶς αὐτοὺς νόμιμα τοῖς ἄλλοις ἔχετε, καὶ προσέτι εἷς ἕκαστος ἐξιὼν, οὔτε τούτοις χρῆται, οὐθ' οἷς ἡ ἄλλη Ἑλλὰς νομίζει.“

(Παρόρμησις ἐπὶ τὸ βραδέως βουλεύεσθαι.)

οη'. „Βουλεύεσθε οὖν βραδέως, ὡς οὐ περὶ βραχέων. καὶ μὴ ἀλλοτρίαις γνώμαις καὶ ἐγκλήμασι πεισθέντες, οἰκεῖον πόνον πρόσθησθε· τοῦ δὲ πολέμου τὸν παράλογον, ὅσος ἐστὶ, πρὶν ἐν αὐτῷ γενέσθαι, προδιάγνωτε. 2. μηκυνόμενος γὰρ ἐς τύχας φιλεῖ τὰ πολλὰ

θρωπος. (Αὐγ.) — 1. Τὸ παρόν] τὸ ἐνεστηκὸς, τὸ ἄρχον. — 2. Εἰ καθελόντες] προμαντεύεται· καθεῖλον γὰρ αὐτῶν τὰ τείχη οἱ Λακεδαιμόνιοι. — 4. Εἴπερ οἷα —] τὸ ἑξῆς, εἴπερ ὅμοια γνώσεσθε οἷα καὶ ἐπὶ τοῦ Μήδου. — 6. Ἄμικτα — νόμιμα τοῖς ἄλλοις ἔχετε] οὐδενὶ γὰρ ξένῳ μετεδίδοσαν τῶν παρ' αὐτοῖς νομίμων οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἀλλὰ καὶ ἐξενηλάτουν. — 7. Ἐξιών] εἰς ἀρχὴν δηλονότι. (λ. Αὐγ.) — Τούτοις] τοῖς παρ' ὑμῖν.

οη'. Βουλεύεσθε] ἐντεῦθεν οἱ ἐπίλογοι. (Βασ.) — 10. Ἀλλοτρίαις] ταῖς τῶν Κορινθίων. — 11. Πρόςθησθε] ἀνάθησθε, ἑαυτοῖς δηλονότι. — 12. Παράλογον] ἀπροςδόκητον. ἀρσενικῶς τὸν παράλογον. — 13. Εἰς τύχας] εἰς ἀδηλότητα. Ὅμηρος· νίκη δ' ἐπα-

Δοκεῖ εἶναι. Reg. (G.) H. Vat. εἶναι δοκεῖ. At vid. Krüg. l. l. p. 266.

Ἀεί deest m.

6. Οὖν deest C. Contra praeced. ἂν om. Tus.

Ἄρξαιτε. Cl. F. Gr. D. Laur. Vind. Mosqu. m. Ar. Chr. Dan. ἄρξετε. Pal. ἄρξοιτε. E. ἄρξητε.

Μεταβάλοιτε. Gr. D. Chr. Dan. μεταβάλητε.

Ὑπεδείξατε Cl. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Laur. E., quod quum rarius sit, vulgato ἀπεδείξατε cum Bekk. praetulimus. Vid. Ind. in ὑποδεικνύναι. Haack. hanc scripturam ne memoravit quidem.

Ἐξιών. Reg. (G.) εἰςιών, et a rec. man. ἐξιών.

Cap. LXXVIII. Πόνον. Mosqu. Dan. τὸν πόνον.

Πρόςθησθε. Pal. προςθῆσθε. Male. Vid. I. 1. p. 229. In Gr. deest accentus. H. Vat. πρόθησθε, quod etiam I. in marg. al. man. habet. Valla: „deligatis“. At ἴδια προςθέσθαι κακά dixit etiam Eurip. Heracl. v. 147.

Τοῦ πολέμου — περιΐστασθαι. „Stobaeus p. 352.“ WASS.

Τὸν παράλογον, ὅσος. Stob. τὸ παράλογον ὅσον. Male. Vid. not.

Προδιάγνωτε. Mosqu. Ar. Chr. Dan. προγνῶτε. Vind. E. προέγνωτε.

2. Ἐς τύχας φιλεῖ. Ita recte

περιΐστασθαι, ὧν ἴσον τε ἀπέχομεν, καὶ ὁποτέρως ἔσται, ἐν ἀδήλῳ κινδυνεύεται. 3. ἰόντες τε οἱ ἄνθρωποι ἐς τοὺς πολέμους, τῶν ἔργων πρότερον ἔχονται, ἃ χρῆν ὕστερον δρᾷν· κακοπαθοῦντες δὲ ἤδη, τῶν λόγων ἅπτονται. 4. ἡμεῖς δὲ ἐν οὐδεμιᾷ πω τοιαύτῃ ἁμαρτίᾳ ὄντες, οὔτ' αὐτοὶ, οὔθ' ὑμᾶς ὁρῶντες, λέγομεν ὑμῖν, ἕως ἔτι αὐθαίρετος ἀμφοτέροις ἡ εὐβουλία, σπονδὰς μὴ λύειν, μηδὲ παραβαίνειν τοὺς ὅρκους, τὰ δὲ διάφορα δίκῃ λύεσθαι κατὰ τὴν ξυνθήκην. * εἰ δὲ μὴ *, θεοὺς τοὺς ὁρκίους μάρτυρας ποιούμενοι, πειρασόμεθα ἀμύνεσθαι πολέμου ἄρχοντας ταύτῃ, ᾗ ἂν ὑφηγῆσθε."

(d. *Λόγος Ἀρχιδάμου.* οθ' — πε'.)

(*Τῶν πλειόνων πολεμεῖν ὁρμωμένων λέγει ὁ Ἀρχίδαμος.*)

οθ'. **Τοιαῦτα δὲ** οἱ Ἀθηναῖοι εἶπον. ἐπειδὴ δὲ

μείβεται ἄνδρας. — 1. *Περιΐστασθαι*] περιτρέπεσθαι. (*λ. Αὐγ.*) — *Ἴσον τε ἀπέχομεν*] ἑκατέροις γὰρ τὸ μέλλον ἀόρατον καὶ ἀφανές. — *Ὁποτέρως ἔσται — κινδυνεύεται*] ἄδηλόν ἐστιν ὁποῖον μέρος κινδυνεύσει. — 2. *Κινδυνεύεται*] μετὰ κινδύνων πράττεται. — *Οἱ ἄνθρωποι*] οἱ ἀπροβούλευτοι καὶ ἀνόηται. — 3. *Τῶν ἔργων πρότερον ἔχονται*] πρὸ τῶν βουλευμάτων δηλονότι. — *Ἃ χρῆν ὕστερον*] ἃ ἔργα δηλονότι. — 5. *Ἁμαρτίᾳ*] τῇ προλεχθείσῃ ἀβουλίᾳ τοῦ πολέμου. — 7. *Αὐθαίρετος*] αὐτεξούσιος. — 9. *Κατὰ τὴν ξυνθήκην*] κατὰ τὰς ὁμολογίας τὰς ἐν ταῖς σπονδαῖς. — *Τοὺς ὁρκίους*] οὓς ἐν ταῖς σπονδαῖς ὠμόσαμεν. — 11. *Ὑφηγῆσθε*] ὁδηγῆτε ὑμεῖς.

Cass. et Aug., quum in nom. *τύχῃ* maxima vis insit. Vulgo (Haack. Bekk.) *φιλεῖ ἐς τύχας.* Dion. Hal. Antiqu. p. 1506. Thucydidem imitatus (*αἱ κατὰ πόλεμον πράξεις*) *ἐς ἀδήλους*, inquit, *φιλοῦσι κατασκήπτειν τύχας.*

Ὁποτέρως. Reg. (G.) H. *ὁποτέρων.* Cf. Schol. Valla: *incertum utri magis in periculo futuri*". Vid. tamen cap. 82. fin.

3. *Ἄνθρωποι ἐς τοὺς πολέμους.* Ar. *ἄνθρ. τοῖς πολέμοις.* Contra loquendi usum. Vid. Ind. s. *ἰέναι* et s. *πόλεμος.*

Κακοπαθοῦντες. C. *καὶ κακοπ.*

Ὑμᾶς. Gr. E. I. *ὑμεῖς.*

Ἀμφοτέροις ἡ εὐβουλία. m. *ἡ εὐβ. ἀμφοτ.* In I. deest *ἀμφ.*

Τὴν ξυνθήκην. Articulum ignorant Mosqu. Ar. Chr.

Εἰ δὲ μή. Ita Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) et ex emend. Gr. (in quo a pr. man. fuerat *ἤ.*) „Fortasse tamen aliquis *εἰ δὲ μή* margini adscripserat ad voculae *ἤ* expositionem." STPEH. Vulgo enim *ἤ*, non male, idque retinuerunt Haack. et Bekk.

Ἀμύνεσθαι non habebat Gr., sed deinde adscriptum erat *ἀμύνασθαι*, ut in Bas. cod. legitur.

Πολέμου ἄρχοντας in H. s. v. al. man. In I. *ἄρχοντες* et *ας* s. *ες* al. man.

Ὑφηγῆσθε. Mosqu. *ὑφηγεῖσθε.* Flor. *προηγεῖσθε.*

Cap. LXXIX. *Τοιαῦτα δέ.* Ita

τῶν τε ξυμμάχων ἤκουσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι τὰ ἐγκλήματα τὰ ἐς τοὺς Ἀθηναίους, καὶ τῶν Ἀθηναίων ἃ ἔλεξαν, μεταστησάμενοι πάντας, ἐβουλεύοντο κατὰ σφᾶς αὐτοὺς περὶ τῶν παρόντων. 2. καὶ τῶν μὲν πλειόνων ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι ἔφερον, ἀδικεῖν τε τοὺς Ἀθηναίους ἤδη, καὶ πολεμητέα εἶναι ἐν τάχει· παρελθὼν δὲ Ἀρχίδαμος ὁ βασιλεὺς αὐτῶν, ἀνὴρ καὶ ξυνετὸς δοκῶν εἶναι καὶ σώφρων, ἔλεξε τοιάδε.

(Ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀπαράσκευοί εἰσι πρὸς τὸν πόλεμον.)

π΄. „Καὶ αὐτὸς πολλῶν ἤδη πολέμων ἔμπειρός εἰμι, ὦ Λακεδαιμόνιοι, καὶ ὑμῶν τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ ἡλικίᾳ ὁρῶ, ὥςτε μήτε ἀπειρίᾳ ἐπιθυμῆσαί τινα τοῦ ἔργου, ὅπερ ἂν οἱ πολλοὶ πάθοιεν, μήτε ἀγαθὸν καὶ ἀσφαλὲς νομίσαντα. 2. εὕροιτε δ' ἂν τόνδε, περὶ οὗ νῦν βουλεύεσθε,

οθ΄. 2. Ἐς τοὺς Ἀθηναίους] κατὰ τῶν Ἀθηναίων. — 3. Ἐβουλεύοντο κατὰ σφᾶς αὐτούς] ἔθος γὰρ εἶχον οἱ Λακεδαιμόνιοι παρὰ τὰς ἐκκλησίας ἰδιαζόντως βουλεύεσθαι καὶ δημηγορεῖν, διώκοντες τοὺς πολλούς. — 4. Ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι ἔφερον] ὡμονόουν. — 6. Πολεμητέα] ἄξιον πολεμῆσαι.

π΄. 10. Ὁρῶ] λείπει τὸ ἐμπείρους. — 11. Ἀπειρίᾳ] γλυκὺς ἀπείρῳ πόλεμος. — 12. Οἱ πολλοί] οἱ ἀπαίδευτοι. — 13. Εὕροιτε] ἕως ὧδε

recte Cass. Aug. Pal. It. Vat. H. (G.) Laur. Bekk. pro *τοιαῦτα μέν*. Vid. ad I, 43. fin. script. discrep. D. *ταῦτα μέν*, quod temere recepit Gail. Vid. Wass. et Duk. ad VI, 8.

Τῶν τε ξυμμάχων. *Τε* insertum e Cass. Aug. Cl. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Haack. Bekk.

Ἔλεξαν. Vind. *ἔλεγξαν*.

Κατὰ σφᾶς αὐτοὺς περὶ τῶν παρόντων. F. *περὶ τῶν παρόντ. κατὰ σφᾶς αὐτούς*. In Ald. Flor. Bas. *σφᾶς αὑτούς*. Simile vitium sustulimus cap. 5.

2. *Τῶν μέν*. *Μέν* deest Mosqu.

Πλειόνων scribunt Cass. Aug. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Bekk., ut cap. 72. Aliter cap. 68. et 77.

Πολεμητέα εἶναι. „Memoriter laudavit h. l. Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 193. *πολεμιστέα τοῖς Ἀθηναίοις εἶναι*, ut probaret Atticam rationem, esse plur. in verbalibus pro singul.“ GOTTL. Cf. I. 1. p. 94.

Ἀρχίδαμος. Ar. Chr. *ὁ Ἀρχίδαμος*. Vind. *Ἀρχίδαμνος*.

Ξυνετὸς — καὶ σώφρων. „Artificium dicendi laudat Dionys. Art. Met. p. 294. huius loci memor: *Παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ Ἀρχίδαμος, ὅν φησιν ὁ Θουκυδίδης συνετὸν εἶναι καὶ σώφρονα.*“ GOTTL.

Cap. LXXX. *Πολλῶν — ἔμπειρος*. Rursus ita VII, 61.

Ἐν τῇ αὐτῇ. Mosqu. *ἐν αὐτῇ τῇ*. Laur. om. *αὐτῇ*.

Ἄν non agnoscit Chr.

Οἱ ante *πολλοί* om. Vat. Gr.

2. *Εὕροιτε δ' ἄν*. Cass. F. Reg. (G.) H. *εὕρ. δὲ ἄν*.

Τόνδε. Vulgo *τὸν πόλεμον τόνδε*. Gr. Laur. Mosqu. Chr. *τόν-*

οὐκ ἂν ἐλάχιστον γενόμενον, εἰ σωφρόνως τις αὐτὸν ἐκλογίζοιτο. 3. πρὸς μὲν γὰρ τοὺς Πελοποννησίους καὶ τοὺς ἀστυγείτονας παρόμοιος ἡμῶν ἡ ἀλκὴ, καὶ διὰ ταχέων οἷόν τε ἐφ' ἕκαστα ἐλθεῖν. 3. πρὸς δὲ ἄνδρας, οἳ γῆν τε ἑκὰς ἔχουσι, καὶ προςέτι θαλάσσης ἐμπειρότατοί εἰσι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄριστα ἐξήρτυνται, πλούτῳ τε ἰδίῳ καὶ δημοσίῳ, καὶ ναυσὶ, καὶ ἵπποις, καὶ ὅπλοις, καὶ ὄχλῳ, ὅσος οὐκ ἐν ἄλλῳ ἑνί γε χωρίῳ Ἑλληνικῷ ἐστιν, ἔτι δὲ καὶ ξυμμάχους πολλοὺς φόρου ὑποτελεῖς ἔχουσι, πῶς χρὴ πρὸς τούτους ῥᾳδίως πόλεμον ἄρασθαι, καὶ τίνι πιστεύσαντας, ἀπαρασκεύους ἐπειχθῆναι; 4. πότερον ταῖς ναυσίν; ἀλλ' ἥσσους ἐσμέν· εἰ δὲ μελετήσομεν, καὶ ἀντιπαρασκευασόμεθα, χρόνος ἐνέσται. ἀλλὰ

τὸ προοίμιον. — 1. Ἐλάχιστον γενόμενον] ἤγουν δι' ἐλαχίστου καιροῦ γενησόμενον. (λ. Αὐγ.) — 2. Πρὸς μὲν γάρ — —] οἱ ἀγῶνες, καὶ τὸ δυνατόν. (λ. Κασσ. Αὐγ.) — 3. Παρόμοιος] ἐκ παραλλήλου· πεζομάχοι γὰρ πάντες. — 4. Ἐφ' ἕκαστα] λείπει χωρία. — 5. Ἑκάς] τῆς Πελοποννήσου [ἑκὰς], ὥςτε δυςχερὴς ὁ πόλεμος διὰ τὰ ἐφόδια. — 6. Ἐξήρτυνται] εὐτρεπισμένοι εἰσί. — Προύτῳ] διὰ τὰ Περσικά. (Αὐγ. Βασ.) — 11. Καὶ τίνι πιστεύσαντας] χρὴ δηλονότι. (λ. Αὐγ.) — Ἐπειχθῆναι] ἑτοίμως ἐλθεῖν. — 12. Ἥσσους] ἐν-

δε τὸν πόλεμον. Ar. Dan. om. τόνδε. In Cass. Aug. Cl. It. Vat. H. Reg. (G.) τὸν πόλεμον deest, et in nonnullis horum librorum tanquam Scholion inter versus scribitur. Delevimus igitur manifestum interpretamentum, quod pariter fecerunt Haack. et Bekk.

2. Τοὺς Πελοποννησίους. Articulus deest Laur. D. I. E. Ar. Chr. Dan. etiam Gr., sed in hoc adscriptus. Utraque vox suspecta, quum ἀστυγείτονες, qui statim commemorantur, non possint esse alii quam ipsi Peloponnesii. Nonne igitur τοὺς Πελοπ. ab interprete adiectum et deinde καί additum sit?

Τοὺς ἀστυγείτονας. Articulus (de quo cf. not. ad I, 71.) excidit Gr. et exemplarr. Lips. et Paris. nec restitutus ab Haack. et Bekk., quanquam in libis mss. praeter Gr. (et fortassis I.) omnibus exstat.

3. Ἅπασιν ἄριστα om. D., ἄριστα etiam Mosqu.

Ἐξήρτυνται. C. F. G. H. D. ἐξήρτηνται. Idem error in uno libro iam supra cap. 14. et saepius redit.

Χωρίῳ. Cass. χρόνῳ, et in marg. γρ. χωρίῳ, ὃ καὶ κρεῖττον.

Πολλούς om. Reg. (G.)

Φόρου ὑποτελεῖς. Vind. φόρους ὑποτ. Eodem modo erratum iam supra cap. 19.

4. Ἐσμέν non habet Dan., alius in marg. adscripsit.

Ἀντιπαρασκευασόμεθα. Ita e Cass. Aug. Cl. Pal. It. Vat. Reg. cod. Bas. Laur. Vind. aliisque libris iam edidit Gottleb. In Gr. primum ἀντιπαρασκευαζόμεθα, deinde eo inducto ἀντιπαρασκευασθησόμεθα. B. D. ἀντιπαρατοῖς χρήμασιν; ἀλλὰ πολλῷ ἔτι πλέον τούτου ἐλλείπομεν, καὶ οὔτε ἐν κοινῷ ἔχομεν, οὔτε ἑτοίμως ἐκ τῶν ἰδίων φέρομεν.“

(Χαλεπόν τε καὶ μακρὸν ἔσεσθαι τὸν πόλεμον.)

πα΄. „Τάχ᾽ ἄν τις θαρσοίη ὅτι τοῖς ὅπλοις αὐτῶν καὶ τῷ πλήθει ὑπερφέρομεν, ὥςτε τὴν γῆν δῃοῦν ἐπιφοιτῶντες. 2. τοῖς δὲ ἄλλη γῆ ἐστὶ πολλὴ ἧς ἄρχουσι, καὶ ἐκ θαλάσσης ὧν δέονται ἐπάξονται. 3. εἰ δ᾽ αὖ τοὺς ξυμμάχους ἀφιστάναι πειρασόμεθα, δεήσει καὶ τούτοις ναυσὶ βοηθεῖν, τὸ πλέον οὖσι νησιώταις. 4. τίς οὖν ἔσται ἡμῶν ὁ πόλεμος; εἰ μὴ γὰρ ἢ ναυσὶ κρατήσομεν, ἢ τὰς προσόδους ἀφαιρήσομεν, ἀφ᾽ ὧν τὸ ναυτικὸν τρέφουσι, βλαψόμεθα τὰ πλέω. 5. κἀν τούτῳ οὐδὲ καταλύεσθαι ἔτι καλὸν, ἄλλως τε καὶ εἰ δόξομεν ἄρξαι μᾶλλον τῆς διαφορᾶς. 6. μὴ γὰρ δὴ ἐκείνῃ γε τῇ ἐλπίδι ἐπαιρώμεθα, ὡς ταχὺ παυθήσεται ὁ πόλεμος, ἢν τὴν

δεέστεροι. — 1. Τούτου] τοῦ ἔχειν χρήματα. — Ἐν κοινῷ] ταμείῳ δηλονότι. (λ. Αὐγ.) — 2. Οὔτε ἐκ τῶν ἰδίων φέρομεν] πένητες γὰρ οἱ Λακεδαιμόνιοι.

πα΄. 4. Ὑπερφέρομεν] οἱ Λακεδαιμόνιοι. (λ. Κασσ. Αὐγ.) — Δῃοῦν] κείρειν. (λ. Κασσ. Αὐγ.) — Ἐπιφοιτῶντες] κατ᾽ ἐκείνων ἐρχόμενοι. (λ. Αὐγ.) — 5. Ἄλλη γῆ] Θρᾴκη καὶ Ἰωνία. — 6. Ἐκ θαλάσσης] τὸ ἐκ ἀντὶ τοῦ διά. (λ. Αὐγ.) — Ἐπάξονται] εἰςάξουσιν. — 7. Ἀφιστάναι] ἀποστῆσαι. (λ. Αὐγ.) — 8. Τίς οὖν ἔσται] κατὰ ποῖον τρόπον. — 10. Τὰς προσόδους] τὰ κέρδη. (λ. Αὐγ.) — ** Τὰς προσόδους ἀφαιρήσομεν] διὰ τὸ ἀποστῆσαι τοὺς συμμάχους. (Αὐγ.) — 11. Κἀν τούτῳ] τῷ πράγματι. (λ. Αὐγ.) — Οὐδὲ καταλύεσθαι] οὐδὲ τὸν πόλεμον παῦσαι δηλονότι φησί. (λ. Αὐγ.) — 12. Ἄρξαι μᾶλλον] τὸ μᾶλλον πρόςκειται, ὅτι οὐχὶ αὐτοὶ, ἀλλὰ

σκευασθησόμεθα, et ita olim edebatur. Marg. Steph. ἀντιπαρασκευάσομεν.

Ἔτι πλέον. Bas. cod. Gr. D. I. Laur. E. Mosqu. Ar. Chr. Dan. πλέον ἔτι. At his libris exigua est auctoritas (vid. de Art. crit. in Thuc. c. 5.) et vulgaris collocatio elegantior.

Cap. LXXXI. Τάχ᾽ ἄν τις. I. τάχα αὖτις.

Ἐπιφοιτῶντες. I. ἐπιφοιτῶντας.

2. Ἄλλη γῆ ἐστι. I. γῆ ἄλλη ἐστί. Vind. ἔτι pro ἐστί.

4. Τὸ ναυτικόν. B. τὸν ναυτ.

5. Καταλύεσθαι. Ar. Chr. Dan. διαλύεσθαι.

6. Μὴ γὰρ δὴ — ἐπαιρώμεθα. Imitatur Dion. Hal. p. 1180. Ald. Flor. ed. Bas. (non cod. Bas). ἐπαιρόμεθα.

Παυθήσεται. Laur. παυσθήσεται. Quo non opus. Vid. II, 77. V, 91. Buttm. Gr. max. §. 100. p. 448. *) et Siebenk. ad Paus. II, 22, 9.

Ἢν. D. I. εἰ.

γῆν αὐτῶν τάμωμεν. δέδοικα δὲ μᾶλλον μὴ καὶ τοῖς παισὶν αὐτὸν ὑπολίπωμεν. οὕτως εἰκὸς Ἀθηναίους φρονήματι μήτε τῇ γῇ δουλεῦσαι, μήτε, ὥςπερ ἀπείρους, καταπλαγῆναι τῷ πολέμῳ.“

(Ἄλλους οὖν ξυμμάχους ἔτι δεῖν προςάγεσθαι, καὶ ἐν τούτῳ ἴσως ἂν διαλλαγῆναι.)

πβ΄. „Οὐ μὴν οὐδὲ ἀναισθήτως αὐτοὺς κελεύω τούς τε ξυμμάχους ἡμῶν ἐᾷν βλάπτειν, καὶ ἐπιβουλεύοντας μὴ καταφωρᾷν, ἀλλὰ ὅπλα μὲν μήπω κινεῖν, πέμπειν δὲ καὶ αἰτιᾶσθαι, μήτε πόλεμον ἄγαν δηλοῦντας, μήθ᾽ ὡς ἐπιτρέψομεν· κᾀν τούτῳ καὶ τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ἐξαρτύεσθαι, ξυμμάχων τε προςαγωγῇ, καὶ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων, εἴ ποθέν τινα ἢ ναυτικοῦ ἢ χρημάτων δύναμιν προςληψόμεθα· (ἀνεπίφθονον δὲ, ὅσοι ὥςπερ καὶ ἡμεῖς ὑπ᾽ Ἀθηναίων ἐπιβουλευόμεθα, μὴ Ἕλληνας μόνον ἀλλὰ καὶ βαρβάρους προςλαβόντας διασωθῆναι·) καὶ τὰ αὐ-

---

καὶ Κορίνθιοι καὶ ἄλλοι ἤρξαντο τοῦ πολέμου. — 2. Ἀπολίπωμεν] Ὅμηρος· Μηδ᾽ ἡμῖν τεκέεσσι τ᾽ ὀπίσσω πῆμα λίποιτο. — Φρονήματι] ἐπάρσει. (λ. Αὐγ.) — 3. Μήτε τῇ γῇ δουλεῦσαι] τῆς γῆς, φησὶ, τεμνομένης τῶν Ἀθηναίων, οὐκ εἰκὸς, οὐδὲ πρέπον τῷ φρονήματι αὐτῶν, ἡμῖν δουλεῦσαι καὶ ὑπακοῦσαι.

πβ΄. 7. Καταφωρᾷν] ἐλέγχειν. — 9. Ἐπιτρέψομεν] ἐνδώσομεν. (λ. Αὐγ.) — Κᾀν τούτῳ] τῷ καιρῷ δηλονότι. (λ. Αὐγ.) — Ἐξαρτύεσθαι] οἰκονομεῖσθαι ἀπὸ κοινοῦ δὲ κελεύω. — 10. Προςαγωγῇ] συναθροίσει. — 12. Ἀνεπίφθονον δέ] ἄψογον, ἀμώμητον, ἐκείνοις δηλονότι — Ὅσοι ὥςπερ ἡμεῖς ὑπ᾽ Ἀθηναίων —] ἐξαίρει τὴν δύναμιν τῶν Ἀθηναίων, καταπλήττων τοὺς Λάκωνας. — 14. Καὶ τὰ αὐτῶν ἅμα ἐκποριζώμεθα] πορισμὸν ζωῆς ἐκ τῶν ἡμετέρων

Αὐτὸν ὑπολίπωμεν. Cass. Aug. *ὑπολίπωμεν αὐτόν*, quem ordinem sicut c. 78. *εἰς τύχας φιλεῖ*, probassemus, si per se elegantior visus esset. Pro *αὐτόν* Vat. G. I. Laur. *αὐτῶν*, pro *ὑπολίπωμεν* Ar. Chr. Dan. marg. Steph. Schol. *ἀπολίπ.* Hoc etiam m., sed a corr., nam erasum *ὑπο*. Gr. I. Mosqu. *ἀπολείπωμεν.*

Τῇ γῇ. *Τῇ* de. Ar. Chr.

Cap. LXXXII. *Κελεύω.* D. *κελεύειν*, sed *ειν* eras. et *ω* s. v. ead. man.

Ἐπιβουλεύοντας. E. *ἐπινουλεύοντας.*

Ἐπιτρέψομεν. Vat. *ἐπιτρέψωμεν.*

Τὰ ἡμέτερα αὐτῶν. Postremum in G. s. v. al. man.

Ναυτικοῦ. I. *ναυτικῆς.* Mox verba *ἀνεπίφθ. δὲ — διασωθ.* ante Haack. male extra parenthesin legebantur.

Ἐπιβουλευόμεθα. Frustra sollicitatum est. Vid. I. 1. p. 160. sq.

Τὰ αὐτῶν. Ita Cass. Pal. Gr.

τῶν ἅμα ἐκποριζώμεθα. 2. καὶ ἢν μὲν ἐςακούσωσί τι πρεσβευομένων ἡμῶν, ταῦτα ἄριστα· ἢν δὲ μὴ, διελθόντων ἐτῶν δύο καὶ τριῶν, ἄμεινον ἤδη, ἢν δοκῇ, πεφραγμένοι, ἴμεν ἐπ᾽ αὐτούς. 4. καὶ ἴσως, ὁρῶντες ἡμῶν ἤδη τήν τε παρασκευὴν, καὶ τοὺς λόγους αὐτῇ ὅμοια ὑποσημαίνοντας, μᾶλλον ἂν εἴκοιεν, καὶ γῆν ἔτι ἄτμητον ἔχοντες, καὶ περὶ παρόντων ἀγαθῶν καὶ οὔπω ἐφθαρμένων βουλευόμενοι. 4. μὴ γὰρ ἄλλο τι νομίσητε τὴν γῆν αὐτῶν ἢ ὅμηρον ἔχειν, καὶ οὐχ ἧσσον, ὅσῳ ἄμεινον ἐξείργασται. ἧς φείδεσθαι χρὴ ὡς ἐπὶ πλεῖστον, καὶ μὴ ἐς ἀπόνοιαν καταστήσαντας αὐτοὺς, ἀληπτοτέρους

ἔχωμεν. (λ. Αὐγ.) — 3. Πεφραγμένοι] ὡπλισμένοι. (λ. Αὐγ.) — 4. Ἴμεν] πορευσόμεθα, ἀπὸ τοῦ ἰέναι. (λ. Αὐγ.) — 5. Παρασκευήν] ἑτοιμασίαν. (λ. Αὐγ. Κασσ.) — 6. Ἄτμητον] ἀδῄωτον. — 9. Ὅμηρον] ἐνέχυρον τὸ ὑπὲρ εἰρήνης παρεχόμενον, παρὰ τὸ ὁμοῦ εἴρειν. — 10. Ἧς φείδεσθαι χρή] διὰ τὸ ῥιψοκίνδυνον. — 11. Ἐς ἀπόνοιαν καταστήσαντας αὐτούς] διὰ τοῦ τεμεῖν αὐτῶν τὴν γῆν. — Ἀληπτοτέρους] ἀσχέτους. (λείπ. Αὐγ.) —

m. pro τὰ αὐτῶν. Praecessit τὰ ἡμέτερα αὐτῶν.

Ἐκποριζώμεθα. Aug. Pal. It. Vat. G. Flor. Bas. ἐκποριζόμεθα, in G. tamen $\overline{\omega}$ s. $\overline{o\mu}$.

2. Ἢν μέν. C. εἰ μέν.

Ἐςακούωσι suppeditant Cass. Aug. Reg. (G.) In C. Pal. It. Vat. Laur. alio quodam cod. et marg. Steph. Haack. Bekk. ἐςακούσωσι. Cf. I, 126. Vulgo ἐπακούσωσι. Cod. Bas. Gr. E. Vind. Mosq. Ar. Chr. Dan. m. ἐπακούωσι. „Verbum ἐςακούειν a Thucydide huiusmodi locis adhibetur potius quam alterum.“ STEPH. „Recte Stephanus. Vid. Ind.“ WASS. Sed utrum aoristi an praesentis coniunctivus praeferendus sit, dubii haeremus. Statim post pro τὶ D. τέ.

Ἡμῶν om. D. I.

Διελθόντων. Ar. Chr. Dan. ἐλθόντων.

Ἐτῶν δύο. F. Pal. It. Vat. Reg. (G.) et ex emendat. inter vers. etiam Gr. ἐτῶν καὶ δύο, quod recepit Bekker. Lingua vernacula potius pro καί ante τριῶν poneret ἤ. Cf. de καὶ δὶς ἢ τρίς ad V, 10.

Ἢν. G. ἄν, et s. v. al. man. ἤν.

Δοκῇ. C. δοκεῖ.

3. Ἴσως. E. ἴσθι.

Αὐτῇ. E. αὐτοί.

Ὑποσημαίνοντας. F. ἐπισημ., et s. v. ὑπο.

Εἴκοιεν. C. εἴκοιμεν.

4. Ἄλλο τι. Cass. Vasc. ἄλλότι, i. e. ἄλλό τι. Vid. de Art. crit. ap. Thuc. c. 12.

Ὅμηρον. „Agnoscit et explicat Suidas in ὅμηρον· παρὰ Θουκυδίδῃ ἐνέχυρον, τὸ εἰς εἰρήνην διδόμενον ἐπὶ συνθήκαις. Cf. Harpocr. et Hesych. v. ὁμηρεῖν. Etymol. p. 335, 20.“ WASS. Item Phot. all.

Ἧσσον. H. ἥσσω, et $\overline{ov}$ s. $\overline{\omega}$ al. man. Etiam Vat. ἥσσω.

Ὅσῳ. C. F. Gr. D. E. ὅσον. In E. tamen $\overline{\omega}$ s. $\overline{ov}$.

Ἐξείργασται. Gr. ἐξείργασθαι.

Χρή. F. δεῖ.

Καταστήσαντας. Pal. καταστήσαντες.

ἔχειν. 5. εἰ γὰρ ἀπαράσκευοι, τοῖς τῶν ξυμμάχων ἐγκλήμασιν ἐπειχθέντες, τεμοῦμεν αὐτὴν, ὁρᾶτε ὅπως μὴ αἴσχιον καὶ ἀπορώτερον τῇ Πελοποννήσῳ πράξωμεν. 6. ἐγκλήματα μὲν γὰρ καὶ πόλεων καὶ ἰδιωτῶν οἷόν τε καταλῦσαι· πόλεμον δὲ ξύμπαντας ἀραμένους ἕνεκα τῶν ἰδίων, ὃν οὐχ ὑπάρχει εἰδέναι καθότι χωρήσει, οὐ ῥάδιον εὐπρεπῶς θέσθαι.“

(*Μηδὲ δειλίας ἔγκλημα εἶναι φοβητέον.*)

πγ΄. „Καὶ ἀνανδρία μηδενὶ πολλοὺς μιᾷ πόλει μὴ ταχὺ ἐπελθεῖν δοκείτω εἶναι. 2. εἰσὶ γὰρ καὶ ἐκείνοις οὐκ ἐλάσσους χρήματα φέροντες ξύμμαχοι, καὶ ἔστιν ὁ πόλεμος οὐχ ὅπλων τὸ πλέον, ἀλλὰ δαπάνης, δι᾽ ἣν τὰ ὅπλα ὠφελεῖ, ἄλλως τε καὶ ἠπειρώταις πρὸς θαλασσίους. 3. πορισώμεθα οὖν πρῶτον αὐτὴν, καὶ μὴ τοῖς τῶν ξυμμάχων λόγοις πρότερον ἐπαιρώμεθα· οἵπερ δὲ καὶ τῶν ἀποβαινόντων τὸ πλέον ἐπ᾽ ἀμφότερα τῆς αἰτίας ἕξομεν, οὗτοι καὶ καθ᾽ ἡσυχίαν τι αὐτῶν προΐδωμεν.“

2. *Αἴσχιον — πράξωμεν*] ὁ γὰρ ἐν πολέμῳ ἡττώμενος ἀναγκάζεται ἀπορεῖν καὶ εἰς αἰσχύνην καθίστασθαι, ἢ δουλεύων ἢ ἐπὶ μεγάλῃ ζημίᾳ τὸν πόλεμον καταλύων. — 5. *Ἕνεκα τῶν ἰδίων*] ἰδίων λέγει τῶν Κορινθίων. οὐ γὰρ ἦν κοινὰ τὰ ἐγκλήματα πάντων τῶν Πελοποννησίων, ἀλλὰ μόνων τῶν Κορινθίων. — 7. *Θέσθαι*] ἀποθέσθαι, καταλῦσαι.

πγ΄. 12. *Ἄλλως τε καὶ ἠπειρώταις*] πλεόνων οὖν καὶ διὰ τοῦτο χρημάτων δεόμεθα. κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ ἔστιν ὁ πόλεμος. — 14. *Οἵπερ δέ*] ἡμεῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι. — 15. *Ἐπ᾽ ἀμφότερα*] καὶ νίκην καὶ ἧτταν. (Γ.) — 16. *Τὶ αὐτῶν*] τῶν ἀποβησομένων. (λ. *Αὐγ.*)

5. *Ἐγκλήμασιν* om. D. Statim pro *ἐπειχθέντες* Benedictus temere *ἐπαχθέντες* coniecit. Cf. not.

Μὴ — πράξωμεν habet liber de syntaxi in Bekk. Anecdd. I. p. 162., ubi deest *τῇ* ante *Πελοποννήσῳ* et *πράξομεν* scribitur. Posterius habent etiam Laur. et Bekk. Quo tamen non opus. Vid. t. I, 1, 156. sq. H. et Vat. om. *μή*.

6. *Καὶ πόλεων. Καί* deest Cl. Gr. D. E.

Ξύμπαντας ἀραμένους. Gr. D. I. *ξύμπ. ἡμᾶς ἀραμ.* E. *ξύμπ. τοὺς ἀραμ.* Pal. *ἀρομένους* sup. ras.

Cap. LXXXIII. 2. *Ἐλάσσους*. Dan. *ἐλάσση*.

Ὠφελεῖ. Num *ὠφελεῖται*? Vid. not.

3. *Πρῶτον αὐτήν*. Cass. Aug. *πρώτην αὐτήν*.

Οἵπερ. Pal. *ἅπερ*.

(Τὸ δὲ βραδὺ σφῶν δύνασθαι σωφροσύνην ἔμφρονα εἶναι, ἐξ ἧς γίγνεσθαι σφᾶς πολεμικούς τε καὶ εὐβούλους.)

πδʹ. „Καὶ τὸ βραδὺ καὶ μέλλον, ὃ μέμφονται μάλιστα ἡμῶν, μὴ αἰσχύνεσθε. σπεύδοντές τε γὰρ, σχολαίτερον ἂν παύσαισθε, διὰ τὸ ἀπαράσκευοι ἐγχειρεῖν· καὶ ἅμα ἐλευθέραν καὶ εὐδοξοτάτην πόλιν διαπαντὸς νεμόμεθα. 2. καὶ δύναται μάλιστα σωφροσύνη ἔμφρων τοῦτ᾽ εἶναι. μόνοι γὰρ δι᾽ αὐτὸ εὐπραγίαις τε οὐκ ἐξυβρίζομεν, καὶ ξυμφοραῖς ἧσσον ἑτέρων εἴκομεν· τῶν τε ξὺν ἐπαίνῳ ἐξοτρυνόντων ἡμᾶς ἐπὶ τὰ δεινὰ παρὰ τὸ δοκοῦν ἡμῖν οὐκ ἐπαιρόμεθα ἡδονῇ· καὶ ἤν τις ἄρα ξὺν κατηγορίᾳ παροξύνῃ, οὐδὲν μᾶλλον ἀχθεσθέντες ἀνεπεί-

πδʹ. Ὃ μέμφονται] οἱ Κορίνθιοι μέμφονται. τὸ ἑξῆς οὕτω· καὶ τὸ βραδὺ ἡμῶν καὶ μέλλον, ὃ μέμφονται μάλιστα [τῶν ἄλλων ἐγκλημάτων (λ. Αὐγ.)], μὴ αἰσχύνεσθε. † καὶ νεμόμεθα διὰ παντὸς τὴν πόλιν ἐλευθέραν καὶ ἐνδοξοτάτην. σπεύδοντες γὰρ σχολαίτερον ἂν παύσαισθε, διὰ τὸ ἀπαράσκευοι ἐγχειρεῖν. † ὑποστικτέον οὖν ἐς τὸ μὴ αἰσχύνεσθε. — 5. Σωφροσύνη ἔμφρων] σωφροσύνην ἔμφρονα λέγει τὴν μετὰ λογισμοῦ τυγχάνουσαν, οὐ τὴν ἀλόγιστον καὶ ἀπὸ φύσεως μόνον συμβαίνουσαν. — 6. Τοῦτ᾽ εἶναι] τὸ βραδὺ καὶ τὸ μέλλον. — 7. Τῶν τε ξὺν ἐπαίνῳ —] ταῦτα πάντα πρὸς τὸν Κορίνθιον ἀποτείνει· ἐκεῖνος γὰρ κατά τι καὶ ἐπῄνεσεν αὐτοὺς, κατά τι καὶ ἔψεξεν, εἰπὼν αὐτοὺς μελλητάς. —

Cap. LXXXIV. *Παύσαισθε.* Cass. Aug. Cl, F. Pal. It, Vat. H. Reg. (G.) Gr. D. I. E (? C?) παύσησθε, Gr. tamen cum $\overline{\text{αι}}$ super $\overline{\text{η}}$. Marg. Steph. παύσοισθε. Vasc. παύσεσθε. Παύσαισθε perperam recepit Haack. Vid. I. 1. p. 138.

Καὶ ἅμα — διαπαντός. „Thom. Mag.“ WASS. Est apud Thomam in ἐπίδοξος, ubi variam lectionem indicat: ἔνδοξος μέντοι καὶ εὔδοξος γράφεται παρὰ Θουκυδίδῃ· καὶ ἅμα — διαπαντός.“ DUK. Nostri libri omnes εὐδοξ., nisi quod Tus. alterum adnotavit, sed πόλιν m. transponit post ἐλευθέραν.

2. *Μάλιστα σωφροσύνη.* Gr. μάλ. καὶ σωφρ.

Ἐξοτρυνόντων. Ita Cass. Aug. Cl. C. F. Reg. (G.) Vat. Laur. D. marg. Steph., quanquam in Cass. et D. $\overline{\text{π}}$ super $\overline{\text{ξ}}$ scriptum. Vulgo (et Haack.) ἐποτρυνόντων. Alterum a Bekk. receptum tuetur cap. 90.

Τὸ δοκοῦν. Laur. om. τό.

Ἐπαιρόμεθα. Cod. Bas. a correct. ἐπαιρώμεθα.

Οὐδέν. Quod vulgo (et ap. Haack.) subiicitur δή, Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Bekk. expungi iusserunt. Laur. pro eo δέ habet.

Ἀνεπείσθημεν. Cass. ex emendat. rec. man. Reg. cod. Bas. a pr. man., Ar. m. Bar. Ald. Flor. ed. Bas. marg. Steph. ἂν ἐπείσθημεν. „Nullum hic locum vocula ἄν habere potest.“ STEPH. Cf. Ind. s. ἀναπείθειν et cogita ἄν, quod vulgo consuetudinem significare dicitur, proσθημεν. 3. πολεμικοί τε καὶ εὔβουλοι διὰ τὸ εὔκοσμον γιγνόμεθα, τὸ μὲν, ὅτι αἰδὼς σωφροσύνης πλεῖστον μετέχει, αἰσχύνης δὲ εὐψυχία· εὔβουλοι δὲ, ἀμαθέστερον τῶν νόμων τῆς ὑπεροψίας παιδευόμενοι, καὶ ξὺν χαλεπότητι σωφρονέστερον ἢ ὥςτε αὐτῶν ἀνηκουστεῖν· καὶ μὴ τὰ ἀχρεῖα ξυνετοὶ ἄγαν ὄντες, τὰς τῶν πολεμίων παρασκευὰς λόγῳ καλῶς μεμφόμενοι, ἀνομοίως ἔργῳ ἐπεξιέναι· νομίζειν δὲ τάς τε διανοίας τῶν πέλας παραπλη-

1. *Πολεμικοί τε καὶ εὔβουλοι — —*] εὔβουλοι διὰ τὸ εὔκοσμον. ἀσαφὲς τὸ χωρίον ποιεῖ ἡ τῶν ὀνομάτων ἐναλλαγή. τήν τε γὰρ αἰδῶ καὶ τὴν αἰσχύνην κατὰ τοῦ αὐτοῦ τίθησι συνωνύμως, καὶ τὸ λοιπὸν ἔμφασιν παρέχει ὡς ἐπὶ ἄλλου καὶ ἄλλου τάσσων τὴν λέξιν. ὡς καὶ τὴν σωφροσύνην καὶ τὴν εὐκοσμίαν ὁμοίως τέθεικε. δεῖ οὖν οὕτω νοεῖν· πολεμικοί τε γιγνόμεθα καὶ εὔβουλοι διὰ τὸ εὔκοσμον. ἀνάγκη γὰρ τοὺς εὐκόσμους σωφροσύνης πλεῖστον μετέχειν διὰ τὸ τοὺς εὐκόσμους καὶ αἰδήμονας εἶναι, αἰδήμονας δὲ ὄντας εἶναι εὐψύχους καὶ πολεμικούς· τῆς γὰρ αἰδοῦς καὶ αἰσχύνης ἡ εὐψυχία πλεῖστον μετέχει. Ὅμηρος· *Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονος σόοι ἠὲ πέφανται.* — 3. *Ἀμαθέστεροι*] ὁ μὴ εἰδώς τι κακὸν ποιῆσαι ἀμαθῶς αὐτοῦ ἔχει δηλονότι· ἡμεῖς οὖν, φησὶ, παιδευόμεθα ἀμαθῶς ἔχειν τοῦ καταφρονεῖν τῶν νόμων. τοῦτ' ἔστιν, οὐ παιδευόμεθα ὥςτε ὑπερορᾷν τῶν νόμων. — 4. *Καὶ ξὺν χαλεπότητι*] οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι βαρυτάτην εἶχον ἀγωγὴν, χαλεπῶς ζημιούμενοι καὶ σωφρονιζόμενοι. ἐν γὰρ Λακεδαίμονι ἔφοροί τινες ἦσαν, οἳ εἴ τινα ἴδοιεν ἀργοῦντα, τοῦτον ἔτυπτον, λέγοντες ὅτι ὁ ἀργῶν καὶ τῶν νόμων σπεύδει καταφρονεῖν. — 5. *Αὐτῶν*] τῶν νόμων δηλονότι. — 6. *Τὰ ἀχρεῖα*] τὰ σοφίσματα τῶν λόγων· οἱ γὰρ Λάκωνες βραχυλόγοι. — 7. *Ἀνομοίως ἔργῳ ἐπεξιέναι*] ὡς τῶν Κορινθίων οὕτως ὄντων. (λ. Αὐγ.) — 8. *Τῶν πέλας*] ἀντὶ τοῦ τῶν ὁμοίων ἀνθρώπων. ὁ δέ τε σύνδεσμος πρὸς τὸ οὔ ἐπίῤῥημα. τὸ δὲ οὔ ἀντὶ τοῦ μὴ, ἵν' ᾖ οὕτως ἡ σύνταξις· καὶ πολε-

prie paulo aliam vim habere. Cf. Thiersch. Gr. §. 299. 5. et nos in Ind. ad Xen. Anab. s. ἄν. In Gr. inter versus pro discrepante scriptura est *ἀνεπείχθημεν.* Tus. ἂν ἐπείχθημεν.

3. *Πολεμικοί.* B. πολεμοι, et ι̅κ̅ s. ο̅ι̅ ead. man.

Πλεῖστον. Gr. *πλέον.*

Ἀμαθέστερον. E Cass. Aug. (quanquam ibi ῑ man. recent. super ν̅ positum) Cl. Pal. It. Vat. Reg. Gr. Flor., Parisinis, ut videtur, omnibus et Tus. dedit Gottleb. Prius *ἀμαθέστεροι.* Ita m., sed cum ν̅ man. rec. super ῑ posito.

Σωφρονέστερον. Mosqu. Ar. *σωφρονέστεροι.*

Ἢ ὥςτε. Cod. Bas. a pr. man. *καὶ ὥςτε,* a correct. *ἢ ὥςτε.*

Ξυνετοί. B. *ξυναιτοί,* ε̅ s. α̅ι̅ ead. man.

Καὶ μή. Post *μή* Stephanus virgulam ponendam indicat. Cf. not. ad I, 12.

Ἀνομοίως. D. Dan. *ἀνομίως,* in hoc tamen in marg. vera scriptura adnotata.

Τάς τε διανοίας τῶν πέλας.

σίους εἶναι, καὶ τὰς προςπιπτούσας τύχας οὐ λόγῳ διαιρετάς. 4. ἀεὶ δὲ ὡς πρὸς εὖ βουλευομένους τοὺς ἐναντίους ἔργῳ παρασκευαζώμεθα. καὶ οὐκ ἐξ ἐκείνων ὡς ἁμαρτησομένων ἔχειν δεῖ τὰς ἐλπίδας, ἀλλ' ὡς ἡμῶν αὐτῶν ἀσφαλῶς προνοουμένων. πολύ τε διαφέρειν οὐ δεῖ νομίζειν ἄνθρωπον ἀνθρώπου, κράτιστον δὲ εἶναι ὅςτις ἐν τοῖς ἀναγκαιοτάτοις παιδεύεται."

(Εἰς λόγους οὖν χρῆναι συνελθεῖν Ἀθηναίοις περὶ τῶν διαφορῶν.)

πέ. „Ταύτας οὖν ἃς οἱ πατέρες τε ἡμῖν παρέδοσαν μελέτας, καὶ αὐτοὶ διαπαντὸς ὠφελούμενοι ἔχομεν, μὴ παρῶμεν, μήδ' ἐπειχθέντες ἐν βραχεῖ μορίῳ ἡμέρας

μικοὶ καὶ εὔβουλοι γινόμεθα, παιδευόμενοι μὴ νομίζειν τὰς διανοίας τῶν πέλας καὶ τὰς προςπιπτούσας τύχας ὁμοίας εἶναι λόγῳ διαιρετὰς, ἀντὶ τοῦ, οὐχ ὡς λόγῳ λέγουσιν οἱ μὴ σκοποῦντες ἃ δεῖ, οὕτω τὰς τύχας ἔχειν ὑπολαμβάνομεν. οὐδὲ γάρ ἔστι λόγῳ διελθεῖν τὰ μέλλοντα ὑπὸ τύχης ἔσεσθαι. — 1. Προςπιπτούσας τύχας] ἀποβάσεις (λ. Αὐγ.) — Διαιρετάς] φανεράς. — 3. Ἔργῳ] ἐμπράκτως. (λ. Αὐγ.) — Καὶ οὐκ ἐξ ἐκείνων —] πρὸς τοὺς λόγους τοῦ Κορινθίου αἰνίττεται. — 5. Πολύ τε διαφέρειν — —] πολύ τε διαφέρειν ἄνθρωπον ἀνθρώπου οὐ δεῖ νομίζειν, ὥςτε οἴεσθαι πολὺ διαφέρειν τοῖς λογισμοῖς· ἀλλὰ κράτιστον τοῦτον νομίζειν μόνον, ὃς ἂν, ὑπὸ τῶν δεινῶν καὶ τῶν περιστάσεων παιδευόμενος, ἐπίνοιάν τινα σωτηρίας πορίσηται. (λ. Αὐγ.) — 6. Κράτιστον δὲ εἶναι —] κράτιστός ἐστι, φησὶν, ὅςτις μήτε πᾶσι μήτε περὶ πάντων πείθεται, περὶ δὲ μόνων τῶν ἀναγκαίων παιδεύεται ἀκούειν καὶ τῶν αὐτῷ προσηκόντων. — 7. Ἀναγκαιοτάτοις] ἐπικινδυνοτάτοις. (λ. Αὐγ.)

C. F. marg. Steph. τάς τε τῶν πέλας διανοίας. In E. lacuna ab his usque ad ἔργῳ παρασκ. Laur. om. τε.

Ἔργῳ. Gr. τῷ ἔργῳ.

4. Παρασκευαζώμεθα. Ita Aug. Cl. Pal. It. Vat. Reg. Vind. m. Vall. marg. Steph., et a pr. man. Cass. et Gr., quanquam in his alius super ω scripserat ο, in cod. Bas. autem ex emendat. Olim παρασκευαζόμεθα. „Scribendum potius παρασκευαζώμεθα, quod perinde ac si dixisset παρασκευάζεσθαι δεῖ, ut sequitur ἔχειν δεῖ." STEPH. Proprie enim minore distinctione ante ἀεί posita scriptor debebat pergere παρασκευαστέον seu παρασκευαστέα. Male igitur coniunctivum ab Haack. receptum Bekk. rursus repudiavit.

Ὡς ἁμαρτησομένων. Cass. ὡς ἂν ἁμαρτησομένων, sed recent. man. ἄν aboleverat.

Πολύ τε. I. πολύ τι.

Κράτιστον δέ. D. κράτ. τε, et δέ s. τε ead. man.

Ὅςτις. Τις om. D.

Cap. LXXXV. Ταύτας οὖν ἅς. E. ταύτας τε οὖν ἅς. D. I. τάς τε οὖν ἄν.

Ἡμῖν. I. ἡμῶν.

Ἐπειχθέντες. I. ἐπειχθέντας, ες s. ας ead. man.

περὶ πολλῶν σωμάτων, καὶ χρημάτων, καὶ πόλεων, καὶ δόξης, βουλεύσωμεν, ἀλλὰ καθ' ἡσυχίαν. ἔξεστι δ' ἡμῖν μᾶλλον ἑτέρων, διὰ ἰσχύν. 2. καὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πέμπετε μὲν περὶ [τῆς] Ποτιδαίας, πέμπετε δὲ περὶ ὧν οἱ ξύμμαχοί φασιν ἀδικεῖσθαι, ἄλλως τε καὶ ἑτοίμων ὄντων αὐτῶν δίκας δοῦναι· (ἐπὶ δὲ τὸν διδόντα οὐ πρότερον νόμιμον ὡς ἐπὶ ἀδικοῦντα ἰέναι·) παρασκευάζεσθε δὲ τὸν πόλεμον ἅμα. ταῦτα γὰρ [καὶ] κράτιστα βουλεύσεσθε, καὶ τοῖς ἐναντίοις φοβερώτατα.“

3. Καὶ ὁ μὲν Ἀρχίδαμος τοιαῦτα εἶπε· παρελθὼν δὲ Σθενελαΐδας τελευταῖος, εἷς τῶν Ἐφόρων τότε ὤν, ἔλεξεν ἐν τοῖς Λακεδαιμονίοις ὧδε.

(e. Λόγος Σθενελαΐδου καὶ διαγνώμη τῆς ἐκκλησίας.
πς' — πζ'. Σθενελαΐδας διακελεύεται πολεμεῖν.)

πς'. „Τοὺς μὲν λόγους τοὺς πολλοὺς τῶν Ἀθη-

πε'. 2. Ἔξεστι δὲ ἡμῖν —] ταῦτα πρὸς τὸν Κορίνθιον αἰνίττεται ὁ Ἀρχίδαμος. — 3. Διὰ ἰσχύν] δι' ἣν ἔχομεν ἰσχύν· μή πως φθάσαντες ἀπολέσωμεν ταύτην δι' ἀβουλίαν. — 6. Δίκας δοῦναι] κρίσεις.

πς'. Τοὺς μὲν λόγους † τῶν πολλῶν †] δημηγορία Σθενελαΐδου τοῦ ἐφόρου κατὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ τοῦ Ἀρχιδάμου. τὸ δὲ τῆς δημηγορίας σύντομον καὶ Λακωνικόν· διὰ τοῦτο προοίμια οὐκ ἔχει. §. Ταύτης τῆς δημηγορίας μέμνηται Πλούταρχος ἐν τοῖς

Βουλεύσωμεν. E. νουλεύσωμεν, et sequ. cap. νουλεύεσθαι.

2. Τοὺς Ἀθηναίους. Artic. om. I.

[Τῆς] Ποτιδαίας. Artic. om. Reg. (G.) H. Gr. D. I. E. Mosqu. Ar. Chr. Dan.

Δοῦναι. Marg. Steph. διδόναι At vid. cap. 144.

Ἐπὶ δὲ τὸν — ὡς. Exciderunt haec ob bis positum ἐπί in Cass. Aug. Pal. G. et H., in Cass. et G. tamen adscripta al. man.

Ἐπὶ ἀδικοῦντα. Ita plene Cass. Aug. C. F. Pal. H. G. marg. Steph. pro vulg. (Haack. Bekk.) ἐπ' ἀδικ. Cf. I. 1. p. 217.

Παρασκευάζεσθε. H. παρασκευάζεσθαι.

Καί ante κράτιστα om. Cass. Aug. C. F. Reg. (G.) Vat.

Φοβερώτατα. C. φοβορώτερα.

3. Τοιαῦτα. E. ταῦτα, quod temere recepit Gail. Vid. Wass. et Duk. ad VI, 8.

Σθενελαΐδας. Gr. Στενελαΐδας.

Ἔλεξεν ἐν. Ἐν ab Haack. et Bekk. additum e Cass. Aug. F. It. Vat. marg. Reg. et marg. Steph. „Quo dictum modo fuit cap. 68. ἐν οἷς προσήκει ἡμᾶς οὐχ ἥκιστα εἰπεῖν.“ STEPH. Valla: *apud* Lacedaemonios *inquit*.

Cap. LXXXVI. Τοὺς πολλούς. In capite scholii legitur τῶν πολλῶν.

ναίων οὐ γιγνώσκω· ἐπαινέσαντες γὰρ πολλὰ ἑαυτοὺς, οὐδαμοῦ ἀντεῖπον ὡς οὐκ ἀδικοῦσι τοὺς ἡμετέρους ξυμμάχους καὶ τὴν Πελοπόννησον· καίτοι εἰ πρὸς τοὺς Μήδους ἐγένοντο ἀγαθοὶ τότε, πρὸς δὲ ἡμᾶς κακοὶ νῦν, διπλασίας ζημίας ἄξιοί εἰσιν, ὅτι ἀντ' ἀγαθῶν κακοὶ γεγένηνται. 2. ἡμεῖς δὲ ὅμοιοι καὶ τότε καὶ νῦν ἐσμὲν, καὶ τοὺς ξυμμάχους, ἢν σωφρονῶμεν, οὐ περιοψόμεθα ἀδικουμένους, οὐδὲ μελλήσομεν τιμωρεῖν· οἱ δ' οὐκέτι μέλλουσι κακῶς πάσχειν. 3. ἄλλοις μὲν γὰρ χρήματά ἐστι πολλὰ καὶ νῆες καὶ ἵπποι· ἡμῖν δὲ ξύμμαχοι ἀγαθοὶ, οὓς οὐ παραδοτέα τοῖς Ἀθηναίοις ἐστὶν, οὐδὲ δίκαις καὶ λόγοις διακριτέα, μὴ λόγῳ καὶ αὐτοὺς βλαπτο-

---

πολιτικοῖς παραγγέλμασιν. (Αὐγ. Ῥοστγ.) §. Ἰστέον ὅτι ἦσάν τινες παρὰ Λακεδαιμονίοις ἄρχοντες, τὸν ἀριθμὸν πέντε, οὓς ἐφόρους ἐκάλουν, διὰ τὸ ἐφορᾷν τὰ τῆς πόλεως πράγματα. ἐν διαδοχῇ δὲ ἦσαν. — 3. Πρὸς τοὺς Μήδους] κατὰ τῶν Μήδων. (λ. Αὐγ.) — 4. Κακοί] κακότροποι. (λ. Αὐγ.) — 6. Ὅμοιοι καὶ τότε] ἐλευθερωταὶ τῆς Ἑλλάδος δηλονότι. — 8. Μελλήσομεν] ὑπερθησόμεθα. Τοῦτο πρὸς Ἀρχίδαμον λέγοντα ὡς δεῖ βραδύνειν. (λ. Αὐγ.) — Οἱ δ' οὐκέτι μέλλουσιν] ὑπακουστέον τὸ ἐπειδὴ, ἵν' ᾖ, ἐπειδὴ οὐκέτι μέλλουσι κακῶς πάσχειν. τὸ γὰρ μέλλουσιν νῦν οὐχὶ ὥςπερ ἐπὶ τοῦ βραδύνουσι δεκτέον, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐσομένου χρόνου. — 9. Ἄλλοις μὲν γάρ — —] ταῦτα πάλιν πρὸς Ἀρχίδαμον ἀποτείνει, λέγοντα ὡς πλούσιοί εἰσιν οἱ Ἀθηναῖοι. ὅρα δὲ πῶς ἄψυχά τινα

Πολλὰ ἑαυτούς. C. Reg. (G.) *ἑαυτοὺς πολλά.*

Ἀντεῖπον ὡς οὐκ. Οὐκ abest Chr. Male. Vid. cap. 77. VIII, 24. al. *Ἀντιλέγειν* enim saepissime non *contradicere*, sed *contra affirmare, respondere* significat. Cf. Ind. et Abresch. p. 38.

Πρὸς δὲ ἡμᾶς e Cass. Aug. C. F. Pal. H. G. pro *πρὸς δ' ἡμᾶς.*

Ἀντ' om. E.

2. *Δὲ ὅμοιοι καὶ τότε.* Reg. (G.) *δὲ καὶ ὅμοιοι τότε.* H. *δὲ καὶ τότε ὅμοιοι.* Praeterea Pal. Bekk. *ὁμοῖοι.* Vid. I. 1. p. 213.

Ἢν σωφρονῶμεν. E. *εἰ σωφρονῶμεν.* Gr. *εἰ σωφρονοῦμεν,* sed *ῶ* super *ου* scriptum.

Μελλήσομεν. E. *μελήσομεν.*

Οἱ δ' οὐκέτι. Οἱ δ' divisim recte Aug. Gr. Haack. Bekk. pro *οἵδ',* ne desit copulandi particula. Vind. Laur. *οὐδ' οὐκέτι.*

3. *Πολλά* non agnoscunt cod. Bas. Gr. Laur. E. Vind. Mosqu. Ar. Chr. Dan. m. At cap. 85. *περὶ πολλῶν σωμάτων καὶ χρημάτων.*

Παραδοτέα — τιμωρητέα ἐν τάχει. Photius: *Οὐ παραδοτέα ἀντὶ τοῦ οὐ χρὴ παραδοῦναι,* p. 324. in *πολεμητέα εἶναι ἐν τάχει,* ubi haud dubie nostri loci verba *τιμωρητέα ἐν τάχει* cum iis, quae cap. 88. leguntur, *πολεμητέα εἶναι* confudit. Cam. marg. Steph. et Schol. *τιμωρητέον.* Gr. *οὐ δίκαις.*

μένους· ἀλλὰ τιμωρητέα ἐν τάχει, καὶ παντὶ σθένει. 4. *καὶ ὡς ἡμᾶς πρέπει βουλεύεσθαι ἀδικουμένους, μηδεὶς διδασκέτω· ἀλλὰ τοὺς μέλλοντας ἀδικεῖν μᾶλλον πρέπει πολὺν χρόνον βουλεύεσθαι.* 5. *ψηφίζεσθε οὖν, ὦ Λακεδαιμόνιοι, ἀξίως τῆς Σπάρτης τὸν πόλεμον· καὶ μήτε τοὺς Ἀθηναίους ἐᾶτε μείζους γίγνεσθαι, μήτε τοὺς ξυμμάχους καταπροδιδῶμεν, ἀλλὰ ξὺν τοῖς θεοῖς ἐπίωμεν [πρὸς] τοὺς ἀδικοῦντας.“*

(*Οἱ Λακεδαιμόνιοι αὐτοὶ ψηφίζονται λελύσθαι τὰς σπονδάς.*)

πζ'. Τοιαῦτα δὲ λέξας, ἐπεψήφιζεν αὐτὸς, Ἔφορος ὢν, ἐς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Λακεδαιμονίων. 2. *ὁ δὲ (κρίνουσι γὰρ βοῇ, καὶ οὐ ψήφῳ) οὐκ ἔφη διαγιγνώσκειν τὴν βοὴν, ὁποτέρα μείζων, ἀλλὰ βουλόμενος αὐτοὺς, φανερῶς ἀποδεικνυμένους τὴν γνώμην, ἐς τὸ πολεμεῖν μᾶλλον ὁρμῆσαι, ἔλεξεν, „Ὅτῳ μὲν ὑμῶν, ὦ Λακεδαιμόνιοι, δοκοῦσι λελύσθαι αἱ σπονδαὶ, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἀδικεῖν, ἀναστήτω ἐς ἐκεῖνο τὸ χωρίον.“ (δείξας τι χωρίον*

καὶ ἀλόγιστα τοῖς Ἀθηναίοις ἐμαρτύρησεν. — 1. *Τιμωρητέον] ἅπαξ κεῖται ἡ λέξις παρὰ τῷ ῥήτορι· οὐ χρὴ δὲ ἐν τῷ πολιτικῷ λόγῳ λέγειν αὐτήν.* — 3. *Τοὺς μελλ. ἀδικεῖν] τοὺς Ἀθηναίους. καὶ ταῦτα πρὸς Ἀρχίδαμον.* (*Αὐγ.*)

πζ. 10. *Κρίνουσι γὰρ βοῇ καὶ οὐ ψήφῳ] τὴν ἀποδοχὴν τοῦ λόγου οὐ ψήφῳ κρίνουσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν παρόντων, ἀλλὰ βοῇ· οἷον ἢ πάντες βοῶσιν, ἢ ἡσυχάζουσί τινες, τινὲς δὲ βοῶσιν, ἐπαινοῦντες τὰ εἰρημένα.* (*λ. Αὐγ.*) — 16. *Δείξας τι χωρίον αὐτοῖς] τὸ ἑξῆς τῆς διανοίας οὕτως, ἔλεξε, δείξας τι*

Σθένει. Gr. *στένει.*

4. *Πρέπει.* F. *προσήκει.*

Ἐπίωμεν [πρὸς] τοὺς ἀδικοῦντας. Πρός ductum e Cass. Aug. Cl. It. Vat. H. Reg. (G.), qui in marg. adscriptam habet vulg. scripturam. Cf. IV, 92. Vulgo (et Haack.) *ἐπί.* D. I. *κατά. Πρός* etiam Bekk. recepit. Fortassis tamen nullam praepositionem addidit Thucydides. Vid. not.

Cap. LXXXVII. *Τοιαῦτα δέ. Δέ* ab Haack. et Bekk. insertum e Cass. Aug. Pal. It. Vat. H. Reg. (G. s. v.) Mosqu. Ar. Chr. Dan. In C. *τοιαῦτα δή.* Vid. ad cap. 43. fin. Vulgo particula deest. Praeterea D. *ταῦτα.* Vid. ad cap. 85.

2. *Ὁποτέρα.* Laur. Vind. *ποτέρα*, et sic marg. Steph. Gr. a pr. man. *πότερα*, deinde in fronte adscriptum erat *ō*, et mutata sedes accentus. Similiter E. *Πότερα* vel *ποτέρα* etiam I.

Ὑμῶν deest C. F.

Λελύσθαι. Pal. *λελῦσθαι* scribere male solet. F. (G ?) Reg. H. transponit ante *δοκοῦσι.*

Δείξας τι χωρίον. Exciderunt haec in G. ob eiusdem vocab. reαὐτοῖς·) „ὅτῳ δὲ μὴ δοκοῦσιν, ἐς τὰ ἐπὶ θάτερα.“ 3. ἀναστάντες δὲ διέστησαν, καὶ πολλῷ πλείους ἐγένοντο οἷς ἐδόκουν αἱ σπονδαὶ λελύσθαι. 4. προςκαλέσαντές τε τοὺς ξυμμάχους, εἶπον, ὅτι σφίσι μὲν δοκοῖεν ἀδικεῖν οἱ Ἀθηναῖοι, βούλεσθαι δὲ καὶ τοὺς πάντας ξυμμάχους παρακαλέσαντες, ψῆφον ἐπαγαγεῖν, ὅπως κοινῇ βουλευσάμενοι, τὸν πόλεμον ποιῶνται, ἢν δοκῇ. 5. καὶ οἱ μὲν ἀπεχώρησαν ἐπ' οἴκου, διαπραξάμενοι ταῦτα· καὶ οἱ Ἀθηναίων πρέσβεις ὕστερον, ἐφ' ἅπερ ἦλθον χρηματίσαντες. 6. ἡ δὲ διαγνώμη αὕτη τῆς ἐκκλησίας, τοῦ τὰς σπονδὰς λελύσθαι, ἐγένετο ἐν τῷ τετάρτῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει τῶν τρια-

Ὀλ. πζ'.
ἔτ. α'.
πρὸ Χρ.
υλβ'.

χωρίον αὐτοῖς. τὸ γὰρ δείξας τι χωρίον αὐτοῖς πρὸς τὸ ἔλεξε. — 4. Δοκοῖεν] ἔδοξαν. (λ. Αὐγ.) — 5. Τοὺς πάντας — παρακαλέσαντες] μόνοι γὰρ οἱ πρέσβεις παρῆσαν καὶ οὐχὶ ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν συμμάχων. — 7. Οἱ μέν] ἤγουν οἱ σύμμαχοι. (λείπ. Αὐγ.) — 8. Διαπραξάμενοι] ἰστέον ὅτι τὸ ἀνύσασθαί τι παρὰ τοῖς ἄρχουσι διαπράξασθαι λέγεται. καὶ ὁμοίως πάλιν τὸ τοὺς ἄρχοντας προςτάξαι τοῖς ὑπηκόοις. (λ. Αὐγ.) — 9. Ὕστερον] ἀνεχώρησαν δηλονότι. — Χρηματίσαντες] χρηματίσαι μέν ἐστι τὸ πρᾶξαι, χρηματίσασθαι δὲ τὸ κερδᾶναι. καὶ σημείωσαι τὴν λέξιν. — 10. Διαγνώμη] διάγνωσις καὶ δάκρισις. ἰδικὴ δὲ αὕτη ἡ

petitionem, sed al. man. suppleta. Imitatur Dio Cass. XLVI, 36. I. τό pro τι, et αὐτῆς pro αὐτοῖς, sed hoc s. v. al. man.

Ὅτῳ δὲ μή. In G. δέ s. v. al. man. Pal. H. ὅτῳ μὴ δέ.

4. Δοκοῖεν ἀδικεῖν οἱ Ἀθηναῖοι. Gr. D. δοκοῖεν οἱ Ἀθ. ἀδικεῖν. E. δοκεῖν οἱ Ἀθ., sine ἀδικεῖν. Hoc aberat etiam ab m., sed a rec. man. supra scriptum.

Βούλεσθαι. H. βούλεσθε. Aug. Pal. βουλεύεσθαι. Cass. βουλεύεσθε.

Πάντας deest Mosqu. Ar. Chr. Dan. In F. τοὺς ἄλλους ξυμμάχους πάντας.

Ἐπαγαγεῖν. G. ἐπαγειν, et $\overline{\alpha\gamma}$. s. $\overline{\alpha}$.

Δοκῇ. Cass. δοκεῖ.

5. Οἱ μέν. B. ἡ μέν.

Ἀπεχώρησαν. Scholiasta ἀνεχώρησαν legisse videri potest, nam cum illis verbis καὶ οἱ Ἀθηναίων πρέσβεις ὕστερον subaudit ἀπὸ κοινοῦ idem verbum ἀνεχώρησαν.

Ἀθηναίων. Dan. Ἀθηναῖοι. Quod sequitur πρέσβεις, in Mosqu. supra scriptum.

6. Διαγνώμη. C. F. διάγνωσις, ex interpretatione. „Thom. Mag. et Suid. hac voce.“ WASS. Add. III, 42. 67. Schol. hic, Zonar. p. 512. ibique Tittm. D. γνώμη, et δια s. v. ead. man.

Τετάρτῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει. Reg. (G.) H. Vat. It. τετάρτῳ ἔτει καὶ δεκάτῳ, quod probavit Bekker. At non alibi sic Thucydides. Laur. om. τῷ ante τετάρτῳ.

Τριακοντουτίδων. Dan. B. τριακοντίδων. „Etymologus in τριακοντούτης huius loci meminit, sed vitiose: ὡς παρὰ τῷ συγγραφεῖ τῶν τριακοντουτίδων νεῶν, κοντουτίδων σπονδῶν προκεχωρηκυιῶν, αἳ ἐγένοντο μετὰ τὰ Εὐβοεικά.

(II. B. Ἡ ἀληθὴς αἰτία τοῦ πολέμου ἡ αὐξηθεῖσα δύναμις τῶν Ἀθηναίων καὶ ὁ φθόνος τῶν Λακεδαιμονίων. πη' — ριη'.)

πη'. ἘΨΗΦΙΣΑΝΤΟ δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι τὰς σπονδὰς λελύσθαι, καὶ πολεμητέα εἶναι, οὐ τοσοῦτον τῶν ξυμμάχων πεισθέντες τοῖς λόγοις, ὅσον φοβούμενοι τοὺς Ἀθηναίους, μὴ ἐπὶ μεῖζον δυνηθῶσιν, ὁρῶντες αὐτοῖς τὰ πολλὰ τῆς Ἑλλάδος ὑποχείρια ἤδη ὄντα.

(1. Ὅπως οἱ Ἀθηναῖοι ηὐξήθησαν καὶ τὴν ἡγεμονίαν παρέλαβον. πθ' — ϟϛ'.)

(Σηστὸς ἐκπολιορκεῖται, Ἀθῆναι ἀνοικοδομοῦνται.)

πθ'. ΟΙ ΓΑΡ Ἀθηναῖοι τρόπῳ τοιῷδε ἦλθον ἐπὶ τὰ πράγματα ἐν οἷς ηὐξήθησαν. 2. ἐπειδὴ Μῆδοι ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς Εὐρώπης, νικηθέντες καὶ ναυσὶ καὶ πεζῷ ὑπὸ Ἑλλήνων, καὶ οἱ καταφυγόντες αὐτῶν ταῖς ναυσὶν ἐς Μυκάλην διεφθάρησαν, Λεωτυχίδης μὲν ὁ βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμονίων, ὅσπερ ἡγεῖτο τῶν ἐν Μυκάλῃ Ἑλλήνων, ἀπεχώρησεν ἐπ' οἴκου, ἔχων τοὺς ἀπὸ Πελοποννήσου

Ὀλ. οέ. ἔτ. β'. πρὸ Χρ. υοθ'.

λέξις. — 1. Μετὰ τὰ Εὐβοϊκά] μεθ' ὃ ἔλαβον οἱ Ἀθηναῖοι τὴν Εὔβοιαν.

πθ'. Οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι] ἀρχὴ τῆς πεντηκονταετίας. — 9. Ἐπειδὴ Μῆδοι — —] θαυμάζεται τὸ χωρίον καὶ ἐπὶ τῇ σαφηνείᾳ καὶ ἐπὶ τῇ συντομίᾳ. — 10. Καὶ ναυσὶ καὶ πεζῷ] κατὰ τάξιν καὶ τοὺς ἀγῶνας τέθεικε, ναυσὶ καὶ πεζῷ. τὸ δὲ ὑπὸ Ἑλλήνων, θαυμαστικὸν τάχα, τὸ τοὺς Μήδους, τοσούτους ὄντας, ὑπὸ μικρᾶς χώρας † αὐτοὺς † ἀπελαθῆναι. — 11. Αὐτῶν] τῶν Μήδων. —

ubi reponendum est σπονδῶν." GOTTL. ex DUK.

Εὐβοεικά. Ita Aug. Reg. (G.) H. Mosqu. m. Bene. Vid. Steph. Byz. s. v. Εὔβοια eiusque Interprr. Vulgo (Haack. Bekk.) Εὐβοϊκά, quod potius Εὐβοιικά esse debebat. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 39.

Cap. LXXXVIII. Ἐψηφίσαντο — ηὐξήθησαν. Dion. Hal. p. 834., ubi editur καὶ πολεμεῖν Ἀθηναίοις, οὐ τοσοῦτον. Schol. ad Aristoph. Acharn. v. 393. πολεμιστέα τοῖς Ἀθηναίοις εἶναι.

Cap. LXXXIX. Ὑπό om. C.

2. Λεωτυχίδης. C. Λεωτύχης. Ὅςπερ. Laur. ὥςπερ.

Τοὺς ἀπὸ Πελοποννήσου. Gr. Laur. E. B. Vind. τοὺς ἐν Πελοποννήσῳ.

ξυμμάχους· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, καὶ οἱ ἀπὸ Ἰωνίας καὶ Ἑλλησπόντου ξύμμαχοι, ἤδη ἀφεστηκότες ἀπὸ βασιλέως, ὑπομείναντες Σηστὸν ἐπολιόρκουν, Μήδων ἐχόντων· καὶ ἐπιχειμάσαντες εἷλον αὐτὴν, ἐκλιπόντων τῶν βαρβάρων. καὶ μετὰ τοῦτο ἀπέπλευσαν ἐξ Ἑλλησπόντου ὡς ἕκαστοι κατὰ πόλεις. 3. Ἀθηναίων δὲ τὸ κοινὸν, ἐπειδὴ αὐτοῖς οἱ βάρβαροι ἐκ τῆς χώρας ἀπῆλθον, διεκομίζοντο εὐθὺς ὅθεν ὑπεξέθεντο παῖδας, καὶ γυναῖκας, καὶ τὴν περιοῦσαν κατασκευήν· καὶ τὴν πόλιν ἀνοικοδομεῖν παρεσκευάζοντο, καὶ τὰ τείχη. τοῦ τε γὰρ περιβόλου βραχέα εἱστήκει, καὶ οἰκίαι αἱ μὲν πολλαὶ πεπτώκεσαν, ὀλίγαι δὲ περιῆσαν, ἐν αἷς αὐτοὶ ἐσκήνησαν οἱ δυνατοὶ τῶν Περσῶν.

Ὀλ. οε΄.
ἔτ. $\frac{\beta'}{\gamma'}$.
πρὸ Χρ.
υοη΄.

3. Σηστόν] Σηστὸς ἡ πόλις λέγεται καὶ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς. — 4. Ἐπιχειμάσαντες] τὸν χειμῶνα † διαβιβάσαντες †. — Ἐκλιπόντων] ἤγουν ἀφανισθέντων. — 7. Ἐκ τῆς χώρας] τουτέστιν ἐκ Τροιζῆνος καὶ ἐκ Σαλαμῖνος. — 8. Τὴν περιοῦσαν κατασκευήν] τὴν κινητὴν περιουσίαν. — 9. Τὴν πόλιν] διαστολὴν πόλεως καὶ τειχῶν ἐποιήσατο· καὶ ἔοικε κυριωτέραν τῆς πόλεως τὴν λέξιν ἐπὶ τῶν οἰκιῶν λαμβάνειν. — 11. Οἰκίαι] ἀντὶ τοῦ οἰκιῶν· Ὅμηρος· οἱ δὲ δύω σκόπελοι.

Ἀπὸ Ἰωνίας. Chr. *ἀπὸ τῆς Ἰωνίας.*

Ἑλλησπόντου. G. *Ἑλησπόντου.*

Ἀφεστηκότες ἀπὸ βασιλέως. Vind. *ἀπό* om. Gr. D. I. Ar. Chr. Dan. *ἀφεστηκότες τοῦ βασιλέως.* „Noster praepos. non adhibet VIII, 2., quam alibi retinet. Utroque modo loquitur etiam Dion. Hal. et Demosth. vid. Diodor. 263. a.“ WASS. „Supra cap. XVIII. *οἵ τε ἀποστάντες βασιλέως Ἕλληνες.*“ DUK. Vid. Ind. E. *ἀφεστηκότος τοῦ βασιλέως.* Sed melioribus libris parendum.

Ὑπομείναντες. „Aliquis fortasse malit *παραμείναντες*, sicut verbo *παραμεῖναι* utitur eadem de re loquens cap. 75.“ STEPH. Praeter necessitatem. Vid. Ind.

Ἐπιχειμάσαντες. I. *ἐπιμαχείσαντες*, et marg. al. man. *ἐπιχειμάσαντες.*

Ἐκλιπόντων. Gr. Mosqu. m. Ar. Chr. Dan. male *ἐπιλιπόντων*, in Gr. tamen *κ* super *π* scriptum.

3. *Καὶ γυναῖκας. Καί* deest Gr. m. Ar. Chr. Dan.

Περιοῦσαν. Hinc lacuna usque ad *τείχη* C.

Εἱστήκει. Vind. *ἑστήκει.* Vid. I. 1. p. 228.

Οἰκίαι. Cass. Aug. *οἰκεῖαι.*

Πεπτώκεσαν e Cass. Aug. Pal. It. Vat. H. G. (in quo ε s. πε) Bekk. pro *ἐπεπτώκεσαν.* Vid. I. 1. p. 228.

Ὀλίγαι δέ in G. s. v.

Αὐτοί. E. *αὐτοῖς.*

Ἐσκήνησαν. C. D. I. Vind. m. Ar. Chr. Dan. marg. Mosqu. Tus. *ἐσκήνουν*, quod Beckio (Nov. edit. Thuc. specim.) placuit. Sed his libris fides non est, et aoristus plusquamperfecti significationem habet. Laur. E. marg. Steph. et teste Cam. Bas. *ἐσκηνωσαν.* Ad vulgatam etiam Suid.

(*Λακεδαιμόνιοι τὴν τείχισιν τῶν Ἀθηνῶν μέλλουσι κωλύειν.*)

ϛʹ. *Λακεδαιμόνιοι δὲ, αἰσθόμενοι τὸ μέλλον, ἦλθον πρεσβείᾳ, τὰ μὲν, καὶ αὐτοὶ ἥδιον ἂν ὁρῶντες μήτε ἐκείνους, μήτ' ἄλλον μηδένα τεῖχος ἔχοντα· τὸ δὲ πλέον, τῶν ξυμμάχων ἐξοτρυνόντων, καὶ φοβουμένων τοῦ τε ναυτικοῦ αὐτῶν τὸ πλῆθος, ὃ πρὶν οὐχ ὑπῆρχε, καὶ τὴν ἐς τὸν Μηδικὸν πόλεμον τόλμαν γενομένην. 2. ἠξίουν τε αὐτοὺς μὴ τειχίζειν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἔξω Πελοποννήσου μᾶλλον ὅσοις [ξυν]ειστήκει ξυγκαθελεῖν μετὰ σφῶν τοὺς περιβόλους· τὸ μὲν βουλόμενον καὶ ὕποπτον τῆς γνώμης οὐ δηλοῦντες ἐς τοὺς Ἀθηναίους, ὡς δὲ τοῦ βαρβάρου,*

ϛʹ. ** *Ἦλθον ἐς πρεσβείαν*] *γράφεται ἄνευ τοῦ εἰς, πρεσβείᾳ δοτικῶς.* (*Βασ.*) — 3. *Μηδένα τεῖχος ἔχοντα*] *ἀτείχιστον γὰρ ᾤκουν τὴν πόλιν οἱ Λακεδαιμόνιοι.* — 8. *Ξύνειστήκει*] *περίβολος δηλονότι.* — *Μετὰ σφῶν*] *τῶν Ἀθηναίων.* (*λ. Αὐγ.*) — 9. *Τὸ μὲν βουλόμενον*] *οὐκ εἶπεν ἁπλῶς, τὴν γνώμην οὐ δηλοῦντες, ἀλλὰ μετὰ προσθήκης, τὸ βουλόμενον τῆς γνώμης· ἐν φίλοις γὰρ μόνον ἡ γνώμη φανεροῦται, ἐν δὲ τοῖς ἐναντίοις καὶ τὸ ὑπονοούμενον ἀποκρύπτεται. διὰ δὲ τοῦ ὑπόπτου τὸ κρυπτὸν τῆς αὐτῶν πολιτείας*

et Phot. in *ἐσκήνησαν* respexisse videntur.

Cap. XC. *Αἰσθόμενοι.* Cod. Bas. *αἰσθανόμενοι.*

Ἦλθον πρεσβείᾳ. Ita Cass. Aug. Cl. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Gr. marg. Steph., et adnotatum hoc a Schol. Bas. Laur. *πρεσβείαν.* In Cass. autem man. rec. adnotata altera scriptura *ἐς πρεσβείαν.* Ita D. I. m. et libri editi ante Gottl. C. E. *εἰς πρ.*

Τὰ μέν. I. *τε μέν.* Tus. *τὸ μέν.*

Μήτε ἐκείνους e Cass. Aug. F. H. Reg. (G.) ductum. Cl. cod. Bas. Vind. *μήτ' ἐκ.* Alterutrum etiam Vat. It. Vulgo *μήποτ' ἐκ.* „Codd. equidem non sequor, quia perspicere nequeo, quomodo librarii, si *μήτε* antiqua lectio erat, in *μήποτε* incidere potuerint.“ HAACKE. Haec vocabula saepius, ut VI, 6., a librariis permutantur. Optimos igitur libros secutus est Bekk.

Μήτ' ἄλλον. Cass. Aug. *μηδ' ἄλλον,* et *μήτ' ἄλλον* a correctore. Hoc in C. F. Ar. Chr. Ald. Flor. Bas. Vulgo *μήτε ἄλλον.*

Αὐτῶν τό. C. *αὐτό τό.*

Πρίν suppeditarunt Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Cam. Laur. E. marg. Steph. Olim *πρώην*, et sic adhuc Haack.

2. *Ξυνειστήκει.* C. cod. Bas. D. Laur. *εἱστήκει.* Quod aptius videtur, et recepit Bekker.

Ξυγκαθελεῖν. Gr. *ξυνκαθελεῖν.* Mosqu. Dan. *ξυγκαταβαλεῖν.* Ar. Chr. *ξυνκαταβαλεῖν.*

Τὸ μὲν βουλόμενον. Gr. *τὸν μὲν βουλόμενον.* „Dion. Halic. in Ep. II. ad Amm. (p. 799.) inter idiotismos Thucydidis et hoc recenset neque propterea in Antiqq. non adhibet, ut VII, 24. *πολέμιον μὲν τὸ βουλόμενον ὑμῶν ἡγούμενος, δειλὸν δὲ τὸ δυνάμενον.* IX, 9. et alibi.“ WASS. Add. I. 1. p. 100.

εἰ αὖϑις ἐπέλϑοι, οὐκ ἂν ἔχοντος ἀπὸ ἐχυροῦ ποϑὲν, ὥσπερ νῦν ἐκ τῶν Θηβῶν, ὁρμᾶσϑαι· τήν τε Πελοπόννησον πᾶσιν ἔφασαν ἱκανὴν εἶναι ἀναχώρησίν τε καὶ ἀφορμήν. 3. οἱ δ' Ἀϑηναῖοι, Θεμιστοκλέους γνώμῃ, τοὺς μὲν Λακεδαιμονίους ταῦτ' εἰπόντας, ἀποκρινάμενοι ὅτι πέμψουσιν ὡς αὐτοὺς πρέσβεις περὶ ὧν λέγουσιν, εὐϑὺς ἀπήλλαξαν· ἑαυτὸν δὲ ἐκέλευεν ἀποστέλλειν ὡς τάχιστα ὁ Θεμιστοκλῆς ἐς τὴν Λακεδαίμονα, ἄλλους δὲ πρὸς ἑαυτῷ ἑλομένους πρέσβεις, μὴ εὐϑὺς ἐκπέμπειν, ἀλλ' ἐπισχεῖν μέχρι τοσούτου, ἕως ἂν τὸ τεῖχος ἱκανὸν αἴρωσιν ὥστε ἀπομάχεσϑαι ἐκ τοῦ ἀναγκαιοτάτου ὕψους· τειχίζειν δὲ πάντας πανδημεὶ τοὺς ἐν τῇ πόλει, καὶ αὐτοὺς, καὶ γυναῖκας, καὶ παῖδας, φειδομένους μήτε ἰδίου μήτε δημοσίου οἰκοδομήματος, ὅϑεν τις ὠφέλεια ἔσται ἐς τὸ ἔργον,

σημαίνει. (λ. Αὐγ.) — 3. Ἀφορμήν] οἷον ἐξ ἧς ὁρμώμενός τις σώζεται. — 9. Ἐπισχεῖν] κωλῦσαι. — 11. Τειχίζειν] εἰς τὴν ἀνάκτισιν τοῦ τείχους συνέρχεσϑαι. — 12. Πάντας πανδημεί] τὸ πάντας, αὐτοὺς καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας· τὸ δὲ πανδημεὶ, μηδενὸς ἐν ταῖς οἰκίαις ὑπολειπομένου. — 14. Ἐς τὸ ἔργον] εἰς τὴν κτίσιν.

Ἐχυροῦ. Gr. a pr. m. *ὀχυροῦ*, deinde ex ō factum erat ε̄. *Ὀχυροῦ* etiam D. I. E. Tus. Vid. not. ad c. 35.

Ποϑέν. Bekker. *πόϑεν.* Cf. not.

Νῦν ἐκ τῶν Θηβῶν. C. *ἐκ τῶν Θηβῶν νῦν.*

Πᾶσιν. H. *πᾶσαν*, sed $\overline{\text{σι}}$ s. $\overline{\text{σαν}}$.

Ἱκανὴν εἶναι ἀναχώρησίν τε καὶ ἀφορμήν. Sic Cass. Aug. C. F. Reg. (G.) Vat. It., etiam Pal., nisi quod hic *τε* omittere videtur. H. *ἀναχώρησίν τε εἶναι καὶ ἀφορμὴν*, et *ἱκανήν* in marg. al. man. Antea *ἀναχώρησίν τε καὶ ἀφ. ἱκαν. εἶναι*. Nostrum primus exhibuit Bekk.

3. *Τοὺς μέν.* In Mosqu. deest *μέν.*

Πέμψουσιν. Ed. Bas. *πέμπουσιν.*

Ὡς αὐτούς. Aug. *ὡς αὐτόν.* Gr. I. *ἐς αὐτούς.* C. post *ὡς* inserit *τοὺς μὲν Λακεδαιμονίους ταῦτ' εἰπόντας*, quae tamen postea deleta.

Ἑαυτὸν δὲ ἐκέλευεν. *Δέ* plene (pro *δ'*) Cass. Aug. F. Pal. H. G. I. Gr.

Ὁ Θεμιστοκλῆς. *Ὁ* deest Gr. D. Laur. E. Ar. Chr. Dan.

Πρός. G. *πρό*, et $\overline{\text{ς}}$ s. $\overline{\text{ο}}$ al. man.

Ἐπισχεῖν. Bekkero *ἐπίσχειν* magis placeret. At *κατασχεῖν* habes capite proximo. Cf. not. ad I, 7.

Ἕως ἂν τὸ τεῖχος ἱκανὸν αἴρωσιν. Hunc verborum ordinem dederunt Cass. Aug. C. F. Pal. It. Vat. Reg. (G.) cod. Bas. Laur. E. Mosqu. Ar. Chr. Dan. Haack. Bekk. Olim *ἕως ἂν ἱκανὸν τὸ τεῖχος αἴρωσιν.* Bekkerus insuper *ἄρωσιν* scripsit, quod sane accuratius dictum esset.

ἀλλὰ καθαιροῦντας πάντα. 4. καὶ ὁ μὲν ταῦτα διδάξας, καὶ ὑπειπὼν τἄλλα ὅτι αὐτὸς τἀκεῖ πράξοι, ᾤχετο. 5. καὶ ἐς τὴν Λακεδαίμονα ἐλθὼν, οὐ προςῄει πρὸς τὰς ἀρχὰς, ἀλλὰ διῆγε, καὶ προὐφασίζετο, καὶ ὁπότε τις αὐτὸν ἔροιτο τῶν ἐν τέλει ὄντων, ὅ τι οὐκ ἐπέρχεται ἐπὶ τὸ κοινὸν, ἔφη τοὺς ξυμπρέσβεις ἀναμένειν, ἀσχολίας δέ τινος οὔσης αὐτοὺς ὑπολειφθῆναι, προςδέχεσθαι μέντοι ἐν τάχει ἥξειν, καὶ θαυμάζειν ὡς οὔπω πάρεισιν.

(*Θεμιστοκλῆς Λακεδαιμονίους παραπείθει.*)

ϟα΄. Οἱ δὲ ἀκούοντες τῷ μὲν Θεμιστοκλεῖ ἐπείθοντο διὰ φιλίαν αὐτοῦ· τῶν δὲ ἄλλων ἀφικνουμένων, καὶ σαφῶς κατηγορούντων ὅτι τειχίζεταί τε καὶ ἤδη ὕψος λαμβάνει, οὐκ εἶχον ὅπως χρὴ ἀπιστῆσαι. 2. γνοὺς δὲ ἐκεῖνος κελεύει αὐτοὺς μὴ λόγοις μᾶλλον παράγεσθαι, ἢ

---

1. *Πάντα*] *τὰ οἰκοδομήματα.* — 4. *Προὐφασίζετο*] *αἰτίας προέτεινεν.* — 5. *Ἐπέρχεται*] *ἐπέρχεται ὁ ξένος, παρέρχεται ὁ πολίτης.* §. [*Οὐκ ἀκριβὴς ἡ παραγραφή· αὐτὸς γὰρ οὕτω περὶ τῶν Ἀθηναίων λέγει „καὶ παρελθόντες ἔλεγον.“ μή ποτ᾽ οὖν τὸ μὲν παρελθεῖν τὸ αὐτίκα δηλοῖ, τὸ δὲ ἐπελθεῖν τὸ ἀναβαλλόμενον κατ᾽ ἀρχὰς, χρόνῳ τοῦτο διαπράξασθαι.* (*λ. Αὐγ.*)]

ϟα΄. 13. *Παράγεσθαι*] *ἀπατᾶσθαι.* — —

Πάντα. H. *ταῦτα* s. v. cum *γρ.*

4. *Τἄλλα.* Cass. Aug. Pal. Gr., etiam Reg., quanquam e G. et F. potius *τ᾽ ἄλλα* enotavit Gail. Vat. It. *τἄλλα*, ut Bekk. edidit. Alii plene *τὰ ἄλλα.* Cf. I. 1. p. 214.

Πράξοι. C. F. *πράξει*, non inepte. Sic etiam D., sed in hoc *οι* s. *ει* ead. man.

5. *Πρὸς τὰς ἀρχάς.* I. *ἐς τὰς ἀρχάς.*

Διῆγε. „Locum laudavit Thom. Mag., ut probaret, *διάγειν* esse *βραδύνειν.*“ GOTTL.

Προὐφασίζετο. Pal. *προφασίζετο.* Cass. Aug. *προεφασίζετο*, quod non deterius est. Vid. I. 1. p. 216.

Ὅ τι. Male olim *ὅτι.* Vid. not.

Ξυμπρέσβεις. D. *πρέσβεις*, et *ξυμ* in marg.

Cap. IXC. *Τῷ μέν. Μέν* abest D. I. Mosqu. Ar. Chr. Dan. et s. v. script. in B.

Τειχίζεταί τε καὶ ἤδη. D. *τειχίζει τε ἤδη καί.* I. *τειχίζε τε καὶ ἤδη.*

Ὕψος. Gr. D. I. Mosqu. Ar. Chr. Dan. *πέρας.* At vid. IV, 13. et Ind. s. *ὕψος.* „Nondum ad finem perducebatur opus, sed murus tantum surgebat altius, et *πέρας λαμβάνειν* hellenisticum est.“ BECKIUS Thucyd. edit. spec.

2. *Ἐκεῖνος.* Ar. *ἐκείνους.*

Αὐτούς om. D. I.

Λόγοις μᾶλλον παράγεσθαι. „Suid. s. *παράγεσθαι λόγοις μόνοις παράγ.*“ WASS.

πέμψαι σφῶν αὐτῶν ἄνδρας, οἵτινες χρηστοὶ, καὶ πιστῶς ἀπαγγελοῦσι σκεψάμενοι. 3. ἀποστέλλουσιν οὖν· καὶ περὶ αὐτῶν ὁ Θεμιστοκλῆς τοῖς Ἀθηναίοις κρύφα πέμπει, κελεύων ὡς ἥκιστα ἐπιφανῶς κατασχεῖν, καὶ μὴ ἀφεῖναι, πρὶν ἂν αὐτοὶ πάλιν κομισθῶσιν. (ἤδη γὰρ καὶ ἧκον αὐτῷ οἱ ξυμπρέσβεις, Ἁβρώνυχός τε ὁ Λυσικλέους, καὶ Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου, ἀγγέλλοντες ἔχειν ἱκανῶς τὸ τεῖχος.) ἐφοβεῖτο γὰρ μὴ οἱ Λακεδαιμόνιοι σφᾶς, ὁπότε σαφῶς ἀκούσειαν, οὐκέτι ἀφῶσιν. 4. οἵ τε οὖν Ἀθηναῖοι τοὺς πρέσβεις, ὥςπερ ἐπεστάλη, κατεῖχον, καὶ [ὁ] Θεμιστοκλῆς ἐπελθὼν τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἐνταῦθα δὴ φανερῶς εἶπεν, ὅτι ἡ μὲν πόλις σφῶν τετείχισται ἤδη, ὥςτε ἱκανὴ εἶναι σώζειν τοὺς ἐνοικοῦντας· εἰ δέ τι βούλον-

---

2. Σκεψάμενοι] ἰδόντες, τοῖς ὀφθαλμοῖς δηλονότι. — 4. Ὡς ἥκιστα] τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ ὄντως. — 5. Αὐτοί] οἱ περὶ τὸν Θεμιστοκλέα. — 7. Ἀριστείδης] ὁ λεγόμενος δίκαιος. — Ἀγγέλλοντες] τῷ Θεμιστοκλεῖ δηλονότι. — 9. Οὐκέτι ἀφῶσιν] τὸ ἑξῆς, μὴ οὐκέτι αὐτοὺς ἀφῶσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι, ὁπότε σαφῶς ἀκούσειαν. — 10. Τοὺς πρέσβεις] τῶν Λακεδαιμονίων. — 11. Ἐνταῦθα] ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ. — Φανερῶς εἶπεν] τὸ σχῆμα πλάγιον δυνατὸν γὰρ καὶ ὡς ἀπὸ Θεμιστοκλέους καὶ ὡς ἀπὸ Θουκυδίδου ταῦτα λέγεσθαι. §. [Κακῶς καὶ τοῦτο παραγέγραπται. ἄντικρυς τοῦ † Θεμιστοκλέους † ἐστὶν ἡ φωνή. λέγει γὰρ οὗτος· καὶ Θεμιστοκλῆς ἐπελθὼν τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἐνταῦθα δὴ φανερῶς εἶπε. (λ. Κασσ. Αὐγ.)]

Πέμψαι σφῶν αὐτῶν. Gr. *σφῶν αὐτῶν πέμψαι*.

Οἵτινες. Chr. *εἴ τινες*.

Χρηστοί, Gr. *πιστοί*, et int. vers. al. *χρηστοί*. I. quoque *πιστοί*. Suidas *χρηστοὶ καὶ πιστῶς* om. Mosqu. pro *πιστῶς* leg. *πῶς*, sed ab al. man. superscr. *πιστῶς*.

Ἀπαγγελοῦσι. Ita Cass. Aug. Cl. F. It. Vat. Reg. (G.) Suidas et Bekk. Recte. Vid. Ind. Vulgo *ἀναγγελοῦσι*.

3. *Τοῖς Ἀθηναίοις κρύφα*. H. *κρύφα τοῖς Ἀθην*.

Ἁβρώνυχος. Cass. Aug. Pal. *Ἀβρώνιχος*. Vat. It. *Ἁβρώνιχος* (per spir. asp.), quod recepit Bekker. E. *Ἀβρώνικος*. Reg. *Ἀκρώνιχος*. (G. *Ἀκρώνικος*?) Vulgatam scripturam *Ἀβρώνυχος* confirmat Herodot. VIII, 21. Aspero tamen spiritu propter derivationem ab *ἁβρός* nomen insigniendum existimavimus.

Οὖν om. Dan.

4. *Ἐπεστάλη*. C. *ἐπεστάλει*. Mosqu. *ἐπεστάλκει*.

[*Ὁ*] *Θεμιστοκλῆς*. Articulum ὁ ignorant Cass. Aug. C. F. G. H. Vat. It. Vid. tamen §. 3. et cap. praec. Omittit eum Bekk.

Δή deest Reg. (G.)

Σφῶν. Cod. Bas. Gr. Laur. Vind. Mosqu. m. Ar. Chr. Dan. marg. Steph. *αὐτῶν*, quod Beckio placuit. Contra morem Thucydidis his in pronominibus. Cf. I. 1. p. 175. Neque his codicibus fides est.

Ἐνοικοῦντας. Subiicitur vulgo

ται Λακεδαιμόνιοι ἢ οἱ ξύμμαχοι πρεσβεύεσθαι παρὰ σφᾶς, ὡς πρὸς διαγιγνώσκοντας τὸ λοιπὸν ἰέναι τά τε σφίσιν αὐτοῖς ξύμφορα καὶ τὰ κοινά. 5. τήν τε γὰρ πόλιν ὅτε ἐδόκει ἐκλιπεῖν ἄμεινον εἶναι, καὶ ἐς τὰς ναῦς ἐςβῆναι, ἄνευ ἐκείνων ἔφασαν γνόντες τολμῆσαι· καὶ ὅσα αὖ μετ᾽ ἐκείνων βουλεύεσθαι, οὐδενὸς ὕστεροι γνώμῃ φανῆναι. 6. δοκεῖν οὖν σφίσι καὶ νῦν ἄμεινον εἶναι, τὴν ἑαυτῶν πόλιν τεῖχος ἔχειν, καὶ ἰδίᾳ τοῖς πολίταις καὶ ἐς τοὺς πάντας ξυμμάχους ὠφελιμώτερον ἔσεσθαι. 7. οὐ γὰρ οἷόν τε εἶναι μὴ ἀπὸ ἀντιπάλου παρασκευῆς

1. *Πρεσβεύεσθαι*] πρέσβεις πέμπειν. (λ. Κασσ. Αὐγ.) — *Παρὰ σφᾶς*] ἤγουν τοὺς Ἀθηναίους. (λ. Κασσ. Αὐγ.) — 2. *Διαγιγνώσκοντας — καὶ τὰ κοινά*] τοῦτο ἀπόδειξις τοῦ, ὅτι ἔμφρονές ἐστι. — 6. *Μετ᾽ ἐκείνων*] ἤγουν τῶν Λακεδαιμονίων. (λ. Κασσ. Αὐγ.) — *Βουλεύεσθαι*] κατὰ κοινοῦ τὸ ἐδόκει. — 7. *Φανῆναι*] κατὰ κοινοῦ τὸ ἔφασαν. — 10. *Οὐ γὰρ οἷόν τε εἶναι —*] ἐὰν μὴ ἔχωμεν, φασὶ, τεῖχος ὡς οἱ ἄλλοι, μέλλομεν οὐδὲ τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχειν ἐν τοῖς πολέμοις. ἴσως γὰρ, πολεμίων ἐλθόντων, ἡμῖν μὲν δόξει μὴ μάχεσθαι, ἀλλὰ σπένδεσθαι, ὡς μὴ ἔχουσι τεῖχος, τοῖς δὲ ἄλλοις

ἐν αὐτῇ, quod ab Haack. uncis circumdatum cum Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Bekk. omisimus.

Ἢ om. Cl.

Πρεσβεύεσθαι. E. *πρεσβεύοντας*. Laur. *πρεσβεύοντες*.

Ὡς πρὸς διαγιγνώσκοντας. Pal. Ald. Flor. Bas. *ὡς προςδιαγ*. H. Laur. I. m. Dan. Tus. *ὡς προδιαγ*. Pariter Reg. (?) Male. Vid. cap. 84. In Gr. *προδιαγιγν.*, et ex emendatione supra scripta *προςδιαγιγν.*

Ξύμφορα. Mosqu. Ar. Chr. Dan. *ξυμφέροντα*. m. *ξύμφορα ὄντα*. Ita Stephanus I, 68. pro *διαφόρων* coniecerat *διαφερόντων*.

Κοινά. Stephanus mavult *κοινῇ*. *Τὰ κοινὰ ξύμφορα* si minus bene dici putes, quanquam *τὸ ξύνηθες ἥσυχον* VI, 34. et similia (cf. VI, 54.) Thucydides non aspernatur, breviloquentiam hic statue similem eius de qua dixit Matthiae Gr. Gr. §. 453.

55

5. *Ἐς τὰς ναῦς ἐςβῆναι.* Cl. et Gr. om. *ἐς*. Male. Vid. Ind. in *ἐςβαίνειν*. Reg. (G.) *ἐμβῆναι*, et ead. man. inter vers. *ἐςβῆναι*. Idem error III, 80. IV, 25. (ubi vid. not.) 100. al.

Ἄνευ. Ar. Chr. Dan. *ἔξω*. „Utroque modo Noster. III, 61. *ἔξω τῶν ἄλλων*, ubi Schol. *ἄνευ*.“ WASS.

Ὅσα αὖ. I. *ὅσα ἄν*.

Οὐδενὸς ὕστεροι. C. H. Vat. It. Gr. Laur. I. Vind. *οὐδενὸς ὕστερον*. Pal. *οὐδὲν ὕστερον*.

Φανῆναι. Gr. *δοῦναι*, sed hoc punctis notatum, et *φανῆναι* inter vers.

6. *Δοκεῖν.* Ar. Chr. Dan. Ald. Flor. marg. Steph. *δοκεῖ*.

Ἑαυτῶν. Ar. Chr. *αὑτῶν*. Dan. *αὐτῶν*. Alterutrum etiam Mosqu.

Ἔσεσθαι. F. *ἕπεσθαι*.

7. *Οἷόν τε εἶναι.* Ita plene Cass. Aug. pro *οἷόν τ᾽ εἶναι*.

Μὴ ἀπὸ ἀντιπάλου παρασκευῆς. D. *μὴ ἀντιπάλου παρ. οὔσης*. I.

ὅμοιόν τι ἢ ἴσον ἐς τὸ κοινὸν βουλεύεσθαι. ἢ πάντας οὖν ἀτειχίστους ἔφη χρῆναι ξυμμαχεῖν, ἢ καὶ τάδε νομίζειν ὀρθῶς ἔχειν.

(Λακεδαιμόνιοι ἀδήλως ἄχθονται.)

ϟβ΄. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἀκούσαντες, ὀργὴν μὲν φανερὰν οὐκ ἐποιοῦντο τοῖς Ἀθηναίοις· (οὐδὲ γὰρ ἐπὶ κωλύμῃ, ἀλλὰ γνώμης παραινέσει δῆθεν τῷ κοινῷ ἐπρεσβεύσαντο· ἅμα δὲ καὶ προςφιλεῖς ὄντες ἐν τῷ τότε διὰ τὴν ἐς τὸν Μῆδον προθυμίαν τὰ μάλιστ' αὐτοῖς ἐτύγχανον·) τῆς μέντοι βουλήσεως ἁμαρτάνοντες, ἀδήλως ἤχθοντο. οἵ τε πρέσβεις ἑκατέρων ἀπῆλθον ἐπ' οἴκου ἀνεπικλήτως.

πολεμεῖν. οὐ γὰρ ἐνδέχεται, τὸν μὴ ὄντα ἴσον τῶν ἄλλων θαρσῆσαι κατ' ἐκείνους καὶ ὅμοιόν τι ἀποφήνασθαι. — 1. *Ἢ πάντας —*] ἵνα ἐπὶ πάντων σώζηται τὸ ἴσον. — 2. *Ἀτειχίστους*] ἀπὸ ἀτειχίστου πόλεως. (*λ. Κασσ. Αὐγ.*)

ϟβ΄. 5. *Κωλύμῃ*] κωλύσει. ἰδία δὲ ἡ λέξις Θουκυδίδου. — 6. *Δῆθεν*] ὁ δῆθεν προςποίησιν μὲν ἔχει ἀληθείας, δύναμιν δὲ ψεύδους. (*Αὐγ.*) — *Τῷ κοινῷ*] ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ. — *Ἐπρεσβεύσαντο*] πρέσβεις ἔπεμπον. — 8. *Μάλιστα*] ὑπερβαλλόντως. — 11. *Ἀνεπικλήτως*] ἀκατηγορήτως, μηδὲν ἐγκληθέντες.

μὴ ἀντίπαλον παρ. οὔσης. Male. Cf. not.

Ξυμμαχεῖν. Reg. *σχεῖν* (*χεῖν* G.) a pr. man., recentior emendaverat *ξυμμαχεῖν.*

Cap. IIC. *Οὐδὲ γάρ.* Ita Haack. Bekk. Vulgo *οὐ δὲ γάρ.* Ar. om. *δέ.*

Ἅμα δέ. Δέ om. Gr.

Προςφιλεῖς. „E Thucydide laudat Pollux III, 63. Vid. ibi Iungerm. Utuntur eo saepe etiam alii.“ DUK. Cf. not. ad VII, 86.

Ἐς τόν. C. F. *πρὸς τόν.*

Μῆδον. Vind. *δῆμον* vel *δήμων*, errore notissimo. Vid. c. 102.

Τὰ μάλιστ' αὐτοῖς. Ita Cass. Aug. C. F. Pal. G. (?) *Τὰ μάλιστα αὐτοῖς* vel *ταμάλιστα αὐτοῖς.* Cl. H. Reg. (?) Gr. B. E. I. Ar. Chr. Dan. Ald. Flor. Bas. marg. Steph. Alterutrum etiam Vat. It. Laur. Vulgo *μάλιστα* sine *τά.* „*Τὰ μάλιστα.* Noster etiam alibi. (IV, 74. 76.) Demosth. (de Cor. 28.) Aristot. Dion. Halic.“ WASS. Probarunt Haack. et Bekk.

Ἁμαρτάνοντες. Ad marg. Mosqu. γρ. *ἁμαρτόντες.*

Ἀνεπικλήτως. „Agnoscit Poll. VIII, 68. et ex Xenoph. Cyrop. *ἀνεπίκλητον.* (II, 1, 22., ubi vid. Zeun.) Iosephus (Archaeol. XVIII, 4.) *ἀνεπίκλητόν σοι παρασχόμενος τὴν ἐμαυτοῦ πίστιν.* Ceterum *οἵ τε πρ. — ἀνεπικλήτως* habentur apud Suid. in *ἀνεπικλήτως.*“ WASS. *Ἀνεπικωλύτως* temere coniicit Lindavius in Spicil. crit. p. 2.

(*Τῆς πόλεως τειχισθείσης ὁ Πειραιεὺς οἰκοδομεῖται.*)

ϟγ'. Τούτῳ τῷ τρόπῳ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν ἐτείχισαν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ. 2. καὶ δήλη ἡ οἰκοδομία ἔτι καὶ νῦν ἐστιν ὅτι κατὰ σπουδὴν ἐγένετο. οἱ γὰρ θεμέλιοι παντοίων λίθων ὑπόκεινται, καὶ οὐ ξυνειργασμένων ἔστιν ᾗ, ἀλλ' ὡς ἕκαστοί ποτε προσέφερον· πολλαί τε στῆλαι ἀπὸ σημάτων καὶ λίθοι εἰργασμένοι ἐγκατελέγησαν. μείζων γὰρ ὁ περίβολος πανταχῇ ἐξήχθη τῆς πόλεως, καὶ διὰ τοῦτο πάντα ὁμοίως κινοῦντες, ἠπείγοντο.

'Ολ. οε'.
ἔτ. $\frac{γ'}{δ'}$.
πρὸ Χρ.
νοϛ'.
'Ολ. οδ'.
ἔτ. $\frac{γ'}{δ'}$.
πρὸ Χρ.
υπα'.

3. Ἔπεισε δὲ καὶ τοῦ Πειραιῶς τὰ λοιπὰ ὁ Θεμιστοκλῆς οἰκοδομεῖν· (ὑπῆρκτο δ' αὐτοῦ πρότερον ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἀρχῆς ἧς κατ' ἐνιαυτὸν Ἀθηναίοις ἦρξε·) νομίζων τό τε χωρίον καλὸν εἶναι, λιμένας ἔχον τρεῖς αὐτοφυεῖς, καὶ αὐτοὺς ναυτικοὺς γεγενημένους μέγα προφέρειν ἐς τὸ κτήσασθαι δύναμιν. 4. τῆς γὰρ δὴ θαλάσσης πρῶτος ἐτόλμησεν εἰπεῖν ὡς ἀνθεκτέα ἐστὶ,

ϟγ'. *Τῷ τρόπῳ*] τῇ μηχανῇ. — 2. *Οἰκοδομία*] τὸ οἰκοδομία τινὲς ὀξύνουσιν· οἰκοδομὴ δὲ οὐκ εἴρηται. (*Αὐγ.*) — 4. *Οὐ ξυνειργασμένων*] οὐ ξυσθέντων καὶ ἰσωθέντων. — *Ἔστιν ᾗ*] κατά τινας τόπους. — 6. *Ἀπὸ σημάτων*] ἀπὸ βάσεων ἀνδριάντων. — *Εἰργασμένοι*] οἷον ἐγγεγλυμμένοι τύπους τινὰς καὶ πρόσωπα ἔχοντες, λελαξευμένοι. — *Ἐγκατελέγησαν*] ἐγκατῳκοδομήθησαν. [Ὅμηρος· *Αἱμασιάς τε λέγων.* (λ. *Κασσ.*)] — *Μείζων*] τοῦ προτέρου δηλονότι μείζων. — 8. *Πάντα ὁμοίως*] καὶ κοινὰ καὶ ἱερὰ δηλονότι. — 10. *Ὑπῆρκτο δ' αὐτοῦ*] ἀρξάμενος ἦν τοῦ ἔργου αὐτός. (*λ. Αὐγ.*) — 11. *Ἐκείνου*] τοῦ Θεμιστοκλέους. — *Κατ' ἐνιαυτὸν — ἦρξε*] κατά τινα ἐνιαυτὸν ἡγεμὼν ἐγένετο· πρὸ δὲ τῶν Μηδικῶν ἦρξε Θεμιστοκλῆς ἐνιαυτὸν ἕνα. — 13. *Αὐτοφυεῖς*] ἤγουν οὐ χειροποιήτους. — *Αὐτοὺς*] τοὺς Ἀθηναίους. — 14. *Προφέρειν*] ἐπιδοῦναι. (*λ. Αὐγ.*) — *Ἐς τὸ κτήσασθαι δύναμιν*] εἰς τὸ δυνατωτέρους γενέσθαι. δύναμιν, ἤγουν θαλασσίαν. (*λ. Αὐγ.*) — 15. *Ἀνθεκτέα ἐστί*] πρῶτος εἶπε, φησὶν, ὅτι δεῖ πάσῃ δυνάμει ἀντέχε-

Cap. IIIC. *Οἱ Ἀθηναῖοι. Οἱ* non agnoscunt Gr. D. Laur. E. Mosqu. Ar. Chr. Dan.

2. *Σπουδήν.* H. *σποδήν.*

Ἀλλ' ὡς. Laur. *ἄλλως.*

Ἕκαστοι. Marg. Steph. *ἕκαστον.* Ita etiam Mosqu., sed ibi super $\bar{ν}$ scriptum $\bar{ι}$.

Σημάτων. B. *σημάντων.*

Ἐγκατελέγησαν. Hinc petierunt Suid. et Zonar. Gr. *ἐκκατελέγησαν*, et inter vers. ab emendat. *ἐγκατελέγησαν.*

Κινοῦντες ἠπείγοντο. E. *κινοῦντες ὑπήγοντο.* Mosqu. Dan. *ἐκίνουν, ἐπείγοντο.*

3. *Πειραιῶς.* C. D. I. *Πειρεῶς.*

Ἔχον. Pal. *ἔχων*, $\overset{o}{ω}$ a rec. man.

4. *Γὰρ δή. Δή* deest Mosqu.

καὶ τὴν ἀρχὴν εὐθὺς ξυγκατεσκεύαζε. 5. καὶ ᾠκοδόμησαν τῇ ἐκείνου γνώμῃ τὸ πάχος τοῦ τείχους, ὅπερ νῦν ἔτι δῆλόν ἐστι περὶ τὸν Πειραιᾶ. δύο γὰρ ἅμαξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον. ἐντὸς δὲ οὔτε χάλιξ, οὔτε πηλὸς ἦν, ἀλλὰ ξυνῳκοδομημένοι μεγάλοι λίθοι, καὶ ἐν τομῇ ἐγγώνιοι, σιδήρῳ πρὸς ἀλλήλους τὰ ἔξωθεν καὶ μολίβδῳ δεδεμένοι. τὸ δὲ ὕψος ἥμισυ μάλιστα ἐτελέσθη οὗ διενοεῖτο. 6. ἐβούλετο γὰρ τῷ μεγέθει καὶ τῷ πάχει ἀφιστάναι τὰς τῶν πολεμίων ἐπιβουλάς, ἀνθρώπων τε ἐνόμιζεν ὀλίγων καὶ τῶν ἀχρειοτάτων ἀρκέσειν τὴν φυλακήν, τοὺς δ' ἄλλους ἐς τὰς ναῦς ἐσβήσεσθαι.

σθαι τῆς θαλάσσης. — 1. Ευθὺς ξυγκατεσκεύαζεν] εὐθὺς, φησὶν, ἅμα τῷ συμβουλεῦσαι, ἤρξατο θαλασσοκρατίαν κατασκευάζειν. — 2. Τοῦ τείχους] τοῦ ἐν Πειραιεῖ. — 3. Ἐναντίαι ἀλλήλαις] ἢ ὑπαντῶσαι ἀλλήλαις, ἢ συνεζευγμέναι διὰ τὰ μεγέθη τῶν λίθων. — 5. Ξυνῳκοδομημένοι] συνδεδεμένοι. — 6. Ἐν τομῇ] διὰ τῆς τομῆς. — Ἐγγώνιοι] τετράπλευροι, τετράγωνοι. — 8. Οὗ διενοεῖτο] οὗ τινος ὕψους διενοεῖτο εἶναι τὸ τεῖχος. — Ἐβούλετο γάρ] ὁ Θεμιστοκλῆς. — 9. Ἀφιστάναι] ἀποτροπὴν ποιεῖν, ἀποπέμπειν. — Ἐπιβολάς] ἐπιθέσεις. — 10. Τῶν ἀχρειοτάτων] οἷον γερόντων καὶ παίδων.

5. *Περὶ τὸν Πειραιᾶ.* Reg. (G.) *παρὰ τὸν Πειρεᾶ,* cum scriptura vulg. rec. man. inter vers. scripta, H. quidem *περί* a pr. man., sed s. v. *παρά.* *Πειρεᾶ* etiam C.

Ἅμαξαι. De spiritu vocab. cf. de Art. crit. c. 12.

Τοὺς λίθους ἐπῆγον, Gr. *ἐπῆγον τοὺς λίθους.* Ita fortassis etiam Mosqu.

Χάλιξ. Gr. I. m. Mosqu. *χάληξ.* In H. ῑ s. η̄ al. man. Idem vitium apud Hesych. t. II. p. 1537. libro Veneto tolli monet Beckius (Spec. edit. Thuc.)

Λίθοι in B. in marg. al. man.

Ἐντομῇ. Vulgo *ἐν τομῇ.* Sed *ἐντομῇ* (uno vocab.) legit Procop. p. 188. ed. Hoeschl. atque etiam cod. Lugd. exhibere videtur. Vid. not.

Μολίβδῳ. Cass. Pal. Vat. H. Reg. Gr. D. I. Laur. E. Vind. m. Ar. Chr. Quibus testibus plus quam grammaticorum praeceptis tribuendum credidimus, ex quibus vulgo (Haack. Bekk.) *μολύβδῳ* exaratur. Vid. not.

Δεδεμένοι. Marg. Steph. *συνδεδεμένοι.*

6. *Ἐβούλετο,* B. *ἠβούλ.* cum marg. Steph. et Vasc. Male. Vid. I. 1. p. 226.

Ἐπιβουλάς fluxit e Cass. Aug. Cl. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (in quo postea deletum erat ῡ) Bas. D. I. Laur. E. Vind. m. Vasc. marg. Steph. Haack. Bekk. Etiam in Gr. ῡ super ō positum. Vulgo *ἐπιβολάς,* quod nomen serioribus scriptoribus *consilia* significans, apud Thucydidem aliam vim habet. Vid. Ind. Confunditur autem cum illo saepius, ut IV, 76.

7. ταῖς γὰρ ναυσὶ μάλιστα προςέκειτο, ἰδὼν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τῆς βασιλέως στρατιᾶς τὴν κατὰ ϑάλασσαν ἔφοδον εὐπορωτέραν τῆς κατὰ γῆν οὖσαν· τόν τε Πειραιᾶ ὠφελιμώτερον ἐνόμιζε τῆς ἄνω πόλεως· καὶ πολλάκις τοῖς Ἀϑηναίοις παρῄνει, ἢν ἄρα ποτὲ κατὰ γῆν βιασϑῶσι, καταβάντας ἐς αὐτὸν, ταῖς ναυσὶ πρὸς ἅπαντας ἀνϑίστασϑαι. 8. Ἀϑηναῖοι μὲν οὖν οὕτως ἐτειχίσϑησαν, καὶ τἄλλα κατεσκευάζοντο εὐϑὺς μετὰ τὴν Μήδων ἀναχώρησιν.

(Στρατεία Παυσανίου ἐς Κύπρον καὶ Βυζάντιον.)

Ὀλ. οζ΄. ἔτ. γ΄; (? οε΄. ἔτ. $\frac{γ΄}{δ΄}$? οϛ΄. ἔτ. α΄?) πρὸ Χρ. υο΄. (? ουζ΄? ουϛ΄?)

ϟδ΄. Παυσανίας δὲ ὁ Κλεομβρότου ἐκ Λακεδαίμονος στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἐξεπέμφϑη μετὰ εἴκοσι νεῶν ἀπὸ Πελοποννήσου. ξυνέπλεον δὲ καὶ Ἀϑηναῖοι τριάκοντα ναυσὶ, καὶ τῶν ἄλλων ξυμμάχων πλῆϑος. 2. καὶ ἐστράτευσαν ἐς Κύπρον, καὶ αὐτῆς τὰ πολλὰ κατεστρέψαντο· καὶ ὕστερον ἐς Βυζάντιον, Μήδων ἐχόντων, καὶ ἐξεπολιόρκησαν ἐν τῇδε τῇ ἡγεμονίᾳ.

---

1. Προςέκειτο ἰδών] τὸν νοῦν προςεῖχε νοήσας. διὸ καὶ ναύμαχος ἐκαλεῖτο. — 2. Τὴν κατὰ ϑάλασσαν ἔφοδον — οὖσαν] ἐπιστάμενος, φησὶ, τοὺς Πέρσας ῥᾷον διὰ ϑαλάσσης ἢ διὰ γῆς ἔρχεσϑαι. — 3. Εὐπορωτέραν] πλέον δυναμένην. — 4. Τῆς ἄνω πόλεως] εἶναι δηλονότι. — 6. Καταβάντες ἐς αὐτόν] τῇ γνώμῃ δηλονότι Θεμιστοκλέους. — 7. Ἐτειχίσϑησαν] τῷ τείχει περιεφυλάχϑησαν. — 8. Τἄλλα] τὰ ἰδιωτικὰ καὶ οἱ ναοὶ δηλονότι. — Εὐϑύς] μετὰ τὸ τειχισϑῆναι. — Μετὰ τὴν Μήδων ἀναχώρησιν] μετὰ τὰ κατὰ Μαρδόνιον. ταῦτα δὲ ἔδει εἰπεῖν μετὰ τὰ ἐν Μυκάλῃ· ἀλλὰ διὰ μέσου τὴν τειχοποιΐαν εἰπὼν, εἰκότως πάλιν ἐπανέρχεται ἐπὶ τὰ κατὰ Παυσανίαν.

ϟδ΄. 13. Ἐς Κύπρον] διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν ὑπὸ βασιλέα. — Κατεστρέψαντο] κατεχάλασαν. (λ. Αὐγ.) — 14. Ἐς Βυζάντιον] ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐστράτευσαν. (λ. Αὐγ.) — 15. Ἐξεπολιόρκησαν] πολιορκῆσαι τὸ μόνον πόλει προςκαϑεσϑῆναι πολεμίους· ἐκπολιορκῆσαι τὸ τελέως καταλαβεῖν τὴν πόλιν καὶ εἰςελϑεῖν.

7. Προςέκειτο. „Suidas: Προςέκειτο· προςεῖχε. Θουκυδίδης α΄.“ DUK. Cf. Phot.

Στρατιᾶς. E. στρατείας.

Πειραιᾶ. Reg. (G.) Mosqu. Πειρεᾶ.

Κατὰ γῆν. B. κατὰ τὴν γῆν. E. κατά, et γῆν s. v. al. man.

Καταβάντας. Bas. Laur. I. Vind. Vasc. Schol. καταβάντες. Et sic fuerat in Cass., ubi corrector dedit καταβάντας.

Ἅπαντας. G. $\overline{α}πατας$, sed $\overline{ς}$ eras. et $\overline{ν}$ super $\overline{π}α$ ead. man.

Ἀνϑίστασϑαι. Vind. ἀνϑίστανται.

Ἀϑηναῖοι. Marg. Steph. Ἀϑῆναι. Ibidem statim de. οὖν.

Cap. IVC. 2. Ἐν τῇδε τῇ ἡγεμονίᾳ. Haec sequentis periodi (at-

(Οἱ ξύμμαχοι πρὸς Ἀθηναίους μετατάσσονται οὐκ ἐμποδὼν γιγνομένων Λακεδαιμονίων.)

ϛε´. Ἤδη δὲ βιαίου ὄντος αὐτοῦ, οἵ τε ἄλλοι Ἕλληνες ἤχθοντο, καὶ οὐχ ἥκιστα οἱ Ἴωνες, καὶ ὅσοι ἀπὸ βασιλέως νεωστὶ ἠλευθέρωντο. φοιτῶντές τε πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, ἠξίουν αὐτοὺς ἡγεμόνας σφῶν γενέσθαι κατὰ τὸ ξυγγενὲς, καὶ Παυσανίᾳ μὴ ἐπιτρέπειν, ἤν που βιάζηται. 2. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐδέξαντό τε τοὺς λόγους, καὶ προςεῖχον τὴν γνώμην ὡς οὐ περιοψόμενοι, τἄλλα τε καταστησόμενοι, ᾗ φαίνοιτο ἄριστα αὐτοῖς. 3. ἐν τούτῳ δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι μετεπέμποντο Παυσανίαν, ἀνακρινοῦντες ὧν πέρι ἐπυνθάνοντο· καὶ γὰρ ἀδικία πολλὴ κατηγορεῖτο αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τῶν ἀφικνουμένων, καὶ τυραννίδος μᾶλλον ἐφαίνετο μίμησις

Ὀλ. οζ´. ἔτ. $\frac{β}{γ}$. πρὸ Χρ. υο´.

ϛε´. *Βιαίου ὄντος αὐτοῦ*] *τυραννικοῦ ὑπάρχοντος τοῦ Παυσανίου.* (*λ. Αὐγ.*) — 5. *Κατὰ τὸ ξυγγενές*] *διὰ τὴν ξυγγένειαν.* (*λ. Αὐγ.*) — *Ἐπιτρέπειν*] *ἄδειαν διδόναι.* (*λ. Αὐγ.*) — 7. *Προςεῖχον τὴν γνώμην*] *πρὸς αὐτοὺς εἶχον τὴν γνώμην.* — 8. *Τἄλλα*] *τὰ περὶ τῆς ἡγεμονίας.* — *Φαίνοιτο*] *ἀντὶ τοῦ ἐφάνη.* (*λ. Αὐγ.*) — 9. *Μετεπέμποντο Παυσανίαν*] *εἰς Λακεδαίμονα δηλονότι.* — 12. *Ἀφικνουμένων*] *εἰς Λακεδαίμονα ἐρχομένων.* (*λ. Αὐγ.*) —

que capitis) principium esse putat Stephanus, cui adstipulatur Dukerus. Sed ita et hic *ἐν τῇδε δὲ τῇ ἡγ.* scribendum, et statim *δέ* post *ἤδη* omittendum esset, quorum illud nusquam, hoc tantum in Reg. (G.), quem Haack. sequitur, fit. Neque placet Dan. *ἐν τῇδε τῇ ἡγεμονίᾳ δὲ βιαίου.*

Cap. VC. *Ἤδη δὲ βιαίου.* Quod ante *βιαίου* vulgo inseritur *καί*, abiecimus cum Cass. (in quo tamen a sec. man. adscriptum) Aug. Cl. C. F. Pal. Vat. H. Reg. (G.) Gr. D. Laur. E. Mosqu. Ar. Chr. Dan. Haack. Bekk. Quae praeterea mutant Reg. et Dan., iam ad fin. praec. cap. adnotata.

Ἀθηναίους. H. *ἄλλους*, quod in G. deletum, et pro eo *Ἀθηναίους* restitutum.

Γενέσθαι. Cod. Bas. Gr. E. Vind. Mosqu. Ar. Chr. Dan. *γίγνεσθαι*, D. I. *γίνεσθαι.* Alterutrum etiam Laur. „*Γενέσθαι* non mutandum duxi. Nam non tantum nunc ipsorum duces fieri, sed omnino, tempore non definito, esse voluerunt, et facilius existere *γίγνεσθαι* e sequ. *ἐπιτρέπειν* potuit, quam *γενέσθαι.*" BECKIUS. Specim. edit. Thuc.

2. *Τὴν γνώμην.* Cod. Bas. Gr. a pr. man. (nam deinde *ν̄* super *η̄* additum) Laur. E. Vind. Ar. Chr. Dan. marg. Steph. *τῇ γνώμῃ.* Vid. not.

Καταστησόμενοι. Cass. Aug. C. Pal. Reg. (G.) Vat. Laur. Vind. B. Ald. Flor. ed. Bas. marg. Steph. *καταστησάμενοι.* Valla: *non neglecturi, ubi cetera constituissent.* Quasi etiam *τε* ignorasset.

Φαίνοιτο. D. *φαίνοι τό.*

ἡ στρατηγία. 4. ξυνέβη τε αὐτῷ καλεῖσθαί τε ἅμα, καὶ τοὺς ξυμμάχους τῷ ἐκείνου ἔχθει παρ' Ἀθηναίους μετατάξασθαι, πλὴν τῶν ἀπὸ Πελοποννήσου στρατιωτῶν. 5. ἐλθὼν δὲ ἐς Λακεδαίμονα, τῶν μὲν ἰδίᾳ πρός τινα ἀδικημάτων εὐθύνθη, τὰ δὲ μέγιστα ἀπολύεται μὴ ἀδικεῖν· κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ οὐχ ἥκιστα Μηδισμὸς, καὶ ἐδόκει σαφέστατον εἶναι. 6. καὶ ἐκεῖνον μὲν οὐκέτι ἐκπέμπουσιν ἄρχοντα, Δόρκιν δὲ, καὶ ἄλλους τινὰς μετ' αὐτοῦ, στρατιὰν ἔχοντας οὐ πολλήν· οἷς οὐκέτι ἐφίεσαν οἱ ξύμμαχοι τὴν ἡγεμονίαν. 7. οἱ δὲ, αἰσθόμενοι ἀπῆλθον· καὶ ἄλλους οὐκέτι ὕστερον ἐξέπεμψαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, φοβούμενοι μὴ σφίσιν οἱ ἐξιόντες χείρους γίγνωνται, (ὅπερ καὶ ἐν τῷ Παυσανίᾳ ἐνεῖδον,) ἀπαλλαξείοντες δὲ

Ὀλ. οζ'. ἔτ. γ'. πρὸ Χρ. υο'.

1. Ἧ στρατηγία] τὸ ἣ ἄλλοι σύνδεσμον, ἕτεροι δὲ ἄρθρον εἶπον. — Καλεῖσθαι] εἰς Λακεδαίμονα δηλονότι. — 2. Παρ' Ἀθηναίους μετατάξασθαι] πρὸς Ἀθηναίους μετελθεῖν, μετατεθῆναι. — 3. Πλὴν τῶν ἀπὸ Πελοποννήσου] οἱ γὰρ Πελοποννήσιοι ὑπήκουον τῶν Λακεδαιμονίων. — 5. Εὐθύνθη] εὐθύνας δέδωκε, καὶ κατεδικάσθη, καὶ κατεγνώσθη. — Τὰ δὲ μέγιστα] τὰ κοινὰ, ὅ ἐστι δημόσια. — 6. Μηδισμός] τὰ τῶν Μήδων φρονῆσαι. — 7. Σαφέστατον] τοῦτο ὡς παρὰ τοῦ Θουκυδίδου εἴρηται. οὐ γὰρ λέγει τοῖς Λακεδαιμονίοις σαφέστατον εἶναι· ἢ γὰρ ἂν ἐτιμωρήσαντο αὐτὸν, ὃ καὶ πεποιήκασιν ὕστερον μετὰ τὸν ἔλεγχον. — Οὐκέτι ἐκπέμπουσι] Λακεδαιμονίοις πρὸ τῆς ἐξετάσεως ἐδόκει τὸ ἔγκλημα σαφὲς εἶναι· μετὰ δὲ τὴν οὐκ ὀρθὴν ἐξέτασιν ἔδοξε μὲν ἀπολελύσθαι, οὐ μὴν παντάπασιν ἀπήλλακτο τῆς ὑπονοίας. διὸ οὐδὲ ἐξεπέμφθη παρ' αὐτῶν ἔτι. — 8. Δόρκιν] ὄνομα κύριον. — 9. Ἐφίεσαν] παρεχώρουν. — Οἱ ξύμμαχοι] † οἱ περὶ τὸν Δόρκιν. — 10. Τὴν ἡγεμονίαν] ἡγεμονεύειν. — Ἀπῆλθον] εἰς Λακεδαίμονα δηλονότι. — 12. Μὴ σφίσιν — —] μὴ μηδίσωσι, καὶ χείρους τῶν πραγμάτων τῶν Λακωνικῶν γένωνται. — 13. Ἀπαλλαξείοντες] ἀπαλλακτικῶς

3. Ἡ στρατηγία. Vulgo (et Bekk.) ἣ στρατηγία. Alterum edidit Haack. Vid. not.

4. Ξυνέβη τε. Gr. pro τε ex emend. δέ, quod fuerat τε. Pro αὐτῷ Tus. αὐτόν.

Ἔχθει. Mosqu. Ar. Chr. ἄχθει, et in marg. ἔχθει.

Ἐφίεσαν. Ar. Chr. ἀφίεσαν. Cass. ex emend. rec. man. ἠφίεσαν pro ἀφίεσαν. Haeserunt quippe in rariore verbi ἐφιέναι significatione, ex qua valet *permittere*. Vid. Buttm. ad Plat. Alc. I. c. 5. fin.

Τὴν ἡγεμονίαν. Τήν deest Gr. D. I. Laur. E.

Ἀπῆλθον. E. initio ἐπῆλθον, deinde ἀπῆλθον al. man.

Ἐξέπεμψαν. Gr. Mosqu. m. Ar. Chr. ἔπεμψαν.

Οἱ ἐξιόντες. Οἱ deest Gr. I.

Ὅπερ. Chr. ὥσπερ.

Ἐνεῖδον. Cl. εἶδον.

Ἀπαλλαξείοντες — πολέμου. „Thom. Mag.“ WASS. „In ἀπηλκαὶ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου, καὶ τοὺς Ἀθηναίους νομίζοντες ἱκανοὺς ἐξηγεῖσθαι, καὶ σφίσιν ἐν τῷ τότε παρόντι ἐπιτηδείους.

(Οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἡγεμονίαν καθίστανται.)

ϟϛ΄. Παραλαβόντες δὲ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἡγεμονίαν τούτῳ τῷ τρόπῳ ἑκόντων τῶν ξυμμάχων διὰ τὸ Παυσανίου μῖσος, ἔταξαν ἅς τε ἔδει παρέχειν τῶν πόλεων χρήματα πρὸς τὸν βάρβαρον, καὶ ἃς, ναῦς. πρόσχημα γὰρ ἦν ἀμύνασθαι ὧν ἔπαθον, δηοῦντας τὴν βασιλέως χώραν. 2. καὶ Ἑλληνοταμίαι τότε πρῶτον Ἀθηναίοις κατέστη ἀρχὴ, οἳ ἐδέχοντο τὸν φόρον· οὕτω γὰρ ὠνομάσθη τῶν χρημάτων ἡ φορά. ἦν δ' ὁ πρῶτος φόρος ταχθεὶς, τετρακόσια τάλαντα καὶ ἑξήκοντα. ταμιεῖόν τε Δῆλος ἦν αὐτοῖς, καὶ αἱ ξύνοδοι ἐς τὸ ἱερὸν ἐγίγνοντο.

Ὀλ. οζ΄.
ἔτ. γ΄/δ΄.
πρὸ Χρ.
υξθ΄.

ἔχοντες, τουτέστιν ἐπιθυμοῦντες ἀπαλλαγῆναι. — 2. Ἐξηγεῖσθαι] ἡγεμόνας εἶναι. — Ἐν τῷ τότε παρόντι] ἐν τῷ ἐνισταμένῳ χρόνῳ.

ϟϛ΄. 7. Πρὸς τὸν βάρβαρον] κατὰ τοῦ βαρβάρου. — Πρόσχημα] πρόφασις. — 8. Ὧν ἔπαθον] λείπει ἡ ὑπὲρ, ἵν' ᾖ, ὑπὲρ ὧν. — 9. Ἑλληνοταμίαι] οἱ δεχόμενοι τοὺς φόρους συναγομένους ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων, καὶ φυλάσσοντες αὐτοὺς, ἐκαλοῦντο Ἑλληνοταμίαι. — 11. Ἡ φορά] ἡ δόσις. — Ὁ πρῶτος φόρος ταχθείς] φόρος ὠνομάσθη καὶ ἐτάχθη ὑπὸ Ἀριστείδου τοῦ δικαίου ὁ πρῶτος. — 12. Ταμιεῖόν τε Δῆλος ἦν] ἵνα μὴ δόξωσιν οἱ Ἀθηναῖοι εἰς ἴδιον κέρδος ἔχειν. — 13. Δῆλος] νῆσος μία τῶν Κυκλάδων. (λ. Αὐγ.) Ξύνοδοι] συνελεύσεις. (λ. Αὐγ.)

λαξεν. Et Suidas in ἀπαλλάξειεν." DUK. Cf. Moer. Att. p. 14.

Cap. VIC. Ἑκόντων τῶν ξυμμάχων non agnoscunt Mosqu. Ar. Dan., at aptissima sunt. „Habet Suidas in Ἑλληνοταμίαι (qui profert verba a παραλαβόντες δὲ — ἀρχή, omittit autem τούτῳ τῷ τρόπῳ)." DUK.

Ἀμύνασθαι. Ita Cass. (sed ex emend.) Aug. Cl. Pal. It. Vat. H. Bas. cod. D. I. Chr. marg. Steph. Haack. Bekk. Vulgo ἀμύνεσθαι. In Suidae antiquis libris hoc verbum prorsus desideratur.

Βασιλέως. Vind. E. τοῦ βασιλέως.

2. Ἑλληνοταμίαι. B. Ἑλληνοτομίαι. Pergit Suidas κατέστη τοῖς Ἀθηναίοις πρώτη ἀρχή.

Ταμιεῖόν τε. G. καὶ ταμιεῖόν τε (?). Pro ταμιεῖον autem in B. et Flor. ταμεῖον. Vid. not. In Gr. quidem perinde, sed cum ῑ super ε̄. In eodem δέ pro τε.

Δῆλος. Vind. Δῆλον.

Καὶ αἱ ξύνοδοι. Αἱ, quod vulgo deest, cum Haack. et Bekk. inseruimus e Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Ar. Chr. marg. Steph. In Mosqu. οἱ ξύνοδοι. „Videndum etiam an huc pertineant verba Etymol. M. Σύνοδος, ἡ ἐκ πολλῶν πόλεων συναγωγὴ ἐπί τινι· ὡς Θουκυδί-

(2. *Ὅπως οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς ξυμμάχους ἐδουλώσαντο. Παρέκβασις περὶ τῶν μεταξὺ τοῦ Πελοποννησιακοῦ καὶ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου πραχθέντων.* ϛζ' — ριη'.)

ϛζ'. ἩΓΟΥΜΕΝΟΙ δὲ αὐτονόμων τὸ πρῶτον τῶν ξυμμάχων, καὶ ἀπὸ κοινῶν ξυνόδων βουλευόντων, τοσάδε ἐπῆλθον πολέμῳ τε καὶ διαχειρίσει πραγμάτων μεταξὺ τοῦδε τοῦ πολέμου καὶ τοῦ Μηδικοῦ, ἃ ἐγένετο πρός τε τὸν βάρβαρον αὐτοῖς, καὶ πρὸς τοὺς σφετέρους ξυμμάχους νεωτερίζοντας, καὶ Πελοποννησίων τοὺς ἀεὶ προςτυγχάνοντας ἐν ἑκάστῳ. 2. ἔγραψα δὲ αὐτὰ καὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου ἐποιησάμην διὰ τόδε, ὅτι τοῖς πρὸ ἐμοῦ ἅπασιν ἐκλιπὲς τοῦτο ἦν τὸ χωρίον, καὶ ἢ

ϛζ'. *Αὐτονόμων τὸ πρῶτον*] ὕστερον γὰρ ὡς δούλων ἦρχον. — 2. *Ἀπὸ κοινῶν ξυνόδων*] πάντες γὰρ κοινῶς συνηθροίζοντο ἐν ταῖς βουλαῖς. — *Τοσάδε ἐπῆλθον*] τοσαῦτα διεπράξαντο, ὅσα κατιὼν ἐρεῖ ἐν τῇ πεντηκονταετίᾳ. — 3. *Καὶ διαχειρίσει*] διοικήσει. — *Μεταξὺ τοῦδε τοῦ πολέμου καὶ τοῦ Μηδ.*] ἐν τῇ πεντηκονταετηρίδι. — 5. *Αὐτοῖς*] τοῖς Ἀθηναίοις. — 6. *Νεωτερίζοντας*] ἀφισταμένους. — 7. *Προςτυγχάνοντες*] ἐμποδίζοντας. — *Ἐν ἑκάστῳ*] πολέμῳ, ἢ χωρίῳ, ἢ χρόνῳ. — *Ἔγραψα*] οὐχ ὅτι ἤδη ἔγραψεν, ἀλλ' ὅτι ὅμως γέγραπται, εἰ καὶ μήπω εἴρηται. — *Ἔγραψα*] μέχρι τούτου ἡ παρεκβολὴ τῆς διηγήσεως τῶν προϋπαρξάντων. — 8. *Τὴν ἐκβολήν*] τὴν ἐκτροπὴν, τὴν παράβασιν ἢ μετάβασιν. — *Τοῖς πρὸ ἐμοῦ*] ἱστοροῦσι. — 9. *Τὸ χωρίον*] τῆς ἱστορίας δηλονότι,

δης, ἀεὶ σύνοδοι ἐπὶ τὸ ἱερὸν ἠγέροντο." DUK.

Cap. VIIC. *Διαχειρίσει*. Cl. F. Reg. (G.) H. Vat. It. Vind. Ar. Chr. Ald. Flor. *διαχειρήσει*. Bas. *διαχρήσει*. I. *διακειρήσει*, *ι* s. v. ead. man. „Thom. Mag. *ἐν πολέμῳ τε καὶ διαχειρήσει πραγμάτων*." WASS. „Est apud Thom. in *διαχρῶμαι*. Sed non est habenda illius ratio. Nec dubito, quin in Poll. V, 156. pro *διαχείρησις* sit legendum *διαχείρισις*. Nam a *διαχειρίζω*, unde ibi nomen deductum refert, non potest esse *διαχείρησις*." DUK.

Τοῦδε τοῦ πολέμου. Artic. om. Mosqu.

2. *Ἔγραψα δὲ — κατέστη*. „Descripsit Dion. Hal. (p. 836.)" WASS.

Ἐκβολήν. Gr. *ἐςβολήν*, cum emendat. superscr. *ἐκβολήν*. C. *ἐκβλήν*. „Cicer. VII. ad Attic. 1. Sed haec fuerit, ut ait Thucydides, *ἐκβολὴ λόγου* non inutilis." WASS. „Add. Thom. M. h. v." DUK.

Ἐκλιπές. Pal. sic sup. ras., antea *ἐκλειπές*. Marg. Steph. *ἐλλιπές*. „Scribendum potius *ἐλλιπές*, ut habes in marg.: utitur autem hoc vocab. et alibi." STEPH. Neque libri scripti assentiuntur neque Dionys. Et „Dionysium de *ἐλλιπές* ne cogitasse quidem apparet ex his eius verbis: *Αὐτὸς γὰρ ὡς ἐκλειφθέντα τὸν τόπον τοῦτον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἄξιον ἱστορίας ὑπείληφεν, αὐταῖς λέξεσιν οὕτω γράφων κ. τ. λ.*" DUK.

Τοῦτο ἦν τὸ χωρίον. Gr. *ἦν*

τὰ πρὸ τῶν Μηδικῶν Ἑλληνικὰ ξυνετίθεσαν, ἢ αὐτὰ τὰ Μηδικά. τούτων δὲ ὅςπερ καὶ ἥψατο ἐν τῇ Ἀττικῇ ξυγγραφῇ Ἑλλάνικος, βραχέως τε καὶ τοῖς χρόνοις οὐκ ἀκριβῶς ἐπεμνήσθη. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀρχῆς ἀπόδειξιν ἔχει τῆς τῶν Ἀθηναίων, ἐν οἵῳ τρόπῳ κατέστη.

(Πόλεμος πρὸς Ἠιόνα, Σκῦρον, Κάρυστον, Νάξον.)

ϟη΄. Πρῶτον μὲν Ἠϊόνα τὴν ἐπὶ Στρυμόνι, Μήδων ἐχόντων, πολιορκίᾳ εἷλον, καὶ ἠνδραπόδισαν, Κίμωνος τοῦ Μιλτιάδου στρατηγοῦντος. 2. ἔπειτα Σκῦρον τὴν ἐν τῷ Αἰγαίῳ νῆσον, ἣν ᾤκουν Δόλοπες, ἠνδραπόδισαν, καὶ ᾤκισαν αὐτοί. 3. πρὸς δὲ Καρυστίους αὐτοῖς, ἄνευ τῶν ἄλλων Εὐβοέων, πόλεμος ἐγένετο, καὶ χρόνῳ ξυνέβησαν καθ᾽ ὁμολογίαν. 4. Ναξίοις δὲ ἀποστᾶσι μετὰ

Ὀλ. οζ. ἔτ. δ΄.
πρὸ Χρ. υξθ΄.

Ὀλ. οη΄. ἔτ. β΄.
πρὸ Χρ. υξζ΄.

ἤτοι τῆς πεντηκονταετίας, ειάθη παρ᾽ ἐκείνοις. — 1. Τὰ πρὸ τῶν Μηδικῶν Ἑλληνικά] τὰ Τρωϊκά φησι, καὶ Ἀμαζονικὰ καὶ Θρᾳκικά. — Ξυνετίθεσαν] συνέγραψαν. — 5. Κατέστη] ἐγένετο.

ϟη΄. Ἠϊόνα] ὅτι δύο Ἠιόνες εἰσὶν ἐν τῇ Θρᾴκῃ· ἀλλ᾽ ἡ μὲν λιμὴν τῆς Ἀμφιπόλεως ἐστὶ, περὶ ἧς νῦν λέγει, ἡ δὲ ἄλλη πόλις. Λυκόφρων· Τὸν μὲν γὰρ Ἠὼν Σρυμόνος Βισαλτία. — Σρυμόνι] Σρυμὼν ποταμὸς Θρᾴκης. (Αὐγ.) — 8. Σκῦρον] μίαν τῶν Κυκλάδων. — 10. Ὤικισαν] ἀποίκους ἀποστείλαντες δηλονότι. — Αὐτοὶς] τοῖς Ἀθηναίοις. (λ. Αὐγ.) — Ἄνευ τῶν ἄλλων Εὐβοέων πόλεμος ἐγένετο] μόνοι γὰρ τῶν Εὐβοέων οὐχ ὑπήκοοι Ἀθηναίων, ἀλλὰ διὰ τοῦτο πρὸς μόνους αὐτοὺς ἐπολέμησαν. — 14. Καθ᾽ ὁμολογίαν]

om. Vind. τό. Dion. Hal. habet τὸ χωρίον τοῦτο ἦν.

Ξυνετίθεσαν. Reg. (G.) Vat. ξυνετέθησαν. Ita etiam H. et E., sed in his ι sup. τε al. man.

Τούτων δὲ κ. τ. λ. Haec plures imitati sunt. Vid. not.

Ὅςπερ. Gr. (sed ex emend.) Ar. Steph. 1. Tus. ὥςπερ. Apud Dion. Hal. ante Reisk. ὧνπερ.

Cap. IICVIII. Ἠϊόνα. Sine punctis diaereseos recte ubique scribere videtur Bekk.

Στρυμονι. Reg. (G.) H. I. Mosqu. Στρυμμόνι. m. Στρύμμονι. Cf. c. 100.

Σκῦρον. Ita recte Pal. Vat. Bekk. pro vulg. (Haack.) Σκύρον: nam υ producitur. Cf. I. 2. p. 272.

Δόλοπες. In Gr. Δώλοπες emendatum e Δόλοπες.

Ἠνδραπόδισαν. Cod. Bas. ἠνδραποδίσαντο.

Ὤικισαν. Aug. et Mosqu. ᾤκησαν. Sic etiam Cass., in quo rec. man. fecit ᾤκισαν. Vid. not. G. ᾤκισαν, sed οι s. ω.

Αὐτοί. Reg. αὐτήν, et ead. man. supra scriptum αὐτοί.

3. Πρὸς δέ. Olim πρὸς δὲ καί. Sed καί om. Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G). Gr. B. D. I. Laur. E. m. Ar. Chr. Dan. Ald. Flor. Bas. (non tamen cod. Bas.) marg. Steph. Haack. Bekk.

Καρυστίους. Mosqu. Καρυστίοις. Aug. Gr. Καριστίους.

4. Μετὰ ταῦτα. Cod. Bas. praefigit καί.

Ὀλ. οη΄. ἔτ. γ΄. πρὸ Χρ. υξς΄.

ταῦτα ἐπολέμησαν, καὶ πολιορκίᾳ παρεστήσαντο. πρώτη τε αὕτη πόλις ξυμμαχὶς παρὰ τὸ καθεστηκὸς ἐδουλώθη, ἔπειτα δὲ καὶ τῶν ἄλλων ὡς ἑκάστῃ ξυνέβη.

(Ἀθηναῖοι χαλεπώτερον ἄρχουσιν οὐκ ἄνευ αἰτίας τῶν ξυμμάχων)

ϟθ΄. Αἰτίαι δὲ ἄλλαι τε ἦσαν τῶν ἀποστάσεων, καὶ μέγισται, αἱ τῶν φόρων καὶ νεῶν ἔκδειαι, καὶ λειποστράτιον, εἴ τῳ ἐγένετο. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι ἀκριβῶς ἔπρασσον, καὶ λυπηροὶ ἦσαν, οὐκ εἰωθόσιν οὐδὲ βουλομένοις ταλαιπωρεῖν προσάγοντες τὰς ἀνάγκας. 2. ἦσαν δέ πως καὶ ἄλλως οἱ Ἀθηναῖοι οὐκέτι ὁμοίως ἐν ἡδονῇ ἄρχοντες, καὶ οὔτε ξυνεστράτευον ἀπὸ τοῦ ἴσου, ῥᾴδιόν τε προσάγεσθαι ἦν αὐτοῖς τοὺς ἀφισταμένους. 3. ὧν αὐτοὶ αἴτιοι ἐγένοντο οἱ ξύμμαχοι· διὰ γὰρ τὴν απόκνη-

---

ὁμολογεῖν ἐστὶ τὸ συμφωνεῖν. (Αὐγ.) — Ἐπολέμησαν] οἱ Ἀθηναῖοι δηλονότι. (λ. Αὐγ.) — Παρεστήσαντο] ἐδούλωσαν. (λ. Αὐγ.) — 2. Παρὰ τὸ καθεστηκός] παρὰ τὸ νόμιμον καὶ πρέπον· ἐλεύθεροι γὰρ ἦσαν οἱ Ἕλληνες τότε. — 3. Ἑκάστῃ ξυνέβη] ἀπὸ κοινοῦ, ἐδουλώθη.

ϟθ΄. 5. Ἔκδειαι] ἔκδειαι ἑκούσιον, ἔνδειαι ἀκούσιον. Ἄλλως· ἔκδειαι, οὐκ ἔνδειαι· τουτέστιν ἀπολείψεις, ἀτέλειαι. — Λειποστράτιον] τὸ μὴ θέλειν στρατεύεσθαι. — 6. Ἀκριβῶς ἔπρασσον] ἀπῄτουν ἀνενδότως. (λ. Αὐγ.) — 7. Οὐκ εἰωθόσιν] τοῖς Ἕλλησιν. (λ. Αὐγ.) — 9. Οὐκέτι ὁμοίως ἐν ἡδονῇ ἄρχοντες] ὡς ἐν ἀρχῇ μετὰ τὸν Παυσανίαν, ἀλλ' ὡς ἄρχοντες δουλικῶς ἐχρῶντο τοῖς συμμάχοις. τὸ δὲ ἐν ἡδονῇ, ἀντὶ τοῦ ἱλαρότητι. — 11. Προσάγεσθαι] δουλοῦν. (λ. Αὐγ.) — 12. Διὰ γὰρ τὴν ἀπόκνησιν] τὴν ἀναβολήν. (λ. Αὐγ.) τὴν

Πρώτη. C. πρώτους, et η s. ους eras.

Αὕτη πόλις. Articulum si desideres, vid. I. 1. p. 196.

Καθεστηκός. E. εἰκός.

Ἔπειτα δέ. Chr. ἔπειτα δή.

Ὡς. Chr. ὧν.

Cap. XCIX. Ἄλλαι τε. Τε om. D. I.

Ἔκδειαι. Cod. Bas. Gr. D. I. Ar. Chr. marg. Steph. ἔνδειαι, in Gr. et D. tamen etiam altera scriptura adnotata. Dan. ἔκδειαι, et supra ἔνδειαι a rec. man. Vid. not. Statim Tus. male λιποστράτιον.

Εἴ τῳ. Mosqu. Ar. Chr. Dan. εἴ τι.

Προσάγοντες. Cass. Aug. C. F. Reg. (G.) H. Vat. It. cod. Bas. Gr. D. I. προσαγαγόντες, quod ab Haack. receptum iure rursus sprevit Bekk.; significaret enim *quum coegissent*, quum dicendum sit *quum cogerent*.

2. Ἐν ἡδονῇ. Ἐν deest Ar. Chr. Dan.

Ῥᾴδιόν τε προσάγεσθαι ἦν αὐτοῖς. C. ῥᾴδ. δὲ ἦν αὐτοῖς προσάγ.

3. Οἱ ξύμμαχοι. Οἱ s. v. al. man. H. om. Vat.

σιν ταύτην τῶν στρατειῶν οἱ πλείους αὐτῶν, ἵνα μὴ ἄπ᾽ οἴκου ὦσι, χρήματα ἐτάξαντο ἀντὶ τῶν νεῶν τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα φέρειν· καὶ τοῖς μὲν Ἀθηναίοις ηὔξετο τὸ ναυτικὸν ἀπὸ τῆς δαπάνης, ἣν ἐκεῖνοι ξυμφέροιεν, αὐτοὶ δὲ, ὁπότε ἀποσταῖεν, ἀπαράσκευοι καὶ ἄπειροι ἐς τὸν πόλεμον καθίσταντο.

(Μάχη ἐν Εὐρυμέδοντι. Θάσιοι ἀφίστανται. Ἀποικία πέμπεται ἐς Ἐννέα ὁδούς.)

ϱ΄. Ἐγένετο δὲ μετὰ ταῦτα καὶ ἡ ἐπ᾽ Εὐρυμέδοντι ποταμῷ ἐν Παμφυλίᾳ πεζομαχία καὶ ναυμαχία Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμάχων πρὸς Μήδους, καὶ ἐνίκων τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἀμφότερα Ἀθηναῖοι, Κίμωνος τοῦ Μιλτιάδου στρατηγοῦντος, καὶ εἷλον τριήρεις Φοινίκων καὶ διέφθειραν τὰς πάσας ἐς [τὰς] διακοσίας. 2. χρόνῳ τε ὕστερον ξυνέβη Θασίους αὐτῶν ἀποστῆναι, διενεχθέντας περὶ τῶν ἐν

Ὀλ. οζ΄.
ἔτ. δ΄.
πρὸ Χρ
υξθ΄. (??)

Ὀλ. οη΄.
ἔτ. γ΄/δ΄.
πρὸ Χρ
υξε΄.

αἰτίαν ἐπιφέρει· διὰ τὸν ὄκνον τοῦ στρατεύεσθαι. — 2. Ἀπ᾽ οἴκου ὦσιν] ἀποδημήσωσι τῆς πατρίδος. (λ. Αὐγ.) — Τὸ ἱκνούμενον] τὸ ἀρκοῦν εἰς περιποίησιν τῶν νεῶν. (λ. Αὐγ.) Ἄλλως· τὸ φθάνον, τὸ ἐπιβάλλον ἑκάστῳ τιμήματι τῆς νεὼς καταβάλλειν. — 5. Αὐτοὶ δέ] ἤγουν οἱ σύμμαχοι. (λ. Αὐγ.) — † Ἀπαράσκευοι †] ἀδύνατοι. (λ. Αὐγ.) — 6. Καθίσταντο] ἐγένοντο. (λ. Αὐγ.)

ϱ΄. 10. Ἀμφότερα] πεζομαχίαν καὶ ναυμαχίαν. — 13. Θασίους] Θάσος νῆσος ἄντικρυς τῆς Θρᾴκης· ἀντιπέρας τῆς νήσου μέταλλά ἐστι χρυσοῦ. (Αὐγ.) — Διενεχθέντας] διαφορὰν σχόντας. — Περὶ τῶν — —] ἔλεγον γὰρ αὐτοῖς οἱ Ἀθηναῖοι παραχωρῆσαι τῶν

Ταύτην s. v. al. man. G.

Ἄπ᾽ οἴκου. Pal. et cod. Bas. *ἄποικοι*, quod placet Schneid. Lex. Gr. s. h. v. Vulgo (Haack. Bekk.) *ἀπ᾽ οἴκου*, quod cum Steph. *ἄπ᾽ οἴκου* (cf I, 7.) scribendum, et sic non spernendum videtur. Cf. not.

Τὸ ἱκνούμενον. *Τό* om. B.

Ἄπειροι. E Cass. Aug. Pal. It. Vat. H. Bas. cod. Laur. ductum. Assentiuntur etiam C. F. G., sed in his $\overline{o}$ s. *ει.* In Reg. (?) super vulg. *ἄποροι* scripsit rec. man. Valla vulg. script. sequitur, quam Haack. retinuit, Bekk. immutavit.

Cap. C. *Ἐγένετο δὲ — διακοσίας.* „Dion. Hal. (p. 840).“ WASS.

Ἐπ᾽ Εὐρυμέδοντι. Mosqu. *ὑπ᾽ Εὐρυμ.*

Παμφυλίᾳ. H. *Παφυλίᾳ.*

Καὶ ναυμαχία om. E.

Ἐς διακοσίας. Reg. (G.) H. Vat. It. Laur. *ἐς τὰς διακοσίας*, uti Xenophon dicere non dubitaret, Thucydides dubitaret; nam diversi sunt loci I. 1. p. 201. tractati. Vid. Krüg. l. l. p. 303.

2. *Χρόνῳ τε.* Ita Cass. Aug. Cl. F. Pal. It. Vat. G. cod. Bas. Bekk. pro *χρόνῳ δέ.* Vid. I. 1. p. 291. et Ind. in *τε.*

Θασίους. Reg. *Θασσίους.* Vid. I. 2. p. 342.

Περὶ τῶν ἐν τῇ ἀντιπέρας Θρᾴ-

τῇ ἀντιπέρας Θρᾴκῃ ἐμπορίων καὶ τοῦ μετάλλου, ἃ ἐνέμοντο. καὶ ναυσὶ μὲν ἐπὶ Θάσον πλεύσαντες οἱ Ἀθηναῖοι, ναυμαχίᾳ ἐκράτησαν, καὶ ἐς τὴν γῆν ἀπέβησαν.

ἐν τῷ αὐτῷ ἐνιαυτῷ. 3. ἐπὶ δὲ Στρυμόνα πέμψαντες μυρίους οἰκήτορας αὐτῶν καὶ τῶν ξυμμάχων ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, ὡς οἰκιοῦντες τὰς τότε καλουμένας Ἐννέα ὁδούς, νῦν δὲ Ἀμφίπολιν, τῶν μὲν Ἐννέα ὁδῶν αὐτοὶ ἐκράτησαν, ἃς εἶχον Ἠδωνοί· προελθόντες δὲ τῆς Θρᾴκης ἐς μεσόγειαν, διεφθάρησαν ἐν Δραβήσκῳ τῇ Ἠδωνικῇ ὑπὸ τῶν Θρᾳκῶν † ξυμπάντων †, οἷς πολέμιον ἦν τὸ χωρίον αἱ Ἐννέα ὁδοὶ κτιζόμενον.

ἐμπορίων καὶ τῶν μετάλλων, καὶ οὐκ ἠβούλοντο. — 1. Ἀντιπέρας] παροξυτόνως· ὄνομα γάρ ἐστι θηλυκὸν γενικῆς πτώσεως σύνθετον. — Ἃ ἐνέμοντο] σημείωσαι περὶ τῶν μετάλλων, ὅτι καὶ Θουκυδίδης ἐν Θάσῳ ταῦτα γιγνώσκει, πλὴν ὅτι ἐν τῇ ἀντιπέρας λέγει· ταῦτα οἱ Θάσιοι ἐνέμοντο. (λ. Αὐγ.) — 3. Ἀπέβησαν] ναυτικῷ δηλονότι στρατῷ. — 4. Ἐπὶ δὲ Στρυμόνα] ποταμὸς Ἀμφιπόλεως. λέγει δὲ νῦν αὐτὴν τὴν πόλιν. — 5. Ὡς οἰκειοῦντες] οἰκειούμενοι, ἰδιοποιοῦντες. (λ. Αὐγ.) — 7. Ἀμφίπολιν] Ἀμφίπολις εἴρηται διὰ τὸ περιῤῥέεσθαι αὐτὴν ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ.

χῃ ἐμπορίων. In m. τῇ aberat, sed rec. man. addidit. Gr. D. I. Laur. E. ἐν τῇ om., in Gr. tamen ἐν ante Θρᾴκῃ inter vers. adscriptum, in D. marg. al. man. τῆς. Vind. περὶ τῶν ἀντιπέραν Θρᾴκης. Θρᾴκης etiam D. I. Dan. περὶ τῇ ἀντιπέρας Θρᾴκῃ.

Θάσον. Reg. (G.) Mosqu. Dan. Θάσου. Utrumque aeque probum. It. Θᾶσον, male.

3. Στρυμόνα. Reg. (G.) H. I. Ar. Στρυμμόνα. m. Στρύμμονα. Cf. cap. 98.

Αὐτῶν. Ita Cass. Aug. Pal. Reg. Gr. Vind. m. pro αὑτῶν. Cf. c. 104. et Farr. discrep. script.

Ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους om. F.

Οἰκιοῦντες. Recepit hoc Gottleb. e Cass. Aug. (sed in eo a correct., nam prim. man. scripserat οἰκειοῦντες) Pal. (sup. ras.) It. Vat. Reg. Gr. Laur. Ar. Chr. Mosqu. (in quo vulg. ad marg. adnotatum) Vall. et Parisinis omnibus praeter B. Antea οἰκειοῦντες. Vid. not.

Ἠδωνοί. Alibi semper apud Thucydidem Ἤδωνες seu Ἠδῶνες. Vid. I. 2. p. 339.

Προελθόντες. Ar. Chr. Dan. προσελθόντες. H. D. I. προελθόντας.

Διεφθάρησαν. C. διέφθειραν, sed αρησαν s. ειραν al. man.

Δραβήσκῳ. Cod. Bas. cum Vat. Δραμήσκῳ. Reg. (G.) H. Δραμίσκῳ. F. Laur. Δραβίσκῳ. Vid. I. 2. p. 379.

Ἠδωνικῇ. Ar. Ἰδωνικῇ.

Ξυμπάντων. Bene coniiciunt ξύμπαντες, quod Vall. et Diod. agnoscunt. Vid. not.

(Σεισμὸς ἐν Σπάρτῃ καὶ ἀπόστασις Εἱλώτων. Θάσος ἐκπολιορκεῖται.)

ρα'. Θάσιοι δὲ νικηθέντες μάχαις, καὶ πολιορκούμενοι Λακεδαιμονίους ἐπεκαλοῦντο, καὶ ἐπαμῦναι ἐκέλευον ἐςβαλόντας ἐς τὴν Ἀττικήν. 2. οἱ δὲ ὑπέσχοντο μὲν κρύφα τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἔμελλον· διεκωλύθησαν δὲ ὑπὸ τοῦ γενομένου σεισμοῦ, ἐν ᾧ καὶ οἱ Εἵλωτες αὐτοῖς καὶ τῶν περιοίκων Θουριᾶταί τε καὶ Αἰθαιῆς ἐς Ἰθώμην ἀπέστησαν. πλεῖστοι δὲ τῶν Εἱλώτων ἐγένοντο οἱ τῶν παλαιῶν Μεσσηνίων τότε δουλωθέντων ἀπόγονοι· ᾗ καὶ Μεσσήνιοι ἐκλήθησαν οἱ πάντες. 3. πρὸς

Ολ. οη'
ἔτ. δ'.
πρὸ Χρ.
υξε'.

ρα'. Θάσιοι δὲ νικηθέντες] πάλιν † τὰ † κατὰ τοὺς χρόνους ἀκολουθῶν, μετέβη ἐπὶ τοὺς Θασίους, μεταξὺ τάξας τὰ τῆς Ἀμφιπόλεως. — 2. Ἐπαμύνειν] τέως γὰρ φίλοι ἦσαν. — 5. Οἱ Εἵλωτες] Ἕλος πόλις τῆς Λακωνικῆς, ἧς οἱ πολῖται ἐκαλοῦντο Εἵλωτες. οἱ οὖν Λακεδαιμόνιοι, διὰ τὸ ἀεὶ διαφόρους εἶναι ἀλλήλοις, τοὺς δούλους αὐτῶν ἐκάλουν Εἵλωτας κατὰ ἀτιμίαν καὶ ὕβριν. — 9. Ἧι] τὸ ᾗ ἀντὶ τοῦ καθὸ, διό. (Αὐγ.) —

Cap. CI. *Μάχαις.* Gr. *μάχῃ,* et supra *μάχαις.* *Μάχῃ* etiam D. I. Laur. E. Mosqu. Ar. Chr. Dan.

Ἐπαμῦναι. Ita recte Aug. Cl. Pal. It. Bekk. In Cass. Reg. Vat. Gr. *ἐπαμύναι.* (In G. tamen *ε̅ι̅ν̅* s. *α̅ι̅* al. man.) Alterutrum etiam in C. H. I. Vulgo (et Haack.) *ἐπαμύνειν.*

Ἔμελλον. E. *ἐκέλευον.*

Εἵλωτες. Aug. *Εἴλωτες.* Ita saepe in hoc vocab. cf. Praefat. ad Herm.

Περιοίκων. Pal. C. (in quo *ε̅ρ̅ι̅* s. *α̅ρ̅*) Gr. D. I. Laur. E. Vind. Mosqu. (in quo ad marg. *γρ. περιοίκων*) m. Ar. Chr. Dan. *παροίκων.* Non addicit usus loquendi in rebus quidem Laconicis. Cf. Duk. ad VIII, 22.

Θουριᾶται. Male coniiciunt *Θυρεᾶται.* Vid. I. 2. p. 196.

Αἰθαιῆς. Male vulgo *Αἰθεεῖς,* et peius Vat. It. *Αἰθνεεῖς,* Vind. *Ἐθεεῖς,* Gr. *Αἰθ:εῖς.* Bene Steph. Byz. in *Αἰθαία* atque Tus. *Αἰθαιεῖς,* Valla *Aethaeenses.* Cf. I. 2. p. 197.

Ἐς Ἰθώμην. Gr. Vind. Mosqu. m. Ar. Chr. *ἐπὶ Ἰθώμην.* D. E. *ἐπὶ Θώμην.*

Πλεῖστοι δέ. Gr. *πλεῖστοι δὲ καί.*

Μεσσηνίων — Μεσσήνιοι. Per unum *ν̅* scribunt Cass. Aug. Cl. Reg. (G.) Gr. D. I. E. Ar. Sed non alibi sic apud Thucydidem. Vid. Bekk. hic et nos I. 2. p. 531.

Τότε δουλωθέντων. Mosqu. Ar. Chr. Dan. m. *δουλωθέντων τότε.* B. om. *τότε.* Stephanus malit *ποτέ*, quod sane speciosum, ut Demosth. Lept. §. 53. Ubi vere Wolfius: „*Τότε* accipiendum *illo tempore*, h. e. *insigni*, *noto omnibus*, ne quis *ποτέ* emendet.“ Ita hic *antiquo illo tempore.* Cf. Krüg. l. l. p. 297. et infra VIII, 62.

Ἧι καί. Gr. I. *οἱ* (*οἳ*) *καί.* Tus. *οἳ καί*, et praeterea prius *δουλωθέντες* pro *δουλωθέντων.*

Πάντες. F. *ἅπαντες.*

'Ολ. οθ'. ἔτ. α'/β'. πρὸ Χρ. υξγ'.

μὲν [οὖν] τοὺς ἐν Ἰθώμῃ πόλεμος καθειστήκει Λακεδαιμονίοις· Θάσιοι δὲ, τρίτῳ ἔτει πολιορκούμενοι, ὡμολόγησαν Ἀθηναίοις, τεῖχός τε καθελόντες, καὶ ναῦς παραδόντες, χρήματά τε ὅσα ἔδει ἀποδοῦναι αὐτίκα ταξάμενοι καὶ τὸ λοιπὸν φέρειν, τήν τε ἤπειρον καὶ τὸ μέταλλον ἀφέντες.

(Ἐν τῇ Ἰθώμης πολιορκίᾳ Ἀθηναῖοι Λακεδαιμονίοις διανεχθέντες τὴν αὐτῶν ξυμμαχίαν ἀφιᾶσι.)

'Ολ. οθ'. ἔτ. γ'/δ'. πρὸ Χρ. υξα'.

ρβ'. Λακεδαιμόνιοι δὲ, ὡς αὐτοῖς πρὸς τοὺς ἐν Ἰθώμῃ ἐμηκύνετο ὁ πόλεμος, ἄλλους τε ἐπεκαλέσαντο ξυμμάχους, καὶ Ἀθηναίους. οἱ δὲ ἦλθον, Κίμωνος στρατηγοῦντος, πλήθει οὐκ ὀλίγῳ. 2. μάλιστα δ' αὐτοὺς ἐπεκαλέσαντο, ὅτι τειχομαχεῖν ἐδόκουν δυνατοὶ εἶναι· τῆς δὲ πολιορκίας μακρᾶς καθεστηκυίας, τούτου ἐνδεᾶ ἐφαί-

1. *Ἐν Ἰθώμῃ*] *ἡ Ἰθώμη τῆς Μεσσηνιακῆς μοίρας ἦν. ἁλούσης οὖν τῆς Μεσσήνης, ὅσοι τῶν πέριξ ἀπέστησαν, ἐς Ἰθώμην ἀπέστησαν, ὡς ἐχθρὰν οὖσαν τῶν Λακεδαιμονίων.* — 4. *Ὅσα ἔδει*] *ἀναλωθέντα ἐν τῇ πολιορκίᾳ.* (*Αὐγ. Γ. Ῥοστγ.*)

ρβ'. Λακεδαιμόνιοι δέ] *ἀρχὴ τῆς διαφορᾶς τῶν Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων κατὰ τὸν Ἀριστείδην γ.* (*Αὐγ. Ῥοστγ.*) — 11. *Τῆς δὲ πολιορκίας*] *τὸ δέ ἀντὶ τοῦ γάρ.* — 12. *Τούτου*] *τοῦ*

3. *Μὲν οὖν.* Posterius deest Cass. Reg. (G.), sed in utroque rec. man. adscriptum, ut in m. Deest prorsus Aug. Pal. It. Vat. H. Et omittitur interdum ubi additum exspectes, ut cap. 110. bis. Vid. supra ad 62, 2.

Τρίτῳ. G. *γω*, i. e. $\gamma^{\iota\omega}$, seu *τρίτῳ*.

Τεῖχός τε. *Τε* om. I.

Χρήματά τε κ. τ. λ. Haec vulgo male ita distinguuntur, *χρήματά τε ὅσα ἔδει ἀποδοῦναι αὐτίκα, ταξάμενοι, καί.* Cf. not. Pro *ἀποδοῦναι* autem Ar. Dan. *παραδοῦναι.*

Μέταλλον. C. *μέταλον.*

Cap. CII. *Ὁ πόλεμος* om. F.

Οἱ δὲ ἦλθον. Ita Cass. Aug. C. F. Pal. Reg. (G.) H. pro *οἱ δ' ἦλθον.*

2. *Ἐπεκαλέσαντο.* Gr. *ἐκαλέσαντο.*

Τῆς δέ. Sic Cass. a correct. (fuerat enim *τοῖς δέ*) Cl. C. F. Reg. (G.) H. Gr. I. Vind. Ar. Chr. Dan. Mosqu. (sed in hoc ad marg. *γρ. τοῖς δέ*) Schol. marg. Steph. Tus., et substituit hoc scripturae *τοῖς δέ* Gottleb., a quo Bekk. nuper recessit. „Sed articulus hoc loco necessarius est.“ HAACK.

Ἐνδεᾶ. „Miretur quis hoc adiectivum *ἐνδεᾶ* absque ullo, quocum iungatur, substantivo, et fortasse scribendum *ἔνδεια* suspicetur; at ego illum adiectivi usum tanquam Thucydideum ex collatione cum quibusdam aliis agnosco.“ STEPH. Cf. Ind. s. *ἕτοιμα*, et not. ad I, 7.

νετο· βίᾳ γὰρ ἂν εἷλον τὸ χωρίον. 3. καὶ διαφορὰ ἐκ ταύτης τῆς στρατείας πρῶτον Λακεδαιμονίοις καὶ Ἀθηναίοις φανερὰ ἐγένετο. οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι, ἐπειδὴ τὸ χωρίον βίᾳ οὐχ ἡλίσκετο, δείσαντες τῶν Ἀθηναίων τὸ τολμηρὸν καὶ τὴν νεωτεροποιΐαν, καὶ ἀλλοφύλους ἅμα ἡγησάμενοι, μή τι, ἢν παραμείνωσιν, ὑπὸ τῶν ἐν Ἰθώμῃ πεισθέντες νεωτερίσωσι, μόνους τῶν ξυμμάχων ἀπέπεμψαν, τὴν μὲν ὑποψίαν οὐ δηλοῦντες, εἰπόντες δὲ ὅτι οὐδὲν προςδέονται αὐτῶν ἔτι. 4. οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἔγνωσαν οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίονι λόγῳ ἀποπεμπόμενοι, ἀλλά τινος ὑπόπτου γενομένου· καὶ δεινὸν ποιησάμενοι, καὶ οὐκ ἀξιώσαντες ὑπὸ Λακεδαιμονίων τοῦτο παθεῖν, εὐθὺς ἐπειδὴ ἀνεχώρησαν, ἀφέντες τὴν γενομένην ἐπὶ τῷ Μήδῳ ξυμμαχίαν πρὸς αὐτοὺς, Ἀργείοις τοῖς ἐκείνων πολεμίοις ξύμμαχοι ἐγένοντο· καὶ πρὸς Θεσσαλοὺς ἅμα ἀμφοτέροις οἱ αὐτοὶ ὅρκοι καὶ ξυμμαχία κατέστη.

(Ἰθώμης ἁλούσης Ἀθηναῖοι Μεσσηνίοις Ναύπακτον διδόασιν ἐνοικεῖν. Μεγαρῆς ξυμμαχίαν Ἀθηναίοις ποιοῦνται.)

'Ολ. πα'. ἔτ. β'. πρὸ Χρ. υνε'.

ργ'. Οἱ δ' ἐν Ἰθώμῃ δεκάτῳ ἔτει, ὡς οὐκέτι ἐδύ-

τειχομαχεῖν, τῆς τέχνης, δηλονότι. — 5. Ἀλλοφύλους ἅμα ἡγησάμενοι] ὅτι οἱ μὲν, Δωριεῖς, οἱ δὲ, Ἴωνες. — 10. Οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίονι λόγῳ] ἀλλ' ἐπὶ ὑποψίᾳ. μετὰ σπουδῆς γὰρ αὐτοὺς καλέσαντες, εὐτελῶς ἀπέπεμψαν. — 16. Ἀμφοτέροις] Ἀθηναίοις καὶ Ἀργείοις.

Βίᾳ γὰρ ἂν εἷλον τὸ χωρίον. E. *νίᾳ γὰρ ἀνεῖλον τὸ χ.* F. *βίᾳ γὰρ εἴχοντο χωρειαν.*

3. *Στρατείας.* C. F. Pal. Reg. (G.) *στρατιᾶς.*

Τὸ χωρίον om. D. I.

Δείσαντες. H. *δήσαντες.* G. *δεισάντων*, sed *τες* s. *ων* al. man.

Ἀλλοφύλους. C. *ἀλλοφύλλους.*

Παραμείνωσιν. Dan. *παραμένωσιν.*

Νεωτερίσωσι. C. *νεωτερήσωσι.* Marg. Steph. *νεωτεροποιήσωσι.* Ita etiam m., ubi supra script. *σωσι.* Idem verbum in Reg. adscriptum erat pro scholio.

Τὴν μέν. D. I. *τὴν μὲν οὖν.*

Οὐ δηλοῦντες. D. I. *μὴ δηλ.*

4. *Ἔγνωσαν* deest Reg. (G.) H. Vat. It., etiam Aug., sed in hoc a rec. man. in marg. adscriptum.

Καὶ οὐκ. Negandi particulam om. Gr.

Τοῦτο παθεῖν — Ἀργείοις. Lacuna in D.

Ἐπὶ τῷ Μήδῳ. Cl. *ἐν τῷ Μήδῳ.* E. *ἐπὶ τῷ δημῳ.* m. verba ita collocat, *τὴν ἐπὶ τῷ Μήδῳ γενομένην.*

Ὅρκοι om. E.; *καί*, quod sequitur, G.

ναντο ἀντέχειν, ξυνέβησαν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, ἐφ' ᾧ τε ἐξίασιν ἐκ Πελοποννήσου ὑπόσπονδοι, καὶ μηδέποτε ἐπιβήσονται αὐτῆς· ἢν δέ τις ἁλίσκηται, τοῦ λαβόντος εἶναι δοῦλον. 2. ἦν δέ τι καὶ χρηστήριον τοῖς Λακεδαιμονίοις Πυθικὸν πρὸ τοῦ, τὸν ἱκέτην τοῦ Διὸς τοῦ Ἰθωμήτα ἀφιέναι. 3. ἐξῆλθον δὲ αὐτοὶ, καὶ παῖδες, καὶ γυναῖκες. καὶ αὐτοὺς Ἀθηναῖοι δεξάμενοι κατὰ ἔχθος ἤδη τὸ Λακεδαιμονίων, ἐς Ναύπακτον κατῴκισαν, ἣν ἔτυχον ᾑρηκότες νεωστὶ, Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν ἐχόντων.

4. Προσεχώρησαν δὲ καὶ Μεγαρῆς Ἀθηναίοις ἐς ξυμμαχίαν, Λακεδαιμονίων ἀποστάντες, ὅτι αὐτοὺς Κορίνθιοι περὶ γῆς ὅρων πολέμῳ κατεῖχον. καὶ ἔσχον Ἀθηναῖοι Μέγαρα καὶ Πηγὰς, καὶ τὰ μακρὰ τείχη ᾠκοδό-

---

ργ'. Ἀντέχειν] μάχεσθαι. (λ. Αὐγ.) — 2. Ἐφ' ᾧ τε ἐξίασιν] ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῷ ἐξιέναι. ἰδίωμα δὲ τοῦ Θουκυδίδου. — 4. Ἦν δέ τι καὶ χρηστήριον] αἰτίαν λέγει τοῦ μὴ ἀποκτεῖναι αὐτοὺς, δέκα ἔτη ποιήσαντας ἐν τῷ πολέμῳ. — 6. Ἰθωμήτα] Δωριστί. — 9. Ἔτυχον ᾑρηκότες] ἀντὶ τοῦ ἐκράτησαν. (λ. Αὐγ.) — 11. Προσεχώρησαν] προσῆλθον. οὐκ ἐβούλοντο γὰρ αὐτοῖς βοηθεῖν οἱ Λακεδαιμόνιοι. — 13. Περὶ γῆς ὅρων πολέμῳ κατεῖχον] ἐμάχοντο αὐτοῖς ἕνεκεν ὁρίων τῆς γῆς. (λ. Αὐγ.) — 14. Πηγάς] Πηγαὶ ἐμπό-

Cap. CIII. Ἐφ' ᾧ τε. Τε om. Laur. D., in m. a correct. profectum. Et adesse et abesse potest. Vid. Ind.

Ἐξίασι. Ante Steph. male ἐξιᾶσι.

Μηδέποτε. Gr. I. Mosqu. Ar. Chr. Dan. m. marg. Steph. μηκέτι, in I. tamen in marg. al. man. γρ. μηδέποτε, et in m. δέποτε supra script. „Μηκέτι minus placet ob vicinitatem οὐκέτι.“ WASS.

Αὐτῆς. Gr. αὐτοί.

2. Τοῦ Διός om. Gr., sed est adscriptum in imo marg.

Ἰθωμήτα. Pal. Ἰθώμητα. Chr. Ἰθωμήτου. „Si Thucydides postremam syllabam Dorice extulit, credibile est, eum idem sequutum in illa, quae praecedit, et scripsisse Ἰθωμάτα. Nam hoc est Doricum. Steph. Ἰθωμήτης — καὶ Δωρικῷ τρόπῳ Ἰθωμάτας. Et sic Paus. Messen. cap. 26. et 33.“ DUK. At terminatio primae declinationis etiam in aliis nominibus propriis exit in ᾱ (vid. I. 1. p. 231.), unde tamen de mediis syllabis nondum quidquam colligi potest.

3. Ἀθηναῖοι. Laur. οἱ Ἀθην.

Κατὰ ἔχθος. Ita recte Cass. Aug. C. F. Pal. G H. Gr. D. I. pro κατ' ἔχθος. Vid. IV, 1. VII, 57. al.

Τὸ Λακεδαιμονίων. Gr. et D. τῶν Λακ. Male. Vid. not. In G. quidem τῶν, sed τό s. v.

Κατῴκισαν. Bas. κατῴκησαν.

Ἡιρηκότες. Vat. εἰρηκότες.

4. Μεγαρῆς. Hic quoque genuinum servavit Pal. recepit Bekk. Cf. Farr. script. discrep. Vulgo enim Μεγαρῆς.

Αὐτούς. C. F. αὐτοῖς. Mox pro ἔσχον Laur. εἶχον.

μησαν Μεγαρεῦσι τὰ ἀπὸ τῆς πόλεως ἐς Νίσαιαν, καὶ ἐφρούρουν αὐτοί. καὶ Κορινθίοις μὲν οὐχ ἥκιστα ἀπὸ τοῦδε τὸ σφοδρὸν μῖσος ἤρξατο πρῶτον ἐς Ἀθηναίους γενέσθαι.

(Ἐς Αἴγυπτον στρατεία.)

ρδ'. Ἰνάρως δὲ ὁ Ψαμμιτίχου, Λίβυς, βασιλεὺς Λιβύων τῶν πρὸς Αἰγύπτῳ, ὁρμώμενος ἐκ Μαρείας τῆς ὑπὲρ Φάρου πόλεως, ἀπέστησεν Αἰγύπτου τὰ πλέω ἀπὸ βασιλέως Ἀρταξέρξου· καὶ αὐτὸς ἄρχων γενόμενος, Ἀθηναίους ἐπηγάγετο. 2. οἱ δὲ (ἔτυχον γὰρ ἐς Κύπρον στρατευόμενοι ναυσὶ διακοσίαις αὐτῶν τε καὶ τῶν ξυμμάχων) ἦλθον, ἀπολιπόντες τὴν Κύπρον. Καὶ ἀναπλεύσαντες ἀπὸ θαλάσσης ἐς τὸν Νεῖλον, τοῦ τε ποταμοῦ κρατοῦντες, καὶ τῆς Μέμφιδος τῶν δύο μερῶν, πρὸς τὸ

Ὀλ. οϑ'.
ἔτ. $\frac{β}{γ}$.
πρὸ Χρ.
υξβ'.

ριον πλησίον Μεγάρων. — 1. Νίσαιαν] Νίσαια λιμὴν Μεγάρων. — 2. Αὐτοί] οἱ Ἀθηναῖοι. — Ἀπὸ τοῦδε] τοῦ τρόπου.

ρδ'. 7. Ὑπὲρ Φάρου] Φάρος νῆσος μικρὰ πρὸ τῆς Ἀλεξανδρείας. — Ἀπέστησεν] ἐποίησεν ἀποστῆναι. (λ. Αὐγ.) — 8. Ἄρχων] τῆς ἀποστάσεως δηλονότι. — 9. Ἐπηγάγετο] ἐπεσπάσατο, εἰς συμμαχίαν δηλονότι. (λ. Αὐγ.) — 11. Ἦλθον] ἀπῆλθον εἰς συμμαχίαν τοῦ Ἰνάρου. (λ. Αὐγ.) — 13. Καὶ τῆς Μέμφιδος] φασὶ γὰρ ὅτι τρία τείχη εἶχεν ἡ Μέμφις. τῶν οὖν δύο ληφθέντων, πρὸς τὸ τρίτον

Νίσαιαν. Aliis scriptoribus Νισαία est. Vid. I. 2. p. 235.

Κορινθίοις. F. Κορινθίους.

Cap. CIV. Ἰνάρως. Cass. Aug. Mosqu. Ἴναρος, ille etiam cap. 110. Ar. Chr. Ἰνάρος. Dubia scriptura. Vid. not. Tus. perperam Ἴναρχος.

Ψαμμιτίχου. Ita Cass. Aug. Cl. Pal. Vat. Reg. (G. Ψαμμιτίκου) Gr. E. Vind. Bekk. In D. Ψαμματίκου. Olim Ψαμμητίχου. „Ψαμμίτιχος, ut hic quidam scripti, saepe etiam Herodotus, Diodor. Sic I, 42. IV, 415. et Schol. Aristoph. Plut. 178. At idem Nub. 397. Ψαμμήτιχος.“ DUK.

Λίβυς, βασιλεὺς Λιβύων. D. Λίβυς et βασιλ. om., atque Λυβίων scribit. Cod. Bas. Λίβυς, Λιβύων βασιλεύς.

Αἰγύπτῳ. E. Αἰγύπτου.

Μαρείας. Pal. Καρίας. F. marg. Steph. Μαρίας. Male. Vid. I. 2. p. 492.

Ἀπέστησεν. C. G. ἀπέστησαν, sed in C ε̄ s. ᾱ.

Αἰγύπτου. C. F. ἀπ' Αἰγ. In Reg. (G.) Laur. Αἰγ. deest, sed adscriptum man. rec.

Ἀρταξέρξου. C. Laur. Ἀρτοξέρξου, quod Bekkerus recepit. Cf. I, 137. IV, 50. VIII, 5. ut Intt. Xenoph. ad Anab. I, 1, 1.

2. Γάρ deest Ar.

Αὐτῶν e Cass. Aug. Cl. Pal. Reg. Gr. m. pro αὑτῶν. Cf. cap 100.

Ἀπὸ θαλάσσης. Gr. ἀπὸ τος (f. τῆς) θαλάσσης. Reg. (G.) ἐπὶ θαλ., et ex emendat. man. rec. ἀπὸ θαλ.

τρίτον μέρος, ὃ καλεῖται Λευκὸν τεῖχος, ἐπολέμουν. ἐνῆσαν δὲ αὐτόθι Περσῶν καὶ Μήδων οἱ καταφυγόντες, καὶ Αἰγυπτίων οἱ μὴ ξυναποστάντες.

(Μάχαι ἐν Ἁλιαῖς, ἐπὶ Κεκρυφαλείᾳ, ἐπ' Αἰγίνῃ, Αἰγίνης πολιορκία, δύο μάχαι ἐν τῇ Μεγαρίδι.)

Ὀλ. π΄. ἔτ. γ΄. πρὸ Χρ. υνη΄.

ρε΄. Ἀθηναίοις δὲ ναυσὶν ἀποβᾶσιν ἐς Ἁλιᾶς, πρὸς Κορινθίους καὶ Ἐπιδαυρίους μάχη ἐγένετο· καὶ ἐνίκων Κορίνθιοι. καὶ ὕστερον Ἀθηναῖοι ἐναυμάχησαν ἐπὶ Κεκρυφαλείᾳ Πελοποννησίων ναυσί· καὶ ἐνίκων Ἀθηναῖοι.

ἐν τῷ αὐτῷ ἐνιαυτῷ.

2. πολέμου δὲ καταστάντος πρὸς Αἰγινήτας Ἀθηναίοις, μετὰ ταῦτα ναυμαχία γίγνεται ἐπ' Αἰγίνῃ μεγάλη Ἀθηναίων καὶ Αἰγινητῶν, καὶ οἱ ξύμμαχοι ἑκατέροις παρῆσαν· καὶ ἐνίκων Ἀθηναῖοι, καὶ ναῦς ἑβδομήκοντα λαβόντες αὐτῶν, ἐς τὴν γῆν ἀπέβησαν, καὶ ἐπολιόρκουν, Λεωκράτους τοῦ Στροίβου στρατηγοῦντος. 3. ἔπειτα Πελοποννήσιοι ἀμύνειν βουλόμενοι Αἰγινήταις, ἐς μὲν

ἡ μάχη ἐγίγνετο. λευκὸν δὲ ἐκαλεῖτο, ὡς τῶν ἄλλων μὲν ἀπὸ πλίνθων ἐσκευασμένων, ἐκείνου δὲ ἀπὸ λίθων. — 2. Αὐτόθι] ἐν τῷ Λευκῷ τείχει. (λ. Αὐγ.) — 3. Οἱ μὴ ξυναποστάντες] τῷ Ἰνάρῳ. (λ. Αὐγ.)

ρε΄. Ἐς Ἁλιάς] Ἁλιαὶ ὀξυτόνως πόλις Πελοποννήσου περὶ Τροιζῆνα, τῆς Ἀργολικῆς μοίρας. — Πρὸς Κορινθίους] διὰ τὴν ἀπόστασιν τῶν Ἐπιδαυρίων πρὸς Κορινθίους. (λ. Αὐγ.) — 6. Ἐπὶ Κεκρυφαλείᾳ] νῆσος αὕτη περὶ τὰ δυτικὰ τῆς Πελοποννήσου. — 8. Πολέμου δὲ] οὗτος διὰ τὰ ἀγάλματα πρὸ τῶν Μηδικῶν ἤρξατο. — 9. Ναυμαχία] αὕτη ἡ ναυμαχία μετὰ τὰ Μηδικά. — 12. Αὐτῶν] τῶν Αἰγινητῶν δηλονότι. — Ἐπολιόρκουν] τὴν Αἰγι-

---

Οἱ καταφυγόντες. Οἱ s. v. al. man. G.

Οἱ μὴ ξυναποστάντες. Particulam *μή* non agnoscunt Ar. Chr., margini tamen al. man. adscribitur. Gr. quoque inter vers. scriptam habet.

Cap. CV. *Ἁλιᾶς.* Ita scripsimus pro *Ἁλιάς*, quod in codd. mss. et edd. est. Nomen incolarum (qui *Ἁλιεῖς* Straboni et aliis vocantur, cf. I. 2. p. 221.) pro nomine regionis, quae *Ἁλιάς, άδος,* appellatur II, 56. IV, 45., uti urbs ipsa Halice, non *Ἁλιαί.* Similiter peccatum a librariis in *Δωριᾶς* cap. 107. et in *Ἑστιαιᾶς* cap. 114.

Καὶ ὕστερον. F. om. *καί.*

Κεκρυφαλείᾳ. Gr. E. Mosqu. Ar. Chr. Dan. *Κεκρυφαλίᾳ.* Quod ob aliorum scriptorum auctoritatem praeferendum videtur. Vid. I. 2. p. 222. D. *Κρυφαλείᾳ.* Statim *ναυσί* de. cod. Bas.

2. *Αἰγινήτας.* E., ut solet, *Αἰγινίτας*, et paulo post *Αἰγινιτῶν* et *Αἰγινίταις.*

Μεγάλη om. D.

Λεωκράτους. Pal. *Λεοκράτους.*

τὴν Αἴγιναν τριακοσίους ὁπλίτας, πρότερον Κορινθίων καὶ Ἐπιδαυρίων ἐπικούρους, διεβίβασαν, τὰ δὲ ἄκρα τῆς Γερανίας κατέλαβον. 4. καὶ ἐς τὴν Μεγαρίδα κατέβησαν Κορίνθιοι μετὰ τῶν ξυμμάχων, νομίζοντες ἀδυνάτους ἔσεσθαι Ἀθηναίους βοηθεῖν τοῖς Μεγαρεῦσιν, ἔν τε Αἰγίνῃ ἀπούσης στρατιᾶς πολλῆς, καὶ ἐν Αἰγύπτῳ· ἢν δὲ καὶ βοηθῶσιν, ἀπ᾽ Αἰγίνης ἀναστήσεσθαι αὐτούς. 5. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τὸ μὲν πρὸς Αἰγίνῃ στράτευμα οὐκ ἐκίνησαν, τῶν δ᾽ ἐκ τῆς πόλεως ὑπολοίπων οἵ τε πρεσβύτατοι καὶ οἱ νεώτατοι ἀφικνοῦνται ἐς τὰ Μέγαρα, Μυρωνίδου στρατηγοῦντος. 6. καὶ μάχης γενομένης ἰσοῤῥόπου πρὸς Κορινθίους, διεκρίθησαν ἀπ᾽ ἀλλήλων, καὶ ἐνόμισαν αὐτοὶ ἑκάτεροι οὐκ ἔλασσον ἔχειν ἐν τῷ ἔργῳ. 7. καὶ οἱ μὲν Ἀθηναῖοι, (ἐκράτησαν γὰρ ὅμως μᾶλλον,) ἀπελθόντων τῶν Κορινθίων, τροπαῖον ἔστησαν· οἱ δὲ Κορίνθιοι, κακιζόμενοι ὑπὸ τῶν ἐν τῇ πόλει πρεσβυτέρων, καὶ παρασκευασάμενοι ἡμέρας ὕστερον δώδεκα μάλιστα, ἐλθόντες ἀνθίστασαν τροπαῖον καὶ αὐτοὶ ὡς νικήσαντες. καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐκβοηθήσαντες ἐκ τῶν Με-

Ὀλ. π΄.
ἔτ. γ΄.
πρὸ Χρ.
υνζ.

ναν δηλονότι. — 2. Τὰ δὲ ἄκρα] λείπει τὸ, ὕστερον δέ. — 3. Γερανίας] Γερανία ἀκρωτήριόν ἐστι τῆς Μεγαρίδος, νεῦον εἰς τὴν μεσόγειαν καὶ ἐπίμηκες, καὶ ἀπὸ τοῦ σχήματος οὕτως ὀνομάζεται. — 6. Στρατιᾶς πολλῆς] τῶν Ἀθηναίων δηλονότι. — 15. Τροπαῖον ἔστησαν] διὰ τὸ ἀναχωρῆσαι τοὺς Κορινθίους. — 16. Κακιζόμενοι] ψεγόμενοι, ὅτι νέοι ὄντες ὑπὸ γερόντων ἡττήθησαν. — 17. Παρασκευασάμενοι] ὁπλισθέντες. — 18. Ἀνθίστασαν τροπαῖον] ἐναντίον τροπαῖον ἔστησαν. — 19. Ἐκβοήσαντες] μετὰ

3. *Διεβίβασαν.* D. *διεβήβασαν.*

Γερανίας Pal. It. Vat. marg. Steph. Schol. hic et cap. 107. Sic IV, 70. etiam Cass. Aug. et consentiunt alii scriptores. Vid. I. 2. p. 237. Vulgatum (Haack. Bekk.) igitur *Γερανείας* correximus.

4. *Τοῖς Μεγαρεῦσιν.* Pro his cod. Bas. a pr. man. *αὐτοῖς*, sed emend. in *τοῖς Μεγαρ.*

Ἔν τε. Aug. Cl. *ἐν τῇ.*

Στρατιᾶς. D. *στρατείας.* Statim *πολλῆς* Valla non expressit.

Ἢν δὲ καί. *Καί* om. E.

Βοηθῶσιν. *Φοβηθῶσιν* se reperisse monet in marg. scrib. cod. Reg. Atque ita Pal. Laur. et E.

5. *Ἐκίνησαν.* Vind. *ἐνίκησαν*, errore iam cap. 50. notato.

6. *Γενομένης ἰσοῤῥόπου.* Chr. *ἰσοῤῥόπου γενομένης.*

Ἑκάτεροι. C. *ἕκαστοι.*

7. *Ὅμως μᾶλλον* aberat m., sed supra script. rec. man.

Κακιζόμενοι. D. I. *κομιζόμενοι.*

Ὕστερον s. v. al. man. H.

Ὡς νικήσαντες. Reg. *ὡς δῆθεν νικήσαντες.*

Ἐκβοηθήσαντες. Ita recte Cass. Aug. Cl. Pal. It. Vat. H. Ar. Chr. Dan. marg. Steph. In Bas.

γάρων, τούς τε τὸ τροπαῖον ἱστάντας διαφθείρουσι, καὶ τοῖς ἄλλοις ξυμβαλόντες ἐκράτησαν.

(*Κορινθίων μέγα πάθος μετὰ τὴν δευτέραν μάχην.*)

ρς'. Οἱ δὲ, νικώμενοι ὑπεχώρουν· καί τι αὐτῶν μέρος οὐκ ὀλίγον, προςβιασθὲν καὶ διαμαρτὸν τῆς ὁδοῦ, ἐςέπεσεν ἔς του χωρίον ἰδιώτου, ᾧ ἔτυχεν ὄρυγμα μέγα περιεῖργον, καὶ οὐκ ἦν ἔξοδος. 2. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι γνόντες, κατὰ πρόςωπόν τε εἶργον τοῖς ὁπλίταις, καὶ περιστήσαντες κύκλῳ τοὺς ψιλοὺς, κατέλευσαν πάντας τοὺς ἐςελθόντας. καὶ πάθος μέγα τοῦτο Κορινθίοις ἐγένε-

---

βοῆς ἐξελθόντες. — 2. Ξυμβαλόντες] συμπεσόντες εἰς μάχην.

ρς'. Οἱ δέ] οἱ Κορίνθιοι. (λ. Αὐγ.) — Αὐτῶν] τῶν Κορινθίων. (λ. Αὐγ.) — 4. Προςβιασθέν] μετὰ βίας ἀπεληλαθέν. (λείπ. Αὐγ.) — 5. Ἐςέπεσεν ἔς του χωρ. ἰδιώτ.] τὸ ἑξῆς, εἴς τινος ἰδιώτου χωρίον, οὐχὶ δὲ δημόσιον χωρίον, ἀλλ' ἰδιωτικὸν, [περικλεῖον τοὺς ἐμβάντας. (λ. Αὐγ.)] — 6. Καὶ οὐκ ἦν ἔξοδος] τοῖς ἐμβᾶσι, διὰ τοῦ ἄλλου μέρους δηλονότι, καθ' ὃ μέρος εἰςῆλθον. — 7. Εἶργον] ἐκώ-

cod. ἐκβοητήσαντες ab emendat. ex ἐκβοήσαντες. Vulgo ἐκβοήσαντες. Verissime Dukerus: „Ἐκβοηθεῖν, ἐπιβοηθεῖν et alia cum βοηθέω et praepositione composita hoc sensu satis usitata sunt. Sed vix credo, vel simplex βοάω vel alia ex hoc et praepositione composita ea significatione, quam hic locus postulat, apud probatos scriptores inveniri. Nec magis puto huic loco convenire ἐκβοήσαντες, quam si quis cap. 107. pro ἐβοήθησαν ἐπ' αὐτούς velit dicere ἐβόησαν ἐπ' αὐτούς.“ Et Gottleberus: „Apud Diodor. quidem l. XIII. p. 730. fere ut hic ἐκβοήσας ἐπὶ τὸν τόπον. Sed Wessel. veram lectionem ἐκβοηθήσας putat, quae e compendio scribendi corrupta sit, provocans ad h. l., ubi cum Dukero defendit ἐκβοηθήσαντες.“

Τὸ τροπαῖον. Articulus male deest Mosqu. Ar. Chr. Dan.

Ξυμβαλόντες. Laur. ξυμβάλλοντες.

Cap. CVI. *Καί τι αὐτῶν μέρος.* Cl. καὶ αὐτῶν τι μέρος. C. Pal. Vat. καί τι αὐτῶν τι μέρος. H. Gr. D. I. καί τοι (seu καίτοι) αὐτῶν τι μέρος. Reg. (G.) και τοιαυτων τι μέρος.

Ἐςέπεσεν. Chr. ἐπέπεσεν. Cod. Bas. a correct. ἐνέπεσεν.

Ἔς του χωρίον ἰδιώτου. Cl. C. Gr. marg. Steph. ἔς τι χ. ἰδ. At non dissimile ἐς τῶν ἐκείνων τι χωρίων cap. 45., ubi vid. Cl. in marg. ἐς τοῦ. Vasc. ἔς που.

2. *Τε* om. Reg. (G.) Statim Bekk. εἶργον, ut solet, hic fortassis rectius. Cf. de Art. crit. ap. Thuc. c. 12.

Κατέλευσαν. Pal. Vat. κατέλυσαν.

Ἐςελθόντας. Ita recte C. Bekk. pro εἰςελθ.

Μέγα τοῦτο. C. F. D. E. marg. Steph. τοῦτο μέγα. Quem ordinem I, 55. aliique loci I. 1. p. 196. laudati commendant.

Κορινθίοις. Praefigunt vulgo articulum, quem cum Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. It. Vat. Reg. (G.)

το. τὸ δὲ πλῆθος ἀπεχώρησεν αὐτοῖς τῆς στρατιᾶς ἐπ' οἴκου.

(Ἀθηναῖοι τὰ μακρὰ τείχη ἄρχονται οἰκοδομεῖν, καὶ Λακεδαιμονίοις ἐς Φωκέας στρατεύσασιν ἀντίοι γίγνονται ἐν τῇ Βοιωτίᾳ.)

ρζʹ. Ἤρξαντο δὲ κατὰ τοὺς χρόνους τούτους καὶ τὰ μακρὰ τείχη ἐς θάλασσαν Ἀθηναῖοι οἰκοδομεῖν, τό τε Φαληρόνδε καὶ τὸ ἐς Πειραιᾶ.

Ὀλ. πʹ.
ἔτ. γʹ/δʹ.
πρὸ Χρ.
υνζ.

2. Καὶ Φωκέων στρατευσάντων ἐς Δωριᾶς, τὴν Λακεδαιμονίων μητρόπολιν, Βοιὸν καὶ Κυτίνιον καὶ Ἐρινεὸν, καὶ ἑλόντων ἓν τῶν πολισμάτων τούτων, οἱ Λακεδαιμόνιοι, Νικομήδους τοῦ Κλεομβρότου ὑπὲρ Πλειστοάνακτος τοῦ Παυσανίου βασιλέως, νέου ὄντος ἔτι, ἡγουμένου, ἐβοήθησαν τοῖς Δωριεῦσιν, ἑαυτῶν τε πεντακοσίοις καὶ χιλίοις ὁπλίταις, καὶ τῶν ξυμμάχων μυρίοις· καὶ τοὺς Φωκέας ὁμολογίᾳ ἀναγκάσαντες ἀποδοῦναι τὴν πόλιν, ἀπεχώρουν πάλιν. 3. καὶ κατὰ θάλασσαν μὲν αὐτοὺς, διὰ τοῦ Κρισαίου κόλπου εἰ βούλοιν-

ἐν τῷ
αὐτῷ
ἐνιαυτῷ.

λυον ἐξελθεῖν. (λ. Αὐγ.) — 1. Τὸ δὲ πλῆθος] τὸ σωθὲν τῶν Κορινθίων.

ρζ. 4. Τό τε Φαληρόνδε καὶ τὸ εἰς Πειραιᾶ] ἕως τοῦ Φαληρικοῦ καὶ ἕως τοῦ Πειραιῶς. — 6. Ἐς Δωριᾶς] Δωριᾶς Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ Δωριέας. — 7. Βοιὸν καὶ Κυτίνιον καὶ Ἐρινεόν] αὗται αἱ τρεῖς πόλεις περὶ τὸν Παρνασσόν εἰσι. — 8. Ἑλόντων] τῶν Φωκέων. — 14. Καὶ κατὰ θάλασσαν — —] τὸ ἑξῆς, καὶ αὐτοὺς, εἰ βούλοιντο περαιοῦσθαι κατὰ θάλασσαν, τοὺς Λακεδαιμονίους, ἔμελ-

cod. Bas. Laur. Bekk. omisimus.

Ἀπεχώρησεν. Reg. (G.) *ἀπεχώρησαν*, non male. Vid. not.

Αὐτοῖς τῆς στρατιᾶς. D. *αὐτῆς τῆς στρατείας.*

Cap. CVII. *Ἐς θάλασσαν Ἀθηναῖοι.* Hoc ordine verba leguntur Cass. Aug. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) cod. Bas. Bekk. Olim (et Haack.) *Ἀθηναῖοι ἐς θάλασσαν.* Gr. ante *Ἀθην.* addit *οἱ.*

Φαληρόνδε. Gr. *Φαληρόν τε.* Ita etiam I., sed *δέ* s. v. al. man.

Πειραιᾶ. Reg. *Πειρεᾶ.* Gr. *Πυραιᾶ.*

2. *Δωριᾶς.* Ita recte Cass. Aug. Pal. Cl. Gr. et edd. a Gottl. inde pro *Δωριάς.* Vid. I. 2. p. 299. Statim Gr. *τῶν* pro *τήν.*

Βοιόν. Cass. Aug. Pal. *Βυόν*, Mosqu. *Βιόν.* Cf. I. 2. p. 300. G. praemittit *καί*, sed eras.

Κυτίνιον. Reg. It. *Σκυτίνιον*, Vind. *Κτίνιον.* Malc. Vid. I. 2. p. 300.

Ἐρινεόν. Pal. *Ἐρίνεον*, alii nonnulli scriptores *Ἐρίνειον.* Vid. I. 2. p. 300.

Νικομήδους in marg. al. man., et statim *Κλεοβρότου* G.

Ὄντος ἔτι. C. F. *ἔτι ὄντος.*

Ἑαυτῶν. C. *ἑαυτοῦ.*

Ὁμολογίᾳ ἀναγκάσαντες. F. *ἀναγκάσ. ὁμολογίᾳ.*

3. *Κρισαίου.* Pro *Κρισσαίου*

το περαιοῦσθαι, Ἀθηναῖοι ναυσὶ περιπλεύσαντες ἔμελλον κωλύ[σ]ειν· διὰ δὲ τῆς Γερανίας οὐκ ἀσφαλὲς ἐφαίνετο αὐτοῖς, Ἀθηναίων ἐχόντων Μέγαρα καὶ Πηγὰς, πορεύεσθαι. δύςοδός τε γὰρ ἡ Γερανία, καὶ ἐφρουρεῖτο ἀεὶ ὑπὸ Ἀθηναίων· καὶ τότε ᾐσθάνοντο αὐτοὺς μέλλοντας καὶ ταύτῃ κωλύσειν. 4. ἔδοξε δ' αὐτοῖς ἐν Βοιωτοῖς περιμείνασι σκέψασθαι ὅτῳ τρόπῳ ἀσφαλέστατα διαπορεύσονται. τὸ δέ τι καὶ ἄνδρες τῶν Ἀθηναίων ἐπῆγον αὐτοὺς κρύφα, ἐλπίσαντες δῆμόν τε καταπαύσειν, καὶ τὰ μακρὰ τείχη οἰκοδομούμενα. 5. ἐβοήθησαν δὲ ἐπ' αὐτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι πανδημεὶ, καὶ Ἀργείων χίλιοι, καὶ τῶν ἄλλων ξυμμάχων ὡς ἕκαστοι· ξύμπαντες δὲ ἐγένοντο τετρακιςχίλιοι καὶ μύριοι. 6. νομίσαντες δὲ ἀπορεῖν ὅπη

λον οἱ Ἀθηναῖοι ναυσὶ κωλύσειν. — 2. Οὐκ ἀσφαλές] οὐκ ἀκίνδυνον. — † Ἐφαίνετο αὐτοῖς] ἀπὸ κοινοῦ τὸ περαιοῦσθαι †. — 4. Δύςοδος] δυςπόρευτος. — 7. Σκέψασθαι] βουλεύσασθαι. — 8. Ἄνδρες τῶν Ἀθηναίων] προδόται δηλονότι. — 9. Δῆμον] τὴν δημοκρατίαν. — 10. Ἐβοήθησαν δὲ ἐπ' αὐτοὺς] ἔδραμον μετὰ βοῆς κατ' αὐτῶν. — 13. Νομίσαντες δὲ ἀπορεῖν] νομίσαντες οἱ

ita recte Aug. Pal. It. Vat. Reg. Laur. Vind. Bekk. Vid. not. ad II, 69. et I. 1. p. 210.

Βούλοιντο. C. ἐβούλοιντο. D. βούλοντο.

Κωλύσειν. Cass. Aug. Cl. Pal. It. κωλύειν. Per se utrumque probum, sed sequitur statim μέλλοντας καὶ ταύτῃ κωλύσειν.

Διὰ δὲ τῆς Γερανίας. D. διὰ τῆς Τερανείας δέ, sed δέ s. v. al. man. Γερανίας rursus e Pal. It. Vat. receptum; nam vulgo Γερανείας et mox Γεράνεια. Vid. ad c. 105.

Ἀσφαλές. Ita Gr. ex emendat. supra scripta, pro ἀσφαλῶς, quod est in contextis.

Αὐτοῖς ἐφαίνετο. Laur. ἐφαίνετο αὐτοῖς.

Δύςοδός τε. Τε om. I. Add. Thom. Mag. s. δυςπρόςοδος.

Γάρ. Ar. Chr. Dan. γὰρ ἀεί.

Ταύτῃ. Cod. Bas. ταῦτα.

4. Περιμείνασι. Reg. παραμείνασι ex emendat. ead. man. supra scr., in verborum serie περιμείνασι.

Ὅτῳ τρόπῳ. E. οἵῳ τρόπῳ.

Τὸ δέ τι. Vat. It. Gr. τὸ δ' ἔτι. Male. Ut ὁ μέν τις, ita in neutro τὸ δέ τι, *partim vero quodammodo*, dicitur. Cf. I, 118. VII, 48.

Ἄνδρες τῶν. Pal. ἄνδρες τὴν δημοκρατίαν τῶν, ex interpretatione ad δῆμον pertinente.

Ἀθηναίων. Vind. Αἰγιναίων, et errore et recordatione verborum I, 67. Laur. τῶν Ἀθηναίων post ἐπῆγον αὐτούς collocat.

Κρύφα om. E.

Δῆμον. C. et e correct. cod. Bas. τὸν δῆμον, quod sane exspectes, ut τοῦ δήμου κατάλυσις habes §. 5. sed idem sine artic. VI, 27. Τέ, quod sequitur, om. D.

6. Ὅπη. Bas. cod. ab emendat. ὅποι.

διέλθωσιν, ἐπεστράτευσαν αὐτοῖς, καί τι καὶ τοῦ δήμου καταλύσεως ὑποψίᾳ. 7. ἦλθον δὲ καὶ Θεσσαλῶν ἱππῆς τοῖς Ἀθηναίοις κατὰ τὸ ξυμμαχικὸν, οἳ μετέστησαν ἐν τῷ ἔργῳ παρὰ τοὺς Λακεδαιμονίους.

(*Μάχαι ἐν Τανάγρᾳ καὶ ἐν Οἰνοφύτοις. Τὰ μακρὰ τείχη ἐπιτελεῖται. Αἴγινα λαμβάνεται. Πελοπόννησος περιπλεῖται.*)

ρή. Γενομένης δὲ μάχης ἐν Τανάγρᾳ τῆς Βοιωτίας, ἐνίκων Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι, καὶ φόνος ἐγένετο ἀμφοτέρων πολύς. 2. καὶ Λακεδαιμόνιοι μὲν, ἐς τὴν Μεγαρίδα ἐλθόντες, καὶ δενδροτομήσαντες, πάλιν ἀπῆλθον ἐπ' οἴκου διὰ Γερανίας καὶ ἰσθμοῦ· Ἀθηναῖοι δὲ δευτέρᾳ καὶ ἑξηκοστῇ ἡμέρᾳ μετὰ τὴν μάχην ἐστράτευσαν ἐς Βοιωτοὺς, Μυρωνίδου στρατηγοῦντος. 3. καὶ μάχῃ ἐν Οἰνοφύτοις τοὺς Βοιωτοὺς νικήσαντες, τῆς τε

Ὀλ. π΄. ἔτ. δ΄. πρὸ Χρ. υνϛ΄.

ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει.

Ἀθηναῖοι ἀπορεῖν τοὺς Λάκωνας. — 1. Τοῦ δημ. καταλ. ὑποψίᾳ ἦν] τοῖς Ἀθηναίοις δηλονότι. (λ. Αὐγ.) ὑπώπτευον, φησὶν, ὅτι τὴν δημοκρατίαν ἐβούλοντο καταλῦσαι. — 3. Μετέστησαν] μετετάξαντο. (λ. Αὐγ.) τοιοῦτοι γὰρ οἱ Θεσσαλοὶ, εὐχερεῖς τὸν τρόπον. — 4. Ἐν τῷ ἔργῳ] ἐν τῷ πολέμῳ. (λ. Αὐγ.)

ρή. 7. Ἐς τὴν Μεγαρίδα] γῆν δηλονότι. — 10. Δευτέρᾳ καὶ ἑξηκοστῇ ἡμέρᾳ] ἤγουν παρελθουσῶν ἡμερῶν ἑξήκοντα δύο. — Μετὰ τὴν μάχην] τὴν ἐν Τανάγρᾳ. — 12. Ἐν Οἰνοφύτοις] τὰ

Ἐπεστράτευσαν. Laur. B. Ald. Bas. ed. marg. Steph. *ἐπεστράτευον.*

Καί τι καί. Reg. (G.) H. Vat. It. cod. Bas. Gr. I. Tus. *καί τοι καί.* Male. Vid. not.

Ὑποψίᾳ. Vulgo *ὑποψία ἦν.* Sed *ἦν* deest Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Bas. Gr. B. D. I. Laur. E. Vind. m. Dan. et in reliquis tam impressis quam manu exaratis omnibus ante Steph. Pro *ὑποψία* autem Pal. It. Vat. *ὑποψίαι,* id est *ὑποψίᾳ.* Recte. Ita cap. 80. *ὥςτε μήτε ἀπειρίᾳ ἐπιθυμῆσαί τινα τοῦ ἔργου, μήτε ἀγαθὸν καὶ ἀσφαλὲς νομίσαντα.* Cf. I. 1. p. 277. Sic Tacitus Annal. I, 52. „Sed, quod largiendis pecuniis favorem militum quaesivisset, bellica quoque Germanici gloria, angebatur." *Ὑποψίᾳ* igitur receperunt Haack. et Bekk.

7. *Ἱππῆς.* Ita rursus Pal. Bekk. In B. C. *ἱππῆς* Vulgo *ἱππεῖς.* Cf. I. 1. p. 221.

Μετέστησαν. Ar. *κατέστ.*

Cap. CVIII. *Δὲ μάχης.* Laur. *δὲ τῆς μάχης.*

Λακεδαιμόνιοι. Gr. D. *οἱ Λακεδ.*

2. *Γερανίας.* Ita pro *Γερανείας* rursus Pal. Vid. cap. 105. E. *διά τε τῆς Γερανείας καὶ τοῦ ἰσθμοῦ.*

Ἑξηκοστῇ. H. *εἰκοστῇ,* et *ἑξη* s. *εἰ* al. man. *Εἰκοστῇ* etiam Vat.

Μετά. C. Mosqu. *κατά,* in hoc tamen *μετά* ad marg. G. *ματά,* ε s. *μα* al. man.

3. *Τοὺς Βοιωτούς.* *Τούς* deest Laur. m. Ar. Chr. Dan.

ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει.

χώρας ἐκράτησαν τῆς Βοιωτίας καὶ Φωκίδος, καὶ Ταναγραίων τὸ τεῖχος περιεῖλον· καὶ Λοκρῶν τῶν Ὀπουντίων ἑκατὸν ἄνδρας ὁμήρους τοὺς πλουσιωτάτους ἔλαβον· τά τε τείχη τὰ ἑαυτῶν τὰ μακρὰ ἐπετέλεσαν. 4. ὡμολόγησαν δὲ καὶ Αἰγινῆται μετὰ ταῦτα τοῖς Ἀθηναίοις, τείχη τε περιελόντες, καὶ ναῦς παραδόντες, φόρον τε ταξάμενοι ἐς τὸν ἔπειτα χρόνον. 5. καὶ Πελοπόννησον περιέπλευσαν Ἀθηναῖοι, Τολμίδου τοῦ Τολμαίου στρατηγοῦντος, καὶ τὸ νεώριον τὸ Λακεδαιμονίων ἐνέπρησαν, καὶ Χαλκίδα Κορινθίων πόλιν εἷλον, καὶ Σικυωνίους ἐν ἀποβάσει τῆς γῆς μάχῃ ἐκράτησαν.

(Τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἀθηναίων διαφθορά.)

ρθ'. Οἱ δ' ἐν τῇ Αἰγύπτῳ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ἐπέμενον, καὶ αὐτοῖς πολλαὶ ἰδέαι πολέμων κατέστη-

Οἰνόφυτα χωρίον τῆς Βοιωτίας. — 2. *Περιεῖλον*] *καθεῖλον.* — 7. *Ἐς τὸν ἔπειτα χρόνον*] *δίδοσθαι δηλονότι.* — 8. *Περιέπλευσαν*] *ἐπὶ βλάβῃ τῆς Πελοποννήσου.* — 10. *Χαλκίδα*] *Χαλκὶς Θράκης, Χαλκὶς Εὐβοίας, Χαλκὶς Σικελίας, Χαλκὶς Ἀκαρνανίας, ἣν νῦν λέγει.*

ρθ'. 13. *Πολλαὶ ἰδέαι πολέμων*] *διάφοροι πόλεμοι, οἷον ναυμαχίαι*

Τὰ ἑαυτῶν. Articulum non agnoscunt Laur. E. Vind. Mosqu. Ar. Chr. Dan. m. At cf. Matth. Gr. §. 276. Sic *τοὺς ψιλοὺς τοὺς σφῶν* VI, 64. *τὸ στράτευμα τὸ ἑαυτῶν* VI, 65.

Μακρά. Dan. *μικρά.*

Ἐπετέλεσαν. Ita Haack. et Bekk. ex Cass. Aug. Cl. C. It. Vat. H. Reg. (G. et F. *ἐπετέλησαν*) Bas. cod. Gr. I. Olim *ἀπετέλεσαν.* Per se utrumque eiusdem fere pretii. Vid. Ind. Similiter scriptura fluctuat VII, 2.

4. *Αἰγινῆται.* Olim *οἱ Αἰγιν.* Articulum cum Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) cod. Bas. Gr. m. Bekk. proscripsimus.

Τείχη τε. *Τε* deest Gr. D. Laur. E. At vid. c. 101. 117.

5. *Πελοπόννησον περιέπλευσαν.* Mosqu. *περιέπλ. Πελοπόνν.* In Gr. *παρέπλευσαν*, sed cum emendat. *περι* supra scripta.

Τολμίδου τοῦ Τολμαίου στρατηγοῦντος. E. Mosqu. m. Ar. Chr. *Τολμίδου στρατηγ. τοῦ Τολμαίου.* Laur. *τοῦ Τολμαίου* om. Pro *Τολμίδου* autem D. I. *Τολμήδου*, Gr. quidem *Τολμίδου*, sed cum *α* super *ου*, ut sit *Τολμίδα.*

Τὸ νεώριον τὸ Λακεδαιμονίων. Ita Aug. F. Pal. It. Vat. H. G. Gr. Vulgo *τὸ νεώρ. τῶν Λακεδαιμ.*, quod non deterius. Vid. not. Nostrum prior exhibuit Bekk.

Εἷλον. Gr. *εἶχον*, et pergit sic, *καὶ Σικυωνίων* (inter vers. *Σικυωνίους*) *ἐν ἀποβάσει τῆς μάχῃ γῆς ἐκρ.*

Cap. CIX. *Οἱ δ' ἐν τῇ* e Cass. Aug. Reg. (G.) Gr. D. E. Ar. Chr. vett. edd. Vulgo plene *δέ.*

Οἱ ξύμμαχοι. *Οἱ* om. G. (?)

Ἐπέμενον. Quod praemittebatur *ἔτι* delevimus moti auctoσαν. 2. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἐκράτουν τῆς Αἰγύπτου Ἀθηναῖοι· καὶ βασιλεὺς πέμπει ἐς Λακεδαίμονα Μεγάβαζον, ἄνδρα Πέρσην, χρήματα ἔχοντα, ὅπως, ἐς τὴν Ἀττικὴν ἐςβαλεῖν πεισθέντων τῶν Πελοποννησίων, ἀπ' Αἰγύπτου ἀπαγάγοι Ἀθηναίους. 3. ὡς δὲ αὐτῷ οὐ προὐχώρει, καὶ τὰ χρήματα ἄλλως ἀναλοῦτο, ὁ μὲν Μεγάβαζος καὶ τὰ λοιπὰ τῶν χρημάτων πάλιν ἐς τὴν Ἀσίαν ἐκομίσθη· Μεγάβυζον δὲ τὸν Ζωπύρου πέμπει, ἄνδρα Πέρσην, μετὰ στρατιᾶς πολλῆς. 4. ὃς ἀφικόμενος κατὰ γῆν τοὺς Αἰγυπτίους καὶ τοὺς ξυμμάχους μάχῃ ἐκράτησε, καὶ ἐκ τῆς Μέμφιδος ἐξήλασε τοὺς Ἕλληνας, καὶ τέλος ἐς Προςωπίτιδα τὴν νῆσον κατέκλησε· καὶ ἐπολιόρκει ἐν

καὶ πεζομαχίαι, καὶ νῖκαι καὶ ἧτται. — 2. Βασιλεύς] ὁ Ἀρταξέρξης. — 5. Οὐ προὐχώρει] τὰ κατὰ σκοπὸν οὐκ ἐγίγνετο. — 6. Ἄλλως] μάτην. — 8. Ἄνδρα Πέρσην] ἀεὶ ὡς τίμιον λαμβάνει τὸ ὄνομα τοῦ Πέρσου. — 10. Τούς τε Αἰγυπτίους] τοὺς ἀποστάντας καὶ τοὺς ξυμμάχους αὐτῶν, Ἀθηναίους. — 11. Ἐς Προςωπίτιδα] Προςωπῖτις ἐκαλεῖτο ἡ νῦν Νικίου. νῆσος δὲ οὖσα τότε, ἠπειρώθη ὑπὸ τοῦ Μεγαβάζου. — 12. Κατέκλεισε] τοὺς Ἀθηναίους. —

ritate Cass. Aug. Pal. C. F. G. H. Pal. It. Vat. H. G. Bas. cod. Gr. I. Bekk. In Laur. ἔτι ἔμενον. Pro ἐπέμενον Mosqu. ἐπόμενοι, ad marg. vero γρ. ἐπόμενοι.

2. *Γάρ* om. I.

Ἀθηναῖοι. Vulgo *οἱ Ἀθηναῖοι.* Sed sine *οἱ* Cass. Aug. Cl. C. It. Vat. H. Reg. Bas. cod. Gr. I. m. Bekk.

Τῶν Λακεδαιμονίων. Articulum ignorant F. Laur.

Ἀπ' Αἰγύπτου. Olim *καὶ ἀπ' Αἰγ.* Sed *καί* deest Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. Bas. Gr. I. Laur. Mosqu. Ar. Chr. Dan. vett. edd. Bekk.

3. *Προὐχώρει.* Ar. Chr. *προχώρει.*

Ἀναλοῦτο. C. *ἀναλοῦντο* G. *ἀνηλοῦτο* cum *ᾱ* sup. *η.* Utrumque Thucydideum. Vid. I. 1. p. 226.

Τῶν χρημάτων. *Τῶν* om. Cl.

Πάλιν abest Chr. In E. collocatur post *Ἀσίαν.*

Ἐκομίσθη petitum e Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Gr. marg. Steph. Bekk. Add. cap. 91. et 114. Vulgo *ἀνεκομίσθη*, quod per se non damnandum. Vid. I. 1. p. 197.

Μεγάβαζον — Ἕλληνας. „Schol. Aristoph. Avib. 484. *Μεγάβυζον.* [Et ita pro vulg. *Μεγάβαζον* Cass. Vat. It. Gr. Laur. Diod. Ctes. Herodot. Cf. not.] Idem om. *δέ* [ut D. I.] et habet *πολλῆς στρατιᾶς.* Abest ab eo etiam *μάχῃ* et *τῆς.*" WASS. In E. *κατὰ τὴν γῆν.* Ante *Αἰγυπτίους* olim inserebatur *τε*, quod cum Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. Vat. H. Reg. (G.) Gr. I. Haack. Bekk. delevimus.

4. *Προςωπίτιδα.* G. *Προσωπιδα*, et *τι* s. *πι.*

Κατέκλησε. Ita hic vel sine libris ob tot alios locos scribendum iudicavimus. Vid. I. 1. p. 213.

αὐτῇ ἐνιαυτὸν καὶ ἓξ μῆνας, μέχρι οὗ ξηράνας τὴν διώρυχα, καὶ παρατρέψας ἄλλῃ τὸ ὕδωρ, τάς τε ναῦς ἐπὶ τοῦ ξηροῦ ἐποίησε, καὶ τῆς νήσου τὰ πολλὰ ἤπειρον, καὶ διαβὰς εἷλε τὴν νῆσον πεζῇ.

(*Αἴγυπτος πάλιν δουλοῦται ὑπὸ Περσῶν. ἑτέρα Ἀθηναίων αὐτόθι ξυμφορά.*)

'Ολ. π'. ἔτ. δ'. πρὸ Χρ. υνς'.

ρι. Οὕτω μὲν τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα ἐφθάρη, ἓξ ἔτη πολεμήσαντα· καὶ ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν πορευόμενοι διὰ τῆς Λιβύης, ἐς Κυρήνην ἐσώθησαν, οἱ δὲ πλεῖστοι ἀπώλοντο. 2. Αἴγυπτος δὲ πάλιν ὑπὸ βασιλέα ἐγένετο, πλὴν Ἀμυρταίου τοῦ ἐν τοῖς ἕλεσι βασιλέως· τοῦτον δὲ διὰ μέγεθός τε τοῦ ἕλους οὐκ ἐδύναντο ἑλεῖν, καὶ ἅμα μαχιμώτατοί εἰσι τῶν Αἰγυπτίων οἱ ἕλειοι. 3. Ἰνάρως δὲ ὁ Λιβύων βασιλεὺς, ὃς τὰ πάντα ἔπραξε περὶ τῆς

---

4. *Πεζῇ*] διὰ πεζομαχίας.

ρι. Τὰ τῶν Ἑλλήνων — πράγματα ἓξ ἔτ. πολεμήσ.] ἤγουν οἱ Ἕλληνες οἱ ἐν Αἰγύπτῳ, ἓξ ἔτη πολεμήσαντες κατὰ τὴν Αἴγυπτον. — 12. Ὃς τὰ πάντα ἔπραξε περὶ τῆς Αἰγύπτου]

Ἓξ μῆνας ab Haack. ductum e Cass. Aug. C. Pal. Vat. Reg. (G.) cod. Bas. Laur. E. Mosqu. m. Ar. Chr. Dan. pro *μῆνας ἕξ*, sicut Bekk.

Μέχρι οὗ. Sic Cass. Aug. B. H. Bekk. pro *μέχρις οὗ*. Vid. I. I. p. 215.

Τοῦ ante *ξηροῦ* om. G. (?)

Ἤπειρον. E. *ἠπείρου.*

Cap. CX. *Οὕτω μέν.* Marg. Steph. *οὕτω μὲν οὖν.* Cf. §. 5. et 101. 3.

Ἐφθάρη. C. F. marg. Steph. *διεφθάρη.* Cf. script. discr. c. 25. Mox in *πολεμήσαντα* si haereas, vid. I. 1. p. 109.

Ἐσώθησαν desumptum e Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. It. H. Reg. (G.) cod. Bas. Laur. E. Mosqu. m. marg. Steph. Haack. Bekk. Cf. c. 129. Alterum tamen per se aeque probum. Cf. not. ad I, 63. Caeterum Pal. *ἐσῴθησαν* cum ι subscr., de quo vid. de Art. crit. ap. Thuc. c. 12.

2. *Βασιλέα.* Ita Cass. Aug. Pal. It. Vat. cod. Bas. Laur. E. Vind. m. Tus. Bekk. Non aliter quidem G., sed in eo $\overline{\omega\varsigma}$ s. $\overline{\alpha}$. *Βασιλέως* Cl. C. Gr. Ar. Chr. Ald. Flor. Bas. marg. Steph. Vulgo (et Haack.) *βασιλεῖ.* Vid. not.

Ἐν ante *τοῖς ἕλεσι* om. D. I.

Ἐδύναντο. C. D. *ἐδύνατο.*

Ἕλειοι. m. *ἕλιοι.* Pal. *ἕλιοι.* Alterutrum etiam C. F.

3. *Ἰνάρως.* B. *Εἰνάρως.*

Λιβύων. Articulum *τῶν*, qui vulgo praefigitur, cum Bekk. et Haack. ignorant Cass. Aug. Cl. C. F. G. Vat. It. Gr. Laur. E. m. Ar. Chr. Dan. Ald. Flor. ed. Bas. Steph. 1. Praeterea Gr. Mosqu. *Λυβίων.* D. I. ὁ *Ψαμμητίχου Λίβυς βασιλεὺς Λιβύων*, e cap. 104.

Αἰγύπτου, προδοσίᾳ ληφθεὶς, ἀνεσταυρώθη. 4. ἐκ δὲ τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆς ἄλλης ξυμμαχίδος πεντήκοντα τριήρεις διάδοχοι πλέουσαι ἐς Αἴγυπτον, ἔσχον κατὰ τὸ Μενδήσιον κέρας, οὐκ εἰδότες τῶν γεγενημένων οὐδέν. καὶ αὐτοῖς ἔκ τε γῆς ἐπιπεσόντες πεζοὶ, καὶ ἐκ θαλάσσης Φοινίκων ναυτικὸν, διέφθειραν τὰς πολλὰς τῶν νεῶν, αἱ δ' ἐλάσσους διέφυγον πάλιν. 5. τὰ μὲν κατὰ τὴν μεγάλην στρατείαν Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμάχων ἐς Αἴγυπτον οὕτως ἐτελεύτησεν.

(Στρατεῖαι ἐς Θεσσαλίαν, ἐς Σικυῶνα, ἐς Οἰνιάδας.)

ριά. *Ἐκ δὲ Θεσσαλίας Ὀρέστης ὁ Ἐχεκρατίδου υἱὸς τοῦ Θεσσαλῶν βασιλέως φεύγων, ἔπεισεν Ἀθηναίους ἑαυτὸν κατάγειν. καὶ παραλαβόντες Βοιωτοὺς καὶ Φωκέας*

ἤγουν, τὴν ἀπόστασιν ἐποίησε τῆς Αἰγύπτου. — 3. Ἔσχον] ἐλιμένισαν. — Τὸ Μενδήσιον] τὴν νῦν καλουμένην Θμοῦιν. — 4. Κέρας] κέρας καλεῖ τοῦ Νείλου τὸ στόμα καὶ τὴν ἐκβολήν. ἑπτὰ γὰρ εἶχε στόματα ὁ Νεῖλος. — 7. Αἱ δ' ἐλάσσους διέφυγον] αἱ περισωθεῖσαι, ὀλίγαι οὖσαι, ἔφυγον. (λ. Αὐγ.)

ριά. 12. *Παραλαβόντες τοὺς Βοιωτοὺς καὶ Φωκέας] εἶπε γὰρ*

Αἰγύπτου, προδοσίᾳ. H. *Αἰγύπτου προδοσίας.*

4. *Ἔσχον.* „Cf. Thom. M. in *ἐπέσχον* et *προσέσχον*, ubi h. l. descripsit, et *ἔσχον* exponit *προσωρμήσαντο*, pro quo leg. *προσωρμίσαντο*, ut et apud Phot. Bibl. Cod. CLXXXVI. in Cononis Narrat. VIII. pro *προσορμησαμένων τῇ γῇ*, *προσορμισαμένων*. Nam *προσορμᾶν* aliud est.“ DUK. Add. Suid. et Zonar. s. *ἔσχε*.

Γεγενημένων. Laur. E. Vind. Mosqu. m. Chr. Dan. marg. Steph. *γεγονότων*, sed secus meliores libri.

Ἐπιπεσόντες. Vat. *ὑποπεσόντες.*

Πεζοί. F. subiungit *πολλοί.*

Διέφθειραν τάς. Gr. *διέφθειραν τοὺ τάς.*

5. *Τὰ μέν.* Marg. Steph. *τὰ μὲν δή.* Gr. *καὶ τὰ μέν.*

Στρατείαν. H. Gr. B. Ald. Flor. Bas. Steph. 1. *στρατιάν.* Ita etiam Reg., sed a rec. man. *στρατείαν.* Pal. *στρατηγίαν.*

Ἀθηναίων. Olim addebant *τε*, quod om. Cass. Aug. Cl. C. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Gr. B. I. Laur. m. Ar. Chr. Dan. Ald. Flor. ed. Bas. Steph. 1. Haack. Bekk.

Ἐς Αἴγυπτον om. m.

Ἐτελεύτησεν. C. et Chr. *ἐτελεύτησαν.*

Cap. CXI. *Ἀθηναίους.* Cl. *Ἀθηναίοις.*

Ἑαυτόν. C. F. *αὐτόν.*

Βοιωτούς. *Τούς*, quod olim praefigebant, abiecimus cum Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Bas. cod. Laur. E. m. Ar. Chr. Haack. Bekk.

ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει.

ὄντας ξυμμάχους Ἀθηναῖοι, ἐστράτευσαν τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ Φάρσαλον. καὶ τῆς μὲν γῆς ἐκράτουν ὅσα μὴ προϊόντες πολὺ ἐκ τῶν ὅπλων, (οἱ γὰρ ἱππῆς τῶν Θεσσαλῶν εἶργον,) τὴν δὲ πόλιν οὐχ εἷλον, οὐδ᾽ ἄλλο προὐχώρει αὐτοῖς οὐδὲν ὧν ἕνεκα ἐστράτευσαν, ἀλλὰ ἀπεχώρησαν πάλιν, Ὀρέστην ἔχοντες, ἄπρακτοι.

Ὀλ. πά. ἔτ. β΄. πρὸ Χρ. υνδ΄.

2. μετὰ δὲ ταῦτα οὐ πολλῷ ὕστερον χίλιοι Ἀθηναίων ἐπὶ τὰς ναῦς τὰς ἐν Πηγαῖς ἐπιβάντες, (εἶχον δ᾽ αὐτοὶ τὰς Πηγάς,) παρέπλευσαν ἐς Σικυῶνα, Περικλέους τοῦ Ξανθίππου στρατηγοῦντος· καὶ ἀποβάντες, Σικυωνίων τοὺς προςμίξαντας μάχῃ ἐκράτησαν. 3. καὶ εὐθὺς παραλαβόντες Ἀχαιούς, καὶ διαπλεύσαντες πέραν, τῆς Ἀκαρνανίας ἐς Οἰνιάδας ἐστράτευσαν, καὶ ἐπολιόρκουν· οὐ μέντοι εἷλόν γε, ἀλλ᾽ ἀπεχώρησαν ἐπ᾽ οἴκου.

(*Σπονδαὶ πενταετεῖς Ἀθηναίων καὶ Πελοποννησίων. Στρατεία ἐς Κύπρον καὶ Αἴγυπτον. Ἱερὸς πόλεμος.*)

Ὀλ. πβ΄. ἔτ. β΄. πρὸ Χρ. υν΄.

ριβ΄. Ὕστερον δὲ, διαλιπόντων ἐτῶν τριῶν, σπονδαὶ γίγνονται Πελοποννησίοις καὶ Ἀθηναίοις πενταετεῖς.

ὅτι ἐχειρώσαντο αὐτούς. — 2. Ἐπὶ Φάρσαλον] ἀφ᾽ ἧς ἐξέπεσεν Ὀρέστης. — Τῆς μὲν γῆς] μέρος. (λ. Αὐγ.) — 3. Ὅσα] ἀντὶ τοῦ ὅσον. — 5. Προὐχώρει αὐτοῖς οὐδέν] οὐ κατὰ τὸν σκοπὸν αὐτῶν ἐγίγνετο. (λ. Αυγ.) — 11. Παραλαβόντες] εἰς συμμαχίαν δηλονότι. (λ. Αὐγ.) — 12. Πέραν] εἰς τὸ πέραν ὑποστικτέον.

ριβ΄. Διαλιπόντων] παραδραμόντων. (λ. Αὐγ.) — Σπονδαὶ

Ἀθηναῖοι. Hoc quoque nomen articulo *οἱ* instruxerant, quem non agnoscunt Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Bas. cod. Gr. I. Haack. Bekk.

Φάρσαλον. Marg. Steph. *Φαρσαλίαν.*

Ὅσα. Ar. Chr. Dan. *ὅσην.* In postremo tamen supra scriptum erat *ὅσα*, et in marg. *ἀντὶ ὅσον.* Vind. *ὅσον.*

Ἱππῆς rursus e Pal. Bekk. pro *ἱππεῖς.* Mox Bekk. *εἶργον.* Vid. de Art. crit. c. 12.

Ἀλλὰ ἀπεχώρησαν. Ita hic Cass. Aug. C. F. Pal. G. H. Gr., sed paulo post soli, ut videtur, Pal. et Gr. Cf. I. 1. p. 217.

Ἄπρακτοι. Laur. Ar. marg. Steph. *ἄπρακτον.* Etiam in Mosqu. super *οι* scriptum *ον.*

2. *Μετὰ δὲ ταῦτα.* Mosqu. Ar. *μετὰ δὴ ταῦτα.*

Τὰς ἐν Πηγαῖς. Τάς om. Laur. E.

Πέραν. In Bas. distinctio male posita post *Ἀκαρνανίας.*

Οὐ μέντοι εἷλόν γε. Marg. Steph. *οὐ μέντοι γε εἷλον*, contra morem Thucydidis. Cf. not.

Cap. CXII. *Πενταετεῖς.* Pal. *πενταέτεις.* „*Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ παρὰ τὸ ἔτος παρ᾽ ἡμῖν ὀξύτονα οἱ Ἀθηναῖοι βαρύνουσιν.*" Etym. M. in *τριακοντούτης.* At V, 14. *τριακονταετεῖς.* V, 26. *δεκαετεῖ.*

2. καὶ Ἑλληνικοῦ μὲν πολέμου ἔσχον οἱ Ἀθηναῖοι, ἐς δὲ Κύπρον ἐστρατεύοντο ναυσὶ διακοσίαις αὐτῶν τε καὶ τῶν ξυμμάχων, Κίμωνος στρατηγοῦντος. 3. καὶ ἑξήκοντα μὲν νῆες ἐς Αἴγυπτον ἀπ᾽ αὐτῶν ἔπλευσαν, Ἀμυρταίου μεταπέμποντος, τοῦ ἐν τοῖς ἕλεσι βασιλέως· αἱ δὲ ἄλλαι Κίτιον ἐπολιόρκουν. 4. Κίμωνος δὲ ἀποθανόντος, καὶ λιμοῦ γενομένου, ἀπεχώρησαν ἀπὸ Κιτίου· καὶ πλεύσαντες ὑπὲρ Σαλαμῖνος τῆς ἐν Κύπρῳ, Φοίνιξι καὶ Κίλιξιν ἐναυμάχησαν καὶ ἐπεζομάχησαν ἅμα· καὶ νικήσαντες ἀμφότερα, ἀπεχώρησαν ἐπ᾽ οἴκου, καὶ αἱ ἐξ Αἰγύπτου νῆες πάλιν αἱ ἐλθοῦσαι μετ᾽ αὐτῶν.

Ὀλ. πβʹ.
ἔτ. γʹ.
πρὸ Χρ.
υμθʹ.

5. Λακεδαιμόνιοι δὲ μετὰ ταῦτα τὸν ἱερὸν καλούμενον πόλεμον ἐστράτευσαν· καὶ κρατήσαντες τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ, παρέδοσαν Δελφοῖς. καὶ αὖθις ὕστερον Ἀθηναῖοι, απο-

Ὀλ. πβʹ.
ἔτ. δʹ.
πρὸ Χρ.
υμηʹ.

---

*γίγνονται] οὔπω γεγόνασιν αἱ τριακοντούτεις. — 1. Ἔσχον] ἐπέσχον. (λ. Αὐγ.) — 6. Κίτιον] Κίτιον πόλις Κύπρου, ὅθεν ἦν Ζήνων ὁ Κιτιεὺς, ὁ φιλόσοφος. — Ἀποθανόντος] αὐτομάτῳ θανάτῳ. — 7. ** Λιμοῦ γενομένου] ὁ λιμὸς ἀρσενικῶς. (Αὐγ.) — 12. Τὸν ἱερὸν καλούμενον] ἱερὸς ἐκλήθη, ὅτι ὑπὲρ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ ἐγένετο. — 13. Ἐν Δελφοῖς] ὅτι εἴκοσι δύο πόλεις ἦσαν Δελφικαὶ, ὧν μία ἦν οἱ Δελφοί. Δελφοὶ δὲ ὁμωνύμως ἡ πόλις καὶ οἱ ἄνδρες, ὡς Λεοντῖνοι. — 14. Ἀποχωρη-*

Cf. Lob. ad Phryn. p. 407. Brem. ad Aeschin. *Παραπρ.* c. 36.

2. *Ἔσχον.* Ita Cass. Aug. Pal. Reg. (G.) H. Bas. cod. Mosqu. alii. „Laudat etiam h. l. Thom. Mag. in *ἐπέσχον*, et eadem significatione *ἐπέσχον* et *ἔσχον* dici auctor est pro *ἀπέσχοντο*, per ellipsin scilicet *τοῦ ἑαυτούς.*" DUK. In Cass. et Reg. rec. man. supra scrips. *ἐπ.* Hinc in uno Par., in vett. edd. et in marg. Steph. *ἐπέσχον.* Antea *πόλεμον* It. pro *πολέμου.*

Οἱ Ἀθηναῖοι. Articulus deest Reg. (G.) H.

Ἐστρατεύοντο. C. *ἐστρατεύσαντο.*

Αὐτῶν τε. *Τέ* om. C. At vid. c. 104. II, 68. III, 92. etc. Deest tamen alibi, ut I, 100.

3. *Κίτιον.* Reg. (G.) *Κίττιον*, et paulo post *Κιττίου*, ut H. et Vat. Vid. I. 2. p. 476.

4. *Φοίνιξι.* Subiiciunt vulgo *καὶ Κυπρίοις*, quae om. Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Gr. I. Vall. Diodor. XII, 3. Plat. Cim. 18. Haack. Bekk. In D. post *Σαλαμῖνος* sequitur *τοῖς Κύπρῳ Φοίνιξι καὶ Κίλιξιν.*

Ἐπ᾽ οἴκου. C. *ἀπ᾽ οἴκου.*

Αἱ ἐξ Αἰγύπτου. *Αἱ* om. Mosqu. Ar. Chr. Dan. contra morem Thucydidis.

Αἱ ἐλθοῦσαι. Laur. et marg. Steph. *διελθοῦσαι* (sine *αἱ*).

Μετ᾽ αὐτῶν. m. *μετ᾽ αὐτοῦ.*

5. *Ἐστράτευσαν.* Mosqu. Ar. Chr. Dan. *ἐπολέμησαν*, e correctione scioli Cf. not.

χωρησάντων αὐτῶν, στρατεύσαντες καὶ κρατήσαντες, παρέδοσαν Φωκεῦσι.

(Ἀθηναίων ἧσσα ἐν Κορωνείᾳ.)

Ὀλ. πγ΄. ἔτ. α΄. πρὸ Χρ. υμζ΄.

ριγ΄. Καὶ χρόνου ἐγγενομένου μετὰ ταῦτα Ἀθηναῖοι, Βοιωτῶν τῶν φευγόντων ἐχόντων Ὀρχομενὸν καὶ Χαιρώνειαν καὶ ἄλλ᾽ ἄττα χωρία τῆς Βοιωτίας, ἐστράτευσαν ἑαυτῶν μὲν χιλίοις ὁπλίταις, τῶν δὲ ξυμμάχων ὡς ἑκάστοις, ἐπὶ τὰ χωρία ταῦτα, πολέμια ὄντα, Τολμίδου τοῦ Τολμαίου στρατηγοῦντος· καὶ Χαιρώνειαν ἑλόντες, ἀπεχώρουν, φυλακὴν καταστήσαντες. 2. πορευομένοις δὲ αὐτοῖς ἐν Κορωνείᾳ ἐπιτίθενται οἵ τε ἐκ τῆς Ὀρχο-

---

σάντων αὐτῶν] ὑποστρεψάντων τῶν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν οἰκείαν πατρίδα. (λ. Αὐγ.)

ριγ΄. 4. Ἐχόντων Ὀρχομενὸν καὶ Χαιρώνειαν] τινὲς γὰρ τῶν Βοιωτῶν, μὴ θέλοντες ὑπακούειν τοῖς Ἀθηναίοις, κατέλαβον ταῦτα τὰ χωρία ταχέως. — Ὀρχομενόν] Ὀρχομενὸς θηλυκῶς παρὰ Θουκυδίδῃ, Ὀρχομενὸς ἀρσενικῶς παρὰ Δημοσθένει.

** Χαιρωνίαν] Χαιρωνίαν γίνωσκε καὶ Κορωνίαν
Ἴωνας ἐγγράφοντας, ὡς Τζέτζης λέγει·
Ἰῶτα λοιπόν εἰσιν Ἰώνων λόγοις.
Οὕτω γράφειν δὲ φησὶ καὶ Θουκυδίδην·
Οὐδὲν παρ᾽ εἰκὸς αὐτὸς αὐτοῦ γὰρ λόγοις·
Τοὺς Ἀττικοὺς Ἴωνας ὡς εὑρεῖν λέγει. (Παλ.)

10. Αὐτοῖς] τοῖς Ἀθηναίοις. (λ. Αὐγ.) — Ἐν Κορωνείᾳ] Κορώ-

Cap. CXIII. Ἐγγενομένου. Cl. ἐγγινομένου.

Τῶν ante φευγόντων om. F. D.

Ἐχόντων om. B.

Χαιρώνειαν. Mosqu. Ar. Chr. Χαιρωνίαν. Pal. Χειρωνίαν. Cf. Schol.

Ἄλλ᾽ ἄττα. Mosqu. Ar. Chr. Dan. ἄλλα ἄττα. Vid. II, 100. Sed per apostrophum scribunt Dio Cass. (LXXIX, 11.), Maxim. Tyr. all. Cass. Aug. ἄλλ᾽ ἄττα.

Τολμίδου. Reg. (G.) Τολμήδου.

Χαιρώνειαν. Cass. Χειρώνειαν. Pal. Χειρωνία, rec. m. et Schol. Χειρωνεία. Mosqu. Ar. Chr. Dan. Χερώνειαν.

Ἑλόντες. Olim ἑλόντες καὶ ἀνδραποδίσαντες. B. om. ἑλόντες καί, Cass. Aug. Cl. F. It. Vat. H. Reg. (G.) Gr. D. καὶ ἀνδραποδίσαντες. Hoc igitur pro additamento ex similibus locis huc relato habendum. Cf. I. 98. Uncis incluserunt Haack. et Bekk. In Cass. et Aug. quidem etiam ἀπεχώρουν φυλακὴν καταστήσαντες desunt, sed haec in Aug. saltem ab ead. man. adscripta sunt, verum καὶ ἀνδραπ. non item. In Cass. rec. man. omnia in imo marg. supplevit. Vallae scriptura dubia. Vid. de art. crit. c. 7.

2. Κορωνείᾳ. Pal. Κορωνίᾳ. Ar. Κωρωνείᾳ. Male. Vid. I. 2. p. 290. sq.

Τῆς Ὀρχομενοῦ. Vid. I. 1. p. 103.

μενοῦ φυγάδες Βοιωτῶν, καὶ Λοκροὶ μετ' αὐτῶν, καὶ Εὐβοέων φυγάδες, καὶ ὅσοι τῆς αὐτῆς γνώμης ἦσαν· καὶ μάχῃ κρατήσαντες, τοὺς μὲν διέφθειραν τῶν Ἀθηναίων, τοὺς δὲ, ζῶντας ἔλαβον. 3. καὶ τὴν Βοιωτίαν ἐξέλιπον Ἀθηναῖοι πᾶσαν, σπονδὰς ποιησάμενοι, ἐφ' ᾧ τοὺς ἄνδρας κομιοῦνται. 4. καὶ οἱ φεύγοντες Βοιωτῶν κατελθόντες, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες, αὐτόνομοι πάλιν ἐγένοντο.

(Εὐβοίας καὶ Μεγάρων ἀπόστασις. Πλειστοάνακτος ἐςβολὴ ἐς τὴν Ἀττικήν. Εὔβοια ὑποχείριος γίγνεται.)

Ὀλ. πγ'. ἔτ. β'. πρὸ Χρ. μς'.

ριδ'. Μετὰ δὲ ταῦτα οὐ πολλῷ ὕστερον Εὔβοια ἀπέστη ἀπὸ Ἀθηναίων· καὶ ἐς αὐτὴν διαβεβηκότος ἤδη Περικλέους στρατιᾷ Ἀθηναίων, ἠγγέλθη αὐτῷ ὅτι Μέγαρα ἀφέστηκε, καὶ Πελοποννήσιοι μέλλουσιν ἐςβαλεῖν ἐς τὴν Ἀττικὴν, καὶ οἱ φρουροὶ Ἀθηναίων διεφθαρμένοι εἰσὶν ὑπὸ Μεγαρέων, πλὴν ὅσοι ἐς Νίσαιαν ἀπέφυγον. (ἐπαγαγόμενοι δὲ Κορινθίους

νεια πόλις Βοιωτίας. (λ. Αὐγ.) — 1. Λοκροί] οἱ Ὀπούντιοι Λοκροί. — 2. Τῆς αὐτῆς γνώμης] τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ. — 3. Κρατήσαντες] οἱ φυγάδες. — 6. Τοὺς ἄνδρας] τοὺς αἰχμαλώτους.

ριδ'. 11. Στρατιᾷ] σὺν στρατιᾷ. — Αὐτῷ] τῷ Περικλεῖ δηλονότι. (λ. Αὐγ.) — παράσημον τὸ σχῆμά ἐστι, διαβεβηκότος, ἠγγέλθη αὐτῷ· ἀνακόλουθον γάρ. — 12. Ἀφέστηκε] τῶν Ἀθηναίων

Βοιωτῶν. Reg. a pr. man. *Βοιωτοί*, deinde emendat. in *Βοιωτῶν.*

Τῆς αὐτῆς γνώμης. Reg. *τῆς αὐτῶν γνώμης.*

Κρατήσαντες, τοὺς μὲν διέφθειραν τῶν Ἀθηναίων. F. *κρατ. τῶν Ἀθηναίων, τοὺς μὲν διέφθ.* Vat. *ἐκράτησαν Ἀθηναίων* pro *διέφθειραν τῶν Ἀθ.*

Ἀθηναῖοι. C. *οἱ Ἀθ.*, sed *οἱ* eras.

Ἐφ' ᾧ τοὺς ἄνδρας κομιοῦνται. „Thom. M. usum formulae *ἐφ' ᾧ* ostendens laudat haec.“ DUK.

Cap. CXIV. *Ἀπὸ Ἀθηναίων.* Hinc usque ad *ἠγγέλθη* lacuna in I., effecta eiusdem vocabuli repetitione et suppleta in marg. al. man.

Ἐς αὐτήν. Aug. Cl. Vat. *ἐς ταύτην.* Pal. *ἐς τήν.* Bas. cod. *ἐπ' αὐτήν.*

Στρατιᾷ. Pal. *στρατιάν.*

Ἠγγέλθη. G. (?) H. *ὡς ἠγγέλθη.*

Ἐςβαλεῖν. Ita recte Cass. Aug. Cl. Pal. It. Vat. Reg. (G.) Chr. Bekk. pro vulg. (et Haack.) *ἐςβάλλειν.* Cf. II, 18. et Lob. ad Phryn. p. 745.

Ὑπὸ Μεγαρέων. Vind. E. *ἀπὸ Μεγ.*

Ἀπέφυγον. Reg. (G.) *ἔφυγον.*

Ἐπαγαγόμενοι. G. (?) cod. Bas. Gr. D. Laur. E. Vind. Mosqu. Ar. Chr. Dan. *ἐπαγόμε-*

Ὀλ. πγ΄. ἔτ. γ΄. πρὸ Χρ. υμε΄.

καὶ Σικυωνίους καὶ Ἐπιδαυρίους ἀπέστησαν οἱ Μεγαρῆς.) ὁ δὲ Περικλῆς πάλιν κατὰ τάχος ἐκόμιζε τὴν στρατιὰν ἐκ τῆς Εὐβοίας. 2. καὶ μετὰ τοῦτο οἱ Πελοποννήσιοι τῆς Ἀττικῆς ἐς Ἐλευσῖνα καὶ Θρίωζε ἐσβαλόντες, ἐδῄωσαν, Πλειστοάνακτος τοῦ Παυσανίου βασιλέως Λακεδαιμονίων ἡγουμένου· καὶ τὸ πλέον οὐκέτι προελθόντες, ἀπεχώρησαν ἐπ᾽ οἴκου. 3. καὶ Ἀθηναῖοι πάλιν ἐς Εὔβοιαν διαβάντες, Περικλέους στρατηγοῦντος, κατεστρέψαντο πᾶσαν. καὶ τὴν μὲν ἄλλην ὁμολογίᾳ κατεστήσαντο, Ἑστιαιᾶς δὲ ἐξοικίσαντες, αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον.

(*Σπονδαὶ τριακοντούτεις. Πόλεμος Σαμίων καὶ Μιλησίων· στάσεις Σαμίων.*)

Ὀλ. πγ΄. ἔτ. γ΄. πρὸ Χρ. υμε΄.

ριε΄. Ἀναχωρήσαντες δὲ ἀπὸ Εὐβοίας, οὐ πολλῷ ὕστερον σπονδὰς ἐποιήσαντο πρὸς Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς ξυμμάχους τριακοντούτεις, ἀποδόντες Νίσαιαν, καὶ

δηλονότι. — 4. Θρίωζε] εἰς τὸ Θριάσιον πεδίον· ὡς Ἀθήναζε. — 5. ** Παυσανίου] τοῦ Πλαταιᾶσι. (Αὐγ.) — 7. Ἀπεχώρησαν ἐπ᾽ οἴκου] μετὰ τὸ ὑποτάξαι τὰ Μέγαρα. — 9. Ὁμολογίᾳ κατεστήσαντο] ἀτάραχον, εἰρηνικὴν ἐποίησαν. — 10. Ἑστιαιᾶς] Ἑστίαια πόλις Εὐβοίας, ἥτις νῦν Ὠρεὸς καλεῖται.

ριε΄. 13. Τοὺς ξυμμάχους] τῶν Λακεδαιμονίων. — —

μοι, in Gr. tamen et in E. emendat.

Μεγαρῆς. Ita Pal. Bekk. Etiam H. vel sic vel *Μεγαρῆς*, sed *εις* supra script. Vid. I. 1. p. 221.

2. *Τῆς Ἀττικῆς.* C. praefigit *ἐκ*, sed eras. al. man.

Ἐλευσῖνα. Gr. *Ἐλευσίναν.*

Θρίωζε. Pal. a rec. man. *Θριῶζε.* Et sic Steph. Byz. Cf. II, 21.

Ἡγουμένου. B. *ἡγουμένων.*

Προελθόντες. Aug. Cl. It. *προσελθόντες.* Sic etiam in Cass. scriptum fuisse videtur, nam erasum est aliquid inter *ο* et *ε*.

3. *Καὶ Ἀθηναῖοι — ἔσχον.* „Dionys. Hal. p. 845." DUK. Mosqu. *καὶ οἱ Ἀθην.*

Ὁμολογίᾳ. Pal. *ὀμολογίᾳ.* Et sic alibi *ὠμολόγησαν* exhibet, quod non denuo adnotabimus.

Κατεστήσαντο. Chr. *παρεστήσαντο*, ut alibi saepe. Dion. *κατέστησαν.* Vulgatum, quanquam hoc sensu rarissimum, confirmant Philochori verba in notis prolata.

Ἑστιαιᾶς. Ante Gottleb. *Ἑστιαίας.* Simile vitium iam bis sublatum cap. 105. et 107. Dion. Hal. cum aliis scriptoribus *Ἑστιαιεῖς*, minus Attice. Add. I. 2. p. 267. sq. Reg. (G.) *Ἑστιέας.*

Ἐξοικίσαντες. Cl. Laur. *ἐξοικήσαντες.* F. *ἐξοικείσαντες.*

Αὐτοί. G. *αὐτόν.* (?)

Cap. CXV. *Οὐ* ante *πολλῷ* deest Mosqu. Ar. Chr. m.

Τριακοντούτεις. „Agnoscunt Suid. et Etymol. M. in *τριακοντούτης.*" WASS. Idem Photius. H. *τριακοντουτις.*

Νίσαιαν. Pal. *Νισαίαν.* Vid. ad cap. 103.

Καὶ Πηγὰς, καὶ Τροιζῆνα, καὶ

Πηγὰς, καὶ Τροιζῆνα, καὶ Ἀχαΐαν· ταῦτα γὰρ εἶχον Ἀθηναῖοι Πελοποννησίων.

Ὀλ. πέ. ἔτ. ά. πρὸ Χρ. υμ΄.

2. *Ἕκτῳ δὲ ἔτει Σαμίοις καὶ Μιλησίοις πόλεμος ἐγένετο περὶ Πριήνης· καὶ οἱ Μιλήσιοι ἐλασσούμενοι τῷ πολέμῳ, παρ᾽ Ἀθηναίους ἐλθόντες, κατεβόων τῶν Σαμίων. ξυνεπελαμβάνοντο δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς Σάμου ἄνδρες ἰδιῶται, νεωτερίσαι βουλόμενοι τὴν πολιτείαν.* 3. *πλεύσαντες οὖν Ἀθηναῖοι ἐς Σάμον ναυσὶ τεσσαράκοντα, δημοκρατίαν κατέστησαν, καὶ ὁμήρους ἔλαβον τῶν Σαμίων πεντήκοντα μὲν παῖδας, ἴσους δὲ ἄνδρας, καὶ κατέθεντο ἐς Λῆμνον, καὶ φρουρὰν ἐγκαταλιπόντες ἀνεχώρησαν.* 4. *τῶν δὲ Σαμίων — ἦσαν γάρ τινες οἳ οὐχ ὑπέμενον, ἀλλ᾽ ἔφυγον ἐς τὴν ἤπειρον — ξυνθέμενοι τῶν ἐν τῇ πόλει τοῖς δυνατωτάτοις καὶ Πισσούθνῃ τῷ Ὑστάσπου ξυμμαχίαν, ὃς εἶχε Σάρδεις τότε, ἐπικούρους τε ξυλλέξαντες ἐς ἑπτακοσίους, διέβησαν ὑπὸ νύκτα*

3. Ἕκτῳ δὲ ἔτει] *μετὰ τὰς τριακοντούτεις δηλονότι σπονδάς. (Κασσ. Αὐγ. Βασ.)* — 4. *Περὶ Πριήνης] πλησίον γὰρ ἦν τῆς Μιλήτου, καὶ ἐζήτουν αὐτὴν ἔχειν οἱ Μιλήσιοι.* — 6. *Ξυνεπελαμβάνοντο] ἐβοήθουν τοῖς Μιλησίοις.* — 7. *Νεωτερίσαι βουλόμενοι] θέλοντες καινοτομῆσαι τὴν πολιτείαν, δημοκρατίαν ποιήσαντες.* — 11. *Ἐς Λῆμνον] ἡ γὰρ Λῆμνος ὑπήκοος ἦν τῶν Ἀθηναίων.* — *Ἐγκαταλιπόντες] εἰς τὴν Σάμον.* — 12. *Οἳ οὐχ ὑπέμειναν] τὴν δημοκρατίαν.* — 13. *Ξυνθέμενοι —] συμφωνήσαντες τοῖς μὴ θέλουσι δημοκρατεῖν.* — 14. *Τοῖς δυνατωτάτοις] τῶν Σαμίων δηλονότι.* — 15. *Σάρδεις] Σάρδεις μὲν ἐπὶ τῆς πόλεως, Σάρδις δὲ οἱ πολῖται.* — 16. *Διέβησαν ὑπὸ νύκτα] ἤγουν, λαθόντες νυκτὸς εἰςῆλθον. (λ. Αὐγ.)*

Ἀχαΐαν. Hoc ordine Cass. Aug. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) D. I. Laur. E. m. Mosqu. Ar. Chr. Dan. Haack. Bekk. Olim *καὶ Ἀχαΐαν, καὶ Πηγὰς, καὶ Τροιζῆνα.* Praeterea *Τροίζηνα* (cum acc. in pr.) Cass. Aug. Cl. Gr. Cf. IV, 21. 45. 118. Sed *Τροιζήν* appellatur Xenophonti, Isocrati, Diod., Strab., Pausan., Steph. Byz., all. *Ἀχαΐαν* m. scribit *Ἀχαιΐαν*, Pal. *Ἀχαίαν.*

Ἀθηναῖοι. Gr. *οἱ Ἀθην.*

2. *Ξυνεπελαμβάνοντο.* Laur. E. Vind. Mosqu. m. Ar. Chr. *ξυνεπελάβοντο*, in m. tamen vulg. script. ad marg. adnot.

4. *Ἦσαν γὰρ — ἤπειρον.* Haec quia non iustam efficiunt parenthesin, lineolis distinximus. Cf. I. 1. p. 118.

Ὑπέμενον e Cass. Aug. C. F. Pal. It. Vat. Gr. Bekk. In H. I. *ὑπέμεινον.* G. *ὑπέμιναν.* Olim *ὑπέμειναν*, et ita Haack.

Σάρδεις. C. *Σάρδις.* At vid. Schol.

Ἐς ante *ἑπτακοσίους* in Reg. (G.) H. recent. man. additum, in Vat. It. Gr. deest. In Dan. pro eo *ὡς.*

Ὑπὸ νύκτα. Reg. (G.) *ὑπὸ τὴν νύκτα.* At vid. VII, 22.

ἐς τὴν Σάμον. | 5. καὶ πρῶτον μὲν τῷ δήμῳ ἐπανέστησαν, καὶ ἐκράτησαν τῶν πλείστων· ἔπειτα τοὺς ὁμήρους κλέψαντες ἐκ Λήμνου τοὺς αὐτῶν, ἀπέστησαν, καὶ τοὺς φρουροὺς τοὺς Ἀθηναίων, καὶ τοὺς ἄρχοντας, οἳ ἦσαν παρὰ σφίσιν, ἐξέδοσαν Πισσούθνῃ, ἐπί τε Μίλητον εὐθὺς παρεσκευάζοντο στρατεύειν. ξυναπέστησαν δὲ αὐτοῖς καὶ Βυζάντιοι.

(Μετὰ ναυμαχίαν τὴν πρὸς Τραγίᾳ Σάμου πολιορκία.)

ρις΄. Ἀθηναῖοι δὲ ὡς ᾔσθοντο, πλεύσαντες ναυσὶν ἑξήκοντα ἐπὶ Σάμου, ταῖς μὲν ἑκκαίδεκα τῶν νεῶν οὐκ ἐχρήσαντο· (ἔτυχον γὰρ αἱ μὲν ἐπὶ Καρίας ἐς προσκοπὴν τῶν Φοινισσῶν νεῶν οἰχόμεναι, αἱ δ' ἐπὶ Χίου καὶ Λέσβου, περιαγγέλλουσαι βοηθεῖν·) τεσσαράκοντα δὲ ναυσὶ καὶ τέσσαρσι, Περικλέους δεκάτου αὐτοῦ στρατηγοῦντος, ἐναυμάχησαν πρὸς Τραγίᾳ τῇ νήσῳ Σαμίων ναυ-

1. Τῷ δήμῳ] τῶν Σαμίων. — 2. Τῶν πλείστων] δημοτῶν. — 3. Ἀπέστησαν] τῶν Ἀθηναίων δηλονότι. — 6. Παρεσκευάζοντο στρατεύειν] μετ' αὐτοῦ. (λ. Αὐγ.)

ρις΄. 9. Ἐπὶ Σάμου] Ἀττικὸν τὸ ἐπὶ Σάμου. — Οὐκ ἐχρήσαντο] κατὰ τῆς Σάμου. (λ. Αὐγ.) — 11. Τῶν Φοινισσῶν νεῶν] ἤκουον γὰρ ὅτι Φοίνικες κατ' αὐτῶν ἔρχονται. — 14. Πρὸς Τραγίᾳ] αὐ-

---

5. Κλέψαντες. Cam. Laur. Vind. Ar. Chr. Dan. marg. Steph., fortassis etiam D. E. ἐκκλέψαντες. „Restitui Nostro ἐκκλέψαντες, quod Diodorus l. XII. p. 495., qui h. l. ante oculos habuit, ita scripsit, et Plut. in Pericle p. 641. ἐκκλέψαντος αὐτοῖς τοὺς ὁμήρους Πισσύθνου." GOTTL. Nos ne hic quidem ab optimorum librorum scriptura nihil vitiosi in se continente recedere ausi sumus, in quo nobiscum consentit Bekk.

Αὐτῶν Cass. Aug. Pal. Reg. Gr. Ar. Chr. vett. edd. Recentiores edd. αὑτῶν

Τοὺς φρουροὺς τοὺς Ἀθηναίων. Ita Cass. Aug. C. Vat. It. Laur. Vulgo τοὺς φρ. τῶν Ἀθ., quod primus deseruit Bekk. Cf. not. ad I, 108.

Ἐξέδοσαν. Laur. ἐξεδόθησαν.

Παρεσκευάζοντο. C. παρεσκευάσαντο. E. ἐσκευάζοντο.

Στρατεύειν. Cam. E. m. Ar. Chr. Dan. marg. Steph. μετ' αὐτοῦ στρατεύειν. Vind. Laur. μετ' αὐτοὺς στρ.

Βυζάντιοι. B. Βιζάντιοι.

Cap. CXVI. Σάμου. Tus. temere Σάμον.

Προσκοπήν. Vat. προκοπήν. Idem cum It. mox om. καὶ Λέσβου.

Περιαγγέλλουσαι. I. περιαγγελοῦσαι. Gr. παραγγέλλουσαι.

Δεκάτου αὐτοῦ. Posterius om. Pal. Laur., male. Vid. c. 46. 61. etc.

Τραγίᾳ. Reg. (G.) στρατιᾷ, et rec. man. inter vers. Τραγίᾳ. Gr. Στραγίᾳ. Male. Vid. I. 2. p. 465.

Σαμίων om. E.

σὶν ἑβδομήκοντα, ὧν ἦσαν αἱ εἴκοσι στρατιώτιδες· (ἔτυχον δὲ αἱ πᾶσαι ἀπὸ Μιλήτου πλέουσαι·) καὶ ἐνίκων Ἀθηναῖοι. 2. ὕστερον δὲ αὐτοῖς ἐβοήθησαν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν νῆες τεσσαράκοντα, καὶ Χίων καὶ Λεσβίων πέντε καὶ εἴκοσι, καὶ ἀποβάντες, καὶ κρατοῦντες τῷ πεζῷ, ἐπολιόρκουν τρισὶ τείχεσι τὴν πόλιν, καὶ ἐκ θαλάσσης ἅμα. 3. Περικλῆς δὲ, λαβὼν ἑξήκοντα ναῦς ἀπὸ τῶν ἐφορμουσῶν, ᾤχετο κατὰ τάχος ἐπὶ Καύνου καὶ Καρίας, ἐσαγγελθέντων ὅτι Φοίνισσαι νῆες ἐπ' αὐτοὺς πλέουσιν. ᾤχετο γὰρ καὶ ἐκ τῆς Σάμου πέντε ναυσὶ Στησαγόρας καὶ ἄλλοι ἐπὶ τὰς Φοινίσσας.

(Σάμου ἅλωσις.)

ριζ΄. Ἐν τούτῳ δὲ οἱ Σάμιοι ἐξαπιναίως ἔκπλουν ποιησάμενοι, ἀφράκτῳ τῷ στρατοπέδῳ ἐπιπεσόντες, τὰς

τη κεῖται πλησίον Σάμου. — 1. Ὧν] τῶν Σαμίων. (λ. Αὐγ.) — Στρατιώτιδες] στρατιώτας ἄγουσαι, τοὺς μέλλοντας πεζομαχεῖν· ἃς καὶ ἱππαγωγοὺς καλεῖ. — 3. Αὐτοῖς] τοῖς Ἀθηναίοις (λ. Αὐγ.) — 6. Τρισὶ τείχεσι] τουτέστι τρισὶ τειχίσμασι. — 7. Τῶν ἐφορμουσῶν] τῶν πολιορκουσῶν τὴν Σάμον, [τῶν εἰς ἐπίθεσιν οὐσῶν. (λ. Αὐγ.)] — 9. Ἐπ' αὐτούς] κατ' αὐτῶν, τῶν Ἀθηναίων. (λ. Αὐγ.) — 10. Στησαγόρας] ὅτι Στησαγόρας Σάμιος ἦν.

Ἔτυχον δέ. Gr. I. ἔτυχον γάρ. Statim αἱ om. G. Mosqu. Chr.

2. Ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Pro ἐκ in I. ἐς, et marg. al. man. ἐκ.

Ἀποβάντες. Addunt vulgo ἐς τὴν γῆν, quae verba desunt Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. It. Vat. Reg. (G.) Gr. Haack. Bekk. In Reg. (G.) deinde man. rec. adscripta. „Xenoph. Hell. 1. περιπλεύσας ἀπέβη ἐς τὴν γῆν. Atque ita Thucyd. II, 66" WASS. „Utique recte dicitur ἀποβάντες ἐς τὴν γῆν. Sed non minus recte ἀποβάντες solum, ut supra cap. 3. et VI, 52. in not. Wass. Et sic Homer. Od. ζ', 346. et Lucian. saepissime in Ver. Histor. Eodemque modo etiam ἀπόβασις τῆς γῆς vel ἐς τὴν γῆν et ἀπόβασις solum dicitur. Iam quum verba illa ἐς τὴν γῆν hic a bonae notae Mss. absint, mihi verosimilius videtur, ea primum ab alio explicationis causa in marg. scripta, deinde in textum venisse, quam a Thucydide profecta esse. Idque eo magis mihi persuadeo, quod ea in Cass. inter versus pro scholio ita adscripta sunt, εἰς τὴν γῆν δηλονότι. Idem sentio de voc. τάγματι post πεζῷ in eodem Cass." DUK. Pergit enim Cass. καὶ κρατοῦντες τῷ πεζῷ τάγματι.

3. Ἐπ' αὐτούς. G. (?) καὶ ἐπ' αὐτούς. Gr. ἐς αὐτούς.

Καί ante ἐκ τῆς Σάμου deest I. E. Ar. Chr. Insuper I. ἐς pro ἐκ, sed hoc in marg. al. man.

Στησαγόρας. Gr. Στασηγόρας.

Cap. CXVII. Ἐξαπιναίως. I. ἐξαπινέως, sed $\overline{αι}$ s. $\overline{ε}$ ead. man.

Ἐπιπεσόντες. Reg. (?) ἐπειςπεσόντες.

τε προφυλακίδας ναῦς διέφθειραν, καὶ ναυμαχοῦντες τὰς ἀνταναγομένας ἐνίκησαν, καὶ τῆς θαλάσσης τῆς καθ' ἑαυτοὺς ἐκράτησαν ἡμέρας περὶ τέσσαρας καὶ δέκα, καὶ ἐςεκομίσαντο καὶ ἐξεκομίσαντο ἃ ἐβούλοντο. 2. ἐλθόντος δὲ Περικλέους, πάλιν ταῖς ναυσὶ κατεκλῄσθησαν. καὶ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ὕστερον προςεβοήθησαν τεσσαράκοντα μὲν αἱ μετὰ Θουκυδίδου καὶ Ἅγνωνος καὶ Φορμίωνος νῆες, εἴκοσι δὲ αἱ μετὰ Τληπολέμου καὶ Ἀντικλέους· ἐκ δὲ Χίου καὶ Λέσβου τριάκοντα. 3. καὶ ναυμαχίαν μέν τινα βραχεῖαν ἐποιήσαντο οἱ Σάμιοι· ἀδύνατοι δὲ ὄντες ἀντισχεῖν, ἐξεπολιορκήθησαν ἐνάτῳ μηνὶ, καὶ προςεχώρησαν ὁμολογίᾳ, τεῖχός τε καθελόντες, καὶ ὁμήρους δόντες, καὶ ναῦς παραδόντες, καὶ χρήματα τὰ ἀναλωθέντα κατὰ χρόνρυς ταξάμενοι ἀποδοῦναι. ξυνέβησαν δὲ καὶ Βυζάντιοι, ὥςπερ καὶ πρότερον ὑπήκοοι εἶναι.

ριζ´. 1. Προφυλακίδας] τὰς πρὸ τῶν ἄλλων ὁρμούσας. — 5. Κατεκλείσθησαν] οἷον τειχήρεις ἐγένοντο. — 7. Θουκυδίδου] ἕτερός τις Θουκυδίδης, οὐχὶ ὁ συγγραφεύς. — 11. Προςεχώρησαν ὁμολογίᾳ] τοῖς Ἀθηναίοις. — 14. Κατὰ χρόνους] οὐδὲ γὰρ εὐπόρουν ἀθρόον ἐκτῖσαι τὸ πᾶν. — Ταξάμενοι] ὁρίσαντες. — 14. Ξυνέβησαν] συνεφώνησαν. — 15. Καὶ πρότερον] ἦσαν δηλονότι.

Ἀνταναγομένας. Cl. Vat. It. Bas. cod. *ἀνταγομένας.* In Aug. man. rec. inter *α* et *γ* scriptum *να* Cass. *ἀνταγοαγομένας.*

Τέσσαρας καὶ δέκα. Ita Cass. Aug. Cl. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Gr. I. Ar. Chr. Tus. Haack. pro vulg. *τεσσαρεςκαίδεκα.* Vid. I. 1. p. 471.

2. *Κατεκλῄσθησαν.* Sic scripsimus pro *κατεκλείσθησαν.* Pal. a pr. m. *κατεκλίσθησαν.* Laur. *κατεκλήσθησαν.* Vid. I. 1. p. 213.

Ἀθηνῶν. Dan. *Ἀθηναίων.* Ita etiam I., sed ibi in marg. al. man. *Ἀθηνῶν.*

Τεσσαράκοντα μέν. Posterius om. Ar. Chr. Dan.

Ἅγνωνος. Constanter per spiritum lenem in omnibus Thucydidis locis atque etiam Diod. XII, 46. scribitur. Bekker. tamen nuper asperum invexit, quem ob vocabuli originem ab *ἁγνός* secuti sumus. Cf. Habronychi nomen c. 91.

Αἱ μετὰ Τληπολέμου. *Αἱ* om. Laur. E. Ar. Chr. Dan. In Pal. *Στληπολέμου.*

3. *Ἐξεπολιορκήθησαν.* In G. syllaba *θη* s. v.

Ἐνάτῳ. Pro *ἐννάτῳ* iure ita scribunt Cass. Aug. Pal. Vat. I. Bekk. Etiam in H. alterum *ν* s. v. „*Ἔνατος* scribendum volebant multi veterum, de quo vid. Eustath. ad Hom. Il. *β´.* p. 223. Suidas quoque, *ἔνατος καὶ ἐνάτη δι' ἑνός.* Vid. et Etymol. M. in *ἐννέα.*" DUK. Cf. supra c. 46. Oblitus est monere Buttm. in Gr. max.

Χρήματα τὰ ἀναλωθέντα. Articulum ignorant Pal. E.

Κατὰ χρόνους ταξάμενοι. Laur. E. Mosqu. Ar. Chr. Dan. *ταξάμ.*

(*Λακεδαιμονίοις πολὺν χρόνον ἡσυχάσασιν ἡ δύναμις τῶν Ἀθηναίων δοκεῖ καθαιρητέα εἶναι.*)

ἀπ' Ὀλ. πε΄. ἔτ. δ΄. πρὸ Χρ. υλς΄.

ριή. Μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη γίγνεται οὐ πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον τὰ προειρημένα, τά τε Κερκυραϊκὰ, καὶ τὰ Ποτιδαιατικὰ, καὶ ὅσα πρόφασις τοῦδε τοῦ πολέμου κατέστη. 2. ταῦτα δὲ ξύμπαντα ὅσα ἔπραξαν οἱ Ἕλληνες πρός τε ἀλλήλους καὶ τὸν βάρβαρον, ἐγένετο ἐν ἔτεσι πεντήκοντα μάλιστα, μεταξὺ τῆς Ξέρξου ἀναχωρήσεως καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦδε τοῦ πολέμου· ἐν οἷς Ἀθηναῖοι τήν τε ἀρχὴν ἐγκρατεστέραν κατεστήσαντο, καὶ αὐτοὶ ἐπὶ μέγα ἐχώρησαν δυνάμεως· οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι αἰσθόμενοι, οὔτε ἐκώλυον, εἰ μὴ ἐπὶ βραχὺ, ἡσύχαζόν τε τὸ πλέον τοῦ χρόνου, ὄντες μὲν καὶ πρὸ τοῦ μὴ ταχεῖς ἰέναι ἐς τοὺς πολέμους, εἰ μὴ ἀναγκάζοιντο, τὸ δέ τι καὶ

ἀπ' Ὀλ. οδ΄. ἔτ. δ΄. πρὸ Χρ. υπ΄. μέχρι Ὀλ. πζ΄. ἔτ. α΄. πρὸ Χρ. υλα΄.

ριή΄. *Οὐ πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον*] *τῷ τεσσαρεσκαιδεκάτῳ ἔτει τῶν σπονδῶν.* — 3. *Καὶ ὅσα πρόφασις*] [*αἰτία, ἤγουν* (*λ. Αὐγ.*)] *τὸ Κυλώνειον ἄγος καὶ τὰ Πανσανίου.* — *Τοῦδε τοῦ πολέμου*] *τοῦ Πελοποννησιακοῦ, τοῦ προκειμένου.* (*λ. Αὐγ.*) — 6. *Τῆς τε Ξέρξου ἀναχωρήσεως*] *ἀναμεταξὺ δηλονότι.* — 7. *Ἐν οἷς*] *ἔτεσιν.* — 8. *Ἐγκρατεστέραν*] *ἰσχυροτέραν.* — *Ἐπὶ μέγα ἐχώρησαν δυνάμεως*] *ἐδυνήθησαν τὰ μεγάλα.* — 12. *Εἰ μὴ ἀναγκάζοιντο*] *εἰ μὴ ἐξ ἀνάγκης κινηθεῖεν.* — *Τὸ δέ τι*] *κατά τι.* — —

κατὰ χρ. In G. *κατὰ κατὰ χρ. ταξ.*, sed prius *κατά* cum signo dubitationis.

Cap. CXVIII. *Μετὰ ταῦτα δέ.* Reg. (G.) H. Vat. *μετὰ δὲ ταῦτα.* Vulgatum habet Dion., qui locum *μετὰ ταῦτα δὲ — τόνδε τὸν πόλεμον* profert p. 834.

Οὐ πολλοῖς. C. *ἐν πολλ.*

Πρόφασις τοῦδε. Quod vulgo inter haec duo vocabula inseritur *μεταξύ*, cum Cass. Aug. Cl. C. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) cod. Bas. Gr. I. Laur. Vind. m. Ar. Chr. Dan. Dion. Vall. Haack. Bekk. omisimus. Lindavii coniecturis (Spicil. crit. p. 2.) facile caremus. cf. 2,11 & [illegible] Herod. 4, 58.

2. *Ἀλλήλους.* Dan. *ἄλλους.*

Καὶ τόν. Dion. *καὶ πρὸς τόν.*

Τῆς Ξέρξου. Vulgo *τῆς τε Ξ.*, sed *τε* om. Cass. Aug. Pal. Cl. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) H. cod. Bas. Gr. Haack. Bekk. Agnoscit tamen Dion.

Ἀθηναῖοι. Laur. E. m. Ar. Chr. Dion. *οἱ Ἀθην.*

Ἐγκρατεστέραν. Chr. *ἐγκρατεστάτην.*

Ἐπὶ μέγα. *Ἐπί* male om. Cass. Cf. Ind. et Krüg. l. l. p. 86.

Οὔτε. Gr. *οὐδέ.*

Ἡσύχαζόν τε. In Dion. vulgo *ἡσυχάζοντες* sine *τε*, sed in cod. Bodl. ut in Thucyd. libris recte *ἡσύχαζόν τε.*

Τὸ πλέον. Aug. Mosqu. Ar. Chr. *τὸν πλέον.*

Εἰ μὴ ἀναγκάζοιντο. Laur. E. Vind. Mosqu. Ar. Chr. *ἢν μὴ ἀναγκάζωνται.* *Ἢν* etiam Dan. et *ἀναγκάζωνται* m.

Τι. I. *τοι*, sed marg. al. man. *τι.* In tota formula cum Reisk. si haereas, vid. I, 107. §. 4.

πολέμοις οἰκείοις ἐξειργόμενοι· πρὶν δὴ ἡ δύναμις τῶν Ἀϑηναίων σαφῶς ᾔρετο, καὶ τῆς ξυμμαχίας αὐτῶν ἥπτοντο. τότε δὲ οὐκέτι ἀνασχετὸν ἐποιοῦντο, ἀλλ' ἐπιχειρητέα ἐδόκει εἶναι πάσῃ προϑυμίᾳ, καὶ καϑαιρετέα ἡ ἰσχὺς, ἢν δύνωνται, ἀραμένοις τόνδε τὸν πόλεμον. 3. αὐτοῖς μὲν οὖν τοῖς Λακεδαιμονίοις διέγνωστο λελύσϑαι τε τὰς σπονδὰς, καὶ τοὺς Ἀϑηναίους ἀδικεῖν· πέμψαντες δὲ ἐς Δελφοὺς, ἐπηρώτων τὸν ϑεὸν, εἰ πολεμοῦσιν ἄμεινον ἔσται. ὁ δὲ ἀνεῖλεν αὐτοῖς, ὡς λέγεται, κατακράτος πολεμοῦσι νίκην ἔσεσϑαι· καὶ αὐτὸς ἔφη ξυλλήψεσϑαι, καὶ παρακαλούμενος καὶ ἄκλητος.

III. A. Οἱ Λακεδαιμόνιοι ψηφίζονται τὸν πόλεμον

2. Κοινῇ μετὰ τῶν ξυμμάχων. ριϑ´—ρκέ.

(a. Ξύνοδος τούτων.)

Ὀλ. πζ´.
ἔτ. α´.
πρὸ Χρ.
υλβ´.

ριϑ´. ΑΥΘΙΣ δὲ τοὺς ξυμμάχους παρακαλέσαντες, ψῆφον ἐβούλοντο ἐπαγαγεῖν, εἰ χρὴ πολεμεῖν. καὶ ἐλϑόντων τῶν πρέσβεων ἀπὸ τῆς ξυμμαχίας, καὶ ξυνόδου γενομένης, οἵ τε ἄλλοι εἶπον ἃ ἐβούλοντο, κατηγοροῦντες οἱ πλείους τῶν Ἀϑηναίων, καὶ τὸν πόλεμον ἀξιοῦν-

3. Οὐκέτι ἀνασχετὸν ἐποιοῦντο] ἤγουν, οὐκ ἠνέσχοντο οἱ Λακεδαιμόνιοι. (λ. Αὐγ.) — Ἐπιχειρητέα] τοῦ συγγραφέως ἡ λέξις· ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν ἐπιχειρητέον. — 6. Διέγνωστο] διεψήφιστο. (λ. Αὐγ.) — 9. Κατὰ κράτος] τὸ ἑξῆς, κατὰ κράτος νίκην ἔσεσϑαι. 10. Ἔφη ξυλλήψεσϑαι] αἰνίττεται τὸν μέγαν λοιμόν.

ριϑ´. 13. Ψῆφον ἐπαγαγεῖν] ἤγουν κυρῶσαι. — 14. Ἀπὸ τῆς ξυμμαχίας] ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τῶν ξυμμάχων. — —

Πολέμοις. Ar. Dan. πολεμίοις.

Καὶ τῆς ξυμμαχίας. Gr. καὶ ξυμμ.

Ἐδόκει εἶναι. Gr. I. εἶναι ἐδόκει, contra morem Thucydidis. Cf. Krüg. l. l. p. 266.

Ἀραμένοις. Laur. Mosqu. Ar. Chr. addunt δέ.

3. Οὖν de. Ar. Chr.

Λελύσϑαι τε. Τε om. F. Reg. (G.) H. Gr. (in quo deinde adscript.) D. E. Ar.

Ἀνεῖλεν αὐτοῖς etc. Huc respicere Plutarch. Moral. 403. in not. monet Wass.

Ξυλλήψεσϑαι. Mosqu. συλλήψεσϑε.

Cap. CXIX. Ξυμμάχους. Ita C. Pal. It. Vat. H. B. I. Laur. Steph. al. pro vulg. συμμ.

Γενέσϑαι. Laur. E. Vind. Mosqu. Ar. Chr. marg. Steph. γίγνεσϑαι, ut c. 139. 140. μὴ ἂν γίγν. πόλεμον.

Τὸν πόλεμον. Articulum addi

τες γενέσϑαι· καὶ οἱ Κορίνϑιοι, δεηϑέντες μὲν καὶ κατὰ πόλεις πρότερον ἑκάστων ἰδίᾳ ὥςτε ψηφίσασϑαι τὸν πόλεμον, δεδιότες περὶ τῇ Ποτιδαίᾳ μὴ προδιαφϑαρῇ, παρόντες δὲ καὶ τότε, καὶ τελευταῖοι ἐπελϑόντες, ἔλεγον τοιάδε.

(b. Λόγος Κορινϑίων. ρκ' — ρκδ'.)

(Μετὰ βραχὺν ἔπαινον Λακεδαιμονίων ἀπόδειξις ὅτι νῦν γε ὁ πόλεμος ἀναγκαῖος ἐστιν ἀνδράσι σώφροσι μὲν, ἀγαϑοῖς δέ.)

ρκ'. „Τοὺς μὲν Λακεδαιμονίους, ὦ ἄνδρες ξύμμαχοι, οὐκ ἂν ἔτι αἰτιασαίμεϑα ὡς οὐ καὶ αὐτοὶ ἐψηφισμένοι τὸν πόλεμόν εἰσι, καὶ ἡμᾶς ἐς τοῦτο νῦν ξυνήγαγον. χρὴ γὰρ τοὺς ἡγεμόνας, τὰ ἴδια ἐξ ἴσου νέμοντας, τὰ κοινὰ προσκοπεῖν, ὥςπερ καὶ ἐν ἄλλοις ἐκ πάντων προτιμῶνται. 2. ἡμῶν δὲ ὅσοι μὲν Ἀϑηναίοις ἤδη ἐνηλλάγησαν, οὐχὶ διδαχῆς δέονται ὥςτε φυλάξασϑαι αὐτούς· τοὺς δὲ τὴν μεσόγειαν μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ

---

2. *Ψηφίσασϑαι τὸν πόλεμον*] διὰ ψηφοῦ ἐπικυρῶσαι. — 3. *Μὴ προδιαφϑαρῇ*] μὴ πρὸ τοῦ εἰςβαλεῖν αὐτοὺς εἰς τὴν Ἀττικὴν διαφϑαρῇ.

ρκ'. 7. *Οὐ καὶ αὐτοὶ ἐψηφισμένοι — εἰσί*] οὐ ψηφίζονται. — 9. *Χρὴ γὰρ τοὺς ἡγεμόνας — —*] οὐ χρὴ, φησὶν, ἐν τοῖς ἰδιωτικοῖς πράγμασι τοὺς ἡγεμόνας προέχειν, ἀλλ' ἐν τοῖς κοινοῖς. — 10. *Προσκοπεῖν*] προτιμᾷν. — *Ἐκ πάντων*] ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ πάντας. τὸ δὲ ἐν ἄλλοις, ἐν προεδρίᾳ καὶ τοῖς τοιούτοις. — 11. *Ἡμῶν*] τῶν παραϑαλασσίων. — 12. *Ἐνηλλάγησαν*] ἀντὶ τοῦ συνέμιξαν καὶ ὡμίλησαν. ἐναντίον δέ ἐστι τῷ διηλλάγησαν· διαλλαγῆναι γάρ ἐστι τὸ δι' αὐτοῦ τοῦ ἐχϑροῦ παρακληϑῆναι καὶ φιληϑῆναι αὐτῷ, ἐναλλαγῆναι δὲ τὸ ἀπὸ φιλίας εἰς φιλίαν ἄλλον μεταπηδῆσαί τινος, ἐχϑροῦ ὄντος τῷ πρώτῳ φίλῳ. — *Φυλάξασϑαι*] τουτέστι φοβηϑῆναι. — 13. *Ἐν πόρῳ*] ἐν τῇ παράλῳ. πόρον καλεῖ τὰ

iusserunt Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) cod. Bas. Gr. I. Laur. m. Ar. Chr. Dan. Haack. Bekk.

Προδιαφϑαρῇ. Reg. (G.) Ar. Chr. et a pr. man. Dan. *διαφϑαρῇ.* Cod. Bas. *προφϑαρῇ.*

Ἔλεγον. De imperfecto vid. not.

Cap. CXX. *Ἔτι* om. Cl. cod. Bas. I. Ar. Chr. Dan.

Οὐ καί. *Οὐ* de. I.

Ἡμᾶς. E. Mosqu. m. Ar. Chr. *ὑμ.* Reiskii coniectura *οἱ καὶ ἡμᾶς* et Thierschii (Actt. Monn. t. II. f. 2. p. 283.) *εἰ καὶ ἡμᾶς* nemo delectabitur.

Ὥςπερ. Mosqu. Ar. Chr. *ὥςτε.*

Ἐκ πάντων om. Laur.

2. *Ἡμῶν — ἐνηλλάγησαν.* Dion. p. 797.

Τὴν μεσόγειαν. Dan. *τὴν μεσόγαιαν.* Vid. not. Dion. p. 797. *ἐν τῇ μεσογαίᾳ.* Steph. coniiciebat *κατὰ τὴν μεσόγειαν.* Add. not.

Πόρῳ. D. I. Tus. *πόντῳ.*

κατῳκημένους εἰδέναι χρὴ ὅτι, τοῖς κάτω ἢν μὴ ἀμύνωσι, χαλεπωτέραν ἕξουσι τὴν κατακομιδὴν τῶν ὡραίων καὶ πάλιν ἀντίληψιν ὧν ἡ θάλασσα τῇ ἠπείρῳ δίδωσι· καὶ τῶν νῦν λεγομένων μὴ κακοὺς κριτὰς, ὡς μὴ προςηκόντων, εἶναι, προςδέχεσθαι δέ ποτε, εἰ τὰ κάτω πρόοιντο, κἂν μέχρι σφῶν τὸ δεινὸν προελθεῖν, καὶ περὶ αὐτῶν οὐχ ἧσσον νῦν βουλεύεσθαι. 3. διόπερ καὶ μὴ ὀκνεῖν δεῖ αὐτοὺς τὸν πόλεμον ἀντ' εἰρήνης μεταλαμβάνειν. ἀνδρῶν γὰρ σωφρόνων μέν ἐστιν, εἰ μὴ ἀδικοῖντο, ἡσυχάζειν· ἀγαθῶν δὲ, ἀδικουμένους, ἐκ μὲν εἰρήνης, πολεμεῖν, εὖ δὲ παρασχὸν, ἐκ πολέμου πάλιν ξυμβῆναι· καὶ μήτε τῇ κατὰ πόλεμον εὐτυχίᾳ ἐπαίρεσθαι, μήτε τῷ ἡσυχίῳ τῆς εἰρήνης ἡδόμενον ἀδικεῖσθαι. 4. ὅ τε γὰρ διὰ τὴν ἡδονὴν ὀκνῶν, τάχιστ' ἂν ἀφαιρεθείη τῆς ῥᾳστώνης τὸ τερπνὸν, δι' ὅπερ ὀκνεῖ, εἰ ἡσυχάζοι· ὅ τε ἐν πολέμῳ εὐτυχίᾳ πλεονάζων, οὐκ ἐντεθύμηται

ἐμπόρια. — 1. Τοῖς κάτω] τοῖς παραλίοις. (λ. Αὐγ.) — 2. Τῶν ὡραίων] τῶν καρπῶν. (λ. Αὐγ.) — 4. Λεγομένων] παρ' ἡμῶν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ χρή. — 5. Προςδέχεσθαι] ἐλπίζειν. (λ. Αὐγ.) — Πρόοιντο] ἀμελήσαιεν. (λ. Αὐγ.) — 11. Εὖ δὲ παρασχόν] ἀντὶ τοῦ παρασχόντος, δηλονότι τοῦ δαίμονος, ὅ ἐστι δωρησαμένου αὐτοῖς τὴν νίκην. — 13. Ὅ τε γὰρ διὰ τὴν ἡδονήν —] τὸ ἑξῆς, ὅ τε γὰρ διὰ τὴν ἡδονὴν ὀκνῶν εἰ ἡσυχάζοι. — 16. Ὅ τε ἐν πολέμῳ —] ἐντεῦθεν δείκνυσι τοῦ πολέμου τὸ ἄδηλον. —

Κατῳκημένους. D. marg. Steph. Tus. *κατῳκισμένους.* I. *κατῳκιμένους* cum *σ* s. v. ead. man. Add. not. et I. 1. p. 192.

Κατακομιδήν. Mosqu. Ar. Chr. Dan. *ἀνακομ.*

Ὡραίων. Reg. (G.) *ὡρέων.*

Εἰ C. s. v. al. man.

Πρόοιντο. In Aug. man. rec. superscr. *ει.*, in I. ead. man. *πρόειντο* Reg. H. (in quo *οι* s. *ει* al. man.) Mosqu. Ar. Chr. *προεῖντο* Vind. m. Cf. I. 1. p. 229.

Κἄν. H. *καί.*

Αὐτῶν. Cass. Cl. Gr. m. Ar. *αὑτῶν.*

Βουλεύεσθαι. Chr. *βούλεσθαι.* m. *βουλήσθαι.*

3. *Ἀνδρῶν γὰρ — ἐλλείπομεν.* „Stob. p. 353." WASS. „T. XLIX. p. 351." GOTTL. I. *ἀνδρῶν μέν*, sed *μέν* del. et s. v. al. man. *γάρ.*

Σωφρόνων μέν. Posterius de. Gr.

Ἡσυχίῳ. Ita Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. It. Vat. Reg. (G.) cod. Bas. Gr. m. Haack. Bekk. pro *ἡσύχῳ*, quanquam hoc legitur VI, 34. et *ἡσύχιος* magis poeticum indicatur.

Ἡδόμενον. Vind. *ἡδόμενοι.* Severioris grammaticae praecepta postulabant *ἡδομένους.* At vid. I. 1. p. 93.

4. *Ἡσυχάζοι.* D. I. *ἡσυχάζει.*

θράσει ἀπίστῳ ἐπαιρόμενος. 5. πολλὰ γὰρ κακῶς γνωσθέντα, ἀβουλοτέρων τῶν ἐναντίων τυχόντων, κατωρθώθη· καὶ ἔτι πλέω, ἃ καλῶς δοκοῦντα βουλευθῆναι, ἐς τοὐναντίον αἰσχρῶς περιέστη. ἐνθυμεῖται γὰρ οὐδεὶς ὁμοίᾳ τῇ πίστει, καὶ ἔργῳ ἐπεξέρχεται, ἀλλὰ μετὰ ἀσφαλείας μὲν δοξάζομεν, μετὰ δέους δὲ ἐν τῷ ἔργῳ ἐλλείπομεν.“

1. *Κακῶς*] ἀνοήτως. (*λ. Αὐγ.*) — 2. *Ἀβουλοτέρων*] κακοβουλοτέρων. — *Τυχόντα*] ἔργον γάρ ἐστι τῆς τύχης τὸ τοὺς ἐναντίους ἀβουλοτέρους καταστῆσαι· ἐπεὶ οὐ μέγα, εἰ οὕτως ἐνίκησαν. — 3. *Κακῶς δοκ. βουλ.*] εὐβούλων τῶν ἐναντίων τυχόντα. (*λ. Αὐγ.*) — 4. *Ἐνθυμεῖται γάρ*] οὐδείς, φησίν, ἐνθυμεῖται ὁμοίως οἷς πιστεύει. πιστεύει γὰρ νικᾷν, τὸ πῶς οὐκ ἐννοῶν. καὶ οὐδεὶς ὁμοίως ἔργῳ ἐπεξέρχεται οἷς ἐπιθυμεῖται. δείκνυσι γὰρ τὴν πίστιν μείζονα τῶν ἐπιθυμημάτων, καὶ τὸ ἐνθύμημα μεῖζον τοῦ ἔργου. [*Ἄλλως·* οὐδεὶς γὰρ ἐνθυμεῖται παρόμοια τοῖς βεβαίοις· πίστις γὰρ ἐνταῦθα τὴν βεβαιότητα τῶν πραγμάτων καὶ τὴν ἀσφαλῆ ἀπόβασιν σημαίνει· οὐδεὶς οὖν οὔτε ὅμοια τοῖς πράγμασιν ἐνθυμεῖται, οὔτε ἔργῳ τὰ πιστευθέντα τελειοῖ, ἀλλ' ἐν ἑκατέροις σφάλλεται διὰ τὸ καὶ τὴν γνώμην ἡμῶν ἀβέβαιον εἶναι, καὶ τὰ πράγματα μὴ κατὰ τὴν θέλησιν ἡμῶν ἀπαντᾷν, ἀλλὰ μετὰ τὰ ἀσφαλῶς ἐνίοτε δοξασθέντα, ἤτοι βουλευθέντα, ἐπὶ τῶν ἔργων διὰ τὸ προςπῖπτον δέος ἐκλείπομεν, ὅτι τὸ μὲν βουλεύσασθαι χωρὶς ἀγώνων καθίσταται τὰ δὲ ἔργα ἐπὶ τῆς ταραχῆς καὶ συγχύσεως ἀλλοιοῦνται. (*λ. Αὐγ.*)] — 5. *Τῇ πίστει*] τῷ θάῤῥει. — *Μετὰ ἀσφαλείας μέν —*] ἀσφαλῶς, φησὶν, ἐνθυμούμεθα, διὰ τὸ καθ' ἡσυχίαν δοξάζειν καὶ βουλεύεσθαι· μετὰ φόβον δὲ ὑστεροῦμεν ἐν τῷ ἔργῳ, διὰ τὸ λοιπὸν ὁρᾷν αὐτὰ τὰ ἔργα καὶ ἐν τῇ παρουσίᾳ εἶναι τῶν πραττομένων. — 6. *Ἐλλείπομεν*] φοβηθέντες ἐξεπέσομεν τῆς πράξεως, ἣν προςεδοκήσαμεν λαβεῖν.

5. *Ἀβουλοτέρων*] Pal. *κακοβουλοτέρων*, ex Schol.

Τυχόντων. Ita Cass. Aug. C. F. H. Vat. It. Bas. cod. Gr. I. Vall. Bekk. pro Vulg. (et Haack.) *τυχόντα*. Cf. Matth. Gr. p. 803.

Πλέω editum e Cass. Cl. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) cod. Bas. Gr. I. Bekk. pro vulg. *πλείω*. Cf. I. 1. p. 223. m. *ἐπὶ πλέω* habet pro *ἔτι πλ.*

Ἃ in Reg. del., in E. s. v. al. man. scr., in m. ad marg. scr., om. Laur. Ar. Chr. Dan. Flor. Agnoscitur praeter reliquos libros a Valla. Stob. *τά* exhibet. „Delendum arbitror *ἅ*. Nisi post *πλέω* subaud. *ἐστίν*.“ GOTTL. Nil mutandum; varietate enim structurae gaudet Thuc.“ BAU. Cf. I. 1. p. 277. Thierschius l. l. *ἅττα* coniecit.

Ἐς pro vulg. *εἰς* suppeditarunt Cass. Aug. Cl. F. Pal. G. H. Bas. cod. Gr. I. Mosqu. m. Ar. Chr. Stob. Haack. Bekk. In Bas. praeterea *τοὐαντίον* scribitur.

Αἰσχρῶς. Gr. I. *καὶ αἰσχρῶς*.

Ἐνθυμεῖται γάρ. Mosqu. *ἐνθυμ. δέ*.

Ὁμοίᾳ. Ita e coniectura scripsimus cum Reisk. Vulgo (Haack. Bekk.) *ὅμοια*. Pal. *ὁμοία*. Cf. not.

Μετὰ ἀσφαλείας e Cass. Aug. C. Reg. H. I. editum pro *μετ' ἀσφ.*

Δέους δέ. Gr. *δέους τε*.

ρκά. „Ἡμεῖς δὲ νῦν καὶ ἀδικούμενοι τὸν πόλεμον ἐγείρομεν, καὶ ἱκανὰ ἔχοντες ἐγκλήματα· καὶ ὅτ' ἂν ἀμυνώμεθα Ἀθηναίους, καταθησόμεθα αὐτὸν ἐν καιρῷ.“

(Ὅτι νικῆσαι σφᾶς εἰκός ἐστι.)

2. „Κατὰ πολλὰ δὲ ἡμᾶς εἰκὸς ἐπικρατῆσαι, πρῶτον μὲν, πλήθει προὔχοντας καὶ ἐμπειρίᾳ πολεμικῇ, ἔπειτα ὁμοίως πάντας ἐς τὰ παραγγελλόμενα ἰόντας. 3. ναυτικόν τε, ᾧ ἰσχύουσιν, ἀπὸ τῆς ὑπαρχούσης τε ἑκάστοις οὐσίας ἐξαρτυσόμεθα, καὶ ἀπὸ τῶν ἐν Δελφοῖς καὶ Ὀλυμπίᾳ χρημάτων. δάνεισμα γὰρ ποιησάμενοι, ὑπολαβεῖν οἷοί τε ἐσμὲν μισθῷ μείζονι τοὺς ξένους αὐτῶν ναυβάτας. ὠνητὴ γὰρ Ἀθηναίων ἡ δύναμις μᾶλλον ἢ οἰκεία· ἡ δὲ ἡμετέρα ἧσσον ἂν τοῦτο πάθοι, τοῖς σώμασι τὸ πλέον ἰσχύουσα ἢ τοῖς χρήμασι. 4. μιᾷ τε νίκῃ ναυμαχίας κατὰ τὸ εἰκὸς ἁλίσκονται· εἰ δ' ἀντίσχοιεν, μελε-

ρκά. 2. Ἱκανὰ — ἐγκλήματα] τὰ παρακινοῦντα τὸν πόλεμον. (λ. Αὐγ.) — Ἐγκλήματα] κατὰ τῶν Ἀθηναίων δηλονότι. (λείπ. Αὐγ.) — Ἀμυνώμεθα] τὰ ἴσα ἀνταποδῶμεν. (λ. Αὐγ.) — 4. Κατὰ πολλὰ δέ] τὸ δυνατὸν κεφάλαιον. — 7. Ὧι ἰσχύουσιν] οἱ Ἀθηναῖοι. (λ. Αὐγ.) — 8. Ἐξαρτυσόμεθα] παρασκευάσομεν. (λ. Αὐγ.) — Ὀλυμπίᾳ] γράφεται Ὀλυμπιᾶσι. ὡς Ἀθήνησι. (Αὐγ.) — 9. Ὑπολαβεῖν] δέξασθαι. (λ. Αὐγ.) — 12. Τοῦτο] τὸ μεταπεισθῆναι. — 13. Μιᾷ τε νίκῃ — ἁλίσκ.] εἰ ἅπαξ, φησὶ, τῇ ναυμαχίᾳ νικηθῶσιν, οὐκέτι ἕξουσιν ἐλπίδα νίκης· οὐ γάρ εἰσι πεζομάχοι. ἡμεῖς δὲ δηλονότι καὶ ταῖς ναυσὶν ἐὰν νικηθῶμεν, τῷ πεζῷ ἰσχύομεν. — 14. Κατὰ τὸ εἰκός] ὡς ἔστιν εἰκάσαι. — Ἁλίσκονται] νικῶν·

Cap. CXXI. *Καταθησόμεθα.* Unus Par. *κατακτησόμ.* et marg. al. man. *καταθησόμ.*

2. *Ἡμᾶς.* om. D., qui *ἦκος* scrib. pro *εἶκος.*

Ἐπικρατῆσαι. Cod. Bas. ex emendat. *ἐπικρατήσειν.* Quo non opus. Vid. I. 1. p. 158.

3. *Ναυτικόν τε.* Vat. D. *ναυτ. δέ.*

Ἰσχύουσιν. Ar. Chr. *ἰσχύσουσιν.*

Ὑπαρχούσης τε. *Τε* de. Mosqu. Ar. Chr.

Ἑκάστοις. I. Chr. Dan. *ἑκάστης.*

Ἐξαρτυσόμεθα. Pal. It. Vat. C. (?G.?) Reg. Gr. *ἐξαρτυσώμεθα.*

Καὶ Ὀλυμπίᾳ. D. *καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ.* Cl. *καὶ Ὀλυμπιάσι,* quae scriptura e c. 143. ducta adnotatur etiam in Vat. et It. In Schol. Aug. *Ὀλυμπιᾶσι.*

Οἷοί τε. Ita plene Cass. Aug. F. G. H. Gr. pro *οἷοί τ'.* I. *οἷόν τε,* et in marg. al. man. *οἷοι.*

Ἐσμέν H. s. v. al. man. Vat. It. om.

Ἀθηναίων ἡ δύναμις. F. *Ἀθηναίοις ἡ δύν.* Artic. de. m. Ar. Chr. Dan. ante *Ἀθην.* ponitur D. Laur. E.

Τὸ πλέον. D. I. artic. om.

τήσομεν καὶ ἡμεῖς ἐν πλέονι χρόνῳ τὰ ναυτικά. καὶ ὅτ' ἂν τὴν ἐπιστήμην ἐς τὸ ἴσον καταστήσωμεν, τῇ γε εὐψυχίᾳ δήπου περιεσόμεθα. ὃ γὰρ ἡμεῖς ἔχομεν φύσει ἀγαθὸν, ἐκείνοις οὐκ ἂν γένοιτο διδαχῇ· ὃ δὲ ἐκεῖνοι ἐπιστήμῃ προὔχουσι, καθαιρετέον ἡμῖν ἐστι μελέτῃ. 5. χρήματα δ' ὥςτ' ἔχειν ἐς αὐτὰ, οἴσομεν· ἢ δεινὸν ἂν εἴη, εἰ οἱ μὲν ἐκείνων ξύμμαχοι ἐπὶ δουλείᾳ τῇ αὐτῶν φέροντες οὐκ ἀπεροῦσιν, ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθροὺς καὶ αὐτοὶ ἅμα σώζεσθαι οὐκ ἄρα δαπανήσομεν, καὶ ἐπὶ τῷ μὴ ὑπ' ἐκείνων αὐτὰ ἀφαιρεθέντες αὐτοῖς τούτοις κακῶς πάσχειν."

ρκβ'. „Ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἄλλαι ὁδοὶ τοῦ πολέμου ἡμῖν, ξυμμάχων τε ἀπόστασις, μάλιστα παραίρεσις οὖσα τῶν προσόδων αἷς ἰσχύουσι, καὶ ἐπιτειχισμὸς τῇ χώρᾳ, ἄλλα τε ὅσα οὐκ ἄν τις νῦν προΐδοι. ἥκιστα γὰρ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ, αὐτὸς δὲ ἀφ' αὑτοῦ τὰ πολλὰ

ται. — 4. Ἀγαθόν] ἤγουν τὴν εὐψυχίαν. (λ. Αὐγ.) — Ὃ δέ] ἀντὶ τοῦ εἰς ὅ. — 8. Οὐκ ἀπεροῦσιν] οὐκ ἀπαγορεύσουσιν. — Ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι] ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῷ τιμωρήσασθαι. — 11. Αὐτοῖς τούτοις] τοῖς χρήμασι δηλονότι.

ρκβ'. Ὁδοί] πορισμοί. (λ. Αὐγ.) — 13. Παραίρεσις] παραφαίρεσις, παράσπασις. (λ. Αὐγ.) — 14. Ἐπιτειχισμός] ἐπίθεσις. αἰνίττεται τὴν Δεκέλειαν, ἣν ὕστερον ἐτείχισαν. (λ. Αὐγ.) — Τῇ χώρᾳ] τῶν Ἀθηναίων. (λείπ. Αὐγ.) — 15. Προΐδοι] προγνοίη. (λείπ. Αὐγ.) ἄδηλα γὰρ τὰ τοῦ πολέμου. — 16. Ῥητοῖς] ὡρισμένοις. (λείπ. Αὐγ.) — Χωρεῖ] κινεῖται. (λείπ. Αὐγ.) —

4. *Πλέονι*. F. *πλείονι*.

Ἴσον. H. Vat. It. marg. Steph. *ἧσσον*.

Τῇ γε. D. *τῇ δέ*. Chr. *τῇ τε*.

Εὐψυχίᾳ. C. E. *εὐτυχίᾳ*.

Ἔχομεν φύσει e Cass. Aug. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Bas. Gr. I. Laur. m. Ar. Chr. Dan. Haack. Bekk. editum pro *φύσει ἔχομεν*.

Δὲ ἐκεῖνοι. Sic Cass. Aug. Pal. Reg. Gr. D. E. Mosqu. pro *δ' ἐκεῖνοι*.

Καθαιρετέον. *Καθαιρετόν* non improbabiliter coniicit Dind.

5. *Αὐτῶν*. C. *αὐτοῦ*, sed deinde corr. *αὐτῶν*.

Ἀπεροῦσιν. Pal. Vat. *ἀπαίρουσιν*. C. *ἀπειρουσιν* cum ε s. ει.

Cap. CXXII. *Τοῦ πολέμου*. Articulum cum Vat. It. proscripsit Bekk., sed bellum tunc imminens eo notatur.

Μάλιστα om. Laur.

Παραίρεσις. C. H. Vat. *παραίνεσις*.

Ἐπιτειχισμός. I. *ἐπιτειχισμοί*.

Ἄλλα τε—πταίει. „Stob. p. 572., ubi *ἐφ' αὐτοῦ*." WASS.

τεχνᾶται πρὸς τὸ παρατυγχάνον· ἐν ᾧ ὁ μὲν εὐοργήτως αὐτῷ προσομιλήσας, βεβαιότερος· ὁ δὲ ὀργισθεὶς περὶ αὐτὸν, οὐκ ἐλάσσω πταίει.“

(Τὸ ἡσυχάζειν αἰσχρόν τε εἶναι καὶ δουλείαν φέρειν.)

2. „Ἐνθυμώμεθα δὲ καὶ ὅτι, εἰ μὲν ἦσαν ἡμῶν ἑκάστοις πρὸς ἀντιπάλους περὶ γῆς ὅρων διαφοραὶ, οἰστὸν ἂν ἦν· νῦν δὲ πρὸς ξύμπαντάς τε ἡμᾶς Ἀθηναῖοι ἱκανοὶ, καὶ κατὰ πόλιν ἔτι δυνατώτεροι. ὥςτε εἰ μὴ καὶ ἀθρόοι, καὶ κατὰ ἔθνη, καὶ ἕκαστον ἄστυ μιᾷ γνώμῃ ἀμυνούμεθα αὐτοὺς, δίχα γε ὄντας ἡμᾶς ἀπόνως χειρώσονται· καὶ τὴν ἧσσαν, εἰ καὶ δεινόν τῳ ἀκοῦσαι, ἴστω οὐκ ἄλλο τι φέρουσαν ἢ ἄντικρυς δουλείαν. 3. ὃ καὶ

1. Τεχνᾶται] μεθοδεύει. (λ. Αὐγ.) — Παρατυγχάνον] παρεμπῖπτον. (λ. Αὐγ.) — Ἐν ᾧ] ἀντὶ τοῦ διό. — Εὐοργήτως] εὐσκόπως, [μεγαλοψύχως (λ. Αὐγ.),] εὐτρόπως· ὀργὴ γὰρ ὁ τρόπος. — 2. Ὁ δὲ ὀργισθείς] ὁ μικροψυχήσας. (λ. Αὐγ.) — 4. Ἐνθυμώμεθα] ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμηθῶμεν· [ἔστι γὰρ ὑποθετικόν. (λ. Αὐγ.)] — 5. Οἰστόν] ὑπομονητόν. (λ. Αὐγ.) — 6. Ἱκανοί] δουλωσόμενοι δηλονότι. — 9. Δίχα γε ὄντας] διαχωρισθέντας. (λ. Αὐγ.) — 10. Ἴστω] ὁ ἀκούων δηλονότι. (λ. Αὐγ.) — 11. Φέρουσαν] ἡμῖν δηλονότι. (λ. Αὐγ.) — Ὃ καὶ λόγῳ ἐνδοιασθῆναι] τὴν δουλείαν καὶ λόγῳ ἀμφιβάλλειν. §. (Εἴωθεν ὁ συγγραφεὺς ἀπὸ τῶν θηλυκῶν μεταβαίνειν εἰς τὸ οὐδέτερον, οἷον „Τρέπονται ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν, ἐφ᾽ ὅπερ καὶ τὸ πρῶτον ἐξεπέμποντο.“ λέγει δὲ ὅτι τὴν δουλείαν ὅλως τῷ λόγῳ ἀμφιβάλλειν, οἷον λογίσασθαι, τοὺς Πε-

Εὐοργήτως. Cod. Bas. ἀοργήτως. Dan. εὐεργήτως.

Αὐτῷ. Ed. Bas. αὐτῇ.

Βεβαιότερος. Mosqu. βεβαιότατος.

Αὐτόν. Laur. αὐτῶν. „Comma, quod erat post ὀργισθείς, transposui post αὐτόν, ut verba ὀργισθεὶς περὶ αὐτὸν magis responderent τῷ εὐοργήτως αὐτῷ προσομιλήσας.“ HAACK. Dubito tamen an recte dicatur ὀργίζεσθαι περί τι, quum usitatissimum sit πταίειν περί τι et περί τινι. Posterius hic repositurus erat Reisk. Cf. ad cap. 69.

2. Δὲ καί. Καί de. Laur. Mosqu. m. Ar. Chr. Dan. In E. pro δὲ καί leg. μέν.

Ἦσαν ἡμῶν. Hoc ordine Cass. Aug. C. Pal. H. Vat. It. Bas. (?) I. Mosqu. Haack. Bekk. pro vulg. ἡμῶν ἦσαν. Reg. (G.) ἦσαν om. deinde inter vers. script. man. rec. Sic etiam in Gr., et quidem inter μέν et ἡμῶν.

Διαφοραί. Laur. Mosqu. m. Ar. Chr. αἱ διαφ.

Ἱκανοί de. Dan.

Καὶ ἀθρόοι. Καί om. E.

Κατὰ ἔθνη. C. Laur. Ar. κατὰ τὰ ἔθνη.

Καὶ ἕκαστον. Καί de. C.

Αὐτούς. Ar. Dan. καὶ τούς.

Δεινόν τῳ. Pal. Reg. (G.) Vat. δεινὸν τό. Gr. δεινὸν τῷ.

Ἴστω. Reg. (G.) ἴστε cum ω̅ rec. man. sup. ε̅ posito.

λόγῳ ἐνδοιασθῆναι αἰσχρὸν τῇ Πελοποννήσῳ, καὶ πόλεις τοσάσδε ὑπὸ μιᾶς κακοπαθεῖν. ἐν ᾧ ἢ δικαίως δοκοῖμεν ἂν πάσχειν, ἢ διὰ δειλίαν ἀνέχεσθαι, καὶ τῶν πατέρων χείρους φαίνεσθαι, οἳ τὴν Ἑλλάδα ἠλευθέρωσαν· ἡμεῖς δὲ οὐδ' ἡμῖν αὐτοῖς βεβαιοῦμεν αὐτὸ, τύραννον δὲ ἐῶμεν ἐγκαθεστάναι πόλιν, τοὺς δ' ἐν μιᾷ μονάρχους ἀξιοῦμεν καταλύειν. 4. καὶ οὐκ ἴσμεν ὅπως τάδε τριῶν τῶν μεγίστων ξυμφορῶν ἀπήλλακται, ἀξυνεσίας, ἢ μαλακίας, ἢ ἀμελείας. οὐ γὰρ δὴ πεφευγότες

λοποννησίους αἰσχρόν. ὁ γὰρ ἐνδοιασμὸς λογισμοῦ ἐστὶ μέρισμος. περιφραστικῶς οὖν εἴρηται τῷ λόγῳ ἐνδοιασθῆναι, οἷον τὸ λογίσασθαι ἡμᾶς καὶ ἐπὶ νοῦν λαβεῖν τὴν δουλείαν. (λ. Αὐγ.)] — 1. Ἐνδοιασθῆναι] εἰς ἀμφιβολίαν ἐλθεῖν. (λ. Αὐγ.) — 2. Ὑπὸ μιᾶς] τῆς τῶν Ἀθηναίων. (λ. Αὐγ.) — Κακοπαθεῖν] δουλοῦσθαι. (λείπ. Αὐγ.) — Ἐν ᾧ] ἐν τῷ κακοπαθεῖν. — Ἢ δικαίως — ἀνέχεσθαι] οἱ γὰρ ἀμελοῦντες, καὶ μὴ ἐπεξερχόμενοι, δοκοῦσιν ἢ δικαίως πάσχειν, ἢ διὰ δειλίαν ἀνέχεσθαι. — 5. Αὐτό] τουτέστι τὴν ἐλευθερίαν. — 6. Τοὺς δ' ἐν μιᾷ] πόλει δηλονότι. — 7. Μονάρχους] τοὺς τυράννους φησὶ μονάρχους. — 8. Ξυμφορῶν] ἐνταῦθα οὐ κεῖται κυρίως ἡ λέξις, ἀλλὰ ξυμφοράν φησι τὴν κακίαν. ταῦτα δὲ λέγει τὸ τυραννεῖσθαι καὶ φέρειν τὴν τυραννίδα. τὸ δὲ ἑξῆς, καὶ οὐκ ἴσμεν ὅπως ποτὲ τάδε [οὐκ (λ. Αὐγ.)] ἀπήλλακται τῶν τριῶν μεγίστων συμφορῶν. — 9. Ἢ μαλακίας] ὁ ἢ διαζευκτικὸς ἀντὶ τοῦ καί. Ὅμηρος· ἢ νέος ἠὲ παλαιός. — Οὐ γὰρ δὴ πεφευγότες —] οὐ δύνασθε, φησὶν, εἰπεῖν ὅτι οὐ διὰ τὸ ἔχειν τὰ τρία ταῦτα οὐ πολεμοῦμεν, ἀλλὰ διὰ καταφρόνησιν, ὅ ἐστι διὰ τὸ ἄγαν φρονεῖν, καὶ οἷον ὑπερφρονεῖν. ἡ γὰρ κατὰ πρόθεσις ἐπί-

---

3. *Ἐνδοιασθῆναι.* Laur. *ἐνδυασθῆναι.*

Ὑπὸ μιᾶς. *Ὑπό*, quod neutris, quae pro cognatae significationis passivis usurpantur, apponitur, Gottl. e Cass. Aug. Cl. Pal. Reg. Vat. Bas. Gr. Vind. Dan. Vasc. Steph. 2. et, ut videtur, libris Pariss. recepit pro *ἀπό*.

Δοκοῖμεν ἄν. *Ἄν* om. Vat.

Ἠλευθέρωσαν. Pal. *ἐλευθ.*

Ἐγκαθεστάναι. E. *ἐγκαθιστάναι.*

Πόλιν. C. Ar. Chr. vett. edd. *πόλει*, sensu perverso. Infra c. 124. *τὴν καθεστηκυῖαν ἐν τῇ Ἑλλάδι πόλιν τύραννον.* Gr. *τὴν πόλιν.* Dan. *τῇ πόλει* a correct., qui *ν* in fine utriusque voc. eraserat.

4. *Οὐκ ἴσμεν.* *Οὐκ* om. E.

Τάδε. „Scholiast. locum hunc afferens ad cap. 127. legit *τῶνδε τριῶν*, nisi, quod suspicatur Steph., mendose apud eum scriptus est hic locus." HUDS.

Τῶν μεγίστων. *Τῶν* de. cod. Bas.

Ἀπήλλακται. Vulgo *οὐκ ἀπήλλ.* Negationem om. Cass. Aug. Cl. C. (in quo s. v. adscr.) Pal. It. Vat. G. cod. Bas. Gr. Laur. E. Schol. ad c. 127. Vall. Haack. Bekk. Frustra defendit et alia in proximis tentat Thiersch. Actt. Monn. t. IV. f. 2. p. 282. sq.

Ἀπήλλακται. E. *ἀπήλακται.*

Ἢ μαλακίας ἢ ἀμελείας. Cod. Bas. *ἢ ἀμελείας ἢ μαλακ.*

ταῦτα, ἐπὶ τὴν πλείστους δὴ βλάψασαν καταφρόνησιν κεχωρήκατε, ἢ ἐκ τοῦ πολλοὺς σφάλλειν, τὸ ἐναντίον ὄνομα ἀφροσύνη μετωνόμασται."

(Τὸ δὲ πολεμεῖν ἄξιόν τε τῶν πατέρων εἶναι καὶ κατὰ πολλὰ
. . . . καλόν.)

ρκγ΄. „Τὰ μὲν οὖν προγεγενημένα τί δεῖ μακρότερον ἢ ἐς ὅσον τοῖς νῦν ξυμφέρει, αἰτιᾶσθαι; περὶ δὲ τῶν ἔπειτα μελλόντων τοῖς παροῦσι βοηθοῦντας χρὴ ἐπιταλαιπωρεῖν· (πάτριον γὰρ ὑμῖν ἐκ τῶν πόνων τὰς ἀρετὰς κτᾶσθαι·) καὶ μὴ μεταβάλλειν τὸ ἔθος, εἰ ἄρα πλούτῳ τε νῦν καὶ ἐξουσίᾳ ὀλίγον προφέρετε· (οὐ γὰρ δίκαιον, ἃ τῇ ἀπορίᾳ ἐκτήθη, τῇ περιουσίᾳ ἀπολέσθαι·) ἀλλὰ θαρσοῦντας ἰέναι κατὰ πολλὰ ἐς τὸν πόλεμον, τοῦ

τασιν ἐνταῦθα σημαίνει. — 1. Ταῦτα] τὰ τρία. — Καταφρόνησιν] ὅτι τὴν καταφρόνησιν ἀφροσύνην λέγει.

ρκγ΄. 6. Βοηθοῦντας] τὸ ἑξῆς οὕτως· ὑπὲρ δὲ τῶν μελλόντων δεῖ τοῖς παροῦσι πράγμασι βοηθοῦντας ἐπιταλαιπωρεῖν, τουτέστι προςθεῖναι τὸν πόνον. — 9. Ἐξουσίᾳ] δυνάμει. — Ὀλίγον προφέρετε] οἱ γὰρ Λάκωνες τῶν προγόνων ἦσαν ὀλίγον εὐπορώτεροι. — 10. Ἃ τῇ ἀπορίᾳ ἐκτήθη] ὑπ' ἀπορίας κινηθέντες ἐκτησάμεθα. (λείπ. Αὐγ.) —
11. ** Θαρσοῦντας] Ψιλόν τις ἐξώρθωσεν † ἔνθα^{στ} †

† ολπ^{ζες} †, χρεὼν ᾱ, καὶ τὸ θαρσοῦντες τόδε
θαρσοῦντας εἰπεῖν. ᾧ γελῶν Τζέτζης λέγει·
ἀλλ' οὐδαμῶς, ἄνθρωπε· μηδαμῶς ζέε·
οὔπω γὰρ οἶδας ποίου τρόπου λόγος θαρσοῦντες ἰέναι ἀντὶ τοῦ ἴτε γράφειν;

Ταῦτα. Laur. Vind. Ar. Chr. αὐτά.

Ἤ. In Cass. fuerat ἤ. Gr. ἡ.

Σφάλλειν. G. per unum λ scrib.

Cap. CXXIII. Πάτριον γάρ. Ante haec verba et mox post προφέρετε cum Bekk. minorem distinctionem posuimus, et πάτριον — κτᾶσθαι atque οὐ γὰρ — ἀπολέσθαι in parentheses redegimus.

Ὑμῖν. Ita Cass. Aug. C. Pal. It. Vat. Tus. Haack. et regnat in sqq. secunda persona Vulgo ἡμῖν, quod retinuit Bekk.

Νῦν ἢ om. D.

Ὀλίγον. H. Vat. It. ὀλίγων. Ita etiam Cass., in quo man. rec. sup. ω̄ s. ō. I. et Tus. ὀλίγῳ.

Ἐκτήθη. B. I. ἐκτήσθη, sed in hoc marg. al. man. ἐκτήθη.

Περιουσίᾳ. Pal. It. Vat. H. G. cod. Bas. ἀπουσίᾳ. Quod etiam in Aug. antea scriptum fuisse videtur, quum in marg. adnotetur Π (γράφεται) τῇ περιουσίᾳ. Gr. ἀπλουσίᾳ et ex emend. εὐπλουσίᾳ.

Ἀπολέσθαι. Reg. (G.) ἀπολέσαι.

Θαρσοῦντας. Pal. Vat. I. Laur. θαρσοῦντες, quod lepide defendit Schol. Pal.

Τοῦ τε. Τε d. m.

τε θεοῦ χρήσαντος, καὶ αὐτοῦ ὑποσχομένου ξυλλήψεσθαι, καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος πάσης ξυναγωνιουμένης, τὰ μὲν, φόβῳ, τὰ δὲ, ὠφελείᾳ. 2. σπονδάς τε οὐ λύσετε πρότεροι, (ἅς γε καὶ ὁ θεὸς, κελεύων πολεμεῖν, νομίζει παραβεβάσθαι,) ἠδικημέναις δὲ μᾶλλον βοηθήσετε· λύουσι γὰρ οὐχ οἱ ἀμυνόμενοι, ἀλλ' οἱ πρότεροι ἐπιόντες."

(*Τοιγαροῦν οὐκέτι ἐξεῖναι ἀναβάλλεσθαι τὸν πόλεμον.*)

ρκδ΄. „Ὥςτε πανταχόθεν καλῶς ὑπάρχον ὑμῖν πο-

τὰς συγγραφὰς κρίνειν δὲ τεχνικῷ τρόπῳ
Σκύλλου τε τουδὶ καὶ παλαιῶν καὶ νέων
Τζέτζου μόνου χάρισμα δυςμαθεστάτου.
ἡ φύσις ὅνπερ καὶ χυδαιότης βίου
* ἀγωνιῶντα * τῇ στοᾷ καὶ τῷ θόλῳ
* τηρεῖ * διαμπὰξ * ἐν σοφῇ * κουστωδίᾳ.
ἀνθ' οὗπερ αὐτοῖς οὐδαμῶς συνειςτρέχει,
ὅτι τέ φησι τεχνικῶς δέον γράφειν
πεζοῖς ὁμοῦ λόγοις τε καὶ τοῖς ἐν μέτρῳ,
φύρειν δὲ μηδὲν μηδαμοῦ τὰ τῆς τέχνης.
ὅςτις δ' ἀναιρεῖν τοὺς τεχνῶν λόγους θέλει,
οὗτος παρειςφέρει καπρῶνα τῷ βίῳ,
ὧν ἐκ συωδῶν, ἐξ ἀτέχνων, βαρβάρων.
τοιός τις ἐσμὸς ἐξανορθοῖ τὰς βίβλους,
οἷός τις ἐξώρθου καὶ τὴν Ἡροδότου
τὴν εἰς Ὁμήρου τὴν γονὴν γεγραμμένην,
Ἰωνικὸν πᾶν ἐν γραφῇ μετατρέπων,
ὡς πρὸς τὸ δόξαν οἷ σοφῷ πεφυκότι.
ἐπ' * ἡμισείῃ * εἰ γὰρ ἦν γεγραμμένον,
εἶτ' οὖν ἀπικνεῖται δέ, καὶ τὰ τοιάδε,
εἰς φῖ σοφῶς μετῆγεν, † ὀρθῶς τὴν †
† μετὰ τὰ ἄλλα τε πολλὰ μὲν συνεὶς ἀποξέων †,
† κἀνταῦθα, κἀνταῦθα δὲ ποιῶν ὀρθίως. † (*Παλ.*)

1. Ξυλλήψεσθαι] βοηθήσειν. — 3. Τὰ μὲν φόβῳ] ἵνα μὴ δουλωθῇ. — 5. Παραβεβάσθαι] ἀθετηθῆναι τὰς σπονδὰς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. — 6. Οἱ πρότεροι ἐπιόντες] οἱ ἄρξαντες ἀδίκων χειρῶν.
ρκδ΄. Πανταχόθεν] ἀπὸ πολλῶν ἀφορμῶν. — —

Πάσης Cass. Aug. C. F. Pal. It. Vat. H. G. cod. Bas. Gr. I. Haack. Bekk. uti in eadem formula I,143. et II,8. Vulgo *ἁπάσης*.

Ξυναγωνιουμένης. C. *ξυναγωνιζομένης.* Chr. *ξυναγωνιζομένοις.*

Ὠφελείᾳ. Pal. *ὠφελία.* Vid. Praef. ad Herm.

2. *Σπονδάς τε.* C. *δέ.*

Λύσετε. D. I. *λύσεται.*

Ἅς γε. E. Ar. Chr. *ἅς τε.*

Νομίζει. C. Laur. *νομίζειν.* Statim *παραβεβάσθαι* agnoscit Suid. Cf. not.

Ἠδικημέναις. D. I. *ἠδικημένας.*

Ἀμυνόμενοι. Gr. *ἀμυνούμενοι.* G. *ἀμεινόμενοι.*

Πρότεροι. Mosqu. *πρότερον.*

Cap. CXXIV. *Ὑπάρχον* om. Laur. In I. *ὑπάρχων*, sed ō s. ω̄.

Ὑμῖν. Reg. (G.) Gr. Flor. et, ut videtur, etiam Cl. *ἡμῖν.*

λεμεῖν, καὶ ἡμῶν τάδε κοινῇ παραινούντων, εἴπερ βεβαιότατον τὸ ταῦτα ξυμφέροντα καὶ πόλεσι καὶ ἰδιώταις εἶναι, μὴ μέλλετε Ποτιδαιάταις τε ποιεῖσθαι τιμωρίαν, οὖσι Δωριεῦσι, καὶ ὑπὸ Ἰώνων πολιορκουμένοις, (οὗ πρότερον ἦν τοὐναντίον,) καὶ τῶν ἄλλων μετελθεῖν τὴν ἐλευθερίαν. 2. ὡς οὐκέτι ἐνδέχεται, περιμένοντας, τοὺς μὲν ἤδη βλάπτεσθαι, τοὺς δ', εἰ γνωσθησόμεθα ξυνελθόντες μὲν, ἀμύνεσθαι δὲ οὐ τολμῶντες, μὴ πολὺ ὕστερον τὸ αὐτὸ πάσχειν, ἀλλὰ νομίσαντες ἐς ἀνάγκην ἀφῖχθαι, ὦ ἄνδρες ξύμμαχοι, καὶ ἅμα τάδε ἄριστα λέγεσθαι, ψηφίσασθε τὸν πόλεμον, μὴ φοβηθέντες τὸ αὐτίκα δεινὸν, τῆς δ' ἀπ' αὐτοῦ διὰ πλείονος εἰρήνης ἐπιθυμήσαντες· (ἐκ πολέμου μὲν γὰρ εἰρήνη μᾶλλον βεβαι-

1. *Εἴπερ βεβαιότατον*] λείπει τὸ δοκεῖ, ἵν' ᾖ, εἴπερ δοκεῖ. — 4. *Ὑπὸ Ἰώνων*] διαβέβληται γὰρ τὸ ὄνομα τῶν Ἰώνων εἰς μαλακίαν· τῶν δὲ Δωριέων ἐπὶ ἀνδρείᾳ δοξάζεται. — 5. *Καὶ τῶν ἄλλων*] ἀπὸ κοινοῦ τὸ μέλλετε. — *Μετελθεῖν*] ἀντὶ τοῦ ἀνασώσασθαι. — 6. *Ὡς οὐκέτι ἐνδέχ.*] τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ γὰρ, ἵν' ᾖ, οὐκέτι γὰρ ἐνδέχεται. Ὅμηρος· ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. τὸ δὲ περιμένοντας ἀντὶ τοῦ περιμενόντων. — *Τοὺς μέν*] λείπει ἡμῶν. (*Αὐγ.*) 10. *Τάδε*] ἃ εἴπομεν δηλονότι. (*λ. Αὐγ.*) — 11. *Τὸ αὐτίκα δεινόν*] τὸ πρὸς ὀλίγον γινόμενον ἐκ τοῦ πολέμου. — 12. *Ἀπ' αὐτοῦ*] τοῦ πολέμου. (*λ. Αὐγ.*) — *Διὰ πλείονος*] χρόνου. (*λ. Αὐγ.*) —

Τάδε κοινῇ. Hoc ordine Cass. Aug. C. F. Pal. It. Vat. H. G. cod. Bas. Gr. Mosqu. Haack. Bekk. Vulgo *κοινῇ τάδε.*

Τὸ ταῦτα. Gr. *τε τ.* It. adnot. *ταυτὰ γρ.*

Ποτιδαιάταις τε. C. *δέ* pro *τε* habet.

Τὴν ἐλευθ. *Τήν* om. Gr.

2. *Οὐ τολμῶντες.* Pal. Gr. B. D. Laur. E. Mosqu. Ar. Chr. Dan. Bar. vett. edd. *ἀτολμῶντες.* „Sed si ex duabus vocibus una facienda sit, *ἀτολμοῦντες* (quod in Aug. supra *οὐ τολμῶντες* al. man. script.) mavult Steph., quia observavit, verba circumflexa ex secunda coniugatione in primam transire, quum huiusmodi compositio supervenit.“ HUDS. Cf. Lob. ad Phryn. p. 630. Tus. *οὐ τολμῶντας.*

Μὴ πολὺ — ἐπιθυμήσαντες. Haec omnia de. D., sed in marg. suppleta.

Ἐς ἀνάγκην. Ita Cl. C. F. I. Gr. *Εἰς ἀνάγκην* Cass. Aug. Pal. et sic in Reg. (G.) H., ubi haec ut in Vat. aberant, man. rec. adscripsit. Vulgo *ἐπ' ἀνάγκ.* et sic Haack. et Bekk.

Ἀφῖχθαι. C. *ἀφικθαί*, quod deinde corr.

Ψηφίσασθε τόν. Quod vulgo interponitur *δή*, cum Cass. Aug. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Gr. I. Laur. m. Ar. Chr. Dan. Bar. vett. edd. Haack. Bekk. om.

Ἐκ πολέμου — ἀκίνδυνον. „Stob. p. 360.“ WASS.

Μᾶλλον βεβαιοῦται. *Μᾶλλον* om. cod. Bas., post *βεβαιοῦται* ponit E.

οὖται· ἀφ᾽ ἡσυχίας δὲ μὴ πολεμῆσαι, οὐχ ὁμοίως ἀκίνδυνον.) 3. καὶ τὴν καθεστηκυῖαν ἐν τῇ Ἑλλάδι πόλιν τύραννον ἡγησάμενοι ἐπὶ πᾶσιν ὁμοίως καθεστάναι, ὥςτε τῶν μὲν ἤδη ἄρχειν, τῶν δὲ διανοεῖσθαι, παραστησώμεθα ἐπελθόντες· καὶ αὐτοί [τε] ἀκινδύνως τὸ λοιπὸν οἰκῶμεν, καὶ τοὺς νῦν δεδουλωμένους Ἕλληνας ἐλευθερώσωμεν.“ Τοιαῦτα [μὲν] οἱ Κορίνθιοι εἶπον.

(c. *Οἱ ξύμμαχοι ψηφίζονται πολεμεῖν.*)

ρκέ. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἐπειδὴ ἀφ᾽ ἁπάντων ἤκουσαν γνώμην, ψῆφον ἐπήγαγον τοῖς ξυμμάχοις ἅπασιν, ὅσοι παρῆσαν, ἑξῆς, καὶ μείζονι καὶ ἐλάσσονι πόλει· καὶ τὸ πλῆθος ἐψηφίσαντο πολεμεῖν. 2. δεδογμένον δὲ αὐτοῖς, εὐθὺς μὲν ἀδύνατα ἦν ἐπιχειρεῖν ἀπαρασκεύοις οὖσιν· ἐκπορίζεσθαι δὲ ἐδόκει ἑκάστοις ἃ πρόςφορα ἦν,

---

2. *Καθεστηκυῖαν*] γεγονυῖαν. (λ. Αὐγ.) — *Πόλιν τύραννον*] τὰς Ἀθήνας λέγει, τὸ δὲ ἑξῆς, πόλιν τύραννον παραστησώμεθα. [πλεονάζει τὸ τῆς τυραννίδος ὄνομα, ἵνα μᾶλλον παροξύνῃ. (λ. Αὐγ.)] — 3. *Ἐπὶ πᾶσιν*] κατὰ πάντων. (λ. Αὐγ.) — 4. *Διανοεῖσθαι*] ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἄρχειν. (λ. Αὐγ.) — *Παραστησώμεθα*] δουλωσώμεθα. (λ. Αὐγ.)

ρκέ. 9. *Γνώμην*] ἀπόφασιν. (λ. Αὐγ.) — *Ψῆφον ἐπήγαγον*] ψῆφον, νῦν σκέψιν. δῆλον δὲ ὅτι τισὶ δοκεῖ καὶ τισὶν οὔ. — 10. *Ἑξῆς*] κατὰ τάξιν. (λ. Αὐγ.) — 11. *Τὸ πλῆθος*] τῶν Λακεδαιμονίων δηλονότι. — 12. *Ἀδύνατα*] ἀντὶ τοῦ ἀδύνατον. (Βασ.) — 13. *Ἐκπορίζεσθαι*] ἔκ τινος πόρου λαμβάνειν. (λ. Αὐγ.) ** ἀπὸ τῶν ἐκτὸς εἰς ἄστυ κομίζειν, ὃ νῦν λέγουσιν σκα...ζειν ἐν τῷ

---

3. Ἐπὶ πᾶσιν ὁμοίως. E. ὁμοίως ἐπὶ πᾶσι.

Παραστησώμεθα. Vat. Laur. Vind. m. *παραστησούμεθα*.

Ἐπελθόντες. Mosqu. *ὑπεξελθόντες*.

Αὐτοί τε. *Τε* om. Cass. Aug. Cl. C. Pal. It. Vat. H. Reg. Bekk. Attamen hic satis placet.

Τοιαῦτα. Cass. Aug. *ταῦτα*. Male. Vid. ad VI, 8.

Μέν om. Cass. Aug. Cl. F. Pal. It. Vat. H. G. Bekk. in C. s. v. al. man. script. Commendatur tamen locis I, 36. 72. 79. al.

Cap. CXXV. *Γνώμην*. Marg. Steph. *γνώμης*.

Ἐψηφίσαντο. I. *ἐψηφίσατο*. At vid. Matth. Gr. §. 301. et not. ad I, 106.

2. *Δεδογμένον*. Ar. Chr. Dan. *δεδογμένου*. „Perperam, ex ignoratione Atticismi; de quo Budaeus in Commentar. H. Steph. Append. ad Thesaur. p. 160. et Camerar. ad Act. Apost. ii. 29. [Matth. §. 564.] Sic cap. praec. *καλῶς ὑπάρχον*. cap. 120. *εὖ δὲ παρασχόν*. Nec melius corrector cod. Gr. mox *ἀδύνατον* pro *ἀδύνατα*. Vid. ad cap. 1.“ DUK.

Ἦν om. E.

Ἑκάστοις s. v. al. man. habet G.

μέχρι Ὀλ. πζ. ἔτ. α′/β′ πρὸ Χρ. υλά.

καὶ μὴ εἶναι μέλλησιν. ὅμως δὲ καθισταμένοις ὧν ἔδει ἐνιαυτὸς μὲν οὐ διετρίβη, ἔλασσον δὲ, πρὶν ἐςβαλεῖν ἐς τὴν Ἀττικὴν, καὶ τὸν πόλεμον ἄρασθαι φανερῶς.

(II. C. Ἐγκλήματα ἀλλήλων καὶ προφάσεις τοῦ πολέμου. ρκϛ′ — ρλθ′.

1. Τὸ Κυλώνειον ἄγος. ρκϛ′ — ρκζ′.)

ρκϛ′. ἘΝ ΤΟΥΤΩΙ δὲ ἐπρεσβεύοντο τῷ χρόνῳ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, ἐγκλήματα ποιούμενοι, ὅπως σφίσιν ὅτι μεγίστη πρόφασις εἴη τοῦ πολεμεῖν, ἢν μή τι ἐςακούωσι. 2. καὶ πρῶτον μὲν πρέσβεις πέμψαντες οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐκέλευον τοὺς Ἀθηναίους τὸ ἄγος ἐλαύνειν τῆς θεοῦ· τὸ δὲ ἄγος ἦν τοιόνδε. 3. Κύλων ἦν Ὀλυμπιονίκης, ἀνὴρ Ἀθηναῖος, τῶν πάλαι εὐγενής τε καὶ δυνατός. ἐγεγαμήκει δὲ θυγατέρα Θεαγένους Μεγαρέως

κάστρῳ εἰςάγειν. κάστρον δὲ λέγεται τὸ ἄστυ, καὶ ἔστι λέξις Ἰταλική. (Βασ.) — 1. Μέλλησιν] ἀναβολήν. (λ. Αὐγ.) — Καθισταμένοις] παρασκευαζομένοις.

ρκϛ′. 5. Ἐγκλήματα ποιούμενοι] ἐγκαλοῦντες. (λ. Αὐγ.) — 8. Τὸ ἄγος ἐλαύνειν τῆς θεοῦ] τοὺς τὸ ἄγος δράσαντας τῆς θεοῦ, τῆς Ἀθηνᾶς. — 9. Κύλων ἦν — —] τὸ διήγημα τὸ κατὰ τὸν Κύλωνα θαυμάζει σφόδρα ὁ τεχνογράφος, καὶ συμβουλεύει ἐπιμελέστατοι αὐτὸ ἐκμαθεῖν τοὺς νέους, ἵνα μιμήσωνται. §. Ὅτι τοῦ διηγήματος τοῦ κατὰ τὸν Κύλωνα τὴν σαφήνειάν τινες θαυμάσαντες, εἶπον, ὅτι λέων ἐγέλασεν ἐνταῦθα, λέγοντες περὶ Θουκυδίδου. §. Ὅτι τὰ κατὰ Κύλωνα ἐπράχθη σχεδὸν ἐπὶ τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης. — 11. Δυνατός] πλούσιος. — —

Μέλλησιν. D. E. μέλησιν.

Διετρίβη. D. διετρίβει, η s. ει ead. man.

Ἔλασσον δέ. Mosqu. ἔλασσον γάρ.

Cap. CXXVI. Ὅπως om. F.

Τοῦ πολεμεῖν. Cass. τοῦτο πολ.

Ἐςακούωσι. Cass. Aug. Vind. Mosqu. m. (quantum quidem in hoc per glires cernere licet, nam cod. habet tantum ἐςακούσω) Ar. Chr. Dan. ἐςακούσωσι. E Parr. nihil a Gail. enotatum. Vat. ἀκούωσι. Cf. supra c. 82.

2. Πρέσβεις. E. πρέσυεις. „Suid. in ἄγος legit πέμψ. οἱ Λακεδ. πρέσβεις.“ WASS.

Ἐλαύνειν. C. ἐκβολεῖν (ἐκβαλεῖν), ex interpr.

Τῆς θεοῦ. Vat. Ar. Chr. τοῦ θεοῦ. At vid. fin. cap.

3. Ὀλυμπιονίκης ἀνὴρ Ἀθην. Ita Haack. et Bekk. ex Cass. Aug. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Bas. I. pro vulg. Ἀθηναῖος, ἀνὴρ Ὀλυμπ. Vulgarem ordinem Gottleb. Herodoti verbis V, 71. ἦν Κύλων τῶν Ἀθηναίων ἀνὴρ Ὀλυμπιονίκης tuetur, afferens tamen simul ex Thuc. ἀνὴρ Σπαρτιάτης VIII, 99. ἀνὴρ Ἀβδηρίτης II, 29. ἀνὴρ Πέρσης. IV, 50. Aug. praeterea post πάλαι interpungit, et ita Haack.

Θυγατέρα Θεαγένους, Μεγαρέως ἀνδρός. Marg. Cam. Μεγαρέως ἀνδρὸς Θεαγ. θυγατέρα, ἀνδρὸς, ὃς κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐτυράννει Μεγάρων. 4. χρωμένῳ δὲ τῷ Κύλωνι ἐν Δελφοῖς, ἀνεῖλεν ὁ θεὸς, ἐν τῇ τοῦ Διὸς τῇ μεγίστῃ ἑορτῇ καταλαβεῖν τὴν Ἀθηναίων ἀκρόπολιν. 5. ὁ δὲ παρά τε τοῦ Θεαγένους δύναμιν λαβὼν, καὶ τοὺς φίλους ἀναπείσας, ἐπειδὴ ἐπῆλθον Ὀλύμπια τὰ ἐν Πελοποννήσῳ, κατέλαβε τὴν ἀκρόπολιν ὡς ἐπὶ τυραννίδι, νομίσας ἑορτήν τε τοῦ Διὸς μεγίστην εἶναι, καὶ ἑαυτῷ τι προςήκειν, Ὀλύμπια νενικηκότι. 6. εἰ δὲ ἐν τῇ Ἀττικῇ ἢ ἄλλοθί που ἡ μεγίστη ἑορτὴ εἴρητο, οὔτε ἐκεῖνος ἔτι κατενόησε, τό τε μαντεῖον οὐκ ἐδήλου· (ἔστι γὰρ καὶ Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἑορτὴ Μειλιχίου μεγίστη, ἔξω τῆς πόλεως· ἐν ᾗ πανδημεὶ θύουσι, πολλοὶ οὐχ ἱερεῖα, ἀλλὰ θύματα ἐπιχώρια·) δοκῶν δὲ ὀρθῶς γιγνώσκειν, ἐπεχείρησε τῷ ἔργῳ. 7. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι αἰσθόμενοι, ἐβοήθησάν τε πανδημεὶ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐπ᾽ αὐτοὺς, καὶ προςκαθεζόμε-

Ὀλ. με'.
ἔτ. α'.
πρὸ Χρ.
χ'. (??)

2. *Χρωμένῳ*] περὶ τυραννίδος δηλονότι, ὡς ἐκ τῆς ἀποκρίσεως δείκνυται τῆς τοῦ θεοῦ. — 4. *Ἀκρόπολιν*] ταύτην γὰρ κατελάμβανον οἱ τυραννίδος ἐρῶντες. — 6. *Τὰ ἐν Πελοποννήσῳ*] τοῦτο προςέθηκεν, ἐπειδὴ ἔστιν Ὀλύμπια καὶ ἐν Μακεδονίᾳ καὶ ἐν Ἀθήναις. — 7. *Ἐπὶ τυραννίδι*] ὡς τυραννήσων. — 9. *Εἰ δὲ ἐν τῇ Ἀττικῇ* —] ἐκ τούτου δηλοῦται σαφῶς ὅτι περὶ τῆς τῶν Διασίων τὸ μαντεῖον ἔλεγε. (λ. Αὐγ.) — 11. *Καὶ Ἀθηναίοις*] καὶ παρ᾽ Ἀθηναίοις. (λ. Αυγ.) — *Διάσια*] ἣν καὶ ἔλεγεν ἴσως ὁ θεὸς ἑορτήν. — 13. *Πανδημεί* —] πανδημεὶ ἑορτάζουσι, θύουσι δὲ πολλοί. — *Ἱερεῖα*] πρόβατα. (Βασ.) — *Θύματα*] τινὰ πέμματα εἰς ζώων μορφὰς τετυπωμένα ἔθυον. — 14. *Ὀρθῶς γινώσκειν*] ἀπλανῶς νοεῖν, τὸν χρησμὸν δηλονότι. (λ. Αὐγ.) — *Τῷ ἔργῳ*] τῇ τυραννίδι. (λ. Αὐγ.) — 15. *Αἰσθόμενοι*] αἴσθησιν τοῦ πράγματος λαβόντες. (λείπ. Αὐγ.) — 16. *Ἐπ᾽ αὐτούς*] κατ᾽ αὐτῶν. (λειπ. Αὐγ.) — —

quod placebat Wassio. Ar. Chr. *Διαγένους* habent pro *Θεαγ.*

Μεγάρων. Cl. Gr. I. *Μεγαρέων.*

4. *Ἐν τῇ.* *Τῇ* om. C. F. cod. Bas. Gr. Laur. Mosqu. m. Ar. Chr. Dan. At vid. Matth. Gr. §. 276. et nos I. 1. p. 201.

Τὴν Ἀθην. C. G. H. Vat. *τῶν Ἀθην.*

5. *Παρά τε.* *Τε* om. Cl. I.

Ἐπῆλθον. Cass. Aug. G. H. Laur. Vind. Mosqu. secuti sumus. Sic V, 75. *Κάρνεια ἐτύγχανον ὄντα.* Cf. I. 1. p. 98. Vulgo (Haack. Bekk.) *ἐπῆλθεν.*

Τι om. Ar. Chr. Dan.

6. *Καὶ Ἀθην.* *Καί* om. Laur. E. Ar. Chr.

Μειλιχίου. Gr. *Μειλιχείου.*

Μεγίστη. In m. ad marg. script.

Θύουσι. Post hanc vocem, non post *πολλοί* virgula interpungendum fuit. Vid. not.

7. *Ἐβοήθησάν τε.* Posterius de. Cl.

νοι ἐπολιόρκουν. 8. χρόνου δὲ ἐπιγιγνομένου, οἱ Ἀθηναῖοι τρυχόμενοι τῇ προςεδρείᾳ, ἀπῆλθον οἱ πολλοὶ, ἐπιτρέψαντες τοῖς ἐννέα Ἄρχουσι τὴν φυλακὴν καὶ τὸ πᾶν αὐτοκράτορσι διαθεῖναι, ᾗ ἂν ἄριστα διαγιγνώσκωσι. (τότε δὲ τὰ πολλὰ τῶν πολιτικῶν οἱ ἐννέα Ἄρχοντες ἔπρασσον.) 9. οἱ δὲ μετὰ τοῦ Κύλωνος πολιορκούμενοι, φλαύρως εἶχον, σίτου τε καὶ ὕδατος ἀπορίᾳ. 10. ὁ μὲν οὖν Κύλων καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἐκδιδράσκουσιν· οἱ δ᾿ ἄλλοι, ὡς ἐπιέζοντο, καί τινες καὶ ἀπέθνησκον ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, καθίζουσιν ἐπὶ τὸν βωμὸν ἱκέται τὸν ἐν τῇ ἀκροπόλει. 11. ἀναστήσαντες δὲ αὐτοὺς οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτετραμμένοι τὴν φυλακὴν, ὡς ἑώρων ἀποθνήσκοντας ἐν τῷ ἱερῷ, ἐφ᾿ ᾧ μηδὲν κακὸν ποιήσουσιν, ἀπαγαγόντες ἀπέκτειναν. καθεζομένους δέ τινας καὶ ἐπὶ τῶν σεμνῶν θεῶν ἐν τοῖς βωμοῖς, ἐν τῇ παρόδῳ

4. *Αὐτοκράτορσιν*] αὐτεξουσίοις [οὖσι. (λ. Αὐγ.)]. — *Διαθεῖναι*] οἰκονομῆσαι. (λ. Αὐγ.) — *Ἧι ἄν*] τὸ ᾗ [ἂν] ἀντὶ τοῦ ὡς ἄν. (λ. Αὐγ.) — 7. *Φλαύρως*] ἀσθενῶς. (λ. Αὐγ.) — 9. *Ἐπιέζοντο*] ἐταλαιπώρουν. (λ. Αὐγ.) — 10. *Καθίζουσιν ἐπὶ τὸν βωμόν*] ἑαυτοὺς δηλονότι παρὰ τὸν βωμόν. τὸ δὲ καθίζουσιν ἀπὸ τοῦ καθίζω· καθέζονται δὲ ἀπὸ τοῦ καθέζομαι. — 11. *Οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτετραμμένοι τὴν φυλ.*] οἱ ἔχοντες ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων τὴν ἐπιτροπὴν τῆς φυλακῆς. (λ. Αὐγ.) — 15. *Τῶν σεμνῶν θεῶν*] τῶν Ἐριννύων, κατὰ ἀντίφρασιν· ἃς μετὰ τὸν Ὀρέστην οἱ Ἀθηναῖοι πλη-

8. *Ἐπιγιγνομένου*. C. cod. Bas. *ἐπιγεν*. Laur. Vind. m. Ar. Chr. Dan. *ἐγγιν*., quod cum E. *ἐγγιγν*. scriptum satis placere potest. Cf. not.

Οἱ Ἀθην. *Οἱ* de. Mosqu.

Προςεδρείᾳ. C. Mosqu. Dan. *προςεδρίᾳ*. (sicut *προεδρία*). Cf. de similibus substantivis disputata de Art. crit. ap. Thuc. c. 12.

Οἱ πολλοί om. Cl., in marg. *πολλοί*.

Φυλακήν. Vulgo (et Haack.) *φυλακήν τε*, sed *τε* om. Cass. Aug. Pal. It. Vat. H. G. Gr. I. E. Bekk.

Αὐτοκράτορσι. I. *αὐτοκράτορι* et marg. *αὐτοκράτορσι*.

Διαγιγνώσκωσι. Gr. *διαγιγνώσκουσιν* et ex emend. *ωσιν*. Etiam Laur. E. Chr. *διαγιγνώσκουσι*.

9. *Οἱ δέ*. Gr. *οἵ τε*.

Κύλωνος. I. *χειμῶνος*.

10. *Καὶ ὁ*. Gr. om. *ὁ*.

Αὐτοῦ de. Laur. E. Ar. Chr. Dan.

Καί τινες καί. Alterum *καί* om. Cass. Mosqu. In Aug. erasum.

Ὑπό. Laur. E. Ar. *ἀπό*.

Λιμοῦ. Flor. *λοιμοῦ*.

Τὸν ἐν. Laur. *τῶν ἐν*.

11. *Ἀναστήσαντες δέ*. *Δέ* om. H. It., s. v. al. man. habet G.

Ἐπιτετραμμένοι. D. *ἐπιτρεψάμενοι*. B. quidem *ἐπιτετραμμένοι*, sed syllaba *τε* s. v.

Ποιήσουσιν. E. *ποιήσωσιν*.

Θεῶν ἐν de. m. Ar. Chr. Dan., solum *ἐν* Laur.

διεχρήσαντο. καὶ ἀπὸ τούτου ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ ἐκεῖνοί τε ἐκαλοῦντο, καὶ τὸ γένος τὸ ἀπ᾽ ἐκείνων. 12. ἤλασαν μὲν οὖν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς ἐναγεῖς τούτους, ἤλασε δὲ καὶ Κλεομένης ὁ Λακεδαιμόνιος ὕστερον μετὰ Ἀθηναίων στασιαζόντων· τούς τε ζῶντας ἐλαύνοντες, καὶ τῶν τεθνεώτων τὰ ὀστᾶ ἀνελόντες, ἐξέβαλον. κατῆλθον μέντοι ὕστερον, καὶ τὸ γένος αὐτῶν ἔστιν ἔτι ἐν τῇ πόλει.

(Διότι οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῦτο τὸ ἄγος ἐλαύνειν ἐκέλευον.)

ρκζ΄. Τοῦτο δὴ τὸ ἄγος οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐκέλευον ἐλαύνειν, δῆθεν τοῖς θεοῖς πρῶτον τιμωροῦντες, εἰδό-

σίον τοῦ Ἀρείου πάγου ἱδρύσαντο, ἵνα πολλῆς τιμῆς τύχωσιν. — 4. Κλεομένης] βασιλεὺς Λακεδαιμονίων, οὗ μέμνηται Ἡρόδοτος. — Μετὰ τῶν στασιαζόντων] ἀμφίβολον, πότερον ἤλασε μετὰ τῶν στασιαζόντων Ἀθηναίων, τουτέστι καὶ τοὺς στασιάζοντας, ἢ ἤλασε μετὰ τῶν Ἀθηναίων, ὅτι ἐστασίαζον, ἵνα μὴ ὦσιν ἐν τῇ πόλει οἱ ἀλιτήριοι· ὅπερ ἄμεινον. — 6. Κατῆλθον μέντοι ὕστερον] οἱ φυγαδευθέντες. (λ. Αὐγ.)

ρκζ. Ἐκέλευον ἐλαύνειν] μετὰ τὸν Κλεομένην. — —

Διεχρήσαντο. Laur. E. ἀπεχρήσαντο. Add. not.

Ἐναγεῖς καί. C. ἐναγεῖς τε καί.

Ἀλιτήμοι. Laur. ἀλητ.

Τῆς θεοῦ. H. τοῦ θ. cum τῆς s. v. al. man.

Ἐκείνων. Laur. ἐκείνου.

12. Οἱ Ἀθην. Οἱ om. It.

Καὶ Κλεομ. Καί om. B.

„Τῶν τεθν. — ἐξέβαλον. Thom. Mag. in ἀνεῖλεν.“ WASS.

Ἐξέβαλον. Cass. Aug. H. Vat. It. I. ἐξέβαλλον. Vind. ἐξέλαβον.

Ἔστιν ἔτι. Hunc ordinem dederunt Cass. Aug. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) cod. Bas. Gr. Mosqu. Haack. Bekk. Ἔτι om. C. F. I. Vulgo ἔτι ἔστιν.

Cap. CXXVII. Ἐκέλευον ἐλαύνειν. Probavimus ordinem Cass. Aug. C. F. Pal. It. Vat. Bas. I. E. Ar. Chr. Dan. marg. Steph. Schol. Haack. pro ἐλαύνειν ἐκέλευον, quod Bekk. servavit. At nostrum ordinem habes etiam c. 126. 128.

Δῆθεν τοῖς θεοῖς. Ar. Chr. Dan. marg. Steph. τοῖς θεοῖς δῆθεν. „Atque ita scribendum censet Steph., quum adverb. δῆθεν ad particip. τιμωροῦντες tendere constet.“ HUDS. Sed δῆθεν etiam initio sententiarum poni posse docet locus Euripidis Rhesi in Ind. Eur., alius Heliodori apud Zeun. ad Vig. p. 499. et plures. Cum Haack. igitur virgulam ante δῆθεν posuimus.

Εἰδότες δέ. Gr. I, δέ om. F. Laur. Ar. Chr. τε, Flor. marg. Cam. δή exhibent. „At vero partic. δέ perinde hic positam dicemus, ac si μέν praecederet cum τιμωροῦντες, hoc sensu: *illud quidem certe praetexentes, se velle deorum vicem ulcisci, sed re vera, quod scirent, Periclem huic piaculo esse affinem.*“ STEPH. Cl.

τες δὲ Περικλέα τὸν Ξανθίππου προςεχόμενον αὐτῷ κατὰ τὴν μητέρα, καὶ νομίζοντες, ἐκπεσόντος αὐτοῦ, ῥᾷον σφίσι προχωρεῖν τὰ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων. 2. οὐ μέντοι τοσοῦτον ἤλπιζον παθεῖν ἂν αὐτὸν τοῦτο, ὅσον διαβολὴν οἴσειν αὐτῷ πρὸς τὴν πόλιν, ὡς καὶ διὰ τὴν ἐκείνου ξυμφορὰν τὸ μέρος ἔσται ὁ πόλεμος. 3. ὢν γὰρ δυνατώτατος τῶν καθ' ἑαυτὸν, καὶ ἄγων τὴν πολιτείαν, ἠναντιοῦτο πάντα τοῖς Λακεδαιμονίοις, καὶ οὐκ εἴα ὑπείκειν, ἀλλ' ἐς τὸν πόλεμον ὥρμα τοὺς Ἀθηναίους.

(2. Τὸ ἀπὸ Ταινάρου ἄγος.)

ἴσως
Ὀλ. οη΄.
ἔτ. γ΄.
πρὸ Χρ.
υξς΄.

ρκή. Ἀντεκέλευον δὲ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς Λακεδαιμονίους τὸ ἀπὸ Ταινάρου ἄγος ἐλαύνειν. οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι ἀναστήσαντές ποτε ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ποσει-

1. *Προςεχόμενον*] ἔνοχον ὄντα. — *Αὐτῷ*] τῷ ἄγει. — *Κατὰ τὴν μητέρα*] κατὰ τὸ γένος τὸ μητρῷον. — 4. *Τοῦτο*] τὸ ἐκβληθῆναι. — *Αὐτῷ*] τῷ Περικλεῖ. — *Διαβολὴν οἴσειν αὐτῷ*] συνέβαινε γὰρ αὐτῷ μὴ πιστεύεσθαι στρατηγίαν τοιούτῳ ὄντι. — 5. *Τὴν ἐκείνου ξυμφοράν*] [τὴν ἀπὸ περιστάσεως δυςτυχίαν, καὶ οὐκ ἐξ οἰκείας ἀβουλίας κακοπραγίαν. καὶ ἐν τῇ δημηγορίᾳ „καὶ οὐκ ἴσμεν ὅπως τῶνδε τριῶν τῶν μεγίστων ξυμφορῶν ἀπήλλακται.“ ἤτοι κακιῶν. καὶ γὰρ αἱ τῆς φύσεως ἐλαττώσεις καὶ διαπτώσεις κακίαι πάντως εἰσί. καὶ προϊὼν ἐν τῇ δημηγορίᾳ Περικλέους τὰς ἀποτυχίας εἴρηκεν· „ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἧσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι, ἢ καὶ τὰς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου.“ (λ. Αὐγ.)] — Ἄλλως· διὰ τὸ ἄγος, τουτέστι, διὰ τὸ μὴ ἐκβληθῆναι ὄντα αὐτὸν ἐναγῆ. — 7. *Τῶν καθ' ἑαυτόν*] τῶν ὄντων κατὰ τὴν ζωὴν αὐτοῦ.

ρκή. 11. *Ταινάρου*] Ταίναρον ἀκρωτήριον Λακωνικῆς ἱερὸν

εἰδότες δὲ καί. Praeterea I. *εἰδόντες.*

Τὸν Ξανθ. Dan. *τοῦ Ξανθ.*

Προςεχόμενον. Cl. C. cod. Bas. *προςερχόμενον*, et in C. ς̄ eras. al. man.

Προχωρεῖν suppeditaverunt Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Bas. Gr. B. D. I. Laur. E. Vind. Ar. Chr. Ald. Haack. Bekk. Cf. I. 1. p. 154. Vulgo *προχωρήσειν.* Marg. Cam. *προςχωρήσειν.*

2. *Τοσοῦτον.* *Γέ* post *τοσοῦτον* a Gottleb. e sola coniectura additum cum Haack. et Bekk. rursus expunximus. *Οὐ μέντοι* non sequente *γε* invenies etiam III, 93. VI, 32.

Ξυμφοράν. „Agnoscit et scholia in librum suum transmovit Suidas in *ξυμφοράν.*“ WASS.

3. *Ἑαυτόν.* A. *ἑαυτοῦ*, cum ν̄ s. ο̄. Ar. *ἑαυτῶν.*

Πολιτείαν. Gr. *πόλιν.*

Cap. CXXVIII. *Τὸ ἀπὸ Ταιν.* D. *τό* om. et *ἀπὸ τοῦ Ταιν.* exhibet.

Ἄγος ἐλαύνειν — Ταινάρου. Haec omnia propter eiusdem vocab. repetitionem in Cass. exciderant, sed manu rec. in marg. adscripta.

δῶνος ἀπὸ Ταινάρου τῶν Εἱλώτων ἱκέτας, ἀπαγαγόντες διέφθειραν· διὸ δὴ καὶ σφίσιν αὐτοῖς νομίζουσι τὸν μέγαν σεισμὸν γενέσθαι ἐν Σπάρτῃ.

(3. Τὸ τῆς Χαλκιοίκου ἄγος. α΄. Πανσανίου προδοσία
καὶ θάνατος. ρλδ΄.)

(Πανσανίας πράσσει πρὸς βασιλέα.)

2. Ἐκέλευον δὲ καὶ τὸ τῆς Χαλκιοίκου ἄγος ἐλαύνειν αὐτούς· ἐγένετο δὲ τοιόνδε. 3. Ἐπειδὴ Πανσανίας ὁ Λακεδαιμόνιος τὸ πρῶτον μεταπεμφθεὶς ὑπὸ Σπαρτιατῶν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐν Ἑλλησπόντῳ, καὶ κριθεὶς ὑπ᾽ αὐτῶν, ἀπελύθη μὴ ἀδικεῖν, δημοσίᾳ μὲν οὐκέτι ἐξεπέμφθη, ἰδίᾳ δὲ αὐτὸς τριήρη λαβὼν Ἑρμιονίδα, ἄνευ Λακεδαιμονίων ἀφικνεῖται ἐς Ἑλλήσποντον, τῷ μὲν λόγῳ, ἐπὶ τὸν Ἑλληνικὸν πόλεμον, τῷ δὲ ἔργῳ, τὰ πρὸς βασιλέα πράγματα πράσσειν, ὥςπερ καὶ τὸ πρῶτον

Ὀλ. οζ΄.
ἔτ. γ΄.
πρὸ Χρ.
υο΄.

περὶ τὸν
ὕστερον
σχεδὸν
ἐνιαυτόν.

Ποσειδῶνος. — 4. Ἐκέλευον δὲ καί] οἱ Ἀθηναῖοι. (λ. Αὐγ.) — Χαλκιοίκου] Χαλκίοικος ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Σπάρτῃ, ἢ ὅτι χαλκοῦν εἶχεν οἶκον, ἢ διὰ τὸ στερεὸν εἶναι, ἢ διὰ τὸ τοὺς Χαλκιδεῖς τοὺς ἐξ Εὐβοίας φυγάδας αὐτὸν κτίσαι. — 8. Αὐτῶν] τῶν Σπαρτιατῶν. (λ. Αὐγ.) — Ἐξεπέμφθη] εἰς ἀρχὴν τοῦ Ἑλλησπόντου. (λ. Αὐγ.) — 9. Αὐτός] Πανσανίας. (λ. Αὐγ.) — Ἑρμιονίδα] ἀπὸ Ἑρμιόνης πόλεως Λακωνικῆς. — 11. Τὰ πρὸς βασιλέα — πράσσειν] βουλόμενος δηλονότι τὰ τοῦ βασιλέως πράγματα ποιεῖν· ἐμήδιζε γάρ. (λ. Αὐγ.) —

Εἱλώτων. m. Ἑλλ. vid. Praef.

Ἱκέτας. Vulgo τοὺς ἱκέτας. Sed artic. de. Cass. Aug. Cl. (C?) F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) cod. Bas. Gr. I. Laur. E. m. Haack. Bekk. Caeterum distinctio, quae post ἱκέτας est, ante Steph. male post ἀπαγαγόντες collocabatur.

Ἀπαγαγόντες. D. ἐπαγαγόντες.

Διέφθειραν. Marg. Steph. ἀπέκτειναν, ex interpr.

Διό uno vocab. scripsimus cum Cass. Aug. Pal. Vulgo δι᾽ ὅ. Mox αὐτοί frustra coniicit Lindav. Spicil. crit. p. 2.

Ἐν Σπάρτῃ. E. m. Ar. Chr. Dan. ἐν τῇ Σπ.

2. Δὲ καί. Καί de. Gr.

Ἄγος. C. ἄγγος, sed prius γ eras.

3. Μὲν οὐκέτι. Cod. Bas. μὲν οὖν οὐκέτι.

Ἑρμιονίδα. I. Ἑρμηονίδα.

Τῷ μὲν — πόλεμον. In Laur. exciderunt.

Ἔργῳ. D. ἔργων.

Πράγματα πράσσειν. Vulgo πράγμ. βουλόμενος πράσσειν. Sed βουλόμενος om. Cass. Aug. Pal. Cl. C. F. It. Vat. Reg. (G.) Gr. D., ante τά collocant Laur. E. Mosqu. m. Ar. Chr. Dan. „Unde suspicio oriri potest, ab aliquo, qui orationem ita supplendam putabat, in marg. scriptum eoque factum fuisse, ut scribae ei pro arbitrio locum adsignaverint. Accedit, quo haec suspicio confirmatur, quod phrasis Graeca ἀφικνεῖται πράσσειν, *venit ad agendum*, hoc supple-

ἐνεχείρησεν, ἐφιέμενος τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχῆς. 4. εὐεργεσίαν
δὲ ἀπὸ τοῦδε πρῶτον ἐς βασιλέα κατέθετο, καὶ τοῦ παν-
Ὀλ. οζ΄. τὸς πράγματος ἀρχὴν ἐποιήσατο. 5. Βυζάντιον γὰρ ἑλὼν
ἔτ. γ΄. (? Ὀλ. οε΄. τῇ προτέρᾳ παρουσίᾳ μετὰ τὴν ἐκ Κύπρου ἀναχώρησιν,
ἔτ. γ΄/δ΄? (εἶχον δὲ Μῆδοι αὐτὸ, καὶ βασιλέως προςήκοντές τινες
καὶ ξυγγενεῖς, οἳ ἑάλωσαν ἐν αὐτῷ,) τότε τούτους,
Ὀλ. οϛ΄. ἔτ. γ΄?) οὓς ἔλαβεν, ἀποπέμπει βασιλεῖ κρύφα τῶν ἄλλων ξυμ-
πρὸ Χρ. μάχων· τῷ δὲ λόγῳ ἀπέδρασαν αὐτόν. 6. ἔπρασσε δὲ
νο΄! (νοζ΄? ταῦτα μετὰ Γογγύλου τοῦ Ἐρετριέως, ᾧ[περ] ἐπέτρεψε
νοδ΄?) τό τε Βυζάντιον καὶ τοὺς αἰχμαλώτους. ἔπεμψε δὲ καὶ
ἐπιστολὴν τὸν Γόγγυλον φέροντα αὐτῷ· ἐνεγέγραπτο δὲ
τάδε ἐν αὐτῇ, ὡς ὕστερον ἀνευρέθη. 7. „Πανσανίας ὁ ἡγε-

2. Ἀπὸ τοῦδε] ἀπὸ τούτου τοῦ ἐπιφερομένου, περὶ Βυζαντίου δηλονότι. — 4. Μετὰ τὴν ἐκ Κύπρου ἀναχώρ.] ἐνταῦθα τὰ περὶ τῆς πρώτης αὐτοῦ παρουσίας διηγεῖται. — 5. Προςήκοντες] διαφορὰ προςήκοντος καὶ συγγενοῦς. (λ. Αὐγ.) — 8. Τῷ δὲ λόγῳ] τῇ φήμῃ. (λείπ. Αὐγ.) — 11. Αὐτῷ] τῷ Πέρσῃ. (λείπ. Αὐγ.) —

mentum non desiderat." DUK. Cf. Matth. Gr. §. 535. b. Haackius tamen, cui haec structura a Thucydidis usu abhorrere falso videbatur, post τὸ πρῶτον interpunxit, ut infinitivus pendeat ab ἐπεχείρησεν s. ἐνεχείρ. Nobiscum praeter Duk. facit Bekk.

Ἐνεχείρησεν. Cass. Aug. Cl. Pal. It. Vat. H. secuti sumus, praesertim quum hic verbi ἐγχειρεῖν usus minus frequens sit. Vulgo (Haack. Bekk.) ἐπεχείρησεν. „Utroque modo Thucydides." WASS. Vid. Ind. Gr. ἐπεχείρισεν.

Ἑλληνικῆς. F. Ἑλλήνων. Quod praecedit τῆς, apud Bekker. excidit.

4. *Εὐεργεσίαν.* I. εὐεργεσία.

Κατέθετο. G. κατέθητο. Laur. κατέθεντο.

5. *Βυζάντιον γάρ.* Ar. Βυζ. δέ.

Ἑλών. „Suid. in παρουσίᾳ· Βυζάντιον γὰρ ἑλεῖν τῇ προτ. π. lege ἑλών [ex Phot., qui eadem habet p. 292.]." WASS.

Κύπρου. Pal. Κύρου.

Δὲ Μῆδοι. Dan. δὲ καὶ Μῆδ.

Τινές. H. τινός, ες s. ος ead. man.

Οἵ. „Omittendum fortasse hoc pronomen." BEKK.

Αὐτῷ. „In Cass. et Gr. distinctio posita est post τότε, non post αὐτῷ." DUK.

Ἔλαβεν. Vat. ἔλαβον.

Τῷ δὲ λόγῳ ἀπέδρασαν αὐτόν. Hinc sumpsit Procop. p. 11. ed. Hösch.

6. *Γογγύλου.* D. Γοιγίλου.

Ἐρετριέως. Dan. Ἐρετρέως.

Ὥιπερ. Cass. Cl. C. F. It. G. (hic in marg.) H. I. cod. Bas. Gr. ᾧ sine περ. quod defendit Haack. Sic I, 152, 5. rursus nonnulli libri ᾧ pro ᾧπερ.

Γόγγυλον. D. I. Γοίγυλον.

Φέροντα αὐτῷ. I. αὐτῷ φέροντα.

Τάδε ἐν. Vulgo τάδε καὶ ἐν. Sed καί de. Cass. Aug. Cl. C. F. It. Reg. (G.) H. cod. Bas. Laur. Mosqu. Ar. Chr. Haack. Bekk.

Ἀνευρέθη. F. εὑρέθη.

7. *Ὁ ἡγεμών.* Mosqu. om. ὁ.

μὼν τῆς Σπάρτης τούςδε τέ σοι χαρίζεσθαι βουλόμενος ἀποπέμπει δορὶ ἑλὼν, καὶ γνώμην ποιοῦμαι, εἰ καὶ σοὶ δοκεῖ, θυγατέρα τε τὴν σὴν γῆμαι, καί σοι Σπάρτην τε καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ὑποχείριον ποιῆσαι. δυνατὸς δὲ δοκῶ εἶναι ταῦτα πρᾶξαι, μετὰ σοῦ βουλευόμενος. εἰ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει, πέμπε ανδρα πιστὸν ἐπὶ θάλασσαν, δι᾽ οὗ τὸ λοιπὸν τοὺς λόγους ποιησόμεθα.“

(*Βασιλεὺς ἀντεπιστέλλει Πανσανίᾳ.*)

ρκθ΄. Τοσαῦτα μὲν ἡ γραφὴ ἐδήλου. Ξέρξης δὲ ἥσθη τε τῇ ἐπιστολῇ, καὶ ἀποστέλλει Ἀρτάβαζον τὸν Φαρνάκου ἐπὶ θάλασσαν, καὶ κελεύει αὐτὸν τήν τε Δασκυλῖτιν σατραπείαν παραλαβεῖν, Μεγαβάτην ἀπαλλάξαντα, ὃς πρότερον ἦρχε, καὶ παρὰ Πανσανίαν ἐς Βυζάν-

---

6. Σέ] ἀντὶ τοῦ σοί. Ἀττικὴ δὲ καὶ ἀρχαία ἡ φράσις, ἀντὶ δοτικῆς αἰτιατικὴν συντάξαι.

ρκθ΄. 9. Ἡ γραφή] γραφὴ ἡ ζωγραφία, καὶ ἡ κατηγορία, καὶ ἡ ἐπὶ γραμμάτων ἁπλῶς, ὡς νῦν. — 11. Ἐπὶ θάλασσαν] ἐπὶ τὰ παραθαλάσσια. (λ. Αὐγ.) — 13. † Ἐς Βυζάντιον] ὄντα δηλον-

Τούςδε τε. Ar. om. *τε.*

Σοί. Disceptant, hoc pronomen utrum cum *χαρίζεσθαι* an cum *ἀποπέμπει* iungendum sit; cum utroque quippe cohaeret.

Χαρίζεσθαι. Ar. Chr. marg. Steph. *χαρίσασθαι.* In m. *χαρίζ.* deest et ad marg. script. *χαρίσασθαι.*

Ἀποπέμπει. I. *ω̄* s. *ει̅* ead. man., uti legendum coniecit Steph. consentiente Tus. Temere. Vid. not.

Καὶ σοί. Ita recte recentiores editt. pro *καί σοι.*

Θυγατέρα τε. G. om. *τε.*
Τὴν σήν. *Τήν* de. Cam.
Σπάρτην τε. *Τε* om. Laur. Ar. Chr.

Ποιῆσαι. C. *ποιησεσθαι.* H. *ποιεῖν,* *ῆσαι* s. *εῖν* al. man.
Δυνατὸς δέ. C. *δυν. δή.*
Δοκῶ εἶναι. F. *δοκεῖ* sine *εἶναι,* quod om. etiam C. In m. *εἶναι δοκῶ.* Male. vid. Krüg. p. 266.

Βουλευόμενος. B. *βουλόμενος.*

Τί σε. G. (?) Mosqu. *τί σοι.* At vid. not.

Cap. CXXIX. *Ξέρξης δέ.* G. (?) Gr. *Ξέρξης τε.* D. *Ξέρξη τε.*

Ἥσθη τε. *Τε* om. G. (?) D. Ar. Chr. Dan.

Τῇ ἐπιστολῇ. Pal. *τῆς ἐπιστολῆς,*

Θάλασσαν. Ar. Chr. Dan. *θαλάσσης.*

Κελεύει αὐτόν. G. *αὐτόν* s. v. habet.

Δασκυλῖτιν. Cass. *Δασκυλίτιν.* Pal. *Δασκυλίτην.* Reg. (G.) *Δασκυλεῖτιν.* Hoc non male. Vid. II. 1. p. 432. B. D. E. *Δασκυλείτην.*

Σατραπείαν. Pal. Reg. (G.) B. D. E. Laur. *σατραπίαν.*

Παρά. Bas. B. Bar. *περί.*

τιον ἐπιστολὴν ἀντεπετίθει αὐτῷ ὡς τάχιστα διαπέμψαι, καὶ τὴν σφραγῖδα ἀποδεῖξαι, καὶ ἤν τι αὐτῷ Παυσανίας παραγγέλλῃ περὶ τῶν ἑαυτοῦ πραγμάτων, πράσσειν ὡς ἄριστα καὶ πιστότατα. 2. ὁ δὲ ἀφικόμενος, τά τε ἄλλα ἐποίησεν ὥςπερ εἴρητο, καὶ τὴν ἐπιστολὴν διέπεμψεν· ἀντεγέγραπτο δὲ τάδε. 3. „Ὧδε λέγει βασιλεὺς Ξέρξης Παυσανίᾳ· καὶ τῶν ἀνδρῶν οὕς μοι πέραν θαλάσσης ἐκ Βυζαντίου ἔσωσας, κεῖταί σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐς ἀεὶ ἀνάγραπτος, καὶ τοῖς λόγοις τοῖς ἀπὸ σοῦ ἀρέσκομαι. καί σε μήτε νὺξ μήτε ἡμέρα ἐπισχέτω ὥςτε ἀνεῖναι πράσσειν τι ὧν ἐμοὶ ὑπισχνῇ· μηδὲ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου δαπάνῃ κεκωλύσθω, μηδὲ στρατιᾶς πλήθει, εἴ ποι δεῖ παραγίγνεσθαι· ἀλλὰ μετ' Ἀρταβάζου ἀνδρὸς

ὅτι. † (λ. Αὐγ.) — 1. *Αὐτῷ*] τῷ Ἀρταβάζῳ. — 2. *Τὴν σφραγῖδα*] ἡ σφραγὶς τοῦ Περσῶν βασιλέως εἶχε, κατὰ μέν τινας, τὴν βασιλέως εἰκόνα, κατὰ δέ τινας, τὴν Κύρου τοῦ πρώτου βασιλέως αὐτῶν, κατὰ δέ τινας, τὸν Δαρείου ἵππον, δι' ὃν χρεμετίσαντα ἐβασίλευσεν. — *Ἀποδεῖξαι*] τῷ Παυσανίᾳ. (λ. Αὐγ.) — 3. *Παραγγέλλῃ*] κελεύῃ. (λ. Αὐγ.) — 7. *Καὶ τῶν ἀνδρῶν*] λείπει ἡ ὑπέρ. — 8. *Κείσεταί σοι εὐεργεσία* —] διὰ παντὸς εὐεργέτης κληθήσῃ ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ. (λ. Αὐγ.) — 11. *Ἀνεῖναι*] ῥαθυμῆσαι. (λ. Αὐγ.) — ** *Ἀνεῖναι*] ἄνεσιν δοῦναι, ἀφεῖναι. (Αὐγ.)

Ἐπιστολήν om. C. (hic, non infra, ut Bekk. scripsit.)

Σφραγῖδα. E. σφραγαδα.

Παραγγέλλῃ. G. Gr. Mosqu. παραγγέλῃ. C. παραγγέλει.

Ἑαυτοῦ. I. ἑαυτῶν.

2. Ὥςπερ εἴρητο. Ar. Chr. ὡς προείρητο.

Ἀντεγέγραπτο. Vind. m. (in quo tamen erasa syllaba $\overline{\varepsilon\pi}$) Ar. Chr. Bar. vett. edd. ἀντεπεγέγραπτο. E. ἀντέγραπτο.

3. Ἔσωσας. Ita Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Gr. I. cod. Bas. Laur. E. pro vulg. *διέσωσας*, quod iam Haack. et Bekk. deseruerunt. Cf. c. 110.

Κεῖται. E Cl. It. Vat. H. Reg. (G.) Thom. Mag. s. *ἀεί* a Bekk. depromptum, quanquam vulg. (et Haack.) *κείσεται* etiam in Cl. ad marg. et in Thom. codd. Leidd. legitur.

Ἀνάγραπτος. Gr. *ἄγραπτος.*

Μήτε ἡμέρα pro vulg. *μηθ' ἡμέρα* dederunt Cass. Aug. C. F. Reg. (G.) Gr.

Ὑπισχνῇ. Nullus codex *ὑπισχνεῖ.* Thucydidem igitur certe falso tradit Buttmannus Gr. max. §. 87. adnot. 9. ex vetustissimorum librorum comparatione apparere in 2 pers. passiv. et med. *ει* dixisse. Praeter nostrum *ὑπισχνῇ* apud eum leges tantum *ἡγῇ* VI, 14., ubi Pal. et Gr. *ἡγεῖ* habent.

Κεκωλύσθω. Subiectum est *τὶ ὧν ἐμοὶ ὑπισχνῇ.* Non displiceret tamen si scriptum inveniretur *κεκώλυσο.*

Εἴ ποι. I. *εἴ πη.*

ἀγαθοῦ, ὅν σοι ἔπεμψα, πρᾶσσε θαρσῶν καὶ τὰ ἐμὰ καὶ τὰ σὰ, ὅπη κάλλιστα καὶ ἄριστα ἕξει ἀμφοτέροις.“

(*Παυσανίας ὑβρίζει.*)

ρλʹ. Ταῦτα λαβὼν ὁ Παυσανίας τὰ γράμματα, ὢν καὶ πρότερον ἐν μεγάλῳ ἀξιώματι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων διὰ τὴν Πλαταιᾶσιν ἡγεμονίαν, πολλῷ τότε μᾶλλον ἦρτο, καὶ οὐκέτι ἠδύνατο ἐν τῷ καθεστηκότι τρόπῳ βιοτεύειν, ἀλλὰ σκευάς τε Μηδικὰς ἐνδυόμενος ἐκ τοῦ Βυζαντίου ἐξῄει, καὶ διὰ τῆς Θρᾴκης πορευόμενον αὐτὸν Μῆδοι καὶ Αἰγύπτιοι ἐδορυφόρουν. 2. *τράπεζάν τε Περσι-*

ρλʹ. 3. *Ὢν καὶ πρότερον ἐν μεγάλῳ ἀξιώματι —] ἤγουν, τιμώμενος τὰ μεγάλα ὑπὸ τῶν* Ἑλλήνων. (*λ. Αὐγ.*) — 6. Ἐν *τῷ καθεστῶτι τρόπῳ] τῷ Λακωνικῷ.* — 9. Ἐδορυφόρουν] *μετὰ δοράτων προέπεμπον. ταῦτα πάντα ἐν τῇ πρώτῃ παρουσίᾳ ἐπράχθη.* (*λ. Αὐγ.*) – *Περσικήν] τρυφηλήν.* (*λ. Αὐγ.*) — —

Σά G. s. v. al. man. habet.

Καὶ ἄριστα om. Mosqu.

Cap. CXXX. *Πρότερον.* Laur. E. Vind. m. Ar. Chr. *πρῶτον.*

Πλαταιᾶσιν. Vulgo *Πλαταιάσιν.* Sed *προπερισπωμένως* pingitur in Cass. Aug. Reg. Mosq. Tus. „*Πλαταιᾶσιν* non reiiciendum videtur. Nam adverbia a nominibus facta retinere tonum nominis sui docent grammatici, ut *Θήβησι, Περγασῆσι. Πλαταιᾶσι* est etiam in Plutarch. de Herodot. malign. s. fin. In Pausan. variat scriptura. Vid. Kuhn. ad illius Lacon. c. 5., qui *Πλαταιάσιν* praefert.“ DUK. *Πλαταιάσιν* plane reiiciendum. Vid. Buttm. Gr. med. §. 103. 3. Apud Thucydidem maxime placeat *Πλαταίασιν,* quod urbs ei audit *Πλάταια.* Cf. etiam IV, 72. et I, 143. it. Duk. ad VIII, 92.

Πολλῷ τότε μᾶλλον. Hunc ordinem e Cass. Gr. Ar. Chr. Dan. exhibuit Wass., eundemque Aug. Pal. Vind. suppeditare videntur, e quibus nihil enotatum est. Sed Parr. plerique, B. C. F. G. H. I., cum Laur. *πολλῷ μᾶλλον τότε,* quod Haack. revocavit. Nobiscum consentit Bekk.

Ἠδύνατο. Gr. m. *ἐδύν.* Vid. I. 1. p. 226.

Καθεστηκότι. Auctoritatem codd. Cass. Aug. C. F. Pal. It. Vat. Reg. (G.) Gr. B. vett. edd. cum Bekk. noluimus spernere, quum *καθεστηκώς* legatur etiam I, 98. Longe frequentius tamen (vid. I, 73. 76. 132. al.) vulgatum *καθεστώς,* quod in eodem loquendi genere tuetur Procop. p. 17. Scriptura rursus fluctuat II, 2.

2. *Τράπεζαν.* B. C. *τραπέζην.*

Περσικήν. C. F. Gr. B. vett. edd. *Μηδικήν,* et ita rec. man. inter vers. scripserat in Cass. „Veram lectionem esse puto *Περσικήν,* non *Μηδικήν,* etiamsi alioqui Persae a veteribus Atheniensibus Medi vocarentur, et *τὰ Περσικά* appellatione *τῶν Μηδικῶν* ab hoc scriptore intelligi videamus. Sed notum est illud, *Persicos odi puer apparatus.*“ STEPH.

κὴν παρετίθετο, καὶ κατέχειν τὴν διάνοιαν οὐκ ἠδύνατο, ἀλλ' ἔργοις βραχέσι προὐδήλου, ἃ τῇ γνώμῃ μειζόνως ἐς ἔπειτα ἔμελλε πράξειν. δυςπρόςοδόν τε αὐτὸν παρεῖχε, καὶ τῇ ὀργῇ οὕτω χαλεπῇ ἐχρῆτο ἐς πάντας ὁμοίως, ὥςτε μηδένα δύνασθαι προςιέναι. διόπερ καὶ πρὸς Ἀθηναίους οὐχ ἥκιστα ἡ ξυμμαχία μετέστη.

(Ἀνακληθεὶς κρίνεται.)

ἴδε κεφ. ρκη΄. ρλά. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι αἰσθόμενοι, τό τε πρῶτον δι' αὐτὰ ταῦτα ἀνεκαλέσαντο αὐτὸν, καὶ ἐπειδὴ τῇ Ἑρμιονίδι νηῒ τὸ δεύτερον ἐκπλεύσας, οὐ κελευσάντων αὐτῶν, τοιαῦτα ἐφαίνετο ποιῶν, καὶ ἐκ τοῦ Βυζαντίου βίᾳ ὑπ' Ἀθηναίων ἐκπολιορκηθεὶς, ἐς μὲν τὴν Σπάρτην οὐκ ἐπανεχώρει, ἐς δὲ Κολωνὰς τὰς Τρωάδας ἱδρυθεὶς, πράσ-

---

3. Δυςπρόςοδον] δυςέντευκτον. (λ. Αὐγ.) — 4. Ἐς πάντας] κατὰ πάντων. (λ. Αὐγ.)

ρλα΄. Τό τε πρῶτον] ἀντὶ τοῦ τὸ πρῶτόν τε. — 8. Καὶ ἐπειδή] ἐντεῦθεν ἄρχεται ἡ δευτέρα παρουσία. (Κασσ. Αὐγ. Ῥοστγ.) — 11. Ἐκπολιορκηθείς] τῇ πολιορκίᾳ ἐκβληθείς. (λ. Αὐγ.) — 12. Τὰς Τρωϊάδας] εἰσὶ γὰρ καὶ Ἀττικαί. — Ἱδρυθείς] καθεσθείς. — Πράσ-

Κατέχειν. Vind. τεύχειν.

Ἠδύνατο. Cod. Bas. ἐδύν.

Δυςπρόςοδόν τε — πάντας. „Thom. M. in δυςπρόςοδος.“ WASS.

Αὐτόν. Cass. Pal. Gr. m. αὑτόν.

Χαλεπῇ. Thom. M. l. l. χαλεπῶς.

Μηδένα. Cl. μή.

Διόπερ. E. διό.

Cap. CXXXI. Τό τε πρῶτον. Cass. Aug. Gr. et Thom. M. in ἀνακαλοῦμαι scribunt τότε πρῶτον.

Ἀνεκαλέσαντο. Ita Cass. Aug. Mosqu. et Thom. M. in ἀνακαλοῦμαι, quanquam in hoc duo codd. ἀνεκάλεσαν habent, quod vulgo Thucydidis editt. exarant. Recte autem idem Thom. observat et ἀνακαλοῦμαι et ἀνακαλῶ dici. Cf. Lexicc. Vulgatum retinuerunt Haack. et Bekk., nobis rarius medium placuit.

Ἑρμιονίδι. I. Ἑρμηονίδι.

Ποιῶν. Quae hic et post ποιούμενος vulgo ponuntur puncta, in commata mutavimus, ut apodosis ab οὕτω δή incipiat, commendante id usu loquendi Thucydidis (vid. Ind. verb. in οὕτω δή) et ipsa sententia.

Ὑπ' Ἀθηναίων. Chr. ἀπὸ Ἀθην.

Ἐπανεχώρει. C. F. ἐχώρει.

Κολωνάς. Cl. Κωλωνάς. Male. Vid. quos laudavimus I. 2. p. 440.

Τρωάδας. Ita Cass. Aug. Reg. (G.) H. Vat. pro vulg. (et Haack.) Τρωϊάδας. E. Τρωιδας. Bekk. Τρῳάδας, quod verum esse potest.

Ἱδρυθείς. Pal. Laur. E. (in quo υ s. υν al. man.) Mosqu. m. Ar. Chr. Dan. marg. Steph. ἱδρυνθείς. „At illud frequentius apud Thucyd. et sic ubique scripsisse autumant Thom. Mag., σων τε ἐςηγγέλλετο αὐτοῖς πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ τὴν μονὴν ποιούμενος· οὕτω δὴ οὐκέτι ἐπέσχον, ἀλλὰ πέμψαντες κήρυκα οἱ Ἔφοροι καὶ σκυτάλην, εἶπον τοῦ κήρυκος μὴ λείπεσθαι· εἰ δὲ μή, πόλεμον αὐτῷ Σπαρτιάτας προαγορεύειν. 2. ὁ δὲ, βουλόμενος ὡς ἥκιστα ὕποπτος εἶναι, καὶ πιστεύων χρήμασι διαλύσειν τὴν διαβολὴν, ἀνεχώρει τὸ δεύτερον ἐς Σπάρτην. καὶ ἐς μὲν τὴν εἱρκτὴν ἐςπίπτει τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Ἐφόρων· (ἔξεστι δὲ τοῖς Ἐφόροις τὸν βασιλέα δρᾶσαι τοῦτο·) ἔπειτα διαπραξάμενος, ὕστερον ἐξῆλθε, καὶ καθίστησιν

σων] τὰ συμφέροντα ἑαυτῷ. — 1. Ἐςηγγέλλετο] ἐμηνύετο. — 2. Τὴν μονήν] τὴν ἀργίαν. (λ. Αὐγ.) — Ποιούμενος] τὸ ἐπειδὴ πρὸς τὸ ποιούμενος. (Αὐγ.) — Ἐπέσχον] ἑαυτοὺς δηλονότι. (λ. Αὐγ.) — 3. Σκυτάλην] ἀντὶ τοῦ ἐπιστολὴν Λακωνικήν. ἦν δὲ ἡ σκυτάλη ξύλον στρογγύλον ἐξεσμένον, ἐπίμηκες. δύο δὲ παρὰ Λακεδαιμονίοις ὑπῆρχον σκυτάλαι· καὶ τὴν μὲν μίαν κατεῖχον οἱ Ἔφοροι τῶν Λακεδαιμονίων, τὴν δὲ ἑτέραν τῷ ἐκπεμπομένῳ τῶν στρατηγῶν παρεῖχον καὶ ὁπότε ἐβούλοντο ἐπιστεῖλαί τι αὐτῷ, φέροντες ἱμάντα λευκὸν, περιείλουν τὴν σκυτάλην, καὶ ἐπὶ τοῦ ἱμάντος ἔγραφον, καὶ ἀνελίττοντες παρεῖχον τὸν ἱμάντα τῷ ἀποφέροντι. τοῦτο δὲ ἐποίουν, ἵνα μὴ μάθωσιν οἱ ἀποφέροντες τὰ ἐν τῷ ἱμάντι γεγραμμένα. ὁ δὲ στρατηγὸς, λαβὼν τὸν ἱμάντα, τῇ ἑαυτοῦ σκυτάλῃ περιείλιττε, καὶ ἐγίγνωσκε τὴν τῶν γραμμάτων περιοχήν. εἰ δέ τις εἴποι, καὶ πῶς εἶχεν ὁ Παυσανίας τὴν σκυτάλην, λάθρα τῆς πόλεως ἐξελθών; ῥητέον ὅτι ἀπὸ τῆς πρώτης στρατηγίας εἶχε τὴν σκυτάλην· — 4. Μὴ λείπεσθαι] τὸν Παυσανίαν δηλονότι. (λ. Αὐγ.) — Αὐτῷ] τῷ Παυσανίᾳ (λ. Αὐγ.) — 7. Τὴν παραβολήν] [τὴν κατηγορίαν. τὸν κίνδυνον. (λ. Κασσ. Αὐγ.)] τὸ γεγονὸς ὑπ' αὐτοῦ παραβολον. (λ. Αὐγ.) — 9. Τὸν βασιλέα δρᾶσαι τοῦτο] τὸ κακὸν δηλονότι. καὶ μὴν οὐκ ἦν βασιλεὺς, ἀλλ' ἐπίτροπος. — 10. Διαπραξάμενος] χρήμασι δηλονότι καὶ λόγοις

alii. Vid. II, 49. (III, 72.) Ἱδρύνθησαν bis apud Homerum. Clem. Alex. VII, 5. Dion. Halic. 603, 15. [omnino apud κοινούς. Vid. Buttm. Ind. verb. anom.]" WASS.

Αὐτοῖς. Post *βαρβάρους* collocat Dan.

Πρὸς τοὺς βαρβ. Secuti sumus Cass. Aug. Cl. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.), in quo tamen ἐς rec. man. super πρός scriptum, Bas. Gr. I. Mosqu. Haack. Bekk. Vulgo ἐς τοὺς βαρβ. Utrumque Thucydidi dicitur. Vid. Ind. verb. et de πρός etiam Duk. ad VI, 66.

Προαγορεύειν. Vat. B. D. E. Dan. προςαγορεύειν.

2. Ὡς de. Ar. Chr. Dan.

Διαβολήν. Laur. Schol. cum marg. Steph. παραβολήν. Ita etiam E., in quo δια s. παρα al. man. Vid. not.

Ἐς Σπάρτην. Gr. ἐς τὴν Σπ.

Τῶν Ἐφόρων. Vind. τῆς Ἐφ.

ἑαυτὸν ἐς κρίσιν τοῖς βουλομένοις περὶ αὐτὸν ἐλέγχειν.

(*Καίπερ οὐκ ἐλεγχθεὶς ὕποπτος ὢν διατελεῖ καὶ ὕστερον ὑπ' ἀνδρὸς Ἀργιλίου μηνύεται.*)

ρλβ'. Καὶ φανερὸν μὲν εἶχον οὐδὲν οἱ Σπαρτιᾶται σημεῖον, οὔτε οἱ ἐχθροὶ, οὔτε ἡ πᾶσα πόλις, ὅτῳ ἂν πιστεύσαντες βεβαίως ἐτιμωροῦντο ἄνδρα γένους τε τοῦ βασιλείου ὄντα, καὶ ἐν τῷ παρόντι τιμὴν ἔχοντα· (Πλείσταρχον γὰρ τὸν Λεωνίδου, ὄντα βασιλέα καὶ νέον ἔτι, ἀνεψιὸς ὢν ἐπετρόπευεν·) 2. ὑποψίας δὲ πολλὰς παρεῖχε, τῇ τε παρανομίᾳ, καὶ ζηλώσει τῶν βαρβάρων, μὴ ἴσος βούλεσθαι εἶναι τοῖς παροῦσι· τά τε ἄλλα αὐτοῦ ἀνεσκόπουν, εἴ τί που ἐξεδεδιῄτητο τῶν καθεστώτων νομίμων, καὶ ὅτι ἐπὶ τὸν τρίποδά ποτε τὸν ἐν Δελφοῖς, ὃν

διαπραξάμενος, ἤτοι διακρουσάμενος τὴν κατηγορίαν. — 1. Περὶ αὐτῶν] τῶν κατηγορημάτων.

ρλβ'. 5. Γένους τε τοῦ βασιλείου ὄντα] Ἡρακλείδης γὰρ ἦν. — 6. Ἐν τῷ παρόντι] καιρῷ δηλονότι. — 7. Λεωνίδου] οὗτος ὁ Λεωνίδης ὁ ἐν Θερμοπύλαις ἀριστεύσας ἐπὶ τῶν Μηδικῶν. — 8. Ἀνεψιὸς ὢν] τοῦ Πλειστάρχου. (λ. Αὐγ.) — 9. Τῇ τε παρανομίᾳ] διὰ τὸ μὴ στέργειν τοῖς Λακωνικοῖς νόμοις. — 10. Τοῖς παροῦσι] τοῖς ἤθεσι τῶν Λακώνων. — 11. Ἐξεδεδιῄτητο] ἔξω τῶν Λακωνικῶν διῃτᾶτο νόμων. — 12. Ἐπὶ τὸν τρίποδα] οὐκ ἐν ᾧ ἐμαντεύετο ὁ Ἀπόλλων, ἀλλ' ἕτερόν τινα, ὃν ἔλαβον οἱ Ῥωμαίων βασιλεῖς, καὶ μετέθηκαν ἐπὶ τὸν ἱπποδρόμον τοῦ Βυζαντίου. —

Ἑαυτόν. Mosqu. Ar. Chr. Dan. *αὐτόν.*

Ἐς κρίσιν om. I.

Περί G. s. v. scriptum habet.

Αὐτόν. Ita Cass. Aug. Cl. Pal. Reg. (G.), in quo postremo in marg. rec. man. *γρ. καὶ περὶ αὐτῶν.* item Vat. It. I. E. Mosqu. Cf. not. et c. 135. Vulgo *αὐτῶν*, alterum exhibuerunt Haack. et Bekk.

Cap. CXXXII. *Εἶχον οὐδὲν οἱ Σπαρτιᾶται.* Reg. *εἶχον οἱ Σπαρτ. οὐδέν.* Postremum quippe omissum erat et in marg. restitutum.

Οὔτε οἱ ἐχθροί. Vat. It. om., H. s. v. al. man.

Γένους τε τοῦ. *Τε* om. Reg. (G.), *τοῦ* Dan.

Ἐπετρόπευεν. Ita Cass. Cl. Bas. (cod., non ed. Bas.) Gr. marg. Steph. et, ut videtur, omnes Pariss. Vat. It. Vind. Mosqu. m., de quibus omnibus tacent editores. Ante Wass. *ἐπετρόπευσεν*, quod Pal. habet.

2. *Ὑποψίας δέ.* Laur. *τε* dat, E. partic. om. (aut pariter scriptam habet.)

Τῇ τε παρανομίᾳ. D. om. *τῇ.*

Ἴσος. I. marg. al. man. *ἴσως.*

Εἴ τί που. Gr. *εἴπου τι.*

Ἐξεδεδιῄτητο. Pal. *ἐξεδεδιαίτητο.* At vid. VII, 77. et Buttm. Gr. max. p. 345. sq. C. *ἐεδιξήτητο.*

Ποτέ. Reg. (G.) H. Vat. *τε.*

Τὸν ἐν. Laur.

ἀνέθεσαν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τῶν Μήδων ἀκροθίνιον, ἠξίωσεν ἐπιγράψασθαι αὐτὸς ἰδίᾳ τὸ ἐλεγεῖον τόδε,

Ἑλλήνων ἀρχηγὸς, ἐπεὶ στρατὸν ὤλεσε Μήδων,
Παυσανίας, Φοίβῳ μνῆμ' ἀνέθηκε τόδε.

3. τὸ μὲν οὖν ἐλεγεῖον οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐξεκόλαψαν εὐθὺς τότε ἀπὸ τοῦ τρίποδος τοῦτο, καὶ ἐπέγραψαν ὀνομαστὶ τὰς πόλεις, ὅσαι ξυγκαθελοῦσαι τὸν βάρβαρον ἔστησαν τὸ ἀνάθημα. τοῦ μέντοι Παυσανίου ἀδίκημα καὶ τοῦτο ἐδόκει εἶναι, καὶ ἐπειδὴ ἐν τούτῳ καθειστήκει, πολλῷ μᾶλλον παρόμοιον πραχθῆναι ἐφαίνετο τῇ παρούσῃ διανοίᾳ. 4. ἐπυνθάνοντο δὲ καὶ ἐς τοὺς Εἵλωτας πράσσειν τι αὐτόν· καὶ ἦν δὲ οὕτως· ἐλευθέρωσίν τε γὰρ ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς καὶ πολιτείαν, ἢν ξυνεπαναστῶσι, καὶ τὸ πᾶν ξυγκατεργάσωνται. 5. ἀλλ' οὐδ' ὣς, οὐδὲ

---

5. Ἐξεκόλαψαν] ἐξορύξαντες ἀπήλειψαν. (λ. Αὐγ.) — 9. Ἐν τούτῳ] ἐν τῇ κατηγορίᾳ τοῦ Μηδισμοῦ. (λ. Αὐγ.) [ἀπηλέγχθη γὰρ μὴ ἐμμένειν τοῖς ἤθεσι τῶν Λακεδαιμονίων. (λ. Κασσ. Αὐγ.)] — 10. Παρόμοιον] τῷ Μηδισμῷ δηλονότι. - Τῇ παρούσῃ διανοίᾳ] λείπει ἡ ἐν. (λ Αὐγ) — 12. Καὶ ἦν δὲ οὕτω] τὸ δέ ἀντὶ τοῦ γάρ. (λ. Αὐγ) — 13. Πολιτείαν] αὐτονομίαν. (λ. Αὐγ.. — Ξυνεπαναστῶσι] κατὰ τῆς Σπάρτης.]— 14. Τὸ πᾶν] ἤγουν τὸν Μηδισμον. (λ Αὐγ.)—

Ἀκροθίνιον. C. ἀκροθήνιον.

Ἠξίωσεν. E. ἠξίοσεν

Ἐπιγράψασθαι αυτός. E. αὐτὸς ἐπιγράψασθαι. F. ἐπιγράψαι αὐτός. Sed medium significat *inscribendum curare.*

Ἐλεγεῖον. Laur. ἐλεῖον.

Ἀρχηγός. Vat. ἀρχός. Etiam G. H. ηγ. s. v. al. man.

Ὤλεσε — ἀνέθηκε. „Eleganter Steph. ὤλεσα et deinde ἀνέθηκα scriptum fuisse putat.“ WASS. „Sed nec codd. nec Demosth. κατὰ Νεαίρας p. 1378. et Plut. de malign. Herodot. p. 464. Reisk. (t. IX.) adiiciunt. Suides quoque v. Παυσανίας tertia persona hoc ἐλεγεῖον profert.“ GOTTL.

3. Τοῦτο. Laur. E. τούτου.

Ἔστησαν τὸ ἀνάθημα Cass. Cl. Reg. (G.) Vat. Gr. Ar. Chr. et, ut videtur, Pal. Pariss. m., de quibus tacent editores. Ante Gottl. hic ἐστήσαντο ἀνάθημα.

Τοῦτο ἐδόκει Cass. Aug. Pal. Reg. (G.) H. E. m. Vulgo τοῦτ' ἐδ.

Ἐπειδή Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) cod. Bas. Gr. I Laur. Vulgo ἐπεί γε δή. Γε Haack. uncis circumscripsit, Bekk. delevit.

Καθειστήκει. Flor. καθειστήκῃ.

Παρόμοιον. E. προοίμιον.

Ἐφαίνετο. Laur. E. marg. Steph. ἐβούλετο.

4. Ἐπυνθάνοντο δέ. F. G. H. ἐπύνθανον τόδε. Dan. ἐπυνθάνετο δέ

Καὶ ἐς — πράσσειν τι αὐτόν, καί. F. Reg. (G.) H. αὐτὸν καὶ εἰς — πράσσειν τι, καί. It. πράσσειν τι αὐτὸν καὶ εἰς τ. Εἱ. καί.

Ἦν δέ. Cass. pro δέ ead. man. int. vers. γάρ, ex Schol.

τῶν Εἱλώτων μηνυταῖς τισὶ πιστεύσαντες, ἠξίωσαν νεώτερόν τι ποιεῖν ἐς αὐτόν· χρώμενοι τῷ τρόπῳ ᾧπερ εἰώθασιν ἐς σφᾶς αὐτοὺς, μὴ ταχεῖς εἶναι περὶ ἀνδρὸς Σπαρτιάτου, ἄνευ ἀναμφισβητήτων τεκμηρίων, βουλεῦσαί τι ἀνήκεστον· πρίν γε δὴ αὐτοῖς, ὡς λέγεται, ὁ μέλλων τὰς τελευταίας βασιλεῖ ἐπιστολὰς πρὸς Ἀρτάβαζον κομιεῖν, ἀνὴρ Ἀργίλιος, παιδικά ποτε ὢν αὐτοῦ, καὶ πιστότατος ἐκείνῳ, μηνυτὴς γίγνεται, δείσας κατὰ ἐνθύμησίν τινα ὅτι οὐδείς πω τῶν πρὸ ἑαυτοῦ ἀγγέλων πάλιν ἀφίκετο· καὶ παραποιησάμενος σφραγῖδα, ἵνα, ἢν ψευσθῇ τῆς δόξης, ἢ καὶ ἐκεῖνός τι μεταγράψαι αἰτήσῃ, μὴ ἐπιγνῷ, λύει τὰς ἐπιστολάς· ἐν αἷς ὑπονοήσας τι τοιοῦτο προσεπεστάλθαι, καὶ αὐτὸν εὗρεν ἐγγεγραμμένον κτείνειν.

(Οἱ Ἔφοροι τὴν αὐτοῦ προδοσίαν σαφῶς αἰσθάνονται.)

ρλγ′. Τότε δὲ οἱ Ἔφοροι, δείξαντος αὐτοῦ τὰ γράμ-

---

6. Τὰς τελευταίας] δῆλον ὅτι καὶ ἄλλας ἀπέστειλεν. — 7. Ἀνὴρ Ἀργίλιος] τινὲς κύριον, τινὲς ἐθνικὸν, ἀπὸ πόλεως Θράκης· ὅπερ ἄμεινον. — Παιδικά] τὸ παιδικὰ, ὀξυτόνως, οὐδέτερον πληθυντικόν· τοῦτο δέ τινες ἐπὶ ἀγαθοῦ ἔρωτος, τινὲς δὲ ἐπὶ αἰσχροῦ λαμβάνουσι. § Παιδικὰ, ἀντὶ τοῦ ἐρώμενος, ᾧ ἐθάῤῥει. * τοῦτο γὰρ τὸ * πιστότατος ὤν. — 10. Πάλιν ἀφίκετο] ἐπανῆλθε. (λείπ. Αὐγ.) — Παραποιησάμενος] ἀντὶ τοῦ ὁμοίαν ποιησάμενος [ὁ Ἀργίλιος. (λ. Αὐγ.)] — 11. Ἐκεῖνος] ὁ Παυσανίας. — 12. Ὑπονοήσας — καὶ αὐτὸν εὗρε] ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν, εὗρε τοῦτο ἀληθὲς, ὃ ὑπενόει γεγράφθαι.

5. Τισί om. Ar. Dan.

Ἐς αὐτόν E. Mosqu. m. Ar. Chr. Haack. Bekk. Vulgo εἰς αὐτ.

Ὥπερ. In m. Ar. Chr. Dan. ᾧ.

Εἰώθασιν. Mosqu. εἰώθεσαν.

Ἀναμφισβητήτων. Gr. ἀμφισβητ.

Ὢν αὐτοῦ. F. ὢν αὐτῷ.

Πρὸ ἑαυτοῦ. Ar. Chr. πρὸ αὐτοῦ.

Ἢ καί. F. G. om. καί.

Τὶ μεταγράψαι Cass. Aug. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) cod. Bas. Gr. Laur. E. Mosqu. m. Ar. Chr. Dan. Haack. Bekk. Vulgo μεταγράψαι τι. I. om. τί.

Τοιοῦτο. Cass. Aug. Pal. It. Vat. Bekk. pro vulg. (et Haack.) τοιοῦτον. Vid. I. 1. p. 225.

Αὐτόν. Cass. Aug. Pal. C. Gr. m. αὑτόν.

Cap. CXXXIII. Τότε δέ Cass. Aug. C. cod. Bas. Gr. D. I. Bekk. Τότε δή H. Vat. m. Ar. Chr. vett. edd. Haack. Vulgo τόδε δή. It. τόδε δέ. Cl. τότε quidem habet, sed δέ s. δή om.

Δείξαντος. E. δείξαντες.

ματα, μᾶλλον μὲν ἐπίστευσαν, αὐτήκοοι δὲ βουληϑέντες ἔτι γενέσϑαι αὐτοῦ Παυσανίου τι λέγοντος, ἀπὸ παρασκευῆς τοῦ ἀνϑρώπου ἐπὶ Ταίναρον ἱκέτου οἰχομένου, καὶ σκηνησαμένου διπλῆν διαφράγματι καλύβην, ἐς ἣν τῶν [τε] Ἐφόρων ἐντός τινας ἔκρυψε, καὶ Παυσανίου ὡς αὐτὸν ἐλϑόντος, καὶ ἐρωτῶντος τὴν πρόφασιν τῆς ἱκετείας, ᾔσϑοντο πάντα σαφῶς, αἰτιωμένου τοῦ ἀνϑρώπου τά τε περὶ αὐτοῦ γραφέντα, καὶ τἄλλ᾽ ἀποφαίνοντος καϑ᾽ ἕκαστον, ὡς οὐδὲν πώποτε αὐτὸν ἐν ταῖς πρὸς βασιλέα διακονίαις παραβάλοιτο, προτιμηϑείη δ᾽ ἐν ἴσῳ τοῖς πολλοῖς τῶν διακόνων ἀποϑανεῖν· κᾀκείνου αὐτὰ ταῦτα ξυνομολογοῦντος, καὶ περὶ τοῦ παρόντος οὐκ ἐῶντος ὀργίζεσϑαι, ἀλλὰ πίστιν ἐκ τοῦ ἱεροῦ διδόντος

ρλγ΄. 2. *Ἀπὸ παρασκευῆς τοῦ ἀνϑρώπου] ἀπὸ συνϑήματος τοῦ Ἀργιλίου.* — 4. *Καλύβην] σκηνήν. (Αὐγ.)* — 10. *Διακονίαις παραβάλοιτο] ταῖς ἀγγελίαις ταῖς ἄλλαις διαβάλλοι. (λ. Αὐγ.)* — *Παραβάλοιτο] παραβόλως κατηγορήσειεν, ἢ ὑπόπτως διακονήσειε.* — *Προτιμηϑείη δέ] ἐν εἰρωνείᾳ τὸ προτιμηϑείη λέλεκται.* — 11. *Τοῖς πολλοῖς] ἀντὶ τοῦ τοῖς πᾶσι. (Αὐγ.)* —

Μᾶλλον μέν. Reg. *ἂν* pro *μέν*, sed supr. ead. man. *γρ. μέν.*

Βουληϑέντες. Cass. C. G. Vat. It. *βουλευϑέντες.* Aug. quidem *βουληϑέντες*, sed a correct.

Ἔτι de. Ar. Chr. Dan.

Αὐτοῦ Παυσανίου. Ne *αὐτοῦ τοῦ Παυσ.* malis, vid. Ind. verb. in *αὐτός* et Krüg. l. l. p. 454. sq.

Ἱκέτου οἰχομένου. F. *οἰχομ. ἱκέτου.*

Σκηνησαμένου. Dan. *σκηνωσαμένου.* Quod sane malis. Cf. not.

Τῶν τε. Τε turbat structuram. Vid. not.

Ἐντός τινας ἔκρυψε. C. F. *τινὰς ἔκρυψεν ἐντός.* „Particulam *ἐντός* plane supervacaneam esse existimat Steph. et om. Cl.“ HUDS. „Abundat quidem haec vox, sed non delenda est cum Wass. Tales pleonasmi crebro in optimis scriptoribus occurrunt. Exempla collegit Abresch. Dill. p. 136.“ GOTTL. Vid. imprimis Lob. ad Soph. Aj. p. 334.

Τὴν πρόφασιν de. Ar. In Dan. quoque desideratur *πρόφασιν*, sed in marg. adnotatum est post *ἱκετείας* legendum *πρόφασιν.*

Τἄλλ᾽ pro vulg. *τἄλλα* dederunt Cass. Aug. Reg. H. B. I.

Οὐδέν. Reg. (G.) H. *οὐδέ.*

Παραβάλοιτο. F. Reg. (G.) Vat. D. *παραβάλλοιτο.* Mosqu. *διαβάλλοιτο.* At vid. not.

Προτιμηϑείη. Gr. ab emendat. int. vers. *προστιμηϑείη.* De *προτιμᾷν* cf. not.

Αὐτὰ ταῦτα Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Gr. I. Bekk. Vulgo *αὐτά τε ταῦτα.*

Ὀργίζεσϑαι. Ar. Chr. *λογίζεσϑαι.*

τῆς ἀναστάσεως, καὶ ἀξιοῦντος ὡς τάχιστα πορεύεσθαι, καὶ μὴ τὰ πρασσόμενα διακωλύειν.

('Ες οἴκημα τοῦ ἱεροῦ τῆς Χαλκιοίκου καταφυγὼν καὶ ἐνταῦθα ἀποικοδομηθεὶς λιμῷ τελευτᾷ.)

ρλδ'. Ἀκούσαντες δὲ ἀκριβῶς, τότε μὲν ἀπῆλθον οἱ Ἔφοροι· βεβαίως δὲ ἤδη εἰδότες, ἐν τῇ πόλει τὴν ξύλληψιν ἐποιοῦντο. λέγεται δ' αὐτὸν, μέλλοντα ξυλληφθήσεσθαι ἐν τῇ ὁδῷ, ἑνὸς μὲν τῶν Ἐφόρων τὸ πρόςωπον προςιόντος ὡς εἶδε, γνῶναι ἐφ' ᾧ ἐχώρει· ἄλλου δὲ νεύματι ἀφανεῖ χρησαμένου, καὶ δηλώσαντος εὐνοίᾳ, πρὸς τὸ ἱερὸν τῆς Χαλκιοίκου χωρῆσαι δρόμῳ, καὶ προκαταφυγεῖν· ἦν δὲ ἐγγὺς τὸ τέμενος. καὶ ἐς οἴκημα οὐ μέγα, ὃ ἦν τοῦ ἱεροῦ, ἐςελθὼν, ἵνα μὴ ὑπαίθριος ταλαιπωροίη, ἡσύχαζεν. 2. οἱ δὲ, τὸ παραυτίκα μὲν ὑστέρησαν τῇ διώξει· μετὰ δὲ τοῦτο, τοῦ τε οἰκήματος τὸν ὄροφον ἀφεῖλον, καὶ τὰς θύρας, ἔνδον ὄντα τηρήσαντες αὐτὸν, καὶ ἀπολαβόντες εἴσω, ἀπῳκοδόμησαν· προς-

ρλδ'. Ἀκριβῶς] ἀληθῶς (λ. Αὐγ.) — 5. Ἐποιοῦντο] [ἔμελλον ποιήσειν, (λ. Αὐγ.)] ποιῆσαι ἐβούλοντο. — Αὐτόν] τὸν Πανσανίαν. (λ. Αὐγ.) — 7. Ἐφ' ᾧ] οὗ χάριν. (λ. Αὐγ.) — Ἄλλου δέ] Ἐφόρου [δηλονότι ἀφανῶς νεύσαντος, (λ. Αὐγ.)] ὅςτις ἦν φίλος τῷ Πανσανίᾳ. — 9. Χωρῆσαι δρόμῳ] λέγεται τὸν Πανσανίαν. — 12 Τοπαραυτίκα] ἤγουν κατὰ τὸ ἐνεστώς. (λ. Αὐγ.) — Ὑστέρησαν] ἐβράδυναν. (λ. Αὐγ.) — 14. Ἔνδον ὄντα τηρήσαντες] ἐξῄει γὰρ εἰς τὸ ἱερὸν πολλάκις. — 15 Ἀπολαβόντες εἴσω] μονώσαντες, περιείρξαντες. (λ. Αὐγ.) — Ἀπῳκοδόμησαν] τειχίσαντες τὰς θύρας ἀπέφραξαν. (λ. Αὐγ.) — Ἀπῳκοδόμησαν] φασὶν ὅτι, ἡνίκα

Τῆς ἀναστάσεως. *Τῆς* om. Dan. Ipsum *ἀναστάσεως* Stephano immerito suspectum. Vid. not. Wass.

Ὡς τάχιστα. *Ὡς* de. Laur. E. Ar. Chr. Dan.

Τὰ πρασσόμενα. *Τά* s. v. F. G., om. Laur. Ar. Chr. Dan.

Διακωλύειν. F. *κωλύειν.*

Cap. CXXXIV. *Ἐν τῇ ὁδῷ.* Sequentibus iungit Valla. Cf. Corn. Nep. Paus. c. 5.

Εἶδε. Gr. *ἴδε.*

Προκαταφυγεῖν. Gr. addit *λέγεται δηλονότι*, ex interpr.

Τὸ τέμενος. Dan. *τό* om., E. *θέμενος* scribit.

Ἐςελθών. m. et marg. Steph. *καταφυγών.*

Ὑπαίθριος. F. *ὑπαίθριον.*

Ταλαιπωροίη. F. *ταλαιπωροῖτο.*

2. *Ὑστέρησαν.* Dan. *ὑστέρισαν.* Etiam in Pal. *ῐ* ead. man. supra *η* positum.

Ὄροφον. Vat. It. *ὅρον.*

Ἀπολαβόντες εἴσω. „Perperam Thom. M. in *εἴσω*, *Θουκυδίδης ἐν πρώτῃ· ἐντὸς αὐτὸν ἀπολαβόντες.*“ DUK. I. in marg. *ἀποβαλόντες.*

Προςκαθεξόμενοι. Reg. (G.)

καθεξόμενοί τε, ἐξεπολιόρκησαν λιμῷ. 3. καὶ μέλλοντος αὐτοῦ ἀποψύχειν, ὥςπερ εἶχεν, ἐν τῷ οἰκήματι, αἰσθόμενοί τε ἐξάγουσιν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἔτι ἔμπνουν ὄντα, καὶ ἐξαχθεὶς ἀπέθανε παραχρῆμα. 4. καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲν ἐς τὸν Καιάδαν, οὗπερ τοὺς κακούργους, ἐμβάλλειν· ἔπειτα ἔδοξε πλησίον που κατορύξαι. ὁ δὲ θεὸς ὁ ἐν Δελφοῖς τόν τε τάφον ὕστερον ἔχρησε τοῖς Λακεδαιμονίοις μετενεγκεῖν οὗπερ ἀπέθανε, (καὶ νῦν κεῖται

περί που Ὀλ. οη΄. ἔτ. α΄. πρὸ Χρ. υξη΄.

ἔφραξαν κατ᾽ αὐτοῦ τὸ οἴκημα, ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ἀλκιθέα πρώτη λίθον ἐπέθηκε. τοιαῦται γὰρ αἱ Λακωνικαὶ γυναῖκες. τεκμήριον δὲ τοῦτο τοῦ μισοτυράννους εἶναι τοὺς Λάκωνας. — 1. Ἐξεπολιόρκησαν λιμῷ] ἵνα δῆθεν μὴ ἀσεβήσωσιν. ἑτέρῳ δὲ τρόπῳ ἠσέβησαν, ἐν ἱερῷ αὐτὸν πολιορκήσαντες. — 4. Ἐμέλισαν] εἰς δύο ἔτεμον. (λ. Κασσ. Αὐγ. Ῥοστγ.) — ** Ἐμέλλησαν] ἐσόπησαν, ἐβουλεύσαντο, ἐγγὺς ἐγένοντο. (Κασσ. Αὐγ. Ῥοστγ.) — 5. Ἐς τὸν Κεάδαν] [ἐμβαλεῖν δηλονότι. (λ. Αὐγ.)] τόπος ὁ Κεάδας ὀρωρυγμένος ἐν Λακωνικῇ, ὅπου τοὺς κακούργους εἰώθασι ῥίπτειν. — 6. Πλησίον που] τοῦ Κεάδου. — 7. Ὁ ἐν Δελφοῖς] ὁ Ἀπόλλων. (λείπ. Αὐγ.) — Τόν τε τάφον] τὸ σῶμα. — — —

προκαθ. C. προκαλεξ., λ̄ man. al. in ϑ̄ mut.

Ἐξεπολιόρκησαν. G. (?) ἐπολιόρκ.

3. Ἀποψύχειν. Laur. ἀποψυχεῖν. „Ἀποψύχειν agn. Suid. h. v.“ WASS. Add. Bekker Anecdd. I. 430. Zon. p. 279.

Ὥςπερ. C. F. ὡς.

Εἶχεν. Aug. It. Vat. εἶχον. m. quidem εἶχεν, sed supra scr. γρ. ον. Post εἶχεν autem cum Bekkero virgulam posuimus.

Αἰσθόμενοί τε. Τε, quod vulgo deest, addunt Cass. Aug. Cl. It. Vat. Reg. (G.) Gr. (in quo corrector adscrips.) Mosqu. Haack. Bekk. Pro eo τὶ est in H.

4. Ἐμέλλησαν. Cam. E. marg. Steph. et Schol. unus ἐμέλισαν, inepte. Reg. cod. Bas. ἐμέλησαν, ille cum ῑ paullo recent. man. super η̄ scripto.

Καιάδαν. Hanc formam, quae ante Gottleb. hic vulgabatur, ex Pal. It. Vat. et omnibus octo Pariss. (nisi quod H. I. Χαιάδαν scrib.) cum Haack. et Bekk. restituimus. Soli, ut videtur, Cass. Aug. Κεάδαν, quanquam non male. Cf. not.

Κακούργους, ἐμβάλλειν. Vulgo κακούργους ἐμβάλλειν εἰώθεσαν. Sed εἰώθεσαν cod. Bas. Gr. D. Laur. Vind. Ar. Chr. Dan. Tus. Haack. in εἰώθασιν, vett. edd. et reliquae ad Gottleb. usque (qui primus e Cass. Aug. Cl. C. F. cod. vet. Steph. εἰώθεσαν dedit) in εἰώθεισαν mutant, Cass. Aug. C. F. cod. Bas. Gr. D. m. Haack. ante ἐμβάλλειν collocant, Reg. (G.) Vat. inter vers. scriptum habent (et ille quidem εἰώθεσαν, hic εἰώθεισαν), Pal. denique et Bekk. om. Cf. not. Pro ἐμβάλλειν autem Pal. ἐμβαλεῖν, m. Dan. ἐςβάλλειν (sed in m. supra scr. γρ. ἐμ.), Vind. εἰςβάλλειν.

Πλησίον που. Negationem addit Corn. Nep. Vid. not.

ἐν τῷ προτεμενίσματι, ὃ γραφῇ στῆλαι δηλοῦσι,) καὶ ὡς ἄγος αὐτοῖς ὂν τὸ πεπραγμένον, δύο σώματα ἀνθ' ἑνὸς τῇ Χαλκιοίκῳ ἀποδοῦναι. οἱ δὲ, ποιησάμενοι χαλκοῦς ἀνδριάντας δύο, ὡς ἀντὶ Παυσανίου ἀνέθεσαν.

ρλέ. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, ὡς καὶ τοῦ θεοῦ ἄγος κρίναντος, ἀντεπέταξαν τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐλαύνειν αὐτό.

(b. *Ἐπίμετρον περὶ τῆς Θεμιστοκλέους φυγῆς καὶ θανάτου.* ρλη'. *Θεμιστοκλῆς τοῦ Μηδισμοῦ ξυνδιώκεται.*)

2. Τοῦ δὲ Μηδισμοῦ τοῦ Παυσανίου Λακεδαιμόνιοι, πρέσβεις πέμψαντες παρὰ τοὺς Ἀθηναίους, ξυνεπῃτιῶντο καὶ τὸν Θεμιστοκλέα, ὡς εὕρισκον ἐκ τῶν περὶ Παυσανίαν ἐλέγχων· ἠξίουν τε τοῖς αὐτοῖς κολάζεσθαι αὐτόν. 3. οἱ δὲ, πεισθέντες, (ἔτυχε γὰρ ὠστρακισμένος, καὶ ἔχων δίαιταν μὲν ἐν Ἄργει, ἐπιφοιτῶν δὲ καὶ ἐς τὴν ἄλλην Πελοπόννησον,) πέμπουσι μετὰ τῶν

---

1. Ἐν τῷ προτεμενίσματι] ἐν τῷ προπυλαίῳ. (λ. Αὐγ. Ῥοστγ.) — ** Ἐν τῷ προτεμενίσματι] ἐν τῷ πρὸ τοῦ ἱεροῦ προαστείῳ. (Αὐγ. Ῥοστγ.) — 2. Δύο σώματα — ἀποδοῦναι] τουτέστι, δύο Ἐφόρους ἀποθανεῖν ἀντ' αὐτοῦ. οἱ δὲ ἐσοφίσαντο τοὺς ἀνδριάντας. — 4. Ἀνδριάντας — ἀνέθεσαν] ἀνθ' ἑνὸς σώματος τοῦ Παυσανίου δύο στήλας τοῦ Παυσανίου ἀνέθηκαν. (λ. Αὐγ.)

ρλέ. 8. Τοῦ δὲ Μηδισμοῦ τοῦ Παυσ. —] παρέκβασις, διὰ τὸ ἀκόλουθα εἶναι ταῦτα τῷ κατὰ Παυσανίαν· οὐδὲν γὰρ ταῦτα πρὸς τὸ ἄγος συμβάλλεται. — 12. Ὠστρακισμένος] διὰ τὸ φρόνημα, ὃ εἶχε Θεμιστοκλῆς περὶ τῆς Σαλαμῖνος, ἐξωστρακίσθη ὑπὸ Ἀθη-

Προτεμενίσματι. Pal. Vat. *προτενίσματι.*

Ἄγος. Pal. *ἅγος*, hic et proximo cap.

Ἀνθ' ἑνός de. Cl.

Cap. CXXXV. 2. *Λακεδαιμόνιοι.* Laur. E. m. Ar. Chr. Dan. *οἱ Λακεδ.*

Τῶν περὶ Παυσανίαν. Dan. *τῶν περὶ Παυσανίαι.* Laur. E. marg. Steph. *τῶν Παυσανίου.* Posterius etiam Mosqu. Cf. c. 131. fin.

Ἠξίουν τε. E. *τε* s. v. habet. Benedicti commentum *ἀξιοῦντες* non est cur memoremus.

Τοῖς αὐτοῖς. C. *τοῖς* om., E. s. v. habet. Vind. m. Ar. Chr. Dan. omisso *τοῖς* exhibent *αὐτούς*, ut *κολάζεσθαι* active intelligatur. Quod quanquam non inauditum est (vid. Heind. ad Plat. Protag. §. 40.), tamen usui Thucydidis et meliorum librorum testimonio repugnat.

Λακεδαιμονίων, ἑτοίμων ὄντων ξυνδιώκειν, ἄνδρας οἷς εἴρητο ἄγειν, ὅπου ἂν περιτύχωσιν.

(*Θεμιστοκλῆς πρῶτον μὲν ἐς Κέρκυραν, ἔπειτα ὡς Ἄδμητον φεύγει.*)

ρλς'. Ὁ δὲ Θεμιστοκλῆς προαισθόμενος, φεύγει ἐκ Πελοποννήσου ἐς Κέρκυραν, ὢν αὐτῶν εὐεργέτης. δεδιέναι δὲ φασκόντων Κερκυραίων ἔχειν αὐτὸν, ὥςτε Λακεδαιμονίοις καὶ Ἀθηναίοις ἀπέχθεσθαι, διακομίζεται ὑπ᾽ αὐτῶν ἐς τὴν ἤπειρον τὴν καταντικρύ. 2. καὶ διωκόμενος ὑπὸ τῶν προςτεταγμένων, κατὰ πύστιν ᾗ χωροίη, ἀναγκάζεται κατά τι ἄπορον παρὰ Ἄδμητον τὸν Μολοσσῶν βασιλέα, ὄντα αὐτῷ οὐ φίλον, καταλῦσαι. 3. καὶ ὁ μὲν οὐκ ἔτυχεν ἐπιδημῶν· ὁ δὲ, τῆς γυναικὸς

περί που Ὀλ. οη'. ἔτ. α'. πρὸ Χρ. υξη'.

ναίων, ἵνα τὸ φρόνημα αὐτοῦ καθέλωσιν. — 2. Εἴρητο] ἐνετέταλτο. (λ. Αὐγ.)

ρλς'. 4. Αὐτῶν εὐεργέτης] ἐπειδὴ γὰρ οὐ συνεμάχησαν οἱ Κερκυραῖοι τῇ Ἑλλάδι κατὰ τοῦ βαρβάρου, ἀλλὰ ἐσοφίσαντο, ἔμελλον αὐτοὺς ἀνελεῖν οἱ πολεμήσαντες. ὁ δὲ Θεμιστοκλῆς ἐκώλυσε, λέγων ὅτι, εἰ τοῦτο γένηται, καὶ τὰς μὴ συμμαχησάσας πόλεις ἀνέλωμεν, μεῖζον πάθος ἔσται τῇ Ἑλλάδι ἤπερ ὁ Πέρσης αὐτῆς κυριεύσας ἐπεξῆλθε. καὶ διὰ τοῦτο ἦν εὐεργέτης αὐτοῖς. — 6. Ἀπέχθεσθαι] ἐχθρὸς γενέσθαι. (Γ.) — Διακομίζεται] ἄγεται. (λ. Αὐγ.) — 7. Ἐς τὴν ἤπειρον τὴν καταντικρύ] τὴν Θεσπρωτίδα. (λ. Αὐγ.) — 8. Πύστιν] φήμην. (λ. Αὐγ.) — 10. Οὐ φίλον] πέμψαντος γάρ ποτε Ἀδμήτου Ἀθήναζε περὶ συμμαχίας αἰτήσεως, ὁ Θεμιστοκλῆς ἀνέπεισε τὴν πόλιν μὴ δοῦναι αὐτῷ βοήθειαν· καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἦν αὐτῷ φίλος. — Καταλῦσαι] καταλῦσαι μὲν κυρίως ἐπὶ τῶν

8. *Ξυνδιώκειν.* C. *ξυνδιώξειν.*

Ὅπου. G. (?) *ἔνθα.*

Περιτύχωσιν. Dan. *περιτέτμωσιν*, tanquam a poetico verbo *τέτμω*.

Cap. CXXXVI. *Κερκυραίων.* Artic. *τῶν* abiecimus cum Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. It. Vat. H. G. Gr. D. I. Bekk.

Ἔχειν αὐτὸν ὥςτε. E. *ὥςτε ἔχ. αὐτ.*

Ἀπέχθεσθαι. D. *ἀπέχεσθαι.*

Διακομίζεται. Vat. *διακομίζεσθαι.*

2. *Καὶ διωκόμενος.* Cam. *διωκόμενος δέ.*

Προςτεταγμένων. C. *προτεταγμ.*

Ἧι Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) cod. Bas. Gr. D. I. Laur. E. Vind. Mosqu. Haack. Bekk. Vulgo *οἷ.*

Ἀναγκάζεται om. D.

Κατά τι ἄπορον. *Τό* pro *τί* placet Krügero p. 157. post Thiersch. Actt. Monn. t. III. f. 2. p. 458.

Τὸν Μολ. G. Gr. *τῶν Μολ.*

Οὐ φίλον. „In hoc cum Thucyd. non consentit Corn. Nepos.“ HUDS. Vid. not. D. *οὐ φίλω*, $\overline{ου}$ s. $\overline{ω}$ ead. man.

ἱκέτης γενόμενος, διδάσκεται ὑπ' αὐτῆς, τὸν παῖδα σφῶν λαβὼν καθίζεσθαι ἐπὶ τὴν ἑστίαν. καὶ ἐλθόντος οὐ πολὺ ὕστερον τοῦ Ἀδμήτου, δηλοῖ τε ὅς ἐστι, καὶ οὐκ ἀξιοῖ, εἴ τι ἄρα αὐτὸς ἀντεῖπεν αὐτῷ Ἀθηναίων δεομένῳ, φεύγοντα τιμωρεῖσθαι· καὶ γὰρ ἂν ὑπ' ἐκείνου πολλῷ † ἀσθενεστέρου † ἐν τῷ παρόντι κακῶς πάσχειν, γενναῖον δὲ εἶναι τοὺς ὁμοίους ἀπὸ τοῦ ἴσου τιμωρεῖσθαι· καὶ ἅμα αὐτὸς μὲν ἐκείνῳ χρείας τινὸς, καὶ οὐκ ἐς τὸ σῶμα σώζεσθαι, ἐναντιωθῆναι, ἐκεῖνον δ' ἂν, εἰ ἐκδοίη αὐτὸν, (εἰπὼν ὑφ' ὧν καὶ ἐφ' ᾧ διώκεται,) σωτηρίας ἂν τῆς ψυχῆς ἀποστερῆσαι.

(Ἐντεῦθεν δὲ ἐς Πύδναν πεμφθεὶς καὶ ἐς Ἀσίαν διαβὰς πέμπει γράμματα πρὸς Ἀρταξέρξην.)

ρλζ'. Ὁ δὲ ἀκούσας, ἀνίστησί τε αὐτὸν μετὰ τοῦ

ὀχουμένων ἐπὶ ἅρματος, κατάγειν δὲ ἐπὶ νεώς. — 2. Ἐπὶ τὴν ἑστίαν] ἔνθα τὸ πῦρ ἀνάπτεται εἰς τιμὴν θεοῦ τινός. (Αὐγ. Ῥοστγ.) — 3. Οὐκ ἀξιοῦ] οὐκ ἄξιον νομίζει εἶναι τοῦ Ἀδμήτου. (λ. Αὐγ.) — 4. Αὐτός] ὁ Θεμιστοκλῆς (λ. Αὐγ.) — Αὐτῷ] τῷ Ἀδμήτῳ. (λ. Αὐγ.) — 5. Ἐκείνου] τοῦ Ἀδμήτου. τὸ δὲ ἑξῆς· ὑπὸ πολλῷ ἐκείνου ἀσθενεστέρου. πᾶς γὰρ ὁ τυχὼν τὸν δυστυχοῦντα δύναται τιμωρεῖσθαι. — 8. Αὐτός] ὁ Θεμιστοκλῆς. — Ἐκείνῳ] τῷ Ἀδμήτῳ. — Χρείας τινὸς καὶ οὐκ — σώζ. —] χρείας τινὸς ἔξωθεν, καὶ οὐχὶ περὶ ζωῆς καὶ θανάτου. — 9. Ἐκεῖνον] τὸν Ἄδμητον. — 10. Αὐτόν] τὸν Θεμιστοκλέα. — Ἐφ' ᾧ] οὗ ἕνεκα. (λ. Αὐγ.) — 11. Ἀποστερῆσαι] ἀπὸ κοινοῦ τὸ οὐκ ἀξιοῖ.

3. *Τὸν παῖδα.* *Filiam* nominat Nepos. Vid. not.

Καθίζεσθαι. D. *κατέζεσθαι* (*καθέζ.*)

Ἐπὶ τὴν ἑστίαν. Ar. Chr. Dan. *ἐπὶ τῆς ἑστίας*, sed Dan. cum emend. in marg. *τὴν ἑστίαν.* Vid. not.

Εἴ τι. C. *τι* s. v al. man.

Ἀθηναίων δεομένῳ. G. (?) *δεομένῳ Ἀθηναίων.* Ar. Chr. *Ἀθην. δεομένων.*

Καὶ γάρ. D. *οὐ γάρ*, sed cum lineola sub *οὐ*, et in marg. al. man. *καί.*

Ἀσθενεστέρου. G. Flor. Tus. *ἀσθενέστερον.* H. *ἀσθενεστέρου*, sed *ον* s. *ου* al. man. Gr. ex emend. *ἀσθενέστερος*, quod sane blanditur; sed vid. not.

Καὶ ἅμα. Aug. It. Vat. H. G. *καὶ Θεμιστοκλῆς ἅμα*, Pal. *καὶ ὁ Θεμιστ. ἅμα*, ex Schol. In I. verba *καὶ ἅμα — ἐναντιωθῆναι* om. et in marg. al. man. suppleta sunt.

Μὲν ἐκείνῳ. Pal. *μὲν τῷ Ἀδμήτῳ ἐκ.*, ex Schol.

Ἐκδοίη αὐτόν. Pal. *ἐκδοίη τὸν Ἄδμητον αὐτόν*, ex interpretatione inepta. In C. *ἐκδοίη* erasum et emendatum.

Ἐφ' ᾧ B. om.

Ἀποστερῆσαι. C. *ἀποστερῆσθαι*, cum *σαι* s. *σθαι* al. man.

Cap. CXXXVII. *Ὁ δὲ ἀκούσας — ἱκέτευμα τοῦτο.* Haec vulgo (Haack. Bekk.) adhuc cum cap. 136. coniunguntur, et post *τοῦτο* plene interpungitur. Sed ἑαυτοῦ υἱέος, (ὥςπερ καὶ ἔχων αὐτὸν ἐκαθέζετο, καὶ μέγιστον ἦν ἱκέτευμα τοῦτο,) καὶ ὕστερον οὐ πολλῷ τοῖς Λακεδαιμονίοις καὶ Ἀθηναίοις ἐλθοῦσι, καὶ πολλὰ εἰποῦσιν, οὐκ ἐκδίδωσιν, ἀλλ' ἀποστέλλει, βουλόμενον ὡς βασιλέα πορευθῆναι, ἐπὶ τὴν ἑτέραν θάλασσαν πεζῇ, ἐς Πύδναν τὴν Ἀλεξάνδρου. 2. ἐν ᾗ ὁλκάδος τυχὼν ἀναγομένης ἐπ' Ἰωνίας, καὶ ἐπιβὰς, καταφέρεται χειμῶνι ἐς τὸ Ἀθηναίων στρατόπεδον, ὃ ἐπολιόρκει Νάξον· καὶ (ἦν γὰρ ἀγνὼς τοῖς ἐν τῇ νηῒ) δείσας φράζει τῷ ναυκλήρῳ ὅςτις ἐστὶ καὶ δι' ἃ φεύγει· καὶ, εἰ μὴ σώσει αὐτὸν, ἔφη ἐρεῖν ὅτι χρήμασι πεισθεὶς αὐτὸν ἄγει· τὴν δὲ ἀσφάλειαν εἶναι, μηδένα ἐκβῆναι ἐκ τῆς νεὼς, μέχρι πλοῦς γένηται· πειθομένῳ δ' αὐτῷ χάριν ἀπομνήσεσθαι ἀξίαν. ὁ δὲ ναύκληρος ποιεῖτε ταῦτα, καὶ ἀποσαλεύσας ἡμέραν καὶ νύκτα ὑπὲρ τοῦ στρατοπέδου, ὕστερον ἀφικνεῖται ἐς Ἔφεσον. 3. καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς ἐκεῖνόν τε ἐθεράπευσε χρημάτων δόσει, (ἦλθε γὰρ αὐτῷ ὕστερον ἐκ

Ὀλ. οη'.
ἔτ. γ'.
πρὸ Χρ.
υξϛ'.
(ἴδε κεφ.
ϛή.)

ρλζ'. 1. Ὥςπερ καὶ ἔχων αὐτὸς ἐκαθέζετο] αὐτῷ τῷ σχήματι. — 3. Πολλὰ εἰποῦσιν] ἀντὶ τοῦ ἀπειλήσασιν. — 5. Ἐς Πύδναν] ἕως τῆς Πύδνης. (λ. Αὐγ.) — 6. Τὴν Ἀλεξάνδρου] πόλιν δηλονότι, τοῦ φιλέλληνος. (λ. Αὐγ.) — 7. Καταφέρεται — ἐς τὸ Ἀθηναίων στρατόπεδον] ἄλλο δυςτύχημα τοῦ Θεμιστοκλέους. — 8. Ἐπολιόρκει Νάξον] διὰ τὴν ἀποστασίαν αὐτῆς. (Κασσ. Αὐγ.) — 10. Καὶ δι' ἃ φεύγει] ὅτι καὶ αὐτόν φησι συνειδότα ἐπὶ προδοσίᾳ φεύγειν τὸν Θεμιστοκλέα. — 13. Ἀπομνήσεσθαι] ἀποδοῦναι μνησθέντα. — 14. Ἀποσαλεύσας] ἀποφυγὼν ἐκ τοῦ λιμένος, καὶ σάλῳ ὁμιλήσας, τουτέστι τῷ ἀλιμένῳ τόπῳ, ἔνθα σάλος γίνεται. — 16. ** Θεμιστοκλῆς] ἐπιστολὴ Θεμιστοκλέους. (Αὐγ.) — —

particula τε post ἀνίστησι refertur ad καί ante ὕστερον.

Ἑαυτοῦ. Gr. D. αὐτοῦ.

Υἱέος. m. υἱέως. D. I. παιδός.

Τοῖς Λακεδ. Cass. Aug. Cl. C. F. It. Vat. H. Reg. (G.) Gr. I. Bekk. Vulgo τοῖς τε Λακεδ.

Πολλὰ εἰποῦσι. G. εἰποῦσι πολλά.

Ἐκδίδωσιν. Mosqu. ἐνδίδωσιν. B. δίδωσιν.

2. Ἰωνίας. Cod. Bas. Ἰωνίαν.

Καὶ ἐπιβάς. Καί de. Dan.

Στρατόπεδον. B. στρατόπαιδον.

Ὅςτις. Reg. (G.) ὅς.

Δι' ἃ φεύγει. Pal. διαφεύγει.

Εἰ μή. Εἰ de. Dan.

Σώσει. Pal. σώσῃ. F. σώσοι.

Ἐκβῆναι ἐκ τῆς νεώς. Cod. Bas. ἐκ τῆς νεὼς ἐκβῆναι.

Πειθομένῳ. C. πειθομένου.

Ἀπομνήσεσθαι. D. ἀπομνήσασθαι. E. ἀμείνω μνήσασθαι καί. Gr. μνημονεύσαντα ἀποδοῦναι, ex interpr.

Ποιεῖ τε Cass. Aug. Pal. Reg. Gr. Vind. Mosqu. Ar. Chr. Dan. Parr., ut videtur, omnes. Ante Gottl. ποιεῖται.

3. Αὐτῷ ὕστερον. Gr. ὕστερον αὐτῷ.

'Ολ. οη'. ἔτ. $\frac{α·}{β'}$. πρὸ Χρ. υξζ'.

τε Ἀθηνῶν παρὰ τῶν φίλων, καὶ ἐξ Ἄργους, ἃ ὑπεξέκειτο,) καὶ μετὰ τῶν κάτω Περσῶν τινὸς πορευθεὶς ἄνω, ἐςπέμπει γράμματα * ἐς * βασιλέα Ἀρταξέρξην τὸν Ξέρξου, νεωστὶ βασιλεύοντα. 4. ἐδήλου δὲ ἡ γραφὴ ὅτι „Θεμιστοκλῆς ἥκω παρὰ σὲ, ὃς κακὰ μὲν πλεῖστα Ἑλλήνων εἴργασμαι τὸν ὑμέτερον οἶκον, ὅσον χρόνον τὸν σὸν πατέρα ἐπιόντα ἐμοὶ ἀνάγκῃ ἠμυνόμην, πολὺ δ' ἔτι πλείω ἀγαθὰ, ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοὶ, ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ πάλιν ἡ ἀποκομιδὴ ἐγίγνετο. καί μοι εὐεργεσία ὀφείλεται.“ (γράψας τὴν ἐκ Σαλαμῖνος προάγγελσιν τῆς ἀναχωρήσεως, καὶ τὴν τῶν γεφυρῶν, ἣ ψευδῶς προςεποιήσατο, τότε δι' αὐτὸν οὐ διάλυσιν·) „καὶ

---

5. Θεμιστοκλῆς ἥκω] λείπει ἐν τοῖς τοιούτοις ἡ ὢν μετοχὴ, ἵν' ᾖ, Θεμιστοκλῆς ὤν. καὶ ἥκω Διὸς παὶς ὤν. — 8. Πλείω ἀγαθά] εἴργασμαι δηλονότι. — Ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοί] τὰ πράγματα ἦσαν δηλονότι. — 9. Ἡ ἀποκομιδή] ἡ ὑποστροφή. (λ. Αὐγ.) — 10. Εὐεργεσία] ἀντίχαρις. (λ. Αὐγ.) — Γράψας — οὐ διάλυσαν] ταῦτα κεῖται παρ' Ἡροδότῳ ἀκολούθως, ὡς ἐπράχθη. (Κασσ. Αὐγ. Ῥοστγ.) — 12. Δι' αὐτόν] τὸν Πέρσην. (λ. Αὐγ.)

Ὑπεξέκειτο. Gr. ὑπερεξέκειτο.

Ἐς βασιλέα. Bekk. cum Reg. marg. cod. Bas. ὡς βασ. Vid. not. Laur. Ar. Chr. Dan. marg. Steph. πρὸς βασ., ex interpr. E. γρ. πρὸς βασ. Vulgo εἰς βασ. Haack. ἐς βασ.

Ἀρταξέρξην] Bekk. ex Vat. It. Laur. Ἀρτοξ. Vid. not.

Βασιλεύοντα. H. βασιλεύσαντα, $\overline{\text{οντα}}$ s. $\overline{\text{σαντα}}$ al. man.

4. Ἐδήλου δὲ ἡ γρ. Δέ plene pro vulg. δ' ἡ Cass. Aug. C. Gr. I. m.

Παρὰ σέ. G. παρὰ σοί. Vulgatum praeter reliquos libros habet etiam Priscian. p. 1071. verba Θεμιστ. — σέ laudans.

Ἑλλήνων. Gr. τῶν Ἑλλ. Mosqu. Ἑλλ. om.

Δ' ἔτι. m. Ar. Chr. δέ τι.

Ἐν ἐπικινδύνῳ. Gr. ἐπὶ κινδ. et ab emendatore ἐν ἐπὶ κινδ.

Ἐγίγνετο. F. I. ἐγίν. C. ἐγέν. Ita etiam Gr. sed cum emendat. supra scr. ἐγίν.

Γράψας. Mosqu. γράψαντι, ex emendat. Vid. not.

Τὴν ἐκ Cass. Aug. C. It. Vat. Reg. Gr. Bekk. Vulgo τήν τε ἐκ.

Καὶ τήν. Τήν om. G.

Προςεποιήσατο. Vind. προςεποιεῖτο. Virgulam autem, quae vulgo post αὐτόν ponebatur, a Gottl. et Haack. autem post τότε collocata erat, cum Wyttenb. et Bekk. post προςεποιήσατο transposuimus. Vid. not.

Αὐτόν. Gottleb. Haack. Bekk. cum Aug. αὑτόν. Nos, etsi de Themistocle sermo est, spiritum mutare noluimus.

Οὐ διάλυσιν. D. om. οὐ. Gr. ΘΥ (cum lineola transversa per utramque literam et duobus punctis sub utraque). Etiam Tus. deesse adnotat.

νῦν ἔχων σε μεγάλα ἀγαθὰ δρᾶσαι, πάρειμι, διωκόμενος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων διὰ τὴν σὴν φιλίαν. βούλομαι δ᾽ ἐνιαυτὸν ἐπισχὼν, αὐτός σοι περὶ ὧν ἥκω δηλῶσαι.“

(Βασιλεὺς αὐτὸν φιλικῶς ὑποδέχεται. Ἐγκώμιον τῆς αὐτοῦ εὐφυΐας. Θάνατος.)

ρλή. Βασιλεὺς δὲ, ὡς λέγεται, ἐθαύμασέ τε αὐτοῦ τὴν διάνοιαν, καὶ ἐκέλευ[σ]ε ποιεῖν οὕτως. ὁ δ᾽ ἐν τῷ χρόνῳ ὃν ἐπέσχε, τῆς Περσίδος γλώσσης ὅσα ἠδύνατο κατενόησε, καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων τῆς χώρας. 2. ἀφικόμενος δὲ μετὰ τὸν ἐνιαυτὸν, γίγνεται παρ᾽ αὐτῷ μέγας, καὶ ὅσος οὐδείς πω Ἑλλήνων, διά τε τὴν προϋπάρχουσαν ἀξίωσιν, καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐλπίδα, ἣν ὑπετίθει αὐτῷ δουλώσειν, μάλιστα δὲ ἀπὸ τοῦ πεῖραν δι-

Ὀλ. οη΄. ἔτ. γ΄/δ΄ πρὸ Χρ. υξε΄.

ρλή. Αὐτοῦ τὴν διάνοιαν] ὅτι εἶπεν, ἐπειδὴ ἴσχυσε, μηχανῇ τινὶ σῶσαι τὸν πατέρα αὐτοῦ. — 5. Τὴν διάνοιαν] τὴν γνῶσιν. (λ. Αὐγ.) — 6. Ὃν ἐπέσχε] ἐσκόπει γὰρ, εἴ πως αὐτὸν ἐν τῷ μεταξὺ ἀνακαλέσοιντο οἱ Ἀθηναῖοι. — Ἐπέσχεν] ἑαυτὸν δηλονότι. (λ. Αὐγ.) — 7. Τῶν ἐπιτηδευμάτων] τῶν ἐθῶν. (λ. Αὐγ.) — 8. Αὐτῷ] τῷ Πέρσῃ. — 9. Ὅσος οὐδείς πω Ἑλλήνων] Ἱστιαῖος, καὶ Ἱππίος, καὶ Δημάρατος, καὶ ἄλλοι. — 10. Τοῦ Ἑλληνικοῦ] ἔθνους δηλονότι. (λ. Αὐγ.) — Ὑπετίθει αὐτῷ] ὑπέβαλλε τῷ Πέρσῃ. (λείπ. Αὐγ.) — 11. Διδούς] ἀντὶ τοῦ διδόναι. — —

Ἔχων σε. C. ἔχων σοι. Mosqu. ἔχω σε.

Πάρειμι. D. I. παρὰ Μήδων. *Ἥκω.* Gr. ἥκων.

Cap. CXXXVIII. Ὡς s. v. al. man. I.

Λέγεται. In Reg. paullo rec. man. int. vers. scriptum γρ. ἤκουσεν.

Ἐκέλευσε. Cass. Aug. C. Pal. It. Vat. H. Reg. cod. Bas. Gr. Laur. ἐκέλευε, quod Bekker. recepit, nobis tamen imperfectum non aptum visum est. Quanquam Xenophon maxime tam in hoc verbo quam in ἤρχετο λόγου (cf. Cyr. II, 4, 9. not.), ἔλεγε et aliis verbis dicendi saepius imperfecto usus est, ubi aoristum exspectes. Add. not. ad I, 119.

Τῷ χρόνῳ. In G. τῷ om. et sub vers. restitut.

Τῆς Περσίδος Cass. Aug. Cl. C. F. Pal. It. Vat. H. G. Gr. D. I. E. Bekk. Vulgo τῆς τε Περσ.

2. *Ἀφικόμενος δέ.* Dan. δὲ δέ.

Τὸν ἐνιαυτόν. *Τόν* om. E., sed significatur annus cap. praeced. fin. memoratus.

Πω Ἑλλήνων. Gr. τῶν Ἑλλ. In C. verba Ἑλλήνων — καὶ τοῦ ob simile initium voc. Ἑλληνικοῦ exciderunt.

Διά τε. *Τε* om. Laur. E.

Ὑπετίθει. C. ἐπετίθει.

Διδούς. Marg. Mosqu. γρ. διδόναι, ex falsa interpretat.

δοὺς ξυνετὸς φαίνεσθαι.- 3. ἦν γὰρ ὁ Θεμιστοκλῆς βεβαιότατα δὴ φύσεως ἰσχὺν δηλώσας, καὶ διαφερόντως τι ἐς αὐτὸ μᾶλλον ἑτέρου ἄξιος θαυμάσαι. οἰκείᾳ γὰρ ξυνέσει, καὶ οὔτε προμαθὼν ἐς αὐτὴν οὐδὲν, οὔτ᾽ ἐπιμαθὼν, τῶν τε παραχρῆμα δι᾽ ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων, καὶ τῶν μελλόντων ἐπὶ πλεῖστον τοῦ γενησομένου ἄριστος εἰκαστής. καὶ ἃ μὲν μετὰ χεῖρας ἔχοι, καὶ ἐξηγήσασθαι οἷός τε· ὧν δ᾽ ἄπειρος εἴη, κρῖναι ἱκανῶς οὐκ ἀπήλλακτο. τό, τε ἄμεινον ἢ χεῖρον ἐν τῷ ἀφανεῖ ἔτι προεώρα μάλιστα· καὶ τὸ ξύμπαν εἰπεῖν, φύσεως μὲν δυνάμει, μελέτης δὲ βραχύτητι, κράτιστος δὴ

1. Ἦν γὰρ ὁ Θεμιστοκλῆς — —] ἐγκώμιον Θεμιστοκλέους. — 2. Φύσεως ἰσχύν] τῆς κοινῆς τῶν ἀνθρώπων, ὅσον δύναται. — 3. Ἐς αὐτό] εἰς τὴν ἰσχὺν τῆς φύσεως. — Θαυμάσαι] ἀντὶ τοῦ θαυμασθῆναι. — Οἰκείᾳ] φυσικῇ. (λ. Αὐγ.) — Οἰκείᾳ — ξυνέσει] ἄνευ μαθήσεως τὴν ξύνεσιν. — 4. Οὔτε προμαθὼν ἐς αὐτὴν οὐδέν] οὔτε ἀπὸ προμαθήσεως ἀγαγών τι ἐς αὐτὴν, ἤτοι τὴν ἰσχὺν τῆς φύσεως — 5. Τῶν τε παραχρῆμα] τῶν παραπιπτόντων. — 6. Γνώμων] κριτής. (λ. Αὐγ.) — Ἐπιπλεῖστον] καλῶς τὸ ἐπὶ πλεῖστον· θεοῦ γὰρ μόνου τὸ πάντα εἰδέναι. — 8. Οἷός τε] ἦν δηλονότι. (λ. Αὐγ.) — Ὧν δ᾽ ἄπειρος εἴη, οὐκ ἀπήλλακτο κρῖναι ἱκανῶς] [οἷον, καὶ ἐν τούτοις τοῖς ἀγνώστοις οὐ διημάρτανε τῆς κρίσεως (λ. Αὐγ.)] ὡς ἐδήλωσε καὶ ἐπὶ τῶν νεῶν τῆς κτίσεως, καὶ ἐπὶ τῆς Σαλαμῖνος, καὶ ἀλλαχοῦ. — 9. Τό τε ἄμεινον ἢ χεῖρον] τὸ συνοῖσον ἢ τὸ βλαπτικόν. (λ. Αὐγ.) — 10. Μάλιστα] τῶν ἄλ-

Ξυνετός. B. *ξενετός*.

3. *Ἦν γάρ*. Mosqu. *ἦν γὰρ δή*. „Schol. in Hermog. *γὰρ δὴ Θεμ*., hinc emendandus. Eadem ad *θαυμάσαι* usque adducit Dion. Hal. p. 133. [794.] et p. 136. [807.] ad *ἐγένετο*.“ WASS. „In Dionys. edit. Reisk. legitur bis *ἥν* pro *ἦν*. Male.“ GOTTL.

Ἐς αὐτό. E. Vind. *ἐς αὐτόν*. „Totum ab *ἐς αὐτό* usque ad *ἐς αὐτήν* om. Ar. Chr., proclivi admodum errore ex vocum similitudine orto.“ HUDS.

Τῶν τε παραχρῆμα. *Τῶν μὲν παρόντων* habet Cicero hunc locum Thuc. haud dubie memoriter afferens Epp. ad Att. l. X. ep. 8.

Γνώμων. E. *γνώμην*, *ων* s. *ην* al. man.

Καὶ τῶν μελλόντων. Vind. *καὶ τῶν μενόντων*. Cic. l. l. *τῶν δὲ μελλ*.

Τοῦ γενησομένου. In marg. ponunt D. I. Vid. not.

Ἔχοι. Gr. m. Dan. *ἔχει*, sed in Gr. int. vers. emendat. *ἔχοι*.

Ὧν δ᾽ ἄπειρος e Cass. Aug. Pal. Reg. (G.) H. E. Mosqu. Ar. Chr. receptum. Vulgo *ὧν δὲ ἄπ*.

Εἴη κρῖναι. C. *εἴην*, *κρῖναι*. Dion. Halic. ed. Steph. cum nonnullis huius scriptoris codd. *ἐπικρῖναι* sine *εἴη*. Proximorum ordinem Schol. invertit in *οὐκ ἀπήλλακτο κρῖναι ἱκανῶς*.

Τό τε ἄμεινον ἢ χεῖρον. Cic. l. l. *τὸ ἄμεινον καὶ τὸ χεῖρον*.

Μάλιστα om. Dion. p. 807.

οὗτος αὐτοσχεδιάζειν τὰ δέοντα ἐγένετο. 4. νοσήσας δὲ τελευτᾷ τὸν βίον· λέγουσι δέ τινες καὶ ἑκούσιον φαρμάκῳ ἀποθανεῖν αὐτὸν, ἀδύνατον νομίσαντα εἶναι ἐπιτελέσαι βασιλεῖ ἃ ὑπέσχετο. 5. μνημεῖον μὲν οὖν αὐτοῦ ἐν Μαγνησίᾳ ἐστὶ τῇ Ἀσιανῇ, ἐν τῇ ἀγορᾷ· ταύτης γὰρ ἦρχε τῆς χώρας, δόντος βασιλέως αὐτῷ Μαγνησίαν μὲν, ἄρτον, (ἣ προςέφερε πεντήκοντα τάλαντα τοῦ ἐνιαυτοῦ,) Λάμψακον δὲ, οἶνον, (ἐδόκει γὰρ πολυοινότατον τῶν τότε εἶναι,) Μυοῦντα δὲ, ὄψον. 6. τὰ δὲ ὀστᾶ φασὶ κομισθῆναι αὐτοῦ οἱ προςήκοντες οἴκαδε. κελεύσαντος ἐκείνου, καὶ τεθῆναι κρύφα Ἀθηναίων ἐν τῇ Ἀττικῇ· οὐ γὰρ ἐξῆν θάπτειν, ὡς ἐπὶ προδοσίᾳ φεύγοντος. 7. τὰ μὲν κατὰ Παυσανίαν τὸν Λακεδαιμόνιον καὶ Θεμιστοκλέα τὸν Ἀθηναῖον, λαμπροτάτους γενομένους τῶν καθ' ἑαυτοὺς Ἑλλήνων, οὕτως ἐτελεύτησε.

(4. Ἄλλα ἐγκλήματα ἑκατέρων καὶ ἀξιώσεις Λακεδαιμονίων.)

ρλθ'. Λακεδαιμόνιοι δὲ ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης

λων δηλονότι. (λ. Αὐγ.) — 1. Αὐτοσχεδιάζειν] ἑτοίμως λέγειν (λ. Αυγ.). — 2. Φαρμάκῳ ἀποθανεῖν αὐτόν] αἷμα γὰρ ταύρειον πιὼν ἀπέθανεν. 3. Αδύνατον νομίσαντα εἶναι — ὑπέσχετο] τοὺς μακροὺς ἐπαίνους ἐν τούτοις ἀνέτρεψας, Θουκυδίδη, ἄφρονος ἔργον ἀνδρὸς δεδρακέναι δείξας· εἰ γὰρ τὸ μέλλον, ὡς ἔφης, προέβλεπεν ὁ Θεμιστοκλῆς, πῶς, ἃ μὴ ἦν δυνατὸς τελέσαι, ὑπέσχετο, μὴ προγνοὺς ὡς ἡ τῶν Ἑλλήνων ἰσχὺς ἀκαταγώνιστος ἦν ἐκ τῶν προλαβόντων; (Βασ.) — 5. Μαγνησίᾳ τῇ Ἀσιανῇ] δύο γάρ εἰσι Μαγνησίαι, Θεσσαλὴ καὶ Ἀσιανή. — 9 Μυοῦντα] πόλις Καρίας ὁ Μυοῦς. — 12 Τὰ μὲν κατὰ Παυσανίαν — —] ὥςπερ σχετλιάζων καὶ οἰμώζων ταῦτά φησιν ὁ συγγραφεύς.

5. *Μὲν οὖν.* Posterius om. D. *Ταύτης γάρ.* D. *ταύτης μέν.* *Δόντος* It *διδόντος.* *Ἄρτον.* I *ἄρτου* Idem statim etiam *οἴνου* et *ὄψου*, sed cum *ον* s. *ου* ead. man.

Πολυοινότατον τῶν τότε. E. *τῶν τότε πολυοιν*

6. *Φασί.* I. *φησί*, marg. al. man. *φασί.*

Αὐτοῦ οἱ προςήκοντες. F. *αὐτοῦ ὑπὸ τῶν προςηκόντων.* Vid. not.

Κρύφα Ἀθηναίων de. Mosqu. *Ὡς ἐπί.* *Ὡς* om. Gr.

Φεύγοντος. Ar. Chr. Dan. marg. Steph. *φυγόντος.* Sic etiam Gr. cum *ᾱ* supra *o* scripto. m. *φύγοντος*, supra scr. *ευ.* Cf. I, 2, 6.

7. *Ἐτελεύτησε.* G. H. *ἐτελεύτησεν*, quod in fine narrationis rerum Pausaniae et Themistoclis Bekker. recipiendum putavit.

Cap. CXXXIX. *Δὲ ἐπί.* Cass. Aug. Pal. Reg. *δ' ἐπί*· sed vox πρεσβείας τοιαῦτα ἐπέταξάν τε καὶ ἀντεκελεύσθησαν περὶ τῶν ἐναγῶν τῆς ἐλάσεως· ὕστερον δὲ φοιτῶντες παρὰ Ἀθηναίους, Ποτιδαίας τε ἀπανίστασθαι ἐκέλευον, καὶ Αἴγιναν αὐτόνομον ἀφιέναι· καὶ μάλιστά γε πάντων καὶ ἐνδηλότατα προὔλεγον, τὸ περὶ Μεγαρέων ψήφισμα καθελοῦσι μὴ ἂν γίγνεσθαι πόλεμον, ἐν ᾧ εἴρητο αὐτοὺς μὴ χρῆσθαι τοῖς λιμέσι τοῖς ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀρχῇ, μηδὲ τῇ Ἀττικῇ ἀγορᾷ. 2. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι οὔτε τἄλλα ὑπήκουον, οὔτε τὸ ψήφισμα καθῄρουν, ἐπικαλοῦντες ἐπεργασίαν Μεγαρεῦσι τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς καὶ τῆς ἀορίστου, καὶ ἀνδραπόδων ὑποδοχὴν τῶν ἀφισταμένων. 3. τέλος δὲ ἀφικομένων τῶν τελευταίων πρέσβεων ἐκ Λακε-

ρλθ΄. 1. † Περὶ τῶν ἐναγῶν τῆς ἐλάσεως] καὶ ἄλλας γὰρ ἐποιήσαντο, ἀπελάσαι τοὺς ἐννέα Ἄρχοντας. † — 5. Ψήφισμα] ὃ ἔγραψε Περικλῆς. — 7. Τοῖς λιμέσιν] οὐ μόνον τοῦ Πειραιῶς, ἀλλὰ παντὸς λιμένος ὧν ἦρχον οἱ Ἀθηναῖοι. — 9. Ὑπήκουον] τοῖς Λακεδαιμονίοις. — Ἐπικαλοῦντες] ἰδίως εἶπε νῦν ἀντὶ τοῦ ἐγκαλοῦντες. — 10. Ἐπ᾽ ἐργασίαν] περιττὴ ἡ ἐπί πρόθεσις. — Τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς] τὴν γῆν λέγει τὴν μεταξὺ Μεγάρων καὶ Ἀττικῆς, ἥν τινα ἀνέθεσαν ταῖς Ἐλευσινίαις θεαῖς. τὴν αὐτὴν δὲ λέγει καὶ ἀόριστον. ἀόριστος δέ ἐστιν ἡ μὴ ἔχουσα ὅρους μηδὲ σπειρομένη. ἡ γὰρ σπειρομένη ὅρους ἔχει, ἅτε οὖσα μεμερισμένη, ἕως οὗ ἐστὶν ἑκάστου τὸ δίκαιον τῆς διακρατήσεως. — Τῆς ἀορίστου] τῆς πολλῆς. (λ. Αὐγ.) — 11. Καὶ ἀνδραπόδων ὑποδοχήν] ὡς ὅτι δούλους τοὺς ἀποφεύγοντας ἐδέχοντο. —

aliquantum hic in Λακεδαιμόνιοι δέ subsistit.

Ἐπέταξαν. Pal. ἔταξαν. E. m. ἔπραξαν.

Παρὰ Ἀθηναίους Cass. Aug. C. F. Pal. Reg. (G.) H. Mosqu. Ar. Chr. pro παρ᾽ Ἀθην.

Ἀπανίστασθαι. D. ἐπανίστασθαι.

Προὔλεγον. C. προὔλεγεν, ο̅ s. ε̅ ead. man.

Ψήφισμα — οὔτε τό omnia ob repetitum ψήφισμα exciderant in E., ubi al. man. suppl.

Γίγνεσθαι Cass. Aug. Pal. Reg. (G.) H. Vat. Gr. (sed hic ex emend.) Vind. Mosqu. m. Ar. Chr. Dan. Haack. Bekk. Cf. c. 140. Vulgo γενέσθαι, ut c. 119. τὸν πόλεμον ἀξιοῦντες γενέσθαι.

Αὐτούς. C. D. I. αὐτοῖς.

2. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι Cass. Aug. C. Pal. Reg. Gr. D. Mosqu. m. Vulgo οἱ δ᾽ Ἀθην.

Τὸ ψήφισμα. Τό de. Laur. Ar. Chr.

Ἐπεργασίαν Cass. Aug. Pal. Gr. Mosqu. Tus. et, ut videtur, etiam Parisini et Italici, de quibus tacent editores. Ante Gottl. ἐπ᾽ ἐργασίαν. Thom. M. in ἐγκαλῷ habet ἐπ᾽ ἐργασίᾳ. Vid. not.

Ἀορίστου. Mosqu. Ar. Chr. Dan. (ubi vulg. in marg.) ἀρίστου. Varie vocabulum scll. citavit Lindav. Spicileg. crit. p. 3. Vid. not.

δαίμονος, Ῥαμφίου τε καὶ Μελησίππου καὶ Ἀγησάνδρου, καὶ λεγόντων ἄλλο μὲν οὐδὲν ὧν πρότερον εἰώθεσαν, αὐτὰ δὲ τάδε, ὅτι „Λακεδαιμόνιοι βούλονται τὴν εἰρήνην εἶναι, εἴη δ' ἄν, εἰ τοὺς Ἕλληνας αὐτονόμους ἀφεῖτε·“ ποιήσαντες ἐκκλησίαν οἱ Ἀθηναῖοι, γνώμας σφίσιν αὐτοῖς προὐτίθεσαν· καὶ ἐδόκει, ἅπαξ περὶ ἁπάντων βουλευσαμένους, ἀποκρίνασθαι. 4. καὶ παριόντες ἄλλοι τε πολλοὶ ἔλεγον, ἐπ' ἀμφότερα γιγνόμενοι ταῖς γνώμαις, καὶ ὡς χρὴ πολεμεῖν, καὶ ὡς μὴ ἐμπόδιον εἶναι τὸ ψήφισμα εἰρήνης, ἀλλὰ καθελεῖν· καὶ παρελθὼν Περικλῆς ὁ Ξανθίππου, ἀνὴρ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον πρῶτος Ἀθηναίων, λέγειν τε καὶ πράσσειν δυνατώτατος, παρῄνει τοιάδε.

(III. B. Οἱ Ἀθηναῖοι ψηφίζονται τὸν πόλεμον. ρμ' — ρμϛ'.)

(a. Λόγος Περικλέους. ρμ' — ρμδ'. Προοίμιον περὶ τοῦ ἀσταθμήτου τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς τύχης.)

ρμ'. „Τῆς μὲν γνώμης, ὦ Ἀθηναῖοι, ἀεὶ τῆς αὐ-

---

2. *Καὶ λεγόντων ἄλλο μὲν οὐδέν*] *οἷον περὶ τῆς Ποτιδαίας καὶ τῶν ἄλλων.* — 5. *Γνώμας*] *βουλάς.* (*λ. Αὐγ.*) — 6 *Ἅπαξ*] *παντελῶς.* — 9. *Ὡς μὴ ἐμπόδιον εἶναι τὸ ψήφισμα*] *τὸ ψήφισμά φησιν οὐ τὸ Μεγαρέων, ἀλλὰ τὸ μὴ εἶναι αὐτονόμους τοὺς Ἕλληνας.* — 10. *Καθελεῖν*] *τὸν πόλεμον.* (*Αὐγ.*)

ρμ'. *Τῆς μὲν γνώμης*] *δημηγορία Περικλέους.* (*Αὐγ.*) —

3. *Μελησίππου.* Vat. E. *Μελλησίππου*, uti Cass. II. 12. Laur. *Μελλισίππου.* Gr. *Μελσίππου.* G. *Μελησικου.*

Ἀγησάνδρου. Gr. *Ἀγισάνδρου.*

Ἄλλο. I. *ἄλλως*, ν s. ως ead. man.

Ὧν D. s. v.

Τὴν εἰρήνην. Artic. om. Gr. D. Dan.

Εἶναι. Gr. *ἄγειν εἶναι.*

Εἰ. Ar. Chr. Dan. *ἤν.*

Ἀφεῖτε. Cass. Aug. Cl. Reg. (G.) H. Vat. It. Ar. Chr. Dan. et ex emend. Gr. *ἀφῆτε.* Quod non prorsus damnandum. Vid. I. 1. p. 140.

Ποιήσαντες ἐκκλησίαν. F. *ποιήσ. οὖν ἐκκλ.*

Ἀποκρίνασθαι. Cass. Aug. Cl. F. It. Vat. H. G. Gr. Laur. E. Mosqu. m. Ar. Chr. Tus. Haack. Bekk. Vulgo *ἀποκρίνεσθαι.*

4. *Παριόντες.* Gr. Ar. Chr. *παρόντες*, sed in Gr. emend. *παριόντες.*

Πολλοί. Cass. solus *πολλά.*

Ψήφισμα. C. *ψίφ.*

Εἰρήνης. Gr. *τῆς εἰρ.*

Καθελεῖν. C. F. Gr. post hoc verb. addunt *τὸν πόλεμον*, quae G. s. v. habet.

Περικλῆς. Ar. Chr. Dan. *ὁ Περ.*

Τοιάδε. Laur. Ar. Chr. Dan. *τάδε*, male. Vid. Wass. et Duk. ad VI, 8.

Cap. CXL. *Ἀεὶ τῆς αὐτῆς.* F.

τῆς ἔχομαι. μὴ εἴκειν Πελοποννησίοις, καίπερ εἰδὼς τοὺς ἀνθρώπους οὐ τῇ αὐτῇ ὀργῇ ἀναπειθομένους τε πολεμεῖν, καὶ ἐν τῷ ἔργῳ πράσσοντας, πρὸς δὲ τὰς ξυμφορὰς καὶ τὰς γνώμας τρεπομένους. ὁρῶ δὲ καὶ νῦν ὅμοια καὶ παραπλήσια ξυμβουλευτέα μοι ὄντα, καὶ τοὺς ἀναπειθομένους ὑμῶν δικαιῶ τοῖς κοινῇ δόξασιν, ἤν ἄρα τι καὶ σφαλλώμεθα, βοηθεῖν, ἢ μηδὲ κατορθοῦντας τῆς ξυνέσεως μεταποιεῖσθαι. ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἧσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι ἢ καὶ τὰς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου· διόπερ καὶ τὴν τύχην, ὅσα ἂν παράλογον ξυμβῇ, εἰώθαμεν αἰτιᾶσθαι.“

(*Δεῖν γε μέντοι πολεμεῖν ὅτι ἐπιτάττοντες καὶ οὐκ αἰτιώμενοι οἱ Λακεδαιμόνιοι πάρεισι.*)

2. „Λακεδαιμόνιοι δὲ πρότερόν τε δῆλοι ἦσαν ἐπιβουλεύοντες ἡμῖν, καὶ νῦν οὐχ ἥκιστα. εἰρημένον γὰρ δί-

2. *Ὀργῇ*] διανοίᾳ, τρόπῳ, σκοπῷ. — 3. *Πρὸς δὲ τὰς ξυμφοράς*] πρὸς τὰ συμβαίνοντα. — 4. *Τρεπομένους*] μεταβαλλομένους. — 5. *Ἀναπειθομένους*] περιττὴ ἡ ἀνά. τουτέστι πειθομένους. — 6. *Τοῖς κοινῇ δόξασι — βοηθεῖν*] καὶ μὴ ἐκ τοῦ ἐναντίου ἀπολιγωρεῖν τὸν πόλεμον, μηδὲ τὸν συμβουλεύσαντα αἰτιᾶσθαι. — 7. *Ἢ μηδὲ κατορθοῦντας*] ἀντὶ τοῦ ἢ μηδὲ κατορθούντων· ἀντίπτωσις γάρ ἐστι. — 8. *Τὰς ξυμφοράς*] τὰς ἀποβάσεις (λ. Αὐγ.) — 9. *Ἀμαθῶς*] ἐσφαλμένως. (λ. Αὐγ.) — 12. *Πρότερον*] ὅτε ἐκώλυον τὸ τεῖχος γενέσθαι. — 13. *Εἰρημένον*] ὑπεσχημένου ὄντος τοῦ

τῆς αὐτῆς ἀεί. Vulgatum praeter omnes reliquos codd. tuetur Dion. verba τῆς μὲν — Πελοποννησίοις afferens p. 920.

Μὴ εἴκειν. Μή om. E.

Ὀργῇ. E. ὁρμῇ. Ita man. rec. in marg. Dan. In m. quidem ὀργῇ sed supra scr. ο et μῆ, i. e. ὁρμῇ. Sed vid. not.

Ὄντα. G. εἶναι, sed ὄντα s. v. al. man.

Κοινῇ. E. κοινοῖς male scr. et s. v. al. man. κοινῇ.

Δόξασιν. Gr. δοξάσασιν. Pal. δοξάζουσιν.

Τι καί. Κα' de. Dan.

Σφαλλώμεθα Cass. Pal. It. Vat. Gr. U. Laur. Bekk. Vulgo (et Haack.) σφαλώμεθα, barbare. Vid. Buttm. Gr. max. p. 413.

Μεταποιεῖσθαι. Mosqu. ἀντιποιεῖσθαι, ex interpr.

Ἐνδέχεται γὰρ — τοῦ ἀνθρώπου laudat Schol. ad I, 127.

Παρὰ λόγον Cass. Aug. Cl. It. Reg. cod. Bas. Mosqu. Haack. Bekk. In Gr. est ex emendat., prima man. scripserat παράλογον, quod exhibent C. F. Pal. Vat. Vulg. παραλόγως, contra morem Thucydidis. Vid. Krüg. l. l. p. 267.

2. *Πρότερον.* Gr. καὶ πρότ.

Εἰρημένον. Laur. εἰρημένων.

Δίκας — δέχεσθαι. „Thom. M. in δίδωμι.“ WASS.

κας μὲν τῶν διαφορῶν ἀλλήλοις διδόναι καὶ δέχεσθαι, ἔχειν δὲ ἑκατέρους ἃ ἔχομεν, οὔτε αὐτοὶ δίκας πω ᾔτησαν, οὔτε ἡμῶν διδόντων δέχονται· βούλονται δὲ πολέμῳ μᾶλλον ἢ λόγοις τὰ ἐγκλήματα διαλύεσθαι, καὶ ἐπιτάσσοντες ἤδη, καὶ οὐκέτι αἰτιώμενοι, πάρεισι. 3. Ποτιδαίας τε γὰρ ἀπανίστασθαι κελεύουσι, καὶ Αἴγιναν αὐτόνομον ἀφιέναι, καὶ τὸ Μεγαρέων ψήφισμα καθαιρεῖν· οἱ δὲ τελευταῖοι οἵδε ἥκοντες καὶ τοὺς Ἕλληνας προαγορεύουσιν αὐτονόμους ἀφιέναι. 4. ὑμῶν δὲ μηδεὶς νομίσῃ περὶ βραχέος ἂν πολεμεῖν, εἰ τὸ Μεγαρέων ψήφισμα μὴ καθέλοιμεν, ὅπερ μάλιστα προὔχονται, εἰ καθαιρεθείη, μὴ ἂν γίγνεσθαι τὸν πόλεμον· μηδ' ἐν ὑμῖν αὐτοῖς αἰτίαν ὑπολίπησθε ὡς διὰ μικρὸν ἐπολεμήσατε. 5. τὸ γὰρ βραχύ τι τοῦτο πᾶσαν ἡμῶν ἔχει τὴν βεβαίωσιν καὶ πεῖραν τῆς γνώμης. οἷς εἰ ξυγχωρήσετε, καὶ ἄλλο τι μεῖζον εὐ-

πράγματος ἐν ταῖς σπονδαῖς ταῖς τριακοντούτεσι. — 1. Διαφόρων] τῶν ὑποθέσεων ἐξ ὧν διάφορα φρονοῦμεν. (λ. Αὐγ.) — 3. Δέχονται] λύειν τὰ διάφορα ταῖς δίκαις. (λ. Αὐγ.) — 4. Λόγοις] διαδικασίαις. (λ. Αὐγ.) — 7. Καθαιρεῖν] ἀκυροῦν. (λ. Αὐγ.) — 11. Προὔχονται] προβάλλονται. — 12. Αἰτίαν ὑπολίπησθε] ἀντὶ τοῦ αἰτιάσησθε. — 14. Πεῖραν τῆς γνώμης] εἴτε φοβούμεθα τοὺς Λακεδαιμονίους, εἴτε καὶ μή. — 15. Οἷς] τοῖς Λακεδαιμονίοις. —

Διαφορῶν Cass. Aug. Cl. Reg. Ar. Chr. marg. Steph. Thom. M. Haack. etiam Pal., sed corr. ead. man. Vulgo Bekk. *διαφόρων.* Utrumque Thucydideum. Vid. Ind. verb.

Πω om. Gr.

Τὰ ἐγκλήματα. Dan. *τε ἐγκλ.*

Οὐκέτι. Cod. Bas. *οὐκ*

Πάρεισι. Ar. Chr. Dan. *ἥκουσι,* ex interpr.

3. *Οἵδε* D. I. *ἤδη.*

Προαγορεύουσι. I. *προαγορεύωσι,* $\overline{ου}$ s. $\overline{ω}$ ead. man.

4. *Ὑμῶν δέ.* Ar. *ὑμῶν μέν.*

Βραχέος Pal. sup. ras. It. Vat. D. Laur. Bekk. Vulgo (et Haack. male) *βραχέως.* Vid. I. 1. p. 221. et Lob. ad Phryn. p. 247. Statim *ἂν* om. D.

Εἰ τὸ Μεγ. „Suidas in *προὔχοντο, εἰ τὸ Μ. ψ. μὴ καθέλοιεν* [Phot. p. 344. *καθέλοιμέν,* quod hinc corrig.] *ὅπερ μ. προὔχονται, ἀντὶ προβάλλονται* [Phot. *ἀντὶ τοῦ προβάλλουσι,* minus recte], *προτείνουσι.*" WASS. „Add. Thom. M. in *προΐσχω.*" DUK.

Γίγνεσθαι. Gr. *γίνεσθαι.* D. *γενέσθαι.* Vid. cap. praec. §. 1.

Ὑπολίπησθε Pal. E. Vind. *ὑπολείπησθε.* Ita in Dan. al. man. int. vers., sed in verborum serie *ὑπολείπεσθε,* uti Ar., quod Chr. in *ὑπολείπεσθαι* corrupit.

5. *Βραχύ τι* Cass. Aug. Cl. Pal. It. Vat. H. D. I. Laur. E. Vind. m. Ar. Chr. Dan. (*hoc parvum aliquid, haec levis res.*) Vulgo *τί δε.,* quod Haack. et Bekk. addiderunt.

Καὶ πεῖραν. D. *καὶ τὴν π.*

θὺς ἐπιταχθήσεσθε, ὡς φόβῳ καὶ τοῦτο ὑπακούσαντες· ἀπισχυρισάμενοι δὲ, σαφὲς ἂν καταστήσετε αὐτοῖς, ἀπὸ τοῦ ἴσου ὑμῖν μᾶλλον προςφέρεσθαι.“

ρμά. „Αὐτόθεν δὴ διανοήθητε, ἢ ὑπακούειν πρίν τι βλαβῆναι, ἢ εἰ πολεμήσομεν, (ὡς ἔμοιγε ἄμεινον δοκεῖ εἶναι,) καὶ ἐπὶ μεγάλῃ καὶ ἐπὶ βραχείᾳ ὁμοίως προφάσει μὴ εἴξοντες, μηδὲ ξὺν φόβῳ ἕξοντες ἃ κεκτήμεθα. τὴν γὰρ αὐτὴν δύναται δούλωσιν ἥ τε μεγίστη καὶ ἐλαχίστη δικαίωσις ἀπὸ τῶν ὁμοίων πρὸ δίκης τοῖς πέλας ἐπιτασσομένη.“

Ὅτι σφίσιν ἐλπίς ἐστιν ἐπικρατῆσαι ἀνδρῶν πενήτων καὶ τὰ οἰκεῖα μᾶλλον ἢ τὰ κοινὰ σκοπούντων.)

2. „Τὰ δὲ τοῦ πολέμου καὶ τῶν ἑκατέροις ὑπαρ-

---

1. *Τοῦτο*] *τὸ καθελεῖν τὸ Μεγάρεων πινάκιον.* — 2. *Ἀπισχυρισάμενοι*] *ἰσχυρῶς ἀπαγορεύσαντες.* — 3. *Προςφέρεσθαι*] *ὁμιλεῖν.*

ρμά. Ὑπακούειν] *πάντοτε, ὁσάκις ἂν κελευώμεθα.* — 5. *Βλαβῆναι*] *ἐκ τῆς φύσεως τοῦ πράγματος.* — 6. *Καὶ ἐπὶ μεγάλῃ*] *κατὰ κοινοῦ τὸ διανοήθητε.* (*λ. Αὐγ.*) — 7. *Ξὺν φόβῳ*] *ἐὰν γὰρ ὑπακούσωμεν αὐτοῖς, φησὶν, ἐν τούτῳ, λοιπὸν καὶ περὶ τῶν ἄλλων δεδοίκαμεν.* — 9. *Δικαίωσις*] *κέλευσις, πρόσταξις.* [*τὸ δικαιοῦν διὰ μικρὰν πρόφασιν μὴ δέχεσθαι πόλεμον.* (*λ. Αὐγ.*)] —

Ἐπιταχθήσεσθε. Ed. Bas. ἐπιταχθήσεσθαι.

Ὑπακούσαντες Cass. (quanquam ex corr., fuerat enim ὑπακούσοντες·) Aug. C. (in quo tamen ο̄ s. ᾱ al. man.) It. Vat. H. Reg. Gr. D. I. Laur. E. Vind. Ar. Chr. Dan. marg. Steph. Tus. Haack. Bekk. Vulgo male ὑπακούσοντες. Vid. not.

Ἀπισχυρισάμενοι. Pal. ἀπισχυρισμένοι. C. ἐπισχυρισάμενοι, ᾱ s. ε̄ al. man. F. ἀπισχυρησάμενοι.

Καταστήσετε Cass. Aug. Pal. It. Gr. D. Vid. I. 1. p. 160. Reg. (G.) H. Vat. Bas. cod. Tus. καταστήσαιτε, non deterius, et sic edidit Bekker. Vind. καταστήσατε. Vulgo (et Haack.) καταστήσητε, soloece. Vid. I. 1. p. 138.

Αὐτοῖς. E. αὐτούς, al. man. αὐτοῖς.

Cap. CXLI. *Αὐτόθεν δή.* Gr. αὐτ. δέ.

Βλαβῆναι. Ar. βλαβηθῆναι.

Πολεμήσομεν. F. (?) Reg. (G.) πολεμήσαιμεν. Cf. not.

Ὡς Cass. Aug. Cl. It. Vat. H. Reg. (G.) H. Bekk. Vulgo (et Haack.) ὥςπερ. Sic inter ὅς et ὅςπερ scriptura fluctuabat I, 128. 132.

Ἔμοιγε ἄμεινον. Cass. Cl. Reg. (? ἔμοιγε Gail. ex G.) ἐμοὶ ἄμ. F. ἄμεινον ἔμοιγε.

Εἴξοντες. Cod. Bas. εἴξαντες.

Καὶ ἐλαχίστη Cass. Aug. Cl. Pal. It. Vat. H. Reg. Bas. Gr. I. vett. edd. Haack. Bekk. Vulgo καὶ ἡ ἐλαχ. Cf. I. 1. p. 196. sq.

Δικαίωσις. Vat. δικαίως.

2. *Καὶ τῶν ἑκατέροις* Reg. ad-

χόντων ὡς οὐκ ἀσθενέστερα ἕξομεν, γνῶτε καθ' ἕκαστον ἀκούοντες. 3. αὐτουργοί τε γάρ εἰσι Πελοποννήσιοι, καὶ οὔτε ἰδίᾳ, οὔτε ἐν κοινῷ χρήματά ἐστιν αὐτοῖς· ἔπειτα, χρονίων πολέμων καὶ διαποντίων ἄπειροι, διὰ τὸ βραχέως αὐτοὶ ἐπ' ἀλλήλους ὑπὸ πενίας ἐπιφέρειν. 4. καὶ οἱ τοιοῦτοι οὔτε ναῦς πληροῦντες, οὔτε πεζὰς στρατιὰς πολλάκις ἐκπέμπειν δύνανται, ἀπὸ τῶν ἰδίων τε ἅμα ἀπόντες, καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν δαπανῶντες, καὶ προςέτι καὶ θαλάσσης εἰργόμενοι. 5. αἱ δὲ περιουσίαι τοὺς πολέμους μᾶλλον ἢ αἱ βίαιοι ἐςφοραὶ ἀνέχουσι· σώμασί τε ἑτοιμότεροι οἱ αὐτουργοὶ τῶν ἀνθρώπων ἢ χρήμασι πολεμεῖν, τὸ μὲν, πιστὸν ἔχοντες ἐκ τῶν κινδύνων κἂν περιγενέσθαι, τὸ δὲ, οὐ βέβαιον μὴ οὐ προαναλώσειν,

---

1. *Οὐκ ἀσθενέστερα ἕξομεν.*] οὐκ ἀσθενεστέρως διακεισόμεθα. (λ. Αὐγ.) — 2. *Αὐτουργοί*] δι' ἑαυτῶν τὴν γῆν ἐργαζόμενοι, σπάνει δούλων. — 4. *Ἄπειροι*] ἀδίδακτοι. (λ. Αὐγ.) — 5. *Ὑπὸ πενίας*] τῶν πόλεων δηλονότι. (Βασ.) — 6. *Πληροῦντες*] ἀνδρῶν δηλονότι. (λ. Αὐγ.) — 8. *Ἀπὸ τῶν αὐτῶν*] ἐξ ὧν ἔχουσιν. (λ. Αὐγ.) — 9. *Θαλάσσης εἰργόμενοι*] θαλασσοκράτορες γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι. — 10. *Αἱ βίαιοι ἐςφοραί*] οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι, ἅτε πένητες, βιαίως εἰςέφερον. — *Ἀνέχουσι*] βαστάζουσιν, αὐξάνουσι. (λ. Αὐγ.) — 12. *Τὸ μέν*] τὸ τῶν σωμάτων, ὡς σώσοντες αὐτὰ ἐκ τῶν πολέμων. δεῖ δὲ ὑποστίξαι εἰς τὸ μέν. (λ. Αὐγ.) — *Πιστόν*] βέβαιον. — 13. *Τὸ δέ*] τὸ τῶν χρημάτων οὐκ ἔστι, φησὶ, βέβαιον, ὅπως μὴ δαπανηθῶσι. — *Μὴ οὐ προαναλώσειν*] σημείωσαι, μὴ προαναλώσειν τὰ χρήματα πρὸ τοῦ πολέμου, τὸ βέβαιον οὐκ ἔχουσιν. οἱ δ' αὐτουργοὶ τοῦ πολέμου τὸ πιστὸν ἔχουσιν ὅτι περιγενήσονται,

dita rec. man. (ἑκατέρας post ὑπαρχόντων G.)

Ὡς D. s. v. al. man.

3. *Αὐτουργοί τε.* Gr. *αὐτουργοὶ δὲ*, sed emendat. *τε.*

Ἐστίν. C. Gr. D. I. *εἰσίν.* m. *ἐστίν* om.

Αὐτοῖς de. E.

Βραχέως. ,,*Βραχέας* scribendum putat Steph., ut hoc *βραχέας πολέμους* illis *χρονίοις* opponi dicamus.“ HUDS. Elegans quidem coniectura, sed non necessaria, praeterea *βραχεῖς* dicendum erat.

4. *Αὐτῶν* Cass. Aug. Pal. Gr. m. Vulgo *αὐτῶν*, quo ambiguitas evitatur. Vid. tamen Farr. script. discrep.

5. *Αἱ δὲ περιουσίαι — ἀνέχουσι.* ,,*Sustinent*, quasi *nutriunt.* Hunc locum laudat Suidas in *ἀνέχει*, quod explicat: *σώζει· οὐχ ὥς τινες ἀντὶ τοῦ ἐπέχει· καὶ Θουκυδίδης· αἱ περιουσίαι τῶν χρημάτων τοὺς πολέμους ἀνέχουσι, ἀντὶ τοῦ σώζουσι.*“ GOTTL. Cf. Bekk. Anecdd. I. p. 399. Zonar. p. 210. Herm. ad Soph. Oed. Col. v. 680.

Μὴ οὐ. *Οὐ* de. Pal. At vid. Herm. ad Vig. p. 799.

ἄλλως τε κἂν παρὰ δόξαν, ὅπερ εἰκὸς, ὁ πόλεμος αὐτοῖς μηκύνηται. 6. μάχῃ μὲν γὰρ μιᾷ πρὸς ἅπαντας Ἕλληνας δυνατοὶ Πελοποννήσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ἀντισχεῖν, πολεμεῖν δὲ μὴ πρὸς ὁμοίαν ἀντιπαρασκευὴν ἀδύνατοι, ὅτ' ἂν μήτε βουλευτηρίῳ ἑνὶ χρώμενοι, παραχρῆμά τι ὀξέως ἐπιτελῶσι, πάντες τε ἰσόψηφοι ὄντες, καὶ οὐχ ὁμόφυλοι, τὸ ἐφ' ἑαυτῶν ἕκαστος * σπεύδῃ *. ἐξ ὧν φιλεῖ μηδὲν ἐπιτελὲς γίγνεσθαι. 7 καὶ γὰρ οἱ μὲν ὡς μάλιστα τιμωρήσασθαί τινα βούλονται, οἱ δὲ ὡς ἥκιστα τὰ οἰκεῖα φθεῖραι· χρόνιοί τε ξυνιόντες, ἐν βραχεῖ μὲν μορίῳ σκοποῦσί τι τῶν κοινῶν, τῷ δὲ πλέονι τὰ οἰκεῖα πράσσουσι· καὶ ἕκαστος οὐ παρὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀμέλειαν οἴεται βλάψειν τὰ κοινὰ, μέλειν δέ τινι καὶ

διότι τοῖς κινδύνοις ὑπομένειν ἐμελέτησαν. (λ. Αὐγ.) — 4. Πολεμεῖν δέ —] καθὸ μόνοις τοῖς σώμασι θαῤῥοῦσιν· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι πρὸς τοῖς σώμασι καὶ τοῖς χρήμασι [θαῤῥοῦσιν. (λ. Αὐγ.)] — Ἀντιπαρασκευὴν] ἀνθόπλισιν. — 5. Μήτε βουλευτηρίῳ ἑνὶ χρώμενοι] αὐτόνομοι γὰρ πάντες. — 7. Οὐχ ὁμόφυλοι] οἱ μὲν γὰρ Δωριεῖς, οἱ δὲ Βοιωτοί. — 10. Τὰ οἰκεῖα φθεῖραι] ἐκ τοῦ πολεμεῖν τῇ ἀπουσίᾳ. — Χρόνιοι] διὰ χρόνου πολλοῦ. (Κασσ. Γ.) — 11. Μορίῳ] μορίῳ ἡμέρας βουλεύονται. ἰστέον ὅτι τὴν τῆς δημοκρατίας διαβολὴν πᾶσαν ἐνταῦθα ἔθηκε. (Κασσ. Γ.) — 13. Βλάψειν] τὰ κοινὰ [δηλονότι. (λ. Αὐγ.)] —

Ὅπερ εἰκός E. s. v. al. man.

Ὁ πόλεμος αὐτοῖς. E. αὐτοῖς ὁ πόλ. D. ὁ πόλεμος αὐτοῦ.

Μηκύνηται. D. E. μηκύνεται. I. μηκύνετε, αι s. v. ead. man.

6. Μάχῃ μέν. Μὲν om. Dan.

Οἱ ξύμμαχοι. C. ἡ ξύμμ. Bar. artic. om.

Ἀντιπαρασκευήν. D. παρασκ.

Πάντες τε. Chr. πάντ. δέ. Bar. partic. om.

Ἰσόψηφοι. „Huc spectat Pollux VIII, 15.“ WASS.

Καὶ οὐχ. Gr. D. I. καὶ οὐχί.

Ἐφ' ἑαυτῶν Gr. m. Vulgo (Haack. Bekk.) ἐφ' ἑαυτόν. Laur. ἐφ' αὑτόν Ar. Chr. ὑφ' ἑαυτῶν. Genitivum quamvis parum bonis codd. munitum cur praeferendum iudicaverimus, apparebit ex I, 17. τὸ ἐφ' ἑαυτῶν μόνον προορώμενοι Cl Vig. p. 613. sq. et p. 859. ac Matth. Gr. p. 856.

Σπεύδῃ. Cass. Aug. It. D. I. E. Vind. m. σπεύδει, quod nescio an praeferendum sit. Vid. I. 1. p. 272. Reg. σπεύδη, et ead. man. ει supr. η script.

7. Ἐν βραχεῖ. Cass. ἐν βραχύ.

Πλέονι Cass. Aug. F. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) cod. Bas. Laur. E. Mosq. m. Haack. Bekk. Vulgo πλείονι. Cf. Farr. script. discr.

Παρά. Reg. περί.

Βλάψειν. E. post hoc verb. addit τὰ κοινά ex Schol.

Μέλειν. C. H. Gr. E. μέλλειν. Ita etiam I., sed marg. al. man. μέλειν.

ἄλλῳ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τι προϊδεῖν· ὥςτε τῷ αὐτῷ ὑπὸ ἁπάντων ἰδίᾳ δοξάσματι λανθάνειν τὸ κοινὸν ἀθρόον φθειρόμενον.“

ρμβ'. „Μέγιστον δὲ, τῇ τῶν χρημάτων σπάνει κωλύσονται, ὅτ' ἂν σχολῇ αὐτὰ ποριζόμενοι διαμέλλωσι· τοῦ δὲ πολέμου οἱ καιροὶ οὐ μενετοί.“

(*Οὐ δὲ τὴν ἐπιτείχισιν οὐδὲ τὸ ναυτικὸν αὐτῶν δεῖν φοβηθῆναι, οὐδὲ μὴν τό γε βούλεσθαι ὑπολαβεῖν τοὺς ξένους τῶν ναυτῶν.*)

2. „Καὶ μὴν οὐδ' ἡ ἐπιτείχισις, οὐδὲ τὸ ναυτικὸν αὐτῶν ἄξιον φοβηθῆναι. 3. τὴν μὲν γὰρ χαλεπὸν καὶ ἐν εἰρήνῃ πόλιν ἀντίπαλον παρασκευάσασθαι, ἦπου δὴ ἐν πολεμίᾳ τε, καὶ οὐχ ἧσσον ἐκείνοις ἡμῶν ἀντεπιτετειχισμένων †. 4. φρούριον δ' εἰ ποιήσονται, τῆς μὲν γῆς βλάπτοιεν ἄν τι μέρος καταδρομαῖς καὶ αὐτομολίαις, οὐ μέντοι ἱκανόν γε ἔσται ἐπιτειχίζειν τε κωλύειν ἡμᾶς

ρμβ'. 4. *Κωλύσονται*] ἀντὶ τοῦ κωλυθήσονται. — 5. *Σχολῇ*] βραδέως. (*λ. Αὐγ.*) — *Διαμέλλωσι*] βραδύνωσι. (*λ. Αὐγ.*) — 6. *Οὐ μενετοί*] οὐ μένουσι, φησὶν, ἀλλ' εἰσὶν ὀξεῖς — 7. *Ἡ ἐπιτείχισις*] ἐπιτείχισίς ἐστι τὸ πόλιν τινὰ ἑτέραν πλησίον ἄλλης τειχίσαι, διὰ τὸ φρουρεῖν καὶ λυμαίνεσθαι τὴν γῆν. — 8. *Τὴν μέν*] τὴν ἐπιτείχισιν — 10. *Ἐκείνοις ἡμῶν ἀντεπιτ.*] δυνατῶν ὄντων ἡμῶν ἀντεπιτειχίσαι ἐκείνοις. (*λ. Αὐγ.*) — 12 *Καταδρομαῖς*] ἐφόδοις. (*λ. Αὐγ.*) — *Καὶ αὐτομολίαις*] δεχόμενοι τοὺς αὐτομόλους δούλους. —

Τὶ προϊδεῖν. C. *τὶ προειδεῖν*. F. *τὸ προϊδεῖν*.

Αὐτῷ om. Bar.

Ἰδίᾳ. Laur. E. *οἴεται ἰδίᾳ*, ex inepto interpretamento, quod mirum est etiam in Alteri edit. irrepsisse. Gr. *ἰδίῳ*. C. *δια*.

Ἀθρόον. Aug. *ἀθρόως*, sed superscr. *ἀθρόον*.

Cap. CXLII. *Σπάνει*. Pal. *σπάνῃ*, supra *ει*.

Σχολῇ E. s. v. al. man. Pal. *σχολήν*.

Τοῦ δὲ — μενετοί. „Thom. Mag. v. *μενετός*.“ WASS. D. *κεροί*, *αι* s. *ε*.

3. *Ἐν εἰρήνῃ*. Valla: *in pacato*, quasi *ἐν εἰρηναίᾳ* legisset, ob oppositum *ἐν πολεμίᾳ*.

Παρασκευάσασθαι. Gr. *παρασκευάζεσθαι*, cum emendat. int. vers. *παρασκευάσασθαι*. In Reg. corrector super *παρά* scripserat *κατά*. *Κατασκευάσασθαι* Laur. E. m. Ar. Chr. Dan. marg. Steph. Male. vid. not. ad II, 17. D. *παρακατασκευάσασθαι*. Vind. *κατασκευάζεσθαι*.

Ἦπου. Pal. *ἤπου*.

Δὴ ἐν. Gr. *δὴ καὶ ἐν*.

Ἀντεπιτετειχισμένων. Locus difficultate aliqua laborat. Vid. I. 1. p. 236. sq.

4. *Ἱκανόν γε*. *Γε* om. Cl., ante *ἱκανόν* ponunt D. I. male. vid. not. ad I, 111.

Ἐπιτειχίζειν τε κωλύειν. *Τε* om. Vat. H. Scribebatur vulgo (et apud Haack.) *ἐπιτ. τε καὶ* πλεύσαντας ἐς τὴν ἐκείνων, καὶ, ᾗπερ ἰσχύομεν, ταῖς ναυσὶν ἀμύνεσθαι. 5. πλέον γὰρ ἡμεῖς ἔχομεν τοῦ κατὰ γῆν ἐκ τοῦ ναυτικοῦ ἐμπειρίας, ἢ ἐκεῖνοι ἐκ τοῦ κατ' ἤπειρον ἐς τὰ ναυτικά. 6. τὸ δὲ τῆς θαλάσσης ἐπιστήμονας γενέσθαι, οὐ ῥᾳδίως αὐτοῖς προσγενήσεται. 7. οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς, μελετῶντες αὐτὸ εὐθὺς ἀπὸ τῶν Μηδικῶν, ἐξείργασθέ πω· πῶς δὴ ἄνδρες γεωργοὶ, καὶ οὐ θαλάσσιοι, καὶ προσέτι οὐδὲ μελετῆσαι ἐασόμενοι, διὰ τὸ ὑφ' ἡμῶν πολλαῖς ναυσὶν ἀεὶ ἐφορμεῖσθαι, ἄξιον ἄν τι δρῷεν; 8. πρὸς μὲν γὰρ ὀλίγας ἐφορμούσας κἂν διακινδυνεύσειαν, πλήθει τὴν ἀμαθίαν θρασύνοντες· πολλαῖς δὲ εἰργόμενοι, ἡσυχάσουσι· καὶ ἐν τῷ μὴ μελετῶντι ἀξυνετώτεροι ἔσονται, καὶ δι' αὐτὸ καὶ ὀκνηρότεροι.

6. *Ἀπὸ τῶν Μηδικῶν*] ἀλλὰ δηλονότι καὶ πρὸ τῶν Μηδικῶν. — 12. *Καὶ ἐν τῷ μὴ μελετῶντι*] ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ μὴ μελετᾷν. —

κωλ., sed *καί* cum Cass. C. It. Vat. H. Vall. („*non tamen sufficiet illa munitio ad nos prohibendos, quin* etc.") Bekk. omisimus. Vid. I. 1. p. 237.

Ἐς τήν. Laur. E. *ἐν τῇ*, sed E. s. v. *ἐς τήν.*

Ταῖς ναυσίν. E. *ἐν ταῖς ν.*

5. *Γὰρ ἡμεῖς ἔχομεν.* Laur. *γὰρ ὅμως ἡμ. ἔχ.* E. *γὰρ ἡμ. ὅμως ἔχ.*

Τοῦ κατά. Cod. Bas. *τὰ κατά.*

Ἐκ τοῦ ναυτικοῦ. „Reiskius corrigit *τῆς τοῦ ναυτ.*, doctus anon. in Flor. Vinar. *ἐκ τῆς τοῦ ναυτ.*." GOTTL. Frustra.

Ἐκεῖνοι. Laur. *κεῖνοι.*

6. *Ἐπιστήμονας.* Vat. *ἐπιστημονίας.*

Προσγενήσεται. Vind. *προσγεγενήσεται.*

7. *Ὑμεῖς.* I. *ἡμεῖς*, s. v. al. man. *ὑ.*

Αὐτό de. Bas.

Ἀπό. Mosqu. Ar. Chr. *ἐπί.*

Ἐξείργασθε. Pal. *ἐξείργασθαι.*

Πω om. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Ar. Chr. Dan., ob proxime sequens *πῶς.*

Ἐφορμεῖσθαι. Reg. (G.) *ἐφορμῆσθαι* et in marg. rec. man. *ἐφορμεῖσθαι.* Pal. E. *ἐφορμᾶσθαι.*

8. *Ὀλίγας ἐφορμούσας* Cass. Aug. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Bekk. Vulgo *ὀλίγας ναῦς ἐφορμ.*, ex interpr.

Θρασύνοντες. D. *θαρσύνοντες.* I. quidem *θρασύνοντες*, sed marg. al. man. *θαρσ.*

Εἰργόμενοι. Bekk., ut solet, *εἱργ.* Vid. Art. crit. ap. Thuc. c. 12.

Ἡσυχάσουσι. Reg. m. *ἡσυχάζουσι.*

Ἐν τῷ s. v. al. man. I.

Ἀξυνετώτεροι. C. *ἀξινετώτ.* E. hinc lacunam simili vocab. terminatione effectam et s. v. al. man. suppletam habet usque ad *τὸ δὲ ναυτ.* m. Ar. Chr. Dan. pergunt *καὶ δι' αὐτὸ καὶ ὀκνηρότ. ἔσονται.*

Καὶ δι' αὐτό. *Καί* om. Laur.

τὸ δὲ ναυτικὸν τέχνης ἐστὶν, ὥςπερ καὶ ἄλλο τι, καὶ οὐκ ἐνδέχεται, ὅτ' ἂν τύχῃ, ἐκ παρέργου μελετᾶσθαι, ἀλλὰ μᾶλλον μηδὲν ἐκείνῳ πάρεργον ἄλλο γίγνεσθαι.“

ρμγ'. „Εἴ τε καὶ, κινήσαντες τῶν Ὀλυμπίασιν ἢ Δελφοῖς χρημάτων, μισθῷ μείζονι πειρῷντο ἡμῶν ὑπολαβεῖν τοὺς ξένους τῶν ναυτῶν, μὴ ὄντων μὲν ἡμῶν ἀντιπάλων, ἐςβάντων αὐτῶν τε καὶ τῶν μετοίκων, δεινὸν

1. *Τέχνης ἐστίν*] ἐπιτήδευμα ἢ πρᾶγμα. — 3. *Ἐκείνῳ*] τῷ ναυτικῷ. (*λ. Αὐγ.*)

ρμγ'. 5. *Μισθῷ μείζονι* —] τοῦτό φησιν, ὅτι οὐ δεινὸν, εἰ Λακεδαιμόνιοι μισθῷ μείζονι ἀπὸ τῶν Ὀλυμπίασιν ἢ Δελφοῖς χρημάτων πειρῷντο ὑποκλέπτειν τοὺς ἡμετέρους συμμάχους. τοὐναντίον γὰρ ἂν ἦν δεινὸν, εἰ πρὸς ἄλλους μετὰ τῶν ἡμετέρων μετοίκων ἐςέβαλλον, μὴ ὄντων ἡμῶν ἀντιπάλων. βούλεται δὲ διὰ τούτων δεῖξαι ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι μεθ' ἡμῶν μὲν ἢ μετὰ τῶν ἡμετέρων συμμάχων ἰσχυροί εἰσι, καὶ δεινὸν ἔνθα εἰςβάλλοιεν· μόνοι δὲ αὐτοὶ μετὰ τῶν ἰδίων συμμάχων ἀδύνατοι, μήτε ναυτικὸν ἔχοντες μήτε πολέμων ἐμπειρίαν. νῦν δὲ τοῦτο ἡμῶν ὄντων, ἤγουν ἀντιπάλων, οἷον κυβερνήτας ἔχομεν πολίτας, καὶ τὴν ναυτικὴν ἐμπειρίαν, ὡς δὲ καὶ πολεμικὴν, οὐ δεινὸν, εἰ Λακεδαιμόνιοι καθ' ἡμῶν ἥκοιεν. (*λ. Αὐγ.*) — 6. *Μὴ ὄντων μὲν ἡμῶν*] τῶν Λακεδαιμονίων μὴ ὄντων. [** καὶ αὐτῶν ναυτικῶν ὄντων. (*Κασσ. Αὐγ. Ῥοστγ.*)] — 7. *Δεινὸν ἂν ἦν*] εἰ ἦν αὐτοῖς, φησὶ, κατ' ἄλλων ὁ πόλεμος, μὴ καθ' ἡμῶν, οἳ καὶ πολίτας ἔχομεν κυβερνήτας, δεινὸν ἂν ἦν ἐκείνοις τὸ τοὺς Λακεδαιμονίους λαβεῖν τοὺς ἡμετέρους ξυμμάχους νῦν δὲ καθ' ἡμῶν ὄντος αὐτοῖς τοῦ πολέμου, οὐκ ἔστιν ἡμῖν τοῦτο δεινόν. τὸ δὲ εἰςβάντων αὐτῶν τε καὶ τῶν μετοίκων περὶ Λακεδαιμονίων λέγει, ὅτι ἔμελλον δεινοὶ εἶναι ἐκείνοις, εἰςβάντες κατ'

9. *Ὅταν τύχῃ*. F. *ὅταν τύχοι*. „*ὡς ἂν τύχῃ ταῦτα ἐκ π. μ.* Aristid. pro Rhet. p. 183. ed. Canter.“ WASS. Stephanus *καί* post *τύχῃ* inseri cupiebat, quo non opus.

Ἐκείνῳ. Reg. int. vers. rec. man. *ἐκείνου*.

Ἄλλο C. om. Dan. *ἄλλο τι*.

Cap. CXLIII. *Εἴ τε*. Male vulgo *εἴτε*, quod est *sive*. Cf. Krüg. l. l. p. 263.

Κινήσαντες. Pal. It. Vat. *νικήσαντες*. Sic etiam Reg. (G.) et Dan., sed in utroque inter vers. emendat. *κινήσαντες*. In Aug. *κινήσαντες* a correct., antea scriptum fuerat *νικήσαντες*. In Cass. depravata scriptura in marg. notatur, *γρ. νικήσαντες*. Vulgatum satis defendunt quae Duker. ad VI, 70. adnotavit. Ceterum eadem verba iam c. 50. in Cass. confusa vidimus.

Ὀλυμπίασιν. Perperam vulgo *Ὀλυμπιάσιν*, et Cass. Aug. Laur. *Ὀλυμπιᾶσιν*. Vid. script. discr. ad c. 130, 1. et ne cures Duk. ad VIII, 92.

Πειρῷντο. Ita emendat. in Gr. e *πειρῶνται*.

Ὄντων μέν. H. *μέν* om.

Ἡμῶν E. om., I. *ἡμῖν* habet.

ἂν ἦν· νῦν δὲ τόδε τε ὑπάρχει, καὶ, ὅπερ κράτιστον, κυβερνήτας ἔχομεν πολίτας, καὶ τὴν ἄλλην ὑπηρεσίαν πλείους καὶ ἀμείνους ἢ πᾶσα ἡ ἄλλη Ἑλλάς. 2. καὶ ἐπὶ τῷ κινδύνῳ οὐδεὶς ἂν δέξαιτο τῶν ξένων τήν τε αὐτοῦ φεύγειν, καὶ μετὰ τῆς ἥσσονος ἅμα ἐλπίδος, ὀλίγων ἡμερῶν ἕνεκα μεγάλου μισθοῦ δόσεως, ἐκείνοις ξυναγωνίζεσθαι."

(Ὁδὸς τοῦ πολέμου. Χρῆναι σφᾶς ἐς τὴν Πελοπόννησον πλεῖν, τὴν ἑαυτῶν ἀφέντας.)

3. „Καὶ τὰ μὲν Πελοποννησίων ἔμοιγε τοιαῦτα καὶ παραπλήσια δοκεῖ εἶναι· τὰ δὲ ἡμέτερα τούτων τε ὧνπερ ἐκείνοις ἐμεμψάμην ἀπηλλάχθαι, καὶ ἄλλα οὐκ ἀπὸ τοῦ ἴσου μεγάλα ἔχειν. 4. ἤν τ' ἐπὶ τὴν χώραν

αὐτῶν μετὰ τῶν ἡμετέρων μετοίκων, οὓς ὑποκλέπτουσιν ἐξ ἡμῶν. ἄλλοι δὲ οὕτω φασίν, ὅτι δεινὸν ἡμῖν ἔμελλεν εἶναι τοῦτο, ὑποκλέπτειν τοὺς παρ' ἡμῖν ξένους τῶν ναυτῶν, εἰ μὴ ἱκανοὶ ἦμεν ἡμεῖς καὶ οἱ μέτοικοι ἐλθεῖν κατ' αὐτῶν καὶ ἐκτὸς τῶν ξένων. νῦν δὲ οὐκ ἔστιν ἡμῖν τοῦτο δεινὸν, ἐπειδὴ ἱκανοί ἐσμεν καὶ χωρὶς τῶν ξένων ἐλθεῖν κατ' αὐτῶν μετὰ τῶν μετοίκων ἡμῶν, τουτέστιν Ἰώνων. — 1. Τόδε] τὸ ἀντιπάλους ἡμᾶς αὐτοὺς μετὰ τῶν μετοίκων εἶναι αὐτοῖς. — 4. Οὐδεὶς ἂν δέξαιτο —] οὐδεὶς ἂν, φησί, θελήσειε ξένος τὴν πατρίδα φεύγειν, καὶ μετὰ τῶν ἀσθενεστέρων, τουτέστι Λακεδαιμονίων, ἀγωνίζεσθαι διὰ μισθὸν ὀλιγήμερον. τὸ δὲ τὴν πατρίδα φεύγειν δηλοῖ ὅτι σύμμαχοι καὶ ὑπήκοοί εἰσιν αὐτῶν. καὶ δῆλον ὅτι, ἐὰν τοῖς Λακεδαιμονίοις διὰ μείζονα μισθὸν προσχωρήσωσι, διωχθήσονται ὑπὸ τῶν ἀστῶν ἕκαστος βιαζομένων, πολιορκουμένων ὑπὸ Ἀθηναίων διὰ τὴν ἀπόστασιν τῶν ναυτῶν. — Τήν τε ἑαυτοῦ] κατοικίαν. (λ. Αὐγ.) — 5. Τῆς ἥσσονος] ἥσσονες γὰρ τὰ θαλάσσια οἱ Λακεδαιμόνιοι. —

Πᾶσα. Temere Gottleb. ex Ar. Chr. Dan. *ἅπασα* invexerat, quod reliquorum librorum nullus, exceptis fortasse E. et m., de quibus tacetur, suppeditat. Cf. ad I, 123, 2. *Πᾶσα* restituerunt etiam Haack. et Bekk.

Ἄλλη om. cod. Bas.

2. *Αὑτοῦ* Cass. Aug. Pal. Cl. Gr. Vulgo *αὐτοῦ*. Schol. *ἑαυτοῦ*. Cf. Farr. script. discr.

Δόσεως. Pal. *δώσεως*.

3. *Τὰ μὲν Πελοπ.* Cass. Dan. *τὰ μὲν περὶ Πελοπ.*

Τοιαῦτα καὶ παραπλήσια. Cass. Aug. Pal. It. Vat. H. G. *καὶ παραπλήσια τοιαῦτα.* Male. *τοιούτων καὶ παραπλησίων* I, 22. *ὅμοια καὶ παραπλήσια* I, 140.

Ὧνπερ ἐκείνοις. Gr. D. *ὧν παρ' ἐκ.* B. *ὧνπερ παρ' ἐκ.* et sic vulgo ante Gottl. uncis tamen praepositioni appositis, quam Cass. Aug. Pal Reg. cod. Bas. Ar. Chr. Dan., Pariss. plerique et Italici, ut videtur, omnes om.

4. *Ἐπὶ τήν.* Ar. Chr. Dan. om. *τήν.*

ἡμῶν πεζῇ ἴωσιν, ἡμεῖς ἐπὶ τὴν ἐκείνων πλευσούμεθα· καὶ οὐκέτι ἐκ τοῦ ὁμοίου ἔσται Πελοποννήσου μέρος τι τμηθῆναι, καὶ τὴν Ἀττικὴν ἅπασαν. οἱ μὲν γὰρ οὐχ ἕξουσιν ἄλλην ἀντιλαβεῖν ἀμαχεί· ἡμῖν δέ ἐστι γῆ πολλὴ, καὶ ἐν νήσοις, καὶ κατ' ἤπειρον. μέγα γὰρ τὸ τῆς θαλάσσης κράτος. 5. σκέψασθε δέ· εἰ μὲν γὰρ ἦμεν νησιῶται, τίνες ἂν ἀληπτότεροι ἦσαν; καὶ νῦν χρὴ ὅτι ἐγγύτατα τούτου διανοηθέντας, τὴν μὲν γῆν καὶ οἰκίας ἀφεῖναι, τῆς δὲ θαλάσσης καὶ πόλεως φυλακὴν ἔχειν, καὶ Πελοποννησίοις, ὑπὲρ αὐτῶν ὀργισθέντας, πολλῷ πλείοσι μὴ διαμάχεσθαι· (κρατήσαντές τε γὰρ, αὖθις οὐκ ἐλάσσοσι μαχούμεθα, καὶ ἢν σφαλῶμεν, τὰ τῶν ξυμμάχων, ὅθεν ἰσχύομεν, προσαπόλλυται· οὐ γὰρ ἡσυχάσουσι, μὴ ἱκανῶν ἡμῶν ὄντων ἐπ' αὐτοὺς στρατεύειν·) τήν τε ὀλόφυρσιν μὴ οἰκιῶν καὶ γῆς ποιεῖσθαι, ἀλλὰ τῶν σωμά-

2. *Οὐκέτι ἐκ τοῦ ὁμοίου ἔσται — —*] πλέον, φησὶ, βλαβήσονται, μέρους τῆς Πελοποννήσου δῃωθέντος, ἤπερ ὅλη ἡ Ἀττική. κατὰ πολὺ γὰρ μείζων ἡ Πελοπόννησος. — 5. *Τὸ τῆς θαλάσσης κράτος*] ὅπερ ἔχομεν δηλονότι. — 6. *Εἰ γὰρ ἦμεν νησιῶται*] δηλονότι ἡμεῖς· οὐ γὰρ ἔχουσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι ναῦς. χρὴ οὖν ἡγήσασθαι ἡμᾶς νησιώτας, καὶ ὡς νῆσον τὴν πόλιν οἰκεῖν, τῶν ἀγρῶν μὴ φροντίζοντας. — 8. *Οἰκίας*] τὰς ἐν τοῖς προαστείοις. — 11. *Αὖθις*] εἰς τὸ μέλλον. (λ. Αὐγ.) — 13. *Ἡσυχάσουσι*] οἱ Λακεδαιμόνιοι. (λ. Αὐγ.) — 14. *Τήν τε ὀλόφυρσιν*] [χρὴ δηλονότι. (λ. Αὐγ.)] τὸν θρῆνον, τὴν λύπην. — 15. *Τῶν σωμάτων*] τῶν

Πεζῇ Cl. E. m. Ar. Chr. *πεζοί.* „Sed noster [scriptor] nunquam ita loquitur." WASS. Vid. Ind. verb.

Πελοποννήσου μέρος Cass. Aug. Pal. It. Vat. H. Reg. (G.) Bekk. Vulgo (et Haack.) *Πελοπ. τε μέρος.*

Μέρος τι. Τὶ non habet Dan.

Ἀμαχεί. D. *ἀμαχί*, quod ob ea, quae Blomf. ad Aesch. Pers. v. 216. disputavit, Dind. non debebat recipere. Vid. de Art. crit. ap. Thuc. c. 12.

5. *Μὲν γάρ* Cass. Aug. Cl. C. G. *Μέν* sine *γάρ* D. I. Vulgo (Haack. Bekk.) *γὰρ* sine *μέν.* Respondent sibi *εἰ μὲν — καὶ νῦν* (pro *νῦν δέ*). Cf. Vig. p. 537.

Πελοποννησίοις. Cass. a. pr. man. (nam corrector abrasa parte literae *υ* deinde fecit *Πελοποννησίοις*·) Aug. Pal. It. H. Gr. Chr. Ald. Bas. *Πελοποννησίους.*

Ὀργισθέντας. Cl. in marg. *ὀργισθεῖσι.*

Πλείοσι. Laur. Dan. *πλέοσι.* B. *πλείονι.*

Μὴ διαμάχεσθαι. Μή om. G. (?)

Κρατήσαντές τε. Τε de Cl. C. Gr. I.

Μὴ ἱκανῶν. Cl. *μὴ οὐχ ἱκ.*, hic minus bene. Cf. Herm. ad Vig. p. [illegible]02. sq.

Ἡμῶν ὄντων. Ar. *ὄντων ἡμῶν.*

Τήν τε. Reg. *τήν τε γάρ.* (? G. *τὴν γάρ* ?)

των· οὐ γὰρ τάδε τοὺς ἄνδρας, ἀλλ' οἱ ἄνδρες ταῦτα κτῶνται· καὶ εἰ ᾤμην πείσειν ὑμᾶς, αὐτοὺς ἂν ἐξελθόντας ἐκέλευον αὐτὰ δῃῶσαι, καὶ δεῖξαι Πελοποννησίοις ὅτι τούτων γε ἕνεκα οὐχ ὑπακούσεσθε.“

(Ἀπόκρισις, ἣν κατ' ἀξίαν τῆς πόλεως καὶ τῶν πατέρων δεῖ ἀποδοῦναι.)

ρμδ'. „Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ἔχω ἐς ἐλπίδα τοῦ περιέσεσθαι, ἢν ἐθέλητε ἀρχήν τε μὴ ἐπικτᾶσθαι ἅμα πολεμοῦντες, καὶ κινδύνους αὐθαιρέτους μὴ προςτίθεσθαι· μᾶλλον γὰρ πεφόβημαι τὰς οἰκείας ἡμῶν ἁμαρτίας, ἢ τὰς τῶν ἐναντίων διανοίας. 2. ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν καὶ ἐν ἄλλῳ λόγῳ ἅμα τοῖς ἔργοις δηλωθήσεται· νῦν δὲ τούτοις ἀποκρινάμενοι, ἀποπέμψωμεν. Μεγαρέας μὲν ὅτι ἐάσομεν ἀγορᾷ καὶ λιμέσι χρῆσθαι, ἢν καὶ Λακεδαιμόνιοι ξενηλασίας μὴ ποιῶσι, μήτε ἡμῶν, μήτε τῶν ἡμετέρων

ἀνδρῶν. — 1. Τάδε] τὰ κτήματα. (λ. Αὐγ.) — 4. Οὐχ ὑπακούσεσθε] οὐχ ὑπείξετε. (λ. Αὐγ.)

ρμδ'. 6. Ἢν ἐθέλητε ἀρχήν τε μὴ ἐπικτᾶσθαι] αἰνίττεται Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν, ἧς ἐπεθύμουν κρατῆσαι. — 9. Διανοίας] ἐπιβουλάς. — Ἐκεῖνα] τὰ περὶ Σικελίαν. — 12. Ἢν καὶ Λακεδαιμόνιοι — ποιῶσι] ἀδύνατον αὐτοῖς ἀντέθηκεν, ὅπερ ἐκεῖνοι ποιεῖν

Ταῦτα. E. Vind. Mosqu. m. Ar. Chr. Dan. τάδε. Quod varietatis studio repugnat, nec discernit Thucydides pronomina ὅδε et οὗτος eo modo, qui saepe traditur. Vid. Fascc. philoll. I. 2. p. 132.

Ὑμᾶς. Gr. ἡμᾶς. Post hanc vocem autem, id quod iam Stephano non displicebat, cum Bekk. virgulam posuimus, quae vulgo post πείσειν collocatur. Aug. Gr. et haud dubie alii quoque libri omnem distinctionis notam ignorant.

Αὐτά. Mosqu. Ar. αὐτήν.

Cap. CXLIV. Περιέσεσθαι. D. περιέσεσθε.

Αὐθαιρέτους. B. αὐθερέτους, αι s. ε.

Προςτίθεσθαι. E. προτίθεσθαι, cum σ sub προ.

2. Ἀποπέμψωμεν. Pal. It. ἀποπέμψομεν. Ita etiam G., sed cum ω s. v. Statim C. pergit ἃ δεῖ Λακεδαιμονίοις ἀποκρίνασθαι, Μεγαρέας, quod vile additamentum potuit placere Gailio. Vulgatam satis defendimus et illustravimus I. 1. p. 303.

Ἀγορᾷ. Gr. ἀγοραῖς.

Χρῆσθαι. Ar. Chr. Dan. χρήσασθαι.

Ἢν καί. Καί om. C.

Μήτε ἡμῶν de. Cass., in quo man. rec. in marg. scripsit.

ξυμμάχων· (οὔτε γὰρ ἐκεῖνο κωλύει †ἐν† ταῖς σπονδαῖς, οὔτε τόδε·) τὰς δὲ πόλεις ὅτι αὐτονόμους ἀφήσομεν, εἰ καὶ αὐτονόμους ἔχοντες ἐσπεισάμεθα, καὶ ὅτ' ἂν κἀκεῖνοι ταῖς ἑαυτῶν ἀποδῶσι πόλεσι, μὴ σφίσι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπιτηδείως αὐτονομεῖσθαι, ἀλλὰ αὐτοῖς ἑκάστοις, ὡς βούλονται· δίκας δὲ ὅτι ἐθέλομεν δοῦναι κατὰ τὰς ξυνθήκας, πολέμου δὲ οὐκ ἄρξομεν, ἀρχομένους δὲ ἀμυνούμεθα· ταῦτα γὰρ δίκαια καὶ πρέποντα ἅμα τῇδε τῇ πόλει ἀποκρίνασθαι. 3. εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι ἀνάγκη πολεμεῖν· ἢν δὲ ἑκούσιοι μᾶλλον δεχώμεθα, ἧσσον ἐγκεισομένους τοὺς ἐναντίους ἕξομεν· ἔκ τε τῶν μεγίστων κινδύνων ὅτι καὶ πόλει καὶ ἰδιώτῃ μέγισται τιμαὶ περιγίγνονται. 4. οἱ γοῦν πατέρες ἡμῶν ὑποστάντες Μήδους, καὶ οὐκ ἀπὸ τοσῶνδε ὁρμώμενοι, ἀλλὰ καὶ τὰ

οὐκ ἠνέσχοντο. (Κασσ. Αὐγ.) — 1. Οὔτε γὰρ ἐκεῖνο] τὸ περὶ Μεγαρέων ψήφισμα. — 2. Τόδε] τὸ ξενηλατεῖν. — 4. Τοῖς Λακεδαιμονίοις] οἶμαι τὸ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἁμάρτημα τοῦ γραφέως, ἐνθέντος τῷ κειμένῳ, ὅπερ ἦν ἑρμηνεία τοῦ σφίσι, ἔξωθέν τινι πρότερον ἐπιτεθεῖσα. (Βασ.) — 10. Πολεμεῖν] ἡμᾶς δηλονότι. (λ. Αὐγ.) — 11. Ἔκ τε τῶν μεγίστων] κατὰ κοινοῦ τὸ εἰδέναι χρή. — 13. Ὑποστάντες] δεξάμενοι. (λ. Αὐγ.) — 14. Οὐκ ἀπὸ τοσῶνδε] οὐκ ἀπὸ τοσαύτης παρασκευῆς, ἀλλὰ ἐλάσσονος. — —

Κωλύει. Ar. Chr. *κωλύειν.* Vulgatum praeter reliquos libros tuetur Dionys. p. 797. verba *οὔτε γὰρ — τόδε* afferens. De loco difficili vid. I. 1. p. 286. sq.

Ἐν om. Dionys. l. l. Valla: „*impedimento est ſoederibus servandis.*“ Cf. I. 1. p. 287. et Krüg. l. l. p. 228.

Τάς τε Cass. Aug. C. Pal. Reg. H. Vat. cod. Bas. Gr. I. Haack. Vulgo (et Bekk.) *τὰς δέ.* Vid. I. 1. p. 277.

Εἰ καί. Dan. *εἰ δὲ καί.*

Αὐτῶν Cass. Aug. Cl. C. F. It. (G.) H. Vat. H. Reg. (G.) *Αὐτῶν* edidit Bekker, idque Pal. habere fertur. Vulgo *ἑαυτῶν.*

Ἀποδῶσι. Mosqu. *ἐπιδῶσι,* sed in marg. *ἀποδῶσι.*

Τοῖς Λακεδαιμονίοις. Frustra impugnant Schol. Bas. et Valcken. Vid. I. 1. p. 205.

Ἐπιτηδείως om. F.

Ἐθέλομεν. Rec. man. in Pal. *ἠθέλ.*

Δοῦναι. Marg. Steph. *ἀποδοῦναι.*

Ἀρχομένους. Cf. I. 1. p. 190. et not.

Ἀμυνούμεθα. H. *ἀμυνώμεθα.* It. *ἀμυνόμεθα.*

Τῇδε om. C.

3. *Δεχώμεθα.* Pal. *δεχόμ.*

Ἐγκεισομένους. Dan. *ἐγκεισομένη,* et al. man. supra emendat. *μένους.*

ὑπάρχοντα ἐκλιπόντες, γνώμῃ τε πλείονι ἢ τύχῃ, καὶ τόλμῃ μείζονι ἢ δυνάμει, τόν τε βάρβαρον ἀπεώσαντο, καὶ ἐς τάδε προήγαγον αὐτά. 5 ὧν οὐ χρὴ λείπεσθαι, ἀλλὰ τούς τε ἐχθροὺς παντὶ τρόπῳ ἀμύνεσθαι, καὶ τοῖς ἐπιγιγνομένοις πειρᾶσθαι αὐτὰ μὴ ἐλάσσω παραδοῦναι.“

(2. *Οἱ Ἀθηναῖοι τοῖς Λακεδαιμονίοις τῇ Περικλέους γνώμῃ ἀποκρίνονται.*)

ρμέ. Ὁ μὲν Περικλῆς τοιαῦτα εἶπεν. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι νομίσαντες ἄριστα σφίσι παραινεῖν αὐτὸν, ἐψηφίσαντο ἃ ἐκέλευε, καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἀπεκρίναντο τῇ ἐκείνου γνώμῃ, καθ᾽ ἕκαστά τε ὡς ἔφρασε, καὶ τὸ ξύμπαν, οὐδὲν κελευόμενοι ποιήσειν, δίκῃ δὲ κατὰ τὰς ξυνθήκας ἕτοιμοι εἶναι διαλύεσθαι περὶ τῶν ἐγκλημάτων, ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ. καὶ οἱ μὲν ἀπεχώρησαν ἐπ᾽ οἴκου, καὶ οὐκέτι ὕστερον ἐπρεσβεύοντο.

1. *Γνώμῃ τε πλείονι ἢ τέχνῃ] συνέσει, φρονήσει. ἐπὶ πλέον ἐνταῦθα τῶν ἄλλων ἡ Γοργίειος ἐλήφθη παρίσωσις, καὶ ἔστιν οὐκ ἄχαρις διὰ τὴν ταχεῖαν πλοκὴν τοῦ ὀνόματος (λείπ. Αὐγ.)* — 3. *Ὧν] τῶν πατέρων. (λ. Αὐγ.)* — 5. *Ἐπιγιγνομένοις] παισὶν ἡμῶν δηλονότι. (λ. Αὐγ.)*

ρμέ. 9. *Γνώμῃ] βουλῇ. (λ. Αὐγ)* — *Ἔφρασε] ἡρμήνευσεν.* — ** *Τὸ ξύμπαν] τὸ κεφάλαιον. (Αὐγ.)* — 12. *Ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ] ἐξ ἰσοτιμίας, καὶ οὐχὶ κελευόμενοι.* — *Οἱ μέν] οἱ Λακεδαιμόνιοι. (λ. Αὐγ.)*

4. *Ἐκλιπόντες* Cass. Aug. Cl. F. It. Vat. H. Reg. (G.) Gr. D. I. Laur. Vind. Mosqu. m. Ar. Chr. Dan. Haack. Bekh. Vulgo *ἐκλείποντες.*

Γνώμῃ τε. Ed. Bas. *γνώμῃ δέ,* sed cod. Bas. cum reliquis *τέ.*

Πλείονι. Laur. m. Ar. Chr. *πλέονι.*

Τύχῃ. In capite Schol. legitur *τέχνῃ.*

Μείζονι. Ar. *μεῖζον.*

Ἢ δυνάμει de Gr., man. al. inter *τόλμῃ* et *μείζονι* adscr.

Ἀπεώσαντο. E. *ἀπώσαντο.*

5. *Παντὶ τρόπῳ.* Ar. Chr. Dan. *τρόπῳ παντί.* m. habet quidem legitimum *παντὶ τρόπῳ,* sed post *ἀμύνεσθαι* collocat.

Cap. CXLV. *Οἱ δὲ Ἀθην.* Cass. Aug. Pal. Reg. H. Gr. D. I. E. m. Vulgo *οἱ δ᾽ Ἀθην.*

Ἐψηφίσαντο ἅ om. F.

Καὶ τοῖς Λακ. Cl. Gr. Laur. E. m. Ar. Chr. Dan. Bekk. Vulgo *καὶ τοῖς τε Λακ.* Vid. not. ad I, 9.

Καθ᾽ ἕκαστά τε. Τε om. Cl.

Τὰς ξυνθήκας. Τάς om. Gr.

Ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ. C. *καὶ ἴσα καὶ ὅμοια.* D. *ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὅμοιον.*

(*Οὐ μὴν ἀλλὰ ἔτι ἐπιμίγνυνται ἀμφότεροι.*)

ρμϛʹ. *Αἰτίαι δὲ αὗται καὶ διαφοραὶ ἐγένοντο ἀμφοτέροις πρὸ τοῦ πολέμου, ἀρξάμεναι εὐθὺς ἀπὸ τῶν ἐν Ἐπιδάμνῳ καὶ Κερκύρᾳ· ἐπεμίγνυντο δὲ ὅμως ἐν αὐταῖς, καὶ παρ' ἀλλήλους ἐφοίτων, ἀκηρύκτως μὲν, ἀνυπόπτως δὲ οὔ· σπονδῶν γὰρ ξύγχυσις τὰ γιγνόμενα ἦν, καὶ πρόφασις τοῦ πολεμεῖν.*

ρμϛʹ. 3. *Ἐν αὐταῖς] ταῖς αἰτίαις καὶ διαφοραῖς.* — 4. *Ἀκηρύκτως] ἄνευ κηρυκείου, ὡς πρὸς φίλους δῆθεν. οἱ γὰρ πρὸς ἐχθροὺς ἀπιόντες ἀσφαλείας ἕνεκα, ὁσάκις ἠβούλοντο, μετὰ κηρυκείου ἀπῄεσαν, οὓς ἀνόσιον ἡγοῦντο καὶ ἀσεβὲς κακουργεῖν.*

Cap. CXLVI. *Αἰτίαι δέ.* Steph. et Kistem. *αἰτίαι δή* malebant.

Ἐν Ἐπιδάμνῳ. Ἐν s. v. al. man. E.

Ἐπεμίγνυντο. „Suid. in *ἀκηρυκτεί, ἐμίγνυντο.* male.“ [cf. II, 1.] WASS.

Ἀκηρύκτως. E. *ἀκήρυκτα.*

Δὲ οὔ. F. *δέον.*

CORRIGENDA ET ADDENDA.

Quanquam ipsa Thucydidis verba, praeterquam quod in distinctione aliquoties leviter peccatum est, diligentissime typis exscripta sunt, in disputationem praemissam et adnotationes, quum corrector manum nostram satis legere non posset, complures operarum errores irrepsisse vehementer dolemus, quos una cum aliis, quae minus bene exarata sunt, et paucissimis addendis hic indicamus.

In titulo disputationis de arte critica atque aliquoties in ipsa disputatione cum plerisque, qui hodie Latine scribunt, male *in Thucydide* pro *apud Thucydidem* diximus. Paratior excusatio erit adiectivo *solennis* pro *consuetus* p. 10. et aliis paucissimis huius generis vocabulis, quae hodiernis scriptoribus frequentata nunc demum a severioribus iudicibus damnari incipiunt. (Sic semel Heilmanni *versionem* pro *conversione* sive *interpretatione* memorari recordamur.)

P. 21. v. 2. pro *Flor.* leg. *Ald. et Flor.*
— — v. 8. ab ult. post *ἀν-* insere c. 108. et deinde *Variarum* per literam maiusculam scribe.
— 26. et saepius cod. Bas. *Basiliensem* nominavimus, ex linguae quidem legibus aeque bene atque *Basileensem*, usus tamen hanc formam postulabat. Ibidem v. penult. post *significat* deest virgula.
— 27. v. 11. literam *ſ* bis muta in *s*.
— — v. 15. adde *marg. Ald. Vinar.* et *marg. Flor. Vinar.*, id est, scripturam in margine Aldinae et Florentinae Vinariensis adnotatam.
— — v. 22. verba *exstare testatur* male aliis literis exarata.
— 30. v. 10. ab ult. deest comma post *praebent.*
— — v. ult. pro *historia* leg. *historiam.*
— 31. v. 7. pro *si* leg. *sic.*
— 36. v. 8. pro v. leg. §.
— 39. v. 13. pro *A.* leg. *H.* vel potius deletis verbis *cum A* in prox. vers. *conspirantis* muta in *conspirantium.*
— 40. v. 11. Ἐπιδάνου muta in Ἐπιδάμνου vel potius dele.
— 42. v. 5. pro καὶ δ' leg. καὶ ὁ.
— 44. v. 8. ab ult. pro *S.* leg. *s.* (cum lit. minusc.)
— 47. v. 10. ab ult. pro *F.* leg. *I.*
— 50. v. 18. pro ἔστε leg. ἴστε.
— 53. v. 6. διαναίαις bis muta in διανοίαις.
— 54. v. 6. ab ult. pro *s* litera leg. 5. numerum (*cap.* 5.). Sic etiam p. 55. v. 6. ab ult. ubi *v.* 7. ab ult. idem s del.
— 64. v. 3. ab ult. alterum parenthesis signum deest.
— 68. v. 4. pro † pone §.
— 79. v. 6. pro δίαιτον leg. δίαιταν, et v. 14. pro κατεστηκότι leg. καθεστ.
— 82. v. 9. ab ult. pro χρημήτων leg. χρημάτων.
— 83. v. 13. pro *cum probabilitate quadam* leg. *cum aliqua probabilitate*, et ita bis terve *quidam* pro *aliquis* dictum

P. 84. v. 4. pro *πυκνότεροι παρὰ τοῦ* leg. *πυκνότεραι παρὰ τά.*

— 91. Sicut Svidas Thucydideis aliena admiscuit, sic etiam Pollux II, 58., ubi scribit *Οὗτος δὲ* (*Θουκυδίδης*) *καὶ πρόςοψιν* (IV, 29. al.), *καὶ πρόοψιν* (V, 8.), *καὶ δίοψιν, καὶ ἔποψιν.* (VII, 71.) *εἴρηκεν.* Ex quibus *δίοψιν* frustra quaesivimus.

— 93. v. 4. et v. 12. ab ult. pro *Ἐπικύδης* et *Ἐπικύδου* leg. *Ἐπικυδίδης* et *Ἐπικυδίδου.*

— 97. v. 2. pro *Βύθνη* leg. *Βιέννη.* Exemplis editis Thucydidis, quae in hac pagina memorata sunt, adde ea, quae in mercatus vernalis Lipsiensis huius anni catalogo librorum indicantur, Graeca, sicut a Bekkero constituta sunt, exhibentia. Promissae vero etiam ab *Rostio* et *Schoemanno* editiones cum adnotationibus.

— 99. v. 9. ab ult. post *ex Cluveri* insere *Sicilia* aut leg. *a Cluvero.*

— 100. v. 10. pro *ellogia* leg. *elogia.*

— — v. 13. pro *auctas* leg. *auctam.*

— 101. v. 17. pro *Bekkius* leg. *Beckius.*

— — v. 12. pro *discrepantis* leg. *discrepantiis.*

— 104. v. 8. pro 90. leg. 99.

— 111. ad f). Interpretationibus adde: Thucyd. l. I. cap. XX—XXIII. Suethice versa notisque historicis illustrata auct. Ioa. Ulr. *Esmark.* Qui libellus nuper Upsaliae prodiit.

— 112. v. 7. ab ult. pro *Remans* leg. *Remarks* et prox. v. pro *Greck* l. *Greek.*

— 114. v. 2. pro *poteriores* l. *posteriores.*

— 118. v. 16. pro *Festi* l. *Fasti* et prox. v. pro *Graece* leg. *Greece.*

— 120. v. 12. pro *hac* leg. *hae.*

— 121. v. 15. ab ult. pro *quod* leg. *quid.*

— 124. v. 12. pro *cigitets, uadendum* leg. *cogitet, suad.*

— 126. v. 4. pro *impers.* leg. *imperf.*

— 130. v. 14. ante *Bas.* repetendum erat *in*, post *olim* autem comma ponendum.

— — v. 19. pro *exemplar* leg. *exempla.*

— 132. v. 2. post VII, 9. excidit *τοῦτο.*

— 136. v. 2. ab ult. pro *adiiumentum* leg. *adium.*

— 139. v. 6. ab ult. pro *ἐτ'* leg. *ἐπ'* et v. 2. ab ult. pro *εἰρημένων* leg. *εἰρημένον.*

— 140. v. 10. ab ult. post *Ἀττικισμόν* excidit III, 64.

— 142. v. 16. ab ult. pro *neglecta* leg. *neglectae.*

— 146. v. 7. ab ult. dele *a* ante *vut.*

— 148. v. ult. Quod constanter *Ποτιδαιάται* vulgo edi diximus, semel II, 70. non verum esse deprehenditur.

— 150. v. 15. ab ult. pro *referendum* leg. *reverendum.*

— 151. v. 8. pro *insignienda* l. *insigniendi.*

— 152. v. 2. pro *scribunt* praestat *scribant.*

— 153. De terminatione *ια* et *εια* in nominibus nuper disputavit Goettl. ad Aristot. Polit. p. 287., qui eo usque progreditur, ut *βοηθία* scribat, quod nomen quum sexcenties apud Thucydidem legatur, constanter ibi *βοήθεια* exaratur, id quod satis docet non temere regulas excogitandas esse. Caeterum de nonnullis nominibus huc pertinentibus iam I. 1. p. 432. actum est. Spectandum etiam *προστασία*, *προστατία*, *προστατεία*, de quibus vid. ad II, 80. et Lob. ad Phryn. p. 521.

P. 153. v. 9. ab ult. post *Gr.* excidit *ἀνδρίαν*.

— 154. v. 22. pro *ab* leg. *ob*.

— 155. v. 11. pro *ἀκοντί* leg. *ἀκοντιτί*, et prox. v. pro *dictum* l. *ductum*. Denique v. 17. dele comma post *nostro*.

— 157. Quum Benedicti *ne unam quidem coniecturam praeter τῷ στρατοπ.* probari posse diceremus, non memores eramus scripturae *διέχετον* pro *διείχετον* et *διειχέτην* recte ab eo II, 86. excogitatae.

— 159. v. 12. ab ult. coniunctim leg. *ἐνσπόνδοις*.

— 162. v. 16. ad vv. *quatuor vel sex alios* conferas II, 8. bis (*τότε δέ* pro *τότε δή* et *ἐν ὀργῇ* pro solo *ὀργῇ*,) et *διέχετον* modo memoratum.

— 167. in adnotatt. col. 2. v. 6. ab ult. post *in* excidit *Pseudodemetr.*

— 168. in adnotatt. col. 1. v. 23. ab ult. pro *et* leg. *ut*.

— — — — — — — 21. — verba *cumque eo non raro Σ.* dele.

— — in adnotatt. — — 4. — pro *Crakerius* l. *Creperius*.

— 169. in adnotatt. — — 19. — pro *vid.* leg. *vit.*

— 171. v. 1. *οὐδέ* pro *οὐδ'* non tantam auctoritatem habet, ut iure a nobis receptum iudicetur.

— 172. in adnotat. col. 1. v. 20. et 17. ab ult. pro *ἐγγιγνόμενοι* leg. *ἐγγιγνόμεναι*.

— — in adnotat. col. 1. v. 10. ab ult. pro *Thr.* leg. *Tyr.*

— 173. in Scholii ad *Ἐς Ἰωνίαν* fine post *εἶπεν* virgula distingue.

— — in adnotatt. col. 2. v. 5. ab ult. pro *Vind.* leg. *Vinar.*

— 174. in Schol. ad *Παίδων αὐτοῦ* pro *ἱπποχάρμην* leg. *ἱππιοχάρμην*.

— — in adnotatt. col. 1. v. 9. ab ult. pro *sus.* leg. *Tus.*

— — — — — — 2. v. 17. — pro *Act.* leg. *Art.*

— 175. in Schol. ad *Οὐδὲ βαρβ. εἴρ.* pro *νενόθενται* leg. *νενόθενται*, et duobus versibus ante, *Ἀχαιούς* oxytone.

— 176. in Schol. primo versu pro *συγκρίσεως* leg. *συγκρίσεων*.

— — in adnotatt. col. 1. codex primus post *παλαίτατος* nominatus est A.

— 179. in adnotatt. col. 2. v. 13. ab ult. post *Mosqu.* deest comma.

— 180. v. 4. in contextu dele virgulam.

— 185. in Schol. ad *Τὸν πατέρα* pro *Πέλοψ* leg. *Πέλωψ*.

— 186. in adnotatt. col. 1. v. 14. ab ult. post *πολλοῖσι* pone punctum.

— 187. in contextu aut v. 1. virgulam pone post *δυνάμεως*, aut eam, quae v. 2. post *χρόνον* legitur, expunge.

— 189. in adnotatt. col. 1. v. 19. 20. ab ult. Si nihil aoristo obstare diximus, hoc de structura verbi *μέλλω* intelligi voluimus; nam ipsa forma *περαιώσασθαι* barbara est pro *περαιωθῆναι*.

— 193. in contextu v. 6. virgulam pone post *ναυτικῶν*.

— 193. in adnotatt. col. 1. v. 15. ab ult. pro *Impers.* l. Imperf.

P. 195. v. 9. ad marg. deest notatio annorum, 559 — 530. a. Chr.
— 196. in adnotatt. col. 2. v. 18. ab ult. pro *Μασσιλίαν* leg. *Μασσαλίαν*.
— 197. ad marg. scrib. $\frac{\gamma'}{\delta'}$.
— 198. in adnotatt. col. 1. v. 14. ab ult. *καί* cum minuscula litera exarandum.
— — in adnotatt. col. 1. v. 7. pro *qui* leg. *quorum hic*.
— 200. ad marg. pro *υξβ'*. leg. *υϟβ'*.
— 201. v. 5. dele *τῶν* post *'Αθηναίων*.
— 202. numeri *πρὸ Χρ. φι' — υϟ'* ad *Μαραθῶνι*, proximi (— *υπ'*) ad *δεκάτῳ δὲ ἔτει μετ' αὐτήν* pertinent, post quae comma delendum.
— 210. in adnotatt. col. 1. v. 8. ab ult. pro *utraque* leg. *utroque*.
— 211. v. 7. dele virgulam post *δέ*.
— 212. Numeri ad marginem adscripti ad *μετὰ Εὐβαίας ἅλωσιν* referendi.
— 215. in adnotatt. col. 1. v. 18. ab ult. *Καί* per maiusculam literam scribendum.
— 225. in adnotatt. col. 1. v. 20. ab ult. pro *Vag.* leg. *Vat.*
— — — — — — 2. v. 17. — pro *Stephan.* leg. *Stephano*.
— 227. — — — — 2. v. 5. — pro *edit* leg. *tradit*.
— 229. in contextu v. 13. pone virgulam post *νῦν*.
— 232. in Schol. ad *'Ετιμήσασθε* pro *ἠγορήσατε* leg. *ἠγοράσατε*.
— 238. in adnotatt. col. 1. v. 16. ab ult. pro A. leg. 4.
— — — — — — 2. v. 21. — pro *ἐσχύοντας* leg. *ἰσχύοντας*.
— 240. in Schol. versu extremo pro *δέξεσθε αὐτοῖς* leg. *δέξεσθε αὐτούς*.
— 242. in Schol. versu extremo pro *φόβῳτῶν* leg. *φόβῳ τῶν* divisim.
— 243. Quae in marg. adnotata sunt, pertinent ad *λέγοντες οὐκ*.
— 244. Duarum adnotationum ad marg. scriptarum altera ad *καὶ 'Επίδ. — προςεποιοῦντο*, altera ad *καὶ φασὶ δή* referenda.
— 245. in adnotatt. col. 1. v. 8. ab ult. pro *'Ωφελείης* leg. *'Ωφελείας*.
— — in adnotatt. col. 1. v. 7. ab ult. pro *Vid. Praef. ad Herm.* leg. *Vid. de Art. crit.* c. 12. p. 153.
— 247. in contextu v. 8. post *ἐστέ* comma pone pro colo. In Schol. ad *Καὶ τὸν νόμον* articulus in *τὸ δὲ τόν ἄρθρον ὀξυτόνως* exarandus.
— 248. in adnotatione margini appicta pro *υξα'*. leg. *υϟα'*.
— 249. in contextu v. 5. post *ἢ* comma pone pro colo.
— 251. in adnotatt. col. 1. v. 25. ab ult. pro *Tus. οἷς* leg. *Tus. οἵ*.
— 255. — — — col. 2. v. 6. ab ult. post *Aug.* pro *Μεικιάδης* leg. *Μικ.*
— 259. in adnotatt. col. 1. v. 18. ab ult. pro G. leg. C.
— 262. — — — col. 2. v. 13. — pro *ὥρμισας* leg. *ὥρμισαν*.
— 263. in Schol. ad *'Ομήρους δοῦναι* dele signum †.

P. 278. in adnotatt. col. 2. v. 6. ab ult. pro *et* leg. *ut.*

— 279. Huius paginae contextus virgulis onerata, quas dele v. 3. 4. (post *αὐτῶν*) et 8., et punctum v. 9. muta in colon, sicut colon v. 10. in comma.

— 283. in adnotatt. col. 2. v. 17. ab ult. pro *e* leg. *et.* In Scholiis Φειδίας male Φειδιάς exaratus.

— 284. in adnott. col. 1. v. 14. ab ult. pro *vulgo male ante haec verba ponitur* leg. *alicui ante haec verba ponenda videatur.*

— 287. in adnotatt. col. 2. v. 8. ab ult. pro *It.* leg. *Ita,* et post *Pal.* adde *Cf. Schol.*

— 290. in adnotatt. col. 1. v. 15. ab ult. dele H. altero loco.

— 294. — — — — v. 21. Librum *A* memorat quidem Gail., sed quum ad h. l. usque non pertineat, in litera vitium insit necesse est.

— 300. in contextu v. 3. pro puncto pone interrogationis signum.

— 302. in adnotatt. col. 2. v. ult. post *posset* adde *Cf.* I. 1. p. 141.

— 303. in Schol. ad *Οὐκ ὀνειδίζεται* pone punctum post *προφέρεται.*

— 306. in Schol. ad *Οἱ ἄνθρωποι* pro *ἀνόηται* leg. *ἀνόητοι.*

— 308. in adnotatt. col. 1. v. 9. ab ult. adde: *Τοὺς ἀστυγείτονας* tamen Spartae perioecos esse vult Goettl. ad Aristot. Polit. p. 464.

— 312. in adnotatt. col. 1. v. 4. ab ult. post *sq.* adde: Bekkeri scripturam ne regula a Gottl. ad Aristot. Polit. p. 305. proposita, *ὅπως μή* cum futuro coniungere Atticos, ubi praesens aut futurum, cum coniunctivo aoristi, ubi aoristus antecessisset, confirmari credas, hanc fictam esse paucis saltem exemplis ostendamus. III, 57. *ὁρᾶτε ὅπως μὴ οὐκ ἀποδέξωνται.* (cf. ad Xen. Cyr. III, 1, 27.) IV, 76. *ἔδει ταῦτα ἐν ἡμέρᾳ ῥητῇ γίγνεσθαι, ὅπως μὴ ξυμβοηθήσωσι.* (Quod exemplum saltem apud eum valere debet, qui ex *πείθουσιν ἐγχειρίσι, ὅπως μὴ βλάψωσιν* II, 67. contrarium demonstrare vult, quae verba proprie ipsa regulae repugnant.) Xen. Anab. VII, 3, 34. *Σεύθην ἐκέλευον παραγγεῖλαι, ὅπως μηδεὶς εἴςεισι.* Et quum additum *μή* non possit discrimen efficere, etiam *ἔπραξαν ὅπως ἐνδοθήσεται* Thuc. IV, 103. Similem Fischeri sententiam iam ad Xen. Cyr. II, 2, 1. refutavimus.

— 313. in adnotatt. col. 1. v. 17. ab ult. pro *Παύσαισθε* leg. *Παύσησθε.*

— 314. in Schol. ad *Πολεμικοὶ καὶ εὔβουλοι* fin. pro *πλέονος* leg. *πλέονες.*

— — in Schol. ad *Τῶν πέλας* pro *δέ τε* leg. *δὲ τέ.*

— 318. in context. v. 17. post *χωρίον* pro puncto pone colon.

— 321. in Schol. Verbis *τουτέστιν ἐκ Τροιζ. καὶ ἐκ Σαλαμ.* caput *ὅθεν ὑπεξέθεντο* praefigendum.

— 325. in Schol. ad *φανερῶς εἶπεν* post *πλάγιον* deest colon.

— 326. in Schol. ad *Διαγιγνώσκοντες* pro *ἐστι* leg. *εἰσί.*

— 327. in adnotatt. col. 1. v. ult. dele punctum post *αὐτοῖς.*

— 328. Alter annus ad marg. adnotatus pertinet ad *ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἀρχῆς.*

— 329. in context. v. 6. pro *ἐν τομῇ* leg. *ἐντομῇ* (coniunctim).

— 330. ad marg. pro *ουζ΄.* et *ουϛ΄* leg. *νοζ΄* et *νοϛ΄.*

Postremas plagulas perlegere nobis non licuit.

Sumptibus Gerh. Fleischeri bibliopolae Lipsiensis hi quoque libri prodierunt:

Aeschylos Agamemnon, metrisch übersetzt von Wilh. v. Humboldt 4. 1816. 1 thlr.

Anonymi Oeconomica, quae vulgo Aristotelis falso ferebantur. E libris scriptis et versione antiqua emend. et enarravit I. G. Schneider, Saxo 8. 1815. 12 gr.

Apollonii Rhodii Argonautica. Ex recens. et cum notis R. F. P. Brunkii. Edit. nova auct. et correctior. Accedunt scholia graeca ex cod. biblioth. Parisinae nunc primum evulgata. 2. Voll. 8. mai. 1810 et 1812. Charta impress. 6. thlr. Charta script. 7. thlr. 12. gr.

Arcadius de Accentibus. E codicibus Parisinis primum edidit Edmund Henr. Barkerus. Addita est editoris epistola critica ad Ioh. F. Boissonade. 8 mai. 1820. 2 thlr. 8 gr.

Aristophanis Comoedia Plutus. Adiecta sunt scholia vetusta. Recognovit ad veteres membranas, variis lect. ac notis instruxit et scholiastas locupletavit Tiber. Hemsterhuis. Edit. nova emend. et append. notarum aucta. 8. mai. 1811. Charta impress. 5. thlr. 16 gr. Charta script. 4. thlr. 16. gr.

Aristotelis ars poëtica, cum commentariis Godofr. Hermanni. 8. mai. 1802. Charta impress. 1. thlr. 12. Gr. Charta script. 1 thlr. 20 gr.

Ciceronis, M. T., de Officiis libri tres. Recensuit et scholiis Iacobi Facciolati suisque animadversionibus instruxit A. G. Gernhard. 8. mai. 1811. Charta impress. 2. thlr. 4. gr. Charta script. 2. thlr. 12. gr.

— — Cato maior seu de senectute et Paradoxa. Recensuit et scholiis Iacobi Facciolati suisque animadversionibus instruxit A. G. Gernhard. 8. mai. 1819. Charta impress. 1 thlr. 16 gr. Charta script. 2 thlr.

— — Opera omnia, deperditorumque librorum fragmenta. Textum accurate recognovit, potiorem lectionis diversitatem adnotavit, indices rerum et verborum copiosissimos adiecit Chr. Godofr. Schütz. Vol. I—XX. 8. 1814—1823. 23 thlr. 12. gr.

— — Oratio pro Cn. Plancio ex optimorum codicum fide emendata. Cum integro commentario Garatonii selectisque scholiastae Ambrosiani reliquorumque interpretum adnotationibus quibus suas addidit I. C. Orellius. 8. mai. 2. thlr.

— — Oratio Philippica secunda, übersetzt und mit einem nach Handschriften berichtigten Texte von G. G. Wernsdorf. gr. 8. 1815. 20 gr.

— — Orationes Philippicae in M. Antonium. Textum ad codicis Vatic. aliorumque recens collatorum fidem castigavit, et cum notis variorum et commentario Garatonii, suis denique animadversionibus adiectis edidit G. G. Wernsdorf. II Voll. 8 mai. 1821—1822. 7. thlr. 20 gr.

Euripidis Bacchae. Recensuit Godofredus Hermannus. 8. 1823. 1. thlr.

— — Hercules furens. Recensuit Godofredus Hermannus. 8. 1810. 12. gr.

— — Supplices. Recensuit God. Hermannus. 8. 1812. 12 gr.

— — Tragoediae. Ad optim. librorum fidem recens. et brev. notis instrux. Aug. Seidler. Vol. I. Troades. Vol. II. Electra. Vol. III. Iphigenia in Tauris. 8. 1812 — 1813. 2. thlr.

— — Tragoediae. Edid. Porson. Editio in Germania tertia correctior et auctior indicibusque locupletiss. instructa. IV. Vol. 8 mai. 1824. 2 thlr. 20 gr.

(Vol. I. Hecuba. 20 gr. Vol. II. Orestes. 16 gr. Vol. III. Phoenissae. 16 gr. Vol. IV. Medea. 16 gr.)

Gerhard, E, Lectiones Apollonianae. 8 mai. 1816. 1 thlr. 8 gr.

Gnomici Poëtae Graeci. Ad optimorum exemplarium fidem emendavit Rich. Franc. Phil. Brunck. Editio nova correcta notisque et indicibus aucta. 8. 1817. 1 thlr. 16 gr.

Gronovii, I. Fr., in S. Papinii Statii Silvarum libr. V. Diatribe. Nova editio ab ipso auctore curata. Accedunt Emerici Crucei Antidiatribe, Gronovii Elenchus Antidiatribes et Crucei Muscarium. Editit et annotationes adiecit Ferd. Handius. 2 Voll. 8 mai. 1812. Charta impress. 5. thlr. Charta script. 6. thlr.

Hermanni G., Observationes criticae in quosdam locos Aeschyli et Euripidis. 8 mai. 1798. 18 gr.

— — de emendanda ratione Graecae Grammaticae Pars I. Accedunt Herodiani aliorumque libelli nunc primum editi. 8. mai. 1801. 2. thlr.

— — Elementa doctrinae metricae. 8 mai. 1816. 3 thlr. 12 gr.

— — Epitome doctrinae metricae. In usum scholarum. 8 mai. 1818. 1 thlr. 16 gr.

Hermann, G., Ueber das Wesen und die Behandlung der Mythologie. Ein Brief an Herrn Hofrath Creuzer. 8. 1819. 20 gr.

Lucani, M. A., Pharsalia. Cum notis selectis H. Grotii integris et adauctis R. Bentleii. Codicum nondum collatorum lectiones varias, appendicem indicesque adiecit C. Weberus. Vol. I. II. 8 mai. 1821. 5 thlr. 20 gr.

Musäos. Urschrift, Uebersetzung, Einleitung und kritische Anmerkungen von Fr. Passow. 8. 1810. 1 thlr.

Nicandri Colophonii Theriaca, id est de bestiarum venenis eorumque remediis carmen, cum scholiis graecis auctioribus, Eutecnii metaphrasi graeca, editoris latina et carminum perditorum fragmentis, ad librorum scriptorum fidem recensuit, emendavit et brevi annotatione illustravit I. G. Schneider, Saxo. 8 mai. 1816. 3 thlr.

Persius, Aulus, Flaccus. Uebersetzt und mit Anmerk. begl. von Franz Passow. 1r Bd. gr. 8. 1809. 2 thlr.

Persius, Aul., Flaccus. Textum recens. F. Passow. 8 mai. 1808. 6 gr.

Phala-

Phalaridis Epistolae. Latinas fecit et interpositis Caroli Boyle notis commentario illustravit Iohannes Daniel a Lennep. Mortuo Lennepio, finem operi imposuit, praefationes et adnotationes quasdam praefixit L. C. Valckenaer. Edit. altera textu passim refícto correctior notisque additis auctior. Cur. God. Henr. Schaefer. 8 mai. 1823. 2 thlr. 12 gr.

Pindarus Werke, Urschrift, Uebersetzung in den Pindarischen Versmaassen und Erläuterungen von Friedrich Thiersch. 2 Thle. gr. 8. 1820. 5 thlr. 12 gr.

Plüschke, M. I. G., das lateinische Verbum nach einer noch wenig bekannten, vollständigen, ganz naturgemässen und sehr fasslichen Ordnung der Temporum ausgearbeitet u. in 14 Tabellen für den Elementarunterricht in der latein. Sprache systematisch dargestellt. Fol. 1814. 16 gr.

Plutarchi Agesilaus et Xenophontis Encomium Agesilai. In scholarum usum edidit, notis et indice instruxit D. C. G. Baumgarten-Crusius. 8 mai. 1812. 16 gr.

Poppo, E. F., Observationes criticae in Thucydidem. 8 mai. 1815. 1. thlr. 12. gr.

Propertii, Sex. Aurelii, Carmina. Emendavit ad codicum fidem et annotavit Carolus Lachmannus. 8 mai. 1816. 2 thlr. 8 gr.

Ruhnkenii, David, Lud. Casp. Valckenaerii et aliorum ad Ioh. Aug. Ernesti epistolae. Accedunt D. Ruhnkenii observationes in Callimachum, L. C. Valckenaerii adnotationes in Thomae Mag. Eclogas et Ioh. Aug. Ernesti Acroasis inedita. Ex Authographis edidit Ioh. Aug. Henr. Tittmann. 8 mai. 1812. 1 thlr. 8 gr.

Seidler, Aug., de Versibus dochmiacis tragicorum graecorum. 2 Voll. 8 mai. 1811 et 1812. 2 thlr. 8 gr.

Senecae, L. A., Tragoediae. Recensuit T. Baden. 2 Partes 8 mai. 1821. 5 thlr. 8 gr.

Sophoclis Tragoediae septem ac deperditarum fragmenta. Emendavit, varietatem lectionis, scholia notasque tum aliorum tum suas adiecit C. G. A. Erfurdt. Accedit lexicon Sophocleum et index verborum locupletissimus. Vol. I — VII. 8 mai. 1802 — 1825. Charta impress. 18 thlr. 8 gr. Charta script. 22 thlr. 4 gr.

Sophoclis Antigona. Ad optimorum librorum fidem recensuit et brevibus notis instruxit C. G. A. Erfurdt. Editio secunda cum annotationibus Godofr. Hermanni. 8. 1 thlr. 4 gr.

— — Oedipus Rex. Ad optimorum libr. fidem recens. et brev. notis instruxit C. G. A. Erfurdt. Ed. secunda cum annotationibus G. Hermanni. 8. 1 thlr. 4 gr.

— — Aiax. Ad optimor. libr. fidem recens. et brev. notis instruxit G. Hermannus. Ed. secunda. 8. 20 gr.

— — Electra. Ad optimorum libr. fidem recens. et brev. notis instruxit G. Hermannus. Ed. secunda. 8. 20 gr.

— — Trachiniae. Ad optimorum libr. fidem recens. et brev. notis instruxit G. Hermannus. 8. 16 gr.

— — Philoctetes. Ad optimorum libr. fidem recens. et brev. notis instruxit G. Hermannus. 8. 1 thlr.

Sophoclis Oedipus Coloneus. Ad optimorum libr. fidem rec. et brev. notis instruxit G. Hermannus. 1 thlr. 8 gr.

Suetonii, C. Tranq., Opera, textu ad praestantissimas editiones recognito, continuo commentario illustravit, clavem Suetonianam adiecit Detlev Carol. Guil. Baumgarten - Crusius. Vol. I — III. 8 mai. 1816 — 1818. Charta impress. 9 thlr. Charta script. 11 thlr.

— — Opera. Textu denuo recognito brevi annotatione illustravit D. C. G. Baumgarten - Crusius. 2 Voll. 8. 1820. 1 thlr. 12 gr.

Thiersch, Fr., griechische Grammatik vorzüglich des homerischen Dialekts. 2te viel verm. und gänzlich umgearbeitete Aufl. gr. 8. 1818. 1 thlr. 12 gr.

— — griechische Grammatik zum Gebrauch für Anfänger. 2te vermehrte und verbesserte Ausgabe. gr. 8. 1819. 18 gr.

— — Hülfsbücher zur Erlernung des Griechischen nach den beyden Grammatiken der griechischen Sprache von demselben. 1r Theil, welcher griechische und deutsche Beyspiele über Formenlehre und Syntax, nebst dem nöthigen Wortregister und grössern Uebungsstücken zum Uebersetzen in beyden Sprachen enthält. gr. 8 1822. 20 gr.

Richter, C. E., vollständige Wort - und Sachregister zu Fr. Thiersch's griechischer Grammatik, vorzüglich des homerischen Dialekts. Nebst einer Vorrede des Verfassers der Grammatik. gr. 8. 12 gr.

Thucydides de bello Peloponnesiaco libri VIII. De arte huius scriptoris hist. exposuit; eius vitas a vet. grammaticis conscriptas addidit; codicum rationem atque auctorit. examinavit; graeca ex iis emendavit; scripturae diversitates omnes, chronologiam, comm. rerum geograph. scholia graeca et notas tum Dukeri omnes atque alior. select., tum suas, denique indices rerum et verb. locupletiss. subiecit E. F. Poppo. Vol. I. II. 8 mai. 1821. 1823. 5 thlr. 12 gr.

Tibulli, Albii, Carmina. Ex recensione et cum animadversionibus I. G. Huschkii. Accedit specimen editionis Venetae a. 1472. aeri incisum. 2 Tomi. 8 mai. 1819. 5 thlr.

— — Elegia decima libri primi. Annotationem adiecit Georgius Klindworth. 4. 1818. 12 gr.

Tiburtius, Fr., Versuch, die Lehre vom Gebrauch des Conjunktiv im Lateinischen, mit Berücksichtigung des Griechischen, und der germanischen und lateinischen Sprachen, auf philosophische Grundsätze zurückzuführen, nebst einem Anhange über das Gerundium im Lateinischen. 8. 1822. 12 gr.

Tryphiodorus. Cum Iac. Merrickii et G. H. Schaeferi annotationibus integris, aliorum selectis, suisque maximam partem criticis et grammaticis edidit Fr. A. W. Wernicke. 8 mai. 1819. 3 thlr. 12. gr.

Valckenarii, Lud. Casp., Opuscula philologica, critica, oratoria, nunc primum coniunctim edita. Accedunt indices. T. I et II. 8 mai. 1808. 1809. Charta impress. 3 thlr. 8. gr. Charta script. 4 thlr.

LGr
T532Po
23215
Thucydides
De bello Peloponnesiaco libri octo; ed.
Poppo. pt.2 v.1.

University of Toronto
Library

DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET

Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED